

Dạ Khinh Trần

Một cục cưng
và
Bốn baba

mục lục

Giới thiệu

Quyển 1: Thế tục phân tranh

Chương 1: Yêu nghiệt kéo tới cửa

Chương 2: Có dũng khí chạm vào nữ nhân của tôi

Chương 3: Bị tóm rồi?

Chương 4: Đòi người nếu chỉ như lúc gặp ban đầu

Chương 5: Sở Vân Hiên đắc thủ

Chương 6: Hãm hai cha yêu tinh

Chương 7: Ngốc bức chửi

Chương 8: Cô ấy là người vợ mà năm năm trước ta đánh mất

Chương 9: Mục đích

Chương 10: Đã biết chân tướng từ sớm

Chương 11: Dắt mùi con chó lai đây

Chương 12: Bức cung

Chương 13: Ta muốn bỏ mới nhất !

Chương 14: Dem nơi này phá bỏ cho ta

Chương 15: Lão tử là người của Thiên Long hội

Chương 16: Khiếp sợ

Chương 17: Tôi và anh ta quan hệ rất tốt

Chương 18: Bàng hoàng bất an

[Chương 19: Cuối cùng cũng đuổi kịp](#)

[Chương 20: Có chuyên đề xem](#)

[Chương 21: Hồi ức](#)

[Chương 22: Cẩn cô](#)

[Chương 23: Tuyệt sắc yêu nghiệt](#)

[Chương 24: Đã lâu không gặp](#)

[Chương 25: Khác biệt](#)

[Chương 26: Nam nhân xuất hiện trong yến hội](#)

[Chương 27: Thành lập hội sở y dược*](#)

[Chương 28: Anh bị lừa rồi](#)

[Chương 29: Lang y như từ mẫu](#)

[Chương 30: Mời khách đến chơi](#)

[Chương 31: Giảm giá cho ông](#)

[Chương 32: Ngoan ngoãn cho tôi làm việc](#)

[Chương 33: Tâm ma của Tiểu Hoa](#)

[Chương 34: Hiểu lầm](#)

[Chương 35: Đêm nay anh ngủ với em](#)

[Chương 36: Tình yêu không phải vị trí đầu tiên](#)

[Chương 37: Em khiến cho người ta yêu thích](#)

[Chương 38: Người bị quấy rầy chính là tôi](#)

[Chương 39: Nỗi đau của Ngọc Đường Xuân](#)

[Chương 40: Dấm chua ngập trời](#)

[Chương 41: Một giọt nước mắt](#)

[Chương 42: Sinh không đúng lúc](#)

[Chương 43: Hôn nhẹ](#)

Chương 44: Hoàng đế tuyển phi

Chương 45: Người đàn bà dâm dăng của Sở Vân Hiên

Chương 46: Hai người này, quả thật là tuyệt phối!

Chương 47: Xóa bỏ tứ đại gia tộc

Chương 48: Người đặc biệt

Chương 49: Thiên Lang đảo

Chương 50: Anh yêu em

Chương 51: Sự kiện bất cóc

Chương 52: Thái tử Ha trở về

Chương 53: Một cái tát đổi lại một nu hôn

Chương 54: Yêu hay chết?

Chương 55: Ba người đàn ông cùng đùa giỡn

Chương 56: Người thua không được thể hiện thua

Chương 57: Thật ra tao giỏi độc thuật hơn y thuật

Chương 58: Đại thiếu gia của gia tộc ngầm

Chương 59: Thái tử Ha biến thành nô lệ

Chương 60: Hai người tàn nhẫn, kẻ hung ác, kẻ vong ơn bội nghĩa

Chương 61: Ai cho nhà ngươi nhìn phu nữ của ông!

Chương 62: Mùi hương mập mờ

Quyển 2: Duyên sinh duyên diệt

Chương 1: Năm tháng dài đằng dặc

Chương 2: Bốn người đều là kẻ điên

Chương 3: Tiểu Xuân nói : "Người tôi yêu là em"

Chương 4: Nu hôn cổ chấp

Chương 5: Tiểu Hoa thích anh nhất luôn!

Chương 6: Cô gái xem tôi

Chương 7: Đàn ông nhà họ Ngoc, trừ tôi, cô thích chọn ai thì chọn

Chương 8: Ôn nhu mật ý

Chương 9: Tiểu Xuân bị đe dọa tính mạng

Chương 10: Phương pháp cứu tri

Chương 11: Nu hôn ly biệt

Chương 12: Hấn là người đàn ông của Lý Vân San ta

Chương 13: Kinh hiên Tiểu Chính Thái

Chương 14: Đẹp đến làm người ta ghen sôi

Chương 15: Bái kiến chủ thương!

Chương 16: Me

Chương 17: Minh Nguyệt tái hiên! Mọi người chấn kinh

Chương 18: Năm tuổi Huyền giai cao thủ? Nghịch thiên!

Chương 19: Tu tập

Chương 20: Trời làm chứng, đất làm mai

Chương 21: Trong lòng em có thể hay không có anh?

Chương 22: Loai phu nữ này không thể cưới

Chương 23: Tần Ngôn bất hạnh

Chương 24: Đồng minh trước đây của Tuyết cốc

Chương 25: Ngay cả con trâu lười nhát cũng bức phá!

Chương 26: Đều có tâm tư

Chương 27: Phương pháp ứng đối của Tiểu Hoa

Chương 28: Lôi Diên biến thành thú cưng

Chương 29: Thêm một chút dũng cảm

Chương 30: Kết cục 1: Hiên Hiên

Chương 31: Kết cục 2: Cho tôi một lời giải thích

Chương 32: Kết cục 3 + 4: Để cho mọi chuyện kết thúc

Kết cục 5 + 6: Đại Kết Cục

Kết cục 7: Đại Kết Cục 3

[HIỆN ĐẠI, NP]MỘT CỤC CÙNG VÀ BỐN BABA-
DẠ KHINH TRẦN

TÊN GỐC: MỘT CÁI CỤC CÙNG BỐN CHA♡

♡TÁC GIẢ: DẠ KHINH TRẦN♡

♡THỂ LOẠI: HIỆN ĐẠI, NP, CỤC CÙNG♡

♡NGUỒN: WATTPAD♡

♡CONVERTER: KHUYNHDIEM♡

♡EDIT: TUYẾT HUỆ, LÊ ANH, THÙY DƯƠNG, THÚY
BĂNG, DIỄM, NHAMY111, LÃNH HUY3T, DUNGVO
...♡

♡BETA: ROSELIA, DIỄM, HIẾU KHIẾT, TUYẾT HUỆ,
HƯƠNG TRẦN, MÈO LƯỜI 2K, ...♡

EBOOK: PHAMHANH

Do chưa được sự cho phép của chủ nhà nên ebook
chỉ được đăng tải trong group EFF không được phép
mang ra ngoài

Nguồn

truyện: <https://tuyethuearichan.wordpress.com/2014/cuc-cung-va-bon-baba-da-khinh-tran/>

Giới thiệu

Đoạn ngắn 1:

Chuông cửa vang lên không ngừng, mỗ nữ lười nhác tựa vào sô pha, xem phim Hàn bi tình, tay bốc bỏng ngô (bắp rang bơ), hướng về phía buồng vệ sinh hô “Tiểu Bảo, mở cửa đi.”

Mỗ Tiểu Bảo để mông trần chuồng, chùi cái miệng nhỏ nhắn bất mãn nhìn nữ nhân mang đồ lót che ba điểm, “Mẹ, người ta đang bận mà.”

“Mẹ mà đi mở cửa nói không chừng sẽ bị đuổi giết đó, Tiểu Bảo muốn chạy lánh nạn như lúc trước hay sao?” Mỗ nữ liếc mắt, bàn tay mềm chỉ vào mỗ Tiểu Bảo, nữ vương sai khiến bảo: “Đi, nếu là người đến đòi nợ, thì để cho chó cắn!”

Mỗ Tiểu Bảo nhìn xung quanh, xác định phòng chỉ có hai người bọn họ là mẹ và nó, sau đó, nói, “Mẹ, chúng ta đâu có nuôi chó, sao mà cắn?”

Giọng điệu của mỗ nữ chỉ tiếc rèn sắt mà không thành thép nói, “Tiểu Bảo à, con cắn cũng được nhiều năm như vậy, còn hỏi cắn làm sao? Đương nhiên là con cắn đấy!”

“Vậy thì mẹ làm gì?”

“Chạy trốn!” Mỗ nữ đáp lại một cách yên tâm thoải mái.

Mỗ Tiểu Bảo im lặng hỏi ông trời, rốt cuộc tôi có phải là do mẹ tôi sinh hay không hả?

Đoạn ngắn 2:

Mỗ nữ nhìn bốn mỹ nam cực phẩm ở ngoài cửa chen tựa như kem đánh răng, quyến rũ bình tĩnh cười, “Tuy rằng mấy anh rất tuần tú, nhưng là mấy anh nhận sai người rồi.”

“Bảo bối, em có hóa thành tro anh cũng nhận ra, đến đây, theo anh về nhà, anh sẽ chăm sóc tốt cho em và con.” Đôi mắt quyến rũ hàm chứa màu xuân, trời sinh

vốn câu hôn, là trùm buôn bán – Tiêu Lạc Hàn.

“Em yêu, anh đã chuẩn bị roi da và đèn cây tốt nhất mà em thích này, buổi tối anh để cho em sắp đặt!” Da thịt như ngọc, xinh đẹp muôn ngàn, kẻ đứng đầu hắc đạo - Sở Vân Hiên.

“Hoa Hoa, cung điện bạch kim, xe ngựa hoàng kim và giường kim cương vẫn chờ em năm năm, em và con nên trở về nhà.” Tóc bạch kim vờn bay, mộng ảo như tiên, vương tử đất nước Y – Hạ Lưu Ly.

“Bạch Tiểu Hoa, tôi yêu em mất rồi, em cũng không thể dùng xong rồi bỏ chạy, giấy kết hôn của tôi cũng đã mang đến, ký tên đi!” Con người đen như mực, tựa như Satan, kim bài sát thủ – Lãnh Như Phong.

Một tiếng Rầm, cánh cửa hung hăng đóng lại.

Tôi muốn bỏ hết! Bà đây như vậy mà mấy người cũng muốn!

“Tiểu Bảo, đóng gói nhanh lên, chúng ta nên chạy trốn.”

“Mẹ, người đòi nợ đến đây sao?”

“So với người đòi nợ càng khùng bố hơn!”

Đoạn ngắn 3:

Lúc Mỗ Tiểu Hoa tỉnh lại, phát hiện chính mình đang ở Cục Dân chính, mỗ nam dìu tay nàng cầm bút, viết tên mình xuống...

Xoay người, tung ra phần độc, ta chạy...

Cách một ngày, lúc mỗ Tiểu Hoa lại tỉnh dậy, phát hiện chính mình đang ở Cục Dân chính, mỗ nam dìu tay cô cầm bút, viết tên mình xuống...

Xoay người, tung ra phần độc, ta chạy...

Ngày thứ ba, lúc mỗ Tiểu Hoa lại tỉnh lại, phát hiện chính mình lại đến dự Cục Dân chính lần nữa, mỗ nam dìu tay nàng cầm bút, viết tên mình xuống...

Xoay người, tung ra phần độc, ta chạy...

Ngày thứ tư, mỗ Tiểu Hoa vừa mở mắt, trực tiếp đá, tung ra độc phần, vừa chạy vừa mắng, “Ta bỏ mẹ các người, bà đây xin các người, xin đừng chống đối, xin giải thoát, xin biến mất đi... Ai tới cứu tôi với!”

Ác mộng năm năm trước, Bạch Tiểu Hoa cảm thấy chính mình sắp đi tong nửa đời người rồi, cô không muốn nửa đời sau tiếp tục sống trong ác mộng, thần ơi, tôi không muốn yêu đâu, van cầu người, hãy cho tôi tự do đi!

Lời tác giả:

Hiện đại, NP, trọng khẩu vị, bỉ ổi vô cùng, kích thích tràn đầy! Không vui đừng nhập vào, thỉnh đi đường vòng.

Nữ chủ keo kiệt, lười nhác, vô sỉ, háo sắc, tham tài. Nhưng cô là một nữ nhân bình thường, bình thường đến chỉ hy vọng có được một người nam nhân, có thể yêu cô thật tình, mặc kệ nam nhân này nghèo hay giàu!

Nữ nhân này, cũng có thể là tôi, cũng có thể là các bạn.

Quyển 1: Thế tục phân tranh

Chương 1: Yêu nghiệt kéo tới cửa

Chuông cửa vang lên không ngừng, mỗi nữ lười nhác tựa

vào trên sô pha, xem phim hàn bì tình, tay bốc bỏng ngô, hướng về phía buồng vệ sinh hô, “Tiểu Bảo, mở cửa đi.”

Một cái mộng trần, dường như là một bé trai xinh đẹp phần điều ngọc mài, mắt to sáng ngời như nước chớp, lông mi giống như quạt hương bồ, đáng yêu làm người ta muốn thét chói tai. Chỉ thấy nó vô tội mân mê cái miệng nhỏ nhắn sáng bóng hồng nhuận, chỉ chỉ cái mộng nhỏ đang trần truồng, ủy khuất nói, “Nhưng mà mẹ, Tiểu Bảo đang bận mà!”

Mồ nữ rút cục cũng tắt tivi đi, vừa quay đầu lại, tựa hồ trời đất cũng mất màu. Một đầu tóc quấn cuộn sóng đen nhánh xinh đẹp, lười nhác cúi dừng ở bên hông mảnh khảnh, hé ra khuôn mặt xinh đẹp thoát tục , mắt to quuyền rũ mang theo nhìn thấu thế gian thê lương và bất cần đời, khéo léo cái mũi, đôi môi non mềm nở nang nhướn lên một độ cong hoàn mỹ. Mặc đồ lót gợi cảm che đi ba điểm, hai vú đầy đặn trắng nõn, ngay cả mạch máu đều thấy rõ ràng, đáng người trong suốt trong sáng tựa như quả mật đào vừa mới chín muồi, làm cho người ta nhìn không được muốn cắn , nhấm nháp thứ xinh đẹp của cô.

Chỉ thấy cô vươn ngón tay ngọc, hung tợn nói, “Đi, mở cửa, không muốn bị đuổi giết, trước hết đem cục phân của con nín lại đi.”

Tiểu Bảo bắt đắc dĩ mặc quần vào, tí ta tí tởn chạy tới cửa.

“Nếu đòi nợ, thì đóng cửa thả chó!” Phía sau nữ nhân tiếp tục bật tivi, lười biếng nói người ở sau.

Tiểu Bảo quay đầu, nhìn xung quanh, phát hiện trong phòng chỉ có bốn họ hai người là mẹ và nó, quay đầu, nói, “Mẹ, trong nhà nào có chó hả?”

Mồ nữ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc mắt, “Tiểu Bảo, nhiều năm qua như vậy không phải do con cần sao?”

“Vậy mẹ làm gì?”

“Trốn chạy!” Mồ nữ vô sỉ vút ra hai chữ, cắn bồng ngô.

Tiểu Bảo im lặng hỏi ông trời, rốt cuộc nó có phải do nữ nhân này sinh ra hay ko?

Mở cửa ra, chỉ thấy bốn trang phục khác nhau đứng trước cửa, khí chất bất phàm, tuấn mỹ đến nỗi mạnh bốn nam nhân cực phẩm. Tiểu Bảo sửng sốt, lập tức nở ra một nụ cười đáng yêu ko ai sánh được, nhu thuận hỏi, “Bốn chú ơi, xin hỏi mấy chú tìm ai?”

Bốn nam nhân bị tiểu bảo chặn lại, vẻ mặt khiếp sợ.

“Chúng ta tìm.....”

Tiểu Bảo đột nhiên biến sắc, hô to một tiếng, “A! Người đòi nợ thật sự đến đây, chú ơi, mau cứu Tiểu Bảo, bằng không con và mẹ nhất định phải chết!”

Bốn nam nhân nghe được lời nói Tiểu Bảo, đồng thời xoay người.....

1,2,3,4,5,6,7,8,..... Ừm, bốn chú này cũng thật lợi hại, chỉ trong 8 giây mà thôi, cư nhiên xử lý hai mươi người!

Người lợi hại như vậy, vì sao sẽ tìm đến mẹ? Hay là vô nhà báo lại cho mẹ. Vì thế, mỗi Tiểu Bảo cực kỳ vô sỉ đóng cửa lại, tí ta tí tởn hướng mẫu thân đại nhân đi tranh công .

“Mẹ mẹ, bên ngoài có người đòi nợ đến !”

Mỗ nữ vừa nghe, mặc quần áo xong chỉ trong một giây với vận tốc một trăm lẻ năm, lập tức tính toán xốc con lên đập cửa bỏ chạy.

“Nhưng mà người đòi nợ bị mấy chú bên ngoài đánh chạy ! Mẹ, đừng gấp !”

Mỗ nữ một tay đỡ con trên sô pha, “Khí thật, sao con không nói sớm!”

Tiểu Bảo vô tội reo lên, “Người ta nói chưa xong mà? Đúng rồi mẹ, mấy nam nhân kia thật sự thật là lợi hại nha, xử lý nhanh và gọn nhiều người như vậy, bọn họ là bạn mẹ sao? Mẹ, Tiểu Bảo thật sùng bái mẹ nga!”

Sắc mặt Mỗ nữ cứng đờ, ngoài cười nhưng trong không cười, “A..... Ha ha, đó là

đương nhiên rồi, mẹ con ta hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, bạn bè ngu B có hàng loạt, dễ như ăn sáng thui, con có gặp qua mấy chú đó ko? Kia cũng rất ngu B đó nha!”

Mẹ nó, ai nhận thức bên ngoài là mấy thứ đồ bỏ gì, bà đây nhiều năm chạy đông trốn tây như vậy , bạn bè chỉ có hai ba người, ở trước mặt con tạo hình tượng người mẹ tốt, thì cần phải cố gắng!

“Ha ha, Tiểu Bảo à, mẹ hiện tại phải đi mời bọn họ vào nhà, làm cho bọn họ biểu diễn khí công cho con!” Mỗ nữ vỗ đầu con, sửa sang lại quần áo, phát tóc, chống nạnh xoay cánh tay đi ra cửa.

“Đa tạ các vị đại ca ra tay cứu giúp, lão nương..... Không phải, tiểu nữ muốn đến báo đáp, mời mọi người vào nhà ngồi!” Mỗ nữ tiếng nói vừa dứt, cửa cũng vừa mở ra, nàng tràn đầy tươi cười, ngượng ngùng ngẩng đầu, đang định vút ra đôi mắt quyến rũ, lại chống bốn ánh mắt kích động đầy lửa nóng.

Mỗ nữ tiếp tục cúi đầu mỉm cười, ngượng ngùng cười nhạt nói, “Tuy rằng mấy anh rất tuấn tú, nhưng là các anh hẳn là nhận sai người, vừa mới tiểu nữ nói mời mọi người tiến vào nhà ngồi kỳ thật là nói giỡn, nếu mọi người ko quen biết nhau, kia tiểu nữ liền cảm ơn bốn vị không cầu báo đáp , mới là hiệp nghĩa , bốn vị đi thông thả, không tiễn!”

Đang muốn đóng cửa, trong lúc đó la lên, dè cửa ko cho đóng.

Mỗ nữ vẫn là tiếp tục cúi đầu, ngượng ngừng cười nói, “Bốn vị còn có chuyện gì thôi?”

“Bảo bối, em có hóa thành tro anh cũng nhận ra được, em đã chạy năm năm, cũng nên để cho anh chăm sóc em và con chứ?” Một thân tây trang màu xám bạc, tôn lên dáng người cao ngất tuấn tú của chủ nhân, tuấn mỹ ôn nhu, mặt mày hàm xuân, gờ tay nhắc chân đều mang theo sức quyến rũ thuần thực.

Khóe miệng Mỗ nữ vừa kéo.

“Em yêu, anh đem roi da và đèn cây đến, em muốn dạy dỗ anh như thế nào, anh sẽ toàn lực phối hợp !” Quần áo trường bào màu đỏ, trên thân thể thon dài, mắt hoa đào mê ng` nhận nhạo xuân tình vô hạn, mái tóc đen nhánh dài tới cánh tay, mang thêm mười phần vị cổ phong, tựa như bức họa cuộn tròn vẽ mỹ nam tử tuyệt thế.

Khóe miệng Mỗ nữ lại kéo lần nữa

“Hoa Hoa, em đã từng nói muốn một cung điện bạch

kim, muốn ngồi xe ngựa hoàng kim, muốn ngủ giường kim cương, những thứ đó anh đều làm được, chúng nó đợi em và con năm năm, theo anh về đất nước Y đi!” Thấy được một đầu tóc bạch kim, tôn lên khí chất tôn quý bức người của chủ nhân, dung nhan tuấn mỹ như ánh mặt trời, hai tròng mắt nhu tình phiếm nước, nâng đôi tay nhỏ bé của cô, quỳ gối, hôn môi đầu ngón tay của nàng.

Khóe miệng Mỗ nữ tiếp tục vừa kéo.

Nam nhân áo đen tóc đen mắt đen, trên mặt hoàn mỹ như điêu khắc tràn đầy sát khí, khí thế lạnh như băng làm cho người ta đáy lòng phát lạnh, chỉ thấy hân hân lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn ba nam nhân khác một cái, sau đó bình tĩnh nhìn nữ nhân trước mắt cười, “Bạch Tiểu Hoa, anh đã mang thai con của em, em không có thể ăn xong chùi sạch sẽ vô mộng chạy lấy người, em phải phụ trách cho tôi, anh đã mang giấy kết hôn đến, em ký tên đi!” Dứt lời, từ trong lòng lấy ra một cuốn sổ hồng.

Tất cả ba nam nhân khác đều trợn mắt nhìn, khi thật, hóa ra cái tên tối tăm cư nhiên âm hiểm như vậy, giấy kết hôn cũng đã chuẩn bị tốt !

Mồ nữ bắt lực buồn nôn, đại ca, anh là nam nhan sao? Tôi mà làm anh có thai như vậy, thế thì đóng gói quăng đến viện nghiên cứu giải phẫu đi! Tiêu Lạc Hàn, Sở Vân Hiên, Hạ Lưu Ly, Lãnh Như Phong, bốn người hay nói giỡn với bà đây nhỉ?

Một tiếng rầm, cửa đóng lại rõ ràng lưu loát.

“Tiểu Bảo, đóng gói hành lý, chúng ta phải chạy trốn ngay lập tức.” Mồ nữ hướng con vội vàng hô, giống nhau trong nhà sắp xuất hiện một phân tử tiên.

“Chạy trốn? thật à, người đòi nợ lại tới nữa sao?”

“Bây giờ so với người đòi nợ càng khủng bố!”

Chương 2: Có dũng khí chạm vào nữ nhân của tôi

Ngày hôm sau, một xx bệnh viện xx tầng xx phòng bệnh.

Một đại hán thân trọng thương ,có vẻ mặt dữ tợn, đầu trần lóc sáng , nằm ở trên giường bệnh, đứng đây xung

quanh giường là một đám các tiểu đệ có vẻ dè dặt.

"Hắc hắc, đại ca, ngài cảm thấy thế nào? Có ... cảm giác tốt lắm hay không ạ?" Một tiểu đệ nịnh nọt đến gần, nhỏ giọng hỏi.

"Tốt con mẹ mày , bỏ mẹ mày, mày thử gãy mấy cái xương sườn thử xem, chất tiết! Con mẹ nó đau chết ông đây . Giỏi lắm cái Bạch Tiểu Hoa kia, có tiền mời tay đâm ngư B như vậy, không có tiền trả cho ông đây, con đĩ tôi, đợi ông đây hung hăng trừng trị làm cho cô ta một chút cũng không thể. Ai u! Đau chết bố mày . . . . .
. Mẹ nó. . . . ."

Người đại hán này tên là Trương Tam Lưỡng, trong bang cũng được xem như là lão Đại, thủ hạ cũng có vài trăm người, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, dựa vào hai thanh đao xông ra đường, mở sòng bạc. Bạch Tiểu Hoa cũng bởi vì thế mà thiếu hán khoản nợ đánh cuộc, mới bị hán đuổi giết.

"Nhưng mà bộ dạng của đứa con gái thật ra cũng không tệ, khuôn mặt kia, dáng người kia, chắc chắc, tuy rằng đã có con, nhưng vẫn còn rất nóng bỏng nha!"

"Đúng vậy, lần trước nếu cô ta không dùng mỹ nhân kế, chúng ta cũng đâu có thể mắc mưu để cô ta chạy thoát ."

Trương Tam Lưỡng tức giận không có chỗ để xả, hung hăng mắng, " Mẹ nó, câm miệng hết cho ông mày, người nào dám nhắc tên con khốn đó tao liền chém người đó. Mẹ kiếp, để ông mày bắt được thì đừng mơ cho con khốn đó xuống giường được, yên tâm, sẽ có phần của tụi bây, nhưng mà phải đợi ông mày hưởng thụ trước đã ."

"Dạ dạ dạ, chuyện đó là đương nhiên !" Có thể hưởng một nữ nhân cực phẩm như vậy, sống bớt đi mười năm cũng cam nguyện .

Lúc một đám nam nhân bỉ ổi ở trong phòng đang cười dâm dăng , cửa phòng bệnh bị hung hăng đá văng ra.

Một đám người há hốc mồm nhìn cánh cửa bị đá bay , thẳng tắp bay hướng lão Đại , sau đó chợt nghe tiếng kêu thảm thiết vang lên như heo bị giết.

"A! Đau chết ông mày , mẹ nó, người nào không muốn sống cư nhiên dám giương oai ở trên địa bàn Lão Tử!

Tội bây đứng đó làm gì, còn không mau lôi ván cửa trên người Lão Tử ra, muốn đau chết tao sao?" Trương Tam Lưỡng oa oa kêu to, đau đến tay chân run rẩy.

"Lão Đại, dừng. . . . . Dừng mắng." Một thanh âm run rẩy nhỏ giọng nhắc nhở nói.

"Mẹ nó, mày cứ nhiên dạy đòi tao? Muốn chết có phải hay không, thấy Lão Tử bị tập kích còn không mau bắt lấy cái kẻ không có mắt kia, tội bây còn thất thần để làm chi?"

"Súng. . . . ."

Trương Tam Lưỡng sửng sốt, ngốc hỏi, "Lão Tử bảo tội mày bắt đi, không phải thưởng cho tội mày, nghe không rõ tiếng người hả?"

(*) Súng còn có nghĩa là thương, từ thương và thưởng gần âm, nên ông già ông nghe lầm...

"Không phải thưởng, là súng ạ, sung đó!"

Một đạo âm thanh ôn nhu lại lãnh khốc vang lên, tựa Thiên Sứ và ác ma đồng thời hấp dẫn.

"Bắt hẩn cho tao mang lại đây!" Bá đạo mà uy nghiêm, kiên quyết không cho phản kháng.

"Dạ!"

Giây tiếp theo, Trương Tam Lưỡng bị một đôi bàn tay to thô lỗ mãnh mẽ cường ngạnh kéo từ trên giường bệnh xuống. Tâm Trương Tam Lưỡng trầm xuống, hẩn đầu phải đồ ngốc mà không biết thân mình rất nặng, lại bị lôi xuống một cách dễ dàng như vậy, này. . . . . Đây rất cuộc là. . . . .

"Mày vừa mới nói, mày muốn bắt ai hả?" Thanh âm ôn nhu mang theo ý chê bai, còn cất dấu lửa giận thâm trầm.

Trương Tam Lưỡng ngẩng đầu, chống lại một đôi mắt hoa đào tràn đầy ý cười trên khuôn mặt tuyệt sắc xinh đẹp, mang theo sát ý dày đặc, tuy là nam nhân, đã có một đầu tóc dài dài đến thắt lưng, quần áo trường bào màu đỏ lò phờ khoát trên người, tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng chống cái cằm hoàn mỹ tinh xảo, bởi vì ngồi, hai chân thon dài cà lơ phất phơ bắt chéo chân bên kia.

hình ảnh hiện ra trước mắt Trương Tam Lưỡng, hoàn toàn đánh sâu vào tâm mắt và đại não của hắn, làm hắn phun một chữ cũng không ra.

"Sở lão đại hỏi mày đó, còn không trả lời!" Nam nhân vừa mới đem hắn từ trên giường kéo xuống dưới liền một cước đá vào hông hắn.

Lúc này Trương Tam Lưỡng mới quay đầu, vừa thấy rõ ràng tình huống chung quanh, mồ hôi lạnh liền toát ra liên tục.

nam nhân xinh đẹp Đây phía sau, chính tề đứng là một loạt nam tử mặc áo đen khôi ngô khỏe mạnh, khí thế kia vừa thấy chính là trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, cùng mình hoàn toàn không phải cùng một đẳng cấp. Mà thủ hạ của mình giờ phút này toàn bộ quỳ trên mặt đất, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn mình.

mỗi người Bọn họ đều có một phen suy nghĩ.

Trương Tam Lưỡng không biết khi nào mình thì đắc tội một đại nhân vật như vậy, nhưng là lại mơ hồ hiểu được có quan hệ cùng với Bạch Tiểu Hoa. Lại nói tiếp, nam nhân tóc dài này rất quen mặt, dường như là một trong

nhóm bốn người kia ngày hôm qua đánh mình, hẳn chính là một người trong đám bốn người kia.

Cái này chết chắc rồi, đá đến tám thép rùi .

"Tiểu nhân không muốn bắt ai hết, không có, tuyệt đối không có , lão Đại tạm tha cho tôi đi, đừng giết tôi, ngàn vạn lần đừng giết tôi!"

Sở Vân Hiên lười biếng đứng lên, đi đến trước mặt Trương Tam Lưỡng, trên cao nhìn xuống, dùng một loại ánh mắt chán ghét xem con kiến nhìn hắc, thản nhiên nói, "Biết Bạch Tiểu Hoa là ai chẳng?"

Trương Tam Lưỡng lắc đầu, một lòng bắt đầu chậm rãi trầm xuống.

Sở Vân Hiên cười tà mị xinh đẹp, tóc đen phát lên, ở giữa không trung múa cuồng loạn. Chỉ thấy hắc dùng một loại giọng điệu vô cùng kiêu ngạo, lại vô cùng hạnh phúc thỏa mãn nói, "Bạch Tiểu Hoa, cô ấy là vợ tao! Mày dám khi dễ vợ của Sở Vân Hiên tao , nửa đời sau cũng đừng làm nam nhân ". Lập tức, âm lạnh phun ra hai chữ, "Phế bỏ!"

"Dạ!"

Trương Tam Lưỡng đã không hề phản kháng .

Sở Vân Hiên!

Lão Đại tổ chức hắc đạo Trung Quốc lớn nhất!

Loại nhân vật này trong truyền thuyết, rõ ràng đứng ở trước mặt mình, đại nã Trương Tam Lưỡng đã hoàn toàn bế tắc. Mà nhóm thủ hạ của hắn, mặt mỗi người xám như tro tàn, giãy dụa muốn buông tha cho, chỉ cầu cho chết thống khoái! Nữ nhân của kẻ đứng đầu hắc đạo. . . . . Bọn họ thế nhưng nghĩ muốn nữ nhân của kẻ đứng đầu hắc đạo, mẹ nó thật sự là rất nực cười , nếu có kiếp sau, bọn họ hy vọng có thể làm người thật tốt, vĩnh viễn không giao thiệp với xã hội đen.

A a a a!

Tiếng kêu thê lương thảm thiết, quanh quẩn trong cả tòa bệnh viện, tất cả mọi người rung mình một cái, tò mò muốn nhìn một chút rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, vì cái gì ngay cả bộ đội vũ trang quốc gia đều đến đây.

Sở Vân Hiên đưa chân, giẫm lên mặt Trương Tam Lưỡng , lạnh lùng cười nói, "Kiếp sau mà có đầu thai , ánh mắt mở rộng ra một chút!"

Trương Tam Lưỡng đau đến mức thần chí không rõ, nhưng vẫn là nghe được lời của hắn rõ ràng , đáng tiếc hắn đã không có khí lực mà nói chuyện .

Sở Vân Hiên tiêu sái xoay người, khoác trường bào lên người, ở giữa không trung vẽ ra một độ cung hoàn mỹ.

Ngoài cửa sổ gió thổi tiến vào, làm tóc hắn và trường bào bay phất lên, lưu lại bóng dáng phong hoa tuyết đại, cùng tàn khốc lãnh tuyệt đích bốn chữ.

" Một người cũng không được để lại!" đọc chương mới nhất tại Doc Truyen . o r g

Vừa ra khỏi cửa, liền chống lại ba mặt nam nhân khác cũng tuấn mỹ Vô Song giống nhau. Sở Vân Hiên ngáp một cái, nói, "Hạ Lưu Ly, kế tiếp là công việc của chú em, chúng ta phải phân công ra."

Hạ Lưu Ly hừ lạnh một tiếng, dung nhan tuấn mỹ có thể tổn thương mắt người, con ngươi sáng ngời như sao ẩn

ẩn lộ ra một chút bất mãn, "Bây đâu!"

Nghe được thanh âm của hắn, quân đội vốn đóng tại bên ngoài chính tề vọt tiến vào.

"Đem mọi người bên trong lôi đi hết, bọn họ có ý đồ mưu hại bản vương tử, đã bị bản vương tử đánh gục toàn bộ, chuyện kế tiếp giao cho các người xử lý, mặt khác nói cho tướng quân các người biết, bản vương tử mời tướng quân ăn cơm, mời hắn đến đúng giờ trình diện!"

"Tuân lệnh!" Sĩ quan trẻ đứng thẳng tắp, hành lễ.

"Đây là người thứ nhất, theo điều tra của tôi, trong năm năm nay có 18 người đuổi giết Tiểu Hoa, lai lịch của bọn họ ta đã điều tra rõ ràng toàn bộ, đã trực tiếp xóa bỏ, ok ." Tóc đen mắt đen áo đen, giống như Satan xuất hiện vào ban đêm, tràn ngập lực hấp dẫn trí mạng.

Lãnh Như Phong, hàng năm chiếm giữ đế vương kim bài đệ nhất sát thủ.

"Lãnh Như Phong, chú em hắn là đi làm trinh thám, làm sát thủ thật sự là tổn cho đời của chú em !" Nhàn nhạt

trào phúng từ trong miệng của Tiêu Lạc Hàn xông ra, hôm nay hắn như trước vẫn là tây trang, tuấn lãng cao ngất, ôn nhu như nước, trăm phần trăm là bạch mã vương tử trong mắt nữ nhân, đối tượng muốn kết hôn đứng hàng thứ nhất của các cô gái.

"Cái quái gì cũng chưa làm, người chuyên ngành đánh trống lảng không tư cách nói chuyện."

Tiêu Lạc Hàn cũng không giận, mà thân nhiên cười nói, "Có đôi khi, rất nhiều chuyện không thể chỉ trông vào bạo lực, cũng cần có đầu óc. Tôi đề nghị mấy chú em nên xem báo chí hôm nay, các chú em phải biết rằng, có đôi khi giết người cũng là có thể không thấy máu ." Dứt lời, tiêu sái xoay người.

Dám đụng nữ nhân của tôi, thì hãy chuẩn bị cửa nát nhà tan.

Chương 3: Bị tóm rồi?

Tư Đồ Nam không nói gì chỉ nhìn một lớn một nhỏ nằm ở trên ghế sa lon, đồ ăn vặt .

"Bạch Tiểu Hoa, mẹ con các cô tính ở lại chỗ của tôi bao lâu thế?"

Bạch Tiểu Hoa liếc mắt tà nhìn hắn một cái, cong môi cười, lười biếng nói, "Không bao lâu đâu, cùng lắm thì ba năm một tháng mà thôi."

Khóe mắt Tư Đồ Nam rút lên, ba năm một tháng sao? Chỗ của hắn là nhà trẻ sao? Hay là viện mồ côi hay sao?

"Tôi chỉ là một nam nhân thông thường, mấy người ở nơi này, tôi thấy rất bất tiện."

"Tôi nói tiểu nam tử này, chúng tôi ở nơi này với anh đâu có quan trọng là nam nhân hay không đâu, có liên quan sao? Nếu anh có vấn đề về sinh lý cần giải quyết, hai mẹ con chúng tôi tuyệt đối sẽ không ngăn trở anh, anh cứ tùy tiện."

"Ý kiến của cô cũng tạm được! Nhưng tôi cũng sẽ không quên mấy năm qua, nữ nhân đều bị hai mẹ con các cô dọa chạy đến nỗi chồng chất thành đống." Tư Đồ Nam hắn đến cuối cùng đắc tội thần linh nào, mà ông trời phải phái hai cái ác ma đến tra tấn hắn.

"Vậy cũng không thể trách chúng tôi, ai cho anh đem những nữ nhân kia mang tới trong nhà bộ dạng một đám như dưa méo táo nứt còn chưa tính, nửa đêm còn học mèo kêu xuân, kêu xuân còn chưa tính, anh cũng nói nhỏ chút xiu nha, không khác gì đứa trẻ mới sinh ra, làm sao cho tôi và tiểu Bảo ngủ được hả?" Bạch Tiểu Hoa liếc trắng mắt, căm ghét nói, "Anh đem về những nữ nhân không sạch sẽ này cũng không sợ nhiễm bệnh, chặc chặc, đều nói tinh trùng nam nhân lên não sẽ biến thành heo, một chút cũng không sai."

"Bạch Tiểu Hoa, nơi này là nhà của tôi, cô phải làm theo ý tôi. Tiếp theo, nếu cô còn dám kêu tôi một tiếng tiểu nam tử, tôi bóp nát cổ của cô !"

"Dạ dạ dạ, tôi đã biết." Bạch Tiểu Hoa từ trên ghế sà lon đứng lên, ôm lấy tiểu Bảo, "Tôi và tiểu Bảo đi tắm rửa trước, anh chuẩn bị một chút cơm chiều, nhanh chết đói rồi này."

"Chú Nam, tiểu Bảo cũng đói bụng, tiểu Bảo muốn ăn hải sản!" Tiểu bảo quay đầu, hướng Tư Đồ Nam hô to, chỉ sợ hắn nghe không được.

"Xú tiểu tử, chú là bảo mẫu của nhóc sao, cư nhiên dám

sai khiến chú!" Miệng tuy rằng hùng hùng hổ hổ, nhưng Tư Đồ Nam như trước nghe lời mặc tạp dề tự nhiên hướng phòng bếp đi đến.

Mới từ phòng bếp lấy nguyên liệu ra, đã thấy Bạch Tiểu Hoa kích động từ phòng tắm chạy ra.

"Tiểu nam tử, không tốt, lần này thật sự chết chắc rồi."

"Tôi van cô, cô đi ra có thể mặc quần áo vào trước hay không!" quả thực Tư Đồ Nam hết chỗ nói rồi, nữ nhân này rốt cuộc có một chút thương thức hay không.

"Tôi đây không phải đang bọc khăn tắm sao? Ai nha, đừng manh động trước, anh xem đi này." Bạch Tiểu Hoa mở bàn tay ra, chỉ thấy một quả nhỏ như châm chỉ kim loại đen lẳng lẳng nằm.

Tư Đồ Nam thật cẩn thận lấy thứ này, cẩn thận quan sát một lần, rồi ngẩng đầu nhìn Bạch Tiểu Hoa, nhãn mi nói, "Lần này người đuổi giết cô rất thông minh, cư nhiên biết để gắn máy theo dõi trên người cô. Tôi nên chúc mừng cô, hay là nên thay cô bi ai đây?"

"Mẹ nó, nhất định là ngày hôm qua, nhất định là bọn họ

làm!" bốn Ô Quy vương này bát đản sao âm hồn vẫn không tiêu tan? Cô Bạch Tiểu Hoa từ lúc năm năm trước cũng đã mất đi giá trị lợi dụng, hiện giờ một người có con cái lần ăn lần đánh cuộc không lý tưởng chỉ là một người dân nho nhỏ mà thôi, vì sao còn không buông tha cho cô? Chẳng lẽ là vì tiểu Bảo?

Ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, Bạch Tiểu Hoa cảm thấy được bây giờ ở chỗ này không hề an toàn, cô phải rời đi, chạy càng xa càng tốt, không thể ở chỗ này. Đúng, phải xuất ngoại, rời đi nơi này, vĩnh viễn cũng không nên trở lại.

"Tur Đồ Nam, chỉ có anh mới có thể giúp tôi , tôi mặc kệ anh dùng phương pháp gì, anh hiện tại phải đưa tôi và tiểu Bảo xuất ngoại, chúng tôi không thể ở đây ."

Tur Đồ Nam gở xuống tạp dề xuống, chậm chạp dùng nước trong rửa tay, ở trong ánh mắt khó hiểu của Bạch Tiểu Hoa, chậm chạp sửa sang lại quần áo.

"Tôi bỏ mẹ! Bây giờ anh nghĩ đến tôi đang đùa giỡn với soái ca sao ? Tánh mạng của bà đây cũng sắp khó giữ được , anh thật là thành thối !"

Tư Đồ Nam dùng ánh mắt xem thường nhìn cô, sau đó lạnh lạnh nói, "Khách quý đã tới cửa rồi, cô không có nghe thấy tiếng phi cơ trực thăng phát động trên nóc nhà sao?"

Thân thể Bạch Tiểu Hoa cứng đờ, "Anh nói. . . . . Bọn họ đã tới rồi?"

"Cho nên, hiện tại cô chạy đã không còn kịp rồi. Tuy rằng tôi không biết cô đến tột cùng chộc tới đại nhân vật nào, nhưng là tình huống hiện tại cũng chỉ có thể đối mặt. Cô đi phòng tắm trước và tiểu Bảo, tôi đến xem chủ nhân phi cơ trực thăng ra sao, tôi hết sức tò mò nồng hậu hứng thú đấy."

"Tư Đồ Nam!" Bạch Tiểu Hoa đột nhiên dùng một loại ánh mắt đồng tình nhìn hắn, "Anh, tự cầu thêm phúc đi!" Sau đó vèo một cái không thấy bóng dáng.

Tư Đồ Nam buồn bực nhăn lông mày đẹp, còn đang tự hỏi trong lời nói của nàng là ý tứ gì, thì thấy thủy tinh trên mặt tường, bùm bùm, từng khối từng khối rơi xuống, mà thủy tinh vỡ như bay thông thường, thẳng tắp hướng hắn phóng tới. Tư Đồ Nam phi thân nhảy lên, di chuyển về phía sau rất nhanh, khối thủy tinh vỡ cách

hắn không đến nửa thước rớt xuống .

Nháy mắt, cả tòa đại sảnh, một mảnh hỗn độn.

"Ê ê ê! Khách nhân, anh cũng quá không hiểu lễ phép sao? Không biết vào nhà phải đi cửa chính sao? Cần thận tôi tố cáo các anh tội tự ý xông vào nhà dân đây!"

"Tôi tưởng rằng sẽ thu hoạch, sẽ chấn động thêm một chút, nhưng. . . . . có vẻ như chủ nhân nhà này không thích thế nhỉ!" Thân ảnh thon dài chậm rãi rớt xuống, mũi chân điểm nhẹ, cả người Uyển chuyển Như tinh linh, vững vàng dừng ở trên cửa sổ . Trường bào màu đỏ bị gió đêm nghịch ngợm bay phất, tóc dài múa loạn trong không trung, mê hoặc mắt người. Mỹ lệ tuyệt luân, dung nhan tựa như ảo mộng thoát tục hiu hiu với ý cười hơi rét lạnh, trong mắt hoa đào mị hoặc lại tràn đầy sát khí.

"Yêu tinh, vừa mới nãy dám đá văng ông đây xuống, xem ông đây bắn chết chú em tan xác." Từ một tiếng chửi rủa, lại một bóng dáng thon dài cao ngạo sáng rực, mạnh mẽ nhảy tiến vào cửa sổ, một đầu bạch kim bị ánh trăng chiếu rọi xuống, càng phát ra kinh tâm động phách. Chỉ thấy hắn nhảy dựng xuống, rút súng ra chia

nam tử tóc dài đứng ở trên cửa sổ mắng, "Xem hôm nay ông đây bẫm người ra!"

"Mặc kệ bọn họ sao?" Lãnh Như Phong nhướn mày, thời khắc máu chốt sắp rơi dây xích, hai người này cứ nhiên đứng lên đấu tranh nội bộ.

"Kệ cho bọn họ đánh, đánh chết cho bớt một người, đổi chúng ta mà nói, có thể bớt một phần tư uy hiếp." Tay Tiêu Lạc Hàn đẩy gọng kính tơ vàng, trong mắt hiện lên một tia gian trá .

Làm Tư Đồ Nam thấy rõ ràng bốn nam nhân trước mắt, sau đó rốt cục hiểu được, mới hiểu lời Bạch Tiểu Hoa vừa mới nói tự cầu nhiều phúc là có ý gì !

"Ba ba ba!" Tư Đồ Nam vỗ tay hoan nghênh, bình tĩnh, "Không nghĩ tới các đại nhân vật trong truyền thuyết cứ nhiên sẽ đến nơi này, thật sự là làm cho hèn này cảm thấy vẻ vang!"

Sở Vân Hiên nheo mắt lại, âm thanh lạnh lùng nói, "Nếu nhận thức chúng ta, còn có thể bình tĩnh như thế, lá gan cũng không nhỏ đâu."

"Nghe nói, đệ nhất thế giới thần trộm có đệ tử thân truyền, nói vậy. . . . . Chính là cậu phải ko?" Lãnh như Phong thản nhiên mở miệng, ánh mắt nhưng vẫn dừng lại ở trên người hắn, "Tôi và sư phụ cậu quen biết nhau, cho nên không muốn làm khó dễ cậu, chỉ cần cậu đem Bạch Tiểu Hoa giao cho tôi, tôi cam đoan hôm nay cậu không mất cọng lông nào."

"Lãnh Như Phong, chú em muốn nổi trội hơn sao? Đem Tiểu Hoa giao cho chú em? Chú em có tin hay không tin ông đây phát lệnh truy nã, toàn bộ thế giới đuổi giết chú!" Hạ Lưu Ly lạnh lùng nhìn hắn, trong con ngươi thủy tinh, hừng hực ngọn lửa.

"Hừ, lười cùng các chú âm ỉ, dù sao có thể mang đi Tiểu Hoa chỉ có một người, mọi người chỉ thể tự so đấu bản lĩnh." Sở Vân Hiên thả người nhảy xuống, rất nhanh rút ra vũ khí ở bên hông, trên khuôn mặt tuyệt mỹ, giờ phút này tươi cười che dấu thị huyết, "Dám đấu riêng nữ nhân của tao, tao sẽ cho mày tỉnh lại!"

Sở Vân Hiên! huyết mạch người thừa kế trực hệ của hoàng triều Trung Hoa, nhân vật bộ tổng chỉ huy quân lĩnh của Thiên Long hội, mới có thể có tài năng võ học quái dị, Lão đại nắm trong tay toàn bộ thị trường hắc đạo

Trung Quốc, kẻ đứng đầu hắc đạo chân chính!

Tư Đồ Nam nở nụ cười, cười cực nóng, cười điên cuồng.

"Hôm nay tôi Tư Đồ Nam may mắn có thể so chiêu với Sở Vân Hiên, cũng không uống sống hai mươi tám năm này! Thật sự là phúc tổ ba đời, phúc tổ ba đời đấy! Ha ha ha ha!" Cười lớn một tiếng, hung mãnh nghênh đón.

Hai người đánh đập kịch liệt, mặt khác ba người lại mang ý xấu, nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh. Trong lòng đều muốn hung hăng thúc giục bọn họ đánh nhau.

Tìm được Tiểu Hoa và con trai , nhất định là tôi.

Mà đầu sở sáng tạo một loạt chuyện phiến toái giờ phút này đang vắt vẻo treo ngược dây thừng từ lầu ba trèo xuống.

"Tiểu bảo, theo mẹ nhanh, chúng ta lập tức có thể rời đi chỗ này ."

"Mấy chú kia thì làm sao bây giờ? Giống như đang đánh đập rất dữ dội."

"Kệ bọn họ đi, để cho bọn họ đánh cái họ chết mình sống . Đúng rồi, mẹ đưa cho con thẻ tín dụng trộm được, con có mang theo trên người không?"

"Có mang, yên tâm đi mẹ!"

"Làm tốt lắm, không hổ là con trai của Bạch Tiểu Hoa ta!"

Khi Bạch Tiểu Hoa đang YY đến ước mơ tốt đẹp vô hạn của đời người, lại phát hiện thân thể của mình hình như đã đáp xuống.

Sao vậy cả ?

"Tiểu Bảo, dây thừng của chúng ta hình như bất động thì phải ."

Tiểu bảo ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, sau đó lắc đầu, "Mẹ, chúng ta còn đang di chuyển, chẳng qua không phải đang đáp xuống, mà đang lên cao!"

Bạch Tiểu Hoa sững sốt, cứng ngắc từ từ ngẩng đầu lên, cả người run lẩy bẩy. . . . .

Đây là ác mộng, tuyệt đối là ác mộng, please, ai có thể đánh tỉnh nàng đây!

Chương 4: Đòi người nếu chỉ như lúc gặp ban đầu

Bạch Tiểu Hoa không nghĩ tới còn có thể cùng bọn họ gặp lại một ngày.

Khi bọn hắn chân thực xuất hiện ở trước mặt mình lúc cần nhiệt, trong đầu Bạch Tiểu Hoa trong nháy mắt sắp hàng ra vô số loại thái độ không biết nên dùng loại thái độ nào đối đãi với bọn họ. Nhưng cuối cùng, vẫn là lựa chọn chạy trốn.

Cô là một con rùa, mỗi khi đụng tới lúc nguy hiểm, cô sẽ lựa chọn gánh nặng của bản thân mà an toàn trong xác chết, sau đó lẳng lặng trốn ở bên trong.

Tiêu Lạc Hàn đã từng cười nhạo cô, liền lấy cho cô một ngoại hiệu

như vậy.

"Bạch Tiểu Hoa, em biết không? Em tựa như một con rùa, mỗi ngày đều đi đường chậm rì, ăn cơm chậm rì , phơi nắng mặt trời chậm rì, chậm rì rì . . . . . Thâm mến một người cũng thế." Tiêu Lạc Hàn thân nhiên cười, sau đó bắt lấy bàn tay nhỏ bé trắng mềm của Bạch Tiểu Hoa nhìn cô bởi vì thẹn thùng mà khuôn mặt đỏ ửng, "Bạch Tiểu Hoa, muốn kết giao với tôi hay không?"

Bạch Tiểu Hoa, muốn hay không cùng ta kết giao. . . . .

Khi đó Bạch Tiểu Hoa, chỉ cảm thấy ngực nhanh bị nổ tung giống nhau rất rất hạnh phúc.

Mà hiện giờ. . . . .

"Bạch Tiểu Hoa, lần này. . . . . Sẽ không để cho em rời khỏi nữa, lần này. . . . . Tuyệt đối sẽ không. . . . ."
con mắt Tiêu Lạc Hàn chứa đựng ngọn lửa, gắt gao nhìn dung nhan giương lãnh mạc xa cách kia , trong lòng đột nhiên đau xót.

"Bạch Tiểu Hoa, là tôi tìm được của em, em phải thuộc về tôi, của tôi!" Tiêu Lạc Hàn bắt chặt lấy dây thừng, từng bước một, giống như chuyển hoá thời gian đường

hầm, nhìn Bạch Tiểu Hoa cách mình càng ngày càng gần.

Rốt cục, Tiêu Lạc Hàn đem Bạch Tiểu Hoa và tiểu Bảo. . . . . Kéo lên an toàn.

Bạch Tiểu Hoa lườm hắn một cái, đem tiểu Bảo đặt ở trên mặt đất, đem đồ bỏ trên người vứt xuống dưới, bắt đắ dĩ nhìn Tiêu Lạc Hàn, nói, "Tuy rằng anh rất tuấn tú, nhưng mà anh kéo một thực nữ lên như vậy, làm cho tôi rất không vui."

"Em rất có tinh thần!" Tiêu Lạc Hàn hơi cười, ấm áp có thể hòa tan sương lạnh lúc mùa đông, "Bạch Tiểu Hoa, tôi tìm em năm năm, không nghĩ tới em thay đổi nhiều như vậy, nhưng mà tôi vẫn tương đối rất thích em!"

Tiêu Lạc Hàn không nghĩ tới chính mình sẽ phạm loại sai lầm này, hắn vẫn nghĩ tìm được Bạch Tiểu Hoa, nhưng hắn quên, thời gian và năm tháng không chỉ có có thể thay đổi được tính cách của một người chạy theo, cũng có thể thay đổi cả dung mạo.

"Rất êm tai!" Bạch Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn phía hắn, sau đó quay lại cho hắn một nụ cười, "Tuy rằng anh rất

tuần tú, nhưng anh thật sự nhận sai người rồi. Chúng tôi phải tiếp tục đi đây , anh tránh một bên." Xách con trai chuồn mất, lại bị một đôi bàn tay to gắt gao tóm lại

"Bạch Tiểu Hoa, chúng ta có thể nói chuyện được chứ? Tiêu Lạc Hàn tôi không có khả năng để cho nữ nhân và đứa nhỏ lưu lạc của mình ở bên ngoài."

Hóa ra là vì việc này sao? Bạch Tiểu Hoa châm chọc cười, bọn họ làm sao có thể vì cô mà đến.

"Không có gì nói, chúng ta không quen, không đúng, căn bản sẽ không biết nhau, anh muốn vợ và đứa nhỏ thì đi tìm đi, không thể tùy ý cho là có quen biết nhau chứ? Nói cho anh biết, tôi có chồng rồi. . . . ."

"Tiểu Hoa, chồng của em, là hắc sao?" Lại là giọng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Sở Vân Hiên. . . . .

Bạch Tiểu Hoa bất đắc dĩ xoay người, làm cô thấy Tư Đồ Nam bị Sở Vân Hiên trói lại, giống con con của đường như bị kéo tới, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh bóng tối, nhìn không tới tương lai.

Thua anh nha, là đệ nhất đệ tử thân truyền của thế giới thần trộm đầu, mới mấy phút mà đã gục rồi? Cũng quá không biết kháng lại!

"Anh. . . . ." trông mắt Bạch Tiểu Hoa vừa chuyển, sau đó dùng sức véo bắp đùi của mình, thẳng đến nước mắt trào ra, mới khóc sụt sùi chạy đến bên người Tư Đồ Nam, một phen nước mắt nước mũi, khóc kêu đến đáng thương, kêu đến thê thảm.

"Chồng à, chồng bị đánh thành như vậy? Đã nói chồng rửa tay chầu vàng ko chịu , chúng ta một nhà ba người sống an ổn không phải tốt sao? Chồng vì sao không nghe lời của em? Hiện tại như vậy, để cho cừu nhân đều đuổi giết đến nhà mình đây, còn muốn bắt đi mẹ con chúng ta, chồng nên cứu chúng ta đi. . . . ."

Mí mắt Tư Đồ Nam hung hăng nhảy dựng, chỉ cảm thấy không khí xung quanh nháy mắt bị đóng băng, hít thở không thông làm cho người ta không thở nổi. Lời nói của Bạch Tiểu Hoa làm cho hắn thiếu chút nữa hộc máu.

Chồng? Một nhà ba người? Cậu đó ,không thấy được hai nam nhân này sắp ăn thịt người sao? Đời tôi lúc trước có

phải đắc tội với cậu rất nhiều hay không, sao cậu lại hại tôi như vậy?

"Bạch Tiểu Hoa, cậu đó đừng giả bộ nữa , chuyện của cậu lần này đừng có liên lụy tôi, ta còn chưa kết hôn đâu, cũng không muốn mất như vậy." Không nhìn ánh mắt giết người của Bạch Tiểu Hoa, Tư Đồ Nam quyết định vẫn là bảo toàn chính mình trước có điều,có một câu quan trọng tương tự, "Tục ngữ nói rất đúng, quan thanh liêm khó khăn chuyện nhà, chuyện nhà chính các người, tại sao phải đổ hết lên tôi?"

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, không khí đột nhiên liền ảm áp trong sáng lên.

Hắn sớm biết rằng phận và chuyện xưa của Bạch Tiểu Hoa không đơn giản như vậy, nhưng mà không lường trước lại phức tạp như thế. Độc quyền tài chính, IT, toàn bộ mạch máu buôn bán kinh tế, có danh xưng là thiên tài trẻ tuổi tuần mỹ nhà giàu nhất cả nước Tiêu Lạc Hàn. Không chế toàn bộ hắc đạo, có thể dao động nên móng quốc gia chính là đứng đầu tất cả đệ nhất hắc bang Sở Vân hiên. Thế giới huyền thưởng lệnh đệ nhất bài danh, đệ nhất chỉ số mối nguy hiểm, đứng đầu bảng sát thủ là Lãnh Như Phong. Nước giàu dân tốt, tôn quý

phỉ phàm, lại là người thừa kế vua của một nước là Hạ Lư Ly.

Bốn người này, cư nhiên chỉ đoạt một nữ nhân?

Chuyện này so với chiến tranh thế giới còn khủng bố.

"Đừng cho là tôi không biết câu đả cái biện pháp quỷ gì nhé!" Bạch Tiểu Hoa một phen túm chặt cổ áo của hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ, "Nếu tôi chết, cậu cũng đừng muốn sống nữa!"

Vẻ mặt Tư Đồ Nam cười co rút, "Cậu thật sự khờ hay là giả ngốc, nếu ở với mấy nam nhân này, cậu còn có thể chết như lời nói tôi trực tiếp lấy đao cắt cổ liền í."

"Cậu là đồ dê con bị cấm sùng, không cứu tôi coi như xong, còn mẹ nó muốn giỡn, chỉ có Tư Đồ Nam cậu đó."

Không đem hi vọng ký thác ở trên người hắn, Bạch Tiểu Hoa buông ra áo hắn ra, chậm rãi đứng lên. Sửa sang lại quần áo phục của mình, lại lấy tay cuốn tóc quăn của chính mình trên mặt lộ ra tươi cười mỉa hoặc diễm lệ.

"Sở Vân Hiên, Tiêu Lạc Hàn, đã lâu không gặp!" Nếu đã quen rồi, cũng sẽ không giả bộ tiếp nữa, "Bốn vị đại ân nhân huy động nhân lực tìm tôi như thế, không biết có gì phải làm sao."

Sở Vân Hiên từ trên cao đánh giá Bạch Tiểu Hoa, mới mở miệng nói, "Hoa hoa, em thay đổi nhiều."

Bạch Tiểu Hoa lạnh lùng cười, đem tiểu Bảo ôm lấy, "Bà đây nếu không thay đổi, thì đã sớm chết ở ven đường . Phòng tắm rất chen chúc, đi đại sảnh đi. Hai người các anh ở đây nhé!" Hết sức tự nhiên hô hướng Tiêu Lạc Hàn và Sở Vân Hiên, sau đó dẫn đầu đi ra ngoài, liếc tà mắt nhìn hai đạo bóng đen vẫn trốn ở góc tường, câu thần cười, "Còn có hai người các anh."

Sau đó, Tư Đồ Nam trợn mắt há hốc mồm nhìn hồi nãy mấy người đó còn rất rùng rục ngu ngơ, bốn nam nhân kiêu ngạo cuồng vọng đến không ai bì nổi, cư nhiên anh xem em, em xem anh, đầu cung kính nảo cung kính, rất cẩn thận đi phái sau Bạch Tiểu Hoa.

Má ơi! Hắn nhìn thấy cái gì? Nhìn đang hắn nhìn thấy cái gì? OMG! Ni mã (súc vật) tin lớn đó, ngày tận thế sắp đến rồi!

Phản ứng hoàn toàn tương phản với Tư Đồ Nam, vẻ mặt Bạch Tiểu Hoa bình tĩnh, lãnh mạc và xa cách trong hai mắt càng dần dày đặc.

"Nói đi, chuyện gì?"

Hạ Lưu Ly nhìn xem mặt ba người khác, thấy bọn họ không nói gì thêm, mới quyết định hỏi, "Hoa hoa, kỳ thật chúng ta muốn biết, đứa bé này. . . . ." Nói xong, chỉ hướng về phía tiểu Bảo đáng yêu, "Là của ai?"

Bạch Tiểu Hoa cười lạnh, vả mặt ta đây.

"Đứa bé này là của ai, đối với các anh mà nói rất quan trọng sao?"

"Hết sức trọng yếu." Bốn người cư nhiên trầm miệng một lời.

Tâm Bạch Tiểu Hoa đột nhiên trầm xuống, sau đó nói, "Tiểu Bảo là của tôi, cũng không phải của bất cứ người nào, cho nên các anh đừng làm phiền, tôi sẽ không đem tiểu Bảo cho bất luận kẻ nào trong các anh." Nếu không phải vì tiểu Bảo, cô đã sớm đoàn tụ với người nhà, trong

đời tiểu Bảo toàn là hắc ám, duy nhất còn một tia ánh sáng, nếu là ai dám thương tổn tiểu bảo của cô, cô chắc chắn sẽ liều mạng làm cho người đó mất cả chì lẫn chài.

"Tiểu Hoa, em đừng kích động, chúng ta tìm nem đều không phải là vì cướp tiểu Bảo đi." Sở Vân Hiên dường như hiểu rõ, đối với Bạch Tiểu Hoa tiểu Bảo rất có tầm quan trọng, vội an ủi. Trên mặt tuyệt sắc xinh đẹp, lộ ra thần sắc bi thương, thành khẩn nói, "Tiểu Hoa, chuyện năm năm trước. . . . ."

"Câm miệng!" giọng nói của Bạch Tiểu Hoa đột nhiên đánh gãy lời của hắn, đem tiểu bảo ôm thật chặt vào trong lồng ngực, "Không được nhắc lại chuyện năm năm trước. . . . . Không được. . . . . Không được. . . . ." Thanh âm dần dần nức nở, thân thể run rẩy, đem mặt chôn ở trên vai tiểu Bảo.

Tiểu Bảo lần đầu tiên gặp mẹ cái dạng này, trong trí nhớ mẹ tuy rằng hết sức không đáng tin cậy, nhưng mà vẫn tủm tỉm cười, rất vui vẻ, rất vui vẻ, chính là vì sao một chuyện của chú này mà mẹ sợ hãi như vậy, đau lòng như vậy?

"Mẹ!" Tiểu bảo cúi cái lỗ tai, cũng đi theo khóc lên.

Nhìn hai mẹ con rơi nước mắt, tim bốn người giống như bị đao rạch đau đớn.

"Tiểu Hoa. . . . . Thực xin lỗi!" Tiêu Lạc Hàn chỉ cảm thấy yết hầu bị cái gì ngăn chặn, chỉ có thể thì thào phun ra ba chữ kia.

"Bạch Tiểu Hoa!" Hạ Lưu Ly gian nan kêu lên tên mà mình đã tưởng niệm ngày đêm, lại đổi lấy càng đau đớn lo lắng .

Sở Vân Hiên và Lãnh Như Phong, lại nhanh mảy thay chặt, vân vê đôi môi.

. . . . .

Đời người nếu còn như lúc ban đầu gặp. . . . .

Tôi chỉ cầu, ở trong những năm tháng của cuộc đời đẹp nhất, là được gặp em.

Trong trí nhớ, hình tượng Bạch Tiểu Hoa càng ngày càng rõ ràng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia vĩnh viễn là nụ cười ấm áp như lúc ban đầu.

Chương 5: Sở Vân Hiên đặc thủ

Này, đây là chuyện gì xảy ra? Tư Đồ Nam nhìn thấy trong đại sảnh bốn nam nhân đột nhiên trầm mặc, nữ nhân vừa khóc vừa kéo cùng tiếng khóc lớn của đứa nhỏ, con người xanh thẫm hiện lên một đạo ánh sáng, khóe miệng không tự giác nhếch lên.

Xem ra vở diễn này, vẫn chưa xong.

Từ đằng sau bờ vai của Tiểu Bảo, Bạch Tiểu Hoa chậm rãi ngẩng đầu lên, một đôi mắt hạnh như kẻ trộm xem xét bốn nam nhân ngồi đối diện chính mình.

"Tiểu Bảo!" Sở Vân Hiên ở bên tai con trai nhẹ giọng hô.

"Oa a a. . . . ." Vì thế tiếng khóc tiểu Bảo càng lớn hơn nữa, càng to dần.

Một tiếng khóc kia thâm lương, kích thích trái tim của bốn nam nhân.

"Tiểu bảo, ta là cha nga, đừng khóc đừng khóc, về sau cha sẽ thật thương con, con muốn gì nào, cha sẽ cho

con cái đó!" Sở Vân Hiên ngồi xồm xuống, chậm rãi tới gần tiểu Bảo, giọng điệu ôn nhu, hòa ái tươi cười, chỉ sợ chính mình dọa tới tiểu oa nhi đáng yêu này.

"Hừ, ngoại trừ chú em có thể cho tiểu Bảo súng và đao, còn có thể cho cái gì?" Hạ Lưu Ly lạnh lùng cười, khinh bỉ nhìn Sở Vân Hiên liếc mắt một cái, sau đó biến sắc mặt dường như lại thay một nụ cười vô hại, ngồi xồm trước mặt tiểu Bảo nói, "Tiểu bảo, con và cha quay về nước Y, con chính là tiểu vương tử, đến lúc đó kỳ trân dị bảo, sổ tiết kiệm Đô-la, con muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

Khóe miệng Tư Đồ Nam hung hăng co rút một chút.

Tiểu Bảo nhìn hai người chú xinh đẹp bất khả tư nghị, vui vẻ cười, "Con muốn bao nhiêu tiền cho con bấy nhiêu sao?"

Hạ Lưu Ly gật đầu như gà mổ thóc, "Ừ, đem toàn bộ nước Y cho con đều được." Dù sao con là con ta, đến lúc đó đem việc quản lý quốc gia này giao cho con, con có thể mang mẹ con đi dạo quanh thế giới.

"Há mồm ngậm miệng tiền tiền tiền, Hạ Lưu Ly chú em

còn có thể dừng tặc một chút được ko?" Tiêu Lạc Hàn cũng không sợ náo nhiệt bu lại, ngồi xồm trước mặt tiểu Bảo, dùng nụ cười âm áp thuần khiết mà hắn cảm thấy được thuần nhất, thật cẩn thận nói, "Tiểu bảo, đùa giỡn vũ khí đều là không văn hóa, lưu manh, sỗ tiết kiệm Đô-la và vân vân cũng là thứ tặc . Chỉ cần con nguyện ý cùng cha đi, cha giao cho con quyền sở hữu công ty và sản nghiệp, cho con làm đế vương giới buôn bán ."

Con người Tư Đồ Nam trùng lớn, thì thảo lảm bảm, "Điên rồi điên rồi, mấy nam nhân này thật là điên rồi. . . ."

Lãnh Như Phong đứng ngồi không yên, chỉ thấy nam nhân mặt than này, tươi cười không được tự nhiên ,so với khóc còn khó coi hơn , thật cẩn thận bu lại, "Con trai, chỉ cần con muốn, danh hiệu đệ nhất sát thủ thế giới chính là của con, đến lúc đó con thấy ai không ưa thì diệt ,quyền lợi tiền tài và sản nghiệp đều là vật ngoài thân, là trời buộc, là mây bay. Tự do tự tại, vô câu vô thúc, mới có thể tốt cho sự lớn dần của con ."

Có ai làm cha như bọn họ như vậy sao? Sao Tư Đồ Nam cảm thấy được chuyện này so với Bạch Tiểu Hoa còn khó tin hơn. Bọn họ nghĩ là muốn bồi dưỡng ra một đại

ma đầu hủy diệt thế giới sao?

Mà Bạch Tiểu Hoa nhìn bốn nam nhân tụ tập, quỷ dị cười, "Muốn làm cha Tiểu Bạch cũng không phải là không thể."

Sắc mặt bốn nam nhân liền vui vẻ.

"Nhưng mà. . . . ." Bạch Tiểu Hoa câu thần cười, "Các chú phải cho tự tiểu bảo chọn lựa, bây giờ nhắm lại , tiểu Bảo chọn ai, mẹ con chúng ta liền theo người đó, thế nào?"

Bốn nam nhân người xem ta, ta xem người lẫn nhau đều nhìn đến trong mắt đôi phương hung hãn chiến hỏa.

"Được, chúng ta đồng ý!" Bốn người trăm miệng một lời nói.

"Nhắm mắt, tiểu Bảo bắt đầu chọn cha đi!" Tôi thách các chú ngu b đó, để các chú tìm tôi đã đời, hừ! Trên khuôn mặt cô Bạch lộ ra nụ cười dữ tợn khủng bố

Tay phải đối với bốn nam nhân hung hăng, lưu loát vẩy bột phấn màu trắng, rơi chuẩn xuống trên mặt, trên

người bọn họ.

Bốn nam nhân mở mắt ra, đột nhiên cảm thấy được cả người vô lực, ngay cả xương cốt đều mềm yếu, chỉ có thể mềm nhũn nằm trên mặt đất, vẫn cố sức đứng lên.

"Bạch Tiểu Hoa em. . . . . Em gạt chúng ta."

Bạch Tiểu Hoa cười đắc ý, "Nếu không dùng khổ nhục kế, bà đây làm sao có thể tránh được ma chướng của các chú? Tuy rằng ta không biết các chú làm sao tra được tôi, nhưng ngày hôm nay là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt, tôi sẽ dẫn con trai xuất ngoại, hi vọng các chú đừng tới quấy rầy cuộc sống của chúng ta."

"Em. . . . ."

"Khuyên các chú đừng nên nói, độc phần này tuy rằng sẽ không lấy mạng các chú, nhưng trong vòng bảy ngày, các chú cũng đừng nghĩ muốn nhúc nhích." Bạch Tiểu Hoa đứng dậy, dặt tay tiểu Bảo, nói: "Tôi đi rồi, các chú bảo trọng!"

"Tiểu Hoa. . . . ."

Bạch Tiểu Hoa dừng bước, từ đầu đến cuối không quay đầu lại. Đời người chính là như vậy, mất đi rồi cuộc mới muốn lấy lại, có được, lại ko quý trọng chúng. Hiện giờ cô có cuộc sống tự do mình thích, có thể làm cho mình và tiểu Bảo hạnh phúc, cô không còn mong muốn gì nữa.

Tạm biệt, tôi từng dùng tánh mạng của mình để yêu các nam nhân này!

Bước ra cánh cửa này, cô sẽ tự do .

"Mẹ, con đột nhiên cảm thấy được cả người như nhũn ra, một chút hơi sức. . . . .cũng không có, mẹ. . . . ." Tiểu bảo ôm đùi Bạch Tiểu Hoa, mềm nhũn ngồi xuống trên mặt đất.

Bạch Tiểu Hoa kinh hãi, "Tiểu Bảo, sao lại thế này, con làm sao vậy? Sao lại không thoải mái? Đừng dọa mẹ nha con!"

"Yên tâm, nó chỉ trúng một chút Nhuyễn cốt tán mà thôi."

Sở Vân Hiên!

Bạch Tiểu Hoa quay đầu lại, đã thấy vẻ mặt yêu nghiệt tà mị kia của nam nhân, êm đẹp đứng ở phía sau mình, dung nhan tuyệt sắc tràn đầy tươi cười như hồ ly.

Mà chính mình. . . . . Thế nhưng cũng bắt đầu buồn ngủ, cả người như nhũn ra.

"Sở Vân hiền anh. . . . . Anh tính kể tôi. . . . ."

Ở trong nháy mắt Bạch Tiểu Hoa ngã xuống, Sở Vân hiền thuận lợi đem thân mình mềm mại hương thơm của cô tiếp được, cũng gắt gao ôm ở trong lòng.

"Tiểu Hoa, binh bất yếm trá." (nghĩa là khi dùng binh việc dối trá quân địch là buộc phải làm để đem lại lợi thế, để nhằm giành lấy chiến thắng)

"Vì sao anh. . . . . Không trúng. . . . ." Nàng rõ ràng có vẩy vào trên người hắn, hắn không có khả năng không có việc gì.

Vẻ mặt Sở Vân Hiền quẩn rũ cười, ngón tay thon dài khẽ vuốt hai gò má của nàng, hết như che chở một trân bảo hiếm, trong mắt hoa đào giống như nổi trên mặt nước đến, "Bởi vì em dùng là độc, vừa vặn tôi có giải

được! Em dùng độc bốn sự, là Ngọc Đường Xuân dạy em, mà Ngọc Đường Xuân hiện giờ đang ở Thiên Long hội của tôi làm khách."

Ngọc Đường Xuân, bà mẹ người tổ tông mười tám đời!

Bạch Tiểu Hoa dùng hết hơi sức cuối cùng, gắt gao bắt lấy áo hồng của Sở Vân, "Sở Vân Hiên. . . . . Anh vương, bát, đản!" Sau đó hai mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Sở Vân Hiên cười, đem thân hình giai nhân ôm chặt.

Biết rõ cô đã muốn nghe không được, nhưng vẫn là ở bên tai trắng noãn của cô nhẹ giọng nói nhỏ, "Vương bát xứng với con rùa, thế mới xứng!" truyện được copy từ DocTruyen . O, r ,g

Đem áo dài màu hồng cởi ra, đắp trên người một lớn một nhỏ đang còn hôn mê, sau đó thật cẩn thận đưa mẹ con bọn họ ôm thật chặt. Đêm đã khuya, hấn không muốn nữ nhân và đứa nhỏ của mình cảm mạo.

Đem Bạch Tiểu Hoa và tiểu Bảo ôm lấy, Sở Vân Hiên

cảm thấy được đời này như thế cũng đã đủ, trong lòng thiếu thớt một khối kia, giờ đã trở về.

Nhẹ nhàng nhảy trên cửa sổ, Sở Vân Hiên quay đầu lại nhìn ba nam nhân phía sau phần nộ đến mức không còn giới hạn, cuồng vọng khí phách cười nói, "Không phục thì đến Thiên Long Hội, Sở Vân Hiên tôi chờ."

Ba người lúc này đã nói không ra lời, chỉ có thể gắt gao trừng mắt nhìn hắn, thẳng đến khi bóng dáng của hắn ở trong đêm đen, dần dần biến mất, cho đến khi không còn thấy. . . . .

Chương 6: Hãm hại cha yêu tinh

Tổng bộ Thiên Long hội.

Khi Sở Vân Hiên ôm hai mẹ con Bạch Tiểu Hoa xuất hiện trước mắt mọi người, mọi người chỉ cảm thấy đầu vang một tiếng ầm, giống y như bị sét đánh, vẻ mặt ngây ngốc mở to hai mắt nhìn.

Hơn nửa đêm lại ôm một người phụ nữ cùng đứa nhỏ về, đây là việc chấn động gì vậy?

"Sở lão đại, người này là. . . . ." cận vệ của Sở Vân Hiên, Sở Thiếu Hoa cảm đều rớt ra. Vẻ mặt ngu ngốc kia lại mỉm cười hạnh phúc nhìn cô gái đang nằm trong long mình, khoe miệng của hắn chảy ra nước miếng, đây đúng là người đứng đầu Thiên Long hội của bọn họ sao?

"Chuẩn bị chút đồ ăn, tôi về phòng trước, đừng cho bất cứ kẻ nào quấy rầy tôi." Sở Vân Hiên vội vàng nói, rồi nhanh chóng ôm hai mẹ con đi lên lầu hai.

"Vâng!"

"Đúng rồi. . . . ." Sở Vân hiên quay đầu, môi mỉm cười, trong phút chốc trời đất biến sắc "Chuẩn bị mấy bộ quần áo nữ nhân cùng quần áo trẻ em."

"Ôi chao!. . . . ." Sở Thiếu Hoa sững sốt, lập tức lắp ba lắp bắp nói: "Dạ, biết, đã biết."

Nhìn bóng dáng vội vã của Sở Vân Hiên, Sở Thiếu Hoa chỉ cảm thấy gió thổi lạnh thấu xương.

Mà những người còn lại vẻ mặt đều đại ra, không nói nên lời.

"Hơn nửa đêm lại ôm một người phụ nữ cùng đứa nhỏ trở về, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?" Cận vệ của Sở Vân Hiên, Sở Bồi Lâm, cùng Sở Thiếu Hoa đều là trợ thủ đắc lực của hắn.

"Tôi nhớ rõ, trong phòng của Sở lão đại có để bức ảnh một cô gái, nhưng rõ ràng không phải người mà hắn đang ôm?" Sở Thiếu Hoa nhớ hết sức rõ ràng, những năm gần đây Sở Vân Hiên hầu như mỗi đêm chỉ ở một mình ôm bức ảnh tràn đầy tâm sự, mà cô gái trong bức ảnh kia. . . . . Thật đúng là làm cho người ta không dám khen tặng. Cùng cô gái mà lão đại mang về, quả thực không cùng một cấp bậc.

"Lão Đại đã khôi phục bình thường lại rồi, biết tìm một phụ nữ bình thường, mặc dù tốt nhưng mà cô gái đó đã có con, thế nhưng so với người lúc trước của lão đại tốt hơn nhiều, Thiếu Hoa, chúng ta không cần phải tức giận nữa, lão đại nhà chúng ta rốt cục đã thông suốt ." Sở Bồi Lâm kích động đến mức rơi nước mắt, họ vốn cho là lão Đại của bọn họ định sống cô độc đến hết quãng đời còn lại, thật không nghĩ tới....., hóa ra hắn ở bên ngoài ngay cả con cũng đã có, thật sự là quá tốt.

"Bây giờ vẫn chưa xác định, đợi ngày mai xem như thế nào đã."

"Ừ!"

Phòng Sở Vân Hiên rất có phong cách, rất giống với tính cách của hắn. Khác với trào lưu thời thượng hiện đại, căn phòng hắn mang màu sắc cổ xưa. Bình phong Tú Phụng Hoàng làm bằng sơn màu hồng, đủ loại đồ cổ ngọc quý sa hoa. Hắn hình như rất thích màu đỏ, cho nên từ phòng, cửa sổ cho đến sát đất tất cả đều treo màn bằng tơ lụa, tấm màn mềm nhẹ trong suốt màu đỏ, theo gió ngoài cửa sổ mà nhẹ nhàng lay động.

Liếc mắt một cái nhìn lại, vẻ đẹp gợi cảm lại huyền ảo, mộng lung vô cùng đẹp dễ. Đặt mình trong trong đó, giống như nằm mơ.

Tiểu Bảo được Sở Vân Hiên tắm sạch sẽ, sau đó đặt ở bên giường. Sở Vân Hiên nhìn khuôn mặt tinh tế đang ngủ say của tiểu Bảo, trên dung nhan tuyệt sắc tràn đầy yêu thương cùng triu mến, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của tiểu Bảo.

"Bộ dạng thật tinh xảo đáng yêu, nếu nói nó không phải con ta, ai tin được chứ?" Sở Vân Hiên ha ha cười, đem màu đỏ vô giá Thiên Tầm bông tơ bị ôn nhu cái ở trên người tiêu bảo.

"Tiểu Bảo ngoan ngoãn nghỉ ngơi, cha không thể bắt công được, nếu đã giúp con tắm sạch rồi, cũng nên tắm giúp cho mẹ con , đúng không?" Sở Vân Hiên cười tủm tỉm đem cô gái đang mê man ở bên giường bế đứng lên.

Thật nhẹ!

Sở Vân Hiên chau mày, không vừa lòng với cân nặng của cô.

Nữ nhân này, không có ăn uống đầy đủ sao?

Nhìn Bạch Tiểu Hoa im lặng rúc vào trong ngực mình, giống như một đứa nhỏ đang ngủ, tâm của Sở Vân Hiên bỗng dưng mềm lại .

Chỉnh cho nước trong bồn tắm ấm lại, mới cẩn thận đem Bạch Tiểu Hoa thả vào.

Cảm thấy hơi ấm quen thuộc, vô cùng quen thuộc. . . . .

Ngón tay thon dài của Sở Vân Hiên chậm rãi xẹt qua da thịt non mềm trắng nõn của Bạch Tiểu Hoa . Theo hai má, đến cổ, sau đó xương quai xanh. . . . .

Nữ nhân này không vì sinh em bé mà dáng người biến dạng, ngược lại càng thêm hoàn mỹ, so với năm năm trước, thiếu đi sự ngây ngô non nớt, nhưng thêm vài phần hấp dẫn cùng quyến rũ.

Bởi vì sờ rất thích, Sở Vân Hiên căn bản luyện tiếu không muốn buông tay , ngược lại càng lưu luyện quên phải đứng lên.

Nhìn nữ nhân trước mắt bởi vì khí nóng mà khuôn mặt ửng hồng ,đôi môi đỏ mọng ướm át, Sở Vân Hiên rốt cục nhịn không được, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên. Lúc đầu hần chỉ định lướt qua , lại không kiềm chế được. Dần dần càng làm càng mạnh hơn, gấp gáp khiêu khích, cạy mở miệng của Bạch Tiểu Hoa , hung hăng triền miên cái lưỡi thơm tho của nàng, làm nụ hôn càng trở nên nóng bỏng.

Cảm giác quen thuộc, mùi hương quen thuộc, khiến cả

người Sở Vân Hiên run rẩy.

Hai tay bắt đầu ở trên thân thể mềm mại thăm dò. . . . .

Đôi môi khê ngậm vành tai trắng nõn đáng yêu của cô, cắn nhẹ. Môi chậm rãi đi xuống phía dưới, tìm đến xương quai xanh vô cùng mẫn cảm của cô, nhẹ nhàng liếm. Mùi hương lan tỏa khắp không gian, ánh mắt trở nên mờ mịt, bóng đêm trở nên hỗn loạn.

"Hoa Hoa. . . . . Em là của tôi!" Thì thào tự nói , khoảng trống trong tâm giống như chưa được lấp đầy, chưa bao giờ có thể thỏa mãn.

Bạch Tiểu Hoa chỉ cảm thấy ngực của mình ngứa ngứa, hỗn loạn truyền tới đại não, chậm rãi tỉnh lại.

Sao lại thế này. . . . . Thân thể thật mềm yếu!

Từ mở sương mù mở mắt, lại nhìn thấy hai bàn tay to không biết ở đâu, ở trên đùi mình tron bóng muốn làm gì thì làm. . . . .

"A a a! Cút ngay!" Bạch Tiểu Hoa giật mình, giống như bị người ta hung hăng đánh một cái, một tiếng thét chói

tai vang lên, nắm đấm liền hướng cái đầu kia hung hăng ném tới.

Sở Vân Hiên bị đánh trở tay không kịp, chỉ cảm thấy đầu bị đau, cả người thiếu chút nữa đứng không vững. Còn không đợi hắn kịp phản ứng, đã cảm thấy bụng mình đau xót, cả người bùm một tiếng, rơi vào trong bồn.

"Biến thái, sắc lang, hỗn đản, ngu ngốc. . . . . Tôi đánh chết anh, ai cho anh dám chiếm tiện nghi của tôi, dựa vào. . . . ." Bạch Tiểu Hoa thừa thắng tiếp tục truy kích, nên chìm hẳn trong nước, hay dẫm nát người hắn, gắt gao đấm đá .

Đột nhiên, chân tay bị bắt lại, làm cô không thể nhúc nhích.

"Anh buông tôi ra, buông ra, mẹ nó!"

Bạch Tiểu Hoa đang dùng sức giãy dụa không nghĩ tới hắn thật sự buông tay, không kịp thu lực lại, lập tức bị trượt chân, cả người ngã nhào vào trong bồn tắm. Vừa lúc đó, một đôi bàn tay mạnh mẽ gắt gao ôm cô vào trong lòng, thân thể nam tính rực lửa dán dính lên người cô không có khe hở nào.

Bạch Tiểu Hoa từ trong nước ngẩng đầu lên, liền chống lại một đôi mắt xéch hẹp dài đầy mỉa mai.

Sở Vân Hiên cười cười, quần áo ướt đẫm dính vào thân thể cường tráng của hắn, lộ ra đường cong vô cùng hoàn mỹ.

"Chào buổi tối, phu nhân!"

Nhìn Sở Vân Hiên ở trước mặt, trong đầu liền xuất hiện từng việc hắn đã làm, Bạch Tiểu Hoa liền nhắc chân muốn cho hắn đoạn tử tuyệt tôn, lại bị chân của Sở Vân Hiên gạt gao ôm lấy, cùng nhau dây dưa mập mờ. Hai người hiện giờ mặt kề mặt, mắt đối mắt, ngay hơi thở cả người đối diện đều có thể ngửi được.

Giấy dựa không có kết quả, Bạch Tiểu Hoa rút cục buông tha.

"Sở Vân Hiên, anh đến tốt cùng muốn làm gì?" chẳng biết tại sao hắn lại bắt mình đến đây, lại tự tiện muốn làm gì cô thì làm, nam nhân thật đúng là dã man, không chỉ có dã man, còn vô cùng không có tổ chất. truyện mới nhất chỉ có tại Doc Truyen . o r g

Nhìn cô gương nanh múa vuốt, bộ dạng thật giống mèo hoang nhỏ, Sở Vân Hiên che miệng, cười khúc khích.

Biểu tình cùng tư thái xinh đẹp vô cùng mỉa mai, càng tốt hơn so với năm năm trước, ngay cả nữ nhân đều không có cách nào so với hắn, hãm hại cha yêu tinh!

Chương 7: Ngốc bức chữ

Bạch Tiểu Hoa rất buồn bực.

Nhìn nụ cười trên khuôn mặt trước mắt này vô cùng ôn nhu vô hại, giờ tay lên, từ chối nửa ngày, vẫn thả xuống.

"Mấy người đem con tôi đi đâu vậy? Vương bát đản Sở Vân Hiên anh ở đâu?"

Sở Thiếu Hoa khóe miệng vừa kéo, đôi mắt nhìn nữ nhân cường hãn này, quả thực là bội phục sát đất. Thử hỏi, còn không có ai dám mắng lão Đại như vậy, Bạo Long này bình thường rất nữ tính nhưng thật ra đầu một cái. Nhưng không thể không nói, loại cảm giác này thật đúng là không tồi.

"Ê, anh không có vấn đề gì chứ? Cười đáng khinh như vậy làm gì? Bỏn tiểu thư bề bộn nhiều việc, đem con tôi mang về, nhanh lên, nếu không tôi nỏ Thiên Long hội của các anh." Bạch Tiểu Hoa quả thật buồn bực đến hộc máu, đêm qua bị tật là một đêm triền xem chết, nếu tiểu Bảo không tỉnh kịp, cô dám đánh cuộc, tuyệt đối trình tiết của cô đã mất.

Nhưng mà cô thật sự không rõ, Sở Vân Hiền vì sao phải đối với mình như vậy. Lấy năng lực của hấn, bề ngoài, địa vị, nữ nhân nguyện ý giúp hấn sinh đứa nhỏ có thể xếp thành núi, vì sao luôn chấp nhất đứa nhỏ của nàng?

"Phu nhân, gia chủ đại nhân đã phân phó, nói ngài tôi hôm qua quá mức mệt nhọc, cho nên nhất định không thể làm phiền ngài, nếu ngài tỉnh, liền trực tiếp đi xuống lầu một dùng cơm. Về phần tiểu thiếu gia ngài không cần lo lắng, hấn và gia chủ đi ra ngoài ừm. . . . . Đi bộ ." Sở Thiếu Hoa tao nhã, tuấn mỹ, trên khuôn mặt tràn đầy tươi cười, chính là tươi cười này ở trong mắt Bạch Tiểu Hoa, cũng là không có ý tốt.

Hơn nữa cái gì gọi là tôi hôm qua quá mức mệt nhọc? Cô vẫn còn trong sạch thật là tốt không tốt.

"Tôi và Sở Vân Hiên một điểm quan hệ đều không có, anh đừng cười như vậy thì cộng thêm đáng khinh, còn có, đừng gọi tôi là phu nhân, cẩn thận tôi tố cáo người phỉ báng!" Bạch Tiểu Hoa mặc kệ hắn, một mỗi liếc trắng mắt, mới cảm thấy được bụng chính mình đúng là đói bụng.

"Vâng, phu nhân!" Sở Thiếu Hoa vẫn như cũ cười, vẻ mặt vô hại.

Phúc hắc! Tiêu chuẩn một phúc hắc giống chủ nhân a! Cái dạng lão Đại gì sẽ có cái dạng thủ hạ đó, chính là chủ tớ cũng không phải cái thứ gì tốt.

"Anh . . . ." Bạch Tiểu Hoa bắt đắc dĩ khoát tay, "Quên đi, tùy anh. Tôi hiện tại đói bụng, trước hết để cho tôi ăn một chút gì." Không ăn no làm sao có sức chạy a?

"Dạ, phu nhân!" Sở Thiếu Hoa vẫn như cũ cười vẻ mặt vô hại, "Phu nhân mời."

Dọc theo đường đi, không ngừng có người trộm ngấm nàng, không phải người hầu nơi này, chính là nhân vật tổ chức lý trung tâm. Đối với đêm qua chuyện Sở Vân Hiên

ôm nữ nhân cùng đứa nhỏ trở về, sớm đã rơi vào tai mọi người. Ngay cả một ít người rõ ràng hôm nay được nghỉ ngơi, cũng phá lệ chạy tới, chính là nhìn một cái, nữ nhân đánh bại gia chủ, đến tột cùng là thần thánh phương nào.

Bạch Tiểu Hoa bị xem đến da đầu run lên, cả người không được tự nhiên, chỉ hy vọng nhanh đến nhà ăn.

Sở Thiếu Hoa đem phản ứng của nàng hoàn toàn xem ở trong mắt, trong con ngươi cơ trí, ý cười càng sâu .

Thời điểm sơn hào hải vị, tổ yến vây cá loại này cao cấp xanh xao xuất hiện ở trước mắt Bạch Tiểu Hoa, trong lòng buồn bực cùng không được tự nhiên giống như lập tức tách ra mở ra.

Bạch Tiểu Hoa cười mỉ, cũng không nhìn ánh mắt kinh ngạc của những người chung quanh, thập phần tự nhiên nắm lên một cái con cua lớn liền ăn như hổ đói. Chung quanh một mảnh thanh âm hút không khí, lại nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Sở Thiếu Hoa, dọa tất cả đều dời đi ánh mắt, nên làm gì làm gì đi.

Mà tư thái Bạch Tiểu Hoa rất tự nhiên cùng hồn nhiên,

lại đạt được tốt cảm của Sở Thiếu Hoa.

Cùng trước kia nữ nhân này bất đồng, ngôn hành cử chỉ của nàng đến bây giờ mới thôi, có thể nói không hề có khí chất tiểu thư khuê các, thậm chí còn có chút lưu manh, nhưng lại một chút cũng không làm cho người ta phản cảm, ngược lại làm cho người ta cảm thấy được thoải mái.

Ngay tại thời điểm Bạch Tiểu Hoa ăn thực thích, xuất hiện một tiếng lớn giọng làm cho nàng rất mãnh liệt không thích.

"Sở Thiếu Hoa, Hiên ca ca của ta đâu? Nữ nhân này là anh nhặt được sao, một chút tố chất giáo dưỡng cũng không có, Thiên Long Hội từ khi nào thì trở thành Hội Từ Thiện, ngay cả người như thế cũng mang vào." Thanh âm kỳ thật có chút dễ nghe, chính là quá mức kiêu mạn vô lý, vừa nghe đã biết là một vị Đại tiểu thư từ nhỏ không biết nhân gian khó khăn.

"Diệp tiểu thư, nói chuyện vẫn là nên có chừng mực, vị này chính là chúng ta Sở gia, cũng chính là phu nhân duy nhất của Thiên Long hội, cô nên tôn trọng một chút." Sở Thiếu Hoa mặt không đổi sắc, như trước cười

như gió xuân, nhưng trong con người lại hiện lên một đạo hàn quang.

"Phu nhân? Có ý tứ gì? Anh nói rõ hơn cho tôi một chút." Diệp Đan Phượng nghe được Sở Thiếu Hoa trong lời nói thực rõ ràng biểu tình bị kiềm hãm, vươn ngón tay mảnh khảnh, chỉ vào Bạch Tiểu Hoa đang ăn như hổ đói cách đó không xa, "Cô tính cái gì vậy, cứ nhiên tôn trọng bốn tiểu thư một chút, sở Thiếu Hoa cô là không phải chán sống sai lệch?"

"Tôi đã nói rất rõ ràng , vị này chính là phu nhân duy nhất của Sở gia, cũng chính là thê tử gia chủ, thỉnh ngài chú ý một chút thân phận cùng lời nói." Sở Thiếu Hoa hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói đã ẩn không kiên nhẫn đứng lên, đối với loại Đại tiểu thư điều ngoa này , hẳn từ trước đến nay không có sắc mặt gì tốt cho nàng.

"Anh là cùng tôi đùa giỡn hay sao? Tôi không tin người nói, tôi hỏi hiên ca ca đến cuối cùng đây là chuyện gì xảy ra, người mau tránh ra cho tôi!" Diệp Đan Phượng phần nộ một phen đẩy Sở Thiếu Hoa ra, mà Sở Thiếu Hoa ngại thân phận của nàng, cũng chỉ có thể tùy ý nàng hò nháo, chỉ hy vọng Sở Vân hiên có thể nhanh chóng trở về.

Bạch Tiểu Hoa ăn xong một con con cua, lại cầm lấy một con tôm hùm lớn, giống như chuyện phát sinh trước mắt hết thấy đều cùng mình không có vấn đề gì. Nhưng có người cố tình chính là không buông tha nàng, dám muốn tìm nàng gây phiền toái.

"tên khất cái Thối kia, không chính xác ở ăn, ngẩng đầu lên cho tôi." Diệp Đan Phượng trên cao nhìn xuống nữ nhân vẫn cúi đầu đang ăn, trên mặt coi như xinh đẹp tràn đầy thần sắc hèn mọn. Nữ nhân này là quỷ chết đói đầu thai sao? Dưới loại tình huống này cư nhiên cũng có thể ăn, không phải đầu nước vào chính là thật sự tên khất cái.

Bạch Tiểu Hoa dừng một chút, hơi thở dài một hơi, đem con tôm hùm lớn đang cầm trong tay lưu luyến buông xuống, sau đó treo lên tươi cười đơn thuần khờ dại, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Hé ra là khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn sạch sẽ, không có trang điểm gì, tuyệt đối tự nhiên . Nhưng chính khuôn mặt tự nhiên này, cũng đủ để khiến khắp không khí đình trệ một lát.

Khuôn mặt Bạch Tiểu Hoa, thiếu một phần quyền rũ cùng thành thực, cả người lại thanh lệ thoát tục, hết như tiên tử hạ phàm không nhiễm khói lửa nhân. Một đôi mắt hạnh trong suốt Thủy Nhuận, tràn đầy ý cười cùng ý vị sâu xa, mới vừa nếm qua đồ vật này nọ nên môi càng phát ra hồng nhuận có sáng bóng, cả người tản ra một loại nắng sáng lạn, khí chất ấm áp tựa như cảnh xuân.

Diệp Đan Phượng có chút hút một hơi khí lạnh, mày cũng thật sâu chau lại.

Không nghĩ tới người nàng vừa mới mắng tên khất cái, cư nhiên cực phẩm như vậy. Vậy Sở Thiếu Hoa nói, chẳng lẽ là sự thật? Cô biết Sở Vân Hiên ở năm năm trước từng yêu một nữ nhân, lại bởi vì người đàn bà kia mà cự tuyệt chính mình, không đúng, là cự tuyệt sở hữu đưa lên cửa nữ nhân. Cho nên Diệp Đan Phượng cảm thấy được, chính mình tuy rằng không chiếm được Sở Vân Hiên, nhưng là người khác cũng giống nhau không mơ tưởng được, vẫn nghĩ đến chỉ cần chính mình vẫn coi chừng dùm hắn, một ngày nào đó hắn hồi tâm chuyển ý yêu thương mình.

Ôm loại ý tưởng này cùng chờ mong, cô Diệp Đan Phượng đợi hắn ước chừng năm năm, hao phí tuổi thanh

xuân đẹp nhất của mình. Mà nay, lại đột nhiên tuôn ra tin tức Sở Vân Hiên có lão bà, chuyện này nàng làm sao chịu nổi? Nếu là trước kia người đàn bà kia, cô cũng nhận thức, nhưng này cái không biết từ đâu ra liền một nữ nhân, cô dựa vào cái gì?

"Tôi mặc kệ Sở Thiếu Hoa nói thật hay giả, cũng không quản cô là ai, có mục đích gì, hôm nay tôi Diệp Đan Phượng ở trong này, cô đừng mơ tưởng đứng vững gót chân." Diệp Đan Phượng nheo lại con ngươi, đột nhiên kéo váy lên, một cước liền đổ bàn ăn.

Bình lách cách bâng, bùm bùm thanh âm ở im lặng trong nhà ăn từng trận phản hồi.

Mà Bạch Tiểu Hoa một cái động tác tiêu sái lưu loát, liền về phía sau di động mấy chục thước, thậm chí không có rời đi quá dựa vào y, càng không có dính vào một giọt mỡ.

"Diệp tiểu thư, nơi này là Thiên Long hội, ngươi nếu dám đối với phu nhân ra tay, cũng đừng trách tôi đối với cô không khách khí." khóe miệng Sở Thiếu Hoa giờ lên một cái đẹp cung, dung nhan tuấn mỹ tràn đầy tươi cười.

Bạch Tiểu Hoa cả người run run một cái, nam nhân này, rõ ràng đang cười, vì cái gì nàng cảm thấy được như vậy khủng bố? Hơn nữa, lạnh quá!

"Tôi chính là Diệp gia Diệp Đan Phượng, chính là một cái hộ pháp mà thôi, cư nhiên dám uy hiếp tôi!" Diệp Đan Phượng ỷ vào thế lực trong gia tộc, chẳng những không có thu liễm, ngược lại làm tầm trọng thêm đứng lên, "Loại này không rõ lai lịch đích nữ nhân, muốn ngồi trên ngai vàng Sở gia phu nhân, quả thực nằm mơ!"

Dứt lời, roi da vẫn vòng ở bên hông bị nàng rút ra, sau đó hung hăng hướng Bạch Tiểu Hoa quát tới.

"Khỏi! Không nên ngốc bức nữ nhân, thật sự là cho nữ nhân chúng ta mất mặt!" Bạch Tiểu Hoa đứng dậy, một tay linh khởi dựa vào y, liền hướng Diệp Đan Phượng đã đánh mất quá khứ, mà Bạch Đan Phượng linh hoạt ôm lấy roi da, hung hăng ném đến một bên, phần nộ hướng Bạch Tiểu Hoa đuổi theo.

"Chết tiệt, mày cư nhiên dám mắng tao khờ bức? Mày mới ngốc bức, cả nhà mày ngốc bức." Diệp Đan Phượng đã muốn tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, cả người thẳng run run, từ nhỏ đến lớn còn không có người

dám như vậy cùng nàng nói chuyện, này thối tên khất cái, nàng nhất định làm cho nàng biết hối hận hai chữ viết như thế nào.

"Ngốc bức mắng ai đó?"

"Ngốc bức chửi!" truyện được copy từ DocTruyen . O r g

Bạch Tiểu Hoa thối phù một tiếng, ôm bụng cười ha ha đứng lên, cười đích vừa kéo vừa kéo không nói, còn một tay chỉ vào Bạch Đơn Phượng, một tay ôm bụng, "Cô không chỉ có ngốc bức, còn đầu óc nước vào ."

Diệp Đan Phượng lúc này mới hiểu được, chính mình cảm tình là bị này chết tiết nữ nhân cấp đùa giỡn .

Mà ngay cả Sở Thiếu Hoa luôn luôn bình tĩnh tự nhiên cũng nhẹn không được cười đau bụng lên.

Diệp Đan Phượng thật là giận, chỉ thấy nàng đem roi da đang cầm trong tay vứt bỏ, tùy tay lại rút ra một cây, chỉ vào đầu bạch Tiểu Hoa, lạnh lùng cười, âm ngoan nói, "Cười a, con mẹ nó mày cười à!"

Chương 8: Cô ấy là người vợ mà năm năm trước ta đánh mất

Bạch Tiểu Hoa nhếch môi cười, giơ hai tay lên, nói: "Không ngờ anh lại chơi như vậy, không nói đến roi da, lại có thể còn mang theo súng, anh làm như vậy là phạm quy."

Sở Thiếu Hoa nhắm hai mắt, môi mỏng khẽ nhếch. Một ánh sáng lóe lên, người đã đến trước mặt Diệp Đan Phượng, bảo vệ Bạch Tiểu Hoa ở phía sau, lạnh lùng nhìn Diệp Đan Phượng. Mà tốc độ của hắn quá nhanh, cho nên hoàn toàn không thấy rõ động tác của hắn, chỉ cảm giác được công phu trong nháy mắt mà thôi.

"Di chuyển trong nháy mắt!" trong con ngươi như nước của Bạch Tiểu Hoa hiện lên một tia kinh ngạc, hưng phấn nói, "Thật đẹp trai, lát nữa ngươi nên chỉ dạy ta!"

Sở Thiếu Hoa quay đầu lại, ôn nhu cười, thản nhiên nói, "Vâng, phu nhân." Lập tức, nghiêng đầu sang chỗ khác, môi mỏng khẽ mở, "Diệp Đan Phượng, hiện tại ngươi thu tay lại còn kịp."

Diệp Đan Phượng cười lạnh, trên khuôn mặt điểm lệ hiện lên một chút sát ý, "Anh đây là đang uy hiếp tôi? Hừ, Sở Thiếu Hoa anh lá gan không nhỏ. Không cần y vào anh có Hiên ca ca làm chỗ dựa liền không coi ai ra gì, có tin hay không ngay cả anh tôi cũng không tha."

Sở Thiếu Hoa cũng lười cùng nàng nói lời vô nghĩa, châm chọc bỏ lại một câu, "Diệp Đan Phượng, cô chừng nào thì mới trưởng thành, tùy hứng cũng phải có mức độ, Diệp gia thế lực lớn, ở trong Thiên Long hội này cũng chẳng là cái gì."

Thời điểm Sở Thiếu Hoa chuẩn bị ra tay, một tiếng ‘ ca sát ’ vang lên.

Thanh âm này. . . . .

"Quý dạ xoa, không được chĩa súng vào mẹ của ta, nếu không ta cho đầu ngươi nở hoa."

"Tiểu Bảo!"

"Tiểu thiếu gia. . . . ."

Diệp Đan Phượng cứng ngắc giống như người máy,

chậm rãi quay đầu, liền thấy một tiểu nam hài xinh đẹp
bất khả tư nghị, giống như búp bê, kháng một phen. . . .
. . Hướng, phong, thương!

Lạnh lùng cười, " Tiểu quý, ngươi nghĩ ta sẽ bị dọa sao?"

Sau đó khiêu khích nhìn Bạch Tiểu Hoa, châm chọc
cười nói, "Hắn là hài tử của ngươi? Thật không biết xấu
hổ, cô đã có đứa nhỏ, cùng lắm cũng chỉ là một người
đàn bà dâm đăng mà thôi, cư nhiên dám quyến rũ Hiên
ca ca của tôi, hai mẹ con các người hôm nay đều đừng
nghĩ còn sống đi ra ngoài."

Xú tiểu tử chết tiệt, cư nhiên kêu nàng quý dạ xoa, thật
muốn bóp chết tiểu tử đáng ghét này !

Băng!

Bình hoa giá trị xa xỉ bên cạnh bàn rơi vỡ.

Bạch Tiểu Hoa cả kinh.

Sở Thiếu Hoa cả kinh.

Mà Diệp Đan Phượng, lại cả kinh.

Này này! Hay nói giỡn đi!

Tiểu Bảo cũng mặc kệ giờ phút này ba người lớn đang cứng ngắc như thế nào, tự tin giờ súng cao su tự chế lên nhắm ngay đầu Diệp Đan Phượng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu tràn đầy tươi cười hồn nhiên, " Quỷ dọa xoa, tiểu Bảo không có cùng người nói giỡn nga! Tiểu Bảo thật sự sẽ bắn rụng đầu của ngươi."

Lần này ,Diệp Đan Phượng thật sự choáng váng.

Trên khuôn mặt hồn nhiên của tiểu Bảo tràn đầy ý cười, giờ phút này ở trong mắt Diệp Đan Phượng giống như ác ma mỉm cười. Mặc kệ nàng thấy thế nào, bộ dáng đứa bé này nhiều nhất cũng chỉ bốn năm tuổi, mà một đứa nhỏ bốn năm tuổi như vậy, lại có thể làm cho Diệp Đan Phượng nàng lông tơ dựng thẳng lên!

Tiểu Bảo cười càng hồn nhiên, tay phải đã từ từ kéo súng ra chuẩn bị bắn.

Hai mắt Diệp Đan Phượng trừng lớn, hung hăng liếc nhìn Bạch Tiểu Hoa một cái, hết sức không cam lòng chậm rãi buông súng ở trong tay xuống. Nàng không phải ngu

ngốc, hiện giờ Sở Thiểu Hoa đứng ở trước mặt, đằng sau là tiểu quỷ lại muốn bắn, phỏng chừng chính mình chưa xử lý nữ nhân này xong thì bản thân đã bị xử lý trước rồi.

Con trai, làm tốt lắm!

Bạch Tiểu Hoa lặng lẽ cùng tiểu bảo giờ ngón tay cái lên. Thế nhưng, tiểu Bảo khi nào thì biết dùng súng?

Sở Thiểu Hoa lại mỉm cười, thu hồi sát khí, cung kính hành lễ, "Gia chủ!"

Chỉ thấy trường bào màu đỏ tự nhiên tiêu sái tiến vào, cặp thất lưng tóc đen như trước chọc người chú mục, trên dung nhan tuyệt sắc là nụ cười xinh đẹp không thay đổi. Hai chân thon dài tao nhã bước đi, từng bước một tiêu sái tiến vào. Giống như mang theo hương vị say lòng người, trong không khí phảng phất hương vị ngọt ngào.

Gió thổi, hồng bào bay lên, liêu khởi một phòng xuân tình.

Diệp Đan Phượng hai mắt đã muốn nhìn không thấy mặt khác gì đồ vật này nọ, chỉ có nam nhân này lệnh thiên

địa thất sắc.

Mà ngay cả Bạch Tiểu Hoa cũng nhìn không được ngừng hô hấp, trong lòng thâm mắng, yêu nghiệt a yêu nghiệt, yêu nghiệt chết tiệt!

Chỉ thấy Sở Vân Hiên đi đến bên người tiểu Bảo, đưa tay sờ sờ đầu nhỏ của hắn ,ôn nhu cười, "Con trai, làm tốt lắm,lần sau cha sẽ hướng dẫn con cách dùng lựu đạn cùng bom."

"Thật vậy chẳng cha? Thật tốt quá, vừa lúc tiểu Bảo đang có hứng thú với súng và bom"

Bạch Tiểu Hoa chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Diệp Đan Phượng cũng là một trận trời đất quay cuồng, một búng máu thiếu chút nữa phun ra.

"Hiên ca ca, anh, anh vừa mới. . . . . Kêu tiểu tử này cái gì?" Nhất định là nàng nghe lầm , làm sao có thể, làm sao có thể đột nhiên nhiều lớn như vậy đứa nhỏ đi ra?

Sở Vân Hiên hiển nhiên đối với thái độ Diệp Đan Phượng

rất bất mãn, lúc đầu ý cười tràn đầy trên mặt, sau lại che kín sương lạnh, "Diệp Đan Phượng, chú ý thái độ của cô."

Diệp Đan Phượng giờ phút này cũng quên sợ hãi, chỉ thấy nàng lão đạo một cái, liền vọt tới trước mặt Sở Vân Hiên, một phen giữ chặt ống tay áo của hắn : "Hiên ca ca, anh nổi điên làm gì, anh làm sao có thể có đứa nhỏ? Người đàn bà kia tính cái gì a, anh cứ nhiên giúp người khác dưỡng dã loại này, anh điên rồi sao?"

‘ Ba! ’

Mọi người còn không có thấy rõ ràng chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Diệp Đan Phượng bùm mặt, té ngã trên đất.

Sở Vân Hiên lấy ra khăn mặt, nhẹ nhàng chà lau tay phải của mình, đôi mắt nhếch lên, nói "Nếu có lần sau, tôi sẽ rút đầu lưỡi của cô. Cho dù cha cô đến đây, Sở Vân Hiên tôi cũng sẽ không để vào mắt, Diệp gia tôi nghĩ diệt liền diệt, chỉ cần một câu nói mà thôi. Chú ý thân phận của cô, nếu không, tôi khiến cho cô sống không bằng chết!"

Hai tròng mắt lạnh như băng, lời nói vô tình, thủ đoạn ngoan lệ.

Diệp Đan Phượng đột nhiên cảm thấy khí lực trên người nháy mắt bị mất hết.

Nhìn Diệp Đan Phượng quỳ trên mặt đất, trầm mặc không nói, giống như không có tức giận, Bạch Tiểu Hoa trong lòng có chút không đành lòng, nhưng cũng không có biện pháp thay đổi cái gì. Nàng hiểu được một nữ nhân kiêu ngạo chấp nhất, cho nên hẳn không thể đồng tình nữ nhân này, ít nhất. . . . . Diệp Đan Phượng giờ phút này cần chỉ có kiên cường cùng tự tôn.

Diệp Đan Phượng từ trên mặt đất chậm rãi đứng lên, giương mắt thật sâu ngóng nhìn Sở Vân Hiên, phun ra một hơi, bình tĩnh hỏi, "Sở Vân Hiên, tôi chỉ hỏi người một vấn đề, hi vọng anh có thể nói cho tôi biết."

Sở Vân hiên nhìn nàng một cái, thản nhiên nói, "Hỏi đi."

Diệp Đan Phượng đưa tay chỉ Bạch Tiểu Hoa đứng ở phía sau, hỏi: "Anh yêu cô ta sao?"

Bạch Tiểu Hoa sững sốt, dựa vào, sao lại xả lên trên người nàng ?

Sở Vân Hiên lướt qua Diệp Đan Phượng, con người thâm thúy tràn đầy nhu tình gắt gao nhìn chăm chăm Bạch Tiểu Hoa, nhìn nàng xấu hổ gãi đầu, đôi môi khêu gợi đỏ mọng giơ lên một cái đẹp độ cong, "Tôi nguyện dùng toàn bộ thế giới, chỉ vì đổi lấy cô ấy ở bên cạnh tôi."

Tôi nguyện dùng toàn bộ thế giới, chỉ vì đổi lấy cô ấy ở bên cạnh tôi . . . . .

Bạch Tiểu Hoa ngẩng đầu, vừa vặn chống lại ánh mắt Sở Vân Hiên, nhìn thấy trong mắt của hắn tràn đầy nghiêm túc, Bạch Tiểu Hoa trong lòng đột nhiên chấn động.

"Người phụ nữ năm năm trước kia, lại tính cái gì?" Diệp Đan Phượng chỉ cảm thấy sắp không thể hô hấp, cả người chết lặng. Mà Sở Vân Hiên lại mỉm cười, vẫn chưa có ý thả nàng.

Diệp Đan Phượng tự giấu cười, đưa tay sửa sang lại tóc cùng quần áo của mình. Nàng biết tính tình người nam nhân này, cũng hiểu biết phong cách của hắn, ở trong này, cũng chỉ là mắt mặt nàng mà thôi.

Thời điểm đứng bên cạnh hắn, Diệp Đan Phượng vẫn là nhịn không được ngực đau xót. Nhưng bên tai, lại truyền

đến thanh âm thân nhiên của hắn, "Là cùng một người."

Diệp Đan Phượng đồng tử chợt co rút lại.

"Cô ấy là người vợ mà năm năm trước ta đánh mất."

Nước mắt Diệp Đan Phượng, rớt cục nhịn không được chảy xuống

Chương 9: Mục đích

Nhìn bước chân bất ổn lại cố gắng trấn định kiên quyết rời đi của Diệp Đan Phượng, trong phút chốc tâm tình Bạch Tiểu Hoa trở nên phức tạp.

Mà trong lòng Sở Thiếu Hoa, cũng là trào dâng sóng lớn ngất trời. Tuy rằng thanh âm của Sở Vân Hiên rất nhỏ, nhưng Sở Thiếu Hoa vẫn là nghe được nhất thanh nhị sở. Lão Đại vừa mới nói là cùng một người? Năm năm trước người lão Đại yêu đến suýt sụp đổ, hối hận đến điên vì người nữ nhân kia, chính là nữ nhân hiện tại vẻ mặt vô tội, kiêu diễm mỹ lệ thoát tục này? Đây ni mã cũng quá hãm hại cha đi, nữ nhân trên ảnh chụp cùng nữ nhân trước mắt này, hoàn toàn không giống nhau a!

Từ từ. . . . . Nhìn kĩ ngũ quan nữ nhân này, cùng nữ nhân trên ảnh chụp kia. . . . . Di? Sở Thiếu Hoa trong lòng cả kinh, trong lòng hiểu được bảy tám phần.

"Này, người vừa mới nói gì đó, như thế nào nàng dường như cùng mất hồn mà?" Bạch Tiểu Hoa thấy Sở Vân Hiên không nói, chính là nhìn mình cười ôn nhu giống như mật, đột nhiên liền xấu hổ, để dời đi lực chú ý, nàng nói với Sở Thiếu Hoa, "Người cùng đi ra xem một chút đi, đừng để xảy ra chuyện gì."

Sở Thiếu Hoa nhìn Sở Vân Hiên, nhận được sự cho phép của Sở Vân hiên, rồi mới đi ra ngoài.

"Tiểu Bảo, ai cho người chạm vào thứ nguy hiểm này? Còn không mau ném khẩu súng đi!" Sóng gió qua đi, Bạch Tiểu Hoa mới đứng lên. Vũ khí không có mắt, nàng thật đúng là sợ súng nổ .

"Tốt, mẹ!" Tiểu Bảo sáng khoái ném khẩu súng trên mặt đất, nhanh chóng hướng mẹ chạy tới, một phen bổ nhào vào trong lòng nàng, làm nũng nói, "Cha khen con thực thông minh, nhất học sẽ nga! Cha hôm nay còn dạy con cưỡi ngựa, hơn nữa cha hôm nay còn mang con đi

trường học báo danh , mẹ, tiểu Bảo rốt cục có thể đi học."

"Bạch Tiểu Hoa nhìn gương mặt nhỏ vui vẻ của con trai, đem những lời đã ra đến miệng nuốt hết vào lòng, sờ cái đầu nhỏ của tiểu Bảo nói, "Tiểu Bảo ngoan, sau này không được chạm vào những thứ đồ nguy hiểm kia nữa nhé, đi học rồi thì có thể, nhưng con không được chạm vào những đồ chơi này nữa, nếu ko thì..." Sắc mặt Bạch Tiểu Hoa trầm xuống, trong mắt phóng ra một tia sáng nguy hiểm.

Tiểu Bảo cả người thiếu chút nữa nổ tung, mỗi lần mẹ có biểu tình này liền chuẩn bị không chuyện tốt mà, vội gật đầu như gà mổ thóc, "Tiểu Bảo nhất định không chạm, tiểu Bảo nhất định nghe lời!" Không chạm súng, vui đùa một chút bom và vân vân cũng không sai.

Bạch Tiểu Hoa lúc này mới an tâm gật đầu, đem tiểu Bảo buông xuống, vỗ nhẹ đầu hắn, cười "Tiểu Bảo đi ra ngoài chơi trước, mẹ cùng. . . Cùng cha người có chuyện muốn nói."

"Uh, đã biết, vậy tiểu Bảo đi ra ngoài." Nói xong, tiểu Bảo nhu thuận ở trên gương mặt Bạch Tiểu Hoa thơm

một ngụm, sau đó lon ton chạy đến bên Sở Vân Hiên, "Cha, thơm một cái!"

Sở Vân Hiên cười một cái sáng lạn, vội đem mặt đến trước mặt tiểu Bảo.

Ba một tiếng, tiểu Bảo cười tùm tùm hôn hấn một ngụm, bỏ chạy đi ra ngoài.

Tiểu Bảo vừa ra ngoài, toàn bộ không gian liền yên tĩnh trở lại. Hai người Bạch Tiểu Hoa cùng Sở Vân Hiên, mắt to trừng mắt nhỏ, ai cũng không mở miệng nói chuyện. Cho đến khi Bạch Tiểu Hoa ánh mắt chua xót, mới không kiên nhẫn mắng, "Người nha không nói lời nào, nhìn ta làm chi?"

Sở Vân Hiên cười nhạt, " Nãy có người vừa nói cùng tôi nói chuyện, hơn nữa, người không nhìn ta làm sao biết ta xem người?"

Cắt! Bạch Tiểu Hoa biết mình đầu võ mồm không lại hấn, trước kia bắt đầu, chính mình đã bị hấn áp bức gắt gao, như thế nào hiện tại chính mình vẫn bị hấn áp bức, thật sự là làm cho người ta khó chịu.

"Tốt lắm, chúng ta nói chuyện chính sự." Bạch Tiểu Hoa đi đến sô pha, không chút thực nữ nào đặt mông an vị lên ghế, hai chân bắt chéo, "Đầu tiên, tiểu Bảo không phải hài tử của ngươi, cho nên ngươi đừng hao tổn tâm cơ. Tiếp theo, chúng ta hiện tại ngay cả bằng hữu đều không tính, cho nên ta cũng không muốn ở chỗ này làm khách. Cuối cùng, bốn khốn khiếp các ngươi lãng phí nhiều thời gian như vậy tới tìm ta, nếu là không có gì mục đích, ta thật không tin tưởng. Thế nhưng, Bạch Tiểu Hoa ta năm năm trước cũng đã không có giá trị lợi dụng, hiện giờ ngươi đem tôi bắt tới, đến cuối cùng có mục đích gì?"

Chương 10: Đã biết chân tướng từ sớm

Bạch Tiểu Hoa là một người ngay thẳng, nếu đã đến bước này, cũng không cần thiết phải quanh co lòng vòng, dứt khoát nói thẳng ra.

Mà Sở Vân Hiên lại mím môi cười khẽ, giây tiếp theo, Bạch Tiểu Hoa chỉ cảm thấy một trận gió mát lướt qua, một đôi tay mạnh mẽ đã đem chính mình vây ở trong, ngã vào một vòng ôm áp rấn chắc âm áp

Trong khoảnh khắc, làn hương khác biệt - nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho người ta thất thần.

"Mục đích? Anh thực sự có mục đích!"

Sở Vân Hiên cúi đầu nhìn nữ nhân trong lòng, nâng cằm xinh xắn của nàng lên , cười khẽ :

"Mục đích của anh chính là em."

Bạch Tiểu Hoa bỏ tay hấn đang ngả ngón trên cằm mình ra, lạnh lùng cười

“Anh không muốn trả lời cũng không sao, dù sao tôi cũng không muốn biết, chỉ hy vọng từ nay về sau anh đừng đến quấy rầy tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí, Sở Vân Hiên anh lợi hại, tôi biết, đối với anh, Bạch Tiểu Hoa tôi cũng không phải ngại không, cùng lắm thì chúng ta người chết ta sống!"

Tưởng còn giống như 5 năm trước sao? Anh ngoắc ngoắc đầu ngón tay, tôi phải giống như con chó vẫy đuôi chạy lại sao?

"Cút ngay, đừng động chân động tay với lão nương, nếu

không lão nương cho người liêt dương đến già."

Dứt lời, nhắc chân đạp một cái, tay phải làm thành quyền, hung hăng hướng tới hắc đẩu tới.

Nàng biết mình không phải đối thủ của hắc, nhưng cũng không biết mình tại sao lại phải nổi điên làm gì, 5 năm sau vẫn là không bình tĩnh, vẫn giống sự ngu ngốc như trước kia, bị yêu nghiệt này chơi đùa. Nàng hận, nàng khí, nàng càng ủy khuất.

Sở Vân Hiên bị công kích chỉ có thể tạm thời buông lỏng thân thể thơm mềm kia ra, không dám đánh trả, chỉ có thể cẩn thận không làm bị thương nàng khi mình đang né tránh

"Hoa Hoa, em tỉnh táo lại, hãy nghe anh nói trước đã."
Sở Vân Hiên bắt đắ dĩ, bắt được hai tay của nàng.

Bạch Tiểu Hoa nhắc chân liên đá vào giữa hai chân hắc, tính toán cho hắc đoạn tử tuyệt tôn.

Sở Vân Hiên vội buông nàng ra, lui về phía sau mấy thước, trên trán đổ một giọt mồ hôi lạnh. Cô nàng trẻ con này, đùa thật!

"Không có gì để nói nữa, từ sau khi cha của tôi chết, tôi và các người không còn gì có thể nói nữa."

Bạch Tiểu Hoa lạnh lùng hé ra dung nhan kiều diễm, lúc nàng nhắc tới cha, trong mắt chợt lóe qua một chút đau đớn

"Hoa Hoa, anh chính là muốn cùng em nói chuyện này, cha của em. . . . ."

Sở Vân Hiên còn chưa nói hết, Bạch Tiểu Hoa đã đá một cước vào cái bàn, đánh gãy lời nói của Sở Vân Hiên.

Sở Vân Hiên vung tay lên, cái bàn liền vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ. Mà hấn lúc này cũng không ở do dự, lắc mình một cái, trong nháy mắt đến trước mặt Bạch Tiểu Hoa, đem nàng giam cầm ở trong ngực mình, hai tay bắt được hai tay của nàng, chân sau ôm lấy hai chân của nàng, hai người thập phần ái muội kề sát nhau.

"Buông ra!" Bạch Tiểu Hoa dùng sức giãy dụa.

"Không buông!" Sở Vân Hiên bị Bạch Tiểu Hoa cọ cọ, cả người khô nóng, hạ thân cũng thực không kiềm chế liền

nổi lên phản ứng.

Bạch Tiểu Hoa cũng phát hiện biến hóa của hắc, thiếu chút nữa thổ huyết, nam nhân cầm thú này đã bao lâu rồi không chạm vào phụ nữ? Không khỏi chửi ầm lên :

"Ngươi là lợn giống sao? Mẹ nó, phía sau còn có thể đứng lên, đồ tinh trùng lên nào!"

"Em nếu muốn bị anh thương ở đây, anh cũng không để ý đâu."

Sở Vân Hiên cũng không giận, ngược lại cười một cách xinh đẹp

Bạch Tiểu Hoa quả nhiên lập tức ngừng giãy dụa, bởi vì nàng biết, lấy tính cách không kiêng nể gì của người nam nhân này, nói được là làm được. Nàng không đánh lại hắc, so độ vô sỉ cũng không biết ai vô sỉ hơn, Bạch Tiểu Hoa đành phải oán hận nhỏ giọng mắng

"Phi, nguyên rửa anh về sau không đứng lên được, bị nam nhân bạo súc hoa*!" (* : hậu môn)

"Lúc nguyên rửa, em nên nhỏ giọng một chút."

Sở Vân Hiên ở bên tai nàng thấp giọng nhắc nhở, nhân tiện cắn vành tai trắng nõn của nàng một chút.

Bạch Tiểu Hoa chỉ cảm thấy cả người tê rần, nghiêng người né tránh công kích của hắn, hung tợn trừng mắt nhìn hắn.

Sở Vân Hiên cười khẽ, "Hoa hoa, điểm mẫn cảm của em, một chút cũng không thay đổi."

"Biến thái chết tiệt !"

Bạch Tiểu Hoa cắn hắn một ngụm, sau đó ngửa đầu nhìn trời

"Ông trời ơi, cầu xin người mang tên yêu nghiệt này về đi!"

Sở Vân Hiên cười càng vui vẻ, cưng chiều nhìn nữ nhân trong lòng mình, vẻ mặt dịu dàng

"Hoa Hoa, em vẫn giống y như trước đây, vẫn đáng yêu như vậy!"

Làm sao bây giờ, tình cảm chồng chất 5 năm sau sớm đã bùng nổ, Sở Vân Hiên cảm thấy sắp không khắc chế được chính mình, tình cảm mãnh liệt đánh sâu vào lục phủ ngũ tạng của hắn, hắn chỉ cảm thấy được chính mình sắp nổ tung rồi, chết ở trong tay nữ nhân này mất thôi.

"Không chỉ biến thái, còn cuồng bị ngược đãi nữa!"

Bạch Tiểu Hoa vẻ mặt chán ghét nhìn hắn

"Nhanh buông tôi ra!"

Sở Vân Hiên không hề đùa với nàng, chăm chú nhìn vẻ mặt của nàng, chậm rãi mở ra môi đỏ mọng

"Hoa Hoa, chuyện anh muốn nói cho em biết chính là, cha của em không phải chúng ta hại chết, năm đó tình huống rất phức tạp, chúng ta cũng không biết chuyện gì, sau đó mới biết được hung thủ có một thân thể khác, hơn nữa luôn luôn bày ra một ít chuyện nguy hiểm, hiện giờ thế cục rất không ổn định, cha em năm đó là người trọng yếu, lại là quan lớn, kẻ thù không ít, người ngấp nghé văn kiên cơ mật quan trọng nhân rất nhiều, mà em là con gái duy nhất của cha, em có biết tình cảnh nguy

hiểm của chính mình không ?”

"Tôi biết!"

Bạch Tiểu Hoa nhìn hẩn một cái, thân nhiên nói, ánh mắt lại không biết bay tới nơi nào, dần dần mất đi tiêu cự.

"Em. . . . . biết?"

Bạch Tiểu Hoa gật đầu nhè nhẹ, bình tĩnh nói

"Tôi biết là không phải các người hại chết cha tôi "

"Thật vậy không? Thật tốt quá, anh vẫn tưởng là em không biết, anh vẫn muốn giải thích chuyện này với em, em có biết tâm trạng anh trong 5 năm này không? Anh vừa nghĩ tới. . . . ."

Sở Vân Hiên hiện tại bị vây vào trạng thái kích động, 5 năm, hẩn không có lúc nào là không nhớ tới, muốn giải thích với nàng chuyện này, nếu như năm đó không phải mình chưa kịp nói chân tướng cho nàng, nàng làm sao có thể rời đi được?

"Vậy thì thế nào?"

Bạch Tiểu Hoa gọi lên một nụ cười trào phúng, nhìn khoảnh khắc khuôn mặt Sở Vân Hiên trở nên cứng ngắc, thản nhiên nói

"Không phải các người hại chết cha của tôi, vậy thì thế nào?"

"Hoa hoa. . . . ."

Sở Vân Hiên nhìn biểu tình xa lạ của nàng, giống như không mang theo một chút tình cảm nào, chờ đợi nhìn mình, hần đột nhiên không biết nên nói gì

"Vậy tại sao lúc đó em lại đi?"

"Cho dù không phải các người trực tiếp hại chết cha của tôi, chẳng lẽ các người dám thề, thật sự các người không dính líu một chút nào sao?"

Bạch Tiểu Hoa lạnh lùng nhìn Sở Vân Hiên, vẫn luôn cười như có như không, nam nhân mà núi Thái Sơn sụp trước mắt cũng không đổi sắc mặt, thế nhưng mặt lại trắng bệch, cắt không ra giọt máu.

Người cũng sẽ có loại vẻ mặt này sao? Người cũng sẽ biết đau sao?

"Hơn nữa, anh cảm thấy được tôi sẽ tiếp tục cùng. . . .
. ở chung một chỗ với người vì giết hại cha tôi mà mang theo mục đích đến gần tôi, cuối cùng lại tổn thương tôi, hại tôi nhà tan cửa nát sao?"

Thời điểm Bạch Tiểu Hoa nói những lời này, tâm chết lặng.

Môi Sở Vân Hiên run run, nhẹ nhàng nhấp máy hai cái, thế nhưng một chữ cũng không nói ra được.

Hắn vẫn cảm thấy, chỉ cần đem sự thật năm đó nói cho nàng, nàng nhất định sẽ tha thứ chính mình, nhất định sẽ trở lại bên cạnh mình. Bởi vì nàng rất lương thiện, nàng rất yêu hắn. . . . . Nhưng hắn đột nhiên phát hiện, mình chỉ là đoán mò đường đi trong sương mù thôi, sai rồi tình rồi mù lên.

Giống như câu nói của Bạch Tiểu Hoa nói với mình năm đó

"Hiên Hiên, không ai luôn luôn sẽ ngồi một chỗ chờ anh

đâu, anh lần sau nếu có trễ nữa, Hoa Hoa sẽ không chờ anh, đến lúc đó anh tìm không thấy Hoa Hoa, đừng có ở đó mà lằm bằm lải nhải nha !"

Không ai. . . . . luôn luôn sẽ ngồi chỗ chờ anh.

Sở Vân Hiên nhắm lại đôi mắt câu hồn mị hoặc, đem bi thương cùng mát mát giấu trong bóng tối, không muốn nàng nhìn thấy.

Bạch Tiểu Hoa hừ lạnh một tiếng, thừa dịp hấn thả lỏng, thoát khỏi sự giam cầm của hấn, lui về phía sau mấy chục thước, cách hấn thật xa.

"Chuyện đã qua, tôi đã không muốn nhắc tới, lại càng không muốn kéo dài. Tôi biết anh hiểu được ý của tôi, về phần tiểu bảo, nó có phải con của anh không cũng không quan trọng, tôi sẽ chăm sóc nó thật tốt, nuôi nó lớn khôn. Anh về nói lại ý của tôi với ba người kia đi, nói bọn họ để tôi yên, tiếp tục như thế này thì chẳng ai tốt cả đâu"

Bạch Tiểu Hoa thấy hấn vẫn nhắm hai mắt, cũng không biết hấn suy nghĩ cái gì, tưởng rằng hấn đã nghĩ thông suốt

"Không còn chuyện gì nữa thì tôi đi đây. Từ nay về sau, tốt nhất chúng ta đừng bao giờ ... gặp lại nữa!"

Nàng kiên quyết đi từng bước, tuy rằng đau lòng , nhưng cũng là tự nhắc nhở chính mình, vết thương có chút đau xót, là vĩnh viễn không thể khép lại. Tựa như con người khi còn sống, đều có một chuyện bí mật không nên nói, nếu không về sau sẽ tiếc nuối, giấc mộng không có đích đến, không quên được tình yêu của mình. Nàng biết mình không quên được nam nhân nàng từng dùng cả tánh mạng để yêu, cho nên cũng không bắt buộc mình quên, nàng thầm nghĩ sống một cuộc sống bình yên, sau đó chậm rãi già đi, lẳng lặng chết đi, hóa thành một đồng bụi đất, không lưu một chút quyền luyện gì.

Mà Sở Vân Hiên nghe tiếng bước chân cách mình càng ngày càng xa, rốt cục mở hai mắt ra, một đạo lưu quang sắc bén hiện lên.

"Hoa Hoa, anh sẽ không thả em đi, thân phận của em rồi sẽ được phơi bày ra ánh sáng nhanh thôi, đến lúc đó chẳng những em gặp nguy hiểm, tiểu bảo cũng sẽ có nguy hiểm, chẳng lẽ em muốn tiểu Bảo đi theo em vượt

qua mưa bom bão đạn, âm mưu chồng chất hay sao?"

Sở Vân Hiên không thể buông nòng ra, chỉ tưởng tượng những ngày không có nòng thoi, mà hẳn đã cảm thấy mình giống như sắp chết, cho nên hẳn không thể cứ như vậy mà buông nòng ra, cho dù nòng hận hẳn, hẳn cũng không thể thả nòng đi, tuyệt đối không thể!

Bạch Tiểu Hoa trong lòng cả kinh, nhớ tới thời điểm năm đó trước khi cha chết, từng hé lộ cho mình một cái bản đồ, mà nòng nhưng cũng xem không hiểu nên đặt chuyện đó sang một bên, những năm gần đây nòng quên mất chuyện này, hay là Sở Vân Hiên nói thật, mà những người đó muốn tìm đến mình chính là vì bản đồ kia sao?

"Huống hồ, em không muốn điều tra xem người giết cha cuối cùng là ai sao? Em chẳng lẽ sẽ không muốn báo thù sao?"

Sở Vân Hiên nheo lại con mắt, nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia dừng lại, câu thần cười xinh đẹp.

“Anh có thể giúp em, chỉ cần em muốn, mạng của Sở Vân Hiên này có thể cho em luôn.”

Bạch Tiểu Hoa quay đầu lại, nhướn mày cười lạnh

"Vậy đòi lại anh muốn gì? Tôi cũng không đoán được, anh sẽ làm một giao dịch ngu ngốc như vậy!"

Nàng quả thật bị lời nói Sở Vân Hiên nhiễu loạn suy nghĩ, chính mình gặp nguy hiểm cũng không sao, nhưng tiểu bảo làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự muốn dẫn tiểu bảo sống cuộc sống lang bạt đầy nguy hiểm sao? Hơn nữa, kẻ thù giết cha, nàng nằm mơ cũng muốn báo thù, đạo làm con, thù của cha mẹ sao có thể bỏ qua?

Sở Vân Hiên nghe được lời của nàng, lại ôn nhu cười

"Không hổ là Bạch Tiểu Hoa – người hiểu rõ anh nhất trên thế giới này, nhưng mà, anh muốn gì hiện tại sẽ không nói cho em biết, chờ thời điểm về sau anh cần, em tự khắc phải trả cho anh!"

Tuyệt sắc dung nhan cười xinh đẹp, cười không sao cả, nhưng ở một góc không ai thấy, lại cất giấu một tia đau lòng

Cái hắn muốn, chẳng qua là làm cho nàng ở bên cạnh mình nhiều hơn một chút mà thôi.

Nhưng là hấn không thể nói, hấn biết chuyện cho tới bây giờ, mặc kệ chính mình nói cái gì, nàng cũng sẽ không tin tưởng. Nếu nói như vậy, vậy dùng hành động để chứng minh, để tranh thủ, để vẫn hồi đi .

Nghĩ như vậy , tâm Sở Vân Hiên, dần dần bình tĩnh trở lại.

Chương 11: Dắt mười con chó lại đây

Từ sau khi Bạch Tiểu Hoa cùng Sở Vân Hiên nhất trí đạt thành hiệp nghị, Bạch Tiểu Hoa cùng tiểu bảo yên tâm thoải mái ở trong tổng bộ Thiên Long hội.

Thiên Long hội chia thành hai đại hộ pháp, bốn tứ đường, sáu cánh cửa tám người, đó là những nhân vật nòng cốt trung tâm. Ngoại trừ Sở Thiếu Hoa đã gặp qua kia, thì Bạch Tiểu Hoa cũng không biết ai khác. Tuy rằng trước kia nàng cũng đã được nghe nói Thiên Long hội có quy củ phân chia cấp bậc, nhưng kia cũng chỉ là chuyện nhỏ mà tất cả mọi người biết đến, cũng may nàng đối với những việc này căn bản không cảm thấy hứng thú, lấy tính tình tự do tiêu sái, chỉ cần ăn được

ngủ ngon chơi vui cũng thỏa mãn lắm rồi .

Mãi cho đến buổi chiều ngày hôm sau, Sở Vân Hiên mới xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Hoa.

"Hoa Hoa, anh mang em đi gặp một người."

Bạch Tiểu Hoa nghi hoặc nhìn hắn, lập tức nghĩ đến cái gì đó, ánh mắt bắt đầu trở nên khủng bố

"Có phải Ngọc Đường Xuân hay không?"

Lại nói tiếp, tại sao nàng tới nơi này đã hai, ba ngày, nhưng vẫn chưa thấy được hắn một lần nào?

Sở Vân Hiên biết nàng đang suy nghĩ gì, mím môi cười khế

"Không phải, là anh muốn tặng cho em một lễ vật nho nhỏ mà thôi."

Lúc Bạch Tiểu Hoa đi theo Sở Vân Hiên đi vào tầng hầm bí ẩn, mới hiểu được cái gọi là lễ vật, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra .

"Triệu Mĩ Linh?"

Bạch Tiểu Hoa cho là mình hoa mắt, người đang bị giam ở trong lao, vẻ mặt tiều tụy, nữ nhân cả người chật vật, muốn chết không được sống cũng không xong đang nằm trên mặt đất.

"Đúng vậy, chính là cô ta. Nếu đã muốn đáp ứng giúp em, dù thế nào cũng phải đưa em một phần đại lễ trước, ha ha."

Trên dung nhan tuyệt sắc của Sở Vân Hiên, gợi lên một nụ cười mỉa mai hoặc mê người, chỉ thấy hấn làm nũng, dường như lấy tay chỉ điểm nhẹ khéo miệng của mình

"Hoa Hoa, em không phải nên thưởng cho anh một chút sao?"

Bạch Tiểu Hoa làm như không thấy, trực tiếp đẩy hấn ra, đi vào trước cửa nhà lao

"Triệu Mĩ Linh, có đúng là cô không?"

Chỉ thấy nữ nhân vẫn nằm trên mặt đất không có phản ứng, sau khi nghe được thanh âm của Bạch Tiểu Hoa,

chậm rãi mở hai mắt ra. Tuy rằng hiện tại sắc mặt của ả tái nhợt, cả người đầy vết máu, chạt vật không chịu nổi, nhưng vẫn như cũ có thể thấy được, ả là một nữ nhân cực kì xinh đẹp.

Lúc bóng dáng Bạch Tiểu Hoa xuất hiện rõ ràng trước mặt, Triệu Mĩ Linh liền từ trên mặt đất đi lên, kinh ngạc nói

"Cô. . . . . cô là Bạch Tiểu Hoa? Cô không chết, cứ nhiên vẫn còn sống?"

Bạch Tiểu Hoa vừa nghe liền thấy không vui cho lắm, làm gì có ai 5 năm không gặp, vừa thấy mặt liền nguyên rủa mình chết?

"Thảo nê mã*". Cô mới đã chết, cả nhà cô đều chết hết."

(* : một câu chửi rất tục)

Triệu Mĩ Linh cúi đầu, hắc hắc nở nụ cười, ngẩng đầu, giương lên đầu cao ngạo, bất mãn nói

"Không tồi, 5 năm không thấy, cô thay đổi trở nên xinh

đẹp hơn, nhưng đầu óc của cô dường như ngày càng ngu đi, cứ nhiên đến bây giờ còn ở cùng nam nhân hại chết cha mình à, thật sự là không biết liêm sỉ. Lúc trước, sao cô không chết theo cha luôn cho rồi? Thật sự là đáng tiếc!"

Bạch Tiểu Hoa nhú nhú mày, giọng điệu bình tĩnh nói

"5 năm không thấy, tôi thật không nghĩ đến, cô lại biến thành bộ dạng này. . . . . Xú lão thái bà vừa xấu vừa thối. Đừng cho là tôi không biết, cô cưới cha tôi, chẳng phải vì yêu thương gì ông ấy, cô có mục đích, cha của tôi chết chỉ sợ cô cũng có liên quan. Vả lại, chỉ cần bắt được cô, tôi cùng người đàn ông nào ở với nhau, liên quan cái rắm gì đến cô sao? Có thì con mẹ nó xả ra đi!."

Dứt lời, vẫy vẫy tay, hai mắt hiện lên ngọn lửa phẫn nộ

"Hiên Hiên, lão thái bà này rất ghê tởm, tôi chướng mắt, anh thay tôi giáo huấn ả một chút."

Sở Vân Hiên vừa nghe Bạch Tiểu Hoa kêu hấn Hiên Hiên, hưng phấn giống như chó con, phe phẩy cái đuôi chạy lại, cười tùm tùm chém ra một chương, Triệu Mĩ Linh còn chưa kịp kêu thảm thiết, đã bị bay ra, đụng vào vách

tường, gương mặt thũng xuống thật sâu, hàm răng rớt ra hai cái, miệng đầy máu tươi.

Bây giờ đừng nói là nhờ hắc đi giáo huấn người, có gọi hắc đi tìm chết, hắc chỉ sợ cũng sẽ không một chút nhúu mày.

"Anh đánh ả?"

Bạch Tiểu Hoa nhúu mày, nhìn như không quá cao hứng.

Sở Vân Hiên buồn bực, không phải nàng bảo mình đi giáo huấn Triệu Mĩ Linh sao? Chẳng lẽ hắc làm sai, không phải giáo huấn là làm như vậy sao?

Bạch Tiểu Hoa lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng thở dài một hơi, liếc trắng mắt, sau đó trong ánh mắt khiếp sợ của hắc, nắm lấy bàn tay thon dài như ngọc của hắc, chà lau thật cẩn thận

"Ai cho anh lấy tay đánh ả? Làm phiền tôi phải giúp anh tiêu độc, loại đàn bà này cả người đều là độc, anh đụng vào không cảm thấy bẩn sao?"

Triệu Mĩ Linh bị đánh đến đầu óc choáng váng cũng vô

cùng buồn bực cùng ghen khuất, nghe được lời nói của Bạch Tiểu Hoa, thiếu chút nữa ghen thở mà chết. Lấy thực lực người đàn ông này, căn bản là không cần đụng tới mình, chỉ cần bắn một chút khí công cũng có thể đã thương mình, huống hồ ánh mắt nào của cô nhìn thấy đến tay hấn đụng tới tôi ?

"A, vậy đôi loại phương thức khác."

Sở Vân Hiên thập phần phối hợp với Bạch Tiểu Hoa, cười giễu cợt, sau đó nhấc chân một cái, Triệu Mĩ Linh lại lảo lại bị kịch .

Vài tiếng rắc rắc vang lên, cũng không biết bị gãy bao nhiêu cái xương.

Triệu Mĩ Linh vốn đã bị thương, lại bị Sở Vân Hiên công kích, cho dù ả có lợi hại như thế nào, cũng không thể chịu nổi bị đánh như vậy.

Máu không ngừng tuôn ra, Triệu Mĩ Linh vẫn quật cường nhìn Bạch Tiểu Hoa như cũ, lạnh lùng cười

"Có gan thì giết ta đi, 5 năm trước ta có thể đem ngươi dẫm nát dưới lòng bàn chân, bây giờ cũng có thể! Muốn

Triệu Mĩ Linh ta cúi đầu với người, người nằm mơ đi !"

Bạch Tiểu Hoa lạnh lùng cười

"Cô là ngọc sao? Tôi cần đem cô giấu dưới lòng bàn chân sao? Cô căn bản cũng đã ở dưới lòng bàn chân tôi rồi. Tôi không biết trước cô sẽ không dễ dàng khai ra như vậy, xem ra cần phải cho cô dùng đến khẩu vị nặng hơn mới được."

Dứt lời, từ trong túi lấy ra một cái bọc.

"Đây chính là thuốc 7 ngày hoan ái, chỉ cần đem nó thoa vào trên người của cô, cô sẽ động dục, mặc kệ cô nhìn thấy là đàn ông hay súc vật, đều sẽ kìm lòng không đậu. . . . . nhào vào đòi ân ái."

Bạch Tiểu Hoa cười tà ác, hai mắt tràn đầy tàn nhẫn cùng vô tình.

"Hiên Hiên!"

Bạch Tiểu Hoa nhìn nam nhân bên người vẻ mặt kinh ngạc, cười vô lại

"Dắt mười con chó lại đây!"

Sở Vân Hiên nhếch mép

Còn Triệu Mỹ Linh trực tiếp phum một búng máu tươi.

Chương 12: Bức cung

"Bạch Tiểu Hoa, mày dám!" Triệu Mỹ Linh lớn tiếng quát, tuy rằng cô không phải rất tin tưởng lời nói của Bạch Tiểu Hoa, nhưng bây giờ mình đã bị nhốt trong Thiên Long hội, Sở Vân Hiên âm mưu hiểm độc cùng lòng dạ độc ác, nhưng cô cũng thập phần rõ ràng nếu Sở Vân Hiên nhúng tay vào, chính mình thật sự đã có thể thiên đường không đi, địa ngục không lối. Giờ phút này, cô chỉ có thể đem hy vọng gửi gắm trên người của Bạch Tiểu Hoa, không nên phát sinh thêm chuyện tình bi kịch gì nữa.

Nhưng cô sai lầm rồi, thật sự quá sai!

Bạch Tiểu Hoa cũng chẳng nhìn cô, chính là đem gói Giao Hợp Tán ra, sau đó không chút do dự tung vào Triệu Mỹ Linh

"Triệu Mỹ Linh, cô thật đúng là đàn độn, tôi chẳng sợ ai, chỉ sợ người đe dọa tôi, bởi vì một khi ai đe dọa tôi, chuyện gì tôi cũng đều dám làm ."

Triệu Mỹ Linh trong lòng giật mình hoảng sợ, nhìn bột phấn màu trắng đang bay tới hướng của mình, cả người bị thương, lại không còn sức né tránh.

"Chết tiệt, mày mau dừng tay lại , nếu phải chết tao sẽ kéo theo mày cùng chết!" lý trí của Triệu Mỹ Linh đã bị lửa giận phá tan, giờ phút này ả hận không thể ăn thịt uống máu Bạch Tiểu Hoa.

"Mắng chửi đi, cô cứ dùng chút sức lực cuối cùng mà mắng chửi đi!" Bạch Tiểu Hoa ngược lại chỉ cười híp mắt nói, "À quên nói cho cô biết, loại thuốc này căn cứ vào hỉ nộ ái ố của người dùng mà phát huy tác dụng, cô cứ càng kích động thì độc tính khuếch tán càng nhanh, rõ ràng thời gian còn 5 phút, đủ cho cô còn thời gian lo sợ , thể nhưng hiện tại chỉ còn lại ưm... cũng khoảng 1 phút đi!"

"1 phút thời gian cũng đủ để cô khai rồi, nói đi, thân phận thật của cô là gì, thể lực đứng sau cô, rốt cuộc ai

là người sai khiến cô? Mặt khác... Rốt cuộc vì sao phải điều tra tung tích của tôi?"

Đối mặt với sự tra hỏi của Bạch Tiểu Hoa, Triệu Mỹ Linh vẫn không hé răng, nói như chém đinh chặt sắt, "Mày cứ nằm mơ đi, tao sẽ không nói cho mày biết, dù sao cũng phải chết, tao tuyệt đối sẽ không cho mày được lợi ha hả!"

Bạch Tiểu Hoa chau mày có chút hao tổn tâm trí nói, "Ai da da, cư nhiên cô lại không muốn phối hợp với tôi? Nhưng mà cô cứ yên tâm đi, tôi sẽ không cho cô chết, tôi sẽ chỉ làm cho cô... sống không bằng chết mà thôi! Được tính trong người cô đã muốn bắt đầu phát tác rồi đây, đừng mộng tưởng rằng đây là thuốc bình thường, nó có thể làm cho cô liên tục bảy ngày, mỗi ngày 24 giờ đều ở trạng thái ham muốn, nói cách khác trong bảy ngày này không có lúc nào là cô không muốn giao hợp. Tôi tốt bụng lo lắng đến nhu cầu của cô, nên tôi sẽ cho súc vật đến để cô dùng từ từ, bảy ngày qua đi thì được tính mới có thể tiêu tán."

Triệu Mỹ Linh đã bắt đầu cảm thấy toàn thân tê dại, ngực càng lúc càng nóng, thân thể giống như có vô số con kiến đang bò, xương cốt đều ngứa ngáy.

Bảy ngày mà thôi! Chỉ cần kiên trì bảy ngày sẽ không có chuyện gì. Triệu Mỹ Linh tự mình an ủi nghĩ, người và thú ở Châu Âu không phải rất bình thường sao? Cho nên cô tin tưởng mình có thể chịu đựng được, dù sao chỉ có Bạch Tiểu Hoa và Sở Vân Hiên ở đây, chỉ cần mình thành công rời khỏi nơi này, hơn nữa có chết cũng không thừa nhận, có ai sẽ tin chứ?

Nhưng câu nói kế tiếp của Bạch Tiểu Hoa lại làm cho Triệu Mỹ Linh hoàn toàn tuyệt vọng.

"Triệu Mỹ Linh, chắc bây giờ cô đang nghĩ chỉ cần chịu đựng cho qua bảy ngày thì mọi chuyện sẽ xong đúng không?" Bạch Tiểu Hoa tựa như ma quỷ đến từ địa ngục, âm trầm lộ ra một cái răng trắng, "Cô yên tâm, bảy ngày sau tôi sẽ cho cô thêm một liều thuốc nữa, hơn nữa cũng sẽ không mang chó đến, bởi vì lần thứ hai được tính so với lần đầu tiên càng mạnh hơn, vì phối hợp với nhu cầu của cô, tôi sẽ để mười con lợn giống vào."

Lợn! ?

Triệu Mỹ Linh chỉ cảm thấy dạ dày một hồi khó chịu, ọ ọ một tiếng, ói ra.

"Đương nhiên, chỉ cần cô đủ can đảm, cảm thấy lộn giống cũng không phải chuyện gì to tát, lần thứ ba tôi sẽ chuẩn bị cho cô hắc tinh tinh, cam đoan cô sẽ thích đến lên trời!" Bạch Tiểu Hoa cười lạnh lùng, "Câu dẫn đàn ông không phải là sở trường của cô sao? Thân thể không phải là vũ khí của cô sao? So với 5 năm trước làm chuyện kia với tôi, tôi đã rất nhân từ rồi."

Báo ứng luôn không báo trước , hơn nữa sẽ lấy gấp mười gấp trăm để trả lại.

Triệu Mỹ Linh biết, lần này mình thật sự té một cú rất đau, chết là điều không thể nghi ngờ.

"Hiên Hiên!" Bạch Tiểu Hoa quay đầu, đối với sắc mặt cứng ngắt của Sở Vân Hiên nở ra một nụ cười ôn nhu hết mức xinh đẹp, " Cho người dắt chó lại đây, thuận tiện mang đến một cái máy quay phim, tôi làm AV sau đó đem ra ngoài bán , chắc cũng kiếm được khá khá nha!"

Sở Vân Hiên cả người run run, chỉ cảm thấy cúc hoa căng thẳng, sắc mặt liền trắng bệch không còn chút máu.

Hắn, Sở Vân Hiên vẫn nghĩ, bức cung cùng khổ hình, tâm ngoan thủ lạt nếu mình xưng thứ hai, chắc không ai dám xưng thứ nhất. Nhưng hôm nay hắn rốt cục sâu sắc cảm nhận được, chính mình thật thiện lương, cô gái trước mắt mày quả thực là ác quỷ hóa thân.

Gâu gâu gâu! Tiếng chó sủa âm ỹ dần dần tới gần, Triệu Mỹ Linh sắc mặt càng ửng hồng, thân thể cũng run lên, ý chí của ả cũng sắp bị phá hủy, nhưng hiện tại ả lại thay đổi ý nghĩ, chỉ cần chết thoải mái, cùng lắm thì chính mình bị tổ chức giết chết, còn tốt hơn so với việc ở trong này bị tra tấn sống không bằng chết.

Triệu Mỹ Linh hoàn toàn bị Bạch Tiểu Hoa bức tới đường cùng không còn lựa chọn nào khác.

"Đợi chút... Đợi chút... Tôi khai, tôi khai tất cả, cầu xin cô, trăm ngàn lần đừng..." Triệu Mỹ Linh tình nguyện chết, cũng không cần sống như vậy, thà chết còn hơn.

Bạch Tiểu Hoa đưa lưng về phía Triệu Mỹ Linh nhếch mép cười.

Bạch Tiểu Hoa tiêu sái xoay người, dùng điệu bộ của người chiến thắng, cười híp mắt nói, "Vây cảm ơn sự

phối hợp của cô !"

Triệu Mỹ Linh giờ phút này đã bị được tính tra tấn muốn điên rồi, chỉ thấy ả ta chậm chạp gian nan bò tới, giống như qua nửa thế kỷ, rớt cục đi đến bên chân của Bạch Tiểu Hoa.

"Cô muốn biết cái gì tôi cũng nói hết, cô mau đưa thuốc giải cho tôi đi!"

Bạch Tiểu Hoa ngồi xồm xuống, thương hại nhìn Triệu Mỹ Linh, "Năm đó, tôi cũng cầu xin cô như thế." Nhìn sắc mặt Triệu Mỹ Linh đột nhiên trở nên trắng bệch, Bạch Tiểu Hoa tiếp tục nói, "Triệu Mỹ Linh, tôi từ đầu đến cuối đối với cô là ác độc như vậy. Thuốc giải cho cô, nhớ rõ đáp ứng chuyện của tôi, hơn nữa tôi cũng sẽ không thả cô ra, cô cứ an tâm bị giam giữ ở đây đi."

Triệu Mỹ Linh một phen đoạt thuốc giải từ trong tay Bạch Tiểu Hoa sau đó nuốt xuống ngay. Kỳ thật Triệu Mỹ Linh cũng không muốn đi ra ngoài, bại lộ thân phận, bán đứng tổ chức, cô trở về cũng chỉ còn đường chết, chẳng thà ở trong này còn an toàn hơn.

Chương 13: Ta muốn bộ mới nhất !

Triệu Mỹ Linh năm đó cũng chỉ là nhận lệnh cấp trên an bài mà thôi, lúc ấy Bạch Nguyên Xuyên, cũng chính là cha Bạch Tiểu Hoa quả thật là đường làm quan rộng mở, cuộc bầu cử nhiệm kì mới, Bạch Nguyên Xuyên qua trót lọt, một đường tiếp tục thăng tiến, hơn bốn mươi tuổi mà đã ngồi trên vị trí hạng trung của cục thường ủy chính trị trung ương. Ngoại trừ làm quan lớn, buôn bán cũng lên như điều gặp gió, chỉ là sản nghiệp của thủ hạ không thôi mà đã có giá trị hơn 1 tỷ

Bạch Nguyên Xuyên làm người điệu thấp*, khác với nam nhân khác, hắn cũng không ham nữ sắc. Cho nên Triệu Mỹ Linh lúc trước cũng phải đem hết thủ đoạn, tâm cơ, mới chậm rãi tiếp cận được người đàn ông này.

(*: lối sống không xa hoa, khoe khoang, ăn chơi trác tán)

Tổ chức hoài nghi sau lưng Bạch Nguyên Xuyên có thể lực lớn chống lưng, cho nên Triệu Mỹ Linh làm nữ nhân của Bạch Nguyên Xuyên, bắt đầu điều tra tình báo.

Suốt thời gian 3 năm, Triệu Mỹ Linh mới tìm được một ít dấu vết còn lưu lại.

Mà lúc đó, tham dự vào chuyện còn có cả Sở Vân Hiên, Hạ Lưu Ly, Lãnh Như Phong, Tiêu Lạc Hàn, làm cho cục diện trở nên càng thêm hỗn loạn.

Vẫn ám binh bất động dấu kín một ít thế lực, mà kẻ thù của Bạch Nguyên Xuyên triển khai hành động trả thù vô cùng mãnh liệt. Bạch Nguyên Xuyên vì sự an toàn của con gái, dùng chính mình làm điều kiện đổi mạng sống cho con, nhưng không có kết quả, vẫn là bất hạnh mà chết.

Theo Triệu Mỹ Linh, thế lực sau lưng Bạch Nguyên Xuyên, cùng Sơn Khẩu Tổ ở Nhật Bản có chút quan hệ.

Vốn đã phức tạp nay càng thêm phức tạp, lại dính líu tới Nhật Bản, thế cục liền trở nên càng thêm khó bề phân biệt.

Thân phận của Triệu Mỹ Linh hiển nhiên không phải cấp cao, cho nên chuyện ả biết cũng không phải nhiều, ả tuyệt đối không biết tình báo cơ mật. Cho nên ả cũng không biết tại sao tổ chức muốn bắt Bạch Tiểu Hoa.

Đương nhiên, hiện tại ả đã chịu chấp nhận số phận, cho nên quyết định sẽ không nói dối.

Sau khi Bạch Tiểu Hoa từ địa lao về, liền lâm vào trầm tư.

Sở Vân Hiên lần đầu tiên cách xa nàng ba thước, một đầu hắc tuyến không dám ngẩng lên nhìn

Bạch Tiểu Hoa thấy hấn một bộ dáng con dâu nhỏ hoảng sợ, đột nhiên xì một tiếng bật cười, trêu đùa nói, "Này, đường đường là thủ lĩnh hắc đạo uy chấn cả nước, đại danh truyền khắp thế giới, lại mang bộ dạng thế này à?"

Sở Vân Hiên khóe miệng vừa cong, nhìn Bạch Tiểu Hoa cười, chỉ cảm thấy đau cục hoa quá.

"Triệu Mỹ Linh vừa nói như thế, em thấy sao?" Tốt nhất là nói sang chuyện khác.

"Cô ta biết không nhiều lắm, nhưng chúng ta cũng không tính là không có thu hoạch gì, tuy rằng tình báo biết quá ít, nhưng tốt xấu gì hiện tại chúng ta sẽ đề cao cảnh giác . Nhưng mà, anh làm sao bắt được cô ta ?"

"Có lẽ cô ta biết tin em ở Thiên Long hội, cho nên muốn đến tìm hiểu một chút thật hư ra sao, nhưng lại không ngờ sẽ bị anh bắt lại. Nơi này nhưng là Thiên Long hội, không phải vườn rau nhà cô ta, muốn đến muốn đi tự nhiên như khách sạn, nào có chuyện tốt như vậy nha".

"Thì ra là thế! Thân phận của tôi đã sắp bại lộ, kẻ thù của cha năm đó và cả tổ chức hắc đạo này, đoán chừng bây giờ đang bắt đầu truy bắt tôi rồi". Bạch Tiểu Hoa khẽ vuốt cằm, như đang có điều cần suy nghĩ

"Yên tâm đi, anh sẽ bảo vệ em." Sở Vân Hiên đem Bạch Tiểu Hoa ôm vào lòng, nhận thấy được sự giãy dụa của nàng, nhẹ nhàng cười, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đặt vào trong lòng mình, dịu dàng nói, "Anh sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương em, anh dùng tất cả của Sở Vân Hiên anh để thế!"

Tâm Bạch Tiểu Hoa dần dần bình tĩnh lại

Hai người nhẹ nhàng ôm nhau.

Sở Vân Hiên đem nàng ôm chặt hơn, trên dung nhan tuyệt sắc tràn đầy hạnh phúc, thỏa mãn mỉm cười.

Ở thời khắc âm áp lắng mạn này, tiếng chó sủa lại đột nhiên vang lên làm Sở Vân Hiên sớn gai ốc.

Gâu gâu gâu!

Giống như đúc với tiếng con chó lúc nãy.

"Này. . . . . Đây là. . . . ." da đầu Sở Vân Hiên bắt đầu run lên, chẳng lẽ cô tính hạ được với ả kia thật ? "Làm sao lại có chó thật ở đây . . . . . ?

Bạch Tiểu Hoa nhún vai cười khẽ, sau đó từ trong túi lấy di động ra, vẻ mặt vô tội nói, "Nga, anh hỏi cái này hả, là ghi âm mà thôi, chắc là không cần thận đụng phải."

Sở Vân Hiên hung hăng giật giật khóe mắt, ngoài cười nhưng trong không cười nói, "Con chó lúc nãy ở trong ngục giam cũng là cái do cái này à?"

Bạch Tiểu Hoa đắm nhẹ hần, "Vô nghĩa, Thiên Long hội có chó sao? Đây chính sáng ý độc nhất vô nhị của tôi, những năm gần đây tôi cũng không ít lần dùng chiêu này lừa người, trăm trận trăm thắng, hắc hắc!"

Lừa người, thật sự là rất lừa người, cô nàng này mới vài

năm không thấy, đã trở nên phúc hắc như vậy rồi ? Sở Vân Hiền oán hận nghĩ, đoán chắc là đệ tử thân trâu và Ngọc Đường Xuân dạy hư Tiểu Hoa nhà mình, lần sau nhất định phải đem bọn họ biến thành đầu heo, hừ!

Sự tồn tại của mẹ con hung dữ nhà họ càng ngày càng nhiều người hiểu rõ, Thiên Long hội từ trên xuống dưới đều cung kính đối với bọn họ. Không cung kính không được a, ngay cả gia chủ đều bị này hai mẹ con nhà này bắt nạt gắt gao, mỗi ngày đều đã bị nữ nhân cường hãn này hành hung nhiều lần, huống chi là nô tài nhỏ bé bọn hắn? Vạn nhất bị phu nhân nhìn không vừa mắt, nhất định sẽ bị tra tấn đến chết!.

Tại sao lại nói như vậy? Tất nhiên là có nguyên nhân cả.

Hôm kia, hai vị hộ pháp đại nhân vì thử năng lực của phu nhân , cho nên âm thầm khảo nghiệm, kết quả bị chinh tới nỗi phải đi bệnh viện cấp cứu. Phu nhân cười tủm tỉm làm một bàn cơm nhỏ, lấy lý do là lần đầu tiên gặp mặt nên bỏ một chút công sức làm quà ra mắt, hai vị hộ pháp nhìn ánh mắt sắc bén của gia, nỗ lực nuốt hết một đồng lớn vật thể không rõ hình dạng

Sau đó. . . . . Trực tiếp bị đưa đi bệnh viện cấp cứu.

Ngày hôm qua, bốn vị đường chủ đại nhân không tin lời đồn, lại không sợ chết mà đi tìm phu nhân gây phiền toái, phu nhân cười tủm tỉm tiếp đãi bọn hắn, đối với bọn họ rất cung kính, bốn vị đường chủ đại nhân vừa lòng đến cực điểm mà ra về. Kết quả đi một hồi mới phát hiện, phủ đệ của mình bị người ta làm nổ tung tóe, mà phu nhân vừa mới mỉm cười tiễn bọn hắn ra về đây.

Sau đó. . . . . đành phải dựng lều mà ở, lấy lý do là: "Thềm vào, bốn chúng ta dựng lều dã ngoại không được sao?"

Tám vị trưởng nhóm có thể tin bọn hắn là dựng lều dã ngoại hay sao? Cũng không phải đồ ngu. Vì thế tám người hội họp lại một chút, quyết định về sau kiên quyết không thể đắc tội tân phu nhân, nàng ngay cả gia chủ cũng dám chém, huống chi là bọn hắn? Bọn họ không muốn đi bệnh viện, cũng không muốn dựng lều dã ngoại.

Thảo nê mã, rất dọa người nha !

Hoàn toàn không nể nang các đại nhân vật nòng cốt cấp cao này, hai mẹ con chuyện gì cũng dám làm, gia chủ lại vô cùng sủng bọn họ, sủng đến tận trời luôn, có lẽ các

nàng chỉ nói một câu, gia chủ có thể đem toàn bộ Thiên Long hội này đuổi hết đi. Vạn nhất phu nhân ngày nào đó nổi hứng, tùy tiện nói muốn đổi gió, muốn làm nổ Thiên Long hội, gia chủ chỉ sợ đem lửa đến tận tay cho họ không chừng .

Cho nên, đại gia tình nguyện đả tội gia chủ, cũng không nguyện ý đả tội phu nhân. Sớm thấy rõ bản chất của cô ta một tý, đem Bạch ác quỷ cùng tiểu ác quỷ nhà cô ta để lên trên đầu, còn thiếu mỗi lập hai cái bài vị Trường Sinh mà cúng bái thôi.

Mà hai vị đầu sỏ gây nên chuyện này, lại đang ung dung đi dạo phố!

Biết Sở Vân Hiên có phái cao thủ đi theo mình, Bạch Tiểu Hoa cũng rất yên tâm.

Tuy rằng trong phòng có rất nhiều quần áo mà Sở Vân Hiên đã chuẩn bị sẵn, nhưng lại là số đo lúc đó, bây giờ cô đã gầy hơn trước kia mấy chục ký, tuy rằng quần áo đều là hàng hiệu quốc tế, nhưng mình mặc lại không được. Tuy hẳn có phân phó thủ hạ chuẩn bị quần áo cho mình, nhưng trong tình huống vội vội vàng vàng, chỉ kiếm được một hai bộ, không đủ mặc a, cho nên hẳn đề

mình tự đi shopping, nguyên nhân cũng bởi vì mình bị chán sắp chết rồi.

Ngắm lại mình trước kia, lại nhìn bộ dạng hiện tại, Bạch Tiểu Hoa cảm thấy cứ như một giấc chiêm bao. Nhẹ nhàng thở dài một hơi, đem suy nghĩ trong lòng thu về, lôi kéo tiểu bảo bối vào cửa tiệm quần áo thoát nhìn rất sang trọng.

5 năm qua Bạch Tiểu Hoa sống rất đơn giản, hơn nữa nàng đối với phương diện này cũng không hứng thú cho lắm, cho nên rất ít khi ăn diện, càng không tự nhiên đi mua một đồng quần áo về làm gì, nếu không phải vì Sở Vân hiên, sợ hấn xấu mặt, nàng chỉ định mua đại một ít rồi về.

"Xin chào quý khách! Xin hỏi ngài là tới mua hay xem quần áo ạ?" Một cô nhân viên diện mạo dư xinh đẹp nhưng lại không có thừa kiên nhẫn hỏi. Nhìn cô gái này mà xem, tuy rằng phong thái ung dung, diện mạo mỹ lệ nhưng đoán chắc không có nhiều tiền, bộ dạng nghèo kiết hủ lậu, cho nên thái độ phục vụ làm thế nào cũng không cung kính nổi, dù sao loại người như thế này cô gặp nhiều rồi, cũng không sợ đắc tội bọn họ .

"Quần áo đương nhiên xem rồi mới mua, cô đi mua quần áo chẳng lẽ không xem mà mua luôn sao?" Bạch Tiểu Hoa thông minh như vậy, tất nhiên biết cô gái bán hàng này cho mình là người nghèo không có tiền, chỉ xem cho đã mắt chứ không mua nổi

"Nga, bên kia đều là hàng cao cấp giá rất đắt, quý khách qua bên này xem đi, hàng bên này giá ưu đãi hơn một chút ạ." Dù sao cũng là khách hàng, cho nên cô cũng không dám quá phận, nếu như bị khiển trách sẽ không tốt.

Nghe một câu nói như thế, Bạch Tiểu Hoa liền không khách khí.

"Tôi muốn bộ mới nhất !" Bạch Tiểu Hoa kiêu ngạo nói, TMD dám coi thường cô nãi nãi người à, nếu không chinh chết người, ta sợ sẽ bị sét đánh mất

Chương 14: Đem nơi này phá bỏ cho ta

Người bán hàng này tên là Trần Viên Viên, dựa vào khuôn mặt xinh đẹp cùng dáng người tốt, thông đồng cùng quản lí nơi này, bình thường khá kiêu ngạo, cũng không đem người khác để vào mắt. Thấy kẻ có tiền thì nịnh nọt, thấy người nghèo thì xem thường, đúng chuẩn là chó săn ăn mềm sợ cứng.

Hiện giờ thấy Bạch Tiểu Hoa không những không làm theo những lời mình nói, còn đòi xem bộ mới nhất, trong lòng nhất thời không thoải mái đứng lên

Nhìn cô ta bộ dạng ăn mày, còn muốn xem bộ mới nhất giá tiền trên trời như vậy. Trần Viên Viên trong lòng vô cùng khinh bỉ, nhưng vẫn sai giày cao gót, chống nạnh xoay cánh tay tiêu sái đến quầy chuyên doanh bên này, kiêu ngạo nói, "Nơi này đều là hàng mới nhất, quý khách từ từ chọn, đừng trách tôi không nhắc nhở ngài, một kiện quần áo nơi này có thể đủ cho ngài ăn cơm trong một năm đấy!"

Bạch Tiểu Hoa mỉm cười, "Cám ơn lời nhắc nhở của cô."

Nụ cười xinh đẹp của Bạch Tiểu Hoa kéo theo không ít nước miếng bán hàng của nhân viên nam. Cực phẩm a, thật sự là mỹ nữ tinh khiết tự nhiên nha!

Trần Viên Viên cũng tức giận muốn đá bay Bạch Tiểu Hoa ra ngoài..

Cười! Cười cái đầu nhà ngươi!

Bình thường Trần Viên Viên chính là hoa khôi ở đây, đi đâu cũng nhận được ánh mắt nhìn theo của nam nhân, đàn bà có chồng mà cũng dám ở trước mặt cô lên mặt. Chờ xem, trong lát nữa người mua không nổi quần áo, nhìn người có còn bộ dạng vênh váo này nữa hay không!

Bạch Tiểu Hoa tùy tiện nhìn thoáng qua nhưng tiểu bảo thì tỏ vẻ rất hài lòng, "Phiền cô đem những thứ này gói lại hết, mẹ ta nhìn thứ nào cũng thấy đẹp."

"WTF?" Trần Viên Viên còn tưởng rằng chính mình nghe lầm, "Ngài vừa mới nói cái gì?"

Tiểu Bảo liếc nàng một cái, khinh thường nói, "Chẳng

những không đẹp bằng mẹ ta, lỗ tai còn không được tốt nữa chứ. Ta nói, cô đem toàn bộ quần áo gói lại, mẹ ta lấy hết , Đã hiểu chưa, nữ nhân điếc!"

Khóe miệng Trần Viên Viên run run, chỉ vào tiểu bảo mắng, "Người tiểu tử thúi này, dám chửi ta điếc? Hai người mẹ con các người đến gây rối phải không? Lại còn gói hết toàn bộ, các người là tỷ phú hay sao? Nga. . . . . Ta hiểu rồi, các người là không có việc gì tới quấy đúng không,tai cảnh cáo các người nhanh cút đi khỏi nơi này, nếu không ta gọi bảo vệ tổng khứ các người ra ngoài đấy! Đầu năm nay, ăn mày cũng làm bộ lên mặt, dám toí nơi này giờ trò ngang ngược"

"Cô nói ai là tên ăn mày?" Bạch Tiểu Hoa nhú con mắt lại, một đạo hàn quang hiện lên.

Trần Viên Viên cười lạnh, "Tất nhiên là cô và con cô rồi, 2 đứa ăn mày !"

Chát!

Một tiếng thanh thúy vang lên.

Trần Viên Viên bùm mặt, đôi mắt trừng to như mắt cá

chết, bị phần chỉ vào Bạch Tiểu Hoa, "Người. . . . .
Người dám đánh ta!"

Bạch Tiểu Hoa lấy khăn tay, nhẹ nhàng lau lau tay, cũng không liếc mắt nhìn Trần Viên Viên một cái.

Trần Viên Viên nhìn thấy động tác của nàng , tức giận suýt bùng nổ, "Người có dũng khí thì chờ ở đây cho ta!" Dứt lời, rất nhanh lấy bộ đàm ra bấm một cái, sau đó liền đáng thương hê hê khóc lóc kể lể, "Quản lí, có một mục tiêu không những ở nơi này gây sự, mà còn đánh em một cái tát, ngài đến làm chủ cho em đi . . . . . Ngài lập tức tới ngay sao? Thật tốt quá, yên tâm đi, em sẽ ngăn ả

Thu hồi điện thoại, Trần Viên Viên đột nhiên đứng lên, vô cùng kiêu ngạo kêu bảo vệ.

"Bảo vệ bảo vệ, có người ở nơi này gây sự, ngăn lại hai mẹ con này cho ta, quản lí lập tức tới xử lý ngay!"

Bốn bảo vệ nghe nói quản lí tự mình đến đây, không dám qua loa, lập tức tới đó mang Bạch Tiểu Hoa cùng tiểu Bảo vây quanh.

Hai vệ sĩ vẫn đi theo Bạch Tiểu Hoa phát hiện không

thích hợp, định xông vào, nhưng vừa mới đi tới cửa, liền nhìn thấy phu nhân ra hiệu bọn họ không cần đi tới, hai người vệ sĩ đành phải lui ra phía sau, canh giữ ở cửa yên lặng theo dõi sự tình.

Vừa lúc đó, một người nam nhân mặc tây trang đen, ước chừng ba mươi tuổi nghênh ngang tiêu sái bước đi tới. Người này diện mạo đoan chính, nhưng là đôi mắt như kẻ trộm bất lương, vừa nhìn đã biết không phải loại người tốt gì cho cam.

Người này tên là Lưu Đại Cương, nhận được điện thoại của tiểu tình nhân liền lập tức chạy lại đây ngay, thực ra hắn đã muốn xuống dưới một lát, vì nhìn Bạch Tiểu Hoa đoán là người bình thường không có vai vế gì, mà diện mạo xinh đẹp hơn hẳn Trần Viên Viên, liền nổi lên tâm tư.

Chỉ thấy hắn một bộ dạng cao cao tại thượng, làm ra vẻ hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì? Cãi nhau thì còn ra thể thống gì nữa?"

Trần Viên Viên vừa thấy hắn đến đây, cái đuôi liền vênh lên, nói chuyện nhỏ nhẹ mà không bỏ sót chi tiết nào, "Quản lý, ngài xem đi, chính là mục tiêu xảo quyệt này, ả

vừa nãy cư nhiên dám đánh em, con trai của ả còn mắng em là nữ nhân điếc, ngài làm chủ cho người ta đi ~~”

Lưu Đại Cương sao có thể không biết Trần Viên Viên là hạng người gì, vô duyên vô cớ vì cái gì người ta đánh người?

"Vị khách nhân này, tục ngữ nói rất đúng, quân tử động thủ bất động khẩu, tuy rằng chúng ta là mở cửa hàng buôn bán, phục vụ nhu cầu của khách hàng là nguyên tắc tối thượng, nhưng cũng không phải là khách hàng có thể tùy ý đánh nhân viên của chúng ta!" Lưu Đại Cương vừa nói vừa chảy nước miếng, nhìn gần còn mê người hơn, lại là một thiếu phụ đã có con, gái một con trông mơn con mắt mà, càng nhìn càng thích a.

Bạch Tiểu Hoa lạnh lùng cười, vị quản lí này làm việc thật tốt, cũng không hỏi một chút nguyên nhân hậu quả liền định tội cho mình, thực rõ ràng hai người này là cùng một loại người.

"Hừ, thấy kẻ có tiền liền cúi đầu khom lưng, thấy người nghèo liền xem thường châm chọc, đó cũng là nguyên tắc của công ty các người sao?" Bạch Tiểu Hoa cũng lười cho bọn họ một cái liếc mắt, chính là phát phát tay,

"Người chỉ là một quản lí nhỏ nhỏ mà thôi, còn chưa đủ tư cách cùng ta đàm phán, cho giám đốc các người đến, nếu không hôm nay việc này không thể xử lý tốt được đâu."

Lưu Đại Cương thấy Bạch Tiểu Hoa xem thường mình như vậy, trong lòng có chút khó chịu, không thêm thuyết phục, trực tiếp làm mặt nghiêm nói, "Giám đốc bề bộn nhiều việc, tôi để giải quyết chuyện này đã là vinh dự cho cô lắm rồi! Bảo vệ, đem cô ta đưa đến văn phòng cho ta, đừng làm ảnh hưởng tới buôn bán!" Hừ, cô muốn đấu với tôi, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, chờ chốc lát đi văn phòng, xem ta thu thập người như thế nào.

Bốn bảo vệ kia tay còn không có đụng phải Bạch Tiểu Hoa, lại toàn bộ hôn mê bất tỉnh, nằm trên mặt đất không cử động được.

Trần Viên Viên cùng Lưu Đại Cương sửng sốt, không hẹn mà gặp cùng nhìn lại vẻ mặt lạnh nhạt cười của Bạch Tiểu Hoa, hiểu được hôm nay gặp phải là nhân vật không đơn giản .

Mà tiếng động ồn ào bên này càng lớn, quần chúng vây

xem lại càng đông.

Lưu Đại Cương sắc mặt dần dần trở nên khó coi, hẳn mới ba mươi tuổi, có thể ngồi trên vị trí này đã không dễ dàng gì, lại đụng phải chuyện nhỏ xé ra to như vậy. Vì thế, không chút do dự gọi một cú điện thoại.

"Nếu khách nhân hôm nay cố ý muốn gây sự, vậy đừng trách ta không khách khí ." Đàn bà thôi mà, lát nữa không thể không hảo hảo dạy bảo người, không đem người thu vào tay làm chết đi sống lại, ta sẽ cạo đất cho người xem.

"Con người của ta ghét nhất bị người khác uy hiếp, bởi vì một khi có người uy hiếp tôi, tôi chuyện gì cũng sẽ dám làm." Bạch Tiểu Hoa cười lạnh, vỗ vỗ đầu tiểu bảo, chỉ ngón tay, kiêu ngạo cuồng vọng nói, "Tiểu bảo ngoan, đem nơi này phá bỏ cho mẹ!"

Tiểu Bảo đã sớm rục rịch, từ lúc cha cho mình sử dụng loại lựu đạn cỡ nhỏ đến giờ vẫn chưa có dịp thử, thật sự là quá tốt, vừa lúc lấy nơi này thí điểm.

Nghe lời nói của Bạch Tiểu Hoa, tất cả mọi người ở đây đều tròn tròn mắt, nữ nhân này là đang đùa à?

Sự thật chứng minh, nàng không có nói giỡn, bởi vì tiểu hài tử xinh đẹp bất khả tư nghị bên người nàng, thật sự từ trong người móc ra một viên. . . . .mẹ nó, lựu đạn!

Tiểu bảo cao hứng đem lựu đạn ra, hưng phấn hỏi, "Mẹ, nơi này con thật sự có thể tùy ý cho nổ sao?"

Bạch Tiểu Hoa nhướn mày, môi đỏ mọng phun ra hai chữ, "Đương nhiên!" Dù sao có Sở Vân Hiên ở phía sau bảo kê mà.

Lưu Đại Cương cùng Trần Viên Viên cũng là sửng sốt, lập tức Trần Viên Viên nở nụ cười, "Người có bệnh à! Lấy đồ giả hù dọa ra hù dọa ai hả? Người nếu có thể nổ nơi này, ta đem đầu của ta cho người làm cầu đá!"

Bạch Tiểu Hoa nhếch môi cười, thản nhiên nói, "Một lời đã định! Người nếu dám quyết nợ, ta liền tự mình đem đầu người chém xuống dưới!"

Vừa dứt lời, một tiếng vang thật lớn xém chút xé vang lỗ tai, Trần Viên Viên biến sắc, nhìn quỳ chuyên doanh mà ả phụ trách bị nổ đến hơn một phần tư, bị đá kích đến té xỉu.

Mà những người chung quanh xem náo nhiệt cũng hoảng sợ, đều đều né ra, càng xa càng tốt, sợ lan đến gần mình. Nhưng mà, lựu đạn này uy lực cũng quá nhỏ đi?

Tiểu Bảo cau mày, chu chu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn oán giận , "Hừ, tại sao qua tay mình cải tạo mà uy lực vẫn nhỏ như vậy?"

Mọi người thiếu chút nữa té xỉu, mày là ma quỷ sao?

Tiểu bảo lập tức vừa cười lên, "May mắn mình mang theo mười mấy trái!"

Mọi người điên cuồng té xỉu.

Bất quá, ai chứng kiến cũng đều biết nguyên nhân hậu quả, người bán hàng này bị như vậy cũng là xứng đáng, cho mắt chó nhà người thấy, châu châu đá cửa sắt hậu quả sẽ thế nào? Mang lựu đạn tùy thân, chắc chắn là gia tộc sau lưng rất cường hãn a! Không thể không nói, hiện tại có kịch hay, lại miễn phí, ai lại không muốn xem, dù sao không gây thương tổn cho bản thân là được.

Khuôn mặt Trần Viên Viên cùng Lưu Đại Cương tái mét, đứng ngốc một chỗ không dám động đây, hoàn toàn không còn bộ dạng nóng nảy lúc nãy. Hai người cũng nhìn ra hai mẹ con này không phải người thường, không dám báo cảnh sát, lỡ mà tiểu ác ma này ném một trái lựu đạn đầu lại đây, còn phải chịu sự tàn phá thêm một lần nữa sao?

Chương 15: Lão tử là người của Thiên Long hội

Đương nhiên, cũng không phải là tất cả mọi người cùng xem, Đội trưởng đội cảnh sát thấy tình hình không ổn, gọi điện thoại cho tổng công ty. Hai câu không hợp, nói nổ liên nổ, người này có thể là nhân vật đơn giản sao?

Hướng hồ hấn xem ở cửa là hai người mặc đồ đen, tám phần là vệ sĩ của hai mẹ con, xem ra lần này tiểu nhân vật như bọn họ không thể giải quyết được, phải báo cho cấp trên mà thôi.

Đội trưởng đội cảnh sát này so với Lưu Đại Cương thông minh hơn.

Nha cho người trang bức, cái này ngoạn xong rồi đi!

Mà khéo là, công ty bách hóa này là chi nhánh của tập đoàn Tiêu thị, về phần đội trưởng đội cảnh sát muốn báo cấp trên, đúng là Tiêu Lạc Hàn tổng giám đốc Tiêu thị.

Ngay khi đội trưởng đội cảnh sát vừa gọi điện thoại không lâu, ngoài cửa lớn xuất hiện hai chiếc xe khí thế. Chỉ thấy chiếc xe dừng lại, cửa xe mở ra, từ trên xe bước xuống khoảng bảy tám người nam nhân với trang phục quái dị, tóc cũng đủ màu sắc, dáng vẻ du côn lưu manh.

“Tránh ra tránh ra! Đều chắn nơi này thấp hương đâu, shit!” Một nam nhân, hùng hùng hổ hổ đi đến, một đầu tóc vàng đặc biệt. Có người bị hấn hung tợn đẩy ra, cũng không dám ra tiếng, chỉ có thể ở trong lòng mắng. Lưu Đại Cương thấy người này đến, còn dẫn theo một đám thủ hạ, lập tức kích động la lên, “Quang ca, ngài tới rồi!”

Nam nhân được gọi là Quang ca, có tên là Lý Quang Minh, là bảo kê ở phố này, Lưu đại vừa lớn tiếng chào. Cho nên Lưu Đại Cương vừa thấy hấn đến, liền cảm thấy được hi vọng, nghe nói Quang ca chân chính là người

hắc đạo, cùng Thiên Long hội có quan hệ, cái này khả năng được cứu rồi, thôi đàn bà này dù có bối cảnh sâu, có thể sâu bằng Thiên Long hội sao?

“Đại Cương người làm cái gì ngoạn ý? Như thế nào gọi điện thoại cho ta nhưng không nói lời nào? Ta nghe bên này có tiếng cãi nhau, có phải hay không xảy ra chuyện gì?” Lý Quang Minh xem xét tình huống bốn phía, khi hắn nhìn thấy quầy tính tiền bị nổ kia, nhướng mày.

“Quang ca a, người xem này, người nếu như không đến, ta cũng bị nổ chết a!” Lưu đại vừa đến bên cạnh Lý Quang Minh, ngón tay chỉ khoe miệng mỉm cười Bạch Tiểu Hoa còn có một bộ vô tội thiên nhiên ngốc Tiểu Bảo, oán hận nói: “Là bọn họ, không chỉ náo loạn nơi bán hàng, mà còn cho nổ quầy tính tiền của chúng ta.”

“Hả?” Lý Quang Minh nhìn con nhóc xinh đẹp trước mắt cùng tiểu hài nhi đáng yêu như búp bê, trông mắt thiếu chút nữa rớt ra, “Đại Cương, người không đùa ta chứ? Bọn họ có thể nổ nơi này?” Không nói hai mẹ con này nhìn nhu nhược, ai nghĩ rằng đem mình theo bên mình, cũng không phải là tội phạm vượt ngục.

“Là thật, những người xung quanh đều nhìn thấy, không

tin người có thể hỏi những người xung quanh, còn có bốn bảo vệ nằm trên đất kia không biết bị nữ nhân này hạ được gì, đột nhiên ngã không dậy được.”

“Đúng vậy Quang ca, người xem người ta mặt vẫn bị thũng này, đầu đã chết!” Trần Viên Viên ngược mặt lên, đừng tưởng rằng các người có lựu đạn, bên chúng ta cũng có súng, lần này chính chết tiền đàn bà này.

Lý Quang Minh vô cùng kiêu ngạo híp mắt nhìn Bạch Tiểu Hoa, tuy rằng nữ nhân này là cực phẩm, nhưng hiện tại không phải thời điểm thấy sắc quên lợi, “Xin lỗi! Mặt khác người bồi thường tổn thất nơi này, công thêm tiền thuốc men cùng phí tổn thất tinh thần, chuyện này chúng ta cho qua, nếu không làm theo lời nói của ta...”

“Nếu không thì như thế nào?” Bạch Tiểu Hoa nhú mày, trong mắt lộ vẻ ý cười châm chọc.

“Nếu không thì cho người chịu không nổi!” Lý Quang Minh gặp Bạch Tiểu Hoa không có vẻ sợ hãi, trong lòng thấy tức giận, vừa mới nói cái gì bị nổ, hấn căn bản không tin, ai biết nữ nhân đùa cái gì xiếc. Bất quá cho dù nữ nhân này có năng lực gì, hấn cũng không sợ, gần nhất được Thiên Long hội thu vào trong một tiểu bang

phái, tuy rằng chính là tầng dưới cùng, nhưng cũng đủ
ngưu bức, nhưng là tổ chức hắc đạo lớn nhất thế giới,
như thế nào người khác cũng phải cho ba phần mặt mũi?

Cho nên, ở trong mắt Lý Quang Minh, cho dù Bạch Tiểu
Hoa có bối cảnh lớn, cũng không có khả năng không sợ
Thiên Long hội này tên.

“Con người của ta cái gì cũng không sợ, chỉ sợ người
khác uy hiếp ta, nên cái gì ta đều dám làm.” Bạch Tiểu
hoa vỗ vỗ đầu của Tiểu Bảo, mà Tiểu Bảo cũng phối hợp
khuôn mặt vui vẻ, cười nheo mắt, đang lúc mọi người
buồn bực không biết đứa nhỏ này cười cái gì, thanh âm
Bạch Tiểu Hoa vang lên, “Đánh hấn cho ta hấn”

Răng rắc!

Đây là... âm thanh lên cò súng!!!?

Lý Quang Minh đối với thanh âm này như thế nào không
quen thuộc? Đây nháy mắt công phu mà thôi, này tiểu
hài nhi như thế nào lấy ra súng?

Không chỉ Lý Quang Minh, ngay cả những người xung
quanh cũng trợn mắt há mồm nhìn một màn kỳ lạ trước

mắt.

Mà Bạch Tiểu hoa vẫn như cũ không vội vàng nói, “Muốn nhìn biểu diễn miễn phí cũng được, bằng không làm một trận.” Nàng tuy rằng tưởng cho điểm hỗn loạn, hảo dẫn âm thầm địch nhân, nhưng đưa đến cảnh sát cũng không tốt.

Mọi người giờ này ai giám báo cảnh sát, hai mẹ con này rất nguy hiểm, đầu tiên là lựu đạn, hiện tại súng cũng lấy ra, lấy mạng người, này cũng quá khoa trương đi? Vạn nhất di động chưa kịp lấy ra, đã bị tiểu quỷ này bắn, kia còn không chết a! Dù sao cũng không phải chuyện của mình, ai thích làm chim đầu đàn thì làm đi.

“Tiểu oa nhi, ngươi sao đùa giỡn súng? Hừ, đừng nói giỡn, người mới mấy tuổi mà đi học người khác cầm súng, còn không mau rút về nhà mà uống sữa, về phần này món đồ chơi súng, ngươi dọa được những người khác còn có thể, nhưng trước mặt Quang ca ta...”

Băng!!!

Viên đạn sượt qua thái dương Lý Quang Minh, sau đó cắm ở chính mặt sau khối gương, loảng xoảng làm một

tiếng, vỡ tan tành.

Lý Quang Minh rất cực tin tưởng lời Lưu Đại Cương nói khi này, mẹ nó này hai mẹ con cũng quá máu me đi?

“Người... Tiểu tử ngươi cũng biết ta là người như thế nào?”

Tiểu Bảo so với hắn còn kiêu ngạo, “Ngu ngốc, đại thúc, người có biết ta là loại người nào sao?”

“Hả?” Lý Quang Minh không nghĩ tiểu tử này hỏi ngược chính mình, trong lòng nhất thời thở không được, “Lão tử là người của Thiên Long hội, ngươi nên hiểu rõ rồi chứ.”

Hắn khẳng định hai mẹ con này là người của xã hội đen, nếu là người của xã hội đen, tự nhiên biết đến Thiên Long hội.

Lưu Đại Cương cùng Trần Viên Viên thấy sắc mặt quái dị của Bạch Tiểu Hoa, còn tưởng rằng nàng sợ hãi, vì thế nghênh ngang đi tới, cuồng vọng kiêu ngạo nói, “Sợ rồi sao? Ha ha... Hiện tại nếu người cho ta một trăm ngàn, sau đó xin lỗi, chúng ta để cho người rời đi, nếu không

sẽ cho Thiên Long hội truy giết các người”

Bạch Tiểu Hoa dường như liếc Lưu Đại Cương cùng Trần Viên Viên, buồn bực nói, “Nha đầu bị lừa đá đi? Thiên Long hội đuổi giết ta?” Nàng không nỡ Thiên Long hội cũng đã tốt lắm rồi!

Ở phía sau, hai vệ sĩ vẫn chờ đợi ở bên ngoài rút cuộc vọt tiến vào, bọn họ biết phu nhân không muốn bọn họ ra tay, nhưng là ý của gia chủ lại không thể vi phạm, lỡ may phu nhân cùng thiếu gia bị cái gì tổn thương, bọn họ cũng đừng muốn sống.

Vì thế một người giải vây quần chúng, một người bắt Lý Quang Minh đề lên, dùng thân thể của chính mình che ánh mắt của Bạch Tiểu Hoa, sau đó từ trong túi lấy ra một khối lệnh bài, lạnh lùng nói, “Không nghĩ nữa đời sau bị đuổi giết, liền lập tức rút!”

Lý Quang Minh ánh mắt vừa nhìn thấy khối lệnh bài kia, khoảnh khắc đó khuôn mặt liền trắng bệch.

Lệnh bài Thiên Long hội!!!

Nói như vậy, hai người vệ sĩ này là người của tông hội

Thiên Long hội? Người tổng hội là vệ sĩ hai mẹ con, kia thân phận các nàng là...

Tựa hồ biết hẳn nghi hoặc, Người vệ sĩ nhắc nhở hẳn một câu, “Đây là Sở gia chủ phu nhân và thiếu chủ”

Lúc này, Lý Quang Minh muốn chết tâm đều có.

“Cút!”

“Vâng vâng vâng, tiểu nhân lập tức cút !” Lý Quang Minh không nói hai lời, vung tay lên kêu thủ hạ, thẳng hướng mà đi.

Lưu Đại Cương thấy mặt choáng váng, điều này nháy mắt công phu, Lý Quang Minh dẫn người bỏ chạy ? Hơn nữa chạy so với con thỏ còn nhanh hơn. Vì thế hắn chạy nhanh đuổi theo, giữ chặt Lý Quang Minh, " Quang ca đây là ? Như thế nào bước đi ? "

Lý Quang Minh hiện tại hận không thể giết Lưu Đại Cương , liền cho hắn một cái tát, " Người con mẹ nó nếu muốn chết cũng đừng hại hại ta a, từ giờ trở đi hai ta không ai biết ai, về sau tốt nhất không bao giờ liên hệ nữa, tái kiến ! Người liền tự cầu nhiều phúc đi " Nói

xong mang theo thủ hạ nhanh như chớp bỏ chạy.

Chương 16: Khiếp sợ

"Giám đốc, đây là tư liệu ngài cần!" Nữ thư kí đáng người thon thả thướt tha cầm trong tay bản phim gốc cung kính đi qua. Mà người đàn ông vẫn mỉm cười lạnh nhạt kia giờ phút này lại không còn bình tĩnh, chỉ thấy anh không hề nhìn nữ thư kí mà chỉ nhìn thứ cô ta vừa đặt xuống bàn sau đó thở phào nhẹ nhõm.

“Giám đốc, nếu không còn việc gì... vậy tôi ra ngoài trước.” Giọng điệu của nữ thư kí không khỏi có chút thất vọng, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ không cam lòng, tuy rằng biết người đàn ông này sẽ chẳng có hứng thú gì đối với mình nhưng ngay cả liếc cũng không thèm liếc mắt một cái, ít nhiều cũng có cảm giác thất bại nha.

Vốn cô còn rất hưng phấn, dù sao mình cũng có thể vào văn phòng giám đốc nói chuyện, hơn nữa ngài ấy còn trẻ tuổi lại đẹp trai như vậy, không nói đến gia đình thuộc loại giàu có bậc nhất, chưa từng có scandal, mà quan trọng nhất là anh ấy vẫn còn độc thân. Cho nên trong công ty các nhân viên nữ đều bàn tán xôn xao, hầu như

mỗi người đều muốn leo lên giường của anh.

Bi kịch là... giám đốc tiếp quản công ty cũng đã được 5 năm nhưng vẫn chưa có người phụ nữ nào được anh coi trọng, hơn nữa không chơi bởi trác táng, là một người đàn ông tốt mà bao cô gái mơ ước lấy được làm chồng

Đáng tiếc... Những người phụ nữ tầm thường đó làm sao lọt được vào mắt xanh của anh. Cho nên ngoài việc rình coi thì chính là ảo tưởng, giám đốc sẽ có ngày coi trọng mình, như vậy mình có thể bay lên thành phượng hoàng

Vừa nãy khi anh vừa nhận được điện thoại từ cửa hàng gọi tới nói là gặp chuyện phiền phức, có người đến đập phá đồ đạc hơn nữa còn đòi gặp giám đốc. Nghe nói người đến gây rối là hai mẹ con, đột nhiên lại nghĩ đến hai mẹ con hung dữ kia, vội vàng gọi đến phòng giám sát quan sát nói muốn xem mặt.

"Ừ, đi ra ngoài đi!" Tiêu Lạc Hàn đầu cũng không thèm ngẩng lên, giống như không nhìn thấy cô gái ai oán đáng thương trước mặt mình.

Nữ thư ký chu cái miệng nhỏ nhắn, ủy khuất đi ra ngoài.

Căn phòng rộng lớn cuối cùng chỉ còn lại mình mình, Tiêu Lạc Hàn thở ra một hơi, tay phải nắm chặt sau đó mở tư liệu trên bàn

3 phút sau.

Tiêu Lạc Hàn mạnh mẽ vọt ra khỏi văn phòng, ngay cả áo khoác cũng không kịp mặc vào, một bên gọi điện thoại, một bên ấn thang máy, giọng điệu dồn dập nói, "Tôi muốn ra ngoài, trong vòng 1 phút chuẩn bị xe cho tôi, muồn một giây cậu có thể về nhà ngủ được rồi!"

Một số nhân viên lần đầu tiên nhìn thấy tổng giám đốc kích động như vậy nên tưởng công ty xảy ra đại sự gì, ngay cả lên chào hỏi cũng không dám chỉ sợ tổng giám đốc tức giận sẽ đổ tội lên đầu mình nên có thể trốn thì trốn thật xa.

Trần Viên Viên thấy Lưu Đại Cương chạy vào, trong lòng nhất thời không khỏi lo lắng càng không có chủ ý gì, lôi kéo Lưu Đại Cương sốt ruột hỏi, "Quản lý phải làm sao bây giờ? Ngay cả Quang ca đều đã chạy, hai chúng ta

lần này chết chắc rồi.”

Lưu Đại Cương cũng hoảng, vốn lúc đầu hắn nghĩ đây cũng chỉ là hai mẹ con bình thường nào biết họ lại lợi hại như vậy, Quang ca cũng đã báo lên Long hội, người phụ nữ này chẳng những không sợ ngược lại còn cho con ả nổ súng, chết tiệt cũng thật trâu quá mà.

“Điều tại con đàn bà thôi là cô, đắc tội với nhân vật quan trọng, danh dự của công ty đều bị cô hủy đi rồi, bây giờ cô lập tức xin lỗi cho tôi nếu không tôi sẽ cho cô chết rất khó coi!” Lưu Đại Cương cũng không ngốc, lập tức đem quả boom này quăng cho Trần Viên Viên, ngược lại chạy đến nịnh nọt Bạch Tiểu Hoa “Chị đại à, bà trẻ, tổ tông của tôi... chuyện này là lỗi của chúng tôi hết, ngài là đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, đừng so đo với tiểu nhân chúng tôi.”

Trần Viên Viên cũng hiểu rõ tình hình trước mắt, tuy rằng không muốn, nhưng với tình thế này ả không thể không cúi đầu, “Tiểu thư tôn quý, là tôi không tốt, tôi ngu ngốc, tôi có mắt như mù, cầu xin cô trăm ngàn lần đừng chấp nhặt kẻ tiểu nhân tôi đây, chỉ cần cô tha thứ cho tôi, tôi thề, lên núi đao xuống biển lửa, tôi cũng không từ nan!”

"Đúng đúng đúng, tôi cũng vậy tôi cũng vậy, chỉ cần cô có thể không tức giận, chúng tôi sẽ bồi thường tất cả tổn thất cho cô!" Lưu Đại Cương vẻ mặt tươi cười, nhưng tâm lại rỉ máu, rõ ràng là mình bị tổn thất, kết quả còn phải bồi thường thiệt hại cho người làm mình tổn thất, có còn thiên lý không vậy?

Bạch Tiểu Hoa vừa nghe lời này, tròn mắt chuyển động nhanh như chớp, một chút ý cười giả dối chợt lóe trong con ngươi trong suốt.

"Nếu các người đã nói như vậy rồi, tôi còn không nể mặt nữa thì cũng thật thất lễ."

Lưu Đại Cương run run khóe mắt, Trần Viên Viên thì âm thầm mỉm cười, đúng là vô sỉ!

"Ha ha, đó là đương nhiên, nếu cô đã không nói gì, chúng tôi sẽ bồi thường cho cô!" Dù sao tiền bồi thường cũng không bao nhiêu, tiền tiết kiệm của mình cũng có một ít hẵn là đủ, Lưu Đại Cương tự an ủi mình, thế nhưng Bạch Tiểu Hoa lại nói ra một con số thiếu chút nữa làm cho hai mắt hấn tối sầm hôn mê bất tỉnh.

“Tôi cũng không cần nhiều, mười vạn là đủ rồi, xem mọi người ở đây là chỗ thân quen tôi mới lấy giá đó, nếu là người khác thì tôi đã lấy ba mươi vạn, một phần cũng không ít hơn!”

Mọi người choáng váng, mười vạn mà cho là không nhiều?

Trần Viên Viên vừa nghe con số này, thiếu chút nữa hộc máu.

Mười vạn! ? Sao cô ta không đi cướp ngân hàng luôn đi? Đừng nói là mười vạn, cô hiện tại ngay cả một vạn cũng không có, đây không phải là ăn cướp sao!

“Có thể... có thể bớt một chút được không, chúng tôi quả thực không có nhiều tiền như vậy, chúng tôi cũng chỉ là người làm công ăn lương mà thôi, làm sao có nhiều tiền thế được!” Lưu Đại Cương vội vàng quỳ xuống, như thế này thật không hay ho, đúng là gặp phải tổ tông sống mà!

"Đúng vậy, cô bỏ qua chúng tôi một lần đi, tôi làm trâu làm ngựa cho cô cũng được!" Trần Viên Viên hối hận muốn chết, sớm biết nếu xảy ra chuyện này cô sẽ không

làm như vậy, đừng nói tới mất việc mà nửa đời sau của cô không biết có thể sống được bình an không nữa.

Bạch Tiểu Hoa nhìn hai người đang khóc lóc om sòm, trong mắt hiện lên một chán ghét. Cô ghét nhất loại người bất nạt kẻ yếu, hiện giờ bộ dạng của bọn họ tuy có vẻ đáng thương, nhưng cô dám thề người như thế không hề biết hối cải là gì, tia giáo hoạt và chột dạ chột lẻo qua trong mắt họ không tránh khỏi hai mắt của cô được.

"Giám đốc đến!"

"Ngài giám đốc? Cái này cũng thật náo nhiệt nha ."

"Nhưng mà, vì sao giám đốc lại đến đây?"

Nhân viên công ty thấy Tiêu Lạc Hàn dẫn người đến thì kinh ngạc và khó hiểu không thôi

Lưu Đại Cương và Trần Viên Viên thấy thế thì muốn đứng dậy nghênh đón. Nếu giám đốc đã đến thì sự tình vẫn còn có thể xoay chuyển được, dù sao tập đoàn Tiêu thị cũng có sức ảnh hưởng, mặc kệ là người có thế lực như thế nào cũng nên nể mặt. Cho nên hai người này như thấy được hi vọng ,vốn đang khóc lóc liền trở nên

vui mừng đứng dậy.

Mà Bạch Tiểu Hoa quay đầu lại, vừa vặn chống lại một đôi mắt mỉm cười, con ngươi bên trong có kích động, có sùng nịch, còn có một chút... oán giận?

Tiêu Lạc Hàn?

Bạch Tiểu Hoa nhú mày, nếu cô đoán không sai mới vừa rồi mọi người nói giám đốc chắc hẳn là anh ta, mà công ty này cũng là của anh ta.

Cho nên, cô không nói hai lời, nâng giày cao gót, lắc lắc eo nhỏ, phong tình vạn chủng đi đến trước mặt Tiêu Lạc Hàn, mỉm cười, lập tức đập một cước, "Đúng là thượng bất chính hạ tắc loạn, nếu biết trước đây là công ty của anh, lão nương sẽ trực tiếp san bằng nó luôn!"

Lúc này không chỉ Lưu Đại Cương và Trần Viên Viên chấn kinh mà là toàn thể nhân viên và mọi người xung quanh đều chấn động.

Đây... đây rốt cục là thần thánh phương nào vậy!?

Chương 17: Tôi và anh ta quan hệ rất tốt

Tiêu Lạc Hàn không né tránh để mặc cho Bạch Tiểu Hoa đánh anh một trận, tuy là có hơi đau nhưng cũng rất kích thích

Đôi môi mỏng của anh gợi lên một độ cong hoàn hảo thể hiện sự vui vẻ, con ngươi thâm thúy tràn đầy vui mừng, “Hoa Hoa!” môi anh khẽ mở nhướn mày cười yếu ớt.

Bạch Tiểu Hoa nhú mày, “ Anh cười vui vẻ như vậy làm gì, đừng nói với tôi là anh thích bị đánh ?”

“Mẹ!” Tiểu Bảo kinh ngạc chỉ vào Tiêu Lạc Hàn nói, “A? Đây không phải là chú lúc đó sao?”

Tiêu Lạc Hàn nhìn Tiểu Bảo, nụ cười trên mặt anh càng dịu dàng hơn, chỉ thấy anh ngồi xuống, xoa xoa mặt Tiểu Bảo cưng chiều nói, “Ba rất vui khi tiểu bảo còn nhớ ba ba nhưng ta là ba của con, không phải chú !”

Cái gì?

Tất cả mọi người đều choáng váng, chuyện gì đang xảy

ra vậy? Tại sao giám đốc của bọn họ lại nhận mình là cha của đứa bé kia? Nhất là Lưu Đại Cương và Trần Viên Viên cuối cùng cũng phải từ bỏ, cúi đầu chờ nhận lấy cái chết vậy.

Chỉ Thiên Long hội thôi cũng đủ làm cho người ta không chịu nổi rồi, bây giờ còn là vợ và con của ông chủ nữa, Lưu Đại Cương ử rữ hung hăng liếc Trần Viên Viên bên cạnh, hận không thể ăn tươi nuốt sống cô ta.

Còn tưởng rằng tổng giám đốc tới sẽ giải quyết được việc này, ai ngờ đâu sự tình càng không thể cứu vãn. Hắn cứ nghĩ mình còn một con đường sống nhưng bây giờ rõ ràng là lấy dao kề vào cổ mình mà.

Trần Viên Viên cũng là bộ mặt xám như tro tàn, ngay cả cầu xin cô ta cũng không làm, nửa đời sau của cô ta quả thật là chẳng còn hi vọng gì nữa rồi.

Lúc này tiểu bảo đột nhiên nói, “Chú không phải là ba ba của cháu!”

Tiểu bảo cau mày, lúc Bạch Tiểu Hoa chưa kịp ngăn cản thì nghiêm túc lớn tiếng nói, “Ba ba của cháu là Sở Vân Hiên, là lão đại của Thiên Long hội, không phải là chú.”

Bạch Tiểu Hoa bất đắc dĩ vỗ trán, aii.. chuyện phiền toái lại tới nữa rồi.

Điều này không chỉ làm cho mọi người ngạc nhiên mà ngay cả đến Tiêu Lạc Hàn khóe môi cũng không nhìn được méo xệch đi.

Thời điểm nhắc đến ba chữ Sở Vân Hiên mọi người đang vây xem đột nhiên thay đổi sắc mặt. Ở trong chốn thương trường là người có chút tài sản, ít nhiều phải biết đến Thiên Long hội, bọn họ không dám đắc tội với Sở Vân Hiên và cả Tiêu Lạc Hàn cũng vậy. Tục ngữ có nói chuyện xấu trong nhà thì không truyền ra ngoài, nếu đây là chuyện của người khác bọn họ còn dám nhiều chuyện, nhưng hai người này còn kinh khủng hơn cả Diêm Vương, ai dám nhiều chuyện của hai nhà họ thì không phải chờ cho cả nhà mình bị giết sao?

Vì thế vốn đang là một đám đông nhưng chỉ trong vòng 3 phút đều biến mất sạch sẽ, đừng đùa, ai còn dám tiếp tục ở lại chỗ này thì chắc ngại mệnh mình dài quá rồi.

Tiêu Lạc Hàn liếc mắt nhìn sang Lưu Đại Cương và Trần Viên Viên sắc mặt đang trắng bệch đang đứng bên cạnh,

lạnh lùng nói, “Hai người lập tức rút ngay cho tôi, từ nay không cần đi làm nữa.”

Lưu Đại Cương và Trần Viên Viên đã sớm đoán được kết cục này nên không dám phản bác nửa câu liền nhanh chóng biến mất.

“Phát ra thông báo nếu bất luận công ty nào dám nhận hai người này vào làm việc thì chính là đối đầu với Tiêu thị.” Sắc mặt Tiêu Lạc Hàn không chút thay đổi nói với nhân viên phía sau.

Bạch Tiểu Hoa cũng chỉ muốn trừng phạt bọn họ một chút thôi, không nghĩ tới Tiêu Lạc Hàn lại đuổi tận giết tuyệt như vậy, cô có chút bất mãn nói, “Đuổi cũng đã đuổi rồi, làm gì phải như thế.”

Tiêu Lạc Hàn câu môi ngông cuồng nói, “Dám đụng đến vợ và con của Tiêu Lạc Hàn này, chuẩn bị nhà tan cửa nát đi, hừ!”

Dứt lời Tiêu Lạc Hàn tiến lên, lúc Bạch Tiểu Hoa chưa kịp phản ứng anh đã ôm cô vào trong ngực, đôi mắt sáng tràn đầy nhu tình thân nhiên nói, “Hoa Hoa, hiện tại mọi người đều đã đi hết rồi em có thể nói cho tôi biết vì

sao tiểu bảo lại nói Sở Văn Hiến là cha của nó?”

Bạch Tiểu Hoa cũng không giãy dụa, ngược lại cười sung sướng. Bàn tay vuốt ve khuôn mặt đẹp như điêu khắc của anh, vừa lòng nghe được tiếng hít sâu nói, “Sở Văn Hiến chính là cha của Tiểu Bảo, sao là sao chứ.”

Tiêu Lạc Hàn bắt lấy đôi tay không xương mềm mại nhỏ bé của cô đặt lên môi nhẹ nhàng hôn, tay kia ôm cô càng chặt ở bên tai thấp giọng nói, “Em và tiểu bảo đều là của anh, bất kể là ai cũng đừng hòng cướp đi.”

“Mau buông mẹ cháu ra, không được ức hiếp mẹ cháu nếu không cháu sẽ kêu cha đánh chú!” tiểu bảo tuy chỉ mới năm tuổi nhưng rất thông minh, cho dù là con của Sở Văn Hiến hay Tiêu Lạc Hàn đều là hàng cực phẩm, kế thừa gen di truyền của của ai trong bọn họ thì IQ có thể thấp sao? Tiểu tử tinh quái kia đương nhiên là biết ông chú muốn làm cha mình đây đối với mẹ có ý đồ.

“Chú không được chạm vào mẹ cháu nếu không cháu sẽ không khách khí.”

Tiêu Lạc Hàn cảm thấy buồn cười khi Tiểu Bảo chia súng vào anh như thế, một tay bế tiểu bảo lên, gần từng

tiếng nói, “Sở Vân Hiên không phải là cha của con, ta mới là cha của con! Còn nữa, đem thứ nguy hiểm này vứt đi, về sau không được phép đụng tới nữa, tương lai của con sau này sẽ là một doanh nhân tài giỏi chứ không phải là giang hồ chợ búa.”

Không nghĩ tới tiểu bảo lại quật cường đến thế, tuy rằng bị nhắc nhở lên không nhưng chân vẫn không đá lung tung.

“ A! Buông ra, chú mới là lưu manh, cả nhà chú đều là lưu manh, chú là người xấu, chú không phải là cha của cháu, cha cháu rất dịu dàng, chưa bao giờ ức hiếp mẹ con cháu.” Nó thật ghét ông chú này, nhưng trong tiềm thức lại không muốn nổi sùng, giống như không muốn làm chú ấy bị thương, điều này khiến cho Tiểu Bảo vừa buồn bực và cũng thực hoài nghi.

Mà hai người vẫn không ra mặt kia của Thiên Long hội đi theo sau bảo vệ lại cứ như hồ rình mồi nhìn chằm chằm Tiêu Lạc Hàn.

Chân khí!

Xem ra cao thủ bên cạnh Sở Vân Hiên cũng không thiếu,

ngay cả Tu Luyện Giả* chân chính cũng có. Những người như vậy bình thường không dễ gì họ chịu xuống núi, trừ phi là người có thể lực và trả một khoản tiền lớn để thuê họ. Nhìn hai người này tưởng đâu chỉ đi theo bảo vệ bình thường thôi nhưng nhìn kỹ trang phục của họ và vẻ mặt lạnh lùng đó thì cũng đoán được bọn họ vô cùng nguy hiểm.

(*: người bình thường tu luyện để thành tiên)

Lời nói của Tiểu Bảo rõ ràng đã chạm đến chỗ nhạy cảm của Tiêu Lạc Hàn, con ngươi của anh chợt lóe nhẹ nhàng thả tiểu bảo xuống đất.

Khẽ thở dài một cái, anh... vẫn còn quá nóng vội.

Bạch Tiểu Hoa thấy anh buông lỏng mình ra, sắc mặt âm tình bất động, giống như đang tự hỏi điều gì đó, nói “Mọi việc đã giải quyết xong rồi, tôi cũng nên trở về, nếu về trễ Hiên Hiên sẽ sốt ruột.”

Phanh!

Máu trong người Tiêu Lạc Hàn như muốn vỡ ra, trên trán gân xanh mờ hồ nổi lên, hai hàm răng va vào nhau

ken kết!

“Em và Sở Vân Hiên quan hệ rất tốt sao, ngay cả tên thân mật cũng gọi.”

Bạch Tiểu Hoa thấy sắc mặt của Tiêu Lạc Hàn biến thành màu đen, ngoài cười nhưng trong không cười, bộ dạng muốn giết người, trong lòng cô không khỏi có chút dè dặt ý cô cười càng thêm vui vẻ, “Điều đó là đương nhiên, 5 năm trước tôi và anh ấy quan hệ rất tốt, đến bây giờ cũng sẽ không thay đổi.”

Tiêu Lạc Hàn chỉ cảm thấy ngực mình tê rần, hô hấp ngày càng khó khăn.

Bạch Tiểu Hoa thừa nhận, điều đó làm cho trái tim của anh vặn vẹo như muốn vỡ ra.

Chương 18: Bàng hoàng bất an

Một giây tiếp theo Tiêu Lạc Hàn chợt ôm Bạch Tiểu Hoa vào lòng.

Cái ôm ấm áp tản ra hơi thở nam tính, mùi nước hoa

quen thuộc, cánh tay cường tráng của Tiêu Lạc Hàn khiến cho cô trầm mặc, hít thở không thông.

“Em là của anh, 5 năm trước là của anh và 5 năm sau cũng vậy, đời này em đều là của anh...” Anh vẫn bá đạo và cuồng vọng như trước.

Tiêu bảo hai mắt tròn trắng, cuối cùng đành lắc đầu quay đi. Không nên xem hành vi mờ ám của hai người này a.

Mà hai người đi theo bảo vệ kia vẫn luôn phòng bị nên khi nhìn thấy Bạch Tiểu Hoa bị Tiêu Lạc Hàn ôm lấy họ thật sự không còn bình tĩnh nữa. Đó là bà chủ, vợ của ông chủ, sao có thể tùy ý để cho người khác ôm ấp được. Vì thế họ nhanh chóng xuất ra khí thể dũng mãnh.

“Mau buông bà chủ ra.” Trong đó có một người xuất ra mười thành công lực, khi đối mặt với kẻ địch thì muốn thắng trước tiên phải chiếm được ưu thế.

“Bà chủ của các người?” Tiêu Lạc Hàn cười lạnh giống như nghe được chuyện nực cười nhất trên đời, con người anh sáng lên, sâu không thấy đáy nhưng lại như chứa đựng lửa giận mãnh liệt, môi mỏng khẽ nhếch, “Đúng là không biết sống chết, ngay cả ông chủ của các

người tôi còn không để vào mắt huống chi là các người.” Nói xong xoạt một tiếng hai người ở phía sau lấy tốc độ sét đánh đứng trước mặt Tiêu Lạc Hàn.

Thực lực đôi bên nhìn tương đương nhưng phía Tiêu Lạc Hàn có vẻ nhỉnh hơn một chút.

Bạch Tiểu Hoa muốn dùng được nhưng cả người đều bị Tiêu Lạc Hàn ôm chặt, hai tay không thể nhúc nhích nên cũng chẳng làm được gì.

Tiếp đó, không cần cô ra tay vì dường như có hơi thở nguy hiểm đang đến gần.

Con mắt Tiêu Lạc Hàn nheo lại cảnh giác nhìn xung quanh.

“Người của anh à?” Bạch Tiểu Hoa hỏi.

“Không phải.” Tiêu Lạc Hàn lắc đầu, càng ôm chặt Bạch Tiểu Hoa hơn, “Sở Vân Hiên chắc có nói cho em biết, đây chắc là người do kẻ địch phái tới.”

Bạch Tiểu Hoa cười khẽ, xem thường nói, "Tốt, tôi gây ra sự việc lớn như vậy chính là muốn dẫn dụ bọn chúng

ra.”

Tiêu Lạc Hàn tức giận, ánh mắt tản ra ánh sáng nguy hiểm, “Không phải là em muốn đi tìm chết chứ? Sao em lại dám có ý nghĩ này?”

“Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con?” Bạch Tiểu Hoa cười lạnh, “Bọn họ mấy năm qua vẫn cứ muốn truy tìm tung tích của tôi, điều đó chứng minh tôi có giá trị vô cùng quan trọng, tôi dẫn dụ bọn họ ra không chỉ muốn biết người chủ mưu phía sau mà còn muốn biết đến tột cùng bọn họ muốn bắt tôi là vì cái gì?”

“Lý do của em đối với anh mà nói không quan trọng.” Cái ôm của Tiêu Lạc Hàn càng nóng bỏng càng điên cuồng hơn, “Điều quan trọng là em còn sống hơn nữa còn phải sống trước mặt anh.” Vì điều này anh sẽ bất chấp tất cả.

"..." Ánh mắt của Bạch Tiểu Hoa nhìn Tiêu Lạc Hàn có phần phức tạp, nghi hoặc, khó hiểu. Nhớ năm đó, người làm cô tổn thương sâu sắc nhất chính là anh - Tiêu Lạc Hàn.

“Mang con trai của tôi đi trước, phải bảo vệ nó cho cẩn

thận!” Tiêu Lạc Hàn lớn tiếng quát, “ Không được để cho nó bị một chút tổn hại nào.”

“Nhưng mà ông chủ...” Nhiệm vụ của bọn họ chính là bảo vệ Tiêu lạc Hàn nên vẫn hơi do dự.

Sắc mặt Tiêu Lạc Hàn lạnh lùng, nghiền răng nghiền lợi nói, “Bảo vệ con tôi không tốt các anh có thể tự sát để nhận tội. Đừng để tôi phải nói lại lần thứ hai, đi mau!”

Hai người liếc nhau, bất đắc dĩ gật đầu, "Vâng!"

Bạch Tiểu Hoa cũng nói với hai người bên cạnh, “Mục tiêu của bọn chúng là tôi, hai người hãy cùng với người của Tiêu Lạc Hàn mang Tiểu Bảo rời đi trước đi.”

Hai người cũng do dự, đối bọn họ mà nói, bà chủ và cậu chủ đều quan trọng như nhau.

“Nếu Sở Vân Hiên ở đây anh ấy cũng sẽ làm như vậy, các người hãy tin tưởng tôi, tôi sẽ an toàn trở về Thiên Long hội.” Nghe Bạch Tiểu Hoa nói vậy cuối cùng họ cũng có chút do dự.

Tiểu bảo giơ ngón cái lên với Bạch Tiểu Hoa nói, “Mẹ,

mẹ là giỏi nhất, tiểu bảo sẽ ngoan ngoãn chờ mẹ trở về.”

Bạch Tiểu Hoa cười từ ái, trong mắt tràn đầy tình yêu dịu dàng, gíu ngón cái lên “Tiểu bảo ngoan chờ mẹ!”

Nhìn bốn người mang theo Tiểu Bảo rời đi, Bạch Tiểu Hoa rốt cục cũng yên lòng, thở phào nhẹ nhõm.

“Em nuôi dạy tiểu bảo rất tốt.” Tiêu Lạc Hàn ở bên tai cô thấp giọng nói.

“Thả ra, anh cũng rời đi đi.” Bạch Tiểu Hoa giẫy dụa, giọng điệu có chút vội vàng, cô cảm nhận được hơi thở nguy hiểm ngày càng gần và khoảng cách đến chân tướng cũng ngày càng gần.

"Anh sẽ không để cho em mạo hiểm!" Tiêu Lạc Hàn bình tĩnh lạnh nhạt nói xong câu đó rồi ôm Bạch Tiểu Hoa chạy nhanh ra phía cửa sau, nơi đó có một căn phòng bí mật , có thể tạm thời trốn ở đó.

Đột nhiên bị ôm lên, Bạch Tiểu Hoa thét một tiếng chói tai, "A...anh làm gì vậy, mau thả tôi xuống, tên khốn này!"

Một lúc sau, đại khái có tám gã mặc quần áo màu đỏ sậm, bịt mặt với tốc độ cực nhanh xuất hiện ở cửa của công ty bách hóa, tốc độ của bọn họ quá nhanh, ngay cả người trên đường đều không có cảm giác được. Giống như ảo ảnh bình thường, những người này đã đi vào cửa sau của công ty.

Tu luyện giả!

Hai người vẫn tránh ở căn phòng bí mật sắc mặt trở nên căng thẳng.

"Cao thủ Hoàng giai hậu kỳ!" Tiêu Lạc Hàn thản nhiên nói, "Trách không được bọn họ dám lộ liễu như thế, nếu như không sử dụng bí pháp, người bình thường rất khó nhìn thấy hành tung bọn họ."

"Cao thủ Hoàng giai hậu kỳ?" Bạch Tiểu Hoa thường xuyên qua lại với bọn Tư Đồ Nam, Ngọc Đường Xuân nên cũng biết một ít chuyện về tu luyện giả.

“Năm đó sự việc của ba em liên quan đến rất nhiều người, không ngờ tới tại liên quan tới danh gia vọng tộc.”

Bạch Tiểu Hoa sững sốt, lẩm bẩm nói, “Danh gia vọng

tộc? Thế lực thần bí này làm sao có thể liên quan đến ba?” Trong đó rốt cục có bí mật gì mà mình không biết?

“Một lần điều động tám gã cao thủ Hoàng giai, trong đó có hai người là Hoàng giai hậu kì, sáu người còn lại đều là Hoàng giai trung kì, cử ra như thế trừ bỏ danh gia, anh nghĩ không ra thế lực khác.” Tiêu Lạc Hàn nhú mi, tuy rằng anh đã sớm nghi ngờ chuyện năm đó không đơn giản nhưng cũng không nghĩ tới nó lại liên quan đến họ.

Bạch Tiểu Hoa lạnh lùng nhìn Tiêu Lạc Hàn, “Bây giờ anh còn có tâm trạng để ăn đậu hũ của tôi sao?” Chỉ thấy một cái tay to đang ở bên eo nhỏ của cô mập mờ vuốt ve.

Tiêu Lạc Hàn lại không để ý tới, không chút ngưng ngừng ngược lại còn làm bộ dáng như đây là chuyện đương nhiên.

“Đừng nói chuyện, nếu bị phát hiện thì phiền phức đấy, vì để tránh cho em phá hỏng mọi chuyện anh sẽ dạy cho em thế nào gọi là ản nhẫn.” Tiêu Lạc Hàn cười khế, môi mỏng khẽ gợi hung hăng hôn xuống cánh môi trước mặt, nhanh chóng hấp thụ vị ngọt trong cái miệng xinh

xấn kia.

Nụ hôn của anh vẫn nhiệt tình, bá đạo và cảm giác giống hệt trong trí nhớ của cô như trước.

Anh cạy hàm răng của cô ra, nhanh chóng tiến vào, hung hăng cuốn lấy chiếc lưỡi thơm tho của cô.

Bạch Tiểu Hoa rất muốn hét lên, nhưng một chút âm thanh cũng không phát ra được.

Tai của Tiêu Lạc Hàn vẫn luôn cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, bất kể là ai trong thế gia anh cũng sẽ điều tra, vì chuyện này mà năm đó anh và Tiểu hoa không thể nói chuyện rõ ràng, nếu như những người này muốn tìm chết anh cũng sẽ không ngại cho họ một bất ngờ thú vị.

Nhưng giờ phút này...

Anh lại nghĩ chỉ muốn được ở bên cạnh cô.

Tiêu Lạc Hàn giam giữ Bạch Tiểu Hoa ở trong lòng, ép sát vào tường, bàn tay của anh đặt ở bên hông cô chậm rãi di chuyển ra phía trước... Đã bao lâu rồi anh không

ôm cô vào lòng? Đã bao lâu rồi anh không cảm nhận được hơi ấm của cô?

Anh thở dài thỏa mãn.

Cơ thể cô vẫn giống như trước đây, thơm mát mềm mại.

Bạch Tiểu hoa giãy dụa, Tiêu Lạc Hàn không cho phép thậm chí càng ôm cô chặt hơn.

“Đừng nhúc nhích, cứ như vậy đi, để cho tôi ôm em một chút, xin em...” Giống như đang ở trong mộng, anh cũng đã từng tưởng tượng ra cảnh tượng này. Hiện giờ anh có chút hoài nghi không biết đây có phải sự thực không, anh hoang mang, sợ hãi đây chỉ là mộng ảo, như hoa phù dung sớm nở tối tàn.

“Buông ra, anh... tên khốn này!” Hiện giờ anh ta còn tâm trạng làm ra hành động này, Bạch Tiểu Hoa rất muốn một cước đá anh bay ra tới Thái Bình Dương mà.

“Phù...!” Tiêu Lạc Hàn nhẹ nhàng thổi một hơi vào bên tai cô khiến cả người cô mềm nhũn, “Im lặng một chút, nếu không anh không chắc sẽ kiềm chế được đâu đấy!”

Chương 19: Cuối cùng cũng đuổi kịp

"Chắc là ở trong này." Tiếng nói nam từ tính trầm ồm của một người đàn ông vang lên.

"Này, Tiêu Lạc Hàn. . . . . đến ngay cả công ty cũng bố trí mật đạo, người quả là cẩn thận" Một thanh âm thanh thuận của một người có vẻ còn trẻ tuổi vang lên.

Tiêu Lạc Hàn nhú mày.

Mở miệng là hai người, là cao thủ Hoàng Giai hậu kỳ đỉnh, xem ra hai người này là người cầm đầu rồi.

Bạch Tiểu Hoa nhớ tới Tư Đồ Nam đã từng nói với mình, Trung Quốc từ xưa đến nay có hơn 5000 năm lịch sử, một ít môn phái cổ đại thực ra cũng không phải hoàn toàn biến mất, vẫn còn chút gia tộc thế gia cường hãn, kỳ thật những môn phái đó vẫn tồn, chẳng qua là có chút kiêng kị nào đó, cho nên không thể tùy ý xuất nhập thế giới mà thôi.

Mà Tu Luyện Giả trong thiên hạ lại ít đến đáng thương, nhất là ở trong thế giới trần tục này, có thể có một

Hoàng giai sơ kỳ cũng đã là rất tốt . Nghe nói, chỉ cần đạt tới Hoàng Giai, chỉ cần một tay là có thể đập vỡ tảng đá lớn, chân phá sắt thép, tương đương với bộ đội đặc chủng, thậm chí còn lợi hại hơn.

Thiên Địa Huyền Hoàng.

Hoàng Giai hậu kỳ đỉnh ,nói cách khác, chỉ còn một bước nữa thôi, sẽ trở thành cao thủ Huyền Giai.

Hít!

Bạch Tiểu Hoa hút một ngụm khí lạnh, theo lời Tư Đồ Nam nói, trong thế tục giới ngoại trừ nhân tài đặc thù, hầu như không hề có ai là cao thủ Huyền Giai

"Phái ra những người trâu bò như vậy chỉ để đi bắt người thường như tôi , bọn họ thật đúng là mạnh tay!" Bạch Tiểu Hoa tự giễu cười cười.

"Sở dĩ phái ra cao thủ, là bởi vì lo sợ Sở Vân Hiên mà thôi. Thế lực của Thiên Long hội, từ lâu đã trở thành mối nguy hiểm đối với gia tộc thế gia lâu đời." Tuy rằng Tiêu Lạc Hàn rất không muốn thừa nhận, nhưng dù sao đó cũng là sự thật, tuy rằng hắn cũng sẽ không e ngại

cái gì gọi là nhân sĩ võ lâm, nhưng bây giờ còn chưa tới lúc, thời gian còn nhiều, hấn phải nhẫn nại.

Thân hình hai người vẫn như lửa nóng dán chặt vào nhau từ nãy tới giờ, Bạch Tiểu Hoa nhẹ nhàng đẩy hấn một chút, dính thật chặt, nàng không thoải mái.

Tiêu Lạc Hàn cười tà mị, cố tình đem cô ôm càng chặt.

"Nợ anh 5 năm thời gian ôm ấp, lúc này chỉ mới vài phút đồng hồ, em không chiều anh một chút được sao?" Ở bên tai cô cười khẽ, thổi thổi khí nóng.

Không khí ướt át, tối tăm. . . . .

"Tồn mất 5 năm hận thù của tôi, anh tính trả lại tôi như thế nào?" Cô nhú mi, bướng bỉnh bất tuân, khiêu khích hỏi lại hấn.

Trong con ngươi của Tiêu Lạc Hàn hiện lên một tia sáng, thâm trầm, nhìn không thấy đáy. . . . .

"Ha ha. . . . ." Hấn cười khẽ, trong mắt có chút trêu tức, "Thế hả? Anh cũng không định trả lại cho em cái gì cả."

Cô giương mắt nhìn hắn, tức giận, nghiêng rang ken kết.

"Anh sẽ lấp đầy khoảng trống 5 năm đó." Không nói lời dư thừa, hắn sẽ dùng hành động chứng minh, hắn yêu và cố chấp với cô như thế nào. Nếu phía trước là địa ngục, hắn sẽ không chút do dự biến thành ác ma. mở ra cánh chim màu đen vì nàng.

"Tìm cẩn thận, không được bỏ qua một chút dấu vết nào." Thanh âm dứt quãng của kẻ địch truyền đến, xem ra bọn họ thật sự là không tìm được mình sẽ không bỏ qua.

"Nếu là mật thất, vậy hắn là có một đường ra khác phải không?" Bạch Tiểu Hoa giờ phút này cũng không cố kỵ cái người đàn ông đang ăn đậu hũ của mình nữa , từ sau khi biết kẻ thù của mình thuộc thế giới cổ võ, cô cũng không còn ý tưởng lúc ban đầu. Cô không phải kẻ ngốc, biết là hố lửa mà lại nhảy vào, nếu tương lai không chắc chắn, cô sẽ không hành động thiếu suy nghĩ .

"Không có!" Tiêu Lạc Hàn thản nhiên phun ra hai chữ, tiếp tục vuốt ve thân thể mềm mại nữ tính trong lòng.

Thực thoải mái, thực thích thú!

Bạch Tiểu Hoa bắt lấy bàn tay to ở trên người mình đang làm loạn, mắng, "Cái em gái anh*, tạo mật thất không làm cửa ra, đầu bị cửa đập rồi hả!"

(* : một câu chửi, bằng với cơ quan sinh dục :)))

"Đừng nhúc nhích, anh đã 5 năm không đụng vào phụ nữ, em cứ làm thế nữa thì đừng trách!" Hô hấp Tiêu Lạc Hàn trở nên dày đặc, trong con người tràn đầy tình dục, thân thể nóng giống như không phải bị lửa thiêu bình thường.

Hắn có chút bất đắc dĩ, sau 5 năm, nữ nhân này vẫn như thế, vẫn dễ dàng lấy đi sự tự chủ của mình, hắn đã kiểm đến sắp nổ tung, nữ nhân này còn cố tình làm bộ dạng ta cái gì cũng không biết, thật sự là làm người ta nhúc trướng!

"5 năm không đụng vào phụ nữ? Anh hù ai vậy?" Bạch Tiểu Hoa cười trào phúng, nói, "Rõ ràng chính hoa hoa công tử đệ nhất, 5 năm không có phụ nữ, phía dưới của anh chắc có vấn đề chứ gì ? Nên là không đứng được phải không? Ha ha, chúc mừng anh...."

Còn chưa kịp cười đủ, chỉ cảm thấy phía dưới chột lạnh lẽo, quần lót đã bị xé xuống dưới.

"Anh muốn làm gì?!" Bạch Tiểu Hoa xấu hổ và giận dữ, theo phản xạ kẹp chặt hai chân.

Mà tay hắn, lại từng bước từng bước hướng về phía trước.

Thân thể đã 5 năm không bị chạm, giống như bị điện giật tê tê, Bạch Tiểu Hoa xấu hổ và giận dữ trừng mắt nhìn hắn. Thân thể đã quá thuần thực, làm sao lại có thể không biết được mùi vị của tình dục. Mà lúc này, khoái cảm quen thuộc mãnh liệt như thủy triều ập đến, hung hăng đánh sâu vào cơ thể.

Một ngón tay, hai ngón tay, ba ngón. . . . .

"Sở Vân Hiên đã đụng vào em rồi phải không?" Tiêu Lạc Hàn hôn vành tai của cô, vờn đầu lưỡi, khẽ liếm.

"Ha ha! Đâu chỉ là đụng vào, hắn đã ăn sạch sẽ toàn thân cao thấp trên dưới của tôi từ lâu rồi." Nàng cười mập mờ, mị nhãn như tơ, thích chí nhìn sắc mặt của hắn đột

nhân trở nên âm ngoan khó coi.

Anh có đau lòng không? Tiêu Lạc Hàn. . . . .

"Anh sẽ rửa sạch, không bỏ qua bất kỳ chỗ nào." Bàn tay to thon dài kéo cúc áo, sau đó là dây lưng. . . . .

"Anh cái đồ điên này!" Cô mắng, trong mắt tràn đầy phần nộ cùng cự tuyệt.

"Vì để có được em, đừng nói là điên, cho dù bảo anh là đồ ngu, anh cũng cam tâm tình nguyện." Dùng sức mở ra đùi trắng nõn thon dài của cô, đem chúng nó cố định ở bên hông.

"Tôi sẽ hận anh!"

"Dù sao em cũng đã hận anh những 5 năm rồi, vậy nên. . . . . có hận thêm nữa cũng không sao cả." Giờ phút này Tiêu Lạc Hàn đã mất đi lý trí, ngoại trừ hung hăng chiếm lấy cô, thì không còn biện pháp gì có thể làm cho hắn yên tâm.

Hắn rất sợ, hắn không thể để mất cô một lần nữa.

Cho nên, lúc định nhân tìm được mật thất, sử dụng chân khí đá làm cánh cửa nổ tung, Tiêu Lạc Hàn không chút do dự đem Bạch Tiểu Hoa ôm vào trong ngực, xoay người một cái, dùng lưng của mình chặn một kích mãnh liệt này.

"Phụt!" Bạch Tiểu Hoa còn không rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, một ngụm máu ấm áp tinh ngọt đã phun lên ngực của nàng.

"Tiêu Lạc Hàn. . . . . Tiêu Lạc Hàn, anh thế nào rồi, có sao không?" Bạch Tiểu Hoa ở trong ngực của hắn không ngừng giãy dụa, nhưng vẫn như cũ bị hắn sống chết ôm lấy, bảo vệ an toàn trong ngực.

"Hoa Hoa, em có bị thương ở đâu không?" Chết tiệt! Hắn đã cố gắng kéo dài thời gian, cái thằng hồ ly Sở Vân Hiên kia sao vẫn chưa tới?

"Anh mới là người bị thương đó, tôi không sao cả!" Bạch Tiểu Hoa thấy khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu Lạc Hàn tái nhợt, khóe miệng chảy máu không ngừng, kích động lấy ra một viên viên thuốc, "Trước tiên nuốt cái này vào đã, nhanh lên!"

Tiêu Lạc Hàn làm như không thấy, trực tiếp há mồm, nuốt vào. Chỉ cần là cô đưa, cho dù là độc dược, hắn cũng sẽ nuốt mà không một chút nhú mảy.

"Tìm được rồi!"

"Bạch Tiểu Hoa và Tiêu Lạc Hàn đều đang ở đó!"

Hai gã cao thủ Hoàng Giai hậu kỳ đỉnh mang mặt nạ, mặc quần áo màu đỏ sậm đi đến.

"Bạch Tiểu Hoa đúng không? Theo chúng ta đi một chuyến! Nếu không. . . . . lão phu phái người lấy mạng thằng ranh này!" Hắn cũng thèm không dài dòng, ngay từ đầu đã uy hiếp bức bách người ta

Bạch Tiểu Hoa đem Tiêu Lạc Hàn thân bị trọng thương nhẹ nhàng đặt ở trên mặt đất, muốn đứng dậy, lại bắt đắc dĩ phát hiện, mặc dù đã sắp mất đi ý thức, nhưng hắn vẫn sống chết ôm mình.

Cô không thể cứ để bị bắt thót như vậy, cho dù bọn họ thật sự buông tha Tiêu Lạc Hàn, bí ẩn trong tầng hầm, ngộ nhỡ có ai phát hiện, Tiêu Lạc Hàn cũng chỉ còn đường chết.

Suy nghĩ chợt lóe, Bạch Tiểu Hoa mạnh mẽ ngẩng đầu, hướng phía sau bọn họ hô, "Sở Vân Hiên anh cuối cùng cũng đến rồi, thật tốt quá! Mau mau xử bọn họ đi."

Quả nhiên, những người này vừa nghe đến tên Sở Vân hiên, trong lòng lập tức căng thẳng, đề cao toàn bộ cảnh giác quay người lại, mà Bạch Tiểu Hoa lại nhân cơ hội này lấy ra phần độc, đúng lúc chuẩn bị bất ngờ vung lên, một tiếng cười mang theo trêu tức bỗng dưng vang lên

---

"Ha ha, cái này gọi là có thần giao cách cảm với nhau phải không?"

Hồng bào nhẹ nhàng bay trong gió, tóc dài bay lên, trên dung nhan tuyệt sắc xinh đẹp, tản ra sát ý lạnh như băng.

"Dám đụng đến người của ta, hôm nay. . . . . Các ngươi để xác lại đây rồi đi!"

Bạch Tiểu Hoa thở phào nhẹ nhõm, thật sự là ngàn cân treo sợi tóc, cuối cùng cũng qua rồi.

Chương 20: Có chuyện để xem

Bóng đêm mờ mịt, mang theo sương mù, gió lạnh thổi vào phòng, làm cho đại não hôn mê trở nên tỉnh táo một chút.

Nhìn Tiêu Lạc Hàn đã không sao nữa, lại còn đang ngủ, Bạch Tiểu Hoa không thể ức chế được mà thở phào một hơi.

Đứng dậy, tính về phòng của mình tắm rửa nghỉ ngơi, lại phát hiện nam nhân áo hồng đang tựa trên cửa, ánh mắt hơi hơi tức giận và hoảng sợ, theo bản năng rống lên, "Sở Vân Hiên! Anh tới lúc nào thế?"

Im hơi lặng tiếng, hắn là quỷ sao?

Sở Vân hiên nhếch môi cười, trong ánh mắt tràn đầy lửa giận, lại càng ngày càng bùng lớn

"Đến cũng một lúc rồi"

Lúc này Sở Vân Hiên vô cùng tức giận, đúng vậy, hắn cực kỳ tức giận, cho nên lúc hắn cười càng quynh rũ

sang lạn, chính là lúc địch nhân sẽ chết rất thảm

"Một lúc rồi? Vậy sao không lên tiếng?" Bạch Tiểu Hoa không kiên nhẫn, đôi mi thanh tú nhú lại. Hoặc là nói, cô là có ý muốn né tránh Sở Vân Hiên.

"Cũng trễ lắm rồi, phiền tránh ra, tôi muốn đi ngủ!"

Sở Vân Hiên khước miệng hơi hơi cong lên, cười nói, "Đối mặt với ân nhân cứu mạng mình, ngay cả câu cảm ơn cũng buồn không nói sao?"

"Cảm ơn!" Bạch Tiểu Hoa không đợi hắn nói xong, liền thân nhiên phun ra hai chữ này

Nàng mệt lắm rồi, cần nghỉ ngơi, cần có thời gian sửa sang lại suy nghĩ hỗn loạn trong đại não.

Nàng đi qua bên cạnh hắn, cổ tay lại bị hắn nắm chặt.

"Hoa Hoa, cho dù em biết là anh không dám đụng đến em, nhưng em cũng đừng nên chọc giận anh chứ!" Trên dung nhan tuyệt sắc mất đi nụ cười bất cần ban nãy.

Tình huống hôm nay, nếu như hắn tới chậm một bước,

sẽ phát sinh hậu quả như thế nào, hắn không dám tưởng tượng. Hắn lại càng không dám tin, chỉ vài ba chiêu mèo quào của phụ nữ, lại có thể bảo vệ nổi bản thân khỏi địch nhân hùng mạnh.

"Nếu còn lặp lại việc hôm nay một lần nữa, anh sẽ bẻ gãy chân em, nhốt em cả đời!" Hắn nhẹ giọng nỉ non ở bên tai cô

"Sẽ không có lần tiếp theo, tôi không phải kẻ ngốc, tự biết mình có bao nhiêu phân lượng." Bạch Tiểu Hoa xoay đầu, hô hấp của hắn làm cho nàng thở không nổi, "Với lại, lời nói này phải sửa lại một chút, tôi không thuộc về anh, cũng không phải là của bất kỳ ai, tôi là tôi, không ai có quyền không chế tôi cả"

"Hoa hoa, em thật là hư!" Sở Vân Hiên cười giống yêu tinh, sóng mắt lưu chuyển, "Vẫn là trước kia đáng yêu hơn, nhưng mà kỳ lạ, anh lại thích em thế này. . . . ." Một tay nắm lấy tay cô kéo vào trong lòng, "Em của ngày hôm nay."

"Đừng giở trò động tay động chân với tôi!" Bạch Tiểu Hoa nhắc chân, thân thể Sở Vân Hiên lùi về đằng sau, né tránh công kích của cô, nhưng vẫn ôm chặt cô không

buông.

"Là em khơi gợi đề tài này ra trước, anh nghĩ chúng mình cũng nên hảo hảo tính toán tội mà em gây nên hôm nay chứ nhỉ ." ngón tay Sở Vân Hiên thon dài nâng chiếc cằm khéo léo của cô lên, ánh mắt thâm tình nhìn cô.

Đột nhiên lại có cảm giác lông tơ dựng đứng, "Tôi có gợi cái gì đâu. Với lại, cái gì gọi là tội lỗi của hôm nay?"

"Từ nay về sau, không được anh cho phép, em không được đi làm chuyện ngốc nghếch kéo theo một mớ nguy hiểm về cho mình."

Bạch Tiểu Hoa đột nhiên có loại cảm giác xúc động muốn đánh nhau với hắn, hắn nói cái lông gì vậy? Chẳng lẽ bị mình đồng hóa sao?

"Mặt khác, sự tình lúc đó của em và Tiêu Lạc Hàn, em không định giải thích với anh sao?"

"Tôi và hắn có cái gì để giải thích, thuộc hạ của anh không cho anh biết sao? Tôi nếu biết trước đó là công ty của hắn, có đánh chết tôi cũng không bước chân vào"

Sở Vân hiên nhìn vẻ mặt tức giận đương nhiên của nữ nhân trước mặt, lần đầu tiên có ý nghĩ muốn biến thành chuyện làm cô ấy xúc động.

Ngoài cười nhưng trong không cười nói, "Em muốn trêu tức anh sao?"

Bạch Tiểu Hoa nhú mày, nghi hoặc nhìn hắn.

Sở Vân Hiên xoa xoa cái trán.

"Hôm nay, ở trong mật thất, hai người đã làm gì?" Nhất định phải bắt hắn hỏi trắng ra mới chịu à?

"Ồ, có làm gì đâu!" Bạch Tiểu Hoa thản nhiên nói, khoe miệng lại vụng trộm cười lên

"Cái gì gọi là không làm gì?" Hắn cũng chưa quên, lúc đến hắn nhìn thấy quần áo Bạch Tiểu Hoa không chỉnh tề, dây lưng đã vứt xuống đất, nằm ở dưới thân Tiêu Lạc Hàn, hắn đã bị đả kích lớn đến thế nào, nếu không có địch nhân đang ở đó, có thể hắn đã một cước đá chết Tiêu Lạc Hàn

"Anh có cần phải đầu óc đen tối như vậy không?" Tuy rằng bọn họ thiếu chút nữa liền làm cái kia, nhưng là đã dừng lại ở lúc mấu chốt rồi mà?

"Anh đâu chỉ là đầu óc đen tối!" Sở Vân Hiên cười tà mị, chặn ngang ôm lấy cô, "Xem ra, anh cất công để dành thì sẽ bị người khác ăn mất, ngại quá, anh tính ăn luôn em, mất hết 5 năm triền miên, anh thật sự nhịn muốn điên luôn rồi."

Ăn luôn? Triền miên?

Bạch Tiểu Hoa nhớ tới 5 năm trước, cả người run lên, thân thể trở nên mềm yếu.

5 năm trước, thân thể của cô đã bị bọn họ dạy dỗ đến hư hỏng, nhưng kỳ quái là đối với nam nhân khác thì lại không có cảm giác, còn bọn họ chỉ cần câu nói đầu tiên là có thể làm cô có phản ứng.

Cô không kháng cự, cũng không muốn kháng cự loại sinh lý tự nhiên này

"Sở Vân Hiên, nếu anh dám làm thế, đừng trách tôi không khách khí"

Vừa dứt lời, chỉ nghe vụt một tiếng, một cái phi tiêu xé gió bay đến Sở Vân Hiên

"Này này! Tự xông vào nhà dân là phạm pháp." Sở Vân Hiên cầm phi tiêu trong tay, không hờn giận nhìn vị khách không mời mà đến này.

Làm màu, chính anh lúc trước cũng xông vào nhà dân, lại còn phá nát vụn nhà người ta. Trong lòng Bạch Tiểu Hoa hung hăng rửa thâm hận

Vừa quay đầu lại liền đối mặt với một đôi mắt tối đen như mực.

"Lãnh Như Phong. . . . ."

Giống như Satan tới đòi mạng, Lãnh Như Phong bóng dáng cao ngất đứng dưới bóng trăng có vẻ dị thường quỷ dị. Tóc đen, con ngươi đen, hắc y. . . . . Người đàn ông này, quả thực chính là hóa thân của đêm tối, vì đêm tối mà sinh ra.

"Buông Tiểu Hoa ra!" trên gương mặt tuần mỹ nam tính của Lãnh Như Phong không có...chút độ ấm nào, chỉ có

lúc nhìn Bạch Tiểu Hoa, mới hơi hơi có dấu vết tan chảy.

"Nếu ta không buông?" Sở Vân Hiên hỏi lại.

Lãnh Như Phong cũng không nói lời vô nghĩa, hai tay nâng lên, mười đầu ngón tay tất cả đều lóe mũi nhọn phi tiêu lạnh băng sắc bén

"Ta đây sẽ bắn cho ngươi thả mới thôi."

Bắn, thả? Bạch Tiểu Hoa đột nhiên nghĩ đến chỗ nhạy cảm nào đó, nếu hai người này muốn thực hiện lời nói của mình, vậy ai là công ai là thụ*, hắc hắc?

(*: top và bot, seme và uke, anh yêu và em yêu hehe)

"Bỏ cái nụ cười đáng khinh của em đi." Sở Vân Hiên hắc tuyến đầy mặt, hai người bọn họ bởi vì cô mà chém giết lẫn nhau, còn cô thì đứng đó cười bí ối ==

"Ồ!" Bạch Tiểu Hoa chà xát nước miếng, sau đó từ trong lòng Sở Vân Hiên giẫy dụa, ý bảo hấn buông mình ra trước đã.

Sở Vân Hiên nhìn thoáng qua Lãnh Như Phong, lập tức

chậm rãi buông thân thể mềm mại trong lòng ra.

"Anh sao lại tới đây?" Bạch Tiểu Hoa nghi ngờ hỏi.

"Không có chỗ ở thôi, tới đây tá túc mấy ngày!" Lãnh Như Phong nhìn Bạch Tiểu Hoa, âm thầm cười, trong mắt tràn đầy cung chiêu sủng nịch.

"Người không có chỗ ở?" sắc mặt Sở Vân Hiên tối sầm, thấp giọng mắng, "Phiền toái quá đi."

"Thỉnh chiếu cố nhiều, về sau tôi ở Thiên Long hội sẽ không khách khí đâu ." Lãnh Như Phong làm như không nhìn thấy bất mãn của hắn, nói ra mục đích của bản thân

"Ê ê ê, Lãnh Như Phong, người coi ta là không khí sao, người tới đây ở đã là phiền toái lớn nhất rồi!" gương mặt xinh đẹp của Sở Vân Hiên nhăn lại. "Người là tự đi, hay ta mời người cút đi?"

Lãnh Như Phong nhìn hắn, hơn nửa ngày không nói lời nào, cuối cùng rốt cục ghen ra một câu, "Người của người chỉ sợ cũng không có chỗ ở đâu."

Sở Vân Hiên lạnh lùng, "Có ý gì?"

"Vừa nãy khi ta tới, Hạ Lưu Ly cũng tới, mang theo quân đội, một xe xăng và bom, nếu không có gì bất ngờ xảy ra trong lời nói, hẳn sẽ cho nổ Thiên Long hội, sau đó ở phóng đem hỏa thiêu từng tí từng tí một!"

Sở Vân Hiên run run khòe mắt, rống lên "Fuck"

Mà Bạch Tiểu Hoa thì mặt đầy hắc tuyến. 1,2,3,4, bốn người này đều đến đông đủ, Thiên Long hội về sau có thể có nhiều chuyện để xem rồi.

Chương 21: Hồi ức

"Bây giờ em tính thế nào?" Sở Vân Hiên lén nhìn, nhẹ nhàng đi đến bên cô gái nào đó ở cạnh cửa, lén lút xuất hiện sau lưng cô.

Giọng nói lạnh lạnh làm cho Bạch Tiểu Hoa ngằm rùng mình một cái, quay đầu lại cứng đờ, cười gượng hai tiếng rồi nói, "Tôi xem tối hôm nay khí trời tốt, muốn đi tản bộ một chút".

Vừa dứt lời, một tia sét từ trên trời đánh xuống.

Lãnh Như Phong thản nhiên nói "Tiểu Hoa, sắp mưa"

Sở Vân Hiên lạnh lùng cười một tiếng, " Anh xem em muốn nhân cơ hội chạy trốn tiếp đúng chứ?" Dứt lời, chặn ngang rồi xóc cô lên, nhấc tới trước mặt mình, nheo lại mắt phượng hẹp dài, "Vừa ra khỏi cửa liền trêu ghẹo đàn ông, không tệ a Bạch Tiểu Hoa, thật có thể chịu đựng a"

Lãnh Như Phong nhướng mày, bóng dáng quý mị trong chớp mắt đến bên cạnh Sở Vân Hiên "Buông cô ấy xuống!"

Hai người đàn ông, một đen một đỏ, một người lãnh khốc, một người xinh đẹp.

Còn có hai người, một người nửa sống nửa chết nằm ngay đơ ở trên giường, còn một người kéo bom với quân đội chờ ở bên ngoài. Bạch Tiểu Hoa đột nhiên cảm thấy trước mắt một mảnh đen kịt, nhìn không thấy lối thoát.

Cô đột nhiên nghĩ đến năm năm trước, bản thân lúc mới quen bọn họ, thời điểm trong chốc lát kia, cũng giống

hệ tình huống hiện tại.

Nhưng cô sớm qua cái tuổi nông nổi trước kia rồi, thật xin lỗi, cô không phải là muốn một mực sống trong quá khứ, chỉ là cô không có biện pháp mà thôi.

Khóe miệng xẹt qua một tia vui vẻ, thân nhiên mở miệng nói, "Các anh muốn đánh nhau liền đánh, muốn giết cứ giết, tôi đi, các anh cứ tiếp tục, ngàn vạn lần đừng có ngừng"

Sở Vân Hiên cùng Lãnh Như Phong thấy cô đột nhiên thay đổi thái độ, tâm trạng căng thẳng, đưa tay liền bắt cô.

Bạch Tiểu Hoa mặc cho hai tay của mình, bị bọn họ mỗi người nắm một tay, không hề phiền não, lạnh lùng nói, "Buông tay! Tôi muốn làm cái gì là tự do của tôi, tôi nợ các anh tiền sao?" Cô không vùng vẫy, chẳng qua là sắc mặt càng thêm lạnh lùng cứng rắn.

"Tiểu Hoa, em làm sao vậy? Có phải hay không chúng ta như thế này em không thích?" Lãnh Như Phong luôn không lộ vẻ gì trên mặt, nhưng bây giờ khuôn mặt hiện lên vẻ hoảng hốt.

Mà Sở Vân Hiên cũng không dám mở miệng, bởi vì hấn hiện tại đọc không hiểu lòng của Bạch Tiểu Hoa. So với cô của năm năm trước, cô bây giờ vui buồn thất thường, không có trong sáng chân thật, nhưng nhiều gian xảo. Điều mà hấn đoán không ra, chính là lòng của cô, khi hấn cho là mình cách cô rất gần, cô lại sẽ đem khoảng cách lần nữa kéo xa, hấn và cô tuy rằng cùng tồn tại dưới một mái hiên, trái tim lại vượt xa phạm vi đó. Đúng là bản thân quá mức tự tin, hoặc cô . . . Quá mức tỉnh táo? Hấn cũng không biết rõ.

"Lãnh Như Phong, anh đến Thiên Long hội hay không là quyền tự do của anh, tôi không xen vào, cho nên anh cứ tự nhiên! Sở Vân Hiên, qua hệ giữa chúng ta chẳng qua là giao dịch mà thôi, tôi không là vật phẩm cá nhân của anh. Về phần Tiêu Lạc Hàn . . . " Bạch Tiểu Hoa nhìn người nằm trên giường, người đàn ông tuấn mỹ ngủ say sưa, thân nhiên nói "Ngày mai thức dậy, liền có thể đưa anh ta trở về"

Mà Tiêu Lạc Hàn một mực nhắm mắt lại sai khi nghe được câu này, bỗng nhiên mở mắt.

Sâu trong con người là lo lắng, xẹt qua một tia sáng, hấn

giờ phút này thoát nhìn hết sức yếu ớt, trên mặt tuần mĩ kia mang theo biểu tình ủy khuất, ai oán nhìn Bạch Tiểu Hoa "Dù sao đã cứu em một mạng, em liền ác tâm như vậy?" Người phụ nữ này lại có thể thừa dịp bản thân hôn mê, đánh loại chủ ý này, từng là Tiểu Hồng Mạo hiền lành sao liền biến thành Bạch Nhân Lang tà ác chứ?

"Nghe trộm người khác nói chuyện, là hành động rất không lễ phép! Tiêu Lạc Hàn. anh luôn làm chuyện không có phẩm chất như vậy sao?" Bạch Tiểu Hoa khoác tay, hai tròng mắt sáng rỡ liếc xéo Tiêu Lạc Hàn một cái, biểu thị bất mãn của cô.

"Ở trước mặt người bệnh lớn tiếng ồn ào, là xử sự không có đạo đức, huông chi . . . Anh không phải là nghe trộm, mà là quang minh chính đại nghe". Tiêu Lạc Hàn vẻ mặt tươi cười chỉ thiếu co rút.

"Anh tỉnh cũng tốt, Hạ Lưu Ly anh ta đang ở bên ngoài, một lát nữa anh ta tới, bốn người các anh vừa vặn đủ một bàn mạt chược, bớt phiền đến tôi". Bạch Tiểu Hoa bỏ lại những lời này, liền kéo cửa phòng ra định trốn đi.

Giác ngủ đối với cô tương đối quan trọng, để cho bốn người ngu ngốc này cắn nhau đi! Vẫn là không tìm

không phổ tốt hơn, ít nhất sống nhàn hạ một chút, người nào thích chơi đùa liền chơi đùa đi, chuyện không liên quan đến cô!

"Những người ở bên trong nghe cho ta, nhất là người mặc đồ đỏ, tóc dài mê hoặc lòng người, người nếu không đem người phụ nữ của lão tử và con trai giao ra đây, lão tử liền san bằng Thiên Long hội của ngươi!" Âm thanh phách lối của Hạ Lưu Ly truyền đến, giống như là cầm loa mà nói.

Sở Vân Hiên cười khảnh khách mãi, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt sắc, chỉ thấy hắn cười híp hai mắt, nhu hòa thương lượng, "Hạ Lưu Ly, một ngày nào đó lão tử muốn Y Quốc biến mất trên bản đồ thế giới!"

Mà Tiểu Bảo cũng bị đánh thức, mơ mơ màng màng chạy tới, một mạch nhào đến trong lòng Bạch Tiểu Hoa, không vui mân mê cái miệng nhỏ nhắn, "Mẹ, người nào ở bên ngoài âm ỉ, thật là phiền!"

Bạch Tiểu Hoa xoa nhẹ cái đầu nhỏ của hắn, an ủi hắn.

"Không có việc gì, mấy người ngu ngốc đang ở nhà con chơi đùa đó mà, đi, mẹ dỗ con ngủ!"

"Dạ, được!"

"Phu nhân, thiếu gia, nên dùng bữa sáng!"

Một ngày mới của Bạch Tiểu Hoa, ở giữa thanh âm ôn nhu của Sở Thiếu Hoa, kèm theo tia nắng đầu tiên của sáng sớm chiếu xuống.

Cô đem mình và Tiểu Bảo sau khi sửa sang xong, liền hướng nhà ăn ở lầu một đi đến. Đêm qua sau khi cô rời đi, cũng không có nghe thanh âm huyền ảo nào nữa, có lẽ bốn người đàn ông kia đã đạt được thỏa thuận nào đó.

Một sáng sớm liền thấy dễ chịu, có thể nói là một loại hưởng thụ cực hạn, huống hồ còn có bốn người tuấn tú bất phàm, đẹp trai cực phẩm mỗi người mỗi vẻ. Sự gian ác mê hoặc lòng người của Sở Vân Hiên, tuấn tú của Tiêu Lạc Hàn, lạnh lùng hà khắc của Lãnh Như Phong, tà mị của Hạ Lưu Ly. Tuy rằng qua năm năm, nhưng vẫn làm cho Bạch Tiểu Hoa có chút cảm giác sợ, thở dài bất đắc dĩ, tai họa a tại hoa, thật sự là yêu nghiệt!

Bốn người cũng đồng dạng nhìn Bạch Tiểu Hoa.

So sánh với năm năm trước, không thể nghi ngờ là cô đẹp rất nhiều, giờ đây dáng người của cô thon thả yếu điệu cùng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế, đủ để cho tất cả đàn ông điên cuồng!

Năm năm trước bọn họ đã vì cô mà điên cuồng rồi, huống chi là bây giờ.

Đã bao lâu không có cùng bọn họ ăn cơm như thế này? Chuyện đời thật không biết trước được, tất cả giống như đã qua mấy đời, chợt nhớ lại, lại phát hiện mọi thứ qua đi dường như đang ở trước mắt. Một màn hình ảnh hồi ức, không ngừng hiện về trong đầu . . .

Bình thân ngồi xuống, bình thân cầm lấy chiếc đũa, bình tĩnh ăn xong bữa sáng.

Không có người nói chuyện, bầu không khí rất im lặng.

Đôi mắt to tròn của tiểu Bảo đảo nhanh, nhìn bên này, lại ngẩng ngẩng bên kia. Oa, bốn chú xinh đẹp này sáng sủa lại chỉnh tề, sức quyến rũ của mẹ cũng quá lớn đi? Vốn là bản thân không có cha, thoáng cái liền mọc ra bốn người, thực sự là dùng nhiều năng lực a!

Ánh mắt bốn người đàn ông, thỉnh thoảng liếc trộm hướng về phía Bạch Tiểu Hoa, nhưng người đẹp dường như không có một chút cảm giác, vẫn như cũ rất bình tĩnh ăn bữa sáng, ném cũng không ném cho bọn họ một cái liếc mắt.

Luôn đứng một bên Sở Thiếu Hoa và Sở Bồi Lâm vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Sở Thiếu Hoa không tồi, ngạc nhiên thì ngạc nhiên, rất nhanh đã bình tĩnh lại, cùng Sở Bồi Lâm không giống nhau, hẳn nhìn thế nào cũng cảm thấy hình ảnh trước mắt này, giống như là nữ vương bệ hạ và bốn nam thiếp chờ được sủng hạnh.

Thì ra không chỉ Lão Đại nhà bọn họ ăn phải thuốc, còn có ba người đàn ông thân phận không tầm thường kia cũng giống vậy.

Phân phó cho Sở Thiếu Hoa và Sở Bồi Lâm mang tiểu Bảo đến trường học, Bạch Tiểu Hoa cảm thấy hôm nay khí trời tốt, liền bỏ lại bốn người đàn ông mong đợi nhìn cô, nhàn nhã hướng vườn hoa phía sau đi đến.

Nhìn trong vườn đủ mọi loại cây cối, hoa nở cỏ xanh tươi vô cùng, tâm tình của Bạch Tiểu Hoa thoáng cái liền buông lỏng xuống.

Con gái đều thích hoa, ai cũng không ngoại lệ, Bạch Tiểu Hoa cũng vậy. Nhưng cô so với những cô gái khác yêu hoa càng thêm mãnh liệt hơn, lúc cô tròn một tuổi, ba ba tổ chức tiệc sinh nhật cho cô, nhìn một đồng lớn quà tặng, Bạch Tiểu Hoa lại khẳng khẳng đem hoa bày trên bàn giữ lấy, làm thế nào cũng không buông, vì vậy, tên của cô liền ra đời.

Cô nằm trên sân cỏ, nghe âm thanh trong không khí, cả người cũng buông lỏng xuống.

"Ba Ba!" Nhìn bầu trời sáng rõ, cô dần dần nhắm hai mắt lại, trong mơ nhớ lại, giống như thác lũ tuôn trào vậy . . .

Chương 22: Cẩn cô

Học viện quý tộc tư nhân cao cấp Hoa Nam.

Bạch Tiểu Hoa xách theo hành lý, nhìn mười chữ vàng son lộng lẫy, tay nhỏ khấn trương nắm chặt thành quyền. Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa trắng mịn non nớt, con mắt như hai viên bảo thạch trong veo trong suốt, nếu như nhìn kỹ, có thể thấy trong con người mang theo một chút lo sợ bất an, bởi vì liên quan đến bước đi mà

có chút thờ gấp, mái tóc đen nhánh buộc đuôi ngựa đơn giản phía sau, nhìn nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng, quần áo âu phục màu trắng đáng yêu trang nhã đơn giản, càng tôn lên tinh thần phấn chấn mạnh mẽ của chủ nhân. Ngoại trừ thân thể vụng về, và cả người béo ú khó coi, thật ra tất cả đều không tệ lắm.

Đây là ngày đầu tiên cô đến trường học.

Bởi vì liên quan đến công việc của ba, cô theo ba đến thành phố xa lạ này.

Lần này, lần này nhất định phải kết giao bạn bè

Từ bé cô đã không có bạn bè, tất cả mọi người không cùng cô chơi đùa, bởi vì cô quá mập. Hồi nhỏ mọi người cùng nhau chơi, cô chạy không nổi, mỗi lần đều bị bỏ lại rất xa. Sau này lên sơ trung(trung học cơ sở), bởi vì tự ti mà không cùng bạn học chơi với nhau, hơn nữa gia thế hiển hách, đi học lên xuống cũng có xe đưa đón, thời gian lâu dài, những người bạn học kia biết cô và họ không phải là người cùng một thế giới, cho nên cũng đối với cô kính trọng nhưng không gần gũi. Sau đó lên cao trung(trung học phổ thông), càng bởi vì tính cách hướng nội một thời gian dài vậy nên vẫn chẳng cách nào

cùng người khác chung sống tốt.

Cho đến khi lên đại học, cô vẫn không có bạn bè, cũng không có cách nào nhìn thẳng vào ánh mắt chế giễu của người khác.

Cô chỉ cao một mét năm tám, lại nặng bốn mươi tám. Vẫn sống đến ngày nay, tròn hai mươi năm, cô chưa từng kết giao bạn trai. Từ bé ba liên cung chiều cô, bởi vì cô không có mẹ, thời điểm khi cô ra đời một tháng, mẹ cô liền qua đời, cho nên trong trí nhớ của cô, chữ mẹ này rất xa lạ, nhưng ba cũng là chỗ dựa và niềm tin duy nhất của cô.

Cho nên ít nhất lúc này đây, cô nhất định sẽ không để cho ba lo lắng.

Cự tuyệt sự mở đóng cửa của người lái xe, ở trường học cũng che giấu thân phận thật của mình, cô không muốn dựa vào quan hệ của ba, mà cũng người khác bất đồng. Nếu muốn hòa hợp vào môi trường này, thì nhất định không thể để riêng biệt, càng không thể để cho người khác chán ghét.

Khiêm tốn, là nguyên tắc cần nắm vững. Hải lòng nhìn

trang phục của mình., nếu là như vậy, cô còn thời gian ba năm đại học, nhất định sẽ có một nhóm bạn tốt, sau đó chuyển sang thời kì tình bạn tràn đầy, mãi cho đến khi tốt nghiệp.

Về phần tình yêu . . . cô cười khẽ, thật đúng là chưa từng nghĩ qua .Bộ dáng cô như thế này làm sao có thể có người yêu. Nếu như là dựa vào gia thế, dĩ nhiên là không lo không ai thềm lầy, nhưng bây giờ, bản thân chỉ là sinh viên bình thường mà thôi, nam sinh bình thường một chút đều sẽ không thích cô?

"Tiểu Hoa, ngươi phải cố gắng lên, chớ khản trương chớ khản trương, cười một cái!"

Giữa lúc Bạch Tiểu Hoa mơ mộng tương lai tốt đẹp, một chiếc xe đua Ferrari màu đỏ vô cùng phong cách từ bên cạnh cô chạy vụt qua.

Trường quý tộc đúng là không giống thường, ngay cả xe thể thao có tiếng như thế đều có.

Một giây kế tiếp, một chiếc Bingley chạy như bay lướt qua.

Tiếp theo, một chiếc Lamborghini chạy băng băng qua.

Tiếp đó, thật nhiều xe thể thao nhãn hiệu nổi tiếng thế giới, chạy băng qua, lưu lại một trận khói đen, Bạch Tiểu Hoa sắc ho khan nước mắt cũng chảy xuống.

Coi như trường quý tộc đi, cũng không cần thiết khoa trương như vậy chứ.

"Bim Bim . . ."

Đột nhiên xuất hiện tiếng còi, làm Bạch Tiểu Hoa giật mình, quay lại đã nhìn thấy một chiếc xe thể thao Ferrari mới tinh dừng ở phía sau mình.

"Nhanh chóng tránh ra!" Cửa sổ xe mở ra, một dung nhan quyến rũ hoàn toàn khác biệt với cô, mang theo nụ cười đắc ý kiêu ngạo, phách lối hất cằm lên, "Mập mập chết bầm, đức hạnh gì, còn đứng giữa đường khoe khoang chứ, khoe khoang nguoi toàn thân béo mỡ sao? hứ!"

Bạch Tiểu Hoa thiếu chút nữa ngã đi, cô rõ ràng là đứng ở ven đường đi có được hay không.

"Tôi đã đứng ở bên cạnh, kỹ thuật lái xe không tốt cũng đừng có nói bậy". Đường rộng rãi như vậy không đi, làm sao lại hướng cô la hét, còn chửi cô mập mập chết bầm, thật không có giáo dục, đáng xấu hổ thì có ích lợi gì.

Cửa xe mở ra, cô gái xinh đẹp phách lối kia đi đến, ngón tay mập mập chỉ chỉ vào trán Bạch Tiểu Hoa, khinh thường nhìn cô, "Xấu xí, có biết người ngồi bên trong là ai không? lại dám cản đường, chán sống rồi sao ? Nhìn trang phục toàn thân nghèo túng, hay là tới trường học quét dọn vệ sinh à, hay là đi bưng bê ở nhà bếp? Đi đi đi, đừng ở chỗ này mất mặt, nơi này chính là Hoa Nam!"

"An Lệ, đủ rồi! nếu trong vòng ba giây em không lên xe, em liền tự mình đến giảng đường". Người con trai ngồi trên xe không kiên nhẫn nói, bởi vì nguyên nhân do phương hướng, nên cô không thấy rõ dung mạo của anh ta, chỉ cảm thấy giọng nói vô cùng gợi cảm, tuy là mang theo lửa giận, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng, trái lại tăng thêm vài phần cá tính.

"Ai u! Người ta không phải là thay anh dọn dẹp rác rưởi sao! Loại người xấu xí này bị người thấy sẽ nói, người ta sợ anh sẽ chán ghét nha!" An Lệ nghe người con trai

không kiên nhẫn, bước trên giày cao gót mười mấy cm, hốt hoảng hướng về phía xe chạy đi, sau đó ngồi xuống chỉnh tề, nhanh chóng đóng cửa lại.

Bạch Tiểu Hoa cắn chặt môi dưới, oán hận nhìn chằm chằm chiếc xe thể thao kia, trong lòng nổi lên chua xót vô cùng.

Cô thật là ngu ngốc, còn muốn đi con đường dân thường khiêm tốn nữa chứ, người ở trường học quý tộc này, căn bản chính là cao giọng, kế hoạch của cô hoàn toàn phát triển theo hướng sai lệch.

Ferrari từ bên cạnh cô lướt đi, cô gái phách lối kia dựa vào ngực của người con trai bên cạnh, quay đầu hướng cô cười khinh miệt, mặt tràn đầy khinh bỉ.

Bạch Tiểu Hoa tức giận trừng mắt nhìn cô gái kia một cái, lại bị một đạo ánh sáng màu bạc chiếu vào mắt.

Từ bên cạnh, dung mạo người con trai đang cúi thấp, chột hiện lên tầm mắt, đôi mắt không mang theo tình cảm, biếng nhác cùng mang theo tia gian ác ngang tàng, nhìn về phía Bạch Tiểu Hoa, dưới cái mũi cao thẳng, đôi môi khô gợi làm cho phái nữ nổi lên gợi lên một độ

cong giễu cợt, tóc ngắn màu bạch kim tà khí khoa trương ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống, tản ra ánh sáng.

Xe gào thét lướt qua, lưu lại Bạch Tiểu Hoa ngơ ngác.

Vừa vặn cái nhìn kia, người con trai kia chẳng qua là nhàn nhạt liếc cô một cái, cô lại thiếu chút nữa nhịp tim ngừng đập.

Thế nhưng, cô không có coi thường mà bỏ sót, trong mắt người con trai kia là chán ghét và chế nhạo. Anh ta chỉ bởi vì tò mò, cho nên mới liếc nhìn cô một cái, mà cái nhìn này, liền quyết định họ sẽ không nảy sinh bất kỳ quan hệ nào.

Khôi phục lại tâm tình của mình, Bạch Tiểu Hoa đem một màn xảy ra lúc nãy bỏ qua sau đầu, nhắc hành lý, hướng mục tiêu đi đến.

"Các vị bạn học mời yên lặng, sau đâygiới thiệu với mọi người bạn học mới tới ngày hôm nay!" Chủ nhiệm là một chú trung niên, ông ấy tuy rằng không biết bối cảnh của nữ sinh mập mạp này, nhưng lại hiểu rất rõ học sinh mới này là do hiệu trưởng đích thân đưa tới, cho nên ông không dám thờ ơ, học sinh trường này hầu như đều là

con em nhà giàu, bối cảnh mỗi một người đều cường đại, chủ nhiệm như ông, đảm nhiệm cũng là nom nóp lo sợ, sợ sớ ý một chút là đắc tội với những nhân vật lớn kia.

Bạch Tiểu Hoa cúi xuống đầu nhỏ, từng bước đi lên bục giảng.

"Khỏe . . . mọi người khỏe, tôi tôi tôi là Bạch . . . Bạch Tiểu Hoa vừa mới đến ngày hôm nay. . . "

Phốc!

Trong phòng học, không biết là ai bắt đầu, trong nháy mắt toàn bộ đều bất ngờ cười rộ lên, có người thậm chí vộ bàn đứng dậy, còn có người cười đến ngã xuống đất.

Bạch Tiểu Hoa sắc mặt tối sầm, còn sắc mặt chủ nhiệm trắng bệch.

"Đừng cười, dừng!" Chủ nhiệm xoa mồ hôi trán một chút, lúng túng cười một tiếng, nhỏ giọng nói với Bạch Tiểu Hoa, "Cái này . . . trò Tiểu Hoa, em chớ để ý, những đùa nhỏ này chỉ là rất hoạt bát, ha ha, bọn chúng thật sự rất chào đón bạn học mới".

Bạch Tiểu Hoa gật đầu một cái, sau đó ở trong một mảnh tiếng cười cũng khinh thường, kiên định tiếp tục nói, "Hôm nay là ngày đầu tiên tôi vào học, cho nên hy vọng có thể cùng mọi người sống chung hòa bình, trải qua thời gian ba năm đại học tốt đẹp, hy vọng mọi người chiếu cố, cảm ơn mọi người!" Nhẹ nhàng cúi đầu một chút, ngược lên lại phát hiện học sinh trong phòng học, cười cười, ồn ào ầm ĩ, căn bản là không có người nghe cô nói.

"Được rồi, mọi người im lặng, không nên ồn ào, bây giờ là thời gian đi học, còn ra thể thống gì!" Chủ nhiệm lớn tiếng quát, thật sự là không có biện pháp cùng những học sinh này, xoay người đối với Bạch Tiểu Hoa nói, "Trong phòng học còn chỗ trống, trò Tiểu Hoa, em thấy ngồi chỗ nào thoải mái thì ngồi vào chỗ đó đi!"

Bạch Tiểu Hoa gật đầu một cái, sau đó ôm sách giáo khoa, chậm rãi đi đến chỗ ngồi.

"Nhìn trang phục cô ta đang mặc là gì? Âu phục đó là nhạt được sao?"

"Tôi đoán không ra cô ta nặng bao nhiêu!"

"Trường học khi nào thì bắt đầu thu nhận động vật?
Ngay cả heo cũng có thể thu vào đây, thật sự là không
còn gì để nói"

"Ha ha "

Một vòng đủ kiểu, vang lên bên tai Bạch Tiểu Hoa, vành
mắt đã ươn ướt. Trong nháy mắt, cô kích động muốn
chạy trốn.

Ý tưởng tích cực tốt đẹp trước kia, trong nháy mắt bị
những lời nói chói tai châm biếm và khinh bỉ đả thương
người làm tan biến không còn một mảnh.

Thế nhưng cô không muốn cho ba ba buồn và lo lắng,
kiên trì tìm một chỗ trống trong góc, có chút nhụt chí
đặt mộng ngồi lên. Quên đi, đã đến thì đến, cùng lắm cứ
tồn tại giống như trước đây, không có gì lớn lao, dù sao
cũng đã thành thói quen, thật không có gì.

Ô . . .

Tiếng mọi người hút không khí, làm cho Bạch Tiểu Hoa
ngẩng đầu lên nghi ngờ, vốn tất cả những người đó đang

chê cười cô đều hoảng sợ tránh tầm mắt của cô, đến nỗi còn có người đem bàn cách xa cô ba thước.

Hơn nữa cô phát hiện, ánh mắt né tránh sợ sệt phần lớn là nam sinh, mà ánh mắt nổi giận giống như món đồ chơi yêu thích bị đoạt lại là toàn bộ nữ sinh.

Đang lúc Bạch Tiểu Hoa nhú mày, đang không biết tại sao, một đôi chân thon dài, vô cùng phách lối để ngang trên bàn học của cô.

"Cút ngay!" Thanh âm biếng nhác, nhưng lại gợi cảm, lại mang một chút không kiên nhẫn.

Bạch Tiểu Hoa theo đôi chân thon dài kia, từ từ nhìn sang . . . Khi tầm mắt rơi vào mái tóc màu bạch kim sáng chói kia, chỉ cảm thấy ý thức ảm một tiếng, hoàn toàn không cách nào suy nghĩ.

Hạ Lưu Ly nheo lại con mắt, bị người khác làm phiền giấc ngủ của hắn, làm cho hắn vô cùng khó chịu. Hơn nữa, nếu như hắn không nhìn lầm, không người nào dám tới địa bàn của hắn mà? Bất quá, người này là sao? Trắng trắng nộn nộn, với lại xốp xốp mềm mềm.

Giống hệt con heo nhỏ!

Chìa tay tò mò chọc chọc da thịt trơn nộn lộ ra bên ngoài, Hạ Lưu Ly còn chưa tỉnh ngủ lộ ra nụ cười thỏa mãn, lập tức liền cắn một cái.

Bạch Tiểu Hoa chỉ cảm thấy đau xót, sợ hãi hét một tiếng chói tai, cầm sách giáo khoa hường đầu tóc màu bách kim kia hung hăng đập tới!

Chương 23: Tuyệt sắc yêu nghiệt

Bópppppp . . . . .

Toàn trường hít một ngụm khí lạnh, ngay cả đôi chân của chủ nhiệm cũng run rẩy, thật cẩn thận chạy tới cửa, sau đó thêm để ý ướm át bản thủ, chạy, trốn!

Thế nhưng hiện tại không ai chú ý hẳn, bởi vì tất cả mọi người vì động tác của Bạch Tiểu Hoa mà há hốc mồm.

Thời điểm Hạ Lưu Ly ngủ, bất luận kẻ nào cũng không được tiếp cận hắn trong vòng ba thước.

Tóc của Hạ Lưu Ly, ai dám chạm chỉ một chút xúu thôi, như vậy cánh cửa bệnh viện sẽ thật cao hứng rộng mở cho người đó.

Hạ Lưu Ly thích nhất là sự vật tốt đẹp, xấu và ác gì đó, hẳn sẽ hủy diệt toàn bộ, để tránh cho mình chương mất.

Ba điểm này, toàn trường mọi người đều biết.

Nhưng Bạch Tiểu Hoa, nàng không biết. Không chỉ không biết, hơn nữa trong vòng một phút đồng hồ ngắn ngủn, đem ba sự kiện này tất cả làm một lần.

Mà giờ phút này, Hạ Lưu Ly mơ hồ vì bị mê man, bởi vì đầu bị đánh, bị đau khiến cho hẳn nháy mắt tỉnh táo lại. Một đôi mắt giống như lưu ly, chậm rãi mở ra, gắt gao nhìn chằm chằm nữ nhân trước mắt, bỗng dưng, tầm mắt chuyển tới quyển sách giáo khoa trên đôi tay nhỏ bé kia, khóe mắt run run. . . . .

Đôi môi màu hoa Mân côی gắt gao mím lại, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm tàn khốc. Cặp mắt đẹp kia giờ phút này lại giống như dã thú, mang theo công kích mãnh

Bạch Tiểu Hoa ngơ ngác nhìn người đàn ông này, đột

nhiên nhớ tới, hẳn chính là nam sinh vừa mới ở trên xe thể thao, liếc mắt nhìn mình một cái hơn nữa còn cười nhạo mình. Nàng nhú mày, có chút sợ hãi rũ đầu nhỏ xuống

"Chết tiệt, mày. . . . ." Hạ Lưu Ly nghiêng răng nghiêng lợi, con ngươi phun ra lửa.

"Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý, tại vừa mới bị hoảng sợ, cho nên mới. . . . ." Bạch Tiểu Hoa nói năng lộn xộn, cô không hiểu cách ứng phó loại tình huống này, cô không biết nên giải trừ hiểu lầm như thế nào, bởi vì cô căn bản là không biết biện giải.

Hạ Lưu Ly làm sao chờ được đến lúc cô giải thích hết, thân thể thon dài kiện mỹ giống như Liệp Báo, tao nhã đứng lên.

Nắm cổ áo của cô, chậm rãi xách cô lên.

Bạch Tiểu Hoa mở to ánh mắt tròn tròn, khí lực của hắn cũng quá dọa người đi, một tay mà lại có thể đem xách cả người mình lên!

"Mẹ nó, dám đánh lén ông nội mày, mày có tin ông nội

sẽ giúp mày giảm bớt mấy kg thịt không?" Hạ Lưu Ly nhìn thấy trong mắt Bạch Tiểu Hoa sợ hãi, khóe miệng gợi lên độ cung vừa lòng, sau đó hung tợn nói, "Tại sao ở đây cũng có thể nhìn thấy cái bản mặt của mày, chán chết được."

Nói xong, dùng sức quăng cô ra ngoài.

Bạch Tiểu Hoa chỉ cảm thấy cả người được buông lỏng, sau đó lưng đau đớn, lục phủ ngũ tạng giống như sắp bị quăng ra luôn, mông nóng rát như kim châm.

"Đáng đời, ai bảo ả không biết sống chết, lại dám ngồi vào bên cạnh Hạ Lưu Ly."

"Đứa bé đáng thương, chắc là bây giờ đang ôm mặt khóc?"

"Tử bản tử, ngươi vẫn nên chuyển trường đi, đỡ ảnh hưởng tới hình tượng boy over flower của chúng ta."

"Đúng vậy, nhìn thấy ngươi là không ăn uống gì nổi nữa."

Bạch Tiểu Hoa chịu đựng đau đớn từ trên mặt đất chống

đờ đứng lên, giống như không có nghe thấy thanh âm trào phúng chung quanh, quật cường đem nước mắt quay ngược trở về, ngẩng đầu phần nộ trừng mắt nhìn nam sinh tóc bạch kim tuần mỹ như thiên thần.

"Tôi đã giải thích rồi, cậu làm như vậy không thấy quá phận sao?"

"Cút ngay, cách xa tôi ba thước, không, tôi năm thước." Hạ Lưu Ly không những không biết là mình quá phận, thậm chí còn cầm lấy quyển sách giáo khoa trên bàn, quay đầu cười tà ác với Bạch Tiểu Hoa, sau đó làm giống như việc cô đã làm lúc nãy.

Một giọt, một giọt, chất lỏng màu đỏ bắn tung tóe trên mặt đất.

Bạch Tiểu Hoa run rẩy lấy tay vuốt cái trán của mình, khi nhìn thấy máu đỏ tươi, nháy mắt khuôn mặt trắng bệch.

Đây . . . . . Đây rốt cuộc là cái trường học quỷ gì, những người này là loại người gì. Tùy ý giẫm đạp lên lòng tự trọng của người khác, thật sự vui như vậy sao?

Bạch Tiểu Hoa nổi giận, trong con người cháy lên hai ngọn lửa nhỏ, cũng không cần biết hậu quả sẽ như thế nào, đầu nóng lên, cầm lấy chiếc ghế dài bên cạnh, vọt tới Hạ Lưu Ly.

Bốp bốp một tiếng, hết sức tinh chuẩn đập bẻ đầu Hạ Lưu Ly.

Hạ Lưu Ly trừng hai mắt, thuận tay sờ sờ đầu, nhìn thấy máu tươi trên tay, sắc mặt đen lại giống như mây đen trước giông bão

Hắn muốn lột sống cô!

"Thối lắm, con mẹ nó người sống không biết nhẫn nhịn sao, thảo nê mã!" Nhắc chân hung hung đập một cước vào bụng Bạch Tiểu Hoa.

Bạch Tiểu Hoa biết hắn không phải người tốt lành gì, sao có thể ngờ ngác chờ hắn đuổi, đã tránh ra từ lâu rồi, sau đó đẩy đám người ra hướng cửa trước phóng đi. Cái này chết chắc rồi, ngày đầu tiên khai giảng đã như vậy, cuộc sống về sau chắc không sáng sủa mấy rồi!

"Đừng chạy! Con nhỏ kia!" Hạ Lưu Ly đuổi theo, nhưng

vừa ra khỏi cửa, làm sao cũng không thấy bóng dáng Bạch Tiểu Hoa, mẹ nó, rõ ràng lớn lên giống heo, tại sao lại chạy nhanh hơn thỏ chứ?

"Thảo nê mã, mày khôn hồn đừng xuất hiện trước mặt tao, nếu không đừng trách ông nội đánh gãy chân mày!"

Cả tòa học viện đều bởi vì tiếng gầm rú kinh thiên động địa mà run rẩy

Bạch Tiểu Hoa chỉ cảm thấy ba tỷ sáu trăm ngàn cái lông tơ trên người, mỗi một cái đều dựng thẳng lên, không biết đã chạy bao lâu, càng không biết chạy tới chỗ nào, tìm được một lùm cây chui vào.

"Vù vù. . . . ." Thân thể mập mạp đã lâu chưa vận động lớn như vậy, xem chút nữa thì gãy lưng mất

"Rõ thật là xui xẻo, tại sao ngày đầu tiên lại trở thành như vậy?" Bạch Tiểu Hoa thì thảo tự nói, nghĩ đến cuộc sống kế tiếp trong trường, liền cả người cô như nhũn ra, dường như khí lực đều bị rút hết, không để ý đến cái trán bị thương.

Nằm thẳng ngay đơ ở trên cỏ, ánh mặt trời xuyên thấu

qua lá cây, chiếu xuống nhiều chấm nhỏ sặc sỡ

Bạch Tiểu Hoa đang buồn ngủ, đột nhiên xuất hiện tiếng động khe khẽ, còn tưởng rằng trộm thổ phi Hạ Lưu Ly cái đuôi theo lại đây, cẩn thận nghe kỹ thì đó là tiếng của nữ sinh

Kỳ lạ, bây giờ đang giờ học, còn có người cúp giống mình sao? Hơn nữa thanh âm này, lạ lạ? Thổng khỗ lại có sung sướng, tiếng ngâm khẽ tiêu hồn. . . . .

Bạch Tiểu Hoa lặng lẽ đi lên xem, cẩn thận đẩy bụi cỏ ra.

Nhìn thấy một loại hình ảnh làm sung máu não người khác, hai má phấn nộn nóng đỏ như rỉ máu .

Chỉ thấy một cô gái diện mạo cực xinh đẹp, quần áo bị quăng ra bên hông, đôi gò bồng cao thấp phập phồng như ẩn như hiện, nàng kia hơi hơi nghiêng đầu, híp híp hai mắt mê ly, nhẹ nhàng cắn môi đỏ mọng, thỉnh thoảng lại vươn cái lưỡi phấn nộn ra liếm đôi môi cánh hoa.

Mà nữ nhân dưới thân, đẹp hơn cả Mellie Stanley, tuyệt mỹ đến mức tận cùng. . . . . nữ nhân! ?

Một mái tóc đen nhánh dài xoã tán loạn bên hông, da thịt trắng nõn trong suốt vương nhiều dấu hôn lấp lánh dưới ánh nắng, đôi mắt phượng hẹp dài mang theo ý cười ngả ngón, đôi môi kiều diễm đỏ mọng như Uyển Như từ trong tranh bước ra, mang theo mị hoặc quyến rũ chúng sinh, làm cho người ta không dời mắt nổi.

Bạch Tiểu Hoa run run khoé miệng vài cái.

Cái trường học này đến tốt cùng là như thế nào, hai nữ nhân này lại dám tỉnh rụi làm chuyện này ở đây giữa ban ngày, con gái mà có thể trắng trợn đến thế sao?

Thật sự là. . . . . làm cho người ta khó có thể tin!

Cô mới đi học ngày đầu tiên thôi, tại sao lại gặp nhiều chuyện kì quái thế? Hơn nữa cô đột nhiên có i dự cảm bất hảo, tuyệt sắc nữ tử kia hình như đã phát hiện ra cô, nếu như mình không nhìn lầm, người đàn bà kia vừa mới quét mắt sang chỗ mình?

Đừng thấy, đừng thấy, đừng thấy. . . . .

Bạch Tiểu Hoa nhắm mắt lại, một bên nhỏ giọng cầu khẩn, một bên lui từng bước về phía sau .

Sở Vân Hiên buồn cười nhìn cái vật giống con rùa đen nhỏ, chậm rãi lùi về sau, trên đôi phượng mâu hiện lên một tia sáng, sau đó nhẹ nhàng thổi một hơi lên trên người nữ nhân....

Chương 24: Đã lâu không gặp

Hai má nữ nhân đỏ ửng bất thường, con người tràn đầy sương mù lúc đầu trở nên ngây dại ra

Sở Vân Hiên đẩy nữ nhân kia xuống dưới, phượng mâu hiện lên một tia chán ghét, không để ý cô ta ngã nhào trên đất, lấy ra khăn nhẹ nhàng lau hai tay của mình.

Chẳng qua chỉ hỏi đường thôi mà.

Không ngờ, hiện tại nữ nhân đều quá mức hào phóng, nhìn thấy nam nhân liền bỏ nhào đến ?

Sửa sang lại quần áo, nhẹ nhàng đi về phía con rùa nào đó đang cố gắng lùi về phía sau.

Bạch Tiểu Hoa nhắm mắt lại, từng bước một lùi về phía

sau, Lúc Bạch Tiểu Hoa đang cảm thấy may mắn vì mình sắp rời khỏi được chỗ thị phi này, lại đột nhiên phát hiện thân thể mình không động đậy được. Nghi hoặc mở mắt ra, lập tức nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc xinh đẹp phóng đại hiện ra trước mắt mình.

"Sao không đi nữa ?" Sở Vân Hiên nằm trên cỏ, Ngón tay lớn đè lại góc váy màu trắng, phượng mâu hẹp dài tràn đầy ý cười.

"A!" Sở Vân Hiên đột nhiên xuất hiện, làm cho Bạch Tiểu Hoa sợ tới mức trở tay không kịp, theo phản xạ tính đi chạy về đằng trước, lại vì váy bị đè lại một góc mà bắn ngược trở lại, hung hăng hướng về phía Sở Vân Hiên.

Sở Vân Hiên cũng không nghĩ rằng sẽ phát sinh chuyện này, không kịp đề phòng liền bị Bạch Tiểu Hoa đặt ở dưới thân, thân mình mảnh khảnh bị cô va chạm như vậy, kêu lên một tiếng đau đớn, kiều mỹ mà gọi cảm .

"Xin lỗi. . . . . vô cùng xin lỗi!" Bạch Tiểu Hoa hoảng hốt giải thích, cố gắng muốn từ trên người hấn đứng lên, không biết là bởi vì nguyên nhân khẩn trương hay là cân nặng, mới vừa đứng lên một nửa, bên chân lại trượt, mang theo một tiếng thét chói tai, Bạch Tiểu Hoa lại té

ngã.

May không chết, vừa lúc ngã vào chỗ hai chân Sở Vân Hiên, mà mặt của cô, giờ phút này đặt ở bộ vị trọng yếu của nam nhân.

Cảm giác được chóp mũi của mình giống như đụng phải một khối cứng rắn nóng bỏng, Bạch Tiểu Hoa nghi hoặc mở mắt ra.

Đây là cái gì? Dùng mũi ngửi ngửi, ngửi được một loại mùi kì quái mình chưa bao giờ ngửi qua.

"Nữ sinh trường học này, đều hào phóng như vậy sao?" Thanh âm gợi cảm nhẩn mẫn lại thoáng mang theo nhiều ý trêu tức chậm rãi vang lên.

"A. . . . . Rất xin lỗi bạn, thật sự thực xin lỗi, tôi không cố ý, chỉ là bị hoảng sợ, sau đó liền. . . . . liền. . . . ."

Bạch Tiểu Hoa a một tiếng, nhảy dựng lên, hai tay mắt tự nhiên nắm chặt váy.

Sở Vân Hiên ngồi dậy.

Không có động tác dư thừa nào, lại hết sức tao nhã, tự

nhiên, không chút nào làm ra vẻ.

"Phải nói xin lỗi là tôi, thật có lỗi dọa bạn ." Sở Vân Hiên một tay chống đỡ cằm, bởi vì nghiêng thân thể, tóc đen như thác nước rơi tung, càng tăng thêm quyến rũ cùng hấp dẫn.

Lại vì màn chạt vật vừa rồi, trường bào màu đỏ trượt tới bên hông, lộ ra tảng lớn da thịt trắng nõn như ngọc.

Bạch Tiểu Hoa trừng lớn con ngươi, giống như con thỏ nhỏ bị hoảng sợ run rẩy chỉ vào khuôn mặt yêu mỹ đang cười kia, "Bạn bạn bạn. . . . . là nam?" thứ cô vừa mới, vừa mới đụng tới không phải là . . . . .

Ánh mắt nhìn đến giữa hai chân nam nhân. . . . .

"Đúng vậy, tôi là nam nhân hàng thật giá thật nga!"
Phượng mâu nháy nháy một cái, khoe miệng xẹt qua mỉm cười.

Sở Vân Hiên nhìn nữ nhân bị kích thích tới nổi đang đập đầu vào than cây, nghi ngờ hỏi, "Bạn đang làm cái gì?"

Bạch Tiểu Hoa khoát khoát tay, uể oải nói, "Đừng động

vào tôi!"

Mười chín năm trong sạch của cô,giờ phút này đã đi không gặp lại .

"Người bị vô lễ là tôi, bạn làm trò gì vậy?"

Bạch Tiểu Hoa quay đầu trừng trắng mắt, thực hồi vì hận vừa mới giải thích, "Bạn là nam, tôi là nữ, giống nhau sao?"

"Bạn bây giờ đang đổ lỗi cho tôi?" Sở Vân Hiên hơi hơi sửng sốt,sau đó lập tức nở nụ cười sung sướng, "Haha. . . . . Thật thú vị." Đây là nữ nhân đầu tiên, nhìn thấy hấn mà không có bị mê hoặc.

Bạch Tiểu Hoa cảm thấy cuộc sống của cô tràn ngập trắc trở, vì cái gì lại gặp hết rắc rối này đến rắc rối khác, rõ ràng là ngày đầu tiên, tại sao mình lại đụng tới loại chuyện này

"Ê, bạn làm gì vậy?" Sở Vân hiên nhìn Bạch Tiểu Hoa giống như không có linh hồn, mặt đen thui đi về phía trước, tò mò hỏi.

Bạch Tiểu Hoa quay đầu lại, "Trở về phòng học, không lẽ tiếp tục ở trong này xem các người biểu diễn phim cấp 3 sao?" Khinh bỉ nói lời hợp lý hợp tình. Mặc kệ mặc kệ, cuộc sống đại học tốt đẹp nàng muốn cơ bản đã muốn tan biến, nàng phải tự sinh tự diệt đi thôi!

"Đóng phim cấp 3?" Sở Vân Hiên thì thảo tự nói, lập tức nhếch môi cười, trong ánh mắt kinh ngạc của Bạch Tiểu Hoa tiếng cười càng lúc càng lớn, "Ha ha ha. . . . ."

"Bạn bị điên à?" Không thể tin được, hôm nay thật sự là một ngày không thể tin được, Bạch Tiểu Hoa nghĩ.

"Này, bạn đừng đi, chờ tôi một chút." Sở Vân Hiên nhảy dựng lên, trường bào màu đỏ nhẹ nhàng tung bay, ảo mộng hoa lệ

Túm đuôi ngựa của Bạch Tiểu Hoa, nghe được cô kêu đau mới vừa lòng buông ra.

"Bạn muốn gì nữa?" Nam sinh này cũng thật kỳ quái, rõ ràng có bạn gái xinh đẹp như vậy, tại sao lại bám đuôi mình? Hơn nữa, trang phục của hắn cũng quá kỳ quái đi?

"Bạn là người dân tộc thiểu số?"

Sở Vân Hiên sững sốt, dân tộc thiểu số? Nhìn lại y phục của mình, phương mâu lại xẹt qua chút mỉm cười, "Ừ, đúng vậy, tôi từ nơi xa tới, hôm nay là ngày đầu tiên đến trường, bởi vì có chút việc nên chậm trễ, không tìm thấy người đón mình nên đi lạc mất rồi~~ ." Dứt lời, hai tròng mắt uỷ khuất, đầm đìa đáng yêu nhìn Bạch Tiểu Hoa.

"Ngày đầu tiên đến liền làm loại chuyện quan hệ nam nữ này, bạn gạt ai vậy, cho tôi là kẻ ngu sao?" Bạch Tiểu Hoa cảm thấy khó thở, ở trường biểu diễn loại chuyện như vậy, học sinh bên trong có phải hay không nào tàn hết rồi?

Nhìn bộ dáng hỏn hển của Bạch Tiểu Hoa, trong mắt Sở Vân Hiên ý cười càng sâu.

"Tôi thật ra hôm nay vừa mới chuyển tới học, hơn nữa tôi không có làm loại ân. . . . . quan hệ nam nữ , vừa nãy chị kia phát sốt, tôi chỉ giúp đỡ tý thôi" Nhìn vẻ mặt Bạch Tiểu Hoa không tin, Sở Vân Hiên giải thích, "Là thật mà, không tin bạn theo tôi lại đây nhìn xem."

Bán tín bán nghi theo hấn đi vào nơi vừa nãy, đã thấy nữ sinh xinh đẹp kia quả nhiên khó thở, hai gò má phồng hồng, ánh mắt đại ra, cả người vô lực, trong lòng cũng hiểu rõ, đúng là mình hiểu lầm .

"Ngại quá, tình huống như vậy rất khó để người ta không hiểu lầm." Bạch Tiểu Hoa xấu hổ gãi gãi đầu, ngắc đầu ,nói, "Cứ để chị ấy ở đây như vậy sao? Hay là đem đến phòng y tế đi"

Sở Vân Hiên lắc đầu, nhìn về phía nữ nhân kia ,trong mắt vô tình mà thờ ơ, "Vừa mới cho cô ta uống thuốc , thuốc của dân tộc thiểu số chúng tôi là thần dược, cô ta sẽ không có việc gì, chúng ta nên trở về phòng học đi."

"Vậy hả?" Bạch Tiểu Hoa cười tủm tỉm vỗ Sở Vân Hiên một chút, "Bạn cũng thật lợi hại, hi hi!"

Động tác của nàng vô cùng tự nhiên, giống như bạn bè cùng ở chung nhiều năm chào hỏi bình thường.

Sở Vân Hiên nheo lại phượng mâu, khóe miệng gợi lên, "Tôi gọi là Sở Vân hiên, mười chín tuổi, về sau. . . . . chiều cổ nhiều hơn nhé"

Bạch Tiểu Hoa nhìn hắn đưa tay qua, thon dài mà trắng nõn, đầu ngón tay phiểm sang bóng rục rỡ, nuốt nuốt nước miếng, có chút khấn trương nói, "Tôi, mình gọi là Bạch Tiểu Hoa, mười chín tuổi, về sau cũng nhờ bạn chiếu cố nhiều hơn!"

Mười chín năm qua, mình lần đầu tiên giới thiệu mình như vậy. Trong lòng có chút ảm áp, nhiệt lưu lan tràn đến tứ chi, hóa ra đây là cảm giác có bạn bè, Bạch Tiểu Hoa nghĩ, chuyển đến trường này. . . . . cũng không phải không tốt

. . . . .

Gió nhẹ lướt qua, ánh tà dương trải xuống, đỏ hồng tuyệt mỹ.

Một chiếc lá rụng, theo gió bay bay, cuối cùng rơi xuống trên trán cô gái đang ngủ say.

Vẫn là bàn tay to thon dài, nhẹ nhàng gỡ phiến lá kia ra, động tác thật cẩn thận, giống như che chở âu yếm trân bảo.

Bạch Tiểu Hoa bỗng dừng mở đôi mắt hạnh câu nhân ra,

con người có sương mù hơi hơi nheo lại, ôm bàn tay to đang vuốt ve hai má mình, cười khẽ, "Hạ Lưu Ly, năm năm rồi, đã lâu không gặp!"

Tỉnh mộng, nhưng người trong mộng lại xuất hiện ở đời thật

Tuy rằng lúc trước đã gặp phớt qua hai lần, nhưng đây mới là lần đầu chân chính gặp mặt, cũng là lần đầu Bạch Tiểu Hoa mở miệng nói chuyện với Hạ Lưu Ly

Chương 25: Khác biệt

Con người của Hạ Lưu Ly sáng rỡ như ngọc, bình tĩnh nhìn khuôn mặt Bạch Tiểu Hoa, tầm mắt dừng lại trên chiếc trán trắng nõn của cô, nơi đó có một vết sẹo nhỏ nhưng đã mờ.

Bạch Tiểu Hoa tùy tiện ngồi dậy không có chút thực nữ nào, liếc mắt nhìn anh một cái hỏi, "Làm sao anh biết tôi ở chỗ này, anh theo dõi tôi?"

"Trước kia lúc anh đuổi theo em không phải lần nào em cũng trốn sau vườn hoa sao, còn ngồi đó theo dõi anh."

Hạ Lưu Ly biết mỗi lần cô buồn, bất lực hay lúc sợ hãi đều sẽ ra vườn hoa sau trường nơi có ít người qua lại ngồi.

“Ôi trời, vị thiếu gia này đúng là, đuổi theo phụ nữ như vậy mà còn làm ra vẻ hợp tình hợp lý, da mặt của anh cũng dày thật đấy, đúng là không còn lời nào để nói.” Bạch Tiểu Hoa khi nhớ tới chuyện lúc trước thì bất giác đưa tay lên vuốt ve vết sẹo trên trán tuy đã mờ nhưng cũng không thể mất đi.

Chú ý tới hành động của cô, khoe miệng Hạ Lưu Ly nhếch lên đắc ý nói, “Vết sẹo phức tạp này cũng chỉ có bọn đại gia mới có thể làm ra, không cần phải cảm ơn anh đâu.”

Bạch Tiểu Hoa ngay cả liếc cũng lười lếc nhìn anh ta, đứng dậy định rời đi, “VẬY ĐẠI GIA ANH CỨ TỪ TỪ ĐỨNG ĐÂY NGẮM PHONG CẢNH, TÔI KHÔNG RẢNH MÀ NGẮM CÙNG ANH.”

Hạ Lưu Ly vội nắm lấy tay cô, dùng sức kéo thân thể mềm mại của cô ôm thật chặt vào lòng.

Khó khăn lắm mới có thời gian ở riêng, nếu anh cứ để cho cô đi như vậy thì chính anh cũng khinh bỉ chính

mình.

“Em vẫn còn nóng nảy như vậy, em nhìn đi, nhìn anh một chút ...” Vừa nói tay của Hạ Lưu Ly vừa vén mấy sợi tóc trên trán mình ra nơi có một vết sẹo còn sâu hơn so với Bạch Tiểu Hoa, “Năm đó em ra tay cũng không nhẹ, vết sẹo này của anh còn sâu hơn em, vậy xem như chúng ta huề đi, không nghĩ tới em lại giận lâu như vậy.”

Nhớ tới chuyện năm đó, lại thấy bộ dạng của Hạ Lưu Ly trông vô cùng oan ức, Bạch Tiểu Hoa phì một tiếng bật cười.

Nụ cười này của cô giống như ánh sáng trong đêm đen thăm thẳm, là cầu vồng rực rỡ sau cơn mưa. Gương mặt nhỏ nhắn không chút trang điểm cùng với nụ cười tùy ý rất tự nhiên của cô, nụ cười ấy toát lên vẻ thanh lệ tươi đẹp vô cùng. Hạ Lưu Ly cảm thấy, những đóa hoa điểm lệ xung quanh đều thất sắc, anh cũng không còn nhìn thấy vẻ đẹp của ánh tà dương đỏ rực nơi chân trời, trong mắt anh lúc này hết thấy đều là màu xám, duy nhất chỉ còn lại là nụ cười rực rỡ thanh lệ trên gương mặt nhỏ nhắn trước mặt.

“Em không được cười như vậy.” Hạ Lưu Ly nắm lấy cái

cầm nhỏ nhắn tinh tế của cô hung hăng nói, “Không đúng, phải là không được phép cười như vậy trước mặt người đàn ông khác.”

Bạch Tiểu Hoa đẩy bàn tay của anh ra, nói rõ ràng từng câu từng chữ, “Tôi nói này đại thiếu gia, anh có bị bệnh không? Tôi như thế nào không cần anh quản? Buông tay, tôi đói bụng rồi, phải ăn cơm.” Tại sao cô cứ có cảm giác, bất kể là trước kia hay bây giờ, nói chuyện cùng với người đàn ông này đều phí hơi sức.

“Đừng nhúc nhích, nghe anh nói xong đã.” Hạ Lưu Ly ôm chặt cô trong ngực, đôi mắt sáng ngời, gương mặt nghiêm túc, viên môi trái tim xinh đẹp của anh khẽ nói, “Anh biết năm năm trước anh đối với em như vậy là không đúng, nhưng là có lý do, anh trở về nước của anh là để xử lý một số việc, không ngờ phụ vương lại cấm túc anh ba tháng, ba tháng sau khi anh quay lại tìm em nhưng không thấy, lúc đó em có biết anh như sắp phát điên, cho nên... em đừng nhìn anh giống như người xa lạ có được không? Anh thà để em mắng anh đánh anh khinh bỉ anh chứ đừng đối xử với anh như vậy. Tiểu Hoa em biết rõ tình cảm của anh dành cho em... Tiểu Hoa hãy đi cùng anh, anh sẽ bảo vệ em và con, để cho hai người cả đời được bình an hạnh phúc, anh sẽ chăm sóc

cho hai mẹ con em, Tiểu Hoa...”

Bạch Tiểu Hoa thần thờ khi nghe Hạ Lưu Ly nói xong, mặt cô không chút thay đổi nói, “Tiểu bảo không phải là con của anh.” Thấy sắc mặt anh trong nháy mắt biến thành màu đen cô hài lòng nói tiếp, “Tôi cũng sẽ không đi theo anh.”

“Tại sao?” Gương mặt tuấn tú của Hạ Lưu Ly đen lại, môi mím chặt mơ hồ áp chế lửa giận mãnh liệt.

Bạch Tiểu Hoa đẩy anh ra, từng bước đi về phía trước, mỗi bước đi giống như là con dao đâm từng nhát vào tim Hạ Lưu Ly.

“Tôi chỉ là một người phụ nữ bình thường, nếu không phải do anh bắt đầu tất cả, và lại anh cho là quốc vương và mẫu hậu của anh có thể tiếp nhận một đứa con gái nghèo nàn lại đắc tội với danh gia vọng tộc như tôi làm con dâu của họ sao? Từ lúc anh ra đi 5 năm trước, chúng ta đã định là bước trên hai con đường khác biệt, nên đường tôi đi anh không đi được và con đường của anh tôi càng không thể bước lên nổi.”

“Anh mặc kệ, Hạ Lưu Ly anh bắt kẻ người khác thấy thế

nào, cũng không cần phụ vương và mẫu hậu có đồng ý hay không, cùng lắm thì anh không cần thân phận hoàng tử này nữa, em không cùng anh về nước cũng không sao chúng ta một nhà ba người có thể đi đến bất cứ đâu, có được không, được không?” Hạ Lưu Ly chạy như điên về phía Bạch Tiểu Hoa, ôm lấy cô từ phía sau, gương mặt chôn ở sau gáy cô, giống như một đứa trẻ bất lực không tìm được phương hướng thì thào nói, “Chúng ta hãy rời đi, em chỉ cần anh là đủ rồi, nhìn thấy anh là tốt rồi...”

Bạch Tiểu Hoa nhàn nhạt thở dài một tiếng, tách từng ngón tay của anh ra, đẩy ra từng cái từng cái một.

“Hạ Lưu Ly, anh có thể hiểu chuyện một chút được không? Cũng bởi vì anh như vậy nên tôi mới càng chán ghét, cho nên... đừng dây dưa nữa, giữa chúng ta sẽ không có khả năng quay lại, anh nghe rõ không? Không có khả năng! Nhân lúc tôi chưa thay đổi chủ ý chúng ta vẫn còn là bạn, anh nên quay về đất nước của anh đi, đừng ở đây náo loạn nữa, nếu không, đến cả tình bạn này của chúng ta cũng không còn.”

Hạ Lưu Ly để mặc cho cô đẩy tay anh ra, con người như bảo thạch của anh như mất đi ánh sáng, cơ thể cao ngất

tuần lãg giống như bị rút đi tất cả sức lực, suy sụp chán chường.

Như thế này là tốt rồi, như thế này là tốt lắm rồi...

Dường như trở lại 5 năm trước, bụng của cô càng ngày càng lớn, ngoan ngoãn sống trong một căn nhà nhỏ hẹp, từng ngày từng ngày một chờ đợi người đàn ông ngang ngạnh nhưng lại rất trẻ con đó. Nhưng cô không đợi được anh, mà người xuất hiện trước mặt cô lại là một người phụ nữ trung niên cao quý ung dung, phong thái hoa lệ bất phàm, người phụ nữ xinh đẹp đó nhìn cô với ánh mắt vừa thương hại vừa chán ghét, sau đó ném xuống mặt cô một tấm chi phiếu.

“Hoàng thất chúng tôi có huyết thông cao quý, không phải loại phụ nữ thấp hèn như cô có thể vấy bẩn, hãy đi đi, mang theo đứa nghiệt chủng trong bụng cô rời đi đi, đây là số mệnh.”

“Lưu Ly phải lập tức kết hôn, người đang chờ nó trở về nước là vị hôn thê của nó. Thế nên cô hãy cầm tiền rồi biến mất đi.”

“Chuyện của cha cô liên quan rất lớn tới nhiều người, đất

nước chúng tôi không muốn sa vào vũng nước đục này, nếu như cô yêu Lưu Ly thì nên nghĩ tới hạnh phúc cho nó chứ không phải làm liên lụy tới nó.”

Cô đem tấm chi phiếu xé nát ngay trước mặt người phụ nữ kia, nỡ một nụ cười xót xa, kéo thân thể nặng nề một mình rời xa khỏi anh và căn nhà nhỏ ước định của họ, cô đi như người không hồn, đi về phía trước mà không có mục đích...

Cô không cần tình yêu, cô rất kiên cường, cô có Tiểu Bảo, có con đường mình phải đi, cô muốn tự tay đâm chết kẻ thù đã giết cha mình. Mà Hạ Lưu Ly, anh là hoàng tử một nước, tương lai sẽ là một vị vua, ngồi bên cạnh anh sẽ là một hoàng hậu xinh đẹp, và người đó không phải là cô.

Hai người bạn họ từ lúc bắt đầu đã không đi cùng đường.

“Mẹ, mẹ không vui ạ?” Tiểu Bảo đã tan học từ lâu, ngồi nép trong bụi cỏ, đã nghe hết được toàn bộ được lời nói của Bạch Tiểu Hoa và Hạ Lưu Ly.

Bạch Tiểu Hoa nheo mắt bé lầy thân thể nhỏ nhắn kia ra,

không để ý lời cầu xin tha thứ, nhéo lấy lỗ tai của con, “Dám nghe lên đúng không, nghe lên đại nhân của con nói chuyện này, xem mẹ có đánh chết con không.”

“Đau đau đau... mẹ, Tiểu Bảo không dám nữa, không dám nữa, sao mẹ nặng tay thế?” Tiểu Bảo bắt mãi chu đôi môi hồng nhỏ nhắn lên, ai oán nhìn mẹ mình, “Mẹ là mẹ ghẻ à?”

Bạch Tiểu Hoa vỗ vào hông con một cái, hung tợn nói, “Đúng vậy, ta chính là mẹ kế trong truyền thuyết, nếu tiểu tử con không nghe lời, mẹ kế đây cho con một cái tát bay vào vách tường, tin không?”

Tiểu Bảo nuốt nước miếng xong hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn lấy lòng, kéo tay Bạch Tiểu Hoa, “Mẹ, tiểu bảo sẽ đi theo bảo vệ mẹ, không cho bất cứ ai ăn hiếp mẹ, ở trong lòng tiểu bảo mẹ vĩnh viễn là vị trí thứ nhất, không, còn cao hơn vị trí thứ nhất nữa.”

“Mẹ có nói sẽ không thương con đâu, đi thôi chúng ta đi ăn cơm, con đói bụng chưa?” Bạch Tiểu Hoa vỗ vỗ đầu Tiểu Bảo, không sao, cô có Tiểu Bảo là tốt rồi, chỉ cần có Tiểu Bảo thì cô đã có cả thế giới rồi.

“Tiểu Bảo muốn ăn hải sản.”

“Không nên ăn những thứ đó, không tốt, mẹ làm rau dưa cho con ăn nhé!”

“Tiểu Bảo xin lỗi mẹ rồi mà, sao mẹ lại mưu sát con?”

“Bốp!” Một tiếng vang thanh thúy.

“A a a... Đau chết con, mẹ là mẹ kế ngàn năm!”

Hạ Lưu Ly nhìn bóng dáng một lớn một nhỏ ngày càng xa, hình ảnh cô độc của anh đứng lặng trong gió, vài sợi tóc trước trán bị gió thổi phiêu tán, vết sẹo trên trán như ẩn như hiện...

Chương 26: Nam nhân xuất hiện trong yến hội

Thiên Long Hội mở yến hội, mời nhân vật nổi tiếng các nơi của xã hội.

Người nhận được thiệp mời đều có mặt, không một ai vắng mặt, này thì quan to, quý nhân, nhân vật nổi tiếng,

này thì đại gia, hắc đạo, bạch đạo ‘tranh trước sợ mất chỗ’. Mà một số người không được mời đến, tức giận đến đỏ mắt.

Một buổi tiệc bình thường mà thôi, lại có thể gây nên oanh động lớn như vậy, làm cho Bạch Tiểu Hoa mắt tròn mắt dẹt.

Sở Thiếu Hoa nhìn thấy bộ dáng cô há mồm ngốc lảng, mặt mày cong lên, “Phu nhân đừng kinh ngạc như vậy, lần này sở dĩ oanh động như thế, là vì từ lúc Thiên Long Hội thành lập từ tới giờ đã mấy trăm năm, đây là lần đầu tiên mở yến hội.”

“Thì ra là vậy.” Bạch Tiểu Hoa gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được, rồi giật nhẹ làn váy của mình, cuốn cuốn lại tóc quần, hít sâu một hơi.

“Phu nhân hôm nay rất đẹp!” Sở Thiếu Hoa thản nhiên cười nói.

Bạch Tiểu Hoa cười cảm kích, “Cám ơn! Đây đều là công lao của anh.” Tuy rằng hôm nay bị ép buộc suốt một buổi chiều, nhưng mà kết quả lại làm cho cô rất vừa lòng.

“Mẹ, phía dưới có rất nhiều người, hôm nay đến phiên mẹ tìm chồng, có thể quyến rũ anh đẹp trai có tiền nha.” Tiểu Bảo nhìn đám người dưới lầu rộn ràng nhốn nháo, cố gắng tìm kiếm mục tiêu.

Bạch Tiểu Hoa một tay nắm lấy áo bành tô nhỏ màu trắng của Tiểu Bảo ôm lên, xấu hổ hướng Sở Thiếu Hoa cười gượng, sau đó ở bên tai Tiểu Bảo nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Xú tiểu tử, con nói sai rồi, muốn chết phải không!”

Bộ dạng hôm nay của Tiểu Bảo, rất rõ ràng là vô cùng tinh xảo đáng yêu, được nhiều người để ý, mặc lễ phục làm khí chất bất phàm, mắt to tròn chớp chớp, lông mi như rêu quạt nhấp nháy vút sáng, càng tăng thêm bộ dáng thuần khiết vô hại ngây thơ và rực rỡ. Nhưng Bạch Tiểu Hoa thừa biết cái bề ngoài ngây thơ, chỉ để che giấu bản chất tà ác phúc hắc.

“A! Đừng mà mẹ, phía dưới có rất nhiều bạn nhỏ, mẹ làm như vậy con sẽ rất mất mặt.” Tiểu Bảo ở trong không trung, bấp chần đá loạn xạ.

Sở Thiếu Hoa nghe xong, hé miệng cười trộm, ho khan

một tiếng che giấu sự luống cuống của chính mình, sau đó mở hai tay, “Phu nhân, giao tiểu thiếu gia cho tôi đi.”

“Như vậy được không? Giao cho anh.....”

“Không sao, tôi sẽ bảo vệ an toàn của tiểu thiếu gia.” Sở Tiểu Hoa nhận lấy Tiểu Bảo từ trong tay Bạch Tiểu Hoa, cười nói, “Phu nhân chuẩn bị tốt sau đó thì xuống đây nhé.”

Nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, Bạch Tiểu Hoa giọng lầm bầm, “Tôi lo cho nó làm gì, thà tôi lo lắng cho người khác còn được!”

Cho dù đến tận thế, tiểu tử này cũng chắc chắn sẽ nói -- chỉ cần cho con một người phụ nữ, con có thể sáng tạo ra một thế giới.

Loại con nít như vậy, cần cô lo lắng sao?

Bạch Tiểu Hoa không muốn hấp dẫn chú ý của người khác quá mức, cho nên lặng lẽ tiến vào từ một cửa sau. Tìm một góc hẻo lánh, nhọt nhọt thưởng thức rượu đỏ.

“Đó không phải là Tiêu Lạc Hàn của tập đoàn Tiêu thị

sao? Thật không ngờ, Tiêu Lạc Hàn không tham gia bất cứ tiệc tùng gì mà cũng đến đây, Thiên Long Hội thật không phải đơn giản.”

“Tiêu Lạc Hàn! Không ngờ ngoài đời còn đẹp trai hơn trong báo, nghe nói hắn vẫn còn độc thân đó, chúng ta có nên đi thử vận may không đây?”

“Thôi khỏi đi, tôi tự biết mình mà, chẳng lẽ cậu không biết Tiêu Lạc Hàn 5 năm nay đến một nữ nhân cũng không có sao? So với sự xinh đẹp của chúng ta, nữ nhân gia thế tốt còn rất nhiều, cậu có nghe qua ai đã từng được là phụ nữ của hắn chưa ?”

Không khí chung quanh bởi vì Tiêu Lạc Hàn mà dần sôi trào.

Hôm nay hắn vẫn đẹp trai không có một chút tỳ vết nào. Tây trang màu xám bạc, tôn lên dáng người của chủ nhân tuấn lãng cao ngất, có vẻ ôn trọng lại không mất thoải mái. Con ngươi có hồn sáng ngời, lóe ra tia cơ, mũi cao thẳng, môi mỏng khêu gợi mím lại. Cả người tản ra hơi thở vương giả bá đạo, mặc kệ đi đến đâu, cũng có thể khiến cho mọi người nhìn lên mà quỳ lạy.

Nhìn sự điên cuồng và nhiệt tình trong mắt những nữ nhân này, Bạch Tiểu Hoa nuốt vào một ngụm rượu vang đỏ, một tay khác lấy thức ăn, hung hăng đâm xuống một khối thịt bò tươi mới, bỏ vào trong miệng từng ngụm từng ngụm ăn hết.

Khinh bỉ nuốt xuống một ngụm, toàn là làm bộ làm tịch, rõ ràng là mặt người dạ thú, ở trước mặt lão nương thì lúc nào cũng muốn lôi người ta lên giường, nửa đêm bị đá xuống, quần lót cũng mặc ngược!

“Oa! Người này là ai vậy, quá đẹp trai, màu tóc rất cá tính nha !”

“Nghe nói là hoàng tử nước Y !”

“Nghe nói cũng còn độc thân, nếu có thể câu được hắn thì quá tốt, nhưng tiếc quá, sợ là đã có hôn thê làm Vương Phi rồi !”

“Tôi kết nhất là tóc bạch kim của hắn, tại sao lại có thể đẹp như vậy, tôi yêu Thiên Long Hội quá, mời đến được nhiều cực phẩm như vậy!”

Sau khi gạt hái Tiêu Lạc Hàn, lại một đại nhân vật đi đến.

Hạ Lưu Ly áo bành tô màu xanh ngọc, ngọn đèn chiếu rọi xuống xuống tóc bạch kim, đẹp dị thường. Con người thủy tinh có nhiều điểm sáng, cánh môi hồng mềm mại gợi lên một độ cong hoàn mỹ, mang theo ý cười ngả ngớn.

Hai hàng hộ vệ mặc quân trang đi theo phía sau, Hạ Lưu Ly phát tay một cái, ý bảo bọn họ đi ra ngoài.

“Vâng!” Quân đội chỉnh tề trăm miệng một lời, bộ pháp nghiêm trang, y như huấn luyện lui ra ngoài.

Hình ảnh này làm cho phụ nữ ở đây thét chói tai, không khí nháy mắt nóng đến ngàn độ. Hạ Lưu Ly khí chất cao quý, động tác vô cùng tự nhiên, hơi thở vương giả toát ra từ trong xương, làm cho người ta không thể kháng cự.

Bạch Tiểu Hoa mắt lạnh nhìn đám nữ nhân điên cuồng này, xoay người, tiếp tục tìm kiếm đồ ăn mỹ vị, giống như mọi chuyện đều không liên quan với mình.

Giả tạo đi, lạm bộ đi, dù sao các anh đều không sợ thiên lôi đánh xuống mà.

Ngay lúc phần đông mỹ nữ nóng lòng muốn thử mời bọn họ khiêu vũ, lại thấy hai nam nhân tuấn mỹ tuyệt luân kia, hoàn toàn biết đến sự tồn tại của các cô, khẩn cấp đi đến cùng một chỗ.

Mà lúc này Bạch Tiểu Hoa đưa lưng về phía bọn họ, ăn uống vui vẻ, căn bản không biết được mình đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, không nhìn thấy ánh mắt giết người của những nữ nhân ở đây.

“Vị nữ sĩ xinh đẹp này , có thể mời em nhảy một điệu với tôi không?” Thanh âm vang lên như gió xuân làm cho cả người người ta thoải mái.

Bạch Tiểu Hoa sững sốt, nhú mày nhìn đôi bàn tay nam tính thon dài sạch sẽ chìa ra trước mặt.

Ngẩng đầu, đập vào là một đôi mắt mỉm cười nhu tình.

Bạch Tiểu Hoa cúi đầu, mím môi cười khẽ, lúc ngẩng đầu thì ánh mắt tràn đầy mỉa mai, đem bàn tay nhỏ bé nhu nhược không xương đặt ở trên bàn tay to kia, cười vô cùng quyến rũ nói, “Đương nhiên, rất vinh hạnh!”

Mà sắc mặt Tiêu Lạc Hàn và Hạ Lưu Ly phía sau tức thì u ám, đang muốn vươn tay ra, lại cứng ngắc ở giữa không trung.

Chương 27: Thành lập hội sở y dược*

(*: Chắc là phòng khám, bệnh viện)

Điệu nhảy đầu tiên của yến hội, đồng thời được ba vị soái ca mời.

Bạch Tiểu Hoa không để ý đến ánh mắt giết người của mọi người, cũng không nhìn tới những nữ nhân nào đang nghiêng chặt răng kia, tươi cười khoác lấy tay nam tử đối diện, "Tiểu Xuân, nhảy thôi!"

Ngọc Đường Xuân cười khẽ, thủy mâu tràn đầy nhu tình, "Kỳ thật tôi cũng không muốn tới đúng giờ như vậy, chẳng qua là sợ bị đuổi giết mà thôi, Ngọc Đường Xuân tôi còn muốn tiêu diêu tự tại vài năm, nếu như bị truy nã làm sao bù lại được ."

"Nói ra lời như vậy, là đang trào phúng tôi à?" Bạch Tiểu Hoa quan sát hẩn từ đầu đến chân một lần, gật đầu nói,

"Cách ăn mặc của anh, nhìn rất dị."

Ngọc Đường Xuân vẽ mặt hắc tuyến, "Nói rất đúng, trước giờ tôi cũng không phải người."

"Hihi. . . . ." Bạch Tiểu Hoa cười khẽ, tâm tình lúc đầu còn có chút áp lực, bởi vì Ngọc Đường Xuân đến mà giảm bớt không ít, tình bạn quả thật là liều thuốc tốt nhất.

Dung mạo của Ngọc Đường Xuân tuyệt đối sẽ không thua Tiêu Lạc Hàn và Hạ Lưu Ly, không một chút tục tằn, ngược lại còn có vẻ tiêu sái đa tình, một đôi mắt có thể chảy ra nước, khi cười tràn đầy nhu tình, khi giận sẽ không gọn sóng không sợ hãi, trầm ổn nội liễm. Nếu phải hình dung người nam nhân này, có thể rất đơn giản nói là một thanh kiếm sắc bén chưa ra khỏi vỏ.

"Làm giao dịch với tôi không?" đôi mi thanh tú của Bạch Tiểu Hoa khẽ nhướn.

"Đủ lông đủ cánh rồi sao, dám cùng sư phụ mình buôn bán." Ngọc Đường Xuân cười yếu ớt, âm áp như gió xuân.

"Anh hiểu tính cách của tôi, cũng biết tình cảnh của tôi, không có mục tiêu không có nhiệt tình, sống cho qua ngày suốt 5 năm, cho nên. . . . . Tôi muốn chân chính sống một lần nữa, vì cha, vì tiểu Bảo." Bạch Tiểu Hoa bị hấn đưa ra giữa sân nhảy, làn váy lễ phục dạ hội màu trắng phiêu bồng, lay động theo điệu nhảy.

Ánh mắt cô kiên định, "Tiểu Xuân, giúp tôi nhé!"

Người trong thiên hạ đều biết, Ngọc Đường Xuân không chỉ là cao thủ dùng độc, nhưng lại có bàn tay tiên, là thần y có thể cứu người chết sống lại.

Ngọc Đường Xuân cười nhạt, khẽ rũ mi mắt, "Tôi nghĩ rằng, cô bây giờ không cần tôi nữa đâu, tôi rất yên tâm vì cô đã có mấy nam nhân này ở bên cạnh. Huống hồ, bản lĩnh của cô cũng không khác tôi lắm, bây giờ đối với cô tôi cũng không cần thiết."

"Tôi cần anh, tiểu Xuân!" Không chút do dự, như đinh đóng cột.

Ngọc Đường Xuân nhìn dung nhan kiều mỹ của cô, nhếch môi cười yếu ớt, "Được, tôi đáp ứng cô." Hấn cực kỳ hiểu rõ tính ngang bướng và tùy hứng của cô.

Bạch Tiểu Hoa nhẹ nhàng thở ra một hơi, cả người thả lỏng.

"Uống rượu giải sầu? Như vậy không giống anh, tôi lần đầu tiên nhìn thấy đây." Tiêu Lạc Hàn nhìn thoáng qua Hạ Lưu Ly đang ngồi ở quầy bar uống rượu, thản nhiên nói.

"Bớt giả bộ với ông nội anh đi, nếu có năng lực thì anh cũng sẽ ngồi xồm ở đây uống với tôi sao?" Hạ Lưu Ly mãnh liệt nốc một ngụm cocktail*, lạnh lùng nói.

*: ở đây editor đề là kê vĩ tửu, nên ta đoán kê là gà, vĩ là đuôi, đuôi gà là cocktail

"Tiểu Hoa và người đàn ông kia có quen biết, nếu tôi không đoán sai, hình như hẳn là bàn tay tiên Ngọc Đường Xuân."

Hạ Lưu Ly hí mắt gắt gao nhìn chằm chằm hai người đang ngọt ngào ở giữa sân nhảy, rộp một tiếng, ly thủy tinh trong tay nháy mắt vỡ vụn, máu tươi theo lòng bàn tay chậm rãi chảy xuống.

"Anh đẹp trai, có thể mời anh một điệu nhảy không?"
Một nữ tử dáng người cao gầy, dung mạo vui tươi đi tới, dùng nụ cười tự nhận là mị hoặc, vươn tay về phía Hạ Lưu Ly.

Hạ Lưu Ly ngẩng đầu, một đôi con ngươi giống như nhiễm máu, đỏ rực, cả người tản ra hơi thở thô bạo, giống như dã thú, hung tợn trừng mắt nhìn nữ nhân không có mắt này .

"Cút ngay, bằng không ông đây cho cô không thấy được mặt trăng ngày mai."

Nữ nhân bị hắn làm cho hoảng sợ, khuôn mặt quyến rũ tươi cười bỗng trở nên cứng ngắc, xấu hổ thu tay. Đẹp mà bị điên! Ở trong lòng thầm mắng một tiếng, rất nhanh chạy đi chỗ khác.

Tiêu Lạc Hàn tà nghệ liếc mắt nhìn hắn, "Là không thấy được mặt trời ngày mai." 5 năm trước Hạ Lưu Ly dùng thành ngữ không tốt, không ngờ 5 năm sau vẫn giống như vậy.

"Dài dòng văn tự, ông đây thích trăng không được sao?"
Hạ Lưu Ly nhú mi, không vui gõ nhẹ đầu mình.

Giống như qua nửa thế kỷ, điệu nhảy đầu tiên của yến hội cuối cùng đã xong. Nhìn Sở Bồi Lâm chậm rãi lên sân khấu, mọi người biết, mục đích của Thiên Long Hội mở yến hội này sắp được hé mở, rốt cục cũng nói đến chuyện quan trọng.

Sở Bồi Lâm khuôn mặt tươi cười, nhìn về phía dưới sân khấu.

"Đầu tiên, tôi xin thay mặt cho Thiên Long hội chân thành cảm ơn mọi người đã đến, vô cùng hoan nghênh mọi người."

Rầm rầm, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Sở Bồi Lâm là một trong những trụ thủ đắc lực của Sở Vân Hiên, có thể phát biểu cảm nghĩ với bọn họ, làm cho những nhân vật nổi tiếng này cảm thấy mình vô cùng có mặt mũi.

"Mọi người có lẽ rất ngạc nhiên muốn biết tại sao Thiên Long hội lại mời mọi người đến tham gia yến hội." Sở Bồi Lâm thấy những người phía dưới im lặng lại mới nói, "Thiên Long hội sắp tới sẽ mở một hội sở y dược!"

Vừa nói xong, mọi người ồ lên.

Chỉ nghe nói xã hội đen giết người phóng hỏa, đen ăn đen, vân chuyển ma túy, buôn bán mại dâm, buôn bán súng ống đạn dược, đây là lần đầu tiên nghe nói hắc đạo muốn làm nghề y, hơn nữa còn là hắc đạo lớn nhất - Thiên Long hội. So với chuyện tiểu lâm cũng không khác biệt lắm.

Sở Vân Hiên uống lộn thuốc phải không?

Sở Bồi Lâm biết ngay là sẽ có tình huống này xảy ra, khóe miệng xẹt qua một chút cười khỏ, điều chỉnh tốt trạng thái của mình, tiếp tục mỉm cười nói, "Xem ra mọi người không quá tin tưởng lời nói của ta, thế này đi. . . . Ta mời gia chủ đại nhân lên giải thích vậy."

Gia chủ Thiên Long hội? Chẳng phải là Sở Vân Hiên sao?

Truyền thuyết Sở Vân Hiên đẹp như tiên trên trời, thân là đàn ông mà lại kiều my hơn cả phụ nữ. Truyền thuyết Sở Vân Hiên không thích chụp ảnh, lại càng không bao giờ trả lời phỏng vấn, thần bí đến cực độ. Bọn họ vốn không ngờ lại có thể nhìn thấy Sở Vân Hiên, dù sao có thể đặt

chân đến Thiên Long hội cũng đã là may mắn lắm rồi, tin tức này như bom nổ, mọi người chỉ cảm thấy cái lỗ tai ong ong, còn tưởng là nghe lầm .

Sở Vân Hiên cũng mặc kệ những người này nghĩ như thế nào, kiêu ngạo từ không trung chậm rãi hạ xuống.

Vẫn là trường bào màu đỏ diêm dúa chói mắt, tóc dài tùy ý dùng một sợi tơ đỏ buộc lên, chảy dài từ vai trái xuống ngực. Phượng mâu hẹp dài hôm nay đã thu bớt ý ngả ngón lại, tuyệt mỹ dung nhan mặt không chút thay đổi, môi đỏ mọng mím thành một đường thẳng. Đến khi thân thể cao lớn của hắn đứng vững trên đài, mọi người mới bình tĩnh lại.

"Tiểu Hoa, Sở Vân Hiên làm được cho cô đến thế này, thật đúng là làm cho người ta cảm thấy khiếp sợ." đồng tử Ngọc Đường Xuân hơi hơi co rút lại, lập tức quay đầu nhìn về phía Bạch Tiểu Hoa, cười yếu ớt lạnh nhạt.

"Tôi và anh ta đã ký hiệp nghị, thành lập hội sở y dược, đối với Thiên Long hội cũng là chỗ tốt!" Bạch Tiểu Hoa thân nhiên nói, rũ mắt, dời tầm nhìn khỏi Sở yêu nghiệt, không thể phủ nhận, trong nháy mắt thần trí của cô đã bị hắn hấp dẫn.

Hơn nữa, cũng đâu có bắt buộc Sở Vân Hiên đâu....

Cái sợi tơ đỏ đó, là cái Bạch Tiểu Hoa đưa cho hắn 5 năm trước, lúc ấy, cô cũng từng đã buộc tóc cho hắn như thế.

Chương 28: Anh bị lừa rồi

Sở Vân Hiên nhướn mày cười nhạt, xoay người một cái, động tác gọn gàng tự nhiên, trang phục màu đỏ theo thân anh xoay vòng.

Thân thể nhẹ nhàng ngồi vào chỗ ghé dựa da hồ xa hoa, nằm nghiêng lưng biếng, quần áo rộng rãi buông thả, lộ ra ngực cường tráng rắn chắc. Thái dương có vài sợi tóc nghịch ngợm, tùy ý rũ xuống bên hông. Tay trái chống đỡ thân thể, ngón trỏ tay phải gõ nhẹ có tiết tấu, mắt phượng quét xuống đám người chò phía dưới, tuy là tùy ý nhìn thoáng qua, nhưng cũng đủ làm mọi người cảm thấy giật mình toàn thân, lông tơ dựng thẳng lên.

Không cần đe dọa uy hiếp, chỉ cần một ánh mắt nhìn như ôn hòa thể thôi, mọi người đã rợn cả tóc gáy.

"Cái vị đại gia có ý kiến gì đối với việc Thiên Long hội mở hội sở y dược không?" Khóe miệng mỉm cười, trông mắt lại xẹt qua một tia âm u lạnh lẽo.

Mọi người nào dám trả lời, e dè né tránh ánh mắt của anh.

Thật ra thì Thiên Long hội có mở hội sở y dược hay không cùng bọn họ cũng không có quan hệ gì, việc kinh doanh thôi mà, anh thích làm thì làm đi, toàn bộ Trung Quốc có rất nhiều bệnh viện, cũng không phải việc xấu gì. Chỉ là Thiên Long hội trắng trợn mới tới nhiều người như vậy, là rõ ràng cho thấy muốn lũng đoạn thị trường kinh doanh bệnh viện, toàn bộ Trung Quốc, không tìm được có mấy người có thể không cấp cho Thiên Long hội mặt mũi.

Thiên Long hội tuy rằng lợi hại, nhưng thị trường y học còn có một gia tộc nữa, đó chính là Lý gia. Lý gia tuy rằng không phải xã hội đen, nhưng nghe nói ở phía sau có người làm quan ẩn núp làm hậu thuẫn giúp đỡ, người làm quan giúp đỡ cái gì? Đây chính là tùy tiện phái ra hai người cũng có thể diệt hết một gia tộc thật sự hùng mạnh, Sở Vân Hiên anh dám cùng Lý gia đối đầu, nhưng

bọn họ không dám a!

"Nghe đại danh lão đại Sở gia đã lâu, hôm nay vừa thấy quả thật danh bất hư truyền!" thanh âm có chút khàn khàn vang lên, ở phòng họp yên tĩnh vang lên có chút đường đột.

Mọi người theo thanh âm nhìn đến chỗ phát ra, thì thấy một người đàn ông một thân âu phục màu đen không cúi đầu không lên tiếng đứng lặng ở góc khó thấy được. Chỉ thấy tướng mạo hần mặc dù tuấn mỹ lịch sự, nhưng sắc mặt tái nhợt không bình thường, thân hình cao lớn, lại hết sức gầy ốm yếu ớt, thậm chí có thể dùng từ gầy trơ xương để hình dung.

Lại là đại thiếu gia của tập đoàn Trương thị - Trương Thế Thanh. Mà bên cạnh hắn là một người đàn ông cũng mặc âu phục màu đen, vẻ ngoài tuấn lãng, sắc mặt hồng hào, thoạt nhìn so với hắn khỏe mạnh hơn nhiều, hai người mặt mày tương tự giống nhau mười phần, người này là em trai Trương Thế Thanh - Trương Thế Nhân.

Nghe đồn Thế Thanh này từ nhỏ đã bị bệnh lạ đeo bám, tính cách khác hẳn người thường, làm việc không hoà hợp, xem ra lời đồn vẫn có tính chân thật.

"Thiên Long hội mở hội sở y dược, mọi người chúng ta dĩ nhiên là không có ý kiến, chỉ sợ có vài người đập vỡ danh hiệu cứu người, lòng dạ thâm độc, chân thành giả tạo, trục lợi trên mạng người ". Trương Thế Thanh khước miêng nhếch lên giễu cợt, không hề quanh co, nói trắng ra.

Mọi người thở ra một ngụm khí lạnh, Trương Thế Thanh chẳng lẽ sợ sống không lâu, tới chỗ này tìm niềm vui?

Nhưng phản ứng của Sở Vân Hiên càng làm cho người ta nghĩ không ra, chỉ thấy vị đại gia này không chút nào giận dữ, trái lại vui vẻ nhẹ nhàng nói, "Trương đại thiếu gia quả nhiên thẳng thắn, những lời nói lại khắc sâu lòng tôi. Phải biết rằng bây giờ nhiều người lấy lợi ích làm đầu, người bệnh mới là thứ hai, không thấy tiền thì người bệnh chết ở trước mắt cũng sẽ không ra tay cứu giúp. Bây giờ bệnh viện kiếm tiền lòng dạ hiểm độc, so với xã hội đen chúng tôi rửa tiền còn đen hơn, bắt quá mọi người yên tâm, Thiên Long hội chúng tôi, sẽ giữ đúng nguyên tắc cơ bản một ngày vì người bệnh, cả đời vì người bệnh, đem truyền thống tốt đẹp của Trung Quốc phát huy."

"Lão đại nhà các người quảng cáo lừa gạt sao?" Bạch

Tiểu Hoa hỏi

Sở Thiếu Hoa khẽ mỉm cười, lễ độ đáp "Không biết ạ"

Lời này coi như từ miệng người khác nói ra, nhưng từ trong miệng Sở Vân Hiên nói ra, thật đúng làm cho người khác như bị sét đánh vậy khó tin.

Trương Thế Thanh cười một tiếng giễu cợt "Nếu muốn phát huy truyền thống tốt đẹp, hay là trước tiên cho mọi người nhìn xem thử sự chân thành của các người đi, tôi cũng chưa từng nghe nói Thiên Long hội có bác sĩ giỏi" Cũng không trách Trương Thế Thanh cực đoan như vậy, một người sinh ra đã bị bệnh lạ dẫn vật trong người, trong lòng quan điểm dễ thay đổi đó là không thể nào, nếu quả thật chọc giận Sở Vân Hiên, có thể cho hắn vui vẻ, một chiêu đánh chết mình, hắn phỏng chừng còn có thể cảm tạ Sở Vân Hiên.

"Trăm nghe không bằng một thấy, trăm thấy không bằng một thử, đạo lý này tôi đương nhiên hiểu" Sở Vân Hiên cười nói, ngay sau đó con ngươi chợt lóe lên, dải lụa đeo bên hông chợt loé, hoa mỹ vô cùng. Qua lại bất quá chỉ một cái nháy mắt, Trương Thế Thanh đã ở trên đài cao.

Tốc độ này . . . Mọi người vô cùng khiếp sợ. Trách không được ngay cả người làm quan giúp đỡ cũng không để vào mắt, dĩ nhiên người ta đây là có miếng có tiếng a!

Trương Thế Thanh chỉ cảm thấy trước mắt một trận choáng váng, bên tai tiếng gió rít gào, vừa mở mắt đã thấy Sở Vân Hiên ở trước mắt.

"Anh. . ."Tuy rằng hắn có lúc thật sự muốn chết thật, nhưng khi thật sự cận kề cái chết, hắn vẫn rất sợ, đây là phản ứng chân thật nhất, không ai lại không sợ chết.

"Trong tay Sở Vân Hiên tôi có bác sĩ giỏi hay không, anh lập tức sẽ biết ngay, nhận tiền cũng nhờ anh làm một chút quảng cáo nhé, bớt được một khoản tiền nha"

Mọi người nghe như thế, tự nhiên hiểu kế tiếp Sở Vân Hiên muốn làm gì, trong lòng đối với bác sĩ giỏi này cũng càng tăng thêm tò mò, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Trương gia và Lý gia là có giao tình, mà Lý gia vì Trương Thế Thanh chữa bệnh đã hai mươi mấy năm, tuy rằng nói Trương Thế Thanh không chết, nhưng vẫn không có biện pháp nào chữa trị triệt để. Nếu như Thiên Long hội đem Trương Thế Thanh chữa lành, Lý gia sẽ

có phản ứng gì, thật đúng là làm cho người ta tò mò.

"Hừ, nói thì dễ, làm mới khó". Trương Thế Thanh lạnh lùng nói.

"Nếu chữa được cho anh, anh lấy cái gì đền đáp cho tôi!" Sở Vân Hiên sửa sang tốt ghế dựa da hổ phía sau, đứng lên, đem người trong tay buông lỏng.

"Nếu anh chữa khỏi, toàn bộ cổ phần của tôi ở Trương gia, cho anh hết"

Lời này vừa nói ra, tất cả ồ lên.

"Được, hi vọng người có thể thực hiện lời cam kết của người" Sở Vân Hiên cười rạng rỡ, Trương gia cũng là một khối thịt lớn, huống chi còn có Lý gia, cùng thế gia giúp đỡ, anh sẽ từng bước từng bước thâm tóm hết.

"Hoa Hoa, cổ phần Trương gia, chúng ta nên chia đôi làm sao đây?"

Mọi người còn đang ngạc nhiên, không giải thích được Sở Vân Hiên này đang nói cùng ai, bệnh còn không biết làm thế nào cho tốt, mà đã bàn bạc chuyện cổ phần,

cũng quá ngạo mạn nha!?

"Tôi sẽ chỉ tận lực chữa bệnh, anh ở một bên hóng mát đi"

Chỉ thấy một cô gái mặc lễ phục dạ hội trắng đi ra. Dáng vẻ thướt tha, như gió xuân thổi cành liễu. Vóc người đa tình quyến rũ, gót sen từng bước, thanh lệ thoát tục, vẻ mặt bình yên cười yếu ớt nhẹ nhàng, lúc ngoái đầu nhìn xung quanh, sóng mắt lưu chuyển, quyến rũ động lòng người.

Cô gái này, không thể nghi ngờ là cực phẩm trong cực phẩm. Mà thái độ của cô cô vừa nãy đối với Sở Vân Hiên, hoàn toàn là trận chiến của cực phẩm a! Đây là đại nhân vật ở đâu ra vậy, ngay cả Sở Vân Hiên cũng dám đùa giỡn?

Bạch Tiểu Hoa tùy ý liếc nhìn Trương Thế Thanh một cái, thản nhiên nói "Anh không có bệnh!"

Gì? Không có bệnh?

Trương Thế Thanh cười nhạt, xem thường cô gái khí chất bất phàm, hình dáng thoát tục trước mắt này, vừa

nầy hấn đối với cô cũng có vài phần kính trọng, không nghĩ tới đúng là người ngu ngốc! Dáng vẻ của mình, dù không phải bác sĩ, là người bình thường, cũng nhìn ra được thân thể mình có bệnh, nhưng mà người gọi là bác sĩ giỏi, lại còn nói chính mình không có bệnh!?

"Lão đại Sở gia, anh đang đùa họ Trương tôi sao?"

Bạch Tiểu Hoa liếc xéo hấn một cái, mặt không thay đổi nói "Anh không có bệnh, nhưng anh bị trúng độc. Đã rõ chưa? Có phải thường xuyên cảm thấy ăn cái gì cũng chán ghét, muốn ói, mỗi đêm đau đầu mất ngủ, mỗi ngày hôn mê mấy lần, mỗi lần hô hấp không thuận lợi, mà còn không cử động, bất lực, phía dưới thấy phụ nữ cũng không có phản ứng đúng không?"

Trương Thế Thanh toàn thân chấn động, không thể tin được nhìn Bạch Tiểu Hoa, nếu như vừa nãy coi cô là ngu dốt, nhưng ngay cả mình không cử động, không cách nào làm tỉnh, cô cũng biết, hơn nữa chỉ dùng một cái liếc mắt là đã nhìn ra, điều này có thể để cho hấn không khiếp sợ, không kinh ngạc sao!

"Những bác sĩ ngu ngốc kia nói người có bệnh? Trương đại thiếu gia, anh bị lừa rồi!" Bạch Tiểu Hoa thản nhiên

nói, mắt hạnh quyền rũ đảo nhanh một tia sáng lấp lánh gian xảo.

Chương 29: Lang y như từ mẫu

"Trương đại thiếu, anh rút cuộc đắc tội đến người nào vậy, tới nỗi người ta dùng biện pháp ác độc đó trả thù anh, tôi thật sự là cảm thấy bi ai thay anh." Bạch Tiểu Hoa nhẹ nhàng thở dài một hơi, vẻ mặt tha thiết chân thành, hai tròng mắt tràn đầy đồng tình.

"Anh hai, anh đừng nghe nữ nhân này nói bậy, cô ta chỉ là nhìn thoáng qua, dựa vào cái gì mà nói anh trúng độc. Nếu trúng độc, tại sao có thể sống đến bây giờ, anh chỉ là mắc phải bệnh lạ từ nhỏ." Trương Thế Nhân vội chạy đến bên người Trương Thế Thanh, bắt mạch trờng mắt nhìn Bạch Tiểu Hoa liếc mắt một cái, tóm lấy Trương Thế Thanh định rời đi nơi này.

Bạch Tiểu Hoa mỉm cười, không nhanh không chậm nói, "Ta nói Trương nhị thiếu này, tình trạng bệnh của anh hai anh tôi nói đúng tám chín phần, anh cũng đừng trợn mắt nói dối như vậy chứ! Đúng là Trương đại thiếu quả thật từ nhỏ đã mắc phải bệnh lạ này, nguyên nhân là có người đã hạ độc hắc từ lúc đó, người này khá thông minh, hẳn ta chọn độc mạn tính, loại này dùng chút ít thì không

sao, nhưng tích lũy theo tháng ngày, sẽ biến thành kịch độc, mà Trương đại thiếu hiện giờ đã 28 tuổi, nhiều nhất chỉ còn sống được thêm 2 năm nữa thôi."

Trương Thế Thanh sau khi nghe xong, sắc mặt lạnh lùng, biểu tình âm trầm.

Trương Thế Nhân nhìn anh mình liếc mắt một cái, trên mặt hiện lên một tia lo lắng, tuy rằng hắn đã che dấu rất nhanh, thế nhưng bị Bạch Tiểu Hoa nhìn thấy rõ ràng.

"Anh hai, anh đừng tin cô ta, bác sĩ cao cấp của Lý gia đều nói anh là bị bệnh di truyền hiếm thấy, đừng quên bác gái cũng mất vì như vậy, làm sao có thể là trúng độc? Anh hai yên tâm, em khẳng định anh sẽ sống lâu trăm tuổi, chúng ta đừng nghe mục điên này nói hươu nói vượn."

Trương Thế Thanh cùng Trương Thế Nhân là anh em cùng cha khác mẹ, mà Trương Thế Thanh nghĩ rằng mẹ đẻ của anh ta từ lúc anh ta năm tuổi bởi vì bị bệnh qua đời.

Trương Thế Nhân sốt ruột thuyết phục anh hai của mình, cơ thể lại đột nhiên cứng đờ, một bàn tay trắng

nõn như ngọc, đang gắt gao bóp ở trên cổ của anh ta.

"Ngươi. . . . . Ngươi làm. . . . . Cái gì?"

Sở Vân Hiên cười lạnh, trong phượng mâu tràn đầy vẻ ngạo mạn, bàn tay kia nhìn giống như nhu nhược vô lực, giờ phút này lại nếu như móng vuốt ma quỷ, giãy tiếp theo có thể xé rách hẳn.

"Khỏi đi, thả hẳn đi." Bạch Tiểu Hoa hơi hơi nhú mi, đưa tay vỗ nhẹ bả vai Sở Vân Hiên, ôn nhu nói, "Chẳng lẽ chó cắn anh, anh nhất định phải cắn lại sao? Hôm nay cũng không phải ngày thích hợp để giết người!"

Sở Vân Hiên nhìn thấy nhu tình trong mắt nàng, bàn tay đang bóp chặt chậm rãi buông ra.

Giống như được trọng sinh, Trương Thế Nhân vô lực ngã nhào trên đất, hô hấp từng ngậm từng ngậm, kích động đi đến bên chân Trương Thế Thanh, giữ chặt ống quần hẳn, "Anh hai, chúng ta mau rời khỏi nơi này đi, em thiếu chút nữa bị bọn họ giết chết, bọn họ nhất định là bởi vì bị em nói trúng tim đen, cho nên mới thẹn quá hóa giận muốn giết em!" Nói xong, phần nộ trùng mắt nhìn Sở Vân Hiên, "Đừng tưởng rằng Thiên Long hội các

người to lớn, người nếu dám đụng đến một sợi tóc của ta, Lý gia sẽ không bỏ qua các người!"

"Câm miệng!" Trương Thế Thanh lạnh nhạt nói.

"Anh. . . . . Anh hai. . . . ." Trương Thế Nhân thấy thái độ của Trương Thế Thanh không thích hợp, cũng không dám làm càn, chỉ có thể ăn nói thật cẩn thận, "Chúng ta vẫn nên đi thôi, bằng không lát nữa anh bị đau thì làm sao bây giờ?"

"Anh nói em câm miệng!" Trương Thế Thanh trợn mắt nhìn em mình, lớn tiếng quát.

Sở Vân Hiên miễn cưỡng ngáp một cái, thân mình nhẹ nhàng lướt trên, nháy mắt đi vào dựa vào ghế da, tự nhiên tao nhã nằm xuống.

Tiêu Lạc Hàn cùng Hạ Lưu Ly nhắm nháp rượu ngon, thờ ơ lạnh nhạt.

Ngọc Đường Xuân mỉm cười, khoe miệng giơ lên một độ cung.

Biết Trương Thế Thanh cũng không phải loại ngu dốt, tất

nhân cũng đã đoán ra được chuyện gì. Lại là một bộ phim gia tộc tàn sát lẫn nhau, huynh đệ phản bội, đây là bi ai khi sinh ở đại gia tộc.

Trương Thế Thanh nhắm mắt, hít sâu một hơi, bình phục lại tâm tình của mình, rồi đột nhiên mở mắt ra, cung kính khiêm tốn nhìn Bạch Tiểu Hoa nói, "Xin hãy tha thứ em trai tôi xúc động ngu xuẩn, xin cầu thần y chữa cho tôi."

Bạch Tiểu Hoa cười nhạt, nghiêm túc nói, "Không có việc gì, coi như bị chó cắn thôi."

Mọi người sau khi nghe xong, nhin không được phì cười, không khí ban đầu bởi vì Sở Vân Hiên tức giận mà hóa giải đi không ít.

Trương Thế Nhân bây giờ là giận mà không dám nói gì, Sở Vân Hiên vừa nãy thực sự muốn giết mình, biểu tình kia cũng không phải là đùa giỡn. Chỉ có thể cắn giận trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Hoa một cái, cúi đầu làm bộ ủy khuất.

Thấy nàng cũng không tức giận, Trương Thế Thanh an tâm không ít, trong đôi mắt có một tia hảo cảm đối với

cô gái này.

"Xin hỏi thần y, độc ta trúng phải, có thể giải được?"

Bạch Tiểu Hoa gật đầu, "Có thể, chẳng qua chất độc ở trong thân thể anh tích tụ đã lâu, giải độc có chút phiền phức mà thôi."

Trong lòng của Trương Thế Thanh nghĩ, thần y nói rất phiền toái, cũng không phải là không thể giải, như vậy mình còn có thể cứu.

"Vừa nãy tôi đáp ứng Sở gia chủ, nếu bệnh của Trương mỗ có thể khỏi hẳn, sẽ hiến hết cổ phần, tuyệt đối không nuốt lời!"

Bạch Tiểu Hoa có chút do dự nhú mày, khó có thể mở miệng nói, "Ai, anh cần biết tâm thầy thuốc như cha mẹ a, cổ phần công ty và vân vân tôi cũng không để ở trong mắt, thế nhưng độc này của anh nếu muốn giải thật sự có chút phiền toái, hơn nữa cần dược liệu vô cùng quý hiếm, nếu là tốn thời gian giải độc cho anh, chỉ sợ sẽ chậm trễ bệnh tình của những người khác. . . . ."

Trương Thế Thanh khóe miệng run run, ngoan độc nhìn

tâm, tục ngữ nói thật là đúng, yêu trẻ đừng đem nó đến thầy thuốc!

"Trên danh nghĩa của tôi còn có một khách sạn năm sao cao cấp, nếu thần y không chê, hãy thu luôn đi!"

Bạch Tiểu Hoa thở dài một hơi, khó khăn nhìn Trương Thế Thanh, "Anh xem lời nói lúc này của tôi là cái gì, tôi ngay cả cổ phần công ty cũng không để trong mắt, còn cần cái khách sạn đó sao? Nên biết lang y như từ mẫu nha!"

Câu nói này của Bạch Tiểu Hoa, không chỉ trên trán Trương Thế Thanh hắc tuyến, khóe miệng mọi người ở đây đều hung hăng run run.

Lang y như từ mẫu? Khẩu Phật tâm xà thì có! Quả thực chính là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của a!

"Thần y ngài ngàn vạn lần đừng nói như vậy, tục ngữ nói rất đúng, tiền tài đáng quý, tình yêu vô giá, nhưng là nếu có thể sống mà hưởng thụ cơ! Tôi ngay cả mạng sống cũng sắp không còn, còn muốn vật ngoài thân làm cái gì? Ngài nhận lấy đi, cho dù không hiềm lạ, cũng có thể làm từ thiện, ngài nói đúng không!"

Bạch Tiểu Hoa khó xử nhu nhu cái trán, thở dài một hơi nói, "Ai, tôi sẽ cố gắng mà đáp ứng anh, thật sự là lang y như từ mẫu mà, tôi cũng không nhẫn tâm thấy chết mà không cứu được!"

Mọi người thiếu chút nữa học máu, đây là lần đầu tiên nhìn thấy người vô sỉ như vậy, còn cái gì mà lang y như từ mẫu, quả thực chính là ăn thịt người cũng không muốn phun xương cốt ra.

Ngọc Đường Xuân nhìn thoáng qua Bạch Tiểu Hoa, trong con ngươi màu lam tràn đầy ý cười nhẹ nhàng.

Mà Trương Thế Thanh cho dù biết mình bị tính kế, cũng không dám nói gì, dù sao tính mạng mới là quan trọng nhất, nếu ngay cả mạng sống cũng không còn, còn cần những thứ này làm cái gì, cũng không thể đưa vào trong quan tài. Huống hồ, hắn rất cần một thân thể khỏe mạnh để giải quyết thù trong giặc ngoài, cái chết năm đó của mẹ, nghĩ lại, thật đúng là có nhiều nghi vấn, hắn phải tra rõ lại thêm một lần nữa.

Yến hội kết thúc lúc mười hai giờ đêm, cuối cùng hoàn hảo bế mạc.

Bạch Tiểu Hoa nhìn bóng dáng Trương Thế Nhân rời đi, mắt hạnh híp lại, thì thào lắm bầm, "Tôi sẽ khiến cho các người đấu tranh nội bộ trước! Lý gia. . . .Chỉ khi nào các người suy sụp, gia tộc cổ võ đằng sau sẽ ra mặt đúng không? Chờ. . . . Ta sẽ từng bước từng bước đem tất cả các người lộ diện."

Chương 30: Mời khách đến chơi

Văn phòng to lớn, xa hoa.

Trương Thế Nhân rụt rè đứng trong góc, trong ánh mắt có chút sợ hãi. Một người mặc đồ đen ngồi ở ghế da phía trước anh ta, quay lưng lại, nhìn không rõ lắm bộ dáng của người nọ, nhưng chung quanh lại tản ra hơi thở âm trầm khủng bố.

"Trương Thế Thanh đem cho hết cổ phần công ty trong tay cho Thiên Long hội? Người bị ngu sao? Kề kề đi cạnh hắn mà còn để chuyện này xảy ra." Thanh âm của nam tử kia lãnh khốc vô tình, lời nói bnc nhọn giống như muốn làm cho người đối diện bị thương.

"Chuyện lần này xảy ra bất ngờ, làm sao biết được yến tiệc của Sở Vân Hiên có thần y, liếc mắt một cái mà nhìn ra được đại ca trúng kịch độc, tôi đã dùng mọi cách ngăn cản, nhưng chẳng trúng thời Sở Vân Hiên kia thiếu chút nữa giết tôi, ta chỉ là một người bình thường, sao có thể chống lại Tu Luyện Giả, cho nên mới phải. . . . ."

Trương Thế Nhân sốt ruột giải thích, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa không ngừng.

"Thì ra là hấn nhúng tay vào, như vậy cũng không trách người." Nam tử tạm dừng một chút, giống như đang tự hỏi điều gì, cuối cùng thanh âm trầm thấp nói, "Ta cho người hai gã cao thủ Huyền giai trung kỳ, chuyện Trương gia các người, phải lập tức giải quyết, nếu không . . . . ."

Huyền giai trung kỳ? Trương Thế Nhân kích động đến mức nhảy dựng, nét mặt biểu lộ tươi cười độc ác, cái này, cho dù anh hai có trị hết độc hay như thế nào đi chăng nữa, mình sẽ phải sợ hấn nữa, nếu như hấn không chịu hợp tác, thì đừng trách mình không niệm tình anh em .

"Vâng vâng vâng, tôi nhất định sẽ làm tốt, xin chủ nhân yên tâm, nếu lần này làm không xong, tôi cũng không

còn mặt mũi nào gặp ngài nữa." Trương Thế Nhân khúm núm đáp ứng.

"Ừ, người đi ra ngoài đi, một tháng sau tới gặp lại!" Nam tử nói xong, nhẹ nhàng giơ tay phải lên, ý bảo hẳn có thể đi ra ngoài.

"Chủ nhân, ta xin phép lui" Dứt lời, Trương Thế Nhân cung kính xoay người lui ra ngoài.

Bên kia, Tiểu Hoa nhíu lại đôi mi thanh tú, lạnh lùng nhìn hội sở y dược vắng tanh.

Suốt một tuần lễ, không có một người tới cửa. Thiên hạ hiện giờ có phải thái bình quá hay không, không có người bị thương?

Giống như nhìn ra Tiểu Hoa buồn bực, Sở Vân hiên âm thầm cười, "Không cần rất sốt ruột, nói không chừng ngày mai có khách quý tới cửa."

Cũng không trách không ai đến, quan trọng là cái giá phải trả cũng quá cao đi. Chuyện của Trương Thế Thanh lần đó, giống như ví dụ điển hình, hưởng hồ làm gì có ai bình thường mà lại mắc bệnh nan y, bị thương nặng?

Bệnh nhẹ bình thường thì đi bệnh viện, đa số người bệnh sẽ chọn Lí gia đã có thâm niên lâu đời, còn ở đây họ không yên tâm lắm.

Mọi người không vội, nhưng Bạch Tiểu Hoa cấp.

Bắt đầu lại sau 5 năm, cô không muốn mới vừa bước đầu tiên lại chết non.

Ngươi đã không chủ động tới cửa, ta đây đành phải dùng liều thuốc mạnh hơn, để xem các ngươi tới hay không!

Ngọc Đường Xuân thấy Bạch Tiểu Hoa đứng lên, đi ra bên ngoài, ôn nhu nói, "Như thế nào, kiềm chế không được?"

"Nếu bọn họ không thích ôn nhu, tôi đành phải cho bọn họ biện pháp mạnh."

"Cô tính làm gì?"

"Không phải là không có người bị bệnh, bắt đắ dĩ, tôi cũng chỉ là mời khách tới cửa "

Sở Vân Hiên khêu mi, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt sắc

trần đầy mỉm cười đồng ý, "Chủ ý này tốt, buổi tối anh làm với em!"

"Không cần." Không hề nghĩ ngợi, trực tiếp cự tuyệt.

"Vì sao không cần anh đi?" khuôn mặt tuần tú của Sở Vân Hiên cứng đờ, ủy khuất nói. dạ hắc phong cao (ban đêm gió lớn), cô nam quả nữ, đúng là cơ hội tốt để bồi dưỡng tình cảm.

"Nhiều người làm, anh muốn bị phát hiện sao? Huống hồ, tôi động thủ là đủ rồi." Cô cũng không phải kẻ ngốc, nếu đáp ứng Sở Vân Hiên, ba người kia tuyệt đối cũng đi theo, phải bóp chết ý nghĩ của bọn họ từ trong trứng nước, đỡ phải phiền toái cho cô

Vì thế. . . . .

Đêm khuya. . . . .

Bạch Tiểu Hoa bất đắc dĩ nhìn bốn nam nhân mặc đồ đen, nghe bọn hắn thương lượng kế hoạch tác chiến.

Sau khi bọn họ trải qua tranh luận kịch liệt, đã chọn ra được ——

Đầu lĩnh —— Lãnh Như Phong, Sở Vân Hiên.

Trợ thủ —— Hạ Lưu Ly, Tiêu Lạc Hàn.

Canh gác —— Bạch Tiểu Hoa.

Bốn thằng này còn hăng hái hơn mình, quây tung bừa trời đất==.

Vì thế. . . . .

Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, phía đông - bang chủ Thiết Ứng của Phi Ứng bang, chửi ầm lên, "***, dám phái sát thủ tới ám sát tao . . . . ."

Phía tây - bang chủ Bạch Hổ của Bang Vương bang, nằm trên giường, khoanh tay ngồi nhìn không làm được gì, tức giận phun khí, "Mẹ nó, nhất định là Thiết Ứng hạ thủ, dám đánh gãy kinh mạch của ta, hảo thủ đoạn, thật độc ác. . . . ."

Thân ảnh màu đỏ lạng lẽ đứng ở trên nóc nhà, tuyệt sắc nam tử nhếch môi cười, trong bóng đêm càng phát ra quỷ dị ma mị.

Cùng thời gian, hai đại gia tộc phía nam và phía bắc, trụ sở Triệu gia cùng Lưu gia, đèn đuốc sáng trưng. Đám người ở trong sân rộn ràng nhộn nháo âm ỹ bận rộn, nhóm người hầu nhóm hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, cảnh giác canh giữ ở bốn phía ngôi nhà, chỉ biết là gia chủ nhà mình bị đưa đến Lý gia.

Lãnh Như Phong giống như hòa làm một với bóng đêm, nhìn tình cảnh hỗn loạn của hai nhà, con người tối đen như mực hiện lên một tia lưu quang.

Mà Bạch Tiểu Hoa bởi vì nhàm chán cực độ, nằm trên cây đếm sao.

Vốn mình mới là chủ mưu, kết quả lại biến thành vô công rồi nghề.

Lá cây vang lên tiếng sột soạt, Bạch Tiểu Hoa lười mở mắt, miễn cưỡng hỏi, "Trở lại rồi à! Nhanh quá nhỉ! Ghi nhận công lao của anh rồi nhé, tôi muốn đi ngủ."

Lãnh Như Phong là người đầu tiên trở về, danh hiệu đệ nhất sát thủ cũng không chỉ phải là cái danh, tốc độ kia chính là Quỷ Phủ thần công.

Cởi áo khoác, nhẹ nhàng đắp lên người Bạch Tiểu Hoa, sau đó ngồi ở bên cạnh cô, lẳng lặng nhìn sườn mặt của cô.

Bạch Tiểu Hoa mở mắt ra, quay đầu cho Lãnh Như Phong một nụ cười, "Quả nhiên, anh là người đầu tiên."

Lãnh Như Phong đưa tay gạt những sợi tóc tán loạn trên trán cô qua một bên, ôn nhu nói, "Tỉnh rồi hả?"

"Vô nghĩa, bị anh nhìn chăm chăm như vậy, cả người tôi lạnh run lên đây này."

Lãnh Như Phong buông mắt, không nhìn cô nữa.

Bạch Tiểu Hoa bất đắc dĩ ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn ánh trăng. Đêm khuya gió có chút lạnh, Bạch Tiểu Hoa rung mình một cái.

Một đôi cánh tay cường tráng hữu lực ôm lấy vai mình, cô nhìn nửa mặt Lãnh Như Phong lạnh lùng hoàn mỹ, cúi đầu rầu rĩ nói, "Không có việc gì, tôi không lạnh." Dứt lời, muốn đẩy cánh tay của hắn ra.

Lãnh Như Phong nhú mảy, đem cả thân thể nhỏ xinh kia ôm vào trong ngực, thân nhiên phun ra hai chữ, "Nói dối!"

"Không có, tôi thật sự không lạnh, cho nên anh buông ra đi!" Ngực của hắn vẫn ấm áp như thế, tràn ngập cảm giác an toàn, nhưng cô không có khả năng tiếp nhận phần nhu tình này nữa.

Đệ nhất sát thủ! Có đôi khi, cô thấy mình như đang nằm mơ, một chút cũng thật. Mà nam nhân trầm mặc ít lời, lãnh khốc như núi băng này, cho tới bây giờ cô cũng chưa thực sự hiểu biết quá nhiều về hắn.

"Hừ! Đừng nhúc nhích!" Lãnh như Phong ôm cô thật chặt, ở một chỗ cô không thấy được, như ẩn như hiện một chút cười thỏa mãn.

Chương 31: Giảm giá cho ông

Ngày hôm sau.

Giống như dự đoán hôm qua, đám người xếp hàng nối liền không dứt từ cửa tới cuối hẻm, nhìn kĩ thì thấy Kim

Ứng và lão đại của hắn là Thiết Ứng cùng đám đàn em của lão, tổng cộng có ba mươi người. Lão gia chủ Lưu Chấn Vĩ dẫn theo toàn bộ những nhân vật quan trọng.

Đám người âm ỹ, không thiếu những âm thanh mắng chửi, ai cũng muốn đều muốn chiếm vị trí đầu tiên, có nhiều người còn muốn đánh nhau.

Lưu Chấn Vĩ thấy Thiết Ứng được bọn đàn em đỡ đứng dậy, không khỏi có chút kinh ngạc hỏi, “Anh Thiết, đây là...” Sao hắn cảm thấy hình như thương thế của Thiết Ứng còn nặng hơn hắn?

Thiết Ứng cảm thấy thân thể mình đã muốn chết lặng, đau suốt một đêm qua, hiện giờ hắn không nghĩ là thân thể này còn sống, hắn vội giải thích. “Không có gì, chỉ là tối qua không cẩn thận bị ngã...”

Lưu Chấn Vĩ sững sốt, có thể ngã thành bộ dạng này? Cũng sắp trở thành người thực vật luôn rồi.

Hắn cũng hiểu, Thiết Ứng này không muốn giải thích nhiều.

“Anh Lưu, ông đây là...” Thiết ứng cũng hết sức kinh

ngạc, hấn bị thương thì không nói, nhưng Lưu Chấn Vĩ cũng bị thương, còn có vẻ như không nhẹ.

Lưu Chấn Vĩ xấu hổ cười, lại giả bộ trấn định nói, “Hôm qua lúc luyện công, vốn là sắp thắng cấp, kết quả có việc ngoài ý muốn nên...”

Nói như vậy, thời điểm lúc tu luyện giả thắng cấp đột phá là hết sức quan trọng, hơn nữa còn tiêu hao rất nhiều sức lực, nếu không đủ chân khí, vào thời điểm muốn đột phá, vì chân khí không đủ để vận chuyển mà dẫn đến thất bại, hơn nữa bản thân bị trọng thương cũng là việc bình thường.

Thiết Ứng gật gật đầu, cũng không nói gì thêm, quan trọng là hiện tại hấn cũng không có sức lực để nói chuyện, cố gắng một đêm đã khiến hấn kiệt sức. Vốn là trông cậy vào Lý gia có thể giúp hấn chữa trị, nhưng không ngờ Lý gia lại nói kinh mạch của hấn bị hao tổn không có cách nào cứu chữa. Thiết Ứng nghe xong thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Kinh mạch bị hao tổn đối với tu luyện giả là điều tuyệt đại cấm kị, hơn nữa rất khó khôi phục. Không nói tới những loại thuốc bổ quý hiếm, mà cho dù có thì cũng

khó có thể khôi phục lại như ban đầu.

Thiết Ưng lúc này mới hoảng lên, sức nhớ tới hôm qua ở Thiên Long hội có xuất hiện một nữ thần y, giống như bắt được cây thuốc quý cuối cùng, một phút cũng không đợi vội vàng chạy đến Thiên Long hội.

Thời buổi rối loạn như hiện nay, bản thân mình bị hao tổn kinh mạch, chuyện mất hết thực lực này tuyệt đối không thể bị bại lộ. Kim Ưng so ra thì kém Thiên Long hội lại không có đại gia tộc võ gia chống lưng, tu luyện giả có thể đếm trên đầu ngón tay, nếu như để kẻ thù biết được thì rất phiền toái.

Hung thủ là ai, trong lòng Thiết Ưng đại khái cũng rõ ràng. Những năm gần đây Bạch Hổ bang cùng bọn họ có ân oán, mà mấy hôm trước Vương Lão Hổ còn bị mình đả thương, cho nên đêm qua mới đến trả thù. Về phần Sở Vân Hiên và Lãnh Như Phong, căn bản sẽ không hoài nghi hai bọn họ, chính là Bạch Hổ bang đã thuê cao thủ, có thể trong vòng ba chiêu mà đánh mình thành như vậy, thì người nợ ít nhất cũng là cường giả Huyền giai hậu kỳ.

Khéo hơn là Lưu Chấn Vĩ cũng có cùng suy nghĩ giống

như Thiết Ưng.

Trong mỗi quan hệ của các đại gia tộc, luôn rất khó nắm bắt. Bên ngoài thoát nhìn rất hòa thuận vui vẻ, nhưng trên thực tế ở bên trong thì họ ngấm ngầm người lừa ta gạt, sớm đã đấu đá nhau rung trời, chẳng qua là không ai nguyện làm chim đầu đàn, chỉ muốn ngồi đó chờ mát ăn bát vàng.

Tuy rằng Lưu Chấn Vĩ hoài nghi chính là đối thủ một mất một còn với mình Triệu gia làm, nhưng không có bằng chứng thì ai sẽ tin đây? Triệu gia đến chết cũng không nhận, mình cũng không có cách nào khác. Đến lúc bại lộ ra chuyện thực lực của mình, còn có thể đưa tới một số người tâm địa xấu xa, cho nên càng nghĩ thì vẫn là nên âm thầm giải quyết việc này thôi, giữ được thực lực của mình mới là quan trọng nhất.

Rốt cục, trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, Bạch Tiểu Hoa cũng tiêu sái đi ra, vì dung mạo khiến cho cô càng trở nên thanh lệ thoát tục, tựa như tiên tử.

Tất cả đàn ông trong phòng, đều nhìn đến ngây người.

Nhưng câu đầu tiên mà tiên tử này mở miệng lại khiến

cho toàn bộ người trong phòng như bị tát một gáo nước lạnh, “Sáng tinh mơ đã quấy rầy mộng đẹp của người ta, nếu còn ở đây âm ỹ thì toàn bộ cú hết cho tôi.”

Sắc mặt của mọi người đều có chút xấu hổ, ngay cả những người ngồi ở bàn trên cũng không dám làm càn, chỉ có thể đem sự khó chịu nuốt trở vào.

Lưu Chấn Vĩ tuy rằng không hài lòng với thái độ của cô gái trẻ này nhưng cũng biết dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu, vì thế ông kêu bọn đàn em đỡ mình đi qua, hé ra khuôn mặt tươi cười già nua giống như một đóa hoa vạn thọ.

“Vị này chính là thần y... không biết xưng hô như thế nào đây?” Lại nói tiếp, cô gái trẻ xinh đẹp này còn không giới thiệu tên.

Bạch Tiểu Hoa nhìn hẩn một cái, thân nhiên nói, “Gọi tôi là Hoa thần y là được rồi.”

Lưu Chấn Vĩ khóe miệng vừa nhếch, cô gái này so với con gái mình còn nhỏ hơn, thật sự là da mặt dày, người khác kêu cô ta một tiếng thần y là nể mặt cô ta, nhưng chính cô ta lại kêu mình là thần y, cũng quá là kiêu ngạo

mà!

“Hoa... thần y, tôi là Lưu gia Lưu Chấn Vĩ, hôm qua luyện công có điểm sơ xuất, nghe nói Hoa thần y y thuật cao minh, có thể khởi tử hồi sinh, tựa như Hoa Đà, nên hôm nay đến đây phiền toái thần y cứu chữa cho lão già này một phen.” Cách nói chuyện khiêm tốn, tuy rằng trong lòng đối với thực lực của cô gái này có chút hoài nghi, nhưng dù sao đây cũng là địa bàn của Thiên Long hội, cho nên hắn cũng không muốn bị bề mặt.

Đại trưởng phu, co được giãn được!

Trong lòng Bạch Tiểu Hoa rất thích chí, không nghĩ tới hiệu quả lại tốt như vậy, hơn nữa đều là cá lớn, lần này sẽ kiếm được một khoản lớn a.

Khuôn mặt xinh đẹp từ đầu đến cuối vẫn căng thẳng, không mỉm cười, lạnh lùng nói, “Lưu gia chủ khách khí, con người của tôi chỉ nhận thức tiền chứ không nhận thức người, hơn nữa thương thế cũng chia cấp bậc, bị thương càng nặng, tiền chữa trị lại càng đắt. Chữa bệnh cũng không phải chỉ một mình tôi biết, ông nên suy nghĩ cho kĩ.”

Lưu Chấn Vĩ cả kinh, chẳng lẽ cô gái này biết hắn từng đến Lý gia? Không thể nào, đêm qua lúc hắn đến Lý gia là tuyệt đối kín mật, Lý gia cũng sẽ không tùy tiện tiết lộ tin tức. Sở dĩ hắn đến Lý gia là vì nhiều năm qua Lý gia vẫn giữ thái độ trung lập, sẽ không tiết lộ thông tin của bệnh nhân.

Như vậy xem ra, cô gái này đang thử mình?

Trên mặt hắn tươi cười lấy lòng nói, “Hoa thần y nói gì vậy, ăn cơm cũng phải trả tiền, huống chi là xem bệnh? Chỉ cần Hoa thần y có thể trị khỏi thương thế cho tôi, bao nhiêu tiền cô cứ việc mở miệng.” Theo hắn thấy, giỏi lắm là mấy ngàn vạn, kinh mạch của hắn bị thương, bỏ ra chút tiền mà có thể khôi phục lại thì số tiền này sử dụng cũng đáng.

Bạch Tiểu Hoa vừa nghe lời này, khuôn mặt lạnh lẽo dường như cũng hé ra chút ý cười, “Nếu Lưu gia chủ đã nói vậy, tôi cũng an tâm.”

Quả nhiên là nhận thức tiền chứ không nhận thức chủ nhân, thay đổi sắc mặt so với lật sách còn nhanh hơn.

“Trước tiên ông đưa tay ra đây, tôi sẽ bắt mạch.” Bạch

Tiểu Hoa nói.

Lưu Chấn Vĩ vội đưa tay qua, trong lòng có chút khẩn trương nhìn sắc mặt kinh ngạc của Bạch Tiểu Hoa.

Bạch Tiểu Hoa chửi thề, đúng là hết chỗ nói, đêm qua mấy tên ngu ngốc kia sao lại xuống tay nặng như vậy? Chẳng phải cô đã đưa sẵn thuốc cho bọn họ rồi sao, vậy tại sao chân khí trong cơ thể Lưu Chấn Vĩ tán loạn không nói, ngay cả kinh mạch đều bị đứt?

“Hoa thần y, cô thấy thế nào?” Lưu Chấn Vĩ nhìn sắc mặt âm tình bất định của Bạch Tiểu Hoa thì cảm thấy căng thẳng, sốt ruột hỏi.

Bạch Tiểu Hoa thu hồi thần sắc kinh ngạc, thản nhiên nhìn Lưu Chấn Vĩ một cái, môi đỏ khẽ mở, “Lưu gia chủ... vấn đề của ông, có phần nghiêm trọng a.” Sau đó dùng ánh mắt hiểu rõ nhìn Lưu Chấn Vĩ, nói cho hắn biết, cô đã biết thương thế của hắn.

Lưu Chấn Vĩ ghé sát vào Bạch Tiểu Hoa, nhỏ giọng nói, “Nếu thần y đã biết thương thế của tôi, vậy cô nói xem có thể trị được hay không?”

Bạch Tiểu Hoa cũng thấp giọng nói, “Kinh mạch bị hao tổn, chân khí rối loạn. Mặc dù có thể chữa trị, nhưng cũng hơi rắc rối.”

Xem ra hẳn đến đây là đúng, nhìn cô gái trẻ này, quả thật có thực lực, ngay cả danh y cao cấp nhất của Lý gia cũng phải đến mười mấy phút mới phát hiện ra thương thế của hẳn, vậy mà cô gái này chỉ mới một phút ngắn ngủi đã tìm ra.

Huống chi cô ta nói hơi rắc rối nhưng có nghĩa là có hi vọng.

Lưu Chấn Vĩ kích động nói “Hoa thần y, chỉ cần có thể chữa trị khỏi thương thế cho tôi, bao nhiêu tiền cũng được, không sao cả.”

Bạch Tiểu Hoa thấy mục đích đã đạt được, liền sử dụng công phu sư tử ngoạm.

Tuy rằng có chút phiền toái nhưng sau lưng cô có Ngọc Đường Xuân, việc chữa trị kinh mạch đối với anh ta thì cũng là việc dễ dàng.

“Nể mặt Lưu gia chủ, tôi giảm giá cho ông, ông chỉ cần

đưa tôi ba triệu là được rồi!”

Chương 32: Ngoan ngoãn cho tôi làm việc

“Cái gì? Ba triệu?” Lưu Chấn Vĩ còn tưởng mình nghe nhầm, kinh ngạc lớn tiếng, cả người run lên.

Tiểu Hoa mỉm cười, gật đầu nói, “Ông không nghe nhầm, là ba triệu.”

Râu ở khóe miệng Lưu Chấn Vĩ run lên, “Ba triệu... không mắc quá chứ?” Hắn tưởng rằng nhiều nhất cũng chỉ là một triệu mà thôi. Lưu gia tuy rằng cũng có thể xuất ra ba triệu, nhưng dù sao vốn lưu động trong tay cũng có hạn, nếu miễn cưỡng lấy ra số tiền này thì sản nghiệp của Lưu gia và công ty cũng khó hoạt động.

Tiểu Hoa lắc đầu, khóe miệng nhếch lên, bình tĩnh nói, “Ba triệu đã là tôi giảm giá cho ông rồi, nếu đổi lại là người khác thì ít nhất cũng là bốn triệu, không thiếu một xu.” Dứt lời, con mắt nheo lại, “Lưu gia chủ, ông còn chưa rõ tình hình của mình sao? Thương thế của ông cũng không phải bình thường, chớ có vì nhỏ mà mất

lớn, Lưu gia không thể thiếu ông trấn giữ.”

Trong lòng Lưu Chấn Vĩ cả kinh, cô gái này nhìn như lạnh nhạt vô tình, kì thật rất thông minh giảo hoạt, hơn nữa mỗi câu nói đều chính xác, lời lẽ sắc bén, tuy chỉ ngắn ngủi có mấy câu nhưng đã làm rõ được tình thế trước mắt.

Thiên Long hội quả nhiên là lợi hại, toàn những người tài.

“Tôi thấy Thiên Long hội các người cũng quá là ức hiếp người, chỉ trị một chút thương thôi mà lấy tới ba triệu, còn nói là giảm giá, hù ai vậy?” Kim Ưng một bên đỡ lão đại của mình không nhịn được, hướng chỉ hắc đối với Thiên Long hội cũng rất ghen tị, nên nói ra hết những lời trong lòng mình.

Câu nói này của Kim Ưng cũng khiến cho mọi người có thêm can đảm, mọi người trong Lưu gia cũng bắt đầu oán giận. Trong lúc nhất thời, âm thanh trách móc cũng nổi lên bốn phía, trong lòng họ cũng không rõ vì sao lão đại lại nhất định đến đây trị thương, tuy rằng cô gái này nhìn rất xinh đẹp, nhưng lại giống như cố ý đào tiền của lão đại mà.

Tiểu Hoa cũng không giận, chỉ là thản nhiên nhìn thoáng qua Lưu Chấn Vĩ và Thiết Ứng đang nửa sống nửa chết.

“Nếu như thấy đấy, vậy xin mời tìm cao nhân khác, người đâu, tiền khách!” Tiểu Hoa không chút do dự xoay người đi vào, phía sau liền xuất hiện hai người đàn ông, một người mặc áo tím đậm, một người áo xanh.

Áo tím là Sở Thiếu Hoa, áo xanh là Sở Bồi Lâm. Hai người này là tả hữu hộ pháp của Thiên Long hội, là phụ tá đắc lực bên cạnh Sở Vân Hiên.

Khuôn mặt hai người mỉm cười, nhưng mắt lộ hàn quang, giọng nói lạnh lùng, “Mời!”

Mọi người không nghĩ tới cô gái này lại tuyệt tình như vậy, cư nhiên thật sự hạ lệnh tiền khách! Trong lúc nhất thời, mọi tiếng ồn ã tranh cãi trong phòng liền ngưng bật, ngay cả tiếng hít thở cũng khó nghe thấy.

Trong lòng Lưu Chấn Vĩ thầm kêu không ổn, cô gái này tính khí nóng nảy như vậy, thật không thú vị chút nào, nói tiền khách liền tiền khách, không lưu lại một chút tình cảm nào.

“Ba triệu!” Lưu Chấn Vĩ nghiêng răng nghiêng lợi nói, cả người đều đau, “Một xu cũng không thiếu, mong Hoa thần y chữa trị cho lão già này!”

Tiểu Hoa nghe xong, đưa lưng về phía bọn họ nở nụ cười. Khi xoay người lại thì khuôn mặt trở lại lạnh lùng nghiêm túc, giọng nói lạnh như băng, “Lát nữa tôi sẽ đưa số tài khoản cho ông, chỉ cần gửi qua đó là được rồi. Còn về phần trị liệu, nhất định phải phối hợp với tôi, theo lời tôi nói mà làm, nếu không thì không tiền!” Cô làm tư thế mời.

Lưu Chấn Vĩ gật đầu, bị cô làm cho tính khí nóng nảy cũng biến mất, “Điều đó là tất nhiên.”

“Theo tôi vào bên trong!” Tiểu Hoa thản nhiên nói, xốc màn lên, dẫn đầu đi vào trong.

Lưu Chấn Vĩ không chút do dự, theo sát phía sau.

Mười phút sau, Lưu Chấn Vĩ đi ra, trong tay cầm một gói thuốc, bộ dạng giống như sợ người khác cướp lấy. Vừa ra khỏi cửa liền hướng về phía người của lão nói, “Đi về mau.”

Hơn mười giây sau, mọi người trong Lưu gia đều đã đi hết, Thiết Ứng nhìn thấy bộ dạng sốt ruột của Lưu Chân Vĩ thì trong mắt không nén nổi ý cười, trong lòng cũng hiểu được bảy tám phần, xem ra lão già này kiếm ba triệu cũng không dễ.

Hung hăng trừng mắt nhìn tên đàn em vừa nãy cầm đầu ồn ào, Thiết Ứng mắng, “Đúng là không có mắt, cậu muốn hại chết tôi à? Nếu như còn nói sai gì nữa, tôi sẽ lột da cậu đầu tiên.”

Người nọ sợ hãi quỳ xuống, dập đầu nhận sai, “Đại ca, em biết sai rồi, lần sau không dám nữa.”

“Người tiếp theo.” Tiểu Hoa nhìn thấy tất cả nhưng lại giả vờ như không thấy, những người này bị dạy dỗ một chút cũng tốt.

Thiết Ứng vừa nghe gọi thì kích động kêu đàn em đỡ qua, vì đau đón mà khuôn mặt lão trở nên vặn vẹo, nhưng vì muốn lấy lòng Tiểu Hoa mà cố gắng nặn ra nụ cười.

“Đừng cười, muốn hù chết người à?” Nụ cười này cũng quá là kinh dị.

Thiết ứng khúm núm đáp, “Vâng vâng, không cười. Á... đau...”

Bạch Tiểu Hoa bóp vào chân và đánh vào tay ông ta, Thiết Ứng đau đón kêu la.

“Hoa thần y, thương thế của tôi có trị được không?” Hắc thật sự lo lắng vì sợ sẽ nhận được câu trả lời giống như ở Lý gia. Nếu như nửa người dưới trở nên tàn phế nằm ở trên giường thì không bằng cho hắc một phát súng để giải thoát.

“Hai chân bị gãy, cánh tay bị phế, xương sườn bị gãy tám cái, cột sống cũng bị đập nát, kinh mạch tuy rằng không đứt nhưng cũng bị tổn thương nghiêm trọng.” Bạch Tiểu Hoa kinh ngạc nhìn hắc một cái, nói, “Ông như thế này cũng chưa chết, còn có sức lực để mắng người, tôi thật sự bội phục ông.”

Thiết Ứng nghe vậy thì kinh hồn bạt vía, ban đầu đến Lý gia, Lý danh y vừa nhìn thấy hắc thì đã nói là không cứu được, toàn thân tê liệt, nhất định sẽ là một phế nhân. Lúc ấy hắc còn buồn bực thiếu chút nữa học máu, hiện tại mới biết, thật ra Lý danh y nói đều là sự thật, bất quá vì

Hoa thần y này chỉ nói rõ ràng hơn mà thôi.

“Thần y, tiên tử, tổ tiên của tôi, cô hãy cứu tôi. Kim Ưng của tôi từ trên xuống dưới có tới mấy ngàn người, nếu như tôi bị tàn phế, Kim Ưng coi như xong luôn...”
Trong lòng Thiết Ưng vội tính toán, cuống quýt kêu đàn em mau kiếm tiền, ba triệu tuy là rất nhiều nhưng bán đi vài song bài thì chắc là đủ.

Bạch Tiểu Hoa nhếch môi, tay phải chống cằm, cười như không cười nói, “Xong thì xong, Kim Ưng bang đã sớm nên đổi một cái tên mới.”

Thiết Ưng nghe vậy thì biến sắc, cẩn thận hỏi, “Lời này của cô là có ý gì?”

“Đi vào rồi nói!” Bạch Tiểu Hoa lại xốc màn lên, quay đầu nói với Thiết Ưng, “Kêu đàn em của ông đỡ vào rồi ra ngoài, tôi không hy vọng có người quấy rầy.”

Thiết Ưng gật đầu, sai hai người đỡ mình vào rồi bảo bọn họ ra ngoài.

“Hoa thần y có gì muốn nói, bây giờ có thể nói rồi!”

Bạch Tiểu Hoa gật đầu, “Thiết lão đại, tôi cũng không nhiều lời, người trong sáng không nói tiếng lóng. Thương thế của ông tôi sẽ chữa trị, hơn nữa một xu cũng không lấy.”

Thiết Ung nhú mày, người học võ như hấn tuy rằng tứ chi phát triển nhưng đầu óc cũng không phải ngu ngốc.

“Cô muốn tôi làm cái gì? Trên đời này không có chuyện muốn ăn cơm mà không phải trả tiền, huống chi lại là Hoa thần y tính tình giao hoạt như cô, tôi cũng không cho rằng cô thật sự trị thương miễn phí cho tôi.”

Bạch Tiểu Hoa cười nói, “Tính tình giao hoạt? Nếu đây là lời khen, vậy thì tôi xin nhận.”

Thiết Ung hừ lạnh một tiếng, hỏi, “Nói đi, điều kiện của cô là gì?”

Bạch Tiểu Hoa bình tĩnh nhìn hấn, nhìn đến khi hấn cảm thấy sợ hãi, mới chậm rãi mở miệng nói, “Kim Ung bang sẽ sửa thành Thiên Long hội, trở thành một phần của Thiên Long hội, vì Thiên Long hội mà cống hiến!”

Thiết Ung cả người cứng đờ, ánh mắt không tốt nhìn

chằm chằm Bạch Tiểu Hoa, lạnh lùng nói, “Ha ha, thật sự là một tính toán tốt!”

Cô gái này, quả thực là một người chuyên nghiệp, thừa nước đục thả câu!

Bạch Tiểu Hoa cũng không tức giận, chỉ cười dài nói, “Tôi cũng có thể không cần hỏi ý kiến của ông, nay ông chỉ là một phế nhân, Thiên Long hội muốn thu phục các người dễ như trở bàn tay. Chẳng qua là con người của chúng tôi tâm địa thiện lương, thấy ông cũng là một nhân tài, nên muốn giữ lại ông. Kim Ưng sáp nhập vào Thiên Long hội là một việc chỉ có lợi chứ không có hại cho các người, hơn nữa ở trước mặt người ngoài ông vẫn là vị lão đại được mọi người kính ngưỡng, chúng tôi sẽ không tiết lộ tin tức gì, ông chỉ cần nghe theo sự sắp xếp của chúng tôi là được.”

Chương 33: Tâm ma của Tiểu Hoa

Sau vài ngày vất vả giải quyết chuyện Lưu Trấn Vĩ và Thiết Ưng, cuối cùng cũng tới lúc nghỉ ngơi, Bạch Tiểu Hoa tắm rửa một cái, nằm thẳng cẳng trên giường, mà Tiểu Bảo lúc đầu muốn ngủ với mẹ, lại bị Ngọc Đường

Xuân hồng liên tục lừa mang tới phòng.

Bởi vì đã đáp ứng Tiểu Hoa, cho nên Ngọc Đường Xuân đành phải ở trong Thiên Long hội.

Mà Tiểu Hoa biết Ngọc Đường Xuân thích yên tĩnh ghét ồn ã, cho nên anh ta sống cùng một chỗ với mình. Tuy rằng hội sở y dược là của Thiên Long hội, nhưng thực ra vẫn chịu sự kiểm soát của Bạch Tiểu Hoa. Tuy rằng Sở Vân Hiên hết sức bất mãn, nhưng Tiểu Hoa vẫn rất bướng bỉnh, đành chịu ủy khuất, cuối cùng cũng đáp ứng Ngọc Đường Xuân ở cùng với Tiểu Hoa.

Bóng đêm yên lặng, ngẫu nhiên có gió nhẹ thổi qua. Bức màn hơi hơi tung bay, theo gió mà lay động.

Ngọc Đường Xuân đứng ở trước cửa phòng Tiểu Hoa, nghe thấy âm thanh có chút giống như than nhẹ, tiếng thở dốc hỗn loạn hòa với sự khủng hoảng.

Nhẹ nhàng mở cửa, lập tức nhìn thấy một người giống như đang gặp ác mộng, mà giọng nói của nữ nhân kia giống như con thú nhỏ bị thương thấp giọng khóc.

"Lại gặp ác mộng sao?" Nam nhân đi chân trần đi tới,

không phát ra tiếng động, rất nhanh tiến đến gần giường.

Đã lâu rồi không phát bệnh, tại sao bây giờ lại thành thế này ?

Ngọc Đường Xuân nhớ tới lúc lần đầu tiên thấy cô, lúc đó cô đã có bầu năm tháng, bởi vì mập hơn người bình thường, cho nên bụng rất lớn, cả người vô cùng mập mạp. Thảm bại nhất là trên mặt, hai tròng mắt gắt gao nhăm, mi tâm nhú chặt , cả người đầy mồ hôi lạnh, thoát nhìn chật vật mà tiều tụy, tái nhợt không có chút huyết sắc nào, nhưng lại có vẻ quật cường. . . . .

Hắn vốn không phải là một người có tâm thiện lương, mà ngược lại, hắn là một người không tim không phổi, không có...chút lương tâm nào.

Cho nên, hắn chỉ liếc mắt nhìn cô một cái, xoay người muốn rời khỏi. Sống chết của người khác, đâu có liên quan tới hắn? Hắn không có nghĩa vụ đi cứu ai, huống chi là một cô gái đang mang thai, lại vừa xấu lại phiền toái.

Nhưng ông quần bị cô túm rất chặt, một đôi mắt trong suốt phủ kín bởi sương mù, quật cường, rõ ràng đã tuyệt

vọng như con người vẫn chấp nhất chưa từng thay đổi, bình tĩnh nhìn hấn, dùng hết khí lực toàn thân, "Làm ơn thì làm cho trót, thà anh bỏ mặc cho tôi chết thì thôi, nhưng anh lại cứu sống tôi....thì anh phải chịu trách nhiệm."

Đây là cái logic gì?

Hấn chỉ là đi ngang qua, sau đó đúng lúc nhìn thấy một cô gái bị mấy gã côn đồ vây lại, sắp sửa bị cưỡng hiếp, nhất thời không có việc gì làm giết họ, cuối cùng thấy cô ta như bị điên, cầm dao cắt cổ tay của mình, máu tươi đỏ au theo mưa chảy tới chân của hấn. . . . .

Thân thể không thể không chế được mà tới gần cô, sau đó cầm máu cho cô, thậm chí dùng cả thuốc mặc tiền để bảo vệ kinh mạch vừa bị cắt đứt.

Chắc lúc đó hấn lên cơn, nên mới đi làm ơn với người ta.

Sau đó, hấn dẫn cô ta về.

Mà ác mộng, cũng bắt đầu từ lúc đó, gần như tra tấn cô cả đêm. Hấn không hỏi, cô cũng không chủ động nói cho hấn biết. Hấn biết đây không phải là bệnh, mà tâm

ma, hắn không giúp được cô, chỉ có người làm cho cô bị như vậy mới hóa giải được.

Mãi đến sau khi sinh tiểu bảo, cô mới không bị ác mộng nữa.

Nhưng hôm nay. . . . .

Ngọc Đường Xuân nhìn dung nhan xinh đẹp kia bởi vì tâm ma tra tấn mà nhăn lại, ngay cả mình cũng không chịu nổi, trong mắt tràn đầy đau lòng.

Là bởi vì Sở Vân Hiên sao? Hay là Tiêu Lạc Hàn? Hoặc là Hạ Lưu Ly? Lãnh Như Phong?

"Nha đầu này, gặp được mấy thằng chồng, người nào cũng làm cho người ta nể sợ, chắc trên thế giới này chỉ có mình cô mới có bản lĩnh đó!"

Vươn bàn tay lạnh như băng, đầu ngón tay xẹt qua mặt của cô, nhẹ nhàng vuốt khẽ cái trán.

"Đừng sợ!" Hắn ở bên tai cô thấp giọng an ủi.

"Anh đang làm gì? Bỏ tay ra, Ngọc Đường Xuân."

Ngọc Đường Xuân cười khẽ, rút tay ra, nâng mắt nói, "Chờ anh lâu rồi đấy."

Sở Vân Hiên không biết xuất hiện trong phòng từ khi nào, phượng mâu lạnh lùng nhìn chăm chăm Ngọc Đường Xuân, thản nhiên trào phúng nói, "Ngọc Đường Xuân không tim không phổi, cũng sẽ có một mặt dịu dàng như thế sao, chắc tôi hoa mắt rồi."

"Nếu lo lắng về tôi, tại sao lại chấp nhận cho tôi ở đây?"

Sở Vân Hiên thản nhiên nói, "Bởi vì là yêu cầu của vợ tôi, chỉ cần là yêu cầu của cô ấy, tôi sẽ không cự tuyệt."

Ngọc Đường Xuân giống như nghe được chuyện cười vui nhất trên đời, cười nhạo ra tiếng, "À, cái này giống như đang bồi thường cho cô ấy à? Cũng nhân tiện biểu thị quyền sở hữu của mình với cô ấy cho tôi xem phải không?"

Sở Vân Hiên không trả lời, mà đi đến trước giường Bạch Tiểu Hoa, nhíu mi hỏi, "Cô ấy bị sao vậy?"

Ngọc Đường Xuân nhếch môi, "Tôi nghĩ anh sẽ tính sổ

chuyện lúc này trước chứ."

Sở Vân Hiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của Bạch Tiểu Hoa, để trong bàn tay to ấm áp của hắn, trong mắt chỉ có cô, không quay đầu lại nói, "Tốt nhất anh đừng có ý nghĩ không an phận với vợ tôi. Còn về phần tính sổ, khỏi đi, bây giờ tôi chỉ muốn biết cô ấy bị làm sao?"

Sắc mặt tái nhợt, môi tím tái, cả người run rẩy, mồ hôi lạnh đầm đìa. Đây tuyệt đối không phải là ác mộng bình thường!

"Gặp ác mộng mà thôi." Ngọc Đường Xuân thân nhiên nói, nhưng trong long có chút kinh ngạc đối với thái độ Sở Vân Hiên.

Hắn đã nghĩ rằng người đàn ông nhỏ nhen này sẽ giết mình trước.

"Ác mộng?" Sở Vân Hiên nhú mi, lạnh lùng nhìn Ngọc Đường Xuân, "Chữa trị cho cô ấy đi!"

Đối với mệnh lệnh của hắn, Ngọc Đường Xuân tuy rằng không cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng vẫn thấy khó

chịu, lạnh lùng nói, "Tôi không có biện pháp."

"Cô ấy là sinh mệnh của ta, trị không hết, ta giết người!"
Sở Vân Hiên bùng nổ khí thế, thực lực Huyền giai hậu kỳ đỉnh hoàn toàn bộc lộ.

Ngọc Đường Xuân giống như không bị ảnh hưởng, ngược lại nhàn nhã đặt mông ngồi vào sa lon, rót một ly trà.

"Anh giết tôi cũng thế thôi, bởi vì tôi thật sự không làm được."

Sở Vân Hiên nheo lại con ngươi, trên mặt âm tình bất định, rõ ràng là không tin. Thần y đệ nhất thiên hạ Ngọc Đường Xuân, ngay cả người chết còn có thể kéo về từ quỷ môn quan, lại trị không được ác mộng?

"Tôi không lừa anh, Tiểu Hoa cũng là bạn tốt của tôi, Ngọc Đường Xuân tôi tuy là không tim không phổi, nhưng cũng không phải một người lang tâm cầu phế."

Sở Vân Hiên thu liễm khí tức, chậm rãi hồi phục về trạng thái bình thường.

"Tôi chỉ hỏi anh một câu, có nguy hiểm đến tính mạng của cô ấy không?" Cũng không phải hấn lỗ mãng, mà là bộ dáng của Tiểu Hoa thật sự vô cùng nguy hiểm, giống như giây tiếp theo sẽ chết mất.

Ngọc Đường Xuân trầm ngâm một lát, chậm rãi mở miệng nói, "Người sở dĩ gặp ác mộng, là bởi vì lòng có khúc mắc không rõ, mà khúc mắc của Tiểu Hoa không phải bình thường, mà là tâm ma phiền phức nhất, lòng có oán khí, ma chương có thể phá hủy ý chí con người. Hiện tại thì không sao, lâu dần, chắc chắn sẽ có chuyện!"

"Tâm ma?" Sở Vân Hiên nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, nhìn dung nhan không có huyết sắc của cô, trái tim vặn vẹo rồi rầm, đau lòng đến không thể thở.

Ngọc Đường Xuân đem toàn bộ phản ứng của hấn đặt trong mắt, trong lòng thở dài một cái.

Miễn cưỡng kéo khóe miệng lên, thản nhiên nói, "Về phần vì sao trong lòng cô ấy có tâm ma, anh phải là người rõ ràng hơn tôi mới đúng."

Chương 34: Hiểu lầm

"Tôi không biết năm năm trước đến tột cùng các người phát sinh cái quái gì, đó thực sự là tâm ma của Tiểu Hoa, tuyệt đối không có sai." Sắc mặt Ngọc Đường Xuân có chút khó coi, vẫn như trước kiên định trả lời Sở Vân Hiên, tiếp tục nói, "Sau Khi sinh tiểu bảo, cô ấy ít gặp ác mộng hơn, tôi nghĩ là cô ấy đã không sao. Đúng là rất kỳ quái nha, gặp ác ác mộng nhiều năm như vậy, những người bị tình trạng đó về sau nhất định sẽ xuất hiện thêm lần nữa."

Ngày thì suy nghĩ, đêm thì gặp ác mộng. Ác mộng là do tâm lý áp lực, ngay cả chính mình cũng không có biện pháp không chế.

Sở Vân Hiên buông lỏng giai nhân trong lòng, đứng dậy, chậm rãi đi đến trước cửa sổ.

"Năm năm sau, lần đầu tiên gặp cô ấy, tôi đã nghĩ. . . .
. Cô ấy sống rất tốt. Cô ấy rất có tinh thần, hơn nữa lúc đó cô ấy vẫn chưa có tiểu bảo."

Ngọc Đường Xuân nhú mi, ánh mắt nổi lên lửa giận,

"Sống tốt lắm?" Hừ lạnh một tiếng, "Năm đó nếu không được tôi cứu, cô ấy đã sớm chết."

Không khí trong nháy mắt trở nên lạnh hơn, hô hấp nhanh chóng bị ngưng kết lại.

Ánh mắt của Sở Vân Hiên lạnh lùng, đồng tử mạnh mẽ co rút lại, "Có ý gì? Nói rõ ràng đi!"

"Tuy rằng tôi không biết Tiểu Hoa có tức giận hay không, có muốn nói chuyện này cho anh biết hay không, năm năm trước. . . . . Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy, thì cô ấy đang bị một đám nam nhân đùa giỡn, nếu không phải tôi đứng lúc đi qua, anh nghĩ hậu quả sẽ như thế nào."

Cả người Sở Vân Hiên run lên, không thể tin được xoay người lại, gắt gao nhìn Ngọc Đường Xuân, môi có chút run rẩy, "Anh. . . . . Nói Tiểu Hoa cô ấy. . . . ."

Vẻ mặt của anh không có gạt người, xem ra chuyện đó thực sự từng xảy ra. Từ đầu tới cuối, Sở Vân Hiên đều biểu hiện thái độ thập phần yêu thương đối với Bạch Tiểu Hoa, thậm chí cam tâm tình nguyện vì cô mà làm những chuyện ngoại lệ.

Mỗi một sự kiện, đều có thể nhìn ra được, Sở Vân Hiên rất để ý đến Bạch Tiểu Hoa.

Ngọc Đường Xuân trầm tư , ngược mắt——

"Sở Vân Hiên, tôi vô cùng tò mò, đến tột cùng năm năm trước là vì cái gì, anh có thể nhẫn tâm bỏ rơi hai mẹ con Tiểu Hoa, làm cho cô ấy mang theo bụng lớn bị người ta lăng nhục khi dễ. Thân là thiếu chủ Thiên Long hội như anh, muốn biết tin tức của cô cũng không có khó khăn gì, vậy thì vì cái gì. . . . ."

Anh cần sự giải thích của anh ta, càng cần một đáp án chính xác từ anh ta hơn.

Ngọc Đường Xuân không biết mình có bị mất không chế hay không, nhưng anh biết, anh tuyệt đối không thể để cho nữ nhân này bị thương tổn nữa.

Tâm ma, phải được trừ đi.

Chỉ có anh biết, trong cơ thể Bạch Tiểu Hoa, có phong ấn do Huyền Diệu đích thân làm. Thể chất của cô phi thường đặc thù, rõ ràng cô rất thích hợp để tu luyện,

nhưng lại không cách nào tập trung chân khí được, không thể hấp thu một chút linh lực của thiên nhiên nào.

Sở dĩ dạy anh dạy cô y thuật, là do nữ nhân này khác hẳn với người thường, giác lực rất siêu cường. Cô quả thực chính là trân bảo, nếu như có thể biết rõ nguyên nhân phong ấn là gì, thì tiền đồ của cô chắc chắn rất lớn.

Nếu có thể đạt tới từng bước đó, cô không những được bảo vệ mình cùng tiểu bảo, càng có thể báo thù. Anh có thể giúp cô, dùng hết sức lực để giúp, nữ nhân này đối với anh mà nói, có một sự tồn tại rất đặc thù.

Sở Vân Hiên do dự một lát, cuối cùng mở miệng ——

"Năm năm trước, tôi cùng Tiểu Hoa sống trong cùng một khu trường học, tôi là bằng hữu chân chính duy nhất của cô ấy, mà cô ấy so với tôi mà nói cũng rất giống nhau. Cô đơn thuần, đối với tôi cũng rất thực tâm, nhưng tôi. . . . . Ngay từ đầu tôi đã mang theo mục đích tiếp cận cô ấy."

Lời vừa rồi, làm cho Ngọc Đường Xuân cảm thấy kinh ngạc.

"Mục đích tôi tiếp cận cô ấy, chính là muốn phá hủy, giết cha của cô, làm cho cô tan nhà nát cửa!"

Ngọc Đường Xuân thần nhiên hỏi, "Vì cái gì?"

Sở Vân Hiên thở dài một hơi, thần sắc có chút đau thương, "Tôi từ nhỏ đã là cô nhi, không có cha mẹ. Là nghĩa phụ một tay nuôi tôi lớn, từ nhỏ tôi chỉ biết, mục tiêu sống của mình, là phải báo thù."

"Nghĩa phụ nói cho tôi biết, hung thủ giết cả nhà tôi, chính là cha của Tiểu Hoa —— Bạch Nguyên Xuyên. Vì báo thù, tôi bắt đầu tiếp cận Tiểu Hoa, bởi vì thân phận của Bạch Nguyên Xuyên và thế lực sau lưng ông ta rất lớn, Thiên Long hội cũng không thể ở trước mặt ông mà gây sóng gió, cho nên chỉ có thể từng bước một thực hiện kế hoạch, mà bước đầu tiên trong kế hoạch, chính là cô."

Sở Vân Hiên chưa bao giờ hối hận những việc mình đã làm, nhưng việc này, làm cho hắn hối hận suốt năm năm. Mỗi ngày mỗi đêm, mỗi phút mỗi giây, hối hận tựa như độc dược, lan tràn toàn thân của hắn, xâm nhập cốt tủy.

"Khi tôi từng bước một đạt tới mục đích, làm cô ấy hoàn toàn yêu thương tôi, tôi lại làm tổn thương cô ấy. Chuyện này đối với tôi cũng không vui vẻ gì, tôi tuyệt không cảm thấy khoái cảm gì khi trả thù được, ngược lại vô cùng hối hận."

Ngọc Đường Xuân đột nhiên hỏi, "Vậy hiện tại anh. . . . Là thật tâm yêu cô ấy, hay do áy náy, hoặc là còn muốn tiếp tục trả thù? Chẳng lẽ anh muốn nói cho tôi biết, sự tình trước kia anh đều cho qua hết, anh muốn một lần nữa ở bên cạnh cô ấy, xem những việc trước kia như chưa từng xảy ra? Thù hận. . . . Không phải nói buông là có thể buông được, các người trong lúc đó. . . . Cũng thật quá phức tạp."

Hai tay Sở Vân Hiên nắm lấy nhau, trong mắt hiện lên bão ố.

Vận mệnh luôn trêu cợt người ta——

"Sau này, tôi mới biết được, kẻ hại chết phụ thân tôi, không phải là Bạch Nguyên Xuyên." Khóe miệng nâng lên nụ cười châm chọc, nhìn biểu tình kinh ngạc của Ngọc Đường Xuân, cười khỏ nói, "Sở Vân Hiên tôi

chưa bao giờ trốn tránh bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì, ngoại trừ Tiểu Hoa. Tuy rằng Bạch Nguyên Xuyên không phải chết ở trong tay tôi, nhưng tôi không thể thuyết phục chính mình, càng không thể tha thứ cho chính mình, lúc tôi biết việc đó, tôi đã yêu Tiểu Hoa, tận cốt tủy."

Bởi vì quá yêu, cho nên mới trở nên quá yếu đuối quá nhát gan. Bởi vì quá yêu, cho nên càng không dám gặp cô.

"Khi tôi cố lấy dũng khí tính đến tìm cô, thỉnh cầu cô tha thứ, lại bắt gặp cô ấy cùng Hạ Lưu Ly ở cùng một chỗ. . . . ."

Anh không quên được hình ảnh lúc đó, làm cho anh vô cùng đau lòng.

"Hạ Lưu Ly nói cho tôi biết, Tiểu Hoa có đứa nhỏ của hắn, hơn nữa muốn quay về nước Y với hắn, nên tôi không nên quấy rầy Tiểu Hoa. Tôi tự biết không thể được Tiểu Hoa tha thứ, càng không thể phá hư hạnh phúc của cô ấy, cho nên tôi rời đi, đứng xa xa nhìn cô ấy, sau đó lẳng lặng biến mất."

Nhưng anh lại không nghĩ tới, cuối cùng Hạ Lưu Ly lại giống như phát điên chạy đến tìm anh, hai người giống như hai kẻ điên không ngừng đánh nhau, bộ dạng không khống chế được của Hạ Lưu Ly như thế là lần đầu tiên Sở Vân Hiên nhìn thấy được, mà bộ dạng điên cuồng của Sở Vân Hiên, Hạ Lưu Ly cũng là lần đầu tiên diện kiến.

Cũng vì một người phụ nữ.

Một mình rời đi, biến mất không thấy bóng dáng.

Trong bóng đêm, lẳng lặng nằm trên giường, hai mắt Bạch Tiểu Hoa mở to, đem lời nói không thể lọt tai của hai người nam nhân, nghe không sót một chữ.

Trên thế giới này, chuyện làm cho người ta đau lòng nhất, chính là hiểu lầm.

Chương 35: Đêm nay anh ngủ với em

Trong tĩnh lặng, Bạch Tiểu Hoa có thể nghe thấy tiếng bước chân truyền vào tai, Ngọc Đường Xuân rời đi, tiếng bước chân vẫn nhẹ nhàng như vậy, chỉ có hần. Cô

nhắm mắt lại, cảm giác được một bàn tay mang theo mùi hương thơm ngát thân nhiên, ôn nhu xoa mặt của cô .

Sở Vân Hiên nhẹ nhàng kéo chần của cô , đem thân thể nhỏ xinh của cô bế lên, hướng phòng tắm đi đến.

Bạch Tiểu Hoa túm chặt cánh tay của hắn, hai mắt nhắm chặt bỗng dưng mở ra, bắn ra một đạo ánh sáng lạnh lùng.

"Anh làm gì vậy?"

Sở Vân Hiên kêu nhỏ một tiếng, mặt mày đều là ý cười, "Anh nghĩ em vẫn giả bộ ngủ."

"Biết tôi tỉnh, còn dám quấy rối, ngứa da hả?" Nhưng trong lòng có một chút mê mang, vốn muốn làm bộ như cái gì cũng không biết, hiện tại xem ra, Sở Vân Hiên tất nhiên biết mình nghe được lời bọn họ nói .

"Lời này của phu nhân không đúng rồi, vi phu chẳng qua muốn giúp em đi tắm nước ấm mà thôi, làm sao có thể gọi là quấy rối?" Về mặt ủy khuất, khuôn mặt xinh đẹp, nhả lại thành một nắm, thoát nhìn điềm đậm đáng yêu, "Vi phu thật đau lòng!"

Bạch Tiểu Hoa liếc hắt một cái, thâm nghĩ, người này vô sỉ quá mức cho phép rồi.

Giã dũa đối với người như thế mà nói, không dùng được, quyết đoán để hắt tùy ý ôm, vừa mới ra mồ hôi lạnh, tắm một cái cũng không có gì không tốt.

"Thả tôi xuống dưới, tôi tự tắm, anh có thể đi rồi." Vừa đến phòng tắm, mỗi nữ đã đi xuống, đuổi khách.

"Phu nhân, em không thể qua cầu rút ván, làm người không nên làm như vậy ." Sở Vân Hiên không đợi cô phản ứng, mạnh mẽ đem cô ôm ở trong ngực mình, thật cẩn thận ngồi chồm hồm xuống, mở nước ấm, bắt đầu thử nước.

Toàn bộ động tác như nước chảy mây trôi, thoát nhìn vô cùng tự nhiên.

Ai mà biết được, Sở Vân Hiên mà lại tự mình hầu hạ nữ nhân, hơn nữa không chỉ một lần, chủ yếu là, nữ nhân này còn thập phần không tình nguyện, ngược lại hắt lại còn cười lấy lòng.

Không phải không biết kháng cự của cô, không phải không lý giải tâm tình của cô, ngược lại, hấn thập phần rõ ràng. Nhưng bởi vì chỉ có hấn biết, cho nên mới đem hết thầy đặt ở trong lòng.

Nhiều lời, vĩnh viễn vô ích.

Mặt ngoài trong sáng, kiên cường, bướng bỉnh, nhìn như xảy ra chuyện gì đều không sao cả, nữ nhân đem mình mạ vàng lên, kỳ thật nội tâm là sợ hãi, yếu ớt, hấn biết hết.

Ít nhất, hấn còn có thể bên người cô, vì cô mà làm chút chuyện.

Cô đưa lưng về phía hấn, mặt hướng vách tường. Không biết là bởi vì khẩn trương hay là khí nóng, hai má đỏ rực, tim bỗng đập mạnh.

Hấn quay mắt nhìn về phía cô, ngón tay ở sau lưng duyên dáng của cô chậm rãi di động, da thịt trơn mịn như sữa làm cho hấn lưu luyến không muốn buông.

Trong không khí trầm mặc, làm người ta hít thở không thông. Trò đùa dai của Sở Vân Hien trò làm cho bên

hồng cô hơi nhột, lập tức thành công làm cho cô chửi ầm lên ——

"Nha, anh muốn bị đánh phải không? Còn nắm thắt lưng của tôi, coi chừng đánh gãy chân anh đó!"

Hắn cười vui vẻ, hai tay ở trên người cô chạy loạn, tìm đúng huyệt vị, nhẹ nhàng massage. Hình như cô vừa mới gặp ác mộng, nên thân thể tựa hồ thập phần suy yếu, giống như mới đi đánh nhau về.

"Hôm nay cũng thật kỳ quái, tại sao tôi chỉ nhìn thấy có mình anh?" Cả ngày hôm nay cô đều cảm thấy kỳ quái, giống như thiếu cái gì đó, cho tới bây giờ mới phát hiện, ba người kia hình như không có ở đây.

Sở Vân Hiên chuyên tâm giúp cô thư giãn, mí mắt cũng không nâng lên chút nào, thản nhiên nói, "Thiên Long hội cũng không phải là nhà của bọn họ, ông đây quyết tâm đem bọn họ đuổi đi, đỡ phải chướng mắt, còn luôn mơ ước phu nhân của ông, ông còn giữ lại làm gì?"

Biết hắn nói cho có lệ với mình, Bạch Tiểu Hoa cũng không hỏi nữa. Lãnh Như Phong, Hạ Lưu Ly còn có Tiêu Lạc Hàn, ba người này cũng không phải là người

rảnh rồi không có việc gì làm, nhất định là đã đi làm chuyện gì đó rồi.

Hắn cầm cánh tay mảnh khảnh của cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Khóe mắt lơ đãng liếc về phía cổ tay trắng nõn của cô, nơi đó, có một vết sẹo nếu như không nhìn kĩ sẽ không thấy.

Khuôn mặt yêu nghiệt lạnh nhạt bỗng gọn sóng, rốt cục không thể làm như không có việc gì mà mỉm cười.

Bạch Tiểu Hoa miễn cảm nhận thấy được thân thể nam tính phía sau kia đang ấm áp, đột nhiên cứng ngắc một chút. Nhưng lập tức, khôi phục bình tĩnh, tiếp tục làm tiếp việc trong tay.

Đem cô từ trong nước ôm lên, lấy một cái khăn tắm khô, bao cô lại bên trong.

"Tôi tắm xong rồi, bây giờ muốn đi ngủ, anh cũng đi ngủ đi?" Được hắn nhẹ nhàng đặt lên trên giường lớn mềm mại, Bạch Tiểu Hoa bình tĩnh mở miệng nói.

Sở Vân Hiên không nói lời nào, ngồi ở bên giường, bình tĩnh nhìn cô.

Ánh sáng nhu hòa của đèn ngủ đầu giường chiếu vào dung nhan tinh xảo tuyệt sắc của hắn, trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng thiếu đi một tia lạnh nhạt, hơn một ít ấm áp. Thường ngày lạnh nhạt xa cách, thế nhưng bây giờ ôn nhu như nước, phượng mâu không có tình dục, thập phần sáng ngời trong suốt.

"Buổi tối hôm nay anh sẽ không đi." Đặt xấu hổ và giận dữ của cô ở trong mắt thần nhiên cười nói, "Anh sẽ ở lại với em."

Bạch Tiểu Hoa mặt không chút biểu tình, lạnh lùng nói, "Tôi không muốn! Tôi không cần anh giúp tôi, nam nữ thụ thụ bất thân."

Nhưng Sở Vân Hiên làm như không nghe thấy cô nói chuyện, ngược lại tự làm theo mục đích bản thân cởi y phục của mình, đem hồng bào để trên ghế sa lon.

"Chúng ta đều là vợ chồng gì cả rồi, còn nói cái gì nam nữ thụ thụ bất thân, phu nhân cũng thật hài hước." Sở Vân Hiên nói xong, đang muốn lên giường, lại bị một bàn chân trắng nõn đạp vào, thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất.

"Anh là cái thứ có ý đồ đen tối." Tiểu Hoa từ trên giường ngồi dậy, kéo chăn qua, đem thân thể của chính mình bao lấy, cảnh giác nhìn Sở Vân Hiên.

Sở Vân Hiên xoa bụng mình, nữ nhân này ra chân cũng thật ngoan độc.

"Chớ khản trương, anh chỉ muốn ngủ cùng em mà thôi, sẽ không động một sợi tóc của em, thề!" Sở cô không tin, thậm chí giơ lên hai tay.

Yêu nghiệt Sở Vân Hiên không sợ trời không sợ đất cư nhiên cũng sẽ làm động tác này? Bạch Tiểu Hoa nhất thời cảm thấy được có chút buồn cười.

Thừa dịp cô cười không phòng bị, Sở Vân Hiên đưa tay, đem cô ôm vào trong ngực, trong tiếng kinh hô của cô, cùng nhau ngã lên trên giường. Thuận tay kéo chăn, bao trùm lên người hai người.

Đem thân thể nhỏ bé của cô ôm thật chặt vào trong lòng, thấp giọng nỉ non, "Ngủ đi, tối nay anh ngủ bên cạnh em. Đừng giãy dụa, đừng cự tuyệt, em có thể coi anh thành gối ôm, anh cam đoan sẽ không làm chuyện

gì làm cho em mất hứng ."

Bạch Tiểu Hoa bị hắn bộ ôm vào trong ngực, hơi thở ấm áp quen thuộc vây quanh cô.

Lời nói của hắn, làm cô không có biện pháp, lập tức bình tĩnh trở lại. Trái tim kịch liệt nhảy lên, bàn tay cũng hơi hơi có chút ẩm ướt.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mí mắt của cô cũng càng ngày càng nặng, có lẽ là biết có người đang bên cạnh mình, cho nên mặc kệ là thân thể hay là tâm lý, đều dần dần trầm tĩnh lại.

Ngay tại lúc cô cảm thấy mình sắp ngủ, đột nhiên cảm thấy được ngực chợt lạnh, một bàn tay to lớn lạnh lẽo đánh úp về phía bộ ngực của cô.

Chương 36: Tình yêu không phải vị trí đầu tiên

Cô chỉ biết, lời nói của nam nhân tuyệt đối không thể tin tưởng.

Giữ chặt bàn tay đang muốn làm loạn, trong lòng mắ

Mẹ nó, tay cư nhiên so với tay mình còn nhẵn hơn, rớt cuộc có phải là nam nhân không! Toàn bộ đều yêu nghiệt, yêu nghiệt biến thái .

"Nếu cứ xán mặt lại đây, lão nương sẽ hạ độc thủ ."

Bóng đêm mờ lung, cô nam quả nữ, dây dưa cùng một chỗ trong bóng tối đến cực điểm, quả thực chính là hương diễm, cả phòng xuân tình.

"Phu nhân, tốt xấu gì anh cũng hầu hạ em thay quần áo tắm rửa, phải thưởng chứ! Bằng không em không cho anh sờ cũng tốt, đêm thật dài, em không phải muốn ghen chết anh chứ!"

Bạch Tiểu Hoa xa cách, lạnh nhạt, tránh né, cự tuyệt, thật sự là làm cho Sở yêu tinh buồn bực phát điên.

Mắ cô, luyện tiếc.

Đánh cô, thà lấy mạng hắ.

Dùng sức mạnh, hấn không dám.

Nhẹ nhàng dụ dỗ, người ta căn bản không thèm.

Vì thế, Sở yêu tinh giao trái tim nhất hoành, liều mạng thôi. Nữ nhân dữ dằn này, da mặt phải dày lên, ở trước mặt vợ mình mà thể diện làm quái gì!

Hé ra khuôn mặt tinh xảo tuyệt sắc, mị hoặc xinh đẹp cười, dáng người thon dài trắng nõn ở dưới ánh đèn ngủ ấm áp, giống như mỹ nhân ngư vừa trôi lên mặt nước

Phượng mâu bán mị, môi đỏ mọng khê cắn ——

Toàn bộ đều là quyền rũ cực điểm, ai nhìn cũng phải chảy máu mũi.

Bạch Tiểu Hoa chỉ liếc mắt một cái, mắt hạnh vừa chuyển, không khí tựa hồ lạnh hơn vài phần.

"Trước kia tôi biết anh có tư chất làm dụ thụ như vậy? Đáng tiếc, tôi không có hứng thú, tiểu Xuân ngay cách vách kia, anh có thể tìm hấn đi, cái vụ này hấn lành nghề lắm."

Ngọc Đường Xuân cách vách, không biết vì sao hắt hơi một cái.

Lời nói tuyệt không có tình cảm, trúng đạn.

Sở Vân Hiên vừa nghe lời này, sắc mặt cứng đờ, hai mắt đăm đăm ——

Hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

"Ngoan ngoãn ngủ đi, đừng nghĩ vớ vẩn, nếu không về sau phải cách tôi ba thước." Nhìn biểu tình thất vọng, xác định sẽ không phát sinh chuyện tốt gì nữa, tìm vị trí thoải mái, thả lỏng xuống, mắt đẹp nhắm nghiền.

Hôm nay thuận tiện nghỉ anh, không phải có anh ở bên tôi ngủ rất thoải mái, đã một cước đá anh đi từ lâu rồi .

Cô thoải mái, không nghĩ tới bị kịch kia nữa.

Nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, chỉ có thể nhìn không có thể ăn, mẹ nó quả thực là tra tấn tàn nhẫn nhất trên thế giới, đáng thương cho hắc thủ thân như ngọc suốt 5 năm.

Gặp cô ngủ sâu lúc này , Sở yêu tinh lại không chợp mắt được. Càng muốn chết hơn chính là, cả người cô tỏa ra mùi thơm khó cưỡng, thiếu chút nữa làm cho hấn kiềm chế không được, đem cô tử hình ngay tại chỗ.

Hấn không dám.

Tuy rằng uất ức, nhưng hấn thật sự không dám.

Cho nên Sở yêu tinh chỉ có thể chịu đựng, đôi mắt nhìn ngoài trời trông mong, lần đầu tiên cảm thấy đêm sao mà dài thế.

Hôm sau.

Mặt trời chậm rãi mọc lên, một luồng ánh mặt trời xuyên thấu qua thủy tinh, chiếu vào phòng, nhu hòa chiếu vào trên đệm.

Bạch Tiểu Hoa chậm rãi mở mắt ra, dung nhan thanh lệ lộ ra thỏa mãn cười.

Đêm qua ngủ thật là tốt, một lần cũng không giật mình tỉnh giấc, cũng không có ác mộng, cả người vô cùng thoải mái.

"Tỉnh rồi hả?" Sở Vân Hiên cúi đầu, nhìn chăm chăm hai mắt đen sáng ngời hữu thần mới vừa tỉnh ngủ, dung nhan sáng ngời phấn chấn.

Bạch Tiểu Hoa thân thể cứng đờ, đầu óc bắt đầu đảo quanh, qua một lúc mới xử lý thông tin mình vừa tiếp nhận, nhớ tới đêm qua yêu tinh kia nghiêm chỉnh bồi mình ngủ.

"Ừ, ngủ ngon lắm, cảm ơn!"

Bất quá, sao lần này Sở yêu tinh có vẻ như mệt mỏi?

Sở Vân Hiên ngáp một cái, lần đầu tiên cảm thấy được ngủ là chuyện thống khổ như vậy, nhìn đến Tiểu Hoa ngủ no đủ đến mức hai má hồng nhuận——

Hắn lại thỏa mãn .

"Không bằng trả ơn, nếu thật lòng cảm tạ thì cho anh một cái hôn buổi sáng đi." Sáng sớm, Sở yêu tinh lại bắt đầu hấp dẫn.

Bạch Tiểu Hoa vươn cái chân trắng nõn, chuẩn xác đập

vào mông hấn một cái ——

"Sáng sớm đã phát xuân, đá chết anh!"

Sở yêu tinh vượt mông, mặt nhăn lại, phượng mâu tràn đầy ai oán, "Dùng xong thì vứt bỏ, sao mà anh thấy mình giống áo mưa bảo hộ quá vậy."

"Mẹ, áo mưa bảo hộ là gì?" Thanh âm ngây ngô vang lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu ghé vào cửa, mắt to nhìn chăm chú vào hai người bọn họ.

Áo mưa bảo hộ là gì?

Vấn đề này nan giải nha, cũng không thể nói cho con nhỏ là, áo mưa bảo hộ là bcs?

Hung hăng trừng Sở yêu tinh một cái

"Áo mưa bảo hộ chính là bong bóng cao su." Bạch Tiểu Hoa lừa gạt nói, dù sao cái đó với bong bóng không khác mấy, không phải cũng có thể thổi sao!

Tiểu bảo rõ ràng hoài nghi, cái miệng nhỏ nhắn loa loa, "Mẹ lừa dối người ta, bong bóng là bong bóng, có giống

áo mưa chỗ nào đâu."

"Dù sao cũng có thể dùng nó thôi được mà, con hỏi nhiều như vậy làm gì, rửa mặt đánh răng chưa?" Đồ mờ mờ, nói sang chuyện khác tốt nhất .

"Chưa, tiểu bảo tắm với mẹ mà, còn có. . . . ." Nhìn thoáng qua Sở Vân Hiên vẫn nhe cười, tiểu bảo hồn nhiên nói, "Còn có chú Sở, ba người chúng ta cùng nhau tắm."

Chữ chú Sở vừa nói ra, khuôn mặt yêu tinh nháy mắt xanh mét.

"Tiểu bảo, ta là ba ba của con, con lại gọi ba là chú, con muốn nhìn ba con phun huyết mà chết sao?" Hắc thật sự muốn học máu, một hơi chặn ngực, đau sốc hông mà .

Hung hăng trừng mắt mỗi nữ đang dương dương tự đắc đang hát dân gian.

Tiểu bảo tí ta tí từng chạy vào, nhảy một cái, thân thể nho nhỏ nhào vào lòng Sở Vân Hiên.

Sở Vân Hiên nâng tay trong lòng, nhìn cục cưng trong

ngực, hôn nhẹ mặt trắng nõn như trứng gà bóc của con, "Con ngoan, bắn súng luyện thể nào rồi?"

"Tiểu bảo luyện được tốt lắm, chú Lâm nói tiểu bảo là thiên tài, (*^__^*) hì hì. . . . . !" Nói đến đây, tiểu bảo đắc ý, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo cười không khép miệng lại được.

"Ngày mai Chủ nhật, tiểu bảo có muốn ra ngoài chơi không? Ba ba dắt con đi công viên nhé?" Dụ dỗ trẻ nhỏ, việc trọng yếu là nhắc đến vấn đề nó quan tâm.

Quả nhiên, tiểu Bảo nhãn tình sáng lên, khuôn mặt nở hoa.

"Cám ơn ba, con yêu ba ba nhất!" lăn lộn trên giường vài cái, ồn ào đứng lên, hôn trên mặt Sở ba ba một cái.

"Ba cũng yêu con nhất!" Sở yêu tinh cũng vui vẻ, thừa dịp mẹ không để ý, đem tâm tiểu Bảo bắt được hoàn toàn. Bắt được con, mẹ của nó còn đi đâu được nữa?

Sở yêu nghiệt đã mất hết tinh lực đặt trên người tiểu Bảo, nên Bạch Tiểu Hoa bình yên vô sự thay đồ.

Hai người bình an vô sự trải qua một đêm, nhưng cũng là một đêm không nói chuyện. Có một số việc, càng nói càng phức tạp, đặc biệt chuyện quá khứ, càng làm cho lòng người rối rắm. Giải thích thì phiền toái hơn, nếu hẳn lựa chọn trầm mặc, cô tự nhiên sẽ không có việc gì mà đụng vào.

Chuyện tình cảm, chỉ tổ làm khổ tâm trí.

Có một số việc mà, suy nghĩ nhiều đau đầu, nghĩ thông suốt thì đau lòng.

Chi bằng không nghĩ.

Thuận theo tự nhiên.

Cô còn có rất nhiều việc phải làm, tình yêu càng không phải ưu tiên hàng đầu.

Nhưng mà cô tình không chọc vào nó, càng sợ cái gì thì cái đó càng dễ xuất hiện. Cố gắng không quan tâm tới, nếu không sẽ mệt mỏi lắm.

Ngày tháng an nhàn không nhiều, có một nhóm phụ nữ có ngực không có nã cứ thích đem cô làm tình địch,

xem cô là tiểu tam (kẻ thứ ba trong truyền thuyết), còn lấy danh nghĩa đệ nhất phu nhân Thiên Long hội gào thét như bò rống, bắt cô lộ diện.

Chương 37: Em khiến cho người ta yêu thích

Lưu Chấn Vĩ và Thiết Ứng đến Lý gia trị thương không có kết quả, nhưng ngược lại đến hội sở y dược mới của Thiên Long hội thì lại hết, tin tức này nhanh chóng truyền khắp thành phố A.

Ở thành phố A phần lớn là các đại gia tộc, muốn giấu họ là việc không có khả năng, hơn nữa căn bản Bạch Tiểu Hoa cũng không muốn giấu.

Danh tiếng càng lớn càng dễ kiếm tiền! Đây chính là đạo lí.

Nhưng mà, tuy rằng mọi người đều biết bọn họ đi trị thương nhưng không biết vì sao mà bị thương, chỉ biết là rất nghiêm trọng. May mắn lúc Lưu Chấn Vĩ và Thiết Ứng thương thế đều tốt thì tin tức mới truyền ra, cũng là do Sở Vân Hiên cố ý tung tin ra.

Kinh mạch của Lưu Chân Vĩ đã được chữa trị tốt nên hắn cũng không lo lắng người khác biết được hắn từng bị đứt kinh mạch, mất hết tu vi.

Mà Thiết Ứng, sớm đã bị Bạch Tiểu Hoa đưa vào thiên Long hội, dĩ nhiên phụ thuộc vào Thiên Long hội, càng không có ý kiến gì. Ngược lại sau lần toàn thân bị phế kia, khiến cho hắn gặp phúc trong họa, không những thương thế được trị khỏi mà tu vi còn tăng lên. Vốn thực lực đang ở Huyền giai sơ kì, lại nhảy lên trung kì ngon ơ, mặc dù cách hậu kì một khoảng xa nhưng hắn cũng đã thỏa mãn lắm rồi. Vậy nên hắn đối với Bạch Tiểu Hoa là ngàn ân vạn tạ, quyết tâm làm thủ hạ của cô. Xã hội này, người có sức mạnh mới có tư cách nói chuyện, Thiết Ứng tuy là quê mùa nhưng đối với thực lực là vô cùng cố chấp và cuồng nhiệt, chỉ mong muốn có thể nâng cao lên một bước nữa, vì vậy hắn hoàn toàn trông cậy vào Bạch Tiểu Hoa.

Cô gái này khiến hắn có cảm giác rất kì lạ.

Kế hoạch của Bạch Tiểu Hoa không có tiến hành. Có cái gọi là “người sợ nổi danh, heo sợ mập”, người xưa nói quả nhiên là luôn đúng.

Bạch Hổ bang theo đuôi Triệu gia, vậy Kim Ung sẽ giúp Lưu gia.

Mà danh tiếng của Bạch Tiểu Hoa trong một đêm tăng vọt, nổi tiếng toàn thành phố A, trở thành người trẻ tuổi nổi bật nhất, đánh bại người ngồi vị trí thứ nhất, an ổn ngồi lên chiếc ghế đầu của bảng phong vân .

Ngắn ngủi trong vòng một tháng, hội sở y dược của Thiên Long hội vừa có được danh tiếng vừa kiếm được nhiều tiền.

Vì thế, Lý gia ngồi không yên.

Mỗi ngày đều nhìn thấy phòng bệnh trống trơn, Lý lão gia Lý Kim Thành sắc mặt xanh mét ngồi trong phòng họp, phía dưới ngồi theo thứ tự, con lớn nhất là Lý Minh, thứ hai là Lý Uyên, còn lại đều là các cháu trai cháu gái. Không chỉ có Lý lão gia sắc mặt khó coi mà tất cả mọi người trong phòng sắc mặt cũng như thế.

“Các người nói đi, sự việc này giải quyết như thế nào?” Lý Kim Thành nhìn đám con cháu ngồi ở đó, thản nhiên mở miệng hỏi, ánh mắt sắc bén quét về phía bọn họ.

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, rốt cục con cả Lý Minh trong ánh mắt chờ đợi của mọi người cũng đứng lên.

“Ba, con thấy lần này Thiên Long hội cố ý cùng chúng ta đối nghịch, hơn nữa trước đó bọn họ cũng đã chuẩn bị tốt rồi.”

Lý Kim Thành gật gật đầu, “Tiếp tục nói.”

Lý Minh thấy ba vẫn chưa phản đối ý kiến của mình thì lớn mật nói tiếp, “Mọi người đều biết, sau lưng Lý gia chúng ta có Cổ võ thế gia làm hậu thuẫn, những năm gần đây, nguyên tắc của Lý gia là không đắc tội với ai, vẫn duy trì thế trung lập, duy trì sự cân bằng giữa các gia tộc, nhờ vậy mà chúng ta mới có thể đứng vững hơn mười năm nay.”

Lý Kim Thành nhấp một ngụm trà, sau đó hỏi, “Ý của con là Sở Vân Hiên muốn phá vỡ thế cân bằng này?”

Lý Minh gật đầu, khẳng định nói, “Thiên Long hội hiện nay tuyệt đối là một con quái vật xưng bá một phương, nhưng những năm gần đây lại quá mức yên lặng. Hiện tại

không biết vì sao lại mời đến một pho tượng đại thần trấn giữ, mục đích này đã phi thường sáng tỏ. Thứ nhất là nhắm vào chúng ta. Thứ hai là vì tiền. Còn thứ ba... chính là phá vỡ chế ước hòa bình giữa các gia tộc, muốn cho cục diện rối loạn, có thể ngồi đó mà ngư ông đắc lợi, đem lợi ích và quyền lực nắm trong tay.”

Không thể không nói, Lý Minh này cũng là một nhân vật lợi hại, chỉ có một chút việc trước mắt thôi mà đã phân tích ra được nhiều vấn đề như thế.

Nhưng người muốn phá vỡ thế cân bằng, đảo loạn cục diện hiện nay không phải là Sở Vân Hiên.

Lời nói của Lý Minh khiến cho Lý Kim Thành hí mắt lại.

“Thiên Long hội đến bây giờ vẫn không có hành động gì, cho dù là thế lực sau lưng chúng ta cũng sẽ không lựa chọn lúc này.”

“Ba, một Thiên Long hội mà thôi, vì sao phải che dấu các thế gia...” Lý Uyên còn chưa kịp nói hết câu đã bị Lý Kim Thành hung hăng trừng mắt, lập tức ngậm miệng lại.

“Người thì biết cái gì, ngâm cái miệng chim của người lại.”

Lý Uyên nhăn mặt nghĩ thầm, nếu hấn là miệng chim vậy lão gia ngài không là miệng chim?

“Thiên Long hội không có hành động gì, Lý gia chúng ta cũng không thể làm chim đầu đàn, đừng tưởng rằng sau lưng chúng ta có Cổ võ thế gia thì giỏi lắm, đừng quên, Cổ võ thế gia còn là một môn phái Thượng cồ!” Lý Kim Thành lớn tiếng quát, nói cho con cháu phía dưới nghe.

Lý Minh nghe vậy, gian xảo cười, thản nhiên nói, “Ba, nếu không động được vào Sở Vân Hiên, vậy còn Hoa thần y kia, động vào cô ta thì không có vấn đề gì chứ?”

“Nhưng... nghe nói Sở Vân Hiên che chở cô ta như bảo bối, vạn nhất...” Lý Kim Thành có chút do dự nhưng cũng có chút động tâm, dù sao tiền tài ai mà không thích.

“Ba cứ yên tâm đi, con sẽ cẩn thận xử lý chuyện này, không để cho Sở Vân Hiên phát hiện. Nghe nói cô gái kia không có chút tu vi nào, chỉ là một người bình thường,

con sẽ làm cho cô ta biến mất một cách thần không biết quỷ không hay.”

Mà Bạch Tiểu Hoa lúc này lại chưa phát hiện ra nguy hiểm đang đến gần, vẫn bận rộn như trước.

“Cầm lấy cái này!” Cô cầm thẻ tín dụng trong tay ném cho Ngọc Đường Xuân.

Động tác của Ngọc Đường Xuân tiêu sái, dễ dàng tiếp lấy thẻ tín dụng, con mắt mỉm cười, “Đây là tiền lương của tôi sao?”

Bạch Tiểu Hoa tiếp tục công việc, đó là mài bột thuốc, cô không ngẩng đầu lên, “Đừng tưởng bở, đây là nhờ anh mang tới viện mồ côi.”

Ngọc Đường Xuân khẽ đi tới bên cạnh Bạch Tiểu Hoa, cùng mài thuốc với cô, Bạch Tiểu Hoa nghi hoặc ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi, “Không phải là anh rất khinh thường làm những việc này sao?”

Khuôn mặt lạnh nhạt của Ngọc Đường Xuân nhìn cô,

biểu tình bình thần không gọn sóng như muốn nói, việc nhỏ nhất này mà cũng hỏi tôi, đầu óc đúng là bị lừa dối!

Bạch Tiểu Hoa cảm thấy tức giận, cô ghét nhất là bị Ngọc Đường Xuân lạnh nhạt nhìn như vậy, tựa như cánh rừng rậm âm u, dù bên ngoài mặt trời có chiếu sáng cỡ nào, cũng vĩnh viễn không tới được sâu bên trong.

Âm u ẩm ướt, yên lặng không gọn sóng.

Cô từ đầu tới cuối không hiểu anh, cũng không biết anh đang nghĩ gì.

“Chẳng qua là lúc này nhìn em rất đáng yêu, khiến cho người ta yêu thích.” Cho nên anh mới nhìn không được, chạy tới giúp cô, nói là tới giúp cô chẳng bằng nói là anh muốn tới gần cô một chút mà thôi. Bởi vì trên người cô, anh cảm thấy như thiếu một cái gì đó.

Một câu nói vô tâm, anh nói rất tự nhiên, một bộ dạng vân đạm phong khinh.

Nhưng nó lại khiến cho lòng Bạch Tiểu Hoa run lên, cảm thấy lỗ tai tê rần, bột thuốc trong tay cũng rớt xuống đất

một ít.

“Anh vẫn là đừng làm, ngồi ở một bên nhìn thôi.” Cô cứ cảm thấy anh càng giúp, tay chân cô lại càng luống cuống hơn.

Ngọc Đường Xuân nghe xong cũng không nói gì, cúi đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tiểu Hoa thì hiểu rõ mọi việc nên lui ra, nhàn nhã ngồi tựa vào ghế sofa.

Cửa sổ đối diện với ánh mặt trời, ánh nắng buổi sáng cũng rất thoải mái.

Ngọc Đường Xuân híp mắt lại, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn bận rộn dưới ánh mặt trời, khóe miệng tự nhiên vẽ lên một độ cong đẹp mắt.

Trong hiệu thuốc không có nhiều tiếng ồn, chỉ nghe thấy tiếng đảo thuốc sàn sạt và tiếng hít thở.

Không lâu sau đó, giọng nói của Sở Bồi Lâm và tiếng đập cửa vang lên.

“Phu nhân, có ‘khách quý’ đến.”

Lúc trước Bạch Tiểu Hoa đã nói, khách quý này kỳ thật cũng chính là bệnh nhân, chẳng qua là bệnh nhân cũ mà thôi, nên gọi là khách quý.

Con người Bạch Tiểu Hoa chợt lóe, người cũng đã tới cửa, cười nói, “Tôi biết rồi, sẽ ra ngay.”

Làm thịt dê béo, cô rất am hiểu!

Chương 38: Người bị quấy rầy chính là tôi

“Tôi đi ra ngoài một chút.” Bạch Tiểu Hoa quay đầu nói với người đàn ông đang cúi đầu xem tạp chí, anh đối với việc gì cũng thờ ơ không quan tâm.

Ngọc Đường Xuân quả thực là không quan tâm, đầu cũng không nâng lên, chỉ thản nhiên ừ một tiếng.

Bạch Tiểu Hoa không thú vị cười cười, đang định xoay người thì lại bị một bàn tay kéo lấy tay áo cô.

Ngọc Đường Xuân khẽ cười, “Chú ý hình tượng một

chút, Hoa thần y!” Nói rồi nâng tay tự nhiên giúp cô sửa lại áo.

Khoảng cách quá gần, khiến cô có thể ngửi thấy mùi thảo dược tự nhiên trên người anh.

“Đúng là lắm điều.” Tiểu Hoa ngượng ngùng nói, cố gắng áp chế sự bối rối trong lòng, trấn định tiêu sái đi ra ngoài.

Ở cạnh Ngọc Đường Xuân, càng ngày cô càng cảm thấy kì quái.

Lắc đầu, Bạch Tiểu Hoa thay bằng nụ cười tự tin, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ bình tĩnh thông dong.

Hôm nay thật sớm, mới 9 giờ mà đã có khách đến tìm, kinh ngạc hơn đó lại là một cô gái trẻ xinh đẹp.

“Chào cô, cô đến bốc thuốc hay là xem bệnh?”

Có lẽ thanh âm của Bạch Tiểu Hoa quá mức dịu dàng thanh thúy, cô gái kia có chút sững sốt, lập tức quay đầu lại đối diện với Tiểu Hoa.

“Hoa thần y?” Cô gái đánh giá Tiểu Hoa từ đầu tới chân, nhẹ nhàng nhún mi.

Loại ánh nhìn chăm chú này thật quá thất lễ, đặc biệt khiến cho người ta khó chịu.

Bạch Tiểu Hoa gạt đầu, cũng không khách khí, tự nhiên ngồi xuống, tự mình rót ra một ly trà nóng.

Cô gái này, không có vẻ gì là không khỏe, thân thể tốt như thế có thể sống tới trăm tuổi. Mà bộ dáng không vội vàng, cũng không giống như đến đây bốc thuốc. Nếu như cô ta có cần điều gì thì sẽ không dùng ánh mắt khinh bỉ khiêu khích như thế.

Đến quấy rồi sao!

“Thần y thì không dám nhận! Tôi đây chỉ biết một chút y thuật mà thôi.” Bạch Tiểu Hoa tay cầm ly trà, bình thản ung dung nhìn cô gái trước mặt, khí chất tao nhã, dáng vẻ không tầm thường, cả người tỏa ra khí tức phú quý.

“Nói như vậy, cô chính là Hoa thần y mà gần đây gây nên nhiều huyền ảo ồn ào, nhìn cô không lớn lắm mà

năng lực thì không nhỏ, ngăn ngủi chỉ trong một tháng mà khiến cho dư luận xôn xao, đúng là lợi hại.” Cô ta nhếch môi, tuy là đang cười nhưng trong mắt lại là một mảnh lạnh lẽo.

Bạch Tiểu Hoa cười khẽ, khiêm tốn nói, “Làm gì có, quá khen quá khen!” Một bộ dạng tiểu nhân đắc chí, khiến cho người khác nhìn là muốn đánh.

Cô gái trẻ khỏe miệng run run, nhất thời không nói được gì.

Ngược lại Bạch Tiểu Hoa thản nhiên hỏi, “Không biết cô là tiểu thư nhà nào?”

Cô gái hồi hồn, cảm thấy Bạch Tiểu Hoa thay đổi đề tài quá nhanh, có chút khó chịu, giọng điệu không tốt lắm, “Vương gia ở thành phố A, Thiên Long hội có hợp tác với gia tộc Vương gia, Vương Lam Nhân.”

Vương Lam Nhân và Diệp Đan Phượng thân phận đều giống nhau, đều là mối quan hệ hợp tác với Thiên Long hội. Nói là hợp tác, kì thật chính là phụ thuộc vào Thiên Long hội mà thôi. Ngoại trừ Diệp gia và Vương gia, còn có Khang gia và Tăng gia, nghe nói bốn gia tộc này cùng

Thiên Long hội có quan hệ khá sâu xa. Vào thời điểm trăm năm trước, lão tổ tông của bốn gia tộc này từng là bốn thủ hạ bậc nhất của Thiên Long hội. Sau này vì chế độ quân chủ (chế độ vua đứng đầu cai quản) bị xóa bỏ, niềm tình bốn người này có công lớn nên lấy quan hệ hợp tác với Thiên Long hội, bọn họ dựa vào cây đại thụ này mà chậm rãi đứng lên, hiện tại trở thành những gia tộc hùng bá một phương.

Nói như vậy, bốn gia tộc, thân phận cũng chỉ là thuộc hạ mà thôi.

Bí mật này Sở Vân Hiên sớm đã nói cho Bạch Tiểu Hoa biết, tuy rằng ngắn ngủi chỉ mấy câu nhưng sao cô lại không hiểu chứ?

Bốn gia tộc này theo thời thế thay đổi, phát triển nhanh chóng, phong thái uy phong, dần dần bọn họ đã không để Thiên Long hội vào mắt, cảm thấy nếu không có bọn họ thì Thiên Long hội sẽ sụp đổ.

Nhìn thấy sự kiêu ngạo ngược mặt lên trời của Vương Lam Nhân, khóe miệng của Bạch Tiểu Hoa nhếch lên một độ cong không dễ phát hiện, trong mắt một mảnh vắng lặng.

Thiên kim tiểu thư, quả thực chỉ là một người đàn độn, trách không được khi Sở yêu tinh nói tới cô ta thì vẻ mặt lộ ra chán ghét, giống như một thứ gì đó rất khó chịu.

“Không biết cô Vương đến đây là có việc gì, nói thẳng ra đi?”

Vương Lam Nhân không nghĩ tới cô gái này còn trực tiếp, sắc bén hơn mình. Cô ta bị Tiểu Hoa làm cho cứng họng, cực kì khó chịu.

“Nếu Hoa thần y đã hào sảng như vậy, tôi cũng không quanh co lòng vòng.” Vương Lam Nhân bình tĩnh nhìn vẻ mặt của Bạch Tiểu Hoa, trong lòng đột nhiên có một tia khó chịu, lạnh lùng nói, “Hoa thần y kiếm tiền, tôi dĩ nhiên là không có ý kiến, dù sao thì con người ai mà không thích tiền. Chẳng qua là, mong Hoa thần y để ý đến thân phận của mình một chút, không nên chạm vào một số thứ không nên chạm, trêu chọc một số người không nên trêu chọc.”

Chật chạp, sao cô cứ cảm thấy một vị chua mà mình muốn hắt xì luôn a.

“Cô Vương nói những lời này, tôi thật sự có chút mơ hồ. Tôi vẫn biết rõ bản phận của mình, cũng không có trộm của ai thứ gì, chẳng lẽ trong nhà cô bị mất thứ gì, vất lung tung đi nơi nào chẳng?”

Cô ta thực không hiểu hay giả bộ không hiểu? Vương Lam Nhân nhú mi, không kiên nhẫn đem mọi việc nói rõ ràng, “Cô nên cách xa Sở Vân Hiên một chút, hãy chú ý tới thân phận của mình, đừng khiến anh ấy rơi vào những tin tức có mối quan hệ bất chính, tốt nhất đừng gây thêm phiền phức cho anh ấy.” (con này bị ATSM =)))

Thực ra một tuần trước Vương Lam Nhân mới từ nước ngoài du học về, cho nên rất nhiều việc cô ta biết được cũng chỉ là tin vìa hè. Mà chuyện của Bạch Tiểu Hoa và Sở Vân Hiên lại là chuyện riêng tư, trong Thiên Long hội tuy có một số người biết nhưng cũng không tùy tiện truyền ra ngoài.

Vì thế, trong tổng bộ Thiên Long hội, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài mọi người đều biết Bạch Tiểu Hoa là bà chủ, nhưng bên ngoài lại không một người nào biết, trừ bỏ Diệp Đan Phương.

Nhưng hiện tại, Diệp Đan Phương lại lựa chọn im lặng, đem mọi chuyện giấu kín, vẫn không nói ra ngoài.

Bạch Tiểu Hoa cười khẽ, Diệp Đan Phương này, đúng là một cô gái thông minh, có ý tứ!

“Thật có lỗi, cô Vương nói gì thật sự tôi nghe có chút không hiểu, Sở Vân Hiên và tôi là quan hệ hợp tác, muốn tôi và anh ta cách xa một chút là điều không thể. Theo cô nói thì Vương gia nhà cô cũng là quan hệ hợp tác với Sở Vân Hiên, vậy... cô có thể làm mẫu cho tôi xem.”

Vẫn là câu nói kia, cô cái gì cũng không sợ, chỉ sợ người khác uy hiếp mình.

Vương Lam Nhân nghe ra trong lời nói một chút thuốc súng, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Hoa.

Vốn tưởng rằng đem Vương gia ra là có thể dọa được cô ta. Dù sao cô ta cũng kinh doanh hội sở y dược, cho nên cũng không muốn hạ độc thủ với cô ta, chỉ hi vọng cô ta có thể thức thời một chút. Nhưng không nghĩ tới, cô gái này nhìn thấy mình không những không khản trương, ngược lại còn bình tĩnh tự nhiên, cuối cùng còn chiếm

thể thượng phong.

Từ nhỏ bản thân đã là công chúa được mọi người vây quanh chiều chuộng, Vương Lam Nhân làm sao có thể chịu được người ta không ngó ngang gì đến mình, huống chi đối tượng lại là Sở Vân Hiên, người mà cô đã thích ngay từ nhỏ.

“Nếu cô Vương sáng sớm chạy đến đây là để nói những lời này thì tôi không rảnh để tiếp nữa, tôi không giống như cô, tôi rất bận.” Dứt lời, Bạch Tiểu Hoa thần nhiên liếc mắt nhìn cô ta một cái, đứng lên xoay người rời khỏi. Đi được mấy bước thì đột nhiên quay đầu lại, hướng về phía Vương Lam Nhân cười quyến rũ...

“Đã quên nói cho cô biết, người bị quấy rầy không phải là Sở Vân Hiên của cô, mà chính là tôi!”

Vương Lam Nhân nhìn bóng dáng dần dần biến mất của Tiểu Hoa, khuôn mặt tươi cười tràn đầy thần sắc tối tăm. Do dự trong chốc lát, tìm Sở Bồi Lâm và Sở Thiệu Hoa thì không ai quan tâm tới mình, hỏi thăm Sở Vân Hiên khi nào mới đến thì cũng không ai nói cho cô biết. Tự cảm thấy không thú vị, cuối cùng mang theo một bụng ủy khuất và phẫn nộ, sắc mặt xanh mét rời khỏi.

Chương 39: Nỗi đau của Ngọc Đường Xuân

Bạch Tiểu Hoa biết, chuyện mình đột nhiên kiếm được tiền sẽ khiến người khác đổ kỵ. Trước đừng nói người ngoài, ngay cả người nhà mình cũng đã bắt đầu rục rịch.

Vương gia đặc biệt phái Vương Lam Nhân tới chính là tìm hiểu thực hư chuyện này.

Dù sao bọn họ cũng chưa rõ thái độ của Sở Vân Hiên đối với mình, nói cho cùng, họ vẫn là e ngại Sở Vân Hiên. Tuy rằng rất tức giận nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đây cũng không phải là đầu mối tốt.

Cô luôn ghét nhất là gặp phải mấy chuyện phiền phức. Vì sao cô chỉ đơn giản muốn làm chút chuyện thôi mà lại khó khăn như vậy?

Khó có được một buổi chiều xuân nắng, tâm tình của cô có chút u sầu.

Thờ ơ ngồi làm thuốc bột, bỗng nhói một cái, đầu ngón tay cô bị kim đâm phải.

“Á...” Chết tiệt, lại có thể tự đâm vào tay mình.

Máu chảy, ngón trỏ cũng sưng lên.

Ngọc Đường Xuân một bên lười biếng phơi nắng chợt nghe được tiếng kêu của cô, liền đi đến bên cạnh. Hắn không chút suy nghĩ nắm lấy tay cô, há miệng ngậm lấy ngón trỏ bị thương.

“Đừng nhúc nhích, lập tức hết đau ngay.” Ngọc Đường Xuân nhanh nhẹn xử lý miệng vết thương, chờ khi máu ngừng chảy mới lấy băng cá nhân băng lại giúp cô.

“Cảm ơn anh, tiểu Xuân.” Tay cô lẳng lặng nằm trong bàn tay hắn, bàn tay to lớn nóng hổi, đem tay nhỏ bé của cô bao kín, thật sự vô cùng ấm áp.

Tay cô vốn lạnh như băng, giống như không hề có nhiệt độ, cho dù là mùa hè cũng vậy.

Nhận thấy được không khí không được tự nhiên, cô mạnh mẽ rút tay lại, xấu hổ nói cảm ơn.

Ngọc Đường Xuân cười nhạt, con người bình tĩnh, nhìn không ra cảm xúc gì. Chỉ là nhếch nhếch khóe miệng, thản nhiên nói “Đồ ngốc, nghĩ cái gì mà ngồi ngăn người vậy, việc đơn giản như thế cũng đồ máu được.”

Bạch Tiểu Hoa tránh ánh mắt của hắn, làm tiếp công việc đang dở, cúi đầu bất mãn nói “Anh mới là đồ ngốc.”

Ngọc Đường Xuân ha hả cười khẽ, lần thứ hai trở lại vị trí ban đầu của mình, tựa vào ghế sa lon cảm quyền tạt chí lên.

Bạch Tiểu Hoa nhớ ra cái gì đó, đột nhiên hỏi “Tiểu Xuân, tôi vẫn rất thắc mắc. Cậu cùng Sở Vân Hiên đã biết nhau từ sớm sao?” Cô cũng không quên lúc trước là nhờ ai ban tặng mới bị bắt đến Thiên Long Hội.

Giống như biết cô muốn hỏi gì, Ngọc Đường Xuân hơi hơi gật đầu một cái, giọng điệu bình thản nói “Ừ, biết, nhưng không quen. Lần trước lão gia nhà tôi phân phó tôi đến Thiên Long Hội, đưa cho hắn ít dược liệu cũng chỉ là quà gặp mặt thôi.”

Nếu hắn sớm biết rằng Sở Vân Hiên và cô có quan hệ

sâu như vậy, hẳn còn có thể tặng quà gấp mặt như vậy sao?

Chỉ sợ ngay cả chính hẳn cũng không biết.

Tuy vậy, lời hẳn nói chỉ dừng lại ở đó thôi. Bởi vì Bạch Tiểu Hoa hiện tại cũng không đủ điều kiện để đạt với cấp độ kia.

Bạch Tiểu Hoa đương nhiên biết tính cách của hẳn, hẳn nếu không muốn nói, không muốn làm, ai cũng không thể ép nổi hẳn.

Hẳn có thể trả lời vấn đề của cô, còn giải thích cho cô nghe, cô hẳn là nên cười trộm rồi.

Xoa bóp cái trán có chút đau, ở đời này, muốn tiếp tục sinh tồn quả thật khó khăn. Cả ngày mệt như chó không nói, lại còn phải đối phó với đám oanh oanh yến yến này.

Ngày hôm đó quả thực nghẹn khuất.

Ngọc Đường Xuân tay cầm tạp chí, nhưng mắt thỉnh thoảng lại liếc qua cô gái nhỏ hết nhú mày lại thở dài bên kia.

Bỗng dưng – Ngực đột nhiên đau đớn, mồ hôi lạnh không chút khách khí liên tục chảy xuống.

Sắc mặt vốn tuấn tú xinh đẹp bây giờ trở nên tái nhợt, đầu ngón tay nắm chặt cũng trắng bệch, móng tay nghiến vào thịt nhưng không cảm thấy đau đớn.

“Tiểu Xuân, đột nhiên muốn đi đâu vậy?” Nhìn bóng dáng thon dài vội vàng muốn rời đi, Bạch Tiểu Hoa nghi ngờ hỏi.

Ngọc Đường Xuân ổn định thân mình, đưa lưng về phía cô, khuôn mặt bị bóp méo dữ tợn.

“Tự nhiên nhớ ra có việc phải làm nên ra ngoài một chút, đại khái đến tối mới về.” Móng tay cắm vào thịt, máu tươi từ từ chảy ra.

Nhịn xuống

Ít nhất là trước mặt cô ấy.

Hắn dùng hết khí lực toàn thân, duy trì giọng điệu bình thường.

Con người nhu tình nhưng một mảnh thê lương, cô đơn hoang vắng.

“VẬY à, ừ, vậy được rồi, tôi biết rồi.” Mặc dù có chút khó hiểu thái độ khác thường của hắn, nhưng Tiểu Hoa biết, người đàn ông này sẽ không gạt mình. Hắn nói gì, cô đều tin hết.

“Tôi đi.” Cố nhin không té xỉu, Ngọc Đường Xuân chậm rãi bước đi. Hắn không muốn để cô biết, lại càng không muốn để cô chứng kiến, ít nhất không phải lúc này.

Bóng dáng từ từ biến mất trong tầm mắt của Bạch Tiểu Hoa.

Mãi cho đến tối, Ngọc Đường Xuân mới lột thân thể mệt mỏi về, lặng lẽ mở cửa,

Cả biệt thự tối đen như mực, chứng tỏ cô đã đi ngủ.

Tiến vào phòng khách, ánh trăng dịu dàng chiếu vào, hiện lên bóng dáng nhỏ xinh đang ngồi trên sa lon.

Hắn bật đèn lên, kinh ngạc nhìn cô gái đang ngồi đó.

“Về rồi à?” Ngữ khí thản nhiên, nghe không ra cảm xúc.

Ngọc Đường Xuân gật đầu, nhẹ nói ra một chữ “Ừ”

“Lại đây.” Tiểu Hoa ngẩng đầu, mắt hạnh ẩn hiện một tia sáng nhàn nhạt.

Ngọc Đường Xuân như cũ gật đầu, tiêu sái đi qua, nhẹ nhàng ngồi bên cạnh cô. Trên người cô tỏa ra mùi hương cơ thể, vờn quanh hân, không thể tự kiềm chế.

Cô nắm lấy tay hân, khẽ bắt mạch. Kỳ lạ là, mạch vô cùng vững vàng, hơi thở bình thản, không có nửa điểm như bị bệnh.

Ngọc Đường Xuân dịu dàng cười, rút tay mình ra, sau đó nắm lấy tay cô. Bàn tay to ấm áp bao vây đôi tay nhỏ bé không xương của cô.

“Tôi có chút hối hận vì đã dạy em y thuật.”

Bạch Tiểu Hoa tùy ý để hân lấy đôi tay lạnh lẽo của mình, giương mắt nhìn hân “ Anh không có gì muốn nói với tôi sao?”

Ngọc Đường Xuân đem cả hai tay cô cầm lấy, đêm mùa xuân vẫn có chút lạnh, hấn liền đưa tay cô lên gần miệng, nhẹ nhàng thổi khí.

“Tay lạnh như vậy, đi tắm nước ấm rồi ngủ đi.”

Sắc mặt Bạch Tiểu Hoa lạnh lùng, bình tĩnh nhìn hấn. Trong đôi mắt bùng lên ngọn lửa nhỏ.

“Tôi không sao, đừng lo lắng.” Giống như biết suy nghĩ trong lòng cô, Ngọc Đường Xuân thản nhiên cười, trong mắt hấn đều là hình dáng của cô.

“Đến tột cùng là đau đớn đến cỡ nào mà khiến Ngọc Đường Xuân danh khắp thiên hạ không tiếc tàn phá thân thể mình?” Thanh âm bình thản ôn nhu, chứa đựng tức giận cùng lo lắng, thậm chí còn nhiều hơn là sự đau lòng.

Cô lôi từ ngực ra một chiếc khăn trắng loang lổ máu quăng xuống đất.

Ngọc Đường Xuân cười khẽ.

Ra là vậy.

“Anh còn cười được sao?” Bạch Tiểu Hoa thật sự có chút tức giận. Cho tới giờ người đàn ông này vẫn che dấu tâm sự của mình rất tốt. Hắn thật sự không tin cô sao? Tương tự, cô cũng nghi ngờ chính mình, biết hắn đã mấy năm nay, vậy mà cô không nhận ra thân thể hắn khác thường.

Nếu không phải hôm nay cô tình cờ phát hiện dấu máu kia, hắn hẳn là sẽ lừa gạt cô cả đời đúng không?

“Thực xin lỗi.” Hắn nói, Sau đó cởi áo khoác của mình ra, nhẹ nhàng khoác lên người cô “Là tôi không tốt.”

Thực xin lỗi, là tôi không tốt –

Bạch Tiểu Hoa đột nhiên cảm thấy mắt rung rung, mũi đau xót, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

“Tôi không lạnh, anh mặc vào đi.” Cô muốn cởi áo ra, nhưng bị hắn ngăn lại.

Hắn xoa đầu cô, biểu tình dịu dàng trước giờ chưa ai thấy, giờ phút này vô cùng cương chừu nhìn cô “Sao lại

tức giận như trẻ con vậy, ngoan!”

Bạch Tiểu Hoa cúi đầu, hít hít mũi, đem nước mắt mạnh mẽ nuốt xuống. Giọng nói có chút rầu rĩ, tựa như trách móc “Có thể trị được, đúng không?”

Ngọc Đường Xuân không nói gì nhìn bộ dạng tủi thân đáng thương của cô, tâm đều trở nên mềm mại.

Cô như mèo con vươn móng vuốt túm áo hắn, hai mắt ươn ướt ngẩng đầu “Có thể trị được, đúng hay không? Anh là Ngọc Đường Xuân, là bác sĩ danh tiếng Ngọc Đường Xuân, là Ngọc Đường Xuân có thể đem người từ Quỷ Môn Quan kéo về, sao có thể không trị nổi cho chính mình, đúng không?”

Chương 40: Dấm chua ngập trời

Nhìn thấy khuôn mặt trước mắt này vì mình mà khóc đến hoa lê đài vũ, trong con người của Ngọc Đường Xuân giống như bập bênh trôi nổi theo nước mắt của cô.

Đúng là vẫn còn sợ hãi nước mắt của cô!

Rồi lại không biết an ủi cô, tay chân lúng túng, chỉ biết ôn nhu lau đi nước mắt của cô, đem cô ôm thật chặt vào trong lòng.

Lòng ngực của Ngọc Đường Xuân cũng không rắn chắc lắm, nhưng vĩnh viễn ấm áp như vậy, mang theo hương thơm được thảo, mùi phấn trần ngập sự khoan khoái

Bạch Tiểu Hoa thấy hần không trả lời câu hỏi của mình, trong lòng càng thêm bất an, cũng xem nhẹ mình giờ phút này đáng vẻ mình với hần có bao nhiêu thân mật.

"Ngốc quá, đừng khóc!" Hần càng an ủi càng đau lòng, nữ nhân này, thân thể nhỏ xinh, thanh âm mềm mại, trong vô thức còn toát ra nét dịu dàng, tất cả đều làm cho hần hăm sâu trong đó, khó có thể tự kiềm chế.

Hần không sợ chết.

Ngay từ lúc mới chào đời, hần đã có một kết cục được định trước. Cho nên từ lúc còn nhỏ tới bây giờ, đối với những ánh mắt thương hại đồng tình trong gia tộc, bản thân hần biết hết, bởi vì biết, cho nên càng thêm chấp nhận. Một năm lại một năm trong quá khứ, hần cũng dần dần tê dại rồi.

Sinh mệnh của chính mình mà tùy thời còn có thể mất, thì có chuyện gì đáng để cho mình lưu luyến? Cha mẹ không quan tâm, gia tộc thì tranh đấu quá nhiều.

Uổng phí cho hắn là Ngọc Đường Xuân tài năng kiêu ngạo ngất trời đó, thì đã sao? Hắn có thể cứu mạng người trong thiên hạ, nhưng không thể cứu được chính mình.

Thế giới của hắn chỉ là màu xám ảm đạm, không có sắc thái gì khác.

Cho đến khi nữ nhân năm đó xuất hiện, ngày đó, trong một giây nhất thời lúc đó ——

"Làm ơn thì làm cho trót, cứu sống tôi rồi thì đừng mong bỏ rơi tôi. . . ." Ngữ khí kiên định, ánh mắt quật cường, khát vọng sự sống, vì thai nhi trong bụng nên dũng cảm kiên quyết đến như vậy, làm cho hắn đến bây giờ vẫn không tài nào quên được.

Nhất kiến chung tình, nhất thể trung tình.

(vừa nhìn đã yêu, một đời trung thành với tình yêu)

Hắn chưa bao giờ cảm thấy được sinh mệnh thì ra là đẹp như thế, giờ phút này, lần đầu tiên hắn hi vọng mình có thể sống sót, sống trọn vẹn sinh mệnh. Bởi vì hắn không rời khỏi nữ nhân trong lòng, hắn muốn khi cô nhớ về hắn chỉ toàn là hồi ức tốt đẹp.

Thông minh như cô, làm sao không thấy được thâm lương và bí ẩn trong mắt Ngọc Đường Xuân, thời gian gần đây lời nói và cử chỉ của hắn càng ngày càng kỳ quái, còn có ánh mắt ôn nhu như muốn chìm chết cô trong đó

Chân tướng, thì ra là thế này sao?

"Nhất định có cách, tiểu Xuân, nhất định có cách." Bạch Tiểu Hoa ôm thật chặt vòng eo có vẻ gầy yếu của hắn, ánh mắt sáng ngời trong suốt, từng câu từng chữ nói, "Tôi sẽ cứu anh, anh cứu không được chính mình, vậy thì tới lượt tôi cứu anh."

Ngọc Đường Xuân rất rõ người phụ nữ quật cường này, một khi đã nói ra thì mười con trâu kéo cũng không quay lại được.

Chỉ có thể gật đầu cười khỏ, vuốt ve cô nói, "Ừ, anh tin

em”

Bạch Tiểu Hoa nắm cổ áo của hắn, kích động lay mạnh, "Thực ra anh không tin tôi có thể cứu anh đúng không, cho nên một chút hi vọng anh cũng không có, đúng không? Ánh mắt trống rỗng của anh đã sớm bán đứng anh. Ngọc Đường Xuân, anh là đàn ông, đàn ông thì phải kiên cường, tôi cmn sống được, anh vì cái gì không thể? Anh nhất định phải tin ở tôi, hiểu chưa?"

Đã từ lâu rồi, cô đã đem hắn trở thành người thân, cho hắn tồn tại trong cuộc sống của mình, hắn vừa là thầy vừa là bạn, là người nhà. Cô phải cứu hắn, không phải vì trả ơn cứu mạng của hắn, mà là bởi vì hắn là một phần sinh mệnh không thể thiếu của cô.

Ngọc Đường Xuân nhìn cô, trầm mặc rất lâu.

Trong con người âm đạm dần dần có thần sắc, không hề hoảng hốt, không hề do dự.

Cười khẽ gật đầu, ở cô bên tai nói nhỏ, "Ngốc à, anh tin em thật mà!"

Trên đời này, nữ nhân có thể cứu vớt hắn như vậy, chỉ

có một người. Vô luận là thân thể, hay là linh hồn.

Cô là độc nhất vô nhị đối với hắn.

"VẬY anh phải ngoan ngoãn nói hết cho tôi biết, không được dấu diếm, nếu không sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả làm việc." Cô chôn khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong ngực hắn, buồn bực nói, "Về sau nếu đau phải nói cho tôi biết, tôi sẽ đau cùng với anh."

Giống như cô năm đó cũng như vậy!

Ngọc Đường Xuân không quên, nữ nhân này không những là người phụ nữ độc nhất vô nhị, mà có vẻ như nếu là nam nhân thì cũng là người đàn ông có một không hai.

Sở Vân Hiên đột nhiên xuất hiện, việc này nằm trong dự liệu của Ngọc Đường Xuân, nhưng lại nằm ngoài dự đoán của hắn, hắn cũng không biết căn kẽ, nguyên bản phải cần một tuần mới về, cư nhiên ngắn ngủn ba ngày mà đã quay lại rồi.

Xem ra, chính là vì con mèo nhỏ đang nằm trong ngực mình đây.

Nguyên bản muốn dành cho tiểu Hoa bất ngờ, cũng bởi vì nhớ nhung quá mức, cho nên cơ hồ chỉ trong một ngày đêm Sở Vân Hiên đã hoàn thành công việc, thở cũng chưa kịp thở mà chạy vội trở về.

Nhưng mà, hắn đang nhìn thấy cái gì đây!

Độ cong khoe miệng càng lúc càng lớn, giận quá hóa cười đại khái là như vậy phải không.

Mười ngón tay răng rắc rung động, Sở Vân Hiên giống như con hổ xù lông, mắt đỏ ngầu, nanh vuốt ngứa ngáy cọ sát.

Rốt cuộc phát hiện được bầu không khí không bình thường, Bạch Tiểu Hoa đang vui đùa trong lòng Ngọc Đường Xuân ngẩng đầu lên, thấy Sở dẫm chua vể mặt xanh mét, giật mình một cái, thân thể đột nhiên thụt lùi, tách khỏi Ngọc Đường Xuân ấm áp.

Đây không phải cô có tật giật mình, mà là phản xạ có điều kiện.

Trong mắt Ngọc Đường Xuân chột lóe lên chút mất mát,

đầu ngón tay dường như còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của cô.

"Đi không có tiếng động gì hết? Muốn hù chết người à!" Bạch Tiểu Hoa phản ứng lại, có chút xấu hổ, giả bộ tức giận mắng Sở Vân Hiên.

Sở Vân Hiên mím môi, trong mắt là cuồng phong bão táp.

"Bây giờ là đang trách tôi đã quấy rầy các người, p-h-ả-i k-h-ô-n-g?" Hắc thân nhiên nói, sắc mặt bình tĩnh, không vui cũng không buồn. Trong lòng lại quay cuồng phong ba bão táp.

"Có ý gì?" Bạch Tiểu Hoa nheo lại con ngươi, nhìn hắc.

"Tôi vẫn nghĩ, cho dù tôi từng phạm sai lầm, ít nhất em vẫn yêu tôi, xem ra. . . . . tôi thật sự đánh giá mình cao quá, cho nên mới giống như một thằng ngu, mặc cho em thỏa sức dày vò." Sở Vân Hiên nhắm mắt lại, sau 3 giây thì mở ra, ánh mắt sắc bén, vẻ mặt lạnh lẽo.

"Ngọc Đường Xuân, hôm nay nếu không phải mày chết ——" ngón tay chỉ Ngọc Đường Xuân, sau đó lại chỉ

vào lồng ngực mình, lạnh lùng nói, "thì là tao sống!"

Sở Vân Hiên xù lông rồi, điên cuồng rồi, toàn bộ lý trí đều quăng đến chín tầng mây hết.

Người phụ nữ này là của hắn, dù là ai cũng đừng hòng ra tay.

Cho dù là bước qua xác của hắn, cũng đừng có mơ!

Người ta nói đàn bà là chúa hay ghen, không ngờ đàn ông cũng là đàn trái phá, cho dù chỉ là không cẩn thận để dính lửa, cũng chỉ có một kết cục duy nhất là chết banh xác.

"Anh nói ai phải chết?" Bạch Tiểu Hoa chậm rãi đứng lên, từng bước một đi tới gần Sở Vân Hiên, khuôn mặt vốn nhỏ nhắn xinh đẹp giờ đây chỉ còn mây đen

"Tôi hỏi anh, anh nói ai phải chết?" Từng bước một tới gần hắn, môi đỏ mọng nhẹ thở, lạnh lùng nói.

Sở Vân Hiên trầm mặc nhìn nữ nhân đang đi về phía mình, trong mắt chỉ có lửa giận dành cho mình, cả người tản ra sát khí, nội tâm vốn dĩ đang sôi trào vì ghen

tuông, giờ đây chỉ còn một mảnh đông cứng.

Tiểu Hoa của hắn, vì nam nhân khác, mà để lộ ra ý muốn muốn giết hắn.

*Lời bà mẹ đẻ ác độc nhấn tâm ngược tiểu Sở của tui: bắt đầu ngược bắt đầu ngược, đầu tiên lấy Sở yêu nghiệt ra khai đao, người giàu ngược một màn, người nghèo cũng ngược một cảnh!

Chương 41: Một giọt nước mắt

“Em tránh ra!” Sở Vân Hiên nói, nhìn vào mắt Bạch Tiểu Hoa, ánh mắt có một loại bi thương không nói nên lời.

“Nếu tôi không tránh thì sao?” Cô không có lý do gì để giải thích với hắn, dù sao hiện tại hai người không có bất kì quan hệ gì, nhiều nhất cũng chỉ là quan hệ hợp tác, lợi dụng nhau mà thôi.

Sở Vân Hiên nhìn Ngọc Đường Xuân, Ngọc Đường Xuân cũng không tránh né, nhìn thẳng lại Sở Vân Hiên.

“Ha ha, Ngọc Đường Xuân, từ lúc nào mà anh chỉ biết đứng sau lưng phụ nữ vậy?” Sở Vân Hiên thân nhiên nói, không che dấu được sự khinh bỉ và châm chọc, đem sự phẫn nộ trong lòng áp chế đến mức thấp nhất. Hắn khắc chế vì sự ghen tỵ và bất an không ngừng khiến hắn run rẩy, hắn muốn ổn định lại bản thân mình.

“Tiểu Hoa, em cứ lui ra trước đi” Ngọc Đường Xuân nhắc tay đem Tiểu Hoa giữ chặt, đẩy cô ra phía sau anh.

Sở Vân Hiên cắn môi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm bàn tay đang lôi kéo Tiểu Hoa, không khí chung quanh càng trở nên lạnh lẽo hơn.

Bạch Tiểu Hoa nâng mí mắt lo lắng nhìn Ngọc Đường Xuân, đôi mắt tràn đầy sự xin lỗi.

“Thật xin lỗi, chuyện này vốn không liên quan gì đến anh nhưng lại làm liên lụy tới anh.”

Ngọc Đường Xuân khẽ cười, “Ngốc quá!” Vỗ vỗ đầu cô, đôi mắt tràn đầy yêu thương không hề che dấu.

Môi của Sở Vân Hiên lúc này đã bị hắn cắn nát, máu nhè nhẹ chảy ra, khiến người ta nhìn mà kinh hãi.

Bạch Tiểu Hoa quay đầu lại, lạnh lùng nhìn hấn, bình tĩnh nói, “Sở Vân Hiên, chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác, anh không có quyền nhúng tay vào chuyện của tôi, nếu anh cứ nhất định phải làm như vậy, thật xin lỗi, chúng ta chỉ có thể hủy bỏ việc hợp tác này, tôi sẽ lập tức rời đi.”

Sở Vân Hiên nghiêng răng nói, “Em muốn rời đi, trừ phi tôi chết.”

Bầu không khí tĩnh lặng, đến nỗi chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở, ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Bạch Tiểu Hoa thở dài, nhìn vào đôi mắt Sở Vân Hiên, hiện lên một chút bi thương, bất đắc dĩ nói, “Cần gì chứ, anh cần gì phải làm như vậy!” Hà tất gì hấn còn muốn chấp nhất đoạn tình cảm 5 năm trước mà cô đã muốn chôn kín nó đi chứ.

Tâm Sở Vân Hiên run lên nhẹ nhẹ.

Mỗi khi cô dùng ánh mắt này nhìn hấn, hấn có một cảm giác vô cùng sợ hãi. Ánh mắt đó quá mức bi thương, mang theo sự ly biệt, mờ mịt như đêm đen không có

chút tia sáng nào.

“Em yêu Ngọc Đường Xuân sao?” Người đàn ông này, lịch sự tiêu sái, nụ cười như gió xuân, đối với phụ nữ thì khó có thể ngăn cản dụ hoặc.

Cho dù là Sở Vân Hiên hẳn cũng không thể xem thường người đàn ông này thì huống chi là bọn họ lại sớm chiều ở chung với nhau.

“Anh nói cái gì?” Bạch tiểu Hoa bất thành linh bị hắn hỏi như vậy thì hoảng sợ, phản xạ tự nhiên nhìn thoáng qua Ngọc Đường Xuân, thấy sắc mặt anh vẫn bình thường không có biểu tình gì, lúc này mới hung hăng trừng mắt nhìn Sở Vân Hiên, “Đừng nói những việc không thể xảy ra.” Nhưng trong lòng cô lại nảy lên một cái, khuôn mặt có chút ửng hồng.

Hai má cô ửng hồng, tựa hồ đã chứng minh lời nói của mình, hai tay Sở Vân Hiên nắm chặt, tụ tập chân khí vờn xung quanh thân thể hắn.

Hắn lạnh lùng nhìn về phía Ngọc Đường Xuân, “Tiểu Hoa có sức hấp dẫn chứ, phải không Ngọc Đường Xuân?”

Ngọc Đường Xuân nhú mào, khẽ cười dịu dàng nói, “Cô ấy là người phụ nữ có sức hấp dẫn nhất mà tôi từng gặp.”

Bạch Tiểu Hoa không biết làm sao, nhìn hai người như vậy, trong lòng cô có chút bối rối.

Một cỗ chân khí khác ập tới, vờn quanh cơ thể Ngọc Đường Xuân.

Hai người đều có thực lực Huyền giai hậu kỳ đỉnh, phòng khách nhỏ đã không thể chịu được uy lực của bọn họ. Sàn nhà và vách tường bắt đầu xuất hiện những vết nứt, những ly tách thủy tinh trên bàn đều biến thành bột, đồ nội thất trong nhà cũng đều bị phá huỷ, tất cả phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Bạch Tiểu Hoa không phải người tu luyện nhưng cô cũng cảm nhận được sự uy áp khủng bố này, may mắn là tiểu bảo đã được cô đưa đến một biệt thự khác.

Đối với thực lực của Ngọc Đường Xuân, Sở Vân Hiên có chút kinh ngạc, hẳn không ngờ rằng Ngọc Đường Xuân có cùng cấp bậc với mình.

Tưởng rằng bản thân mình như vậy thì có chút kiêu ngạo, nhưng giờ phút này lại hoàn toàn sụp đổ, đây mới là chân chính cường địch, một chút lơ đãng không may sẽ bị rơi xuống thế hạ phong ngay.

Hiện tại tên đã trên dây, không thể không bắn.

Là đàn ông, trong lúc chiến đấu, không thể bỏ chạy, không thể khoan nhượng.

Giữa lúc Bạch Tiểu Hoa la lên, hai người đã bộc phát ra sát khí mãnh liệt, cả hai đều muốn dùng một chiêu để phân định thắng bại.

Bởi vì hai quyền giao nhau là một kích toàn lực nên khiến cho cả phòng khách sụp đổ, biệt thự xa hoa trong nháy mắt bị phá hủy, biến thành đồng đống nát.

Từ lúc hai người chuẩn bị phát kích thì Bạch Tiểu Hoa đã được bọn họ dùng chân khí đưa ra ngoài, nếu không cô cũng sẽ bị chôn vùi dưới đồng đống phế tích.

Lần đầu tiên được chứng kiến sự hủy diệt lớn như vậy, Bạch Tiểu Hoa khiếp sợ không nói nên lời, qua nửa ngày

cô mới kịp phản ứng, vội vàng chạy về phía đồng đồ nát.

“Tiểu Xuân, Sở Vân Hiên!”

Giữa đồng đồ nát, có một bàn tay đưa ra.

Sở Vân Hiên ho khan hai tiếng, đi ra một cách khó khăn, quần áo rách bươm, cả người trông vô cùng chật vật.

Thấy hắn không có việc gì, Bạch Tiểu Hoa cũng thờ phào nhẹ nhõm, nắm lấy tay hắn, sốt ruột hỏi, “Tiểu Xuân đâu? Sao Tiểu Xuân còn chưa ra?” ( )

Cô hỏi Ngọc Đường Xuân, mà không phải hắn.

Sở Vân Hiên chỉ cảm thấy một ngụm máu tanh dâng lên trên cổ họng, hắn cố gắng nhịn xuống, đem dòng chất lỏng đó trở về chỗ cũ.

Ngay lúc đó, ở phía sau truyền đến giọng nói yếu ớt của Ngọc Đường Xuân.

“Anh ở trong này, đừng lo lắng.”

Nghe được giọng nói của anh, Bạch Tiểu Hoa mới buông Sở Vân Hiên ra, nhanh chóng chạy về phía phát ra giọng nói.

Bộ dạng của Ngọc Đường xuân so với Sở Vân Hiên càng thêm chật vật, khi vừa đi ra thì phun ra một búng máu, sắc mặt tái nhợt, thân thể lung lay muốn té, khiến người khác kinh hồn bạt vía.

“Tiểu Xuân, anh làm sao vậy, đừng dọa tôi!” Đôi mắt Bạch Tiểu Hoa hồng hồng, vẻ mặt hoảng sợ.

Khi anh chuẩn bị ngã xuống thì cô đã vội chạy lại, khiến cho toàn bộ cơ thể anh đều ngã vào người cô. Nâng tay lên lau vết máu ở khóe miệng anh nhưng cứ càng lau thì máu chảy ra càng nhiều.

“Làm sao bây giờ, anh chảy rất nhiều máu, Tiểu Xuân, anh đừng làm tôi sợ!” Vừa mới lúc này cô còn nói sẽ cứu anh, không để anh chết, nhưng đảo mắt một cái thì anh như muốn biến mất ngay trước mắt cô, đều tại cô, đều là lỗi của cô.

Ngọc Đường Xuân bắt lấy tay cô, nhìn biểu tình thất kinh của cô, trong lòng anh đau xót, cười nói, “Anh

không sao, em đừng khóc! Ngoan!”

Bạch Tiểu Hoa lập tức im lặng, khóc không thành tiếng, một chữ cũng không nói nên lời.

Sở Vân Hiên đứng đó, nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng hẫng như có cái gì đổ vỡ từng mảng từng mảng.

Hắn nhìn thấy Tiểu Hoa từng bước tiến về phía mình, khuôn mặt tràn đầy phẫn nộ, bàn tay hung hăng tát một tát vào mặt mình tạo nên âm thanh thanh thúy, khuôn mặt cảm nhận sự đau rát lan tỏa. (( )

“Sự việc thành ra như vậy anh vừa lòng chưa? Nhất định nhìn người khác đau khổ thì anh mới vui vẻ có đúng không? Tiểu Xuân nếu có mệnh hệ gì thì tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu, sẽ không bỏ qua cho anh!” Cơ hồ là khàn cả giọng, Tiểu Hoa hung hăng nắm lấy áo hắn, điên cuồng lắc mạnh.

Giờ phút này, hắn không cảm thấy cơ thể đau đớn, cũng không cảm thấy hai má đau rát.

Thứ khiến hắn đau đớn thực sự lúc này chính là tâm của hắn.

Sở Vân Hiên không nói một lời, đôi mắt vốn xinh đẹp quuyền rũ, phút chốc đã trở nên ảm đạm.

Hắn xoay người, rời đi.

Ở một góc cô không nhìn thấy, Sở Vân Hiên phụt một tiếng, ngum máu nãy giờ hắn cố nhịn cũng không kìm được nữa, cuối cùng cũng phun ra. ((( )

Một cổ chất lỏng ấm áp không ngừng từ trong cơ thể trào ra.

Phịch một tiếng khuy xuống đất.

Một giọt nước mắt trong suốt, theo sườn mặt hoàn mỹ của hắn, chậm rãi rơi xuống, trộn lẫn với máu, rớt xuống nền đất.

Chương 42: Sinh không đúng lúc

Bước chân thất thủ, chậm rãi xuyên qua màn đêm hắc ám lạnh như băng.

Giờ phút này, Sở Vân Hiên rốt cục mới hiểu được, mọi người trên đời này vì yêu mà đau, vì yêu mà rơi lệ. Đàn ông không phải không biết khóc, chẳng qua là vì chưa chạm tới chỗ thương tâm mà thôi.

Hắn bị trọng thương nhưng không hề có cảm giác, chỉ cảm thấy trái tim lúc này như vỡ vụn từng mảnh.

Tâm bị tổn thương thì so với thân thể có đáng gì.

“Xuất hiện đi.” Sở Vân Hiên thản nhiên nói, thân thể vô lực ngã ngòai xuống đất.

“Lão đại!” Sở Thiệu Hoa từ góc tối đi ra, thấy điệu bộ suy yếu của Sở Vân Hiên thì muốn đỡ hắn dậy.

Sở Vân Hiên khoát tay, “Không cần, cứ để tôi như vậy đi.”

Bóng dáng cô đơn, đầu còn vẽ tiêu sái phong hoa tuyết đại cùng mị hoặc người khác như mọi khi.

Sở Thiệu Hoa nhú mày, trong lòng có chút lo lắng, thương thế của lão đại không nhẹ, bất luận là thân thể hay tâm lý, đều gặp phải đả kích trí mạng. Hắn biết, mọi

lời an ủi đều vô dụng, máu chốt ở đây chính là lão đại. Tục ngữ nói rất đúng, muốn cởi chuông phải tìm người buộc chuông, khúc mắc của lão đại đều ở chỗ Bạch Tiểu Hoa. Nhìn hai người rối rắm như vậy, người luôn lạnh nhạt như Sở Thiểu Hoa cũng cảm thấy bối rối.

Hai người này, rõ ràng là yêu nhau.

Sở lão đại không nói, nhưng ai nhìn vô cũng nhận ra, anh ấy đối với Bạch Tiểu Hoa là yêu thương tới tận xương tủy.

Bạch Tiểu Hoa tuy rằng ở mọi nơi đều không muốn gặp lão đại, nhưng cũng không phải thật sự chán ghét anh ấy, nói đúng ra, chính là trốn tránh tình cảm của anh ấy, không thể đáp lại mà thôi.

Điều này... cũng là khúc mắc.

Sở Vân Hiên không biết cách thể hiện tình cảm của mình, chỉ cần là người hấn yêu thì hấn sẽ cho người đó thứ tốt nhất.

Còn Bạch Tiểu Hoa tuy bề ngoài có vẻ thờ ơ, không để ý đến chuyện vật vãn, kì thực cô là một người rất thông

minh, có khí chất.

Một người đối với tình cảm rất cố chấp, một khi đã yêu thì tuyệt đối không buông tay, không sợ chết đâm đầu vào.

Còn một người thì đối với tình cảm hàm súc uyển chuyển, không dễ gì để người khác chạm đến nội tâm của mình, quá mức bình tĩnh, cẩn thận.

Hai loại người này nếu tiến tới với nhau, hậu quả là gì có thể đoán được.

Bất quá, lần đầu tiên Sở Thiệu Hoa cảm thấy, Sở Vân Hiên rất cục cựa cũng giống như người bình thường, người bình thường thì nên có phản ứng, có vui buồn cũng có đau lòng, không phải như trước kia là một con người máu lạnh tàn nhẫn, không có tình cảm, giống như một người máy sống.

Ít nhất, đây là một khởi đầu tốt.

Thân là trợ thủ đắc lực của lão đại Thiên Long hội, hẳn tự nhiên sẽ không mặc kệ, tuy rằng không trực tiếp nhúng tay nhưng ở một bên nói vài lời cũng là có thể.

Qua nửa ngày, Sở Thiệu Hoa rốt cục cảm thấy không thích hợp lắm, liền tiến lên nhẹ giọng nói, “Lão đại, trở về nghỉ ngơi đi, tôi mời phu nhân đến xem thương thế giúp anh.”

Sở Vân Hiên khẽ thở dài một hơi, thản nhiên nói, “Không cần, không có gì đáng ngại.”

Hắn không có gì đáng ngại, máu chảy ra nhanh như vậy còn làm vẻ mặt kệ, phỏng chừng ngày mai là có thể lập di chúc luôn được rồi.

Hắn muốn não loạn không giống như bình thường, hắn không tin người phụ nữ kia thật sự mặc kệ sống chết của hắn, nếu cô thật sự không cần hắn nữa, vậy hắn tình nguyện cứ tiếp tục chảy máu mà chết đi.

Giống như đoán được ý tứ của Sở Vân Hiên, Sở Thiệu Hoa không nhìn được cười, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, “Lão đại, ngài vẫn nên về nhà nghỉ ngơi trước, thân thể quan trọng hơn.” Thân thể là thứ trọng yếu, nếu không làm sao tìm lão bà về, lão đại này của hắn cũng có một mặt bất chấp như vậy, thật sự là làm cho hắn mở rộng tầm mắt.

Sở Vân Hiên ho khan hai tiếng, lại ói ra hai búng máu.

Trong lòng thầm mắng Ngọc Đường Xuân chết tiệt, dám cùng mình so chiêu, thương thể của mình nghiêm trọng nhưng nhìn hắn thì có vẻ càng nghiêm trọng hơn.

Giỏi cho Ngọc Đường Xuân anh, không chỉ có y thuật tốt mà mưu kế cũng vô lại như vậy.

Hơn nữa, ánh mắt của anh ta đối với Tiểu Hoa, mình tuyệt đối không nhìn lầm cũng không có hiểu lầm.

Ngọc Đường Xuân rất yêu Tiểu Hoa.

Đôi mắt nheo lại, gian nan đứng lên, “Trở về.” Bỏ lại hai chữ, Sở Vân Hiên đi về hướng Thiên Long hội.

Sở Thiệu Hoa cúi đầu vuốt cằm, cung kính nói, “Vâng!”

Thân thể của Ngọc Đường Xuân vốn suy yếu, trải qua trận đấu vừa rồi thì sắc mặt càng thêm khó coi, khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu, tinh thần và đôi mắt

cũng âm ỉ không có sắc thái, trừ bỏ thời điểm nhìn về phía Tiểu Hoa thì con ngươi có sáng lên mấy phần.

“Tôi làm anh đau sao?” Thấy Ngọc Đường Xuân nhìn mình, Bạch Tiểu Hoa còn tưởng mình làm anh đau nên bôi thuốc không khỏi nhẹ lại.

Không chỉ có nội thương mà ngoại thương của anh cũng rất nghiêm trọng.

Ngọc Đường Xuân hạ mí mắt xuống, nhẹ giọng nói, “Không đau, một chút cũng không đau.”

“Nếu có chỗ nào không thoải mái, nhất định phải nói cho tôi biết.” Người đàn ông này lúc nào cũng một bộ dáng nhạt như nước, mặc dù đau đớn nhưng vẫn sẽ ỉn nhẫn, thật là làm cho người khác đáng lòng mà.

Đột nhiên cô nghĩ tới khuôn mặt xinh đẹp tuyệt sắc kia.

Cúi đầu nhìn xuống tay mình, một cái tát vừa rồi kia, đầu ngón tay vẫn lại còn dư âm.

Ánh mắt bi thương ảm khuất của hắn nhìn mình.

Sức nhớ ra, hẳn cũng bị thương, không biết tại sao, trong lòng như là bị nghen một búng khí, buồn bực khó chịu.

Tâm tình của cô đều viết hết lên mặt, Ngọc Đường Xuân làm sao không biết chứ?

Từ sâu trong đáy lòng anh thở dài một tiếng, cầm lấy hộp thuốc mỡ trong tay cô, thản nhiên nói. “Anh cảm thấy cũng đỡ rồi, em đi xem Sở Vân Hiên một chút đi.” Vừa mới uống thuốc, hiện tại cần nghỉ ngơi, tội gì phải làm cô khó xử.

Bị anh nói trúng tâm sự, Tiểu Hoa xấu hổ đỏ mặt, nhưng lại như cũ kiên trì, lắc đầu nói, “Anh ta da dày thịt béo, một chút thương thế này không hại chết anh ta được đâu.”

Dứt lời, cầm lấy thuốc mỡ, định tiếp tục giúp anh xoa lên vết thương.

Ngọc Đường Xuân cầm lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn lạnh lẽo của cô, cánh môi tái nhợt nhếch lên một độ cong xinh đẹp, “Tin anh đi, thương thế của anh ta không nhẹ hơn anh đâu, anh đã uống thuốc rồi, hiện tại chỉ cần

ngủ ngơi là được, em ở đây cũng vô dụng.”

Thân thể của người luyện võ mạnh hơn người bình thường không biết bao nhiêu lần, chỉ cần điều trị nội thương, thì việc khôi phục chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Đi đi, đừng làm bản thân mình hối hận.” Anh thản nhiên nói.

Bạch Tiểu Hoa nhìn anh, vẫn có chút do dự.

“Phu nhân, lão đại thực sự bị thương rất nghiêm trọng, máu chảy không ngừng, đã muốn ngất đi rồi.” Sở Thiếu Hoa vốn đang đứng yên lặng ngoài cửa, rốt cục không nhịn được mở miệng nói, cho dù rất sốt ruột nhưng vẫn không dám tùy tiện đi vào.

Đàn em ưu tú như vậy, Sở Vân Hiên biết đi đâu tìm được nữa chứ.

Ngọc Đường Xuân vuốt tóc Bạch Tiểu Hoa, dịu dàng nói, “Đi đi.”

Bạch Tiểu Hoa cuối cùng cũng nhẹ nhàng gật đầu một

cái, giúp anh đắp chăn, dặn dò anh nghỉ ngơi sớm rồi rồi đứng dậy rời đi.

Sở Thiều Hoa đợi sau khi Bạch Tiểu Hoa rời khỏi phòng Ngọc Đường Xuân mới lắc mình xuất hiện ở trước cửa, nhìn người trên giường, thần sắc tuy có bệnh nhưng lại thanh dật thoát tục, mở miệng nói, “Ngọc Đường Xuân, ít nhất theo tôi thấy, anh không phải là loại người giống như bên ngoài đồn đại là vô tình, tôi thay lão đại cảm ơn anh.”

Ngọc Đường Xuân khe khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại, khoát khoát tay.

Sở Thiều Hoa nhanh chóng rời đi.

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, chỉ còn lại thế giới của riêng anh, một mảnh cô đơn.

Sinh không đúng lúc.

Nếu anh sinh ra trễ hai mươi năm, hoặc là cô sinh sớm hai mươi năm, có lẽ sẽ không gặp phải cảnh ngộ như thế này.

Ông trời cố tình để cô xuất hiện vào giữa cuộc đời của anh, và rồi khiến anh yêu cô.

Tâm có vương bận, lúc ra đi, làm sao anh có thể buông tay đây!

Chương 43: Hôn nhẹ

Đến tổng bộ của Thiên Long hội, Sở Thiểu Hoa hơi hơi gật đầu. “Phu nhân, chủ nhân ở bên trong. Tôi lui xuống trước.”

Bạch Tiểu Hoa gật đầu, ý bảo hẳn có thể đi.

Trong nháy mắt, bóng dáng cao ngất của Sở Thiểu Hoa biến mất trong đêm đen.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trong phòng không có bật đèn, tối đen một mảnh.

Ngửi thấy mùi máu tươi bên trong, cô nhú mày, không hài lòng bĩu môi, bật đèn lên.

Nam nhân trên giường như đang bị bệnh. Mồ hôi phủ

đầy trên khuôn mặt xinh đẹp tinh tế, môi trắng bệch dọa người, tóc dính sát hai má, lông mày đẹp đẽ nhíu chặt lại, thể hiện rõ chủ nhân giờ phút này khó chịu đau đớn đến cỡ nào.

Bạch Tiểu Hoa bước nhanh tới, tay đặt trên trán hắn –

Nóng quá!

Xem ra là do bị thương không nhẹ, dẫn tới sốt cao không hạ.

“Vân Hiên, tỉnh tỉnh, có nghe tôi nói không?” Cô nhẹ nhàng lay lay hai vai hắn, ý muốn giúp hắn tỉnh táo lại. Hắn hiện tại nội thương rất nặng, chân khí trong cơ thể rối loạn, nếu không cẩn thận một chút thôi cũng sẽ gặp phiền phức lớn.

“Hự...” Sở Vân Hiên muốn mở mắt ra, nhưng thân thể không nghe theo lời hắn. Thanh âm dịu dàng của Tiểu Hoa rõ ràng ngay bên tai, nhưng mình lại không tài nào nhìn thấy cô ấy. Hắn nôn nóng muốn chết.

Càng sốt ruột, lại càng bắt buộc chính mình, càng bắt buộc, chân khí trong cơ thể càng hỗn loạn.

“Phụtttttt” Lại một ngụm máu phun ra. Khuôn mặt tái nhợt của hắn khiến cô kinh hãi.

“Đừng nhúc nhích, Sở Vân Hiên, anh đừng nóng vội, tôi ở ngay đây, anh đừng làm khổ mình, ngoan nào!” Nhìn hắn miệng dính đầy máu, trong lòng Bạch tiểu Hoa vô cùng căng thẳng. Cô vội cầm tay trấn an tinh thần của hắn.

Sở Vân Hiên quả nhiên yên tĩnh trở lại, hơi thở cũng vững vàng hơn không ít.

Chính hắn cũng không nghĩ rằng mình sẽ bị thương nặng như vậy.

Ngọc Đường Xuân bởi vì Tiểu Hoa, sớm đã kiềm chế được nội thương lan rộng. Huống chi Tiểu Hoa luôn luôn bên cạnh chăm sóc hắn, gần như một chút cũng không rời. Tuy rằng cô không giúp hắn trị liệu nội thương, nhưng trong lòng Ngọc Đường Xuân thật sự rất thỏa mãn. Cảm xúc là thứ rất quan trọng, có thể quyết định sống chết của một người.

Sở Vân Hiên thì khác. Vốn là do lửa giận đánh vào tư

tưởng, bị trọng thương không nói, nhưng một cái tát kia của Tiểu Hoa khiến hắn không còn hy vọng. Hắn như đề trù phạt chính mình, tùy ý để nội thương lan rộng, ngoại thương cũng không thèm xử lý, một số đã bị nhiễm trùng. Hơn nữa hắn sốt cao không hạ, tình huống thật sự rất gay go.

Lấy ngân châm ra, Bạch Tiểu Hoa hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói “Tôi muốn châm cứu cho anh, anh điều động chân khí trong cơ thể tự hành trị liệu. Tôi không phải tu luyện giả mà dùng nội lực chữa bệnh, anh phải dựa vào bản thân anh, tôi chỉ có thể giúp anh ổn định tâm mạch.”

Dứt lời, một tay đỡ lấy thân thể hắn, duy trì thăng bằng, một tay mười phần lưu loát bắt đầu châm cứu.

Sở Vân Hiên không thể mở miệng nói chuyện, bình tĩnh phối hợp với Bạch Tiểu Hoa, cố gắng đem chân khí tụ tập lại, sau đó áp chế về đan điền (vị trí ở dưới rốn vài phân).

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Cô luôn không xài thuốc Tây. Thuốc Đông y vô cùng uyên thâm, lại quý ở chỗ không có tác dụng phụ, có lẽ

hiệu quả chậm hơn một chút, nhưng đối với tu luyện giả mà nói là thuốc tốt, một chút cũng không tổn thương đến thân thể.

Ước chừng khoảng một tiếng sau, Tiểu Hoa đem thuốc từ phòng bếp vào. Sở Vân Hiên đã tỉnh lại, hơn nữa còn ngồi tựa đầu vào giường, thấy cô tiến vào, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười.

Không có quyền rũ, không có lòe loẹt, chính là tươi cười thuần khiết, long lanh sáng rực, ẩn chứa rất nhiều điều.

Thì ra hắn cũng có lúc cười như vậy, cười như một đứa trẻ.

“Tỉnh rồi sao? Cảm giác thế nào?” Tiểu Hoa đóng cửa, nhẹ nhàng tiêu sái bước vào, ngồi bên giường, nói với hắn “Uống hết thuốc đi. Để điều trị thân thể, phải uống.”

Sở Vân Hiên bị chặn đứt đường lui, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn nhảnh nhó, nhìn cái thứ đen thui đó mà run run.

Nhìn kẻ bình thường là Diêm La Vương trong mắt mọi người, tên đàn ông kiêu ngạo cuồng vọng, giờ phút này lại nhìn thuốc Đông y mà run rẩy, khuôn mặt bị ép đến

khô sở, Bạch Tiểu Hoa không nhìn được khóe miệng nhếch lên.

“Xem anh kia, bao nhiêu tuổi rồi? Anh vậy mà ngay cả một đứa nhóc cũng không bằng.”

Sở Vân Hiên oan oan ức ức vênh cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn nói “Hoa Hoa, làm người không thể như vậy, sao có thể trêu chọc khuyết điểm người khác chứ? Em thật không có chính nghĩa!”

Lờm hẩn một cái, Tiểu Hoa nhẹ nhàng thổi thổi. Xác định thuốc đã nguội bớt, cô mới đưa qua cho hẩn. “Nếu không muốn tôi vạch trần khuyết điểm của anh ra, vậy để tôi xóa bỏ tất xấu trẻ con này cho anh. Ngoan ngoan uống thuốc nào, đến đây, há miệng, aaaa —“

Thấy thứ đen thui kia cách mình ngày càng gần, Sở Vân Hiên cấp bách lui về phía sau, như gặp phải kẻ địch.

“Đừng đừng đừng. Anh không cần uống thuốc. Tự mình nghỉ ngơi vài ngày sẽ không có chuyện gì”

Bạch Tiểu Hoa sắc mặt tối sầm, lạnh lùng nhìn hẩn.

Trong mắt cô viết rõ: Anh không uống nhất định phải chết!

Sở Vân Hiên đưa tay nắm góc áo cô, mắt chớp chớp, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nụ cười lấy lòng, đáng thương vô cùng nói “Hoa Hoa, đừng vậy mà –“

Tiểu Hoa đem thuốc đặt mạnh trên bàn, lạnh lùng nói “Được. Anh không uống tôi cũng không ép, đêm đã khuya, anh nghỉ ngơi sớm đi.”

Dứt lời, cô xoay người định rời đi.

Thật vất vả mới lừa được bà cô này đến, sao có thể để cô ấy đi như vậy. Sở Vân Hiên thiếu chút nữa lăn từ trên giường xuống. Nửa người hấn đã muốn rớt khỏi giường, nắm chặt tay nhỏ của cô nói “Đừng đừng đừng, đừng đi, anh uống anh uống, anh uống được chưa?”

Bạch Tiểu Hoa lúc này mới dừng bước, xoay người, đôi mi thanh tú ngả ngón nhếch lên “Thiệt không? Tôi cũng không ép anh nha.”

Sở Vân Hiên bất đắc dĩ, gật đầu như gà mổ thóc “Em không ép anh, thật sự không ép, là anh tự nguyện muốn

uống. Cho nên... Em đừng đi.”

Thấy hấn vết thương đầy mình, cô không khỏi nhúu chặt mày. Thở dài một hơi, dưới ánh mắt chờ mong của hấn, cô đỡ hấn lên giường trở lại.

“Anh uống thuốc tôi sẽ không đi nữa.”

Giống như đạt được chấp thuận, Sở Vân Hiên trong lòng nở hoa. Hấn kích động nâng chén thuốc đen tuyền kia, bịt chặt mũi, một hơi uống hết.

“Khụ khụ....” Thiếu chút nữa nghẹn chết. Hấn hiện tại chỉ cảm thấy muốn nôn hết cả lực phũ ngũ tạng ra luôn.

Bạch Tiểu Hoa lúc này mới nở ra nụ cười hài lòng. Cô đem thuốc trị thương đã được chuẩn bị tốt ra, cởi quần áo hấn, giúp hấn bôi thuốc.

Cô bày ra khuôn mặt mười phần mềm mại âm áp, tay cẩn thận xoa xoa da thịt hấn, khiến hấn cảm thấy từng đợt tê dại khó kiềm chế được. Tựa như chuyện trước đây chưa từng xảy ra, hết thấy đều vô cùng tự nhiên, hai người đều biết điều ngậm miệng, không nhắc tới chuyện của Ngọc Đường Xuân.

Cô ngẩng đầu, vừa vắn chạm phải ánh mắt của hắn.

Không khí đọng lại, hắn đột nhiên cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái.

Không phải môi, mà là trán.

Mang theo thương tiếc, mang theo cưng chiều, mang theo quyến luyến.

Tựa như lông chim, nhẹ nhàng lướt qua-

Chương 44: Hoàng đế tuyển phi

“Muốn chết sao?” Không kịp né tránh cái hôn của sói, Bạch Tiểu Hoa buồn bực trừng mắt nhìn hắn. Hắn còn chưa đánh răng nha! (Câu này không rõ, nguyên văn: 丫的欠抽呢!)

Sở Vân Hiên khôi phục lại bộ dạng xinh đẹp nhẹ nhàng lúc trước, nhếch môi cười “Đây là quà cảm ơn của anh! Tuy nhỏ nhưng là tấm lòng. Nếu em muốn, đóng gói anh tặng luôn cho em cũng được.”

Tay xoa thuốc dùng lực mạnh một chút khiến Sở yêu tinh đau đến thở dốc. Bạch Tiểu Hoa lúc này mới vừa lòng.

“Với cái đức hạnh này của anh, thùng rác nhà tôi còn chưa thấy được, đã bị tôi quăng mất rồi.”

Khóe mắt Sở Vân Hiên nhảy dựng. Thực đủ tàn nhẫn!

Giúp hắn xoa xong thuốc đã là ba giờ rưỡi sáng.

“Nào! Hiện tại đã khuya, nhanh nghỉ ngơi đi. Đừng lẩn qua lẩn lại nữa.”

Sở Vân Hiên nghe xong lời này, không cam chịu. Hắn lôi kéo bàn tay nhỏ của cô, bấu môi “Đừng đi, ở lại giúp đỡ anh, please (Hoặc anh xin em đó!)” Hôm nay hắn chịu kích thích quá lớn, nếu không nhìn thấy cô, hắn nhất định sẽ điên mất. Huống chi bên cạnh còn có một Ngọc Đường Xuân đang nhìn chăm chăm, bảo hắn làm thế nào yên tâm đây?

Ngoài ý muốn là Bạch Tiểu Hoa lần này không cự tuyệt. Thứ nhất, sắc trời đã quá muộn, từ đây trở về biệt thự của cô cũng phải hơn nửa tiếng. Vừa nãy là do Sở Thiếu Hoa tới đón cô, nên cô cũng không lái xe đến. Hiện tại cũng không thể kêu Sở Thiếu Hoa đến, cô cũng không yếu ớt tới vậy. Thứ hai, cô cũng không yên lòng Sở Vân Hiên, mặc dù bây giờ thoát nhìn hắn cũng không có gì đáng ngại.

“Được, tôi ở lại. Cho nên anh nhanh chóng nhắm mắt ngủ cho tôi.”

Sở Vân Hiên đối với tính cách của cô vô cùng hiểu biết. Tuy rằng mấy năm nay cô thay đổi không ít, nhưng bản

tính mỗi người vốn rất khó sửa được, nên hấn đương nhiên biết trong lòng Bạch Tiểu Hoa vẫn là thiện lương chính trực. Cô sẽ không làm phiền người khác, lại càng không bỏ hấn đang bị trọng thương một mình.

Cho nên, hấn không nói thêm gì nữa mà ngoan ngoãn nằm xuống, đỡ phải khiến cô tự nhiên lại động kinh, đến lúc đó hấn khóc cũng không khóc được.

Bạch Tiểu Hoa giúp hấn đắp chăn xong, sau đó ngồi ở bên giường.

Sở Vân Hiên không đành lòng để cô thức đêm như vậy, mở miệng nói “Giường này rất lớn, em lên đây đi. Anh cam đoan sẽ không làm gì khiến em tức giận, được không?” Nói xong, còn để biểu đạt thành ý của mình, hấn đem thân thể dịch sang một bên, chừa ra một khoảng khá lớn.

Bạch Tiểu Hoa nhìn một chút, rồi thân nhiên nói “Không cần, tôi ngủ ngồi một chút là được rồi. Anh không cần phải quan tâm.”

Sở Vân Hiên thở dài “Em như vậy làm sao anh nghỉ ngơi. Nhìn em như vậy anh đau lòng.”

Hắn tự nhiên biểu lộ tình cảm khiến trái tim Bạch Tiểu Hoa đập mạnh. Sắc mặt cô có chút mất tự nhiên.

“Anh còn lắm nhảm tôi sẽ đi đấy.”

Quả nhiên, những lời này vẫn là có uy lực nhất. Sở Vân Hiên còn đang định mở mồm nói gì đó liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Ánh sáng màu vàng ở đầu giường nhẹ nhàng chiếu vào hai người, trong không khí thoang thoảng mùi thơm của cô.

Sở Vân Hiên ngửi thấy mùi hương quen thuộc, mí mắt bắt đầu rơi xuống. Thuốc uống lúc này bây giờ đã có tác dụng, có chút buồn ngủ.

Nắm chặt lấy tay cô, năm năm qua, đây là lần đầu tiên hắn ngủ an ổn như vậy.

Tiểu Hoa vốn nghĩ muốn rút tay ra, nhưng thấy hắn ngủ thật sâu lại nắm chặt tay cô không buông, nên vẫn để mặc hắn. Không lâu sau, cơn buồn ngủ ập lại, cô dần dần nhắm nghiền hai mắt, ngủ.

Thẳng đến ngày hôm sau, khi tỉnh lại, cô mới phát hiện mình nằm thoải mái trên giường, còn người bên cạnh sớm chẳng biết đã đi đâu.

Không phải cô đã nói với hấn thân thể cần điều dưỡng, không thể tùy tiện ra ngoài sao? Huống chi hiện giờ cục diện có chút không tốt, bệnh kéo dài khiến thân thể rối loạn, hấn là đang ngại mạng mình quá dài chắc?

Vệ sinh sạch sẽ xong, cô đi xuống lầu một. Quả nhiên, Sở Vân Hiên đang tựa vào chiếc xích đu xa hoa, ánh mắt trời chiếu rọi trên người hấn, tựa như một tầng kim quang, khiến một người vốn không giống như người thật hấn lại càng thêm vẻ ẩn hiện mơ mộng.

Bất quá, như vậy cũng tốt. Nếu như buổi sáng hít thở được không khí trong lành và tắm nắng, đối với thân thể cũng có lợi ích nhất định.

Thấy cô đi xuống, Sở Vân Hiên dịu dàng cười “Không ngủ thêm chút nữa sao?”

Tùy ý gom lại mớ tóc, cô lười nhác nói “ Ngủ đủ rồi, với cả tôi còn phải đi làm. Khoảng thời gian này khách khứa

có vẻ nhiều hơn, xảy ra chuyện gì sao?” Chẳng lẽ sinh ra phản ứng dây chuyền sao? Hay là mọi người gần đây đều thích chơi bạo lực, trên người ai cũng bị thương.

“Có sinh ý tới cửa không được sao?” Sở Vân Hiên cười khẽ, sau đó phân phó nhà bếp làm mấy món điểm tâm nhẹ ngon miệng, rồi lại nói với Bạch Tiểu Hoa “Ăn một chút đi, nếu không sẽ đói bụng.”

Bụng mạnh mẽ kêu hai tiếng, Bạch Tiểu Hoa xấu hổ ho khan một cái.

Mấy thứ như này sao lại xảy ra trước mặt Sở yêu tinh chứ, mất mặt muốn chết!

Sở Vân Hiên cười hết sức vui vẻ, nhìn Bạch Tiểu Hoa hận không thể đập vỡ hết chén đĩa, nhưng mấy món ăn mỹ vị này cô cũng không muốn lãng phí, vẫn là trước mắt lấp đầy bụng rồi tính!

Sở Thiệu Hoa và Sở Bồi Lâm sau khi Bạch Tiểu Hoa ăn xong thì xuất hiện, thông báo với Sở Vân Hiên rằng tứ gia Diệp Vương Tăng Khang muốn gặp, hiện giờ đang ở phòng nghị sự.

“Mấy lão già này nhận được tin tức cũng thật nhanh. Hôm qua tôi mới bị thương hôm nay đã chạy tới.”

Sở Bồi Lâm cười lạnh “Lão đại, xem ra là yêu cầu từ nội bộ.”

Bạch Tiểu Hoa tao nhã lau miệng, một chút cũng không muốn tham gia mấy chuyện này cùng bọn họ, tính toán muốn xoay người bỏ chạy. Thế nhưng có người lại cố ý không muốn buông tha cho cô, lúc cô còn chưa kịp đứng dậy, âm thanh trêu tức đã vang lên-

“Thân là đệ nhất phu nhân của Thiên Long hội, sao có thể vắng mặt trong những trường hợp như vậy?”

Bạch Tiểu Hoa dừng một chút, cũng không quay đầu nói “Chuyện của đàn ông, phụ nữ không tiện tham gia. Huống hồ sở y được mỗi ngày bề bộn nhiều việc, tôi còn phải giúp anh kiếm tiền, đúng không?”

Sở Vân Hiên cúi đầu, khước miệng giơ lên thành một đường cong hoàn mỹ, sau lưng cô giơ lên ba ngón tay nói “Chia ba bảy, chỉ cần hiện tại em đáp ứng anh, nghe lời của anh, anh hứa, thu nhập sau này, anh ba em bảy, thế nào?”

“Vậy em đồng ý hay không đồng ý?”

Ăn chia năm năm lúc trước giờ trở thành ba bảy, không đồng ý mới là kẻ ngốc. Ai cũng không thắng nổi đồng tiền mà.

Bạch Tiểu Hoa tiến lên, nắm tay hắn, không chút phân bua phun ra hai chữ “Thành giao!”

Vốn cô cho rằng mình chỉ cần lộ mặt, không làm gì ngoài uống trà và cắn hột dưa, nhân tiệc xem diễn miễn phí mà thôi. Nhưng khi tới phòng nghị sự, Bạch Tiểu Hoa mới hiểu được, chính mình đã bị hãm hại.

Phòng to như vậy, trang hoàng quý khí xa hoa, lại không mất đi sự trang nhã. Không thể không nói, phẩm giá của Sở Vân HIên vẫn là không tệ.

Nhưng không khí này...

Toàn bộ phòng nghị sự, trừ bỏ vị trí chủ vị là Sở Vân HIên, còn lại đều đầy nhóc người. Bạch Tiểu Hoa khoe miệng nhếch lên, cô ngồi thế nào đây? Không phải cứ vậy bắt cô đứng đi? Nhiều người như vậy nhìn mình, tò

mò, bất mãn, ghen tị, châm chọc, khinh bỉ - Thật sự là đủ mọi thái độ.

Nhìn xem, khung cảnh này quả thật như cảnh hoàng đế tuyển phi hồi cổ đại.

Trừ bỏ Diệp Đan Phượng và Vương Lam Nhân cô đã gặp qua, còn có vài cô gái xa lạ xinh đẹp quyến rũ, khí chất mê người. Nhìn ánh mắt của những cô gái này, Bạch Tiểu Hoa biết rằng Sở Vân Hiên kêu cô tới đây là có mục đích.

Chương 45: Người đàn bà dâm dăng của Sở Vân Hiên

Bốn nhà Diệp - Vương - Tăng - Khang đều đến đông đủ. Hơn nữa trừ bỏ lão gia chủ, cơ hồ đều là những nhân vật trung tâm.

Nói đúng hơn là, phụ nữ nhiều hơn đàn ông. Liếc nhìn một cái, xanh xanh đỏ đỏ, thật là náo nhiệt.

Sở Vân Hiên từ khi vào cửa, ánh mắt ôn hòa đã thay đổi, lộ ra khí phách lạnh lẽo, nghiêm nhiên là bộ dạng cao

ngạo đứng trên mọi người.

Bạch Tiểu Hoa nhìn sự châm chọc trong mắt những người này, vẫn không ngừng cười. Trong lòng sáng tỏ -

Xem ra bọn họ đến lần này là để ra oai với mình đây mà.

Sở Vân Hiên cũng mặc kệ những người này có chủ ý gì, cũng không quan tâm Bạch Tiểu Hoa có đồng ý hay không. Cánh tay mạnh mẽ ôm lấy eo thon mềm mại tinh tế của cô, nhẹ nhàng kéo, giai nhân liền rơi vào lòng ngực, ổn định ngồi trên hai chân hắc.

Thân mật khăng khít tới cực điểm.

“Không biết bốn vị gia chủ hôm nay đến Thiên Long Hội có chuyện gì sao?” Ngoài cười, trong mắt lạnh lẽo.

Bạch Tiểu Hoa đương nhiên không đoán được hắc sẽ làm vậy, xấu hổ một hồi. Cô cũng biết mình không thể lui về phía sau, nên cũng thuận theo hắc, đúng lúc có thể thưởng thức vẻ mặt của nhóm phụ nữ này, hết đỏ trắng lại biến xanh, quả thật đẹp mắt.

“Sở tiên sinh, đây là hội nghị của chúng ta, không nên đề

người không liên quan tham dự chứ?” Người đầu tiên không nhận được là lão gia tử của Vương gia – Vương Bá. Sở Vân Hiên làm trò trước mặt nguyên lão bọn họ, cư nhiên mang theo một cô ả không rõ lai lịch đến không nói, lại còn cố ý hành động như vậy, đây chẳng phải là không nể mặt họ sao? Trong lòng ai cũng hiểu rõ, hôm nay kéo tới đây mục đích chủ yếu chính là chuyện cưới xin.

Hành động của Sở Vân Hiên nói rõ là hấn cố ý làm khó dễ, cự tuyệt hôn nhân.

“Người không liên quan? Ông nói cô ấy sao?” Sở Vân Hiên chỉ chỉ người ngồi trên người mình cắn hạt dưa, Bạch Tiểu Hoa, nói “Cô ấy chính là cán bộ trung tâm của Thiên Long Hội, chủ tịch y sư của sở y dược. Sao có thể không liên quan? Nếu nói đến không liên can thì, các vị gia chủ cũng thật lạ, cư nhiên dẫn theo nhiều người rảnh rỗi như vậy đến chiếm vị trí, hay là có ý kiến gì với Thiên Long hội?”

Cười lạnh.

Kiểm chế không được sao?

“Cho dù là cán bộ, nhưng vẫn là người ngoài. Người hôm nay lão phu mang đến là là nhân vật chủ yếu trong gia tộc, không phải là người Hoa thần y này có thể so sánh.” Khang Phúc Sinh của Khang gia nói.

Bạch Tiểu Hoa nghe vậy không vui, qua đầu hỏi “Em (Chỗ này diễn kịch nên xưng hô cho ngọt chút) đối với anh là người ngoài sao?”

Sở Vân Hiên cười nhẹ, cung chiêu néo néo tay nhỏ của cô” Đương nhiên không phải, em là người phụ nữ của anh.”

Mà giọng điệu của hắn vô cùng tự nhiên thoải mái, như đang nói chuyện thời tiết. Trong lúc hai người phối hợp hành động, cũng không phải hoàn toàn ngụy trang. Về mặt đây tình yêu và quyến luyến kia cũng không phải là đùa giỡn.

Mấy ông lão kia cũng không nhìn được rồi.

Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Sở Vân Hiên công khai chuyện mình có phụ nữ.

“Khang gia chủ, chú ý lời nói của ông. Nơi này là Thiên

Long hội, nữ nhân của ta nếu như là người ngoài, vậy các vị đang ngồi đây tính là gì?” Sở Vân Hiên tay không nhanh không chậm gõ gõ bàn, mắt phượng lạnh như băng.

Ánh mắt lạnh lùng bắn về phía những người bên dưới.

Người phụ nữ của hắn, chính là người cao quý đắt giá nhất thế gian, khi nào đến lượt mấy thứ bỏ đi này nói này nói nọ.

Bạch Tiểu Hoa hơi sửng sốt, hình như không nghĩ rằng Sở yêu tinh sẽ nói ra những lời không nề mặt như vậy.

Bốn vị gia chủ cũng coi như là người đã trải qua sóng to gió lớn, tuy rằng sắc mặt hiện tại không thể nào đẹp, nhưng cũng nhẫn nại. Ngược lại đám đệ tử tuổi trẻ bên dưới, nhất là đàn ông, lại đem bất mãn của mình bùng nổ. Về mặt bọn hắn nhìn về phía Sở Vân Hiên là tràn ngập phần nộ cùng không cam chịu.

Sở Vân HIên hoàn toàn không để họ vào mắt, ngược lại lạnh lùng nói. “Nếu tôi đã nói rõ ràng, chư vị cũng đừng dài dòng gì nữa, nói thẳng vào chủ đề đi, đừng lãng phí thời gian.” Trong giọng nói hắn đã không còn kiên nhẫn.

Vương gia cùng Khang gia liếc nhau, cuối cùng cũng là Tăng gia lão gia tử mở miệng.

“Thiên Long Hội từ khi thành lập tới nay vẫn luôn duy trì quan hệ thông gia với bốn nhà chúng ta, mà ngay cả gia chủ tiền nhiệm của Sở gia cũng cưới người của Diệp gia.”

Sở Vân Hiên mỉm cười, đôi mi thanh tú nhếch lên, hỏi ngược lại “Thì sao? Ông là muốn nói, Sở Vân Hiên tôi cũng phải chọn lựa người trong tứ gia các người?”

Tăng lão gia tử gật đầu “Đúng vậy.”

Bạch Tiểu Hoa nhin không được, phì một tiếng bật cười.

Điều này khiến mọi người bất mãn, ánh mắt nhìn cô cũng ẩn chứa sát khí dày đặc, nhất là phụ nữ.

Ngược Lại, Diệp Đan Phượng mặt vẫn là không chút thay đổi, có vẻ mười phần nhàn chán. Nếu không phải là nghịch di động thì là sửa móng tay, một bộ dạng không liên quan tới mình. Nghe được tiếng cười của Bạch Tiểu Hoa, cô ta mới ngẩng đầu lên nhìn cô, nhưng

cũng không mang theo ý hận thù như những người khác mà chỉ là ý tứ tìm tòi nghiên cứu.

Bạch Tiểu Hoa không nhìn lầm. Diệp Đan Phượng này giống mình, là tới xem kịch vui.

Diệp gia từ đầu tới cuối không nói gì. Bởi vậy có thể thấy được, bọn họ có lẽ không chung ý tưởng với ba nhà kia.

Bạch Tiểu Hoa nhìn Diệp Đan Phượng như có điều suy nghĩ.

“Không có quy củ, hừ!” Vương Bá hừ lạnh nói.

“Con nhóc, cô cười cái gì?” Khang lão gia tử hỏi.

Bạch Tiểu Hoa lắc đầu “Không có gì, chỉ là cảm thấy các ông giống như gian thần thời cổ đại, Vân Hiên là hoàng đế, sau đó bị các người hợp sức bức vua thoái vị.”

Ý tứ rất đơn giản, chính là Sở Vân Hiên căn bản không muốn cưới cháu họ cháu gái gì đó của các người, nhưng các người mặt dày cứng rắn bắt ép hắn, còn liên hợp tạo

áp lực, thật không có nghĩa khí!

“Con nhỏ đề tiện, nơi này có chỗ cho cô nói chuyện sao!” Cô ả đang nói này khuôn mặt xinh đẹp, thoát nhìn dịu dàng động lòng người. Nhưng tính tình quá nóng nảy, rất không tương xứng với diện mạo.

Bạch Tiểu Hoa cũng không giận, thản nhiên nói “Cô gái này diện mạo hiền lương thực đức, thực ra là đánh đá buông thả, không coi ai ra gì. Bà đây không thích.”

Sở Vân Hiên cười thật xinh đẹp, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua người cô gái kia, lạnh lùng nói “Vợ tôi đã chán ghét cô, lần sau còn dám xuất hiện, tôi đánh gãy chân cô.”

“Vân Hiên ca ca, anh sao vậy? Anh vì con nhỏ này mà phát điên rồi sao? Cô ta có gì tốt, không phải chỉ là một người đàn bà dâm đăng bị người khác dùng qua sao?”
Gương mặt người nói rất quen, cô ta từng đến tìm Bạch Tiểu Hoa.

Bạch Tiểu Hoa nhìn Vương Lam Nhân bởi vì tức giận mà hai má đỏ ửng. Thật sự là tuổi trẻ nha, thanh xuân hoạt bát như thế, khuôn mặt mới 19 tuổi non nớt như thế, nhưng trong mắt cô ta lại tràn ngập sự độc ác và ghen tị.

Nụ hoa còn chưa nở mà bên trong đã bắt đầu hư thối.

“Cô gái này diện mạo đáng yêu khiến người ta yêu thích, nhưng lại là một đứa nhỏ không có đầu óc. Dốt cũng phải có mức độ, bà đây dù là người đàn bà thâm đặng thì cũng là Sở Vân Hiên dùng qua, hẳn muốn tiếp tục dùng hay không thì liên quan gì tới cô?”

Sở Vân Hiên lạnh lùng nhìn Vương Lam Nhân một cái. Đôi mắt phượng hẹp dài hiện lên sự chán ghét cùng phần nộ không chút che dấu, thậm chí còn muốn giết cô ta. Vương Lam Nhân bi ai nghĩ, đây là Vân Hiên ca ca cô từng quen sao?

Chương 46: Hai người này, quả thật là tuyệt phối!

Người phụ nữ này, không hề có dáng vẻ của thực nữ, cũng không phải tiểu thư khuê các, há mồm ra là bà đây, ngậm miệng lại là chửi rửa, giống hệt một nữ lưu manh, một nữ lưu manh không có văn hóa.

“Cô gái này không được.” Lão gia tử Tăng Khả Phàm

bình tĩnh mở miệng, giọng nói đầy vẻ khinh thường.

“Sở gia chủ à, gia huấn không được phá vỡ, mong cậu nghĩ lại, đừng làm nhục thanh danh của Thiên Long hội, không thì chỉ sợ tổ tiên chết cũng không nhắm mắt.”

Khang Phúc Sinh lạnh lùng liếc Bạch Tiểu Hoa một cái.

“Cậu năm nay đã hai mươi sáu, cũng đến tuổi lập gia đình. Cho dù không cưới người trong Tứ gia chúng ta, nhưng ít nhất cũng phải môn đăng hộ đối. Người này là thần y, chỉ cần kiếm tiền thay Thiên Long hội là đủ rồi, muốn tiến vào cửa Thiên Long Hội à.... Chỉ sợ còn chưa đủ tư cách.” Vương Bá Như quét mắt nhìn Bạch Tiểu Hoa, không hề kiêng dè điều gì, hung hăng dẫm nát cô dưới chân, tuy chỉ dẫm bằng ngôn ngữ.

Diệp gia, Diệp lão gia Diệp Khánh Phong vẫn híp mắt, không nói một lời, không phát biểu ý kiến gì với tình huống hiện tại, thỉnh thoảng chỉ cúi đầu nói gì đó với Diệp Đan Phượng.

Đám người dùng chiêu thông gia này, chẳng qua chỉ có mục đích nắm Sở Vân Hiên trong tay, cuối cùng là hoàn toàn có được Thiên Long Hội mà thôi.

Mục đích thật sự, bất quá là lấy cớ cho sự tham lam của mình.

“Chuyện thông gia này không bàn nữa. Còn chuyện cưới người khác thì miễn đi. Quy củ là do con người đặt ra, đương nhiên có thể sửa lại. Trong xã hội bây giờ, nam nữ yêu nhau đều tự quyết định được. Sinh ra là thủ lĩnh Thiên Long Hội, ngay cả quyền lợi ấy mà Sở Vân Hiên tôi cũng không có, thì chức Sở gia chủ này không làm cũng được.” Chán ghét bọn họ từ trước, đã vậy thì hắn nói thẳng, xem bọn họ còn cứng rắn được nữa không.

“Cậu...” Ba vị lão gia sắc mặt đen đến nỗi không thấy rõ mặt mũi, Sở Vân Hiên nói quá tuyệt tình vậy?

“Từ nay về sau, hủy bỏ tục lệ cưới hỏi, các người nghe rõ chưa? Mấy vị lão gia.” Lão bắt từ gì đó, năm đó, người giúp Thiên Long Hội lên đỉnh cao là ông nội của ông nội của ông nội bọn họ, quan hệ gì tới mấy lão? Những người này đã bị dục vọng làm thối nát tâm hồn, Sở Vân Hiên srx ra tay diệt sạch.

“Sở Vân Hiên, cậu đừng quá đáng, nếu thiếu tứ gia này, ngày tàn của Thiên Long Hội sẽ không xa, cậu phải hiểu rõ điều đó.” BỌn họ không tin, một người phụ nữ làm

sao quan trọng hơn được sự tôn vơng của Thiên Long hội.

Buông tay đi, tên đàn ông nào mà không quan tâm tới quyền lợi chứ.

Đáng tiếc, Sở Vân Hiên chỉ lạnh lùng cười, sự khinh bỉ và châm chọc ngày càng dày đặc trong mắt. Nụ cười kia như ác ma, âm trầm khủng bố.

“Ban đầu, đại gia tôi không muốn tuyệt tình như vậy, nhưng các người lại không biết xấu hổ, đại gia đây cũng không khách khí.” Dứt lời, hét về phía phía: “Đẫn người vào đây.”

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cửa bị mở ra, một đám người mặc đồ đen kéo theo vài kẻ bị thương, sống không bằng chết, tiến vào.

Tổng cộng có tám người, sáu nam hai nữ.

Đến khi tám người kia lộ mặt, bốn nhà lão gia tử: Diệp Vương Khang Tăng đều hoảng sợ, sắc mặt cực kì khó coi, không thể tưởng tượng được, trừng mắt nhìn Sở Vân Hiên.

Hắn.... tại sao hắn biết?

Sở Vân Hiên cười âm u: “Thế nào? Chẳng lẽ mấy vị biết những người này?”

Toàn bộ phòng nghị sự yên tĩnh lại, bốn đại gia tộc xấu hổ, ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, sau đó toàn bộ cúi đầu.

“Tám người này, là người Thiên Long Hội. Mọi người nhất định ngạc nhiên vì sao lúc này bọn họ lại xuất hiện ở đây phải không?”

Giọng nói của Sở Vân Hiên vang vọng khắp đại sảnh.

“Tám người này, ba người là nhân vật quan trọng, bốn người là quản sự, hai người còn lại từng là bà vú của tôi. Suốt mười năm, lúc tôi còn vị thành niên, đã sống ở Thiên Long Hội. Cho dù là năng lực hay trí tuệ, đều là nhân tài hiếm có. Đáng tiếc... Thật sự đáng tiếc...” Sở Vân Hiên nhẹ giọng cười, lúc này, vẻ mặt của bốn vị lão gia đều trắng bệch, hắn lại tiếp tục nói: “Nhận được sự chăm sóc cẩn thận trong chục năm nay của tứ gia các người, bây giờ tôi đã có vợ con, coi như đã trưởng thành rồi, cho nên bọn họ cũng có thể về nhà nghỉ hưu, các

người nói đúng không? Diệp lão gia tử!”

Diệp Khánh Phong tròn tròn mắt, ngẩng đầu nhìn Sở Vân Hiên, lập tức cảm thấy cả người run rẩy, do dự một hồi, xấu hổ nói “Sở gia chủ... nói rất đúng!”

“Vương lão gia, ông thấy sao?”

Giờ phút này, Vương Bá cũng bị Sở Vân Hiên làm choáng váng đầu óc. Rõ ràng lúc đầu là bọn họ làm khó dễ, bây giờ lại tự tìm rắc rối cho mình, trong lòng vô cùng tức giận, cúi đầu nói “Ừ.... Nghỉ hưu...về nhà nghỉ hưu, ha ha.” Mẹ nó, chuyện quái gì đây!

“Khang Lão gia và Tăng lão gia, hai vị thấy thế nào?”

Khang Phúc Sinh và Tăng Khải Phàm biết là mất thể chủ động, trong lòng hung hăng mắng Sở Vân Hiên một trận. Con mẹ nó, người đã sớm biết chuyện này lại còn dám giấu diếm anh em nhiều năm như vậy, thật nham hiểm. Nhưng mặt ngoài, vẫn cười lấy lòng, nói “Vâng vâng vâng, Sở gia chủ nói rất đúng, về nhà nghỉ hưu, ha ha!”

Sở Vân Hiên cười vừa lòng, ánh mắt buông lỏng một chút. Hắn bung ly trà tinh xảo lên, nhẹ nhàng thổi, sau

đó... vẻ mặt như chó lông xù, bộ dạng lấy lòng, đưa tới trước miệng Bạch Tiểu Hoa, dịu dàng nói “Hoa Hoa, khát nước rồi, uống trà đi!”

Một phòng đầy người thiếu chút nữa hộc máu, đái ngô này... Cũng quá đáng đi?

Sở Bồi Lâm luôn bận rộn chuyện bên ngoài, không giống Sở Thiếu Hoa, cả ngày ở tổng bộ, đối với loại tình huống này cũng không sợ, cho nên hắn vẫn như thường, hai mắt đăm đăm.

Sở Thiếu Hoa nhìn không được, ha hả cười khẽ, đột nhiên ý thức được mình luống cuống, ho khan hai tiếng.

Mà Bạch Tiểu Hoa lại cực kì không phối hợp, quay đầu sang một bên, mắng “Cút ngay, dính nước miếng của anh, gớm, tôi không uống.”

Sở Vân Hiên cũng không giận chút nào, ngược lại, cười mỉm nói: “Không biết đã ăn bao nhiêu nước miếng của anh, bây giờ còn già mồm cãi láo, thật không ngoan!”

Khụ khụ....

Cả phòng đều vang lên tiếng ho khan.

Đại ca, anh cùng vợ nói chuyện yêu đương, thì xin đến chỗ khác mà nói được không? Đây là nơi công cộng!

Hoàn toàn coi tứ đại gia tộc bọn họ thành không khí. Quan tâm các người làm gì, ông đây không coi các người vào mắt đấy.

Bốn vị lão gia tử sao còn ngồi được nữa, đều muốn chào tạm biệt, đám hỏi gì đó đã đi đời nhà ma cả, bọn họ muốn về nhà.

Sở Vân Hiên làm sao để họ thoát, không nhanh không chậm lên tiếng: “Chờ đã... vở kịch này vẫn chưa diễn xong mà, từ từ hẵng đi.” Dứt lời, tay giơ lên, lạnh lùng nói: “Tám người này, khoét mắt, cắt lỗ tai, rút lưỡi cho tôi! Thiên Long Hội ta mà muốn vào là vào, muốn ra là ra sao? Hừ!”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều choáng váng, tám người nằm trên đất, mặt xám như tro tàn.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, liên miên không ngừng, thê lương vô cùng.

Một loạt trùng mắt, lỗ tai đầm máu vớt trên đất, một đồng lười chồng chất một chỗ, trên đất toàn máu, vô cùng tanh hôi.

Hai mắt bốn lão gia đăm đăm, sắc mặt như tro tàn, run run nói không ra lời.

Nhóm đại tiểu thư vốn nũng nịu, rốt cuộc không chịu nổi mà nôn mửa, khóc hét muốn rời khỏi đây. Đám hỏi con mẹ gì nữa, gã đàn ông này không phải người, mà là quỷ.

Sở Vân Hiên cười khát máu.

Bạch Tiểu Hoà xoa xoa dạ dày mình, cảm thấy bên trong khó chịu như sông cuộn biển gầm, nói một câu khiến người ta muốn xỉu

“Nếu như mổ bụng moi tim thì chắc tôi đã ói ra rồi, tốt quá tốt quá...”

Mọi người đều cảm thấy mùi máu tươi chui vào miệng, kêu la thảm thiết, mùi nôn mửa hôi thối, có người còn sợ tè cả ra quần, tất cả mùi trộn lẫn với nhau, thật mất con

mẹ nó hôn.

Mà con bé này, vẻ mặt lại cực kì tự nhiên, uống trà cắn hạt dưa, vui vẻ cứ như đang hưởng thụ ở khách sạn năm sao.

Hai người này, quả thật là tuyệt phối!

Chương 47: Xóa bỏ tứ đại gia tộc

“Sở Vân Hiên!” Vương Bá phần nộ hét lớn một tiếng. Nhìn tâm phúc của mình bị tra tấn như vậy, hắn dù có ý chí sắt đá, cũng không thể chịu nổi “Cậu đừng khinh người quá đáng!” Vốn nghĩ rằng, đối với Sở Vân Hiên mà nói, những người này không có công lao cũng có khổ lao, cho dù mang theo mục đích, nhưng cũng vì hắn làm không ít chuyện, ai ngờ hắn lại độc ác như vậy.

Sở Vân Hiên lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói “Nể tình tổ tiên tứ gia các người, tôi đã giữ lại mặt mũi, nếu không.... Một tội an bài cơ sở ngầm ở Thiên Long hội này cũng đủ để tứ gia hủy diệt.

“Cậu...” Tăng Khải Phàm cũng tức giận phát run “Đừng

cho là chúng tôi sợ cậu, thực lực Sở Vân Hiên cậu chẳng qua chỉ là Huyền giai hậu kỳ, thủ hạ tả hữu hộ pháp của tôi là huyền giai sơ kỳ, nếu thực đánh nhau, chết cũng không biết là ai.”

Bạch Tiểu Hoa hơi hơi nhú mi. Loại tình huống này không phải tốt, xem ra Tứ gia nhất định có chuẩn bị mà đến. Tứ môn bát đường không có người ở, chỉ có Sở Thiếu Hoa và Sở Bồi Lâm, nếu thật sự đánh nhau, Sở Vân Hiên phải chịu thiệt.

“Sở Vân Hiên, tất cả đều là do cậu bức chúng tôi. Cậu đã muốn chúng tôi chết, vậy cũng đừng mong sống tốt.” Khang Phúc Sinh từ sau khi Sở Vân Hiên nói rõ, cũng đã biết, người này chính là muốn ra oai phủ đầu, giết gà dọa khỉ. Nếu đã xé rách da mặt, chẳng bằng trong này diệt luôn Sở Vân Hiên.

Sở Vân Hiên nhẹ nhàng gõ bàn, ngón tay thon dài giơ lên, từng chút từng chút một...

Diệp Đan Phượng tới giờ vẫn không mở miệng, đột nhiên đỡ Diệp Khánh Phong, hướng Sở Vân Hiên chậm rãi đi tới-

“Diệp gia sẽ rời khỏi, hiện tại Diệp gia sẽ không tham dự, đúng không, ông nội!”

Diệp Khánh Phong gật đầu “Không có Thiên Long hội sẽ không có Diệp gia hiện tại. Lão phu không thể mắc thêm sai lầm nữa, ba vị... xin lỗi, các người tự giải quyết cho tốt đi!”

Nói xong, cũng không quay đầu lại mà đi ra khỏi vị trí, dờn bước tới bên Sở Vân Hiên.

Tam gia tức đến phun máu. Thứ cây cỏ nguoi, con mẹ nó làm gì thì làm sớm một chút, có phản chiến thì cũng phải làm từ đầu, bây giờ ngay thời điểm máu chót làm phản, quả thật đê tiện.

Ba lão gia tử Vương Tăng Khang mặt mày xanh mét, tựa hồ không tin được bạn già của mình phản bội lại mình. Diệp gia đứng bên phía Sở Vân Hiên, vậy hấn lại thêm một phần thắng. Nguyên bản thế lực coi như ngang nhau, hiệp tại trực tiếp thua, thua thảm hại. Đánh cũng không cần đánh, người ta đã muốn giẫm lên đầu nguoi, nguoi còn giãy dụa làm gì!

“Diệp Khánh Phong, ông còn không bằng một thứ đồ

vật, khôn khiếp!” Vương Bá bình thường vốn thô lỗ, giờ phút này không nhịn được chửi ầm lên.

“Vương Huynh, thật có lỗi.” Diệp Khánh Phong tuy giải thích, nhưng trên mặt không có chút áy náy, ngược lại bình thản vô cùng, giống như đứa ngốc nhìn bọn hắn.

Diệp Khánh Phong nghĩ rất đơn giản, Diệp gia không thể ngã xuống. Trên dưới Diệp gia có mấy trăm miệng ăn, không thể bởi vì sai lầm của mình mà toàn bộ bị hủy diệt. Nếu không bảo ông làm thế nào đối mặt với liệt tổ liệt tông Diệp gia? Đối với ông mà nói, lợi ích gia tộc, sự phát triển của gia tộc, sự sinh tồn của gia tộc so với cái gì cũng quan trọng hơn.

“Ông đây giết mày!” Ông ta không nói thật có lỗi thì tốt, vừa nói xong, Vương Bá khí huyết lại dâng trào, mất đi lý trí, quát to một tiếng, tay hướng sau gáy Diệp Khánh Phong đánh một cái.

Chơi như thế rất tốt, còn chưa bắt đầu, đã lục đục nội bộ.

Thấy nguy hiểm đã giải trừ, Bạch Tiểu Hoa không còn lo lắng, nhẹ nhàng thở ra. Cô lại vì sự lo lắng của mình mà

bực bội, Sở Vân Hiên là tự mình rước lấy phiền phức, người lo lắng làm gì, ngu dốt mà!

Xoay đầu, vừa lúc nhìn thấy Diệp Đan Phượng, nhưng người kia hình như cũng không nghĩ muốn nhìn Bạch Tiểu HOa, nên chỉ hơi sững sốt một chút, rồi lại phớt lờ.

Bạch Tiểu Hoa tuy rằng khó hiểu, nhưng đột nhiên cảm thấy, Diệp Đan Phượng này không phải hoàn toàn hư hỏng, so với những kẻ âm hiểm giả dối, thích hạ độc thủ, cô ta coi như quang minh lỗi lạc, ít nhất dám yêu dám hận, nâng lên được thì hạ xuống được.

Vương Bá đánh qua xong, Diệp Khánh Phong sớm có chuẩn bị liền thoải mái tránh được.

Sở Vân Hiên như trước ôm Bạch Tiểu Hoa vào ngực, tay phải chỉ tùy ý vẩy một chút, áp lực khủng bố đầy trời, khiến tất cả mọi người trong phòng bị bao bọc bởi sự sợ hãi.

Vương Bá chỉ cảm thấy cả người vô lực, mồ hôi lạnh rơi xuống, thân thể không khống chế được lui về phía sau mấy bước, hai chân tự nhiên quỳ xuống. Cho dù ông cứng rắn chống đỡ tới hai mắt đỏ máu, vẫn không có

biện pháp chống lại áp lực này.

Ngẩng đầu, môi run rẩy, trong mắt là sự khó tin, run run nói “ Là.... Địa... giai...”

Khang Phúc Sung và Tăng Khải Phạ m cũng giống nhau quỳ một gối xuống, giống như gặp quỷ, lầm bầm nói “Làm sao có thể, tại sao chứ, một cao thủ địa giai hai mươi sáu tuổi...”

Thế giới thường, bởi vì linh khí rất thấp, cấp bậc cao nhất của Tu Luyện giả cũng chỉ là Huyền giai, căn bản không thể đột phá lên Địa giai.

Nhưng hôm nay, trước mặt họ thật sự xuất hiện cao thủ địa giai.

Sở Vân Hiên mặt không chút thay đổi, ôm Bạch Tiểu Hoa thật chặt, sau đó thu áp lực về, thần nhiên nói “Cho dù Diệp gia không chạy qua đây, Sở Vân Hiên tôi cũng không đem các người để vào mắt, hiểu không?”

Tình thế hoàn toàn nghiêng về một bên, bọn họ là tự đưa mình lên thót!

Trách không được hấn không kiêng nể gì, trách không được hấn có thể dự tính trước, địa giai cao thủ tiện tay cũng có thể giết chết họ. Buồn cười là bọn họ lại không thấy được hổ bầy, ngu ngốc bước vào.

“Nể tình mặt mũi lão tổ các người, tôi sẽ tha chết, nhưng để tránh tai họa, tam đại thế gia từ nay xóa tên, hơn nữa phải rời khỏi thành phố A, vĩnh viễn không được quay lại.”

Vương Lam Nhân vẻ mặt bi thương nhìn tất cả mọi chuyện vừa phát sinh, không tin được đây là sự thật. Cô rõ ràng sẽ gả cho Sở Vân Hiên, vì sao cuối cùng lại thành như vậy.

“Anh Vân Hiên, anh đừng đuổi chúng em đi, Nhân Nhân thật sự thích anh. Anh để Nhân Nhân ở lại đi, xin anh, xin anh đừng đuổi Vương gia đi, Anh Vân Hiên...”

Rốt cuộc vẫn chỉ là một cô bé không hiểu sự đời, không thấy rõ bản chất, nghĩ rằng tình yêu có thể gánh vác tất cả.

Bạch Tiểu Hoa nổi lên đồng tình, rõ ràng cô bé còn chưa tới hai mươi tuổi...

Sở Vân Hiên cũng không thèm nhìn cô ta, lạnh lùng nói “Đã nói tới nước này, các người tự giải quyết cho tốt, tôi không muốn nhìn thấy các người nữa.” Giờ phút này, hấn rút cuộc cảm nhận được mùi vị bị phản bội.

Lúc nhỏ, những người này đem mình thương như cháu ruột. Hấn vô cùng khát khao thân tình, cho nên vô cùng tin tưởng họ. Không phải do hấn ý chí sắt đá, lòng dạ ác độc, mà sự thật như thế, bức bách hấn học được cách sinh tồn trong thế giới này.

Bọn họ vì gia tộc có thể không từ thủ đoạn, Sở Vân Hiên hấn không lẽ không làm được?

Nhớ tới chuyện năm năm trước mình đối với Tiểu Hoa, trong lòng hấn tràn ngập áy náy, không khỏi nhìn cô thật nhanh.

Hoàn hảo, hấn còn có cô, cho nên khoogn đến mức bị lạc phương hướng.

“Từ hôm nay trở đi, tứ đại gia tộc không hề tồn tại. Diệp gia tách riêng, tam gia còn lại đuổi khỏi thành phố A. Ban mật lệnh xuống, người của Thiên Long Hội, ai nhìn

thấy họ ở thành phố A, bắn bỏ!”

Tứ đại thế gia trăm năm nay đi theo Thiên Long Hội, phồn vinh hưng thịnh, rốt cuộc sụp đổ.

“Ngày mai nếu còn chưa rời đi, tôi thấy một giết một.”

Sở Vân Hiên sở dĩ tuyệt tình như vậy, cũng là bởi hấn chán ghét những thứ quy củ tổ huấn này. Chuyện yêu đương, hấn cũng không muốn con cái mình tương lai cũng bị hạn chế hôn nhân. Những chuyện các thế hệ trước không dám làm, hấn sẽ làm thật tốt.

Chương 48: Người đặc biệt

Thiên Long hội bỏ qua chuyện của bốn nhà, nhưng chuyện đã truyền đi khắp nơi rất nhanh, đương nhiên, chuyện Sở Vân Hiên muốn trở thành nhân tài của địa giai cũng bị mọi người biết. Trong lúc nhất thời, Thiên Long hội nổi tiếng không ai đuổi kịp, phải biết rằng ở thế tục, nhân tài của Huyền giai là vô cùng hiếm có, tồn tại nhân tài của địa giai chính là chuyện nghịch thiên.(Cái này có thể hiểu là anh Hiên lên một cấp mới,mà cấp này thì chắc mấy người tầm già già mới có,như mấy truyện đi

giới đầu khí ấy)

Những nhân tài của địa giai 26 tuổi, mặc dù tham gia đánh võ cổ xưa của thế gia (nhà làm quan), nhưng rất ít khi để lộ ra sự biến thái của bản thân.

Phong cảnh của Thiên Long hội nhiều vô kể, bốn nhà cùng hợp lại vẫn ít hơn, phạm vi thế lực được mở rộng nhanh chóng, đương nhiên đã trở thành một thế lực khổng lồ, vốn là một hội Thiên Long vô cùng cường hãn, đã vậy lại còn vùng dậy một cách hung hăng mạnh mẽ.

Bầu không khí của cả tòa thành A bất chợt trở nên khẩn trương.

Thần y Tiểu Hoa làm cho phòng khám bận rộn hơn trước, dù là bệnh nặng hay bệnh nhẹ đều là bị cảm, ngay cả hắt xì hai cái, cô cũng chạy đến người đó để khám bệnh.

Kiểm được tiền, cô cảm thấy hứng thú, có thể nói là ai đến cô cũng không từ chối, cơ bản là mỗi ngày đều đủ tiền sống.

Hôm nay, lại gặp tình huống giống vậy, có chút khác biệt là, người đến là một gương mặt quen thuộc.

Lúc khám bệnh cho bệnh nhân, Bạch Tiểu Hoa không ngẩng đầu lên, tập trung làm việc, bất chấp Diệp Đan Phượng nhìn cô từ trên xuống dưới.

Thời điểm này, xét về mức độ bình tĩnh, ai mở miệng trước là người thua, dù sao cô cũng có nhiều thời gian, cô ta muốn kéo dài, cô cũng kéo dài theo, xem ai hơn ai.

Thời gian từ từ trôi qua, trời bắt đầu tối, bệnh nhân càng ngày càng ít.

Diệp Đan Phượng đứng ngồi không yên, có chút khó chịu, nhìn chằm chằm cô gái đang đếm tiền chăm chú.

Cô gái này tham tiền sao? Có thể nói, đối với việc tự mình đến, cơ bản là cô sẽ không trở về tay không như thế.

Rốt cục thì cô không nhịn được mà đứng dậy đi về phía Bạch Tiểu Hoa, mà cũng vừa lúc Bạch Tiểu Hoa ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn Diệp Đan Phượng, có chút ngạc nhiên nói "A, lúc Diệp tiểu thư đến, tôi còn bận việc,

không thấy cô đã tới, thật xấu hổ!"

Diệp Đan Phượng rất muốn phun một ngụm nước mắt ra cho mận chết cô gái này! Cô ta đã nhìn thấy cô đến, trong lòng bây giờ chắc đang vui mừng.

"Hoa thần y lại khách sáo rồi, tôi cũng vậy mà. Vừa tới thôi." Vừa tới ư, bà đây đã đợi cả buổi chiều.

Là Bạch Tiểu Hoa hãm hại!

Tiểu Hoa mỉm cười, lễ phép hào phóng nói "Diệp tiểu thư đến chỗ của tôi, là tới xem bệnh hay là bốc thuốc?" Nhìn bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của cô ả, không dám trêu chọc cô ả thật là quá đúng, không hổ là một tế bào gian ác.

"Xem bệnh!" Diệp Đan Phượng vừa đặt mông ngồi xuống, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Bạch Tiểu Hoa nói "Không phải xem bệnh, mà là tò mò, nên đến xem cô thôi."

Sự thẳng thắn của cô ả làm cho Bạch Tiểu Hoa không ngờ tới.

"Xem tôi? Cô và tôi đều là phụ nữ, những gì cô có tôi cũng có, cô còn xem tôi làm gì?" Bạch Tiểu Hoa nói xong, gương mặt lộ vẻ hoảng sợ, run run hỏi, "Chẳng lẽ nam nữ cô đều ăn hết, cô nhìn trúng tôi ư?"

Diệp Đan Phượng đang uống trà, không nhìn được, phun ra một cái.

Bạch Tiểu Hoa nhìn cười, một tay chống cằm, hẹp hòi nhìn cô.

"Xí! Bà đây bình thường không đụng đến phụ nữ, tôi cam đoan với cô, tôi chỉ thích đàn ông." Diệp Đan Phượng vừa nói xong, thì đồng thời Sở Thiệu Hoa vừa bước vào, nghe được một chút.

"Diệp Đan Phượng, cô chạy tới làm cái gì?" Sở Thiệu Hoa luôn luôn ôn tồn lộ ra vẻ mặt không vui.

Diệp Đan Phượng vừa nghe những lời này, sự dè dặt không thể bộc phát, một Bạch Tiểu Hoa mà cô cũng không trêu chọc được, còn cô từ một hộ pháp thành tiểu thư bị bỏ rơi, làm cho người ta phải kiêng nể!

"Sở Thiệu Hoa, bà đây muốn đi như thế nào thì đi như

thế đó, đến lượt anh quản tôi từ khi nào thế, lo mà quản cho tốt công việc của mình đi!"

Sắc mặt Sở Thiếu Hoa lạnh lùng, thản nhiên nói "Cô đi đâu tôi đương nhiên không xen vào, cũng không muốn quản, nhưng nếu không phải cô giở trò ngang ngược, sự an toàn của phu nhân là nhiệm vụ quan trọng hàng đầu, mà Diệp tiểu thư quá mức nguy hiểm, cho nên mời cô lập tức rời khỏi."

"Tôi quá nguy hiểm? Cái quái gì thế này! Tôi cũng không phải là một con hổ, cũng không cài bom hẹn giờ, tôi nguy hiểm như thế nào, Sở Thiếu Hoa, anh mau nói rõ ràng, nếu không tôi cứ ở lì đây tranh cãi với anh." Diệp Đan Phượng cũng không rõ chính mình, vì sao mỗi lần vừa thấy Sở Thiếu Hoa, cơn tức liền đặc biệt to lên, hận không thể đem hắn trói lại, mỗi ngày lấy roi da quật, quật chết hắn!

"Ha ha!" Sở Thiếu Hoa cười lạnh "Một người tùy hứng lại ngu ngốc như một con nhóc, tôi lười tính toán với cô."

"Anh nói ai tùy hứng ngu ngốc hả? Anh nói ai là con nhóc?" Bây giờ Diệp Đan Phượng thật sự muốn bùng nổ, lấy roi da luôn mang theo bên mình ra hướng đến Sở

Thiếu Hoa, giống như con thú bị chọc giận, giương nanh múa vuốt tấn công quân địch.

Sở Thiếu Hoa không tránh không né, dùng tay dễ dàng bắt được roi da đang hướng đến mình, khước miệng lộ ra một nụ cười chế giễu, thản nhiên nói "Chỉ có con nhóc mới có thể cầm roi da làm loạn, muốn cùng tôi so chiêu, đi về luyện tập thêm cái vài thập niên nữa đi!"

Luôn luôn ở bên cạnh xem xem nhiệt tình, đột nhiên Bạch Tiểu Hoa mở miệng nói "Thiếu Hoa, anh muốn chờ nha đầu kia lớn lên sao?"

Sở Thiếu Hoa sững sốt, nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của Tiểu Hoa, vẻ mặt không được tự nhiên lộ ra một chút ửng đỏ, xấu hổ lại cố nói "Phu nhân, muốn phun vào cái máng cũng cần chuyên nghiệp một chút."

"A, phải không đó?" Bạch Tiểu Hoa gật gật đầu, sau đó vừa cười vừa nói "Nhưng mà tôi không muốn phun vào cái máng này, chỉ là tôi đang nói sự thật mà thôi."

Sở Thiếu Hoa bỏ roi da ra, mắt tự nhiên mà tránh né ý cười qua đôi mắt của Bạch Tiểu Hoa.

Bản thân che giấu bí mật nhiều năm, thế nhưng cô gái này chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấu ——

Diệp Đan Phượng còn ngây ngốc không rõ tình huống, thấy Sở Thiệu Hoa không để ý tới mình, lại khó chịu, ngọn lửa nhỏ trong lòng càng cháy càng mạnh, rất nhanh bùng nổ.

"Hãy đợi đấy, trước sau gì bà đây cũng trối anh lại!"
Hàm răng gằn như bị cắn nát.

Đến lúc đó xem, tôi không cần tra tấn mà anh vẫn chết!

Bạch Tiểu Hoa thấy chuyển biến tốt, cũng hiểu được hai người này còn giằng vò nhau dài dài, xem tình hình, Diệp Đan Phượng này có vẻ không lạnh lợi. Không trách được lần trước bị Sở Vân Hiên đuổi đánh không lâu, nhưng tinh thần cùng tâm tính cũng quá khỏe mạnh, căn bản không một chút bị thương, xem ra cô nàng này còn không hiểu được chính lòng của mình.

Sở Thiệu Hoa ơi Sở Thiệu Hoa, bình tĩnh như anh, cuối cùng cũng không qua được một chữ tình!(Ari chen chân: E hèm..quãng đường anh đi còn dài lắm)

"Được rồi, Diệp tiểu thư, nói mục đích cô tới đây." Diệp Đan Phượng tiếp tục kích động thêm, nói không chừng Sở Thiếu Hoa sẽ thật sự trừng phạt cô ta mất.

Lúc này Diệp Đan Phượng mới nhớ mục đích đêm nay.

"Không phải tôi đã nói rồi sao, không có mục đích gì, chính là hiếu kỳ, đến xem cô mà thôi." Nhìn xem là một cô gái như thế nào, lại làm cho Vân Hiên ca ca mê mẩn.

Bạch Tiểu Hoa cười nhẹ, đứng lên đi về phía phòng ngủ
"Tốt, vậy cô từ từ xem, tôi còn phải làm việc."

Đối với Diệp Đan Phượng, Bạch Tiểu Hoa thật sự sinh ra chán ghét, chỉ khi cô cùng tuổi với muội muội của mình, cô mới có thể tùy ý dằn vò.

"Này, cô không hiếu kỳ vì sao tôi tò mò sao?" Diệp Đan Phượng đi theo bóng lưng của cô, vội vàng đuổi theo.

Bạch Tiểu Hoa chơi đùa với thảo dược trong tay, một âm thanh tinh tế vang lên "Không hiếu kỳ, cũng không muốn biết."

Diệp Đan Phượng không vui cắt lời, ở sau lưng cô lấy

một cây bút, hung hăng đâm cô.(Ari: Bé Đan Phượng này cũng đáng yêu phết,đoạn đầu đọc thấy ghét nhưng đoạn này thấy có vẻ tùy hứng thôi,chứ k tâm cơ)

Dường như nhận ra được cô ta đang làm cái gì, Bạch Tiểu Hoa nhin cười, tiếp tục công việc trên tay.

Qua được một lúc lâu, cuối cùng Diệp Đan Phượng không nhin được nói "Cô có một đứa con 5 tuổi, mấy năm nay hầu như đều sống bằng nghề đánh bạc, thường xuyên bị người cho vay nặng lãi truy đuổi, cũng thường xuyên bị chủ nợ truy đuổi, cô đã từng thắng rất nhiều tiền, nhưng hầu như đều quyên cho cô nhi viện hoặc là phúc lợi viện, cô thua tiền thì bỏ chạy, sau đó bị người ta đuổi giết. Cô không phải là tiểu thư khuê các gì cả, tính tình cũng không có chút thực nữ, cô lừa bịp lừa gạt nhưng mọi thứ đều thành thạo."

"Cho nên, tôi mới không hiểu, vì sao Vân Hiên ca ca lại yêu cô như vậy, quả thực là yêu đến tận xương tủy." (D: tính anh Hiên cuồng ngược mà bé))

"Nhưng mà mỗi lần tôi điều tra cô, sẽ xuất hiện kết quả không giống nhau, mỗi khi hỏi thăm về cô, sự chán ghét cô trong suy nghĩ sẽ giảm bớt một phần."

"Cho đến ngày hôm qua, tôi biết cô đem thuốc đến hội sở, sau đó toàn bộ tiền kiếm được đều quyên cho cô nhi viện... Rốt cuộc tôi hiểu được, vì sao Vân Hiên ca ca yêu cô đến như vậy."

"Cô gái này, thật đúng là người đặc biệt khó gặp trong thiên hạ!"

Chương 49: Thiên Lang đảo

Diệp Đan Phượng vốn không nghĩ rằng mình sẽ ghen ghét cô ta, chán ghét cô ta, nhưng kỳ lạ là cô cũng không có những cảm giác đó, lén lút tìm hiểu quá khứ của cô ta cũng chỉ vì tò mò, nói không giật mình là không có khả năng. Năm năm trước, Bạch Tiểu Hoa lại là con gái của người tên là Bạch Nguyên Xuyên kia ——

Bạch Tiểu Hoa tiếp tục mài thảo dược, không nhanh không chậm, thản nhiên nói "Tôi cũng không phải là cô gái đặc biệt gì, chớ đem tôi phóng đại như vậy, chẳng qua là tôi thích làm theo ý mình, mong muốn một cuộc sống tự do tự tại thôi. Tôi làm việc tôi thích, cũng không phải vì mục đích gì, chỉ là muốn làm mà thôi, còn cô là

nhà làm quan, việc này không thể sánh bằng."

"Đúng vậy, cho nên đôi khi... Tôi thật sự hâm mộ cô."
Diệp Đan Phượng thấp giọng nói, trong giọng nói có chút phiền muộn.

Bạch Tiểu Hoa quay đầu, thản nhiên cười nói "Thật ra thì cô không cần hâm mộ tôi, chỉ cần cô nghĩ cô cũng có thể có cuộc sống như vậy. Cuộc đời mấy chục năm mà thôi, đừng đem chính mình gấp gáp, nếu không cô sẽ bỏ qua rất nhiều thứ tốt đẹp, ví dụ như tình yêu."

Cô đối với tình yêu dành cho Sở Vân Hiên, chỉ là tuổi nhỏ bị cuốn hút cùng tôn sùng mà thôi, tình yêu cũng giống như như vậy, điên cuồng theo đuổi thứ mình thích.

Đó cũng không phải là yêu. Từ bé đã bị gia tộc quấy nhiễu(Ari: như kiểu bị can thiệp vào cuộc sống đó), đối xử với Sở Vân Hiên như là chồng tương lai, thời gian dài làm cho cô ta không rõ mình yêu hay không yêu Sở Vân Hiên.

Có lẽ ở trong lòng Diệp Đan Phượng, Sở Thiệu Hoa mới là người ở trong lòng cô ta, lần đầu tiên gặp mặt, Sở

Thiếu Hoa luôn luôn ôn hòa với mọi người. Thế nhưng đối với Diệp Đan Phượng luôn trừng mắt lạnh lùng, cô đã cảm thấy có chút kỳ quái.

Hôm nay mới biết, Sở Thiếu Hoa đối với Diệp Đan Phượng là tình cảm vô cùng tự nhiên, không phải là biểu hiện của tình yêu?

Chẳng qua là Diệp Đan Phượng... Thật sự có một chút chậm chạp, thuộc loại tự nhiên ngây ngô.

Mà Diệp Đan Phượng ở bên cạnh, giờ phút này đang suy xét lời Bạch Tiểu Hoa nói "Ví dụ như tình yêu..." Cúi đầu nhú mày, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp bị chọc giận.

Cạch!

Tiếng mở cửa vang lên, cắt đứt suy nghĩ của hai cô gái.

Ngọc Đường Xuân khẽ mỉm cười, cảm thấy có lỗi nói "Hình như tôi đến không đúng lúc, làm phiền đến mọi người sao? Thật có lỗi!"

Người đàn ông này là ——

Diệp Đan Phượng tò mò nhìn người đang dựa vào cửa, một người đàn ông tuấn dật tiêu sái, gương mặt mỉm cười, thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Bạch Tiểu Hoa buông tay đang làm việc, "Đã trở về?"

Trong giọng nói tự nhiên, khiến Diệp Đan Phượng cảm thấy kinh ngạc.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho cô biết, mối quan hệ giữa hai người này không đơn giản.

Xem ra, người đàn ông này ở chỗ này. Nhưng thật kỳ lạ là, với tính cách của Sở Vân Hiên, chẳng lẽ cho phép Bạch Tiểu Hoa ở cùng người đàn ông khác sao? Câu trả lời này tuyệt đối không thể nào, hẳn không giết người đã là vô cùng may mắn rồi.

Nhận ra Diệp Đan Phượng có chút kỳ lạ, Bạch Tiểu Hoa thản nhiên nói "Đây là Tiểu Xuân, cũng có thể nói là sư phụ của tôi, y thuật của tôi đều do hắn dạy."

"A? Là như vậy hả..." Diệp Đan Phượng như suy nghĩ điều gì gật gật đầu, nhìn Ngọc Đường Xuân từ trên xuống dưới.

Nhìn không thấu sức mạnh của người đàn ông này, làm cho người ta một cảm giác bình thản lạnh nhạt. Diệp Đan Phượng chỉ là tu luyện giả, mặc dù chỉ là Hoàng Giai mà thôi, so với người thường đã là bộ đội đặc chủng tinh anh, nhưng mà cô hoàn toàn không nhìn ra cấp độ của hắn, như vậy người đàn ông này không phải người bình thường, anh ta là một cao thủ có sức mạnh không lường được.

Hiển nhiên, đây không là loại thứ nhất.

Như vậy, chính là loại người thứ hai.

Đáng ghét! Cô gái này vận mệnh cũng thật quá tốt, có một Vân Hiên ca ca vì cô muốn chết muốn sống đã đành, hiện tại lại xuất hiện một người đàn ông thần bí không thua kém Vân Hiên ca ca, thật là đả kích người ta mà! Đều là phụ nữ, việc đối xử sao lại khác nhau nhiều như thế..

Chương 50: Anh yêu em

Mắt Bạch Tiểu Hoa sáng lên, cầm lấy tay Ngọc Đường

Xuân, vội vàng nói, "Nếu là đảo kho báu, nhất định có rất nhiều bảo bối đúng không?"

Ngọc Đường Xuân gật đầu, "Đó là đương nhiên! Tuy rằng chưa có người tận mắt nhìn thấy, nhưng đảo Thiên Lang quả thực là có tồn tại, từ ngàn năm trước sau khi biến mất, từ đó đến nay nó chưa hiện ra lần nào, cũng có không người nào biết vị trí của nó ở nơi nào. Nghe nói, đảo Thiên Lang không chỉ có linh dược nhiều vô số kể, mà còn có đan dược hiếm thấy, cũng có thể là vũ khí bí mật và bí kíp võ công mà nhiều người tha thiết ước mơ " (Hic...ai mà là chủ cái đảo này chắc là làm chủ thế giới quá @@)

Nhưng Bạch Tiểu Hoa không nghĩ nhiều như vậy, cô chỉ muốn biết, có linh dược cứu được Ngọc Đường Xuân hay không thôi.

"Những linh dược cùng đan dược này, có thể chữa khỏi bệnh cho anh được không?"

Tâm của Ngọc Đường Xuân, bởi vì lời nói của cô, hung hăng chấn động ——

Khuôn mặt tuấn dật vẫn như cũ lộ ra nụ cười thản nhiên,

trong ánh mắt chờ mong của Tiểu Hoa, gật gật đầu, "Có."

Đó cũng là nguyên nhân tại sao hắn đã luống cuống khi vừa nhìn đến tấm bản đồ.

"Thật sao? Thật tốt quá." Bạch Tiểu Hoa lúc này mới an tâm, lập tức đắc ý giương lên cằm nhỏ, "Tôi nói rồi mà, tôi nhất định sẽ cứu anh."

Ngọc Đường Xuân đưa tay xoa đầu của cô, cười nhạt không nói.

"Có điều, rốt cuộc anh bị bệnh gì, nghiêm trọng lắm sao? Trước kia anh không chịu nói cho tôi biết là bởi vì anh đã tuyệt vọng, bởi vì anh cảm thấy bệnh của anh không có thuốc nào có thể trị được, cho nên anh đã sớm buông tha, lẳng lặng chờ chết. Nhưng hiện tại khác trước, anh có hi vọng rồi, anh có thể sống tiếp, cho nên. . . . . Bây giờ anh nói cho tôi biết, được không?"

Ngọc Đường Xuân không chút do dự gật đầu, "Có thể, chỉ cần em muốn biết, anh sẽ nói không sót một chữ, đem tất cả mọi thứ đều nói cho em biết."

Thì ra, Ngọc Đường Xuân được sinh ra ở một đại thế gia, hẳn có được địa vị cao quý và đầu óc thông minh, càng làm cho người khác hâm mộ hơn là, hẳn còn tinh thông cả y thuật. Phải biết rằng, vật cực tất phản (cái gì tốt quá thì sẽ có một mặt cực xấu để công bằng), có lẽ là ông trời ghen tị với hẳn, cho nên lúc hẳn 8 tuổi năm ấy, đột nhiên hôn mê bất tỉnh, trải qua hơn một tháng trị liệu, rốt cục cũng tỉnh lại.

Nhưng khi hẳn tỉnh lại, thân thể suy yếu, bước đi tập tễnh, giống như một ông già 80 tuổi, đi mấy bước đã thở hồng hộc, chứ đừng có nói là tu luyện thăng cấp. Phụ thân và trưởng lão gia tộc Ngọc Đường Xuân bắt đầu lo lắng sốt ruột, phải biết rằng một gia tộc phồn vinh, hưng thịnh, thì phải có một người gia chủ vĩ đại nghịch thiên dẫn dắt, mà người này, chính là con trai trưởng Ngọc Đường Xuân.

(Huệ:Thử tưởng tượng một người đang 8 tuổi bỗng trở thành một ông già 80 tuổi...@@...Hic..tội nghiệp anh xuân T_T)

Rốt cục, gia tộc bàn tính đến việc sử dụng bí pháp bị cấm, xem thử xem rốt cuộc Ngọc Đường Xuân đã xảy ra vấn đề gì.

Ngày đó, Ngọc Đường Xuân thấy rõ ràng lúc cha của hắn từ mặt thất đi ra ngoài, ánh mắt của cha nhìn hắn, có ưu thương, có lo lắng, có đáng tiếc, có thương hại

---

Phụ thân nguy trang rất kém, cái khuôn mặt xám xịt kia, từ đầu đến cuối đều cười rất gượng ép, "Tiểu Xuân, không có việc gì mà, chẳng qua thân thể của con bệnh lâu mới khỏi, dương khí không đủ nên bị suy nhược cơ thể thôi, nghỉ ngơi thật nhiều sẽ khá hơn."

Hắn thông minh như vậy, làm sao mà không nhìn ra phụ thân đang miễn cưỡng đây!

Rồi bất chợt một ngày, hắn nghiên cứu chế tạo ra một loại thuốc mới, kích động muốn đi nói cho cha và mẹ biết, lại ngoài ý muốn nghe được đáp án làm cho hắn vẫn nghi hoặc bấy lâu.

"Ngọc Triệu Long tôi rất cuộc là tạo cái nghiệt gì vậy, tại sao lại phát sinh chuyện chó má này? Tiểu Xuân rõ ràng xuất sắc như vậy, nó là tương lai và hi vọng của Ngọc gia chúng ta, là gia chủ tiếp theo của Ngọc gia, là con của tôi! Trời ơi, rõ ràng là cố tình, cố tình đổ tai họa

xuống đầu nó mà, tôi. . . . . Ai!"

"Ý của anh là, bệnh của tiểu Xuân. . . . . không có thuốc nào chữa được?"

"Nhiều nhất là sống không quá 28 tuổi, đây là bị nguyên rủa, là lời nguyên không thể giải trừ, thiếu một hồn một phách, cả đời không thể nào có được thành tựu to lớn, càng không thể sống quá 28 tuổi ——"

Chương 51: Sự kiện bất cốc

Bạch Tiểu Hoa không được tự nhiên đẩy hẳn ra , tuy rằng nàng không phải tiểu cô nương, hơn nữa đã là mẫu thân một đứa nhỏ , nhưng Ngọc Đường Xuân lại là bằng hữu tốt nhất thậm chí là thân nhân, mấy năm qua cũng chưa bao giờ đối với hẳn có cái ý nghĩ không an phận gì. Nhưng Ngọc Đường Xuân hành động luôn làm nàng hết hồn, có chút không biết rõ hẳn đang suy nghĩ gì.

"Người, người vừa mới nói cái gì?" Chỉ cảm thấy tiếng nói tinh tế ôn nhu của hẳn như như gió xuân lướt qua, quá mức khẩn trương ngược lại không có nghe rõ ràng hẳn nói gì đó.

Ngọc Đường Xuân buông nàng ra, thản nhiên nói, "Không có gì, chỉ là nhìn thấy em anh rất cao hứng , thật có lỗi." Hắn thiếu chút nữa đã quên nội tâm của Tiểu Hoa bị thương cũng không ít hơn so với mình , mình vẫn là quá mức cấp tốc, hôm nay được tin tức này làm cho hắn không không chế được.

Chưa bao giờ, Ngọc Đường Xuân hắn cũng thiếu kiên nhẫn như vậy.

Thời gian nhoáng lên một cái mà qua, mặt trời chiều ngã về tây, đã đến chạng vạng.

Bạch Tiểu Hoa trong lòng thoáng có chút bất an, loại bất an này nguyên tự vụ na [cái này chắc là cảm giác có điều gì không lành về người thân], chính cô cũng không quá rõ ràng, chính là không ngừng nhìn đồng hồ báo thức trên vách tường.

Tích tắc——

Đã là sáu giờ, nhà trẻ bình thường năm giờ đã tan học, thời gian một giờ , dù thế nào cũng phải đã trở lại, nhưng như trước không có nhìn thấy bóng dáng của

Tiểu Bảo.

Nhìn ra bất an của nàng, Ngọc Đường Xuân an ủi, "Đừng có gấp, tiểu hài tử ham chơi mà, cố gắng quán quít lấy Sở Thiếu Hoa dẫn hắn đi đâu ăn thức ăn nhanh chơi trò chơi, loại tình huống này cũng không phải chưa từng có."

"Điều này tôi cũng biết, nhưng chỉ có cảm thấy được bất an, luôn cảm thấy được có chuyện gì đã phát sinh, tôi xem vẫn là trước liên lạc một chút với Sở Thiếu Hoa đi." Nói xong, liền hành động đánh số gọi điện thoại của Sở Thiếu Hoa.

Thực xin lỗi, điện thoại ngài gọi tạm thời không thể chuyển được, xin gọi lại sau ——

Trong tay điện thoại lời nói đồng chảy xuống, lạch cạch một tiếng ngã trên mặt đất.

Ngọc Đường Xuân nhíu mày, "Xảy ra chuyện gì ?"

Bạch Tiểu Hoa tự nói với mình không cần hoảng, kèm chế trong lòng gợn sóng, tiếng mới vừa rồi run rẩy nói, "Điện thoại của Sở Thiếu Hoa hình như là gọi không

được, nhất định là gặp chuyện không may mà. Sở Thiếu Hoa không có khả năng tắt máy, cho dù thật sự phải trở về trễ, hắn cũng sẽ trước liên hệ với tôi, hắn là người cẩn thận như vậy, không có khả năng phạm loại sai lầm này."

Nghe được Bạch Tiểu Hoa phân tích, Ngọc Đường Xuân cũng cảm giác có chút không ổn, vội nói với nàng, "Đi trường học tìm thử xem sao, trước đừng hoảng hốt. Muốn hay không nói cho Sở Vân Hiên?"

Bạch Tiểu Hoa lắc đầu cự tuyệt, "Không cần." Nàng không nghĩ thiếu hắn bắt luận chuyện gì, mỗi lần thiếu lại nhiều một lần, sẽ càng thêm dây dưa không rõ.

Ngọc Đường Xuân than nhẹ, "Cũng tốt."

Vì thế, hai người thương lượng một chút, cũng không có nói cho ai cả, liền rất nhanh rời khỏi hội sở y được.

Tối trường học của tiểu Bảo, đã không có một bóng người, may mắn còn có một vị lão sư có trách nhiệm, đem tình huống nói cho vị nữ lão sư này, nữ lão sư phụ trách nói cho bọn hắn biết, nếu không phải cha mẹ hoặc là người trong nhà, trường học chắc không cho đón bé đi, nói cách khác, tiểu Bảo là được Sở Thiếu Hoa đón,

cũng không phải ở trường học bị người bắt đi.

Rõ ràng điểm này, Bạch Tiểu Hoa cùng Ngọc Đường Xuân hai người đều là thần sắc biến đổi.

Sở Thiếu Hoa là Huyền giai cao thủ, tại giới thể tục này có thể gọi là nhân vật có chút thể lực, huông chi hẳn còn là người của Thiên Long hội. Nhưng tại đây cảnh giống kiện hạ [chỗ không hiểu T_T], vẫn bị người kèm hai bên, có thể có chút phiền phức.

"Chúng ta dọc theo lộ tuyến tìm xem, có lẽ tiểu Bảo đói bụng, Sở Thiếu Hoa dẫn hắn đi ăn cái gì, vừa vặn đi động không điện được." Có lẽ là cầu huyết chút mà, nhưng tiểu Bảo lanh lợi, chuyện như vậy cũng có thể xảy ra, về phần đi động không điện được cũng không thể khẳng định có khả năng sẽ phát sinh chuyện.(Ari:Có thể là sập nguồn đó @@)

Nghe xong lời nói Ngọc Đường Xuân, Bạch Tiểu Hoa miễn cưỡng gật gật đầu, hai người lập tức rất nhanh lên xe đi dọc theo đoạn đường để tìm kiếm.

"Không có."

"Không có."

"Vẫn là không có."

Trời bắt đầu tối, trong lòng càng phát ra bất an, giống như rơi vào trong ngõ cụt, không ai cứu, cảm giác đã sắp nghẹn chết.

"Đây là có dự mưu(âm mưu từ trước), không phải hướng về phía Sở Vân Hiên, mà là hướng về phía tôi mà tới." Áp chế kinh hoảng trong lòng, cẩn thận phân tích.

"Nếu như là hướng về phía cô, vậy không cần tìm nữa, hẳn sẽ tìm tới cửa."

Hai người thương nghị một trận, quyết định ngồi chờ tin tức.

Ước chừng khi qua ba giờ, di động Bạch Tiểu Hoa rốt cục vang lên.

Đến đây!

Ngọc Đường Xuân nháy mắt, ý bảo nàng nghe.

Thanh thanh tiếng nói, trấn định nói, "Này, ngươi là?"
Đánh số điện thoại của nàng, như vậy nhất định là hướng về phía nàng tới, là ai? Người của đại gia tộc?

"Hoa thần y, cửu ngưỡng đại danh, thật sự là thất kính, lại không thể cùng ngươi mặt đối mặt trao đổi." Tiếng nói lạnh lạnh cổ quái, vừa nghe chỉ biết bị xử lý qua.

*Cửu ngưỡng đại danh: lâu nay kính mến cái danh lớn

"Đừng nói nhảm, nói ra mục đích của ngươi, muốn như thế nào mới có thể thả con ta." Ngay cả lời khách sáo đều lười nói, nàng chỉ muốn biết an nguy của tiểu Bảo .

"Ha ha ha ha, Hoa thần y thật đúng là người có tính nôn nóng, bất quá ngươi yên tâm, con của ngươi rất tốt, hiện tại tốt lắm, chờ một lát sẽ không biết nói được không ." Tiếng nói lạnh lạnh cười âm trầm, trong lời nói đều là uy hiếp nàng.

"Ngươi nghĩ muốn cái gì?" Bạch Tiểu Hoa nhú mày, càng phát ra không kiên nhẫn.

TMD, nếu làm cho nàng biết là ai tác quái, không giết cả nhà hắt nàng không là Bạch Tiểu Hoa.

"Tôi chính là thích cùng người ngay thẳng giao tiếp, tôi cũng không thích nói lời vô nghĩa, buổi tối mười hai giờ hôm nay , người dựa theo địa chỉ ta đưa cho người, người một mình đi đến đây. Nhớ kỹ, là một mình đến đây, nếu như bị ta phát hiện người mang những người khác lại đây, ta sẽ giết con trai người, hiểu chưa?"

Bạch Tiểu Hoa nghiêng răng nghiêng lợi, "Tốt, ta đã biết, ta sẽ dựa theo lời người nói, nhưng là người phải đáp ứng ta, không thể đụng đến một sợi tóc con ta , nếu không. . . . Ta cho dù là tan xương nát thịt cũng sẽ không buông tha người."

"Được, ta đáp ứng người, đến lúc đó liền xin đợi Hoa thần y đại giá , ha ha ha. . . . ."

Đô đô đô ——

Trò chuyện chấm dứt.

"Thế nào?" Ngọc Đường Xuân thấy sắc mặt nàng không tốt lắm, lo lắng hỏi.

Biết nàng vài năm này là như thế nào tới được, tự nhiên

hiếu biết tiểu Bảo đối với nàng mà nói, quan trọng ra sao.

"Buổi tối mười hai giờ, đi cái nơi mà hấn chỉ định, chỉ một mình ta." Bạch Tiểu Hoa sắc mặt càng phát ra âm trầm khó coi, đối phương chính là nhân vật ngay cả Sở Thiếu Hoa đều có thể đuổi đi, chính mình đan thương thất mã* giết qua đi, mười cái mạng cũng không đủ.

**Đan thương thất mã: một người một ngựa

Nhưng đó là tiểu Bảo, con trai bảo bối của nàng.

Cho nên, chuyện này không thể không liệu lĩnh, nhất định phải liệu lĩnh.

"Không được, quá nguy hiểm." Ngọc Đường Xuân quả quyết cự tuyệt, đối phương hiển nhiên là Tu Luyện Giả, Bạch Tiểu Hoa là một người thường không có đấu khí, đây là muốn chết không khác nhau .

"Đó là con của ta." Bạch Tiểu Hoa kiên quyết nói, "Hấn nói, nếu ta không làm theo như hấn nói, sẽ giết tiểu Bảo, Tiểu Xuân. . . . . Ta không có đường lui ."

Chương 52: Thái tử Hạ trở về

Chưa bao giờ Bạch Tiểu Hoa cảm thấy thời gian trôi qua chậm như vậy, gần như là đếm từng giây, lo lắng chờ đợi đến 12h.

Khi kim đồng hồ chỉ đến 11h30, điện thoại lần thứ hai vang lên.

Vẫn là tiếng nói lạnh lạnh cổ quái như trước, "Không hổ là Hoa thần y, không chỉ có y thuật giỏi, nhân phẩm cũng tốt."

Hắn biết mình đến một mình? Bạch Tiểu Hoa trong lòng cả kinh ——

Hắn ở quanh đây, từ cuộc điện thoại thứ nhất, hắn đã ở đâu đó giám sát mình.

"Đừng nói những lời con mẹ nó vô nghĩa, nói cho tôi biết, tiếp theo tôi sẽ đi đâu?"

"Đi về phía trước một trăm thước, sẽ thấy một chiếc xe màu đỏ, đến lúc đó cô trực tiếp lên xe là được, tự nhiên

cô sẽ tới nơi cần tới."

Cúp điện thoại, Bạch Tiểu Hoa bắt đầu đi về địa phương tối đen kia.

Ước chừng qua 15', quả nhiên xuất hiện một chiếc xe màu đỏ. . . . . Xe thể thao cao cấp? Bạch Tiểu Hoa cho là mình nhìn lầm rồi, vốn dĩ xe màu đỏ đã rất nổi bật, hơn nữa đêm, người bắt cóc còn muốn rêu rao như vậy, màu đỏ thì cũng được đi, lại còn là xe thể thao cao cấp nữa!?

Xe chạy rất nhanh, giống như rất gấp, giống như xe không nhìn thấy Bạch Tiểu Hoa đang đi trong đêm đen.

Thấy xe thể thao kia không có ý dừng lại, Bạch Tiểu Hoa nóng nảy, làm cái quỷ gì vậy chứ!

"Ê, dừng xe." Trực tiếp vọt ra giữa đường, rống giân.

Chiếc xe kia rốt cục nhìn thấy dáng người nhỏ xinh, phồng chùng bị hoảng sợ, vội vàng phanh lại, thiếu chút nữa là đâm vào cây to bên cạnh, lốp xe ma sát với mặt đường phát ra âm thanh chói tai, xé toạc đêm đen yên tĩnh.

Bởi vì lo lắng tiểu Bảo vẫn đang bị tra tấn nên Bạch Tiểu Hoa rút cục bùng nổ, nổi giận dùng dùng đi vào cở, không nói không rằng đá rớt cửa xe, ngồi xuống.

"Người có thể không lái xe, chủ của người không nói cho người biết ta là người chủ các người phải tới đón sao?" Hăm hại cha là bọn cướp!

Người ngồi phía trên trấn định trở lại, tay cầm vô lăng nổi gân xanh, mơ hồ có thể nghe được âm thanh nghiền răng nghiền lợi.

Hạ Lưu Ly cảm thấy, hắn chỉ cần gặp được nữ nhân này, con tức sẽ tăng đột ngột. Nữ nhân này có sinh ra để khắc hắn hay không? Hắn đã nghĩ như vậy không chỉ một lần.

"Chủ của ta? Xin lỗi, ở đây không có chủ của ta, ở đây chỉ có một chủ nợ!"

Thanh âm quen thuộc làm cho Bạch Tiểu Hoa thất thần trong nháy mắt, ổn định tâm thần, ngẩng đầu ——

Tóc bạch kim, cho dù ở trong bóng đêm tăm tối, cũng

thập phần chói lóa bắt mắt.

"Hạ Lưu Ly. . . . ." Có chút không xác định đích kêu lên cái tên này.

Hạ Lưu Ly buồn bực kêu lên một tiếng đau đớn, "Chính là bốn đại gia."

Nháy mắt rồi lại nháy mắt, Hạ Lưu Ly cảm thấy đầu của mình bị một cái gì đó cứng cứng hung hăng đập một cái, đau đến rút gân.

"Mẹ nó, cô bị điên à?" Không biết tại sao lại chạy đến, đầu tiên là chặn xe của hắn, hại hắn thiếu chút nữa xe hư người chết, nổi giận chạy đến, đập đầu của hắn không chút nương tay, cô muốn hắn chết lắm phải không?

"Con mẹ nó anh không có việc gì nửa đêm chạy chiếc xe màu đỏ làm gì? Điên à, muốn gọi hồn chắc!" Tiểu Hoa nổi giận, nhìn đồng hồ, đã 12h rồi, lập tức chạy ra khỏi xe.

Hạ Lưu Ly thật vất vả trở về từ nước Ý, vì muốn được thấy mặt cô, cho nên mới phóng suốt đêm trong đường nhỏ. Thấy cô xuống xe, lập tức đi theo xuống xe, túm

chặt cổ tay mảnh khảnh lại.

"Cái cô gái chết tiết này, nhìn thấy bốn đại gia không nói được một lời nào hay hay sao? Hơn nửa đêm, cô chạy đến quyến rũ nam nhân chứ gì?"

Bạch Tiểu Hoa hiện tại nào có tâm tình cùng hấn dài dòng, sốt ruột chờ đợi bọn chúng đến đón, Hạ Lưu Ly đột nhiên xuất hiện quấy rầy tất cả, nếu để người đang theo dõi cô nhìn thấy, tưởng rằng cô đến đây với hấn, như vậy rất phiền toái.

Cho nên, hiện tại cô chỉ nghĩ phải nhanh nhanh tách khỏi hấn.

"Buông ra, tôi có việc gấp."

Hạ Lưu Ly lại đem cô túm lại nhanh hơn, thật vất vả mới gặp được cô, sao có thể buông ra như vậy. Thấy một bộ dáng hấn không thể ngay lập tức phủi sạch quan hệ với mình, ngọn lửa nhỏ trong lòng không ngừng bùng cháy, đốt cho cả người hấn bốc hỏa.

"Em đi đâu?" Hơn nửa đêm, một người phụ nữ đi lông bông ngoài đường, còn nói cái gì mà có việc gấp, chắc

chấn là không phải chuyện gì tốt đẹp.

"Hiện tại không thể nói cho anh biết, chờ xong sự tình rồi sẽ kể sau, bây giờ buông tôi ra nhanh lên." Chiếc xe màu đỏ vẫn không xuất hiện, Bạch Tiểu Hoa gấp như kiến bò trên chảo nóng, lòng bàn tay đã muốn ướt đẫm.

"Sở Vân Hiên nửa đêm đuổi em ra đường hả? Rốt cuộc có chuyện gì, nếu em không nói, anh sẽ không để em đi." Tựa hồ nhận thấy được một chút không thích hợp, Hạ Lưu Ly cau mày trầm tư trong chốc lát, nhưng vẫn không để cô rời đi, mà là kiên quyết nói, "Từ nhỏ tôi đã được dạy, qua 12h mà không về nhà, chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì"

Vừa lúc đó, điện thoại vang lên.

Bạch Tiểu Hoa vừa thấy dãy số, thở dài một hơi, bốc máy ——

"Hoa thần y xem ra là gặp được người quen, bất quá không sao, tôi cái gì cũng không có, chỉ có thời gian là nhiều, hi vọng Hoa thần y ngày mai có thể tuân thủ hứa hẹn, như vậy. . . . . VẬY HOY ĐI NHA." (D : cho phép bạn D sử dụng câu nói đang hot này nha) Ari:

bạn Ari hông biết từ này nên đi search gu gồ,mọi người cùng vào xem nha:<http://news.zing.vn/Dieu-chua-biet-ve-nhan-vat-Hoy-di-nha-dang-gay-bao-mang-post464659.html>)

Tút tut tut ——

Điện thoại lại cắt.

Bạch Tiểu Hoa đen mặt, lạnh lùng trừng mắt về phía Hạ Lưu Ly đang nghi hoặc, ngọn lửa trong con ngươi hừng hực, ai dính phải chắc chắn sẽ chết.

Hạ Lưu Ly cũng bị cô làm cho hoảng sợ, lập tức nghĩ mình thật đáng thương, vì thế lôi cô nhét vào trong xe.

Châm một liều thuốc, Hạ Lưu Ly quay đầu, con ngươi bình tĩnh sáng như bảo thạch nhìn thẳng vào cô, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Bạch Tiểu Hoa không có trả lời vấn đề của hắn ngay, mà hỏi ngược lại, "Sao anh lại xuất hiện ở đây?"

Hạ Lưu Ly thản nhiên nói, "Đây không phải là đường tắt tới Thiên Long Hội hay sao?"

Quay về nước Y đợi một thời gian ngắn, hấn xem như đã suy nghĩ cẩn thận.

Cô gái Bạch Tiểu Hoa này, quả thực chính là một con rùa đen, mặc kệ là hành động hay là tình cảm, vĩnh viễn chậm hơn người ta nửa nhịp. Lúc hấn dường như sắp chết cô vẫn bình thản bước đi, từng bước một, chậm rãi từ từ hoạt động thân thể của mình. Lúc hấn muốn đụng vào cô, cô bật người sợ tới mức lui vào trong mai rùa, mặc kệ hấn dụ dỗ như thế nào, vẫn không chịu thò đầu ra.

Nữ nhân này, không, là con rùa mẹ này, vĩnh viễn đầu óc của cô chỉ dùng để trang trí.

Tựa như hiện tại, đã biết lý do tại sao, vẫn dùng vẻ mặt đại ra nhìn hấn.

"Người và động vật, thật sự không khác nhau là mấy thế này sao?" Hạ Lưu Ly rất tò mò về vấn đề này, thì thảo luận bầm.

"Đúng là bực mình, tại sao gặp anh là xui xẻo kéo đến? Kiếp trước tôi có phải là oan gia gì của anh đúng không?"

Cái gì thế này, 5 năm kể từ khi gặp hần, cô liền gặp xui xẻo liên tiếp, làm gì cũng không thuận buồm xuôi gió.

"Xin lỗi tiểu thư, đây cũng là những lời bẩm đại gia muốn nói." Dứt lời, quay mạnh vô lăng, tiêu sái khởi động xe, giảm mạnh chân ga, xe thể thao mới cóng nổ máy một tiếng, lướt như gió về phía trước.

Nháy mắt biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Chương 53: Một cái tát đổi lại một nụ hôn

“Anh muốn dẫn tôi đi đâu?” Đây không phải đường tới Thiên Long Hội chứ?

Hạ Lưu Ly cũng không để ý cô, mà là chuyên tâm lái xe. Ở góc độ cô không nhìn thấy, hần lạng lẽ gương khóc miệng.

“Gia gấp gấp trở về vì cô, lại bị cô chinh thiếu chút nữa gặp tai nạn xe, đầu cũng mém nở hoa. Tinh thần và thể xác gia đều bị kích thích mãnh liệt, nên cô phải bồi

thường cho gia.”

Bạch Tiểu Hoa hừ lạnh “Gia muốn bồi thường, có một đồng phụ nữ đang chờ anh. Tôi chỉ là một người đàn bà dâm đẳng quan hệ với n đàn ông, sợ không bồi thường được cho đại gia cao quý mê người anh.”

Lại một cái thẳng gấp.

Bạch Tiểu Hoa bị dọa tới sắc mặt trắng bệch, phần nộ nhìn tên đàn ông đang lái xe, nghiền răng nghiền lợi nói “Tôi là một phụ nữ yếu ớt được đại gia nâng đỡ, nhưng đối với sự yêu mến của đại gia, tôi đây nuốt không nổi, như vậy tạm biệt!”

Tay nhỏ đang muốn tháo dây an toàn, đã bị một bàn tay lớn nắm lấy.

Ánh mắt Hạ Lưu Ly thâm trầm, đôi môi gợi cảm mím lại thành một đường, ai cũng thấy được giờ phút này hấn tức giận cỡ nào.

“Được, ông đây thật muốn ở trong này ăn em, cho em biết đại gia tôi thích người đàn bà dâm đẳng như thế nào!”

Mẹ nó! Người phụ nữ này thật có bản lĩnh, có thể đem mình làm tức giận tới mức này.

Bạch Tiểu Hoa không chút yếu thế quay lại trừng mắt nhìn hắn. Ông nội ngươi, bà đây không sợ anh!

Một nam một nữ, người nam điên cuồng, người nữ như hổ rình mồi cùng người nam chống đối.(Ari: 2 anh chị đang đánh nhau *ngây thơ chớp chớp*)

Hạ Lưu Ly túm lấy áo cô, một nụ hôn mang theo tức giận không hề báo trước hạ xuống.

Bạch Tiểu Hoa giãy dụa không có kết quả, tức giận cắn môi một cái, thẳng đến khi một tia máu ngọt chảy vào miệng vẫn không buông tha.

Hạ Lưu Ly tựa như không có chút nào đau đớn, tùy ý để cô cắn xé mình. Tay trái ôm sát hông cô, kéo tới ngực mình, tay phải chế trụ cái ót của cô, môi cùng môi dính lại không một khe hở, có thể nghĩ thấy họ hấp đan xen lẫn nhau.

“U...” Bạch Tiểu Hoa bởi vì hô hấp không thoải mái mà

khỏ sở kêu lên một tiếng, do cần hít thở không khí cho nên răng mới thả môi của hấn ra.

Bắt lấy thời cơ, Hạ Lưu Ly cơ hồ ngay lúc cô buông ra, liền đem đầu lưỡi trượt vào, tùy ý hấp thụ hương thơm bên trong miệng cô.

Trong chiếc xe thể thao cao cấp, một nam một nữ triền mien hôn, nhiệt độ không khí không ngừng tăng cao.

Mãi cho tới khi Bạch Tiểu Hoa bởi vì thiếu oxi mà thiếu chút nữa ngất đi, Hạ Lưu Ly mới lưu luyến buông cô ra.

Nhìn đôi môi sưng đỏ như cánh hoa kiều diễm ướt át, tâm tình Hạ Lưu Ly vui sướng rất nhiều, giống như mèo con, đặc ý giương khóe miệng lên.

Nhưng Bạch Tiểu Hoa ngược lại tâm tình rất không vui. Tay giơ lên, không chút do dự “Bốp” một tiếng đánh vào miệng hấn.

“Anh dựa vào cái gì mà hôn tôi? Anh là cái gì của tôi? Anh muốn đem tôi thành cái gì? Anh muốn ôm là ôm, muốn hôn là hôn, muốn đoạt là đoạt chắc? Nơi này không phải nước Y, không phải quốc gia của anh, cái

này của anh gọi là vô lễ, là đáng khinh!”

Hạ Lưu Ly tâm tình vừa tốt một chút lại bị cái tát này làm cho đầu óc choáng váng. Lúc kịp phản ứng, thiếu chút nữa đã lộn sổng Bạch Tiểu Hoa.

“Tôi dựa vào cái gì hôn cô sao? Dựa vào việc tôi là người đàn ông của cô, bằng vào việc cô là người phụ nữ của tôi. Ông đây để cô làm vợ mình. Tôi hôn vợ mình là chuyện đương nhiên, cho dù đây không phải là nước Y, cũng không ai dám nói ông đây đáng khinh, vô lễ với cô!”

Cô ấy năm đó là một con rùa dịu dàng ngoan ngoãn, bây giờ trở thành cọp mẹ, động một chút là cắn mình bị thương.

Vì cái gì tới hôm nay người bị thương luôn là hắn!

“Cô dám đánh gia, vậy thì tự hồi hận cho tốt đi!” Hắn một phen kéo Bạch Tiểu Hoa qua, lần thứ hai hôn lên.

Lần hôn này so với lần đầu càng thêm triền miên, thân thể càng thêm kề sát thân mật. Hắn thậm chí còn cách quần áo cảm nhận được bầu ngực mềm mại của cô,

kích thích thân thể hắn đến khó nhịn, hận không thể xoay người đè cô xuống.

Thẳng đến khi cả hai đều không thể thở nổi nữa, Hạ Lưu Ly mới buông Bạch Tiểu Hoa ra.

Vừa buông lỏng, Bạch Tiểu Hoa không nói lời nào lại giơ tay lên, bóp một tiếng, lại thêm một cái tát vào mặt hắn.

Sắc mặt Hạ Lưu Ly ngày càng đen, gân xanh trên trán hung hăng nổi lên, thậm chí còn có thể nghe thấy âm thanh nghiến răng nghiến lợi của hắn. Cả cơ thể vì áp chế tức giận mà cứng ngắc.

Bạch Tiểu Hoa không e dè đối diện với hắn, má của hai người đều phồng hồng, nhưng khác nhau là, Tiểu Hoa vì hô hấp dồn dập mà hồng, còn Hạ Lưu Ly.... Là do bị đập.

“Dám đụng tới bà đây, anh cũng giác ngộ tốt đi!” Tên đàn ông nóng nảy này rốt cuộc muốn tùy hứng tới khi nào.

Vừa dứt lời, môi lại lần nữa bị áp lên.

Lần này là mang theo tức giận cùng trừng phạt. Hạ Lưu Ly hung hăng mút, cô đau tới nhíu mày.

Tên khốn nạn này!

Không biết qua bao lâu, Hạ Lưu Ly rốt cuộc buông ra thân thể đã muốn chết lặng của Bạch Tiểu Hoa.

Bạch Tiểu Hoa quay đầu, mắt hạnh vì lửa giận mà trở nên xinh đẹp, trong trẻo khác thường. Không ngoài ý muốn, cô lại giơ tay lên, lần nữa cho hắn một tát.

Hạ Lưu Ly lần này ngay cả nói cũng lười, đang muốn trực tiếp ôm cô hôn, đem bàn tay cô nắm chặt vô cùng nhuần nhuyễn.

Trong ánh trăng, nước mắt trong suốt của Bạch Tiểu Hoa lặng lẽ rơi xuống. Nước mắt như đâm vào lòng hắn, khiến hắn đau đớn.

“Bị đánh là tôi, cô khóc cái gì?”

Lo lắng hãi hùng cả đêm, vốn đang buồn bực và áp lực trong lòng lại bị Hạ Lưu Ly đánh bậy đánh bạ mà phát tiết ra. Người phụ nữ này lúc phát tiết ra ngoại trừ ăn thì

còn có khóc. Hiện tại chưa ăn nên đành phải khóc.

Cô vừa khóc đã trực tiếp dọa tên nào đó mồ hôi lạnh ứa ra, chân tay luống cuống.

“Đừng khóc, khóc nữa ông đây phiền lòng.” Quả thực là phiền, nhưng buồn bực và đau lòng nhiều hơn.

Bạch Tiểu Hoa giống như muốn đối nghịch với hắn, khóc càng lớn, vốn chỉ đang khóc sục sịt, cuối cùng lại thành gào khóc, đúng chuẩn một đứa nhỏ khóc nhe, kêu một tiếng vô cùng thê lương, vô cùng bi thảm!

Hạ Lưu Ly cảm thấy nước mắt cô so với viên đạn xuyên qua thân thể hắn còn đau hơn. (Ari: Anh đừng quên vũ khí của con gái là nước mắt nha =)))

“Nhìn cô kìa, khóc như con nít, xấu hổ không?” Trong giọng nói có không khiến nhẫn, tay lại dịu dàng ôm cô vào ngực, cẩn thận lau nước mắt của cô. “Không phải chỉ hôn thôi sao. Cô đánh tôi vài bạt tay, tôi còn chưa khóc, cô đã khóc như trút nước.”

Bạch Tiểu Hoa lo lắng cho Tiểu bảo, cũng không biết tội cùng là đã đắc tội với ai, phiền lòng vô cùng, tựa như

đem toàn bộ khó chịu trong lòng phát tiết ra ngoài, dùng sức mà khóc.

Hạ Lưu Ly nhìn cô dùng sức như bú sữa mẹ mà đau thương, chỉ cảm thấy kinh hồn bạt vía. Lần này lỡ như khóc đến khàn giọng luôn thì sao?

Bất đắc dĩ, hắt lại lần nữa hôn cô, đem tiếng khóc của cô chặn lại.

Lần này, không có lực, không có tức giận, mà là dịu dàng, là đau lòng, tựa như ôm trân bảo, thật cẩn thận như sợ làm hư cô.

Khi buông cô ra, tay phải của cô lại đưa lên.

Hạ Lưu Ly theo phản xạ tính ngửa ra sau, vội vàng nói “Nữa sao? Lần này là an ủi cô mà.” Cô gái này đến tốt cùng là ác độc tới mức nào chứ!?

Bạch Tiểu Hoa cũng chỉ là không phục nên làm bộ mà thôi. Cho nên dưới ánh mắt cảnh giác của hắn, cô hạ tay xuống, hít hít nước mũi đang chảy xuống.

Hạ Lưu Ly khinh bỉ nhìn cô, tùy tay lấy ra một cái khăn

mặt đưa cho cô “Đừng hít nữa, ghê muốn chết.”

Bạch Tiểu Hoa không khách khí, tay liền cầm lấy, hung hăng chà đập chiếc khăn thơm ngát mùi nam tính.

Hạ Lưu Ly nhìn đến lông mày dựng lên.

Hắn vậy mà lại cố tình yêu chế bộ dạng tiểu tức phụ đáng yêu này của cô. Thất thần nhìn chằm chằm dung nhan của cô, thẳng đến khi cô ngẩng đầu, hắn mới thanh tỉnh lại, có chút xấu hổ ho khan hai tiếng, không được tự nhiên dờ mắt.

“Cảm ơn anh, sau khi khóc xong, tâm tình tốt lên rất nhiều.”

Hạ Lưu Ly xoa bóp cái trán có chút đau cẩu mfinh, không được nghỉ ngơi cho nên cơ thể có chút mệt mỏi, chênh lệch giờ giấc còn chưa điều tiết được đây.

Gió đêm thật lạnh, Hạ Lưu Ly tự nhiên cởi áo khoác xuống, dịu dàng khoác lên người Tiểu Hoa.

“Khó đủ rồi thì nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra, nếu không tôi đến Thiên Long Hội hỏi Sở Vân Hiên.”

Chuyện này nếu để Sở Vân Hiền biết, khẳng định càng bị chính chết. Hiền tại không biết kẻ địch là ai, sống chết của tiểu bảo hoàn toàn không thể khống chế trogn tay. Lỡ mà khiến hấn trở nên nóng nảy, việc giết chết con tin cũng không phải không có khả năng.

Chỉ là hiện tại.... Tính tình Hạ Lưu Ly nàng cũng biết, nếu không nói cho hấn, phỏng chừng cô lại càng thêm phiền phức.

“Tiểu Bảo bị bắt cóc, vừa rồi tôi nhận được điện thoại là từ bọn cướp.”

“ .... ”

“Tôi chỉ có thể tới một mình, nếu để người thứ hai biết, tiểu bảo nhất định phải chết.”

“ ... ”

“Cho nên, tôi...”

Hạ Lưu Ly khóe miệng hung hăng kéo lên, lửa giận ngút trời “Sao cô không nói sớm, còn con mẹ nó tính toán

một mình mạo hiểm. Cô có đầu óc không hả!?"

Chương 54: Yêu hay chết?

Hạ Lưu Ly hận không thể bóp chết người phụ nữ ngu ngốc này, không phải bởi vì cô che giấu sự thực, mà bởi vì cô căn bản không coi hấn là người có thể tin cậy, cô thậm chí còn không coi hấn là đàn ông.

"Tiểu Bảo là con của một mình cô sao? Nếu cô xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ? Cô có nghĩ đến cảm giác của tôi không? Cô muốn thấy tôi nổi điên chắc? Bạch Tiểu Hoa, cô không chỉ có một mình, cô hiểu không? Hạ Lưu Ly tôi sẽ không để cô chịu chút tổn thương nào. Cô nghe cho rõ, tôi không phải muốn bồi thường gì, vì lão tử vốn không làm gì có lỗi với cô. Năm đó đích thật là tôi bỏ rơi cô, trở về nước Y, nhưng cô có biết tôi về làm gì không?" Hạ Lưu Ly chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn người phụ nữ khiến hấn vừa vui vừa buồn trước mặt "Tôi trở về, là để từ hôn! Vì để sống cùng cô, vì chiếu cố đứa bé trong bụng cô, tôi con mẹ nó mạo hiểm rời khỏi nước Y, đắc tội với người trong nước, trở về từ hôn, cuối cùng bị giam suốt hai tháng. Tôi phải lấy cái chết để uy hiếp mới có thể rời khỏi nước

Y, trở về Trung Quốc tìm cô. Nhưng cô dám không nói tiếng nào bỏ đi, vừa đi liền đi năm năm, vô thanh vô tức biến mất khỏi cuộc đời tôi..."

"Mẫu thân anh năm đó tới tìm tôi, bà nói anh không cần tôi..." Bạch Tiểu Hoa bị lời nói của hắn khiến cho kinh ngạc, không tự giác bị hắn kéo vào, ngoan ngoãn nói ra chuyện mẹ hắn từng tìm cô.

Cô vừa dứt lời, Hạ Lưu Ly càng thêm tức giận, cả người bùng nổ.

"Cô là đồ ngốc sao? Tôi không đáng để cô tin tưởng sao? Cô cho rằng đàn ông là gì?"

Bạch Tiểu Hoa bị hắn rống tới sững người, lại thấy hắn quay đầu xe, động tác vô cùng nhanh, khiến cô cảm thấy cả người như bay lên, không khỏi bị dọa cho trắng mặt.

"Anh làm gì thế?" Tên đàn ông này!

Hạ Lưu Ly tăng ga, lấy tốc độ nhanh như chớp điên cuồng chạy.

"Hạ Lưu Ly, con mẹ nó, anh điên rồi phải không?" Bạch Tiểu Hoa chỉ cảm thấy linh hồn nhỏ bé của mình như muốn bay đi, tử thần đang gọi mình xuống địa ngục bồi trà.

"Cô muốn sống cùng tôi, hay muốn chết với tôi ngay lập tức?"

Bạch Tiểu Hoa mặt mũi vốn tái nhợt, nhưng sau khi nghe thấy lời hấn liền trở nên xanh mét.

Vua tương lai của một nước đang đóng phim sao?

"Kẻ điên này, biến thái, khôn khiếp -"

Hạ Lưu Ly quay đầu nhìn cô, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên nụ cười âm trầm-

"Đúng, tôi là kẻ điên, biến thái.. Hạ Lưu Ly tôi là vì Bạch Tiểu Hoa cô, cam tâm tình nguyện dù chết cũng muốn cô ở cạnh tôi!"(Ari: Tỏ tình của anh Ly thật là...)

Nếu như nói tình yêu của Sở Vân Hiên là độc dược, của Ngọc Đường Xuân là gió xuân nhu tình thì của Hạ Lưu Ly là liệt hỏa điên cuồng.

Tốc độ của xe càng lúc càng cao, bánh xe đường như cũng không chạm đất nữa.

Lúc Bạch Tiểu Hoa cảm thấy mình sắp chết rồi, tâm tình Hạ Lưu Ly rốt cuộc hạ xuống.

Nhìn dáng vẻ Tiểu Hoa bị dọa tới đại ra, Hạ Lưu Ly cười tà "Bổn đại gia còn chưa hưởng dụng cô cho tốt, sao lại bỏ cô xuống Hoàng Tuyền được?"

Nhìn chung quanh là một địa phương âm u vắng vẻ, Bạch Tiểu Hoa bình tĩnh lại, nhìn tuần nhan trước mặt lộ ra tươi cười, cô tức giận run rẩy cả người. Dem áo khoác trên người cô xuống, cô hung hăng đánh lên người hắn.

"Hạ Lưu Ly, anh là tên khốn khiếp không hơn không kém!!"

Áo Khoác rơi trên người Hạ Lưu Ly, ánh trăng chiếu vào khuôn mặt hoàn mỹ như điêu khắc của hắn.

"Vậy cô cũng là người đàn bà khốn khiếp."

Bạch Tiểu Hoa tức giận mở cửa xem. Vận mệnh hôm nay của cô thật cúت chố, tại sao lại xui xẻo như thế.

"Trở lại đi, hiện tại cô không thể đi được." Hạ Lưu Ly nhanh tay ôm lấy thân thể mềm mại của cô, nhẹ nhàng đem vào ngực.

Người trong ngực tựa như mèo con không an phận, liều mạng giãy dụa.

"Hừ... Đừng động, cô rút cuộc muốn cứu tiểu Bảo không?" Hạ Lưu Ly vỗ vỗ mũi nhỏ của cô – (Ari: Anh là sắc lang~Mà hình như hậu cung của chị Hoa anh nào cũng sắc nhỉ m.n?)

Chật chịt, cảm giác không tệ.

Nghe thấy tên tiểu Bảo, tiểu Hoa cũng tạm thời quên hành động của hắn, nhỏ giọng khẩn trương hỏi "Anh có ý gì?"

Hạ Lưu Ly không trả lời vấn đề của mình, mà chỉ tay vào màn hình tinh thể lỏng bên phải "Cô xem đi."

Bạch Tiểu Hoa nhìn theo tay hắn, liền thấy trên màn hình

xuất hiện một bức bản đồ, mặt trên có một điểm sáng xanh cùng một điểm đỏ.

"Đây là..."

Hạ Lưu Ly giải thích "Chức năng truy tìm công nghệ mới nhất, phạm vi rất rộng."

Bạch Tiểu Hoa giương khóe miệng, cảm khái nói "Khoa học thật sự vĩ đại!"

Hạ Lưu Ly nhếch môi, cười đắc ý nói "Là tiền của gia vĩ đại!"

Hừ! Đây là đang khoe khoang sao?

"Rồi sao? Ý anh nói bây giờ hai người chúng ta..." Bạch Tiểu Hoa chỉ chỉ hắn, lại chỉ chỉ mình "Xông thẳng vào sao?"

Một phụ nữ không biết công phu và một người đàn ông chưa tới huyền giai?

Giống như bị chạm tới nỗi đau, Hạ Lưu Ly hung hăng trừng mắt nhìn cô "Con nhỏ chết tiệt, cho gia mười năm,

gia nhất định diệt được Thiên Long Hội."

Bạch Tiểu Hoa tặng hấn một cái nhìn khinh thường
"Nhưng Sở Vân Hiên hiện tại có thể giết anh."

Hạ Lưu Ly cảm thấy ngực khó chịu vô cùng. Năm đó trong trường không ít lần bị Sở Vân Hiên trêu chọc, tuy rằng nếu hấn gọi cả quân đội cũng có thể khiến Sở Vân Hiên chịu thua, nhưng hấn là Hạ Lưu Ly, đối mặt với tình yêu tuyệt đối không dựa vào thứ khác.

Tình yêu là vĩ đại, là cao thượng, không thể bị ô nhiễm.

Tình yêu của hấn, phải chính hấn bảo vệ.

"AAAA--" Hạ Lưu Ly ghen một bụng tức, gầm nhẹ một tiếng, mở cửa xe "Xuống xe ngay!"

Bạch Tiểu Hoa chu miệng, bất mãn nói thầm "Xuống thì xuống, hét cái đầu anh!"

Hai người thật cẩn thận lần mò phương hướng. Hạ Lưu Ly sợ dĩ lái xe với cái vận tốc chán sống đó cũng bởi vì biết được kẻ địch đang ở gần đây, tất cả là nhờ cú điện thoại kia.

Người gọi điện ở gần như vậy khẳng định chiếc xe cách không xa chỗ giấu người.

Đầu tiên bắt thiết bị định vị, sau đó lấy tốc độ cực nhanh đuổi theo, đem phạm vi thu nhỏ lại, cuối cùng mới bắt được tín hiệu của chiếc xe kia. Bạch Tiểu Hoa nói một câu đơn giản ""Khoa học thật sự vĩ đại!" nhưng lại không biết Hạ Lưu Ly phải khó khăn thế nào mới đạt được mục đích.

Hai người men theo vách tường đi tới điểm sáng phía trước.

Thời điểm trước mắt xuất hiện một chiếc xe hơi màu đỏ, Tiểu Hoa nhất thời cảm thấy lo lắng.

"Chính là nơi này." Một kho hàng cũ nát.

"Tiểu Bảo và Sở Thiệu Hoa nhất định bị giam bên trong." Tiểu Hoa nói chắc chắn. Những nơi bí ẩn hoang vu như thế, người bình thường sẽ không chạy tới đây.

Sau khi xác định vị trí, hai người quyết định về trước.

Trước đây không biết kẻ địch là dạng người gì, cho nên Tiểu Hoa vì an toàn của Tiểu bảo mà tính đơn thương độc mã. Nhưng hiện tại nếu đã thăm dò được vị trí của kẻ địch được rồi thì quá tốt.

Ngày mai, rốt cuộc ai chết trong tay ai còn chưa chắc đâu!

Chương 55: Ba người đàn ông cùng đùa giỡn

Trở lại Thiên Long hội, mới phát hiện ở cả tổng bộ, đèn đuốc sáng choang.

Đi vào cũng không thấy bóng dáng Sở Vân Hiên, chỉ có Sở Bồi Lâm vói về mặt gương ngưu nhìn Bạch Tiểu Hoa, ánh mắt đó như là nhìn thấy mẹ còn kích động hơn.

"Phu nhân, người đã trở lại, nếu không thì chủ nhân sẽ phá hủy Thiên Long hội mất." Lần đầu tiên Sở Bồi Lâm thấy Sở Vân Hiên phát hỏa lớn như vậy, bọn họ thành nơi để trút giận, toàn bộ phải chịu hành hạ, đến phun máu lên đồng hồ treo tường, mong chờ Bạch Tiểu Hoa quay

về.

Ngày hôm nay, trôi qua thật không dễ.

"Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?" Bạch Tiểu Hoa hỏi, đã đoán được Sở Vân Hiên sẽ nổi dóa, nhưng là hiện tại cô chỉ cảm thấy đầu óc sắp nổ tung, một người động kinh như Hạ Lưu ly còn chưa tỉnh, lại còn thêm Sở Vân Hiên ——

Vốn là Sở Bồi Lâm nhìn thấy như Quan Thế Âm Bồ Tát đến cứu khổ cứu nạn, mừng rỡ đến phát khóc, nhưng khi nhìn thấy Hạ Lưu Ly ở bên cạnh Bạch Tiểu Hoa, sắc mặt xám lại, thân thể cứng ngắc, môi run run.

Ban đầu cho là cô ấy về thì như lửa được nước làm dịu đi, không ngờ lại là lửa được đổ thêm dầu.

Một mình Ngọc Đường Xuân cũng đã làm cho gia nhân chủ nổi điên, bây giờ lại thêm một Hạ Lưu Ly, cuộc sống này có để cho người ta sống không đây?

"Chủ nhân vừa mới trở về từ Hội sở y dược thì giống như ăn phải thuốc nổ, gặp người nào thì mắng người đó, thiếu chút nữa thì hủy cả tổng bộ, cũng không biết đã

xảy ra chuyện gì, đuổi tất cả mọi người đi ra ngoài, nếu không tìm được phu nhân trở về, thì phải lấy cái chết để tạ tội!"

Quả nhiên, đại khái là Sở Vân Hiên biết tin tức từ chỗ Tiểu Xuân, tức giận như vậy có thể là do cô gặt hấn.

"Người ở đâu? Tôi muốn thấy người."

Sở Bồi Lâm cười khỏ "Chủ nhân, hiện tại... có thể phu nhân ở chỗ đó."

"Được, tôi biết rồi, người cho mọi người đi nghỉ ngơi đi, nói với bọn họ không có việc gì."

Sở Bồi Lâm nhìn thoáng qua Hạ Lưu Ly, quả thực có chút lo lắng, người này cũng không phải là người lương thiện gì cả!

Hạ Lưu Ly khó chịu hừ lạnh một tiếng, giống như hai năm tám vạn.

Bạch Tiểu Hoa đi lên, lạnh lùng nói "Đàng hoàng một chút đi, người bày ra bộ dạng đại gia này, vậy thì trở về nước cho ta."

"Người..." Hạ Lưu Ly thật muốn đem cô gái này ăn sống nuốt tươi, Sở Bồi Lâm cố nhịn cười, xấu hổ nhỏ giọng nói thầm nói, "Người ngoài đang ở trước mặt, sao không chờ cho người ta một chút mặt mũi chứ!"

Dường như biết Sở Bồi Lâm đang lo lắng điều gì, cho hắn một nụ cười an tâm, thản nhiên nói "Yên tâm, sẽ không có chuyện gì."

Lúc này Sở Bồi Lâm mới thở phào nhẹ nhõm, vuốt cằm, cung kính lui xuống.

Hắn yên tâm, nhưng vẫn bình tĩnh mỉm cười nhìn Bạch Tiểu Hoa. Yêu nghiệt Sở Vân Hiên này khi tức giận lên cũng không thể nói giỡn, Hạ Lưu Ly này tính tình như bạo long lại khó chịu, nhìn Ngọc Đường Xuân bình tĩnh vô hại cũng không phải là người hiền lành gì.(Ari: Vậy là các bạn biết thêm về tính cách mấy anh rồi nhé)

Nếu như mà cô đụng vào đồng thời, tương đương với Địa cầu đụng sao Hỏa, tiếp đó ở chính giữa có một sao chổi, toàn bộ hệ ngân hà sẽ hỏng mất.(Ari: Đây là chiến tranh giữa dải ngân hà? O_o)

Trước khi chiến tranh bùng nổ, cô cần phải đánh đòn phủ đầu trước, khác với làm việc nghiêm chỉnh, trước tiên cần phải làm cho đấu tranh nội bộ, chém giết lẫn nhau nổi lên.

Vừa vào cửa, quả nhiên nhìn đến Sở Vân Hiên một thân hồng bào nằm ở trên sô pha, đưa lưng về phía cửa, mặt hướng vào trong, cũng thấy không rõ biểu hiện bây giờ của hắn.

Mà Ngọc Xuân Đường ăn mặc hưu nhân khí chất tựa vào bên cửa sổ, sắc mặt âm trầm nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt thẫn thờ, không có chút sức sống.

"Đây là làm sao, hai người diễn kịch câm hay là chụp ảnh cho tạp chí hả?" Cố gắng kìm nén bầu không khí một chút, Bạch Tiểu Hoa kiên trì mở miệng nói.

Nghe được giọng nói của cô, hai người đàn ông như rơi gổ đồng thời kinh ngạc quay đầu lại ——

"Tiểu Hoa, em không có việc gì thật sự là quá tốt." Ánh mắt Ngọc Xuân Đường ngậy ra, trong nháy mắt nhìn Bạch Tiểu Hoa, cuối cùng lóe sáng lên, bước nhanh về phía cô, nhìn cô từ trên xuống dưới, xem cô có bị

thương ở đâu không.

Hắn hồi hận .

Lần đầu tiên Ngọc Đường Xuân hối hận vì quyết định của chính mình, hắn không nên để cô đi một mình, có trời mới biết hắn có bao nhiêu lo lắng, lo lắng đến sắp phát điên .

"Ta không sao, ở trên đường gặp chút việc ngoài ý muốn, quân địch thay đổi thời gian thành ngày mai,nhưng âm kém dương sai , ta cùng Hạ Lưu Ly tìm hiểu đến vị trí bọn họ , cho nên lập tức chạy trở về." Nhắc tới này, Bạch Tiểu Hoa không khỏi có chút hưng phấn.

"Vậy Tiểu Bảo không sao chứ?"

Bạch Tiểu Hoa lắc đầu "Không có việc gì, dù sao mục tiêu của bọn họ là ta, nếu không xuất hiện trước, bọn họ là sẽ không làm hại con tin ."

Bên này là náo nhiệt tương phùng và chào hỏi.

Bên kia, Sở yêu tinh nhếch môi, trông mắt lạnh càng

ngày càng bén nhọn, phải cách thật xa cũng cảm thấy đau. Cả người bị vây ở trạng thái điên cuồng của Sở yêu tinh, hung hăng nhìn chằm chằm Ngọc Đường Xuân cùng Hạ Lưu Ly đột nhiên xuất hiện .

Cảm nhận được sự lạnh lẽo mãnh liệt, cuối cùng Bạch Tiểu Hoa bất đắc dĩ xoay người lại, hướng về phía Sở Vân Hiên mà đi tới, lạnh lùng ngồi bên cạnh hắn.

"Sự việc đại khái thì anh cũng đã biết, vì Tiểu Bảo, hôm nay ngươi đừng động kinh, nếu không ta lập tức rời khỏi Thiên Long hội."

Sở Vân Hiên sắc mặt xanh mét, gần như từ trong kẽ răng cố gắng tìm cách nói vài chữ ——

"Được, ta ngoan!"(Ari: E hèm..đây là ngoan ngoan..k phải ngoan độc nhé :)))

Loại đàn ông như Sở Vân Hiên này quá mức cường thế, muốn thuần phục loại đàn ông này, phải so với hắn càng mạnh hơn, trước tiên ngăn chặn khí thế của hắn, mới có thể cười lên đầu của hắn làm mưa làm gió.

Hạ Lưu Ly thấy dáng vẻ kinh ngạc của hắn, chỉ cảm

thấy vô cùng sáng khoái, cười người được kêu là vô sĩ.

Sắc mặt Sở Vân Hiên tối sầm, như muốn ăn thịt người
"Ta tưởng là ai chứ, vốn dĩ là tiểu vương tử trong truyện tranh cổ tích lại lên tới đây , thật sự là vất vả cho người."
."

Hạ Lưu Ly nghe xong, khoe miệng vừa kéo, tuy cười nhưng không cười nói:"Dù sao so với tên biến thái gay như anh còn tốt hơn, cả ngày một cỗ tao mị Kính nhi, thực hoài nghi người có phải hay không là đàn ông, thực ra nên đi Thái Lan điều tra thân thể của người."

Hai người vừa thấy mặt, đã cùng đánh nhau như gà vậy, ngay cả ba mẹ cũng không nhận ra, chỉ muốn cắn chết đối phương.

Bạch Tiểu Hoa chỉ cảm thấy có loại cảm giác bất lực.

"Hạ Lưu Ly, nể mặt Tiểu Hoa, ta sẽ không so đo với người, diệt người... Cũng nên phân chia chút chuyện nhĩ." Nhận ra được vẻ mặt Tiểu Hoa không kiên nhẫn, Sở Vân Hiên đỡ lấy cô, nhưng không ngờ nhìn thấy Hạ Lưu Ly, thế nào cũng phải cãi nhau một trận.... Phun chết hấn.

Lời này chạm đến nỗi đau thâm kín của Hạ Lưu Ly, dắt cổ họng "Nếu có khí phách thì đừng dùng chân khí, có tin hay không một quyền ta đánh thì cha mẹ ngươi cũng không nhận ra ngươi!"

"Ngu ngốc!" Sở Vân Hiên cười lạnh.

"Hai hàng!" Hạ Lưu Ly đánh lại.(Cái này không biết edit sao @@...bạn nào edit giúp cái : 二货)

Mắt thấy hai người lại đánh nhau, Bạch Tiểu Hoa vội vàng đem hai tiểu động vật này tách ra.

Ngọc Đường Xuân lạnh nhạt bưng trà nóng lên, nhìn một màn náo nhiệt trước mắt, nước mắt hàm xuân, dịu dàng nhìn Bạch Tiểu Hoa, gọi lên một chút hơn hờ.

Thật sự thì ba người đàn ông này mỗi người đều đùa giỡn, tuyệt!

Chương 56: Người thua không được thể hiện thua

Ngày hôm sau.

Bạch Tiểu Hoa dựa theo yêu cầu của người kia trong điện thoại, đi tới địa điểm chỉ định, bởi vì bị bịt kín mắt, cho nên cũng không biết người mang mình lên xe là ai.

Xe đi một mạch, lắc lư, cuối cùng cũng tới địa điểm.

Bị lôi kéo xuống xe, hai tay bị người ta trói ra sau lưng, chỉ nghe tiếng cọt két, ước chừng là cửa kho hàng đã được mở ra. Sau đó, đã bị một đôi tay đẩy vào.

Phịch một tiếng, cửa bị đóng lại.

"Mẹ ——" Tiếng của Tiểu Bảo mềm mại vang lên trong nhà kho, nghe vô cùng cảm động, Tiểu Hoa cảm thấy đây là âm thanh cảm động nhất trên thế giới.

"Tiểu Bảo, mẹ đến đây, đừng sợ, có bị thương ở chỗ nào hay không? Mau nói cho mẹ."

"Không có sao, Tiểu Bảo tốt lắm, nơi này có ăn có ở, còn không có trở ngại gì, chỉ là hoàn cảnh kém một chút, mùi thật không dễ chịu."

Nghe được lời nói của Tiểu Bảo, Bạch Tiểu Hoa thật lòng cảm giác mình muốn hộc máu .

Con trai của cô có phải hay không là cực phẩm như vậy? Đây là bắt cóc nha, cô đã lo lắng gần chết, sợ cả đêm không có chợp mắt, con thỏ chết bầm này lại còn nói —— nơi này có ăn có ở, cũng không có trở ngại, chỉ là hoàn cảnh kém một chút!(Ari: Bé đúng là =)))

Khi hắn đi nghỉ phép, là ở khách sạn năm sao?

"Không có việc gì là tốt rồi." Bởi vì gấp gáp và sợ hãi, thiếu chút nữa đã quên Tiểu Bảo là loại người cho dù ngày tận thế đến cũng sẽ sống thật lâu.(Ari: Bé đúng là sống dai.cơ mà như vậy mới có cơ hội cho Ari đi bán :)))

Căn bản không cần cô quan tâm.

"Hắn không có việc gì, ngươi sẽ có chuyện rất nhanh." Hai mắt Lý Vân San nhìn chăm chăm y phục đơn giản trang nhã, dáng người nhỏ nhắn tinh tế lại có bề ngoài hấp dẫn của Bạch Tiểu Hoa, khóe miệng lướt qua một tia cười lạnh.

Đây là người mà gia gia và cha đều lo lắng?

Làm cái gì đây, rõ ràng chỉ là một người bình thường, chẳng qua có chút y thuật, vẻ ngoài là một cô gái xinh đẹp mà thôi.

"Mấy người bắt cóc kia, có thể lấy băng che mắt ra có được không, dù sao tôi cũng phải nhìn con tôi một chút."

Là một cô gái!

Bạch Tiểu Hoa càng buồn bực , cô cũng không có đặc tội gì với cô gái nào. Chẳng lẽ lại là mấy tên đàn ông ngốc kia giả dạng?(Ari: Chị thấy ai giả dạng mà 100% là gái chưa?..Mà mấy anh mà dả dạng gái em hóng ngay nha :)))

"Dù sao ngươi cũng sống không được bao lâu, để cho ngươi xem mặt con của ngươi đi." Lý Vân San ra hiệu, ý bảo thủ hạ mở khăn bịt mắt cho cô.

Mở mắt ra, đập vào mắt cô đúng là một gian nhà rách nát cổ xưa giống như một kho hàng. Ánh mắt theo ánh sáng nhìn lại, cùng ánh mắt Tiểu Bảo chạm vào nhau,

tên tiểu tử kia an toàn ngồi ở trên sô pha, miệng còn bẹp bẹp ăn đồ ăn vặt, vô cùng thích thú nhìn cô, tựa như muốn nói —— mẹ, con tốt lắm!(Ari: Bé có phải bị bắt cóc không vậy?)

Là đứa con chết bầm của cô!

Đương nhiên cô biết hắn tốt lắm, bởi vì bên cạnh tên tiểu tử này là một người vạm vỡ đang tự tay dứt cho hắn ăn.

Mà Sở Thiệu Hoa bên cạnh sẽ không có vận tốt như vậy, chỉ thấy hắn nhắm mắt lại, xem ra là bị nội thương, đang thêm thối. Mà chung quanh kho hàng này, ngoại trừ cánh cửa vừa đi vào, ở đây không có cánh cửa ra nào khác.

Cuối cùng, đem ánh mắt chuyển dời đến một cô gái xa lạ.

Cô gái này có một vóc dáng rất hoàn mỹ, dáng người cao gầy, quần áo màu đen bó sát, lông mày rậm, mắt to, đôi môi đỏ mọng, cả người tỏa ra một hương vị dã tình.

"Vị này là chị cả của ta, hai ta là lần đầu tiên gặp chứ?"

Lý Vân San có chút nhú mày, nhìn cô gái này điềm đạm nhưng thật ra rất can đảm, không chút nào sợ sệt, ngược lại nở nụ cười nhàn nhạt.

"Đúng vậy, hai ta là lần đầu tiên gặp mặt. Nhưng danh tiếng của Hoa Thần y, tôi đã nghe không dưới trăm ngàn lần."

Bạch Tiểu Hoa cười khẽ, tiểu nhan thẹn thùng, "Chẳng lẽ vị này là chị cả mà người sùng bái?" Cô gái này, vậy mà một hai lần nhắc tới Hoa Thần y, chỉ sợ sự tình cũng không phải đơn giản như vậy, có lẽ... có mục đích.

Mục đích trong ý của cô, là sẽ bắt cô hoặc Tiểu Bảo để uy hiếp Sở Vân Hiên. Tên tuổi Thiên Long hội vốn nổi danh, giờ thêm hội sở y dược có thể nói là như mặt trời ban trưa, cơ hồ lũng đoạn ngành sản xuất y dược. Rất nhiều người giận mà không dám nói gì, dù sao Thiên Long hội có thể treo bảng hiệu ở bất cứ nơi nào.

Nhưng cô gái trước mắt này, khí thế kiêu ngạo, tràn đầy tự tin, tuy rằng đem cô tới đây, nhưng mà vẫn là tiến hành bí mật, không muốn bại lộ thân phận thật sự, có lẽ ... cũng không phải không để ý tới Thiên Long Hội, ít nhất cũng không phải không kiêng nể gì như vậy, nếu

không cũng sẽ không dùng mọi cách yêu cầu cô đến một mình, không được cho bất luận kẻ nào đi cùng.

Ngay cả Sở Thiếu Hoa cũng không là đối thủ, như vậy... cô gái này nhất định không phải là người của gia tộc bình thường, nhất định là người của một đại gia tộc.

Mà có xung đột lợi ích với cô, hơn nữa có một thế lực nhất định, chỉ có một nhà.

Đó chính là Lý gia ——

Lý Vân San thiếu chút nữa không nhịn được đánh chết cô gái này, đối với bộ dáng then thùng của mình, thiếu chút nữa đã để cho cô nôn toàn bộ thức ăn ngày hôm qua ra.

"Chết đã đến nơi còn đùa giỡn mồm mép, hừ!" Lý Vân San hừ lạnh một tiếng, phân phó cho người đàn ông ở bên cạnh, nói, "Đem tên tiểu quỷ kia tới đây cho ta."

Người đàn ông cung kính gật đầu, lui xuống, chốc lát sau liền mang theo Tiểu Bảo đi tới.

Bạch Tiểu Hoa vừa thấy tình huống này, biết có chuyện

không tốt, cảnh giác hỏi, "Nếu tôi đã đến đây, người nhất định phải thả con tôi ra, nếu không... cho dù là liều chết, tôi cũng sẽ hủy diệt toàn bộ Lý gia!"

Đôi mắt Lý Vân San nheo lại, bởi vì những lời của cô mà khiếp sợ vô cùng, "Cô, chưa từng gặp qua tôi, mà vẫn nhận ra tôi?"

Bạch Tiểu Hoa cười lạnh, giống như là xem thường cô, "Tôi, Bạch Tiểu Hoa tự nhận là không hề đắc tội với ai, cho dù đắc tội, cũng là người cùng ngành, dù sao tôi chặt đứt con đường kiếm tiền của những người khác, mà người muốn Thiên Long hội phải gỡ bỏ bảng hiệu, còn dám bắt tôi đến đây, đương nhiên là chúa tể một phương, một khi đã như vậy, ngoại trừ Lý gia, tôi thật không nghĩ ra người khác."

"Cô rất thông minh, cũng không phải là chuyện tốt đâu." Lý Vân San trả lời, ngậm cam chịu.

Nhận Tiểu Bảo từ trong tay người đàn ông kia, Tiểu Bảo lại thừa dịp cô ta chưa chuẩn bị kỹ, dùng móng vuốt của mình hung hăng hướng tới mặt của Lý Vân San. Lý Vân San không nghĩ tới Tiểu Bảo đột nhiên đánh lén, hét lên một tiếng, gương mặt trắng nõn lại có ba vết cào.(Ari:

Tiểu Bảo giỏi lắm..I love you .

Chương 57: Thật ra tao giỏi độc thuật hơn y thuật

Lý Vân San buồn cười nhìn cô gái đầm đìa mồ hôi, mặt mày xanh mét đang chống đỡ, lạnh lùng nói:" Cô có thể làm tới mức này đã là không tồi, tôi đánh giá cô."

Bạch Tiểu Hoa chỉ cảm thấy cả người như nhũn ra, ý nghĩ hỗn loạn, không kiên nhẫn nói : " Đừng nói nhảm nữa, cô muốn gì, nói mau!"

Lý Vân San cong môi, vẻ mặt cười điên cuồng, như mùi phân hương thụ bộ dạng khổ sở của Bạch Tiểu Hoa, không nhanh không chậm mở miệng nói : " Bạch Tiểu Hoa, con gái của Bạch Nguyên Xuyên. Chắc, không nghĩ tới cô còn có thân phận khiến người ta kinh ngạc như vậy."

Cả người Bạch Tiểu Hoa chấn động, mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt rơi xuống.

Không cần ả nói thêm, cô đã hiểu rõ ả muốn gì.

"Tôi chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi, sao đáng giá để Lý đại tiểu thư hao phí thời gian điều tra tôi? Thật sự khiến tiểu nữ tôi hoảng sợ mà."

Lý Vân San hừ lạnh một tiếng:" Đừng có mà múa mép khua môi. Giao bản đồ Thiên Lang đảo ra đây, tao sẽ chừa lại người, nếu dám chống cự, tao trước bẻ gãy tay chân của thằng con bảo bối nhà mày, từ từ tra tấn nó, cho mày tận mắt thấy cái chết bi thảm của con mày."

Bạch Tiểu Hoa ngẩng đầu thật mạnh, hung hăng trừng mắt nhìn cô ta, lớn tiếng quá "Con mẹ mày, mày dám động tới một sợi tóc của nó xem?"

Lý Vân San nhếch mi, hai tay khoanh lại, bật người ra phía sau ghế dựa.

Bất chéo hai chân, Lý Vân San một bên sửa móng tay, một bên cười nói "Đừng kích động! Không phải tao đã nói sao? Chỉ cần mày giao ra bản đồ, tao sẽ bảo đảm mẹ con mày bình an vô sự, thế nào? Hiểu rõ rồi chứ?"

Bạch Tiểu Hoa hỏi "Chuyện bản đồ vốn là bí mật, gần như không ai biết được. Sao Lý gia các người có thể biết

rõ ràng như vậy?"

Lý Vân San không kiên nhẫn nhú mày "Mày hỏi nhiều như vậy làm gì? Muốn biết thì đem bản đồ ra đây."

Lý Vân San này rớt cuộc cũng không phải loại ngu dốt.

Bạch Tiểu Hoa cắn răng, giống như hạ quyết tâm thật lớn, sắc mặt thương tiếc, từng chữ từng chữ nghiền răng nghiền lợi nói ra "Được, tao đáp ứng mày!"

Lý Vân San sau khi nghe xong, sắc mặt vui vẻ.

"Bản đồ ở đâu?"

Bạch Tiểu Hoa làm như thập phần không tình nguyện, bất đắc dĩ nói "Ở trên người tao, chính mày tự lại lấy đi."

Lý Vân San nghi ngờ nhìn cô, cẩn thận hỏi "Mày sẽ không tính toán gì chứ?"

Bạch Tiểu Hoa nhin không được cười nhạo một tiếng, khinh bỉ nhìn Lý Vân San "Lý đại tiểu thư à, tao hiện tại đang bị trói, huống hồ mày cảm thấy người bình thường như tao có thể hạ gục cao thủ như mày sao?" Người đàn

bà này thật quá sức cẩn thận, chỉ có nhiều đó can đảm thôi mà dám lưu lạc giang hồ sao?

Lý Vân San bị lời nói của cô chọc giận, nắm lấy áo cô, nghiêm mặt, tìm tòi trên người cô.

Một tấm bản đồ xưa cũ, giấy ố vàng xuất hiện trước mặt Lý Vân San, cô ta hưng phấn hét chói tai. Vốn là chỉ vì lợi ích gia tộc, muốn diệt trừ Bạch Tiểu Hoa mà thôi, nhưng cha lại vô tình phát hiện được thân thể không bình thường của cô ta. Thời điểm biết tin tức, ông nội cũng vô cùng kích động, rồi cuộc công khai nói cho mọi người chuyện hai mươi năm trước vô ý nghe được, chuyện mà chỉ có các cổ vũ thế gia mới biết được - Thiên Lang đảo.

Chỉ cần có bản đồ, tìm được Thiên Lang đảo, như vậy Lý gia sẽ không bị bất luận kẻ nào kiềm chế, thậm chí có thể so sánh với đại thế gia môn phái cổ xưa!

"Mày đã có được thứ mày muốn, vậy có thể trả lời câu hỏi của tao không?"

Tâm tình Lý Vân San hiện tại rất tốt. Bạch Tiểu Hoa đối với cô ta mà nói đã là cá trong chậu, chuyện thả mẹ con

Bạch Tiểu Hoa chỉ là thủ đoạn lừa gạt mà thôi. Chuyện này quá sức trọng đại, cô tuyệt đối không có khả năng giữ lại người.

Nếu đã xác định cô ta sẽ chết, vậy coi như mình tốt bụng trả lời cô ta mấy vấn đề, coi như món quà trước khi chết đi.

"Được, mày hỏi đi."

Bạch Tiểu Hoa sớm đã nhìn thấy sát ý lóe lên trong mắt cô ta, hừ, đạt được mục đích còn định giết người diệt khẩu sao?

"Ở xã hội bình thường, chuyện Thiên Lang đảo là chuyện bí mật, cơ hồ không ai biết, tao tò mò.... không hiểu tại sao Lý gia chúng mày biết được?" Sau lưng Lý gia có lẽ có một thế lực nào đó, cô biết, nhưng cụ thể là nhà nào thì cô không rõ.

"Mày cũng biết thế lực sau lưng Lý gia chúng tao?" Lý Vân San đắc ý nói.

Bạch Tiểu Hoa gật đầu "Biết một ít, một cổ võ thế gia ần tích."

"Đúng vậy, chính là một cô võ thế gia, cho nên Lý gia đương nhiên biết chuyện của Thiên Lang đảo." Kỳ thật không phải là thế gia đó nói ra, mà là do ông của cô 20 năm trước vô tình nghe thấy. Ngay cả thế gia sau lưng cũng không biết Lý gia bọn họ đã biết được tin tức của Thiên Lang đảo.

"Vậy... Mà có thể cho tao biết cô võ thế gia sau lưng Lý gia là nhà nào không?"

Lý Vân San thẳng tắp nhìn cô, tựa như muốn từ trên mặt cô nhìn ra gì đó. Nhưng vẻ mặt Bạch Tiểu Hoa rất bình tĩnh, nhìn không ra sự thật gì, chẳng qua chỉ muốn gỡ gạc chút ít vì bị lấy mất bản đồ. Lý Vân San cảm thấy dù nói cho Bạch Tiểu Hoa thì cũng không sao.

Một người sắp chết thôi mà.

"Ăn tàng cô võ thế gia - Ngọc gia!" (D : Hãy nhớ đến Ngọc Đường Xuân))

Bạch Tiểu Hoa nhíu mày, Ngọc gia...

Cúi đầu trầm tư trong chốc lát, trong nháy mắt Lý Vân

San tham lam mở bản đồ ra, Bạch Tiểu Hoa liền lộ ra một nụ cười quý dị.

Đếm ngược bắt đầu, năm, bốn, ba, hai, một...

"A a a!" Âm thanh sắc nhọn vang lên tận trời, giữa bóng đêm hoang vắng lại tăng thêm vài phần đáng sợ.

"Mày ám toán tao?" Lý Vân San chỉ cảm thấy hai tay sưng đỏ, ngón trở đau đớn vô cùng, hai mắt cũng bắt đầu mờ dần. Chốc lát sau, ngón trở dần biến thành màu đen, môi tím lại, cả người như bị máu đông, ngã xuống, không thể động đậy nữa.

Độc tốt!

Lý Vân San tự cắn đầu lưỡi của mình, lợi dụng đau đớn khiến bản thân thanh tỉnh. Bọn bảo tiêu chung quanh đang muôn tiến lên bắt Bạch Tiểu Hoa thì cả người đột nhiên mềm nhũn, hai mắt híp lại, toàn bộ hôn mê bất tỉnh.

"Mày... Hạ từ khi nào?"

Bạch Tiểu Hoa vẫn giấu đao nhỏ trong tay áo, vẻ mặt

mỉm cười nhìn Lý Vân San té trên mặt đất, không vội vàng, chỉ thảnh thơi nói "Cũng không phải tao hạ độc mà là do mày tự lây."

Lý Vân San đột nhiên nhớ lại, lúc mình lấy tấm bản đồ trên người cô ta... Đồng tử co rút, không thể tin được hét lên:"Mày đồ độc được lên người mình?" Người đàn bà này là một kẻ điên!

"Đúng vậy!" Bạch Tiểu Hoa cắt đứt dây thừng trói trên người mình, đi tới trước mặt Lý Vân San, chậm rãi ngồi xổm xuống "Kỳ thật tao giỏi độc thuật hơn y thuật đó!"

Dưới ánh mắt không cam lòng của Lý Vân San, cô đem bản đồ nhặt lên, thản nhiên nói "Mày cho là tấm bản đồ này có độc sao? Đối với Huyền giai cao thủ như mày thì loại thủ đoạn này quá trẻ con, chỉ có thể dùng để đối phó với thủ hạ của mày mà thôi."

Cô đem giải dược đã chuẩn bị tốt nhét vào miệng tiểu Bảo và Sở Thiếu Hoa, thấy bọn họ từ từ tỉnh lại, cô mới thở ra một hơi.

Thời khắc khó khăn nhất rốt cuộc đã qua, hiện tại chỉ cần chờ người đến giải quyết hậu quả là được.

Cô hướng về phía cửa, hô lớn -

"Các người có thể tiến vào nhật xác!"

Chương 58: Đại thiếu gia của gia tộc ngầm

Nhật xác?

Lý Vân San thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu. Cô rõ ràng còn sống có được không.

Chỉ là người phụ nữ thoát nhìn có vẻ hờ hững, không hề có lực sát thương lại có tâm cơ sâu bực này. Thật sự làm người ta cảm thấy sợ hãi.

"Mày có phải là rất ngạc nhiên, nghĩ rằng không ai có thể đến được đây đúng không? Dưới ánh mắt khó hiểu của Lý Vân San, Bạch Tiểu Hoa vuốt vuốt mái tóc, nói "Thật ra là, đêm qua tao đã biết vị trí của mày. Đừng có dùng cái loại ánh mắt đó nhìn tao, tao không phải cố ý theo dõi mà là vô tình theo dõi."

Cô thật sự không phải cố ý, chỉ là vừa vặn đánh bậy đánh bạ đụng phải Hạ Lưu Ly, sau đó xảy ra một màn kịch tính tới qua mà thôi.

Còn có một nguyên nhân: Độc thuật(Thuật dùng độc) của Bạch Tiểu Hoa, nó đã đánh Lý Vân San một đòn trí mạng. Tin tức này không hề có trong tư liệu của Lý gia.

Tới nhanh nhất là Sở Vân Hiên và Hạ Lưu Ly. Khi bọn hắn đến nơi, nhìn một màn trước mắt thì biểu tình vô cùng phấn khích.

Bạch Tiểu Hoa đắc ý liếc họ một cái:" Tôi nói rồi mà, một mình tôi không sao hết. Tác dụng của các anh chẳng qua là giúp tôi giải quyết hậu quả mà thôi."

Thật ra lần này là do cô may mắn. Nếu không bởi vì Lý gia thật sự có ý đồ, đương nhiên sẽ không trúng chiêu, như vậy người hiện tại nằm trên đất chính là Bạch Tiểu Hoa.

Lý Vân San nhìn bóng dáng Sở Vân Hiên, nhất thời không còn ý định chạy trốn.... Lần này hắn là chết không thể nghi ngờ. Thiên Long Hội nhất định biến Lý gia thành mục tiêu hàng đầu, mà gia tộc ngầm Ngọc gia

chắc chắn cũng vì chuyện bản đồ mà giận chó đánh mèo Lý gia.

Không nghĩ rằng sự sơ suất của mình lại khiến cả gia tộc gặp tai ương!

Lý Vân San đến ý nghĩ muốn chết cũng đã có.

Nhắm mắt lại, từ bỏ ý niệm muốn sống trong đầu, cô lẳng lặng chờ cái chết đến.

Bạch Tiểu Hoa cũng không nhìn cô ta mà đem tiểu Bảo bế lên, ôm thật chặt vào trong lòng.

Sở Thiếu Hoa sau khi tỉnh táo lên quỳ xuống đất, tự trách nói "Sai lầm lần này đều do tôi, tôi nhận phạt."

Sở Vân Hiên thân nhiên liếc hắt một cái, lạnh lùng nói "Đúng vậy, cậu quả thật phải bị trừng phạt." Người phụ nữ của hắt và đưa nhỏ thiếu chút mất mạng, hắt có thể không nổi giận sao? Người gây tổn hại cho họ, hắt có thể tha sao?(Ari: Anh thật suât *mắt trái tim*)

Sở Thiếu Hoa dập đầu xuống đất. Đây là sơ sót của hắt, hắt cam nguyện(cam tâm tình nguyện) nhận tất cả

trừng phạt, nếu không chính hắn cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Bạch Tiểu Hoa lại không đồng ý, ngược lại đỡ Sở Thiệu Hoa từ dưới đất lên, bình tĩnh nói "Dưới chân nam nhi có hoàng kim, không được dễ dàng quỳ xuống. Huống chi chuyện này đáng giá để anh quỳ sao? Trong cuộc sống có may ắt có rủi, chúng ta đều phải sống cho tốt. Cho nên mọi người cũng đừng lo lắng. Anh cũng đừng cảm thấy áy náy hay tự trách, được không?"

Huống hồ, thương tích của Sở Thiệu Hoa không nhẹ, sợ là cũng vì liều mạng bảo vệ tiểu Bảo.

Sở Thiệu Hoa không dám lên tiếng trả lời, vẫn cúi đầu.

Bạch Tiểu Hoa bất đắc dĩ, nhìn thoáng qua Sở Vân Hiên, ý bảo hắn hạ lệnh.

Sở Vân Hiên thân nhiên nói "Đứng lên đi, lần sau còn phát sinh chuyện như vậy thì chính cậu tự hiểu đi!"

Sở Thiệu Hoa được đặc xá, lúc này mới cố nén đau đớn, tập tễnh đứng dậy.

Ngọc Đường Xuân cuối cùng cũng tới, nhưng hắn chỉ dựa vào cửa, không có ý định đi vào. Trong mắt hắn, chỉ cần Tiểu Hoa và Tiểu Bảo không có việc gì là tốt rồi.

Hắn tựa như một nguồn sáng ấm áp, trong bóng tối gần như không thấy được ngón tay của chính mình, hắn lại tỏa ra ánh sáng riêng.

Ánh mắt Lý Vân San không biết tại sao lại dời tới cửa, nhìn người đàn ông với dung nhan thanh thản, khí chất thanh đậm như nước, trong con ngươi tro tàn lại lộ ra một tia sáng.

Dáng người kia, khuôn mặt nhìn nghiêng kia, cả khí chất kia nữa...

"Ngọc..." Lý Vân San há miệng thở dốc, lại không có sức nói. Cô từng ngậm từng ngậm hô hấp, ngón tay trắng bệch nắm chặt tay áo.

Chắc chắn không sai, nhất định là anh.

Cô đã nhìn ảnh chụp bao nhiêu năm nay, nhất định không sai.

Đại thiếu gia thiên tài của Ngọc gia - Ngọc Đường Xuân.

Vì sao Ngọc Đường Xuân lại xuất hiện ở đây. Người đàn ông đã rời nhà hơn mười năm vì sao lại xuất hiện trước mặt cô? Nhìn thoáng qua Bạch Tiểu Hoa. Ngọc Đường Xuân từ lúc tiến vào, con mắt đều không rời khỏi cô ta.

Là vì Bạch Tiểu Hoa sao?

Những người đàn ông này, từng người từng người một đều trúng độc của cô ta sao?

Đó là Ngọc Đường Xuân, là người đàn ông cô nhớ nhưng ba năm, từ lần đầu tiên nhìn thấy ảnh chụp của hắn, cô đã yêu hắn. Người đàn ông độc đáo, xuất sắc như vậy khiến người ta rung động. Dung nhan hờ hững, khuôn mặt tuần tú, khí chất như nước....(Ari: Tương tư a~Nhìn hình yêu được một người O_o)

Hắn là vị hôn phu của cô, ba năm trước Ngọc gia đã hứa hẹn như vậy.

Tuy vậy cô chưa bao giờ gặp được hắn. Nhưng hôm nay, bằng cách này, tại nơi này, tại thời điểm chính mình vô cùng chật vật này lại....

Bạch Tiểu Hoa vốn tinh tế, lập tức phát hiện được sự khác lạ của Lý Vân San. Cô ta... hình như muốn nói gì đó?

Tiểu Bảo sớm ngủ vì mệt mỏi. Hạ Lưu Ly nhanh tay lẹ mắt, đoạt nó ôm vào lòng, vẻ mặt cười ngây ngô. (Ari: Anh thật ngố :-D)

Bởi vì còn chưa xử lý xong chuyện, Sở Vân Hiên cũng không cùng hắn so đo. Hắn nhẹ nhàng vung ống tay áo lên, chân khí bao lấy nội lực mạnh mẽ như cuồng phong đánh vào Lý Vân San.

Phụt...

Lý Vân San vốn chỉ còn lại nửa cái mạng lại nhẹ nhàng bay lên, hung hăng đập vào tường, thân mình mềm nhũn trượt xuống dưới, sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

Sở Vân Hiên lạnh lùng nhìn cô ta. Mắt phượng tràn đầy sát ý. Nếu không phải do Tiểu Hoa dặn dò giữ lại mạng của cô ta, hắn tuyệt đối một chiêu tiễn cô ta xuống địa ngục, báo danh với Diêm Vương.

"Lưu mạng chó của mày lại. Trở về nói với lão gia nhà mày, dám đụng tới người của Sở Vân Hiên tao thì chờ Thiên Long Hội trả thù đi!"

Giờ phút này Lý Vân San nghe rất rõ những gì Sở Vân Hiên nói, chỉ là con người phủ sương mù vẫn nhìn chăm chăm Ngọc Đường Xuân.

Bỗng nhiên, như nhận ra cái gì đó, Ngọc Đường Xuân hơi nghiêng đầu, ánh mắt dừng lại người phụ nữ quần áo rách nát, người đầy máu nửa sống nửa chết nằm trên đất.

Con mắt vốn bình thản lại chứa đựng lửa giận mãnh liệt.

Lửa giận kia lạnh lẽo đầy sát ý, khiến xương cốt Lý Vân San đều đau đớn.

Vì cái gì, vì cái gì hắt lại nhìn cô bằng ánh mắt như vậy? Cô chính là vợ tương lai của Ngọc Đường Xuân do chính Ngọc gia thừa nhận.

Bạch Tiểu Hoa, Bạch Tiểu Hoa, Bạch Tiểu Hoa...

Lý Vân San nghiền răng nghiền lợi, hận không thể đem

cái tên đó xé thành nhiều mảnh.

Cô là tiểu thư Lý gia, chưa bao giờ thất bại. Chỉ là hôm nay lại thua trong tay một người phụ nữ. Cô thua hai lần, một là tương lai, hai là... tình yêu.

Chỉ là, chẳng sao cả.

Trước khi Lý Vân San hôn mê, khóe miệng gợi lên một độ cong chế nhạo.

Ngọc gia nếu biết Ngọc Đường Xuân và Bạch Tiểu Hoa ở cùng một chỗ thì sẽ có phản ứng gì? Thiên Lang đảo xuất hiện, chắc chắn gợi lên huyết vũ tinh phong. Bạch Tiểu Hoa nếu biết cha mình năm đó có quan hệ trực tiếp với Ngọc gia thì không biết sẽ có biểu tình gì, cô thật chờ mong!

Chương 59: Thái tử Hạ biến thành nô lệ

Đảo Thiên Lang bí mật phát sáng, yên lặng dưới mặt biển, không biết ẩn náu như thế nào dưới cuồng phong của sóng biển.

Tiểu Bảo mới trải qua sự kiện bắt cóc thì ngoan ngoãn hơn nhiều, trừ những lúc đi học, liền theo sau Sở Thiếu Hoa luyện công, chỉ là tình huống thật sự của Tiểu Bảo và Tiểu Hoa có nhiều điểm thập phần giống nhau, đều có căn cơ tốt cùng thiên phú trời cho, lại từ đầu đến cuối không có cách nào tu luyện, càng không có biện pháp hấp thụ tinh hoa trời đất, hiện tại bất đắc dĩ tình huống cấp bách, đành phải học tập võ thuật cùng xạ kích cơ bản.

Khác với những đứa trẻ khác, Tiểu Bảo ít khi chơi trò chơi của tiểu hài tử, ngược lại đối với súng cùng võ thuật thì vô cùng ham thích.

Tiểu Hoa không có ngăn cản, dù sao đây là chuyện tốt, sống trong thế giới nguy hiểm, dù sao vẫn nên học được phương pháp tự bảo vệ mình, luôn dựa vào người khác

thì không được, chính mình có thực lực cường đại tự nhiên thì không có gì tốt hơn rồi.

Từ khi Lý Vân San bị đưa về gia đình họ Lý sau ngày hôm đó, nhà họ Lý lại duy trì bình thản, một chút động tĩnh cũng không có.

Tin tức thế giới liên tục đưa tin về đảo Thiên Lang, nhưng nhà họ Lý lại không thả ra chút tin tức nào. Đến mức những gia tộc ẩn tàng trước kia, thậm chí là phái Thượng Cổ Môn mà nói, cô cũng có thể hiểu biết phạm vi rồi.

Tóm lại, đã tới rồi thì cứ an tâm, không đến thì an nhàn cho qua.

Hội sở y dược làm ăn vẫn như cũ tốt đặc biệt, gần đây Ngọc Đường Xuân luôn không thích lộ diện cư nhiên xuất hiện, hơn nữa còn chạy chữ nổi trên bảng hiệu, chỉ là không công bố tên của hắn, cho nên người tìm hắn ít hơn, hắn cũng được nhàn rồi vui vẻ.

Hạ Lưu Ly mặt dày không cam lòng yếu thế quần lấy người Tiểu Hoa, nói cái gì cũng không chịu đi, đem bóp tiền lấy ra, tại chỗ xé tang hoang tiền giấy, thẻ tín dụng

ném xuống đất, thân thể sạch sẽ hoàn toàn, một xu cũng không có.(Ari: Anh thật phá của =)))

Hung hăng cuồng vọng, ngàn vạn lần đắc ý, dửng dưng cảm cười, "Thân ông không một xu, không có chỗ để ở, để đi!"

Mặt Bạch Tiểu Hoa ghê tởm há mồm nhìn hắn, thân không có một xu là cái gì đáng để khoe ra sao?

"Ở tại nơi này của tôi, cũng không thể ăn chùa, uống chùa, tất nhiên phải làm việc, không làm thì không có cơm ăn, đã biết chưa?"

Hạ Lưu Ly đồng ý sáng khoái dễ chịu, chỉ cần có thể cùng cô sống chung một chỗ, đừng nói làm việc, làm nô bộc cũng không có vấn đề gì.

Cho nên, hiện tại mọi ý kiến đều có thể nghe được - -

"Hạ tiểu tử, dựa phương thuốc viết ở trên, đi qua hiệu thuốc lấy thuốc cho ta."

"Hạ tiểu tử, thân thể người bệnh không tiện, anh dìu hắn đi qua bên cạnh ngồi một chút."

"Hạ tiểu tử, nơi này bị bẩn, dắt bọn trẻ đến nơi sạch sẽ."

"Hạ tiểu tử, mang ly trà thật nóng đến đây."

"Hạ tiểu tử, xoa bóp bả vai cho ta , mệt mỏi quá."

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có ai sờ được vào người vương tử Hạ, từ khi mặt trời buổi sáng còn chưa mọc, mãi cho đến khi ánh trăng buổi tối xuất hiện, không ngừng bận rộn, thậm chí so với Bạch Tiểu Hoa cùng Ngọc Đường Xuân còn phải vội vàng, đầu đầy mồ hôi mệt mỏi.

Mặc dù trong lòng tương đối oán trách, nhưng dù sao cũng là Hoa Hoa truyền đạt mệnh lệnh, cho nên đại thiếu gia như hắn cũng phải cắn răng làm.

Nhưng Tiểu Hoa có thể sai bảo hắn, cũng không có nghĩa là người khác cũng có thể sai hắn, chuyện gì còn lại không liên quan đến hắn, trông mắt suốt ngày đều đặt trên người Tiểu Hoa đảo quanh Ngọc Đường Xuân.

"Hạ tiểu tử, rót ly nước mang tới cho ông." Ngọc Đường Xuân vẻ mặt lạnh nhạt, tự nhiên ra mệnh lệnh.

Hạ Lưu Ly vừa nghe liền nổi trận lôi đình, một tay kéo xuống cái mũ hề ở trên đầu, hung hăng đập xuống đất.

"Người dựa vào cái gì? Cứ nhiên dám ra lệnh với bọn đại gia?"

Ngọc Xuân Đường cười như mưa xuân, vẻ mặt vô hại, "Chỉ là một kẻ sai vặt, không vừa ý thì cậu cứ đi, không ai giữ cậu lại."

"Người..." Hạ Lưu Ly liền giống như ăn khoai lang bị nghẹn ở cổ, buồn phiền kêu một cái khó chịu, "Họ Ngọc kia, ông có thể dùng vẻ mặt thiện lương mà nói ra những lời ghê tởm như thế sao?"

Hạ Lưu Ly cũng không phải kẻ ngốc, Ngọc Xuân Đường này không phải đang nghĩ cách muốn bức mình rời khỏi sao? Tôi cho ông chờ, ông làm gì tôi đều sẽ không đi.

Vì thế, Hạ Lưu Ly đen mặt, rót cho Ngọc Xuân Đường một ly trà, lúc mang ly trà đến cho hắn, Hạ Lưu Ly giống như nghe được âm thanh lòng tự trọng của mình bị nghiền nát.

Ngọc Đường Xuân không chút mảy mai bất kì sơ hở nào, ung dung mỉm cười tiếp nhận nước, " Cảm ơn." Lúc Hạ Lưu Ly đang muốn xoay người đi, nhỏ giọng tặng thêm một câu - - "Vương tử làm người chạy việc cũng rất chuyên nghiệp, trà này ngâm nước thật không sai."

Toàn thân Hạ Lưu Ly liền xù lông.

Hận không thể đưa tay càn quét về hướng đang bày ra nụ cười như gió xuân đập tới trên mặt.

Ngày tựa như hoàng sa lướt qua đầu ngón tay, chậm rãi đi qua.

Trừ bỏ những lúc Hạ Lưu Ly cùng Ngọc Đường Xuân , Diệp Đan Phượng cùng thường xuyên đến đây, nói cho ra oai: nhà họ Diệp là gia tộc duy nhất có liên quan đến Thiên Long hội, phải làm nhiều rõ ràng sáng tỏ.

Nhưng mà mỗi lần vừa đến là sẽ cùng Sở Thiếu Hoa đầu võ mồm.

Vốn hội sở đã vô cùng náo nhiệt, bởi vì Diệp Đan Phượng gia nhập mà trở thành cảnh gà bay trứng vỡ, mèo chuột chạy tán loạn, cả ngày cũng giống như tết.(

Ari: *ngơ ngác* đây là chiến tranh sao?)

Diệp Đan Phượng tính tình ngay thẳng, dám yêu dám hận, sao khi cùng Tiểu Hoa tiếp xúc, từ trong lòng cô gái bội phục, ngay sau đó thành tâm đem Tiểu Hoa thành bằng hữu, mà Tiểu Hoa đối với Diệp Đan Phượng cũng sinh ra một dạng cảm tình, cảm thấy chuyện tình này giao cho vị bằng hữu này là một chuyện không sai. Vì thế mỗi khi vào hội sở, liền thấy hai cô gái lập tức liền kêu đánh kêu giết, không hiểu tại sao liền hợp lại thành cách mạng hữu nghị.

Đi vào chuyện Đảo Thiên Lang, xu thế phải làm ở đây.

Hiện giờ, chuyện bản đồ đã không còn là chuyện bí mật, cho nên đối với người tín nhiệm thân cận cũng không giấu diếm, trừ bỏ Sở Vân Hiên cùng Hạ Lưu Ly bên ngoài, Diệp Đan Phượng cùng Sở Thiếu Hoa, Sở Bồi Lâm đều biết đến.

"Mấy gia tộc ẩn cư kia vậy mà không có đánh nhau, thật sự là kì quái, chẳng lẽ một chút tin tức cũng không có truyền đi sao?" Sở Vân Hiên có chút nghi ngờ, theo lý mà nói, nhà họ Lý có thể biết được chuyện này, những gia tộc ẩn cư kia không có khả năng là không biết.

"Có hay không có khả năng, chỉ có nhà họ Lý đánh bậy đánh bạ biết rõ?" Hạ Lưu Ly nghĩ đến khả năng duy nhất, nhin không được nói ra.

Không biết, người này to gan phỏng đoán, lại có thể bị hấn đoán trúng rồi.

Nhà họ Lý lòng lang dã thú, tìm hiểu thân thể Tiểu Hoa, cảm thấy bản đồ có thể trong tay cô, vì thế xuống tay trước một bước, lấy đũa con làm con tin, bức tiểu Hoa mang bản đồ giao ra. Chỉ là không nghĩ tới bản đồ cư nhiên lại thật sự nằm trong tay Tiểu Hoa, rõ ràng là mọi người chưa xác định được chuyện này, lại bởi vì bọn họ vô ý một lần lại tìm ra đáp án.

Mặt khác, bọn hấn không biết Tiểu Hoa, cũng không phải là nhà họ Lý mang tin tức truyền ra, mà bởi vì bọn họ không dám. Bởi vì Lý Vân San sau khi trở về, đem chuyện gặp qua Ngọc Đường Xuân kể ra không sót một chữ, kết quả là, người nhà họ Lý cho rằng người nhà họ Ngọc cô ý sắp xếp cho Ngọc Đường Xuân ở bên cạnh Tiểu Hoa, có cách nghĩ này, nhà họ Lý đâu dám ở khắp nơi rêu rao.

Lý Vân San nhiệm vụ thất bại, bản thân bị trọng thương đã là tổn thất cực kỳ to lớn, động vào con của Tiểu Hoa, Sở Vân Hiên lại càng hung ác nói muốn tặng cho nhà họ Lý một phần quà đặc biệt. Lúc này nếu chạm đến nhà họ Ngọc sẽ rủi ro lần nữa, Nhà họ Lý có khả năng rời khỏi đội ngũ thế gia, an toàn về quê làm ruộng đi.

Cho nên, toàn bộ đều là trùng hợp, toàn bộ đều là ý trời.

Hiện tại hai bên đều ở chính giữa suy đoán, ngày từng ngày qua đi.

Lần này đi đảo Thiên Lang, tất nhiên là đường xá xa xôi, vô cùng nguy hiểm, cho nên lúc khởi hành, Ngọc Xuân Đường triệu tập mọi người tại một chỗ. Thời điểm cần thiết, nhất định phải dùng tất cả thủ đoạn, thiên hạ đệ nhất thần y Ngọc Đường Xuân , còn có một nghề khác làm cho người ta vừa chấn kinh vừa hâm mộ, đó chính là - - Luyện Đan Sư.

Chương 60: Hai người tàn nhẫn, kẻ hung ác, kẻ vong ơn bội nghĩa

Luyện Đan Sư là một nghề đặc thù, độ được hoan

ngheh luôn dẫn đầu, bởi vì yêu cầu hết sức hà khắc, cho nên luyện đan sư rất ít, đến hiện giờ, luyện đan sư quả thật là vô cùng hiếm có, giữa thế tục cơ hồ tồn tại cấp ngang nhau, giữa ẩn tàng thế gia cũng cực kỳ hiếm thấy, ngay cả Môn Phái Thượng Cổ cũng không thể có được bao nhiêu.

Muốn luyện thành Luyện Đan Sư, bước đầu tiên nhất định phải là tu luyện giả mới có thể luyện được. Chỉ mới điều thứ nhất thôi, đã để cho nhiều người bỏ cuộc, thế giới hiện nay, tu luyện giả dù sao cũng là rất ít, mà những người này cũng chỉ theo một chút giữa chừng rồi xuất ra.

Mà điều thứ hai, cần phải có sức lực mạnh mẽ, tức Lực Linh Hồn. Loại Lực Linh Hồn này không thể do bản thân tu luyện mà ra được, so sánh với tu luyện cuối, nó cũng là một loại năng lực trời sinh. Giống như có người, trời sinh chỉ số thông minh 180, có người lại không đến 100, cũng là từ con người sinh ra, cũng đã quyết định, hơn nữa không thể nào sửa đổi. (D: không đồng ý, chẳng phải có rất nhiều người ngu do có luyện tập có sao))

Tức là tu luyện giả, lại là luyện đan sư, người như thế nhất định là trời thương, tương lai vì ở trên người khác

nên càng tươi sáng vạn lần.

Mà Ngọc Đường Xuân, lại là người như thế.

Đan dược quý báu cũng rất ít ỏi, giá cả đắt đỏ thậm chí có thể đạt tới giá trên trời. Bất quá, giống như sản phẩm tốt cùng sản phẩm kém là một dạng, đan dược cũng phân cấp bậc, mà luyện đan sư lại càng phân cấp bậc rõ ràng.

Trong đó lĩnh ngộ ban đầu là điều thần bí, có thể nắm ngọn lửa trong tay (có thể gọi là thuật khống chế lửa) chỉ có thể xưng là sơ cấp, lên một bậc đều đã ko đạt được.

Mà luyện đan sư chân chính bắt đầu từ nhất phẩm, đan dược nhất phẩm luyện đan sư luyện ra đã là linh đan diệu dược, dù bị thương gì, chỉ cần mấy chục giây là có thể khôi phục lại như lúc ban đầu, vết thương liền lại mà ko để lại sẹo. Một bậc đan dược chỉ có thể trị ngoại thương, thế mà đã lợi hại lắm rồi, nhưng không phải đại gia nào hay môn phái thần thánh nào cũng nhập được.

Mà thăng cấp luyện đan sư so với thăng cấp tu luyện khó khăn đến mấy chục lần, theo nhất phẩm lên tới nhị

phẩm, cần thời gian ít nhất 10 năm, cho dù là người biến thái, muốn nghịch thiên, cũng cần thời gian ít nhất 8 năm, hơn nữa thăng cấp không nhất định sẽ thành công, cho dù thành công rồi, vẫn phải tham gia đại hội luyện đan sư, trải qua cuộc thi nghiêm khắc, lấy được cấp bậc cùng huy chương mới có thể.

Cho nên, luyện đan sư nhị phẩm chân chính, cũng đã là không nhiều người, nhị phẩm luyện đan sư có thể luyện ra đan dược cấp hai, nếu là kỹ năng thành thạo, luyện ra ba cấp đan dược cũng không phải là không có khả năng.

Đan dược cấp hai trong mắt người thường, đã là sự tồn tại ngoài ý muốn rồi, chuyên trị nội thương, dù cho anh còn một hơi cuối cùng, chỉ cần chưa chết, có thể cho anh vui vẻ trong vòng 3 ngày, lại không có di chứng. Hiện tại một số nhà có gia thế, đan dược cấp hai là một thứ thuốc hay cần thiết, cơ hồ mỗi người đều có. Ra ngoài làm nhiệm vụ không cẩn thận bị thương mà nói, một viên đan dược nhỏ xíu cũng là một tấm bùa bảo mệnh.

Mà đan dược cấp ba, lại là vô cùng ít ỏi hiếm thấy rồi. Đan dược được phân theo cấp bậc, cũng chia tác dụng, ba cấp đan dược đã phân chia tác dụng từng loại, trong

truyền thuyết tụ linh đan đó là ba cấp đan dược hợp lại gọi là thuốc tiên.

Mà cấp bậc chỉ có nhị phẩm Ngọc Đường Xuân, trùng hợp người này lại là người yêu nghiệt có thể luyện ra ba cấp đan dược.

Điều khiển lửa cùng năng lực điều chế thuốc, đã đạt tới tiêu chuẩn nhất định.

Cho dù đã nghe được lời đồn, mà tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác. Thời điểm Ngọc Đường Xuân bày ra mười mấy khối tụ linh đan, mọi người chỉ cảm thấy bầu trời cuồn cuộn, bị chấn động á khẩu không trả lời được, trừng mắt nhìn chăm chăm vào tụ linh đan.

Trái ngược với sự kinh ngạc của bọn họ, Bạch Tiểu Hoa lại hết sức bình tĩnh, vài năm nay, cùng Ngọc Đường Xuân luyện điều chế đan dược, cô cùng với tiểu bảo giống như ăn đậu, đã ăn không biết bao nhiêu rồi. Lúc đói không có cơm ăn, coi đan dược như món ăn lót dạ.

Loại đại nghịch bất đạo này nếu kể ra, mẹ con cô có thể đã bị phun cho chết rồi.

Người khác lấy tiền bạc ra cũng không mua được đồ tốt, hai người lại có thể lấy ăn để lót dạ, lại xem như ăn đồ ăn vật sao? Quả nhiên là phung phí của trời.

Đôi mắt Ngọc Đường Xuân như nước, khóe miệng mỉm cười, đem hành trang lấy bình tụ linh đan nhỏ đặt lên bàn, thản nhiên nói, "Lần đi đảo Thiên Lang, đường xá xa xôi, vô cùng nguy hiểm, cho nên các người nhất định phải nâng cao thực lực. Để có thể nâng cao thực lực trong thời gian ngắn, nhất định chỉ có thể dùng tụ linh đan."

Tu luyện giả cần hấp thu linh khí của trời đất mới có thể thỏa mãn điều kiện thăng cấp chủ yếu, mà hiện giờ linh khí trái đất loãng quá mức, điều này cũng làm tu luyện giả dừng lại không phát triển được, là nguyên nhân chủ yếu khó có thể thăng cấp. Mà tụ linh đan, lại có thể hoàn toàn bù được khuyết điểm này, linh khí dồi dào đầy đủ, hấp thu thành công, duy nhất có thể nhảy mấy cấp mà ko phải mơ tưởng.

Mặc dù Sở Vân Hiên cũng thập phần kinh ngạc, nhưng cũng chỉ nhíu mày, khuôn mặt tinh xảo vẫn như cũ, bình tĩnh như lúc ban đầu, không có chút xúc động nào.

Tuy nhiên Sở Thiếu Hoa lại hết sức kinh động, dù sao chỉ nghe nói là vật quý báu cứ như vậy liền bày ra trước mặt, không động, ko kích động, chính là giả. Nhưng tính tình anh ta khiêm tốn, thân là sở thủ đắc lực của Sở Vân Hiên, tố chất tâm lý đều rất cường hãn, cho nên có thể đem không chế cảm xúc được.

Nhưng Hạ Lưu Ly cùng Diệp Đan Phượng lại bất đồng, hiện tại mà nói phương diện của hai người này có chút tương tự, bất cứ chuyện gì, đều ít khi để trong lòng, nguyên nhân biểu tình đã bán đứng bọn họ. Đối với bọn họ như thế mà nói, hỉ nộ ái ố không có khả năng che giấu, cũng không phải là điều cần thiết. Đời người ngắn ngủi, cần gì phải giấu, còn không bằng muốn khóc cứ khóc, muốn cười cứ cười, muốn nghĩ gì cứ tranh thủ, không muốn nghĩ thì không nghĩ.

Loại người thẳng thắn như thế mới gọi là cuộc sống, cả đời cứ rón rén rón rén, không bằng cứ vui vẻ đến giết bọn họ.

Cho nên, hai người này trong tích tắc nhìn đến tụ linh đan, ánh mắt đều đen lại, giống như động vật hoang dã trong rừng đang đói bụng nhìn chăm chăm vào con mồi.

"Cái này thật sự là tụ linh đan?" Hạ Lưu Ly giống như không thể tin được, sợ bản thân mình nghe nhầm.

"Tiểu Hoa à Tiểu Hoa, cô nhéo tôi một cái, nhéo nơi này... A! Sao cô lại nhéo đùi tôi, tôi kêu nhéo cánh tay mà!" Diệp Đan Phượng kêu thảm thiết, vẻ mặt ai oán trừng Bạch Tiểu Hoa đang vui sướng, uất ức xoa xoa cái đùi trắng nõn của mình.

Ngọc Đường Xuân gật đầu, môi đỏ mọng hé mở, "Đây là tụ linh đan, các người nghe không sai."

Vừa dứt lời, chỉ thấy hai người này giống như gà chọi, đôi má hưng phấn ửng hồng, đôi mắt tỏa ra ánh sáng xanh biếc.

Hạ Lưu Ly chà xát tay qua lại vài cái, hoa cả mắt, hưng phấn lắm lắm: "Thật là tụ linh đan, thật tốt quá rồi, cuối cùng cũng có khả năng thăng cấp rồi. Mẹ nó, lão tử rốt cuộc cũng đợi đến hôm nay, Sở Vân Hiên, xem gia gia đánh chết ngươi đây - -"

Khuôn mặt Diệp Đan Phượng xinh đẹp nhỏ nhắn, đôi mắt bồ câu híp lại thành một đường nhỏ hí, khóe môi nhếch lên, "Tôi cuối cùng cũng có khả năng báo thù, Sở

Thiếu Hoa, nhìn anh cứ khi dễ tôi, cô nãi nãi tôi sẽ trói anh lại, khà khà!”

Sở Vân Hiên sắc mặt đen lại, khóe miệng Sở Thiếu Hoa giật giật.

Hóa ra cả hai người này hưng phấn như vậy, chính là cùng một sự việc sao? Điều là vô lực châm chọc bọn họ, thật tình!!!

Chương 61: Ai cho nhà người nhìn phụ nữ của ông!

Mọi chuyện đã sẵn sàng, đem tất cả an bài thỏa đáng, ngoại trừ Sở Vân Hiên và Ngọc Đường Xuân đang ở bên ngoài, bốn người còn lại đều chuẩn bị sử dụng đan dược để thăng cấp. Mà Sở Vân Hiên sở dĩ ở bên ngoài, bởi vì Tụ Linh Đan đối với cao thủ Huyền giai hậu kỳ hữu dụng, nhưng đối với Sở Vân Hiên đã là Địa giai thì lại không có bất cứ tác dụng gì.

Bốn người Hạ Lưu Ly, Diệp Đan Phượng, Sở Thiếu Hoa cùng Sở Bồi Lâm dưới sự bảo vệ của Sở Vân Hiên cùng Ngọc Đường Xuân ở bên ngoài, bắt đầu bí mật thăng

cấp.

Bởi vì bốn người đồng thời thăng cấp, nếu như thành công, tất nhiên sẽ khiến cho thiên địa xuất hiện dị tượng, chuyện đột phá bậc này nhất định sẽ dẫn đến sự chú ý của mọi người, vì tránh cho những phiền toái không cần thiết, hai người quyết định một tác cũng không rời, dùng chân khí đem bốn người vây lại ở trong đó.

Làm như vậy, khi bốn người bọn họ đột phá dị tượng dẫn đến sự chú ý của mọi người cũng sẽ bị phong tỏa toàn bộ.

Hội sở y dược vẫn độc vắng như lúc ban đầu, vì ở đây có Bạch Tiểu Hoa tọa trấn (trấn giữ).

Cho nên, thời điểm khi bốn người đang lặng lẽ tiến hành đột phá, bên ngoài vẫn gió yên biển lặng như trước.

Ước chừng ba ngày ba đêm, Sở Vân Hiên cùng Ngọc Đường Xuân gần như ngay cả mí mắt cũng chưa dám nháy một chút, đề phòng có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

Đột nhiên, gương mặt của Hạ Lưu Ly hai má đỏ lên, mồ

hồi trên người cũng chảy nhiều đến không bình thường, sắc mặt cũng vô cùng thống khổ dữ tợn, đỉnh đầu bắt đầu bốc lên một làn khói nhẹ màu trắng, mà loại tình huống này, là điểm báo sắp đột phá. (Ari: Đột phá kiểu mới =)) Ari đọc dị giới chưa có tình huống này bao giờ :)

"Hạ Lưu Ly muốn đột phá." Sở Vân Hiên thản nhiên nói.

Ngọc Đường Xuân nhìn Hạ Lưu Ly liếc mắt một cái, không nói gì, chỉ là đem thêm chân khí bao phủ càng thêm chặt chẽ, quả thực chính là liều mạng như muốn sử dụng hết chân khí.

Ước chừng qua một giờ, cơ thể Hạ Lưu Ly bắt đầu kịch liệt co rút lại, ban đầu chỉ là hai má phồng hồng, nhưng hiện tại lại cả người phát ra một trận hồng quang (ánh sáng màu hồng) , chỉ cảm thấy cả người đau đớn khó nhịn, rồi lại có một loại cảm giác sáng khoái khó có thể hình dung bằng ngôn ngữ, loại cảm giác quen thuộc này, làm cho Hạ Lưu Ly biết, mình sắp đột phá.

Phản ứng mãnh liệt như vậy, so với trước kia còn nóng hơn, xem ra lần này không chỉ có thể thăng cấp, mà là thăng cấp không chỉ một bậc.

Chuẩn bị tốt tâm lý, Hạ Lưu Ly tính toán đem tình trạng bản thân tăng lên theo hướng tốt nhất, một tia linh khí cũng không buông tha.

Sau một giây kiên trì cuối cùng, Hạ Lưu Ly cắn răng liều mạng kiên trì, trong cơ thể giống như là nổ tung, chỉ nghe thấy phịch một tiếng, tiếng nổ này có thể so với tiếng nổ phá tan trời đất, lên tới chín tầng mây.

Đôi mắt nhắm chặt của Hạ Lưu Ly rốt cục chậm rãi mở, ánh sáng trong con ngươi như ngọc bảo thạch hiện lên một đạo ánh sáng chỉ có cao thủ thuộc Huyền giai mới có thể có được.

Há miệng, hít một hơi thật sâu, rồi chậm rãi thở ra.

Đột phá thành công, liên tiếp nhảy bốn cấp, từ Hoàng Giai hậu kỳ nhảy đến Huyền giai trung kỳ.

Hạ Lưu Ly chỉ cảm thấy cả người sáng khoái vô cùng, phảng phất có thể sai khiến năng lượng cả cơ thể, nhẹ nhàng nắm tay, trong lòng bàn tay giống như mang theo năng lượng cường hãn. Cuối cùng cũng có thể bước chân vào Huyền giai, thế nhưng đây mới là bước đầu tiên

của cường giả.

Đối với việc Hạ Lưu Ly có thể liên tục tăng ba cấp, kinh ngạc nhất là Ngọc Đường Xuân cùng Sở Vân hiên , lúc đầu nghĩ Hạ Lưu Ly nhiều nhất có thể tăng hai cấp, nhưng tên này cư nhiên biến thái nhảy bốn cấp, hiện giờ đã đạt tới Huyền giai trung kì, thật sự là làm cho người ta không nói được lời nào.

"Dừng ngây ngất, đi thay quần áo đi, quần áo trên người người thật sự là làm cho người ta cảm thấy ghê tởm." Sở Vân Hiên lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái, trong giọng nói tràn đầy ghét bỏ cùng khinh bỉ. (Ari: Anh ác miệng thật =))

Nghe được lời của Sở Vân Hiên, Hạ Lưu Ly theo bản năng cúi đầu, quần áo lúc đầu hoàn hảo không bị gì bởi vì đột phá tạo thành oanh tạc mà trở nên rách rưới, trên cơ thể gần như là thân thể trần truồng, hạ thân ngoại trừ chút ít vải còn dính ở hông, còn lại, bao gồm cả tiểu JJ đều bại lộ hết ra ngoài (D: JJ là cái-mà-ai-cũng-biết-là-cái-gì-đấy, chắc tại ông ngồi nên dính đc 2 miếng vải dưới hông))

Bởi vì tinh lực (tinh thần và thể lực) dư thừa, nên tiểu JJ

hùng dũng oai vệ, khí thế bùng bùng đứng thẳng (D: anh ý “chào cờ” *đỏ mặt*)

Hạ Lưu Ly ngẩng đầu, trên mặt lộ vẻ tươi cười tà ác, đắc ý hất cằm, "Không phải là hâm mộ ông đây to hơn người thôi sao! Động tích, người không phúc khí a?"

Sở Vân Hiên cố nén xúc động muốn cho hắn một cái tát, lạnh lùng cười nói, "Đại mà không tinh, hư mà không thật." (D: đơn giản là có tiếng không có miếng)

Hạ Lưu Ly tức giận sắc mặt xanh mét, mà hơi thở Sở Vân hiên cũng không ổn định.

Ngọc Đường Xuân bất đắc dĩ, thân nhiên bỏ xuống một câu ——

"Nếu các người muốn cho ba người còn lại tẩu hỏa nhập ma thì cứ tiếp tục!" Sau đó nhắm mắt, lười nói chuyện với bọn họ.

Sở yêu tinh trừng mắt liếc nhìn Hạ Lưu Ly, lại mắt liếc nhìn Ngọc Đường Xuân, hận không thể đem hai người chường mắt này cho chó ăn.

Hạ Lưu Ly nhìn mồ hôi cùng độc tố được cơ thể bài trừ ra trên người, mi tâm nhũn chặt, hận không thể đem mình bay ra bên ngoài, chặc chặc, mùi vị này. . . . . Cũng thật ghê tởm đi! Vội tìm một mảnh vải có thể che đi bộ vị trọng yếu, cũng không định tốn công cùng Sở Vân hiên đánh nhau mà giống như cơn bão chạy vội đi ra ngoài.

Dường như là vì việc Hạ Lưu Ly thành công có tác dụng, cũng không lâu lắm, Sở Thiếu Hoa cùng Sở Bồi Lâm hai người đều có dấu hiệu đột phá (Ari: 2 anh song sinh sao?) . Xem ra, hai người này hẳn là sẽ cùng nhau thăng cấp, đến lúc đó sẽ phát sinh dị biến lớn hơn Hạ Lưu Ly, Ngọc Đường Xuân cùng Sở Vân Hiên không thể qua loa, đem tạp niệm trong đầu toàn bộ loại trừ, chuyên tâm chờ đợi bọn họ thành công.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong không khí tĩnh lặng chỉ nghe tiếng hít thở.

Từ trong không khí chậm rãi cuộn cuộn nổi lên sóng gió, bang bang hai tiếng nổ, Sở Thiếu Hoa cùng Sở Bồi Lâm rốt cục đột phá thành công, vừa vặn quần áo trên người cũng bị nổ đến thất linh bát lạc, thân thể kiện mỹ rắn chắc của hai người cũng bại lộ ở trong không khí.

Sở Thiếu Hoa cùng Sở Bồi Lâm còn chưa kịp vui sướng hưởng thụ thăng cấp, liền thất kinh tìm kiếm vải che đậy thân thể, nhặt lên hai mảnh vải lớn nhất, chỉ cảm thấy xấu hổ mất mặt, nhanh như chớp mà chạy đi ra ngoài

Chương 62: Mùi hương mập mờ

Sở Bồi Lâm bị đánh đến trở tay không kịp, hết lần này đến lần khác nhớ đến thiết quyền hương về phía mình đánh tới, kêu lên một tiếng đau đớn, lui về phía sau vài mét, vừa ngẩng đầu một cái, một đôi mắt gấu mèo mắt tràn đầy phẫn nộ.

"Sở Thiếu Hoa, ngươi muốn chết à?" Có phải hay không vừa mới thăng cấp nên rất hưng phấn, bắt hấn luyện tập?

Lúc này hai mắt Sở Thiếu Hoa đều đỏ, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đem ánh mắt như hạt châu của hấn bỏ xuống dưới.

Thấy hấn vẫn như cũ không chịu buông tha cho mình, cứ hướng về phía mình mà đánh tới, tư thế kia cũng không phải là hay nói giỡn, hấn chưa từng gặp Sở Thiếu

Hoa đang nổi điên, hôm nay làm sao giọt , chẳng lẽ là tàu hỏa nhập ma ?

"Sở Thiếu Hoa, người bị tàu hỏa nhập ma hay sao? Nếu như vậy thì ta không cần khách khí ."

Sở Thiếu Hoa thở hổn hển, gắt gao trừng mắt với Sở Bồi Lâm, lớn tiếng quát, "Con mẹ nó, nhìn thẳng vào mắt tôi này, chuyện này chúng ta coi như xong."

"Hả? nhìn thẳng vào mắt hắn?" Sở Bồi Lâm há hốc miệng, cho là mình nghe lầm.

Thằng nhãi này, không dám xuất hiện à?

Diệp Đan Phượng ở bên cạnh cũng không giải thích được, chỉ thấy hai người đánh nhau, nhưng với tình huống của mình lại càng lúng túng hơn, làm sao còn có tâm tình đi quản bọn họ.

Kỳ thật Sở Thiếu Hoa chính là đầu óc mê muội, còn Sở Bồi Lâm vốn không nhìn thấy gì, bởi vì trong nháy mắt, Diệp Đan Phượng đã nhặt quần áo lên mặc lại, ánh mắt Sở Bồi Lâm còn chưa nhìn thấy cô, đã bị Sở Thiếu Hoa phát hiện, sau đó một cái đấm hung hăng đánh tới.

Cuối cùng vẫn là Sở Vân Hiên nhìn không được , đứng dậy khi rời đi, khi đi qua bên cạnh Sở Thiệu Hoa bên cạnh nhỏ giọng nói, “Bồi Lâm chưa hề nhìn thấy, hay là người đừng tay đi!”

Sở Thiệu Hoa sững sốt, nhìn bóng dáng Sở Vân Hiên phiêu nhiên rời đi, lại nhìn về mặt cười cười đầy mập mờ của Ngọc Đường Xuân, mới biết chính mình vừa mới làm chuyện ngu xuẩn cỡ nào.

Sở Bồi Lâm thấy hấn ngừng lại, cũng thu lại quyền cước của mình, không vừa ý nói, “Người còn đánh nữa hay không?” Sở Bồi Lâm đáng thương, cho đến bây giờ vẫn còn tưởng rằng Sở Thiệu Hoa đột nhiên đánh nhau với mình, chỉ là do vừa mới thăng cấp, luyện tập mà thôi.(Ari: Anh lâm ngây thơ quá đi :-D)

Sở Thiệu Hoa, con cáo già này tự nhiên biết Sở Bồi Lâm này đang suy nghĩ cái gì trong đầu, vì thế theo suy nghĩ của hấn, thái độ trên mặt cũng giống như cầu vòng sau cơn mưa, đột nhiên sáng lên, liếc mắt nhìn Diệp Đan Phượng một cái, thản nhiên cười nói, “Đánh, tại sao lại không đánh, nhưng mà chỗ này quá nhỏ, không bằng đi ra ngoài đánh cho thoải mái.”

Sở Bồi Lâm vừa nghe, nhất thời cảm thấy hưng phấn thật, đúng lúc có thể phân cao thấp với hắn.

“Được, đổi sang chỗ khác, chúng ta đánh nhau một trận, tôi đi trước, ngươi cũng mau đến!” Dứt lời, hắn vui vẻ hớn hở nghênh ngang mà đi.

Ngọc Đường Xuân đã thấy tất cả, cũng đã hiểu rõ mọi chuyện, ngoại trừ Diệp Đan Phượng và Sở Bồi Lâm vẫn không rõ lắm trạng huống bên ngoài, hắn và Sở Vân Hiên thì đều đã rõ ràng. Nếu hiểu được, tự nhiên sẽ không ở tại chỗ này làm vương chân vương tay, nhẹ nhàng cười, cũng rời đi.

Thấy tất cả mọi người rời đi, lúc này Sở Thiệu Hoa mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Diệp Đan Phượng, ánh mắt có chút phức tạp, mang theo một chút tức giận, mang theo một chút cung chiều, mang theo vẻ yêu say đắm, lại mang theo một chút ưu thương thoáng qua.

Diệp Đan Phượng chỉnh lại quần áo trên người một chút, cảnh giác nhìn Sở Thiệu Hoa, “Anh ..... , anh muốn gì?”

Sở Thiệu Hoa buồn cười nhìn hắn, lười biếng dựa vào vách tường, hay tay vòng trước ngực, híp mắt, nhìn cô

chằm chằm, “Cô nghĩ rằng tôi muốn làm gì? Chỉ bằng vóc dáng đậu cove xào của cô sao?”

“Đúng vậy, tôi chính là vóc dáng như đậu cove đó, vừa rồi không biết là ai, nhìn như mất hồn.” Giận quá hóa cười, nữ vương Diệp Đan Phượng hơi ngẩng đầu, khiêu khích nhìn Sở Thiệu Hoa.

Hai má Sở Thiệu Hoa có chút đỏ ửng, trong đầu lại vừa mới tưởng tượng hình ảnh của mình, thoáng chốc cảm thấy thân thể đã có phản ứng, âm thầm mắng một tiếng, rất hướng về phía Diệp Đan Phượng đi qua.

“Anh .... , anh lại muốn làm gì?” Hắn đi tới, cô lui về phía sau.

Sở Thiệu Hoa duỗi ra cánh tay, ung dung ôm cô vào lòng, lộ ra khuôn mặt tuần tú, một phen lột sạch quần áo trên người cô, còn Diệp Đan Phượng thì kinh hoảng phần nộ tiếng thét chói tai, đem quần áo của mình, cố gắng che cơ thể mình.

“...” Diệp Đan Phượng bị hắn làm cho hết hồn, không giải thích được, ngơ ngác nhìn gò má của hắn, lại cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, nhẹ nhàng ngửi một

cái, có loại mùi vị đàn ông.

“Khụ khụ!” Vừa lúc Sở Thiệu Hoa không cẩn thận nhìn đến động tác của cô, lão đảo một cái, xấu hổ ho khan hai tiếng, mặt không chút thay đổi nói, “Cái đó không được, mặc cái này vào.”

Diệp Đan Phượng mê hoặc nhìn hắn, đầu ngón tay vô ý thức chạm vào quần áo trên người hắn, lần đầu tiên phát hiện, thì ra gò má của hắn dễ thương như vậy!

Sở Thiệu Hoa buông cô ra, có chút mất tự nhiên nói, “Tự mình sửa sang lại cho tốt trước khi xuất hiện đi, đi mượn quần áo của phu nhân để thay, tôi đi ra ngoài.”

Diệp Đan Phượng ngờ ngác gật đầu, lần đầu tiên không hề phản ứng hắn lại, “Ừ!”

Cho đến khi Sở Thiệu Hoa rời đi, cô mới lấy lại tinh thần, xoa xoa hai má của mình, có chút tức giận nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo. Thật sự là ban ngày ban mặt mà gặp quỷ, làm sao Sở Thiệu Hoa có thể tốt như vậy chứ? Chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng hít một cái, khước miệng nhếch lên một cái.

Trong không khí tràn ngập mùi hương mập mờ, có tiếng tim đập, có chút bất an, có chút tình yêu đang lớn dần.

...

Tuy rằng xuất hiện tiếng nhạc đệm, có chút hỗn loạn. Nhưng kết quả cuối cùng vẫn rất tốt, toàn bộ bốn người thành công đột phá, trạng thái ổn định, không bao lâu nữa sẽ lên một tầng nữa.

Tiệc nuôi chính là, Tụ Linh Đan cả đời chỉ có thể dùng một lần, lần thứ hai dùng tuy có chút hiệu quả, nhưng không lý tưởng, nhất là đi vào Huyền giai về sau, tác dụng Tụ Linh Đan càng khó phát huy, đã không đáp ứng được nhu cầu của Huyền giai cường đại.

Vì thế, mặc dù mọi người có chút thất vọng, khả năng đột phá mang đến niềm vui sướng và hưng phấn rất nhanh nhưng cũng có chút thất vọng.

Bọn họ vui vẻ tinh thần phấn chấn, nhưng Bạch Tiểu Hoa dường như mệt mỏi, cúi đầu, buồn ngủ.

Ba ngày qua, gần như chỉ có một mình cô kinh doanh y dược hội sở, lượng công việc của Sở Thiệu Hoa và Ngọc

Đường Xuân, toàn bộ đều đặt trên người cô, tổng bộ Thiên Long hội ngày nào cũng vì không có Sở Vân Hiên, đã làm cho khách đến cảm thấy bất mãn, thân phận của Bạch Tiểu Hoa là vợ của Sở Vân Hiên, cơ hồ mỗi người biết được, cho nên, trong lúc cấp bách, Bạch Tiểu Hoa còn phải xử lý những vấn đề đột xuất của tổng bộ.

Cho đến khi bốn người bọn họ thành công đột phá, sáu người rút cục xuất hiện trong nháy mắt, cô thả lỏng, đồng thời thả lỏng, nhân liền hỗn loạn, dường như người tung bay ở giữa không trung, chỉ muốn nằm xuống, yên ổn ngủ một ngày.

Ngọc Đường Xuân rất nhanh đã nhìn ra Tiểu Hoa không khỏe, kiểm tra sức khỏe cho cô, lại chỉ cô quá mệt mỏi nên tinh thần suy yếu.

Mọi người vô cùng lo lắng, Tiểu Hoa khoát tay cười, nói “Là do tôi quá mệt mỏi mà thôi, nghỉ ngơi một đêm sẽ không sao nữa rồi.”

Nhưng mà, chính là câu nói nghỉ ngơi một đêm sẽ không sao nữa này , cuối cùng là mê man suốt bảy ngày bảy đêm, làm cho toàn bộ Thiên Long hội và hội sở y được thiếu chút nữa là lật trời.

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Trần trần muốn nói ra suy nghĩ của mình —— gần đây cất giấu rất nhiều lợi hại, cũng không có gì nhả lại, có lẽ là gần đây nội dung không gì cao trào và JQ, hết cách rồi, có đôi khi cũng cần tình tiết vỡ kịch. Ở đây nói rõ một chút, văn này thuộc thể loại đô thị – huyền huyền, nói là huyền huyền, nhưng lại là ngụ ý huyền huyền, ý nghĩa chính văn vẫn là lấy tình cảm làm con đường đi tới.

Đây là súng văn giữa hiện đại – huyền huyền, nhóm nam chính càng trở nên mạnh mẽ về sau, nữ chính về sau lại càng mạnh mẽ hơn.

Nơi này phân chia cấp bậc xã hội một chút —— phía trước nói qua Địa Giai, Thiên Giai là lợi hại nhất, trước mắt còn không có xuất hiện Thiên Giai, tiếp theo là Địa Giai, Huyền Giai, cuối cùng là Hoàng giai. Đây là bốn cấp bậc lớn nhất của xã hội, mỗi cấp bậc lớn lại phân sơ kỳ, trung kỳ, và hậu kỳ.

Sở Vân Hiên —— lặn xuống nước không được , roi da đang chờ.

Hạ Lưu Ly —— không để cho ông tưới nước bón phân, lột da rút gân.

Ngọc Đường Xuân cười lạnh, khinh bỉ nhìn hai người này giống như hàng hóa —— một ngày nào đó, các người rút lui hết, đến lượt ta lên ngôi!

Quyển 2: Duyên sinh duyên diệt

Chương 1: Năm tháng dài đằng đặc

Bạch Tiểu Hoa nằm ở trên giường mặc cho Ngọc Đường Xuân bắt mạch cho mình, trong đầu lại một mảnh hỗn loạn, một đoạn trí nhớ đan xen cùng những hình ảnh mơ hồ. Mấy ngày gần đây, tình huống thế này xảy ra thường xuyên, nhưng buổi tối hôm nay dường như nghiêm trọng nhất.

Mí mắt dần dần khép lại, bên tai là một mảnh âm ỹ tiếng kêu lo lắng cùng tức giận, xen lẫn vài tiếng mắng chửi.

Hình ảnh mơ hồ trong đầu, dần dần rõ ràng.

Sở Vân Hiên một thân hồng y, tự nhiên hướng về phía cô mà đi tới, trên khuôn mặt xinh đẹp kia mang theo nụ cười hấp dẫn, trong phượng mâu phản chiếu khuôn mặt của cô, ngón tay thon dài của hắn chạm nhẹ một chút lên môi của cô, nở một nụ cười âm trầm nói, “Hoa Hoa, Hoa Hoa, Hoa Hoa của tôi, em chỉ thuộc về tôi, Hoa Hoa. . . . .”

“Đừng đụng vào tôi, tôi không phải của anh, không phải là của anh. . . . .” Lung tung hất tay của hắn ra, cô hốt hoảng lắc lắc đầu.

“Tử tam bát, tôi đếm ba tiếng, cô nếu không cho Lão Tử nói, Lão Tử lột da của cô!” Hình ảnh vừa chuyển, tóc bạch kim chói mắt, Hạ Lưu Ly tuần mi như Apollo đột nhiên xuất hiện, đôi môi khêu gợi mân thành một đường, con ngươi như bảo thạch lóe lên ngọn lửa hừng hực .

“Còn rùa nhỏ, cô thật đáng yêu!” Mi như viễn sơn, mắt như ngôi sao, ôn nhu nho nhã Tiêu Lạc Hàn kéo tay nhỏ bé của cô, đặt ở bên mép nhẹ nhàng hôn, “Con rùa nhỏ, có muốn hay không cùng tôi kết giao?”

Bối rối đưa tay ra, Bạch Tiểu Hoa hoảng sợ xoay người bỏ chạy.

“Tôi không muốn, tôi không muốn, các người cũng tránh ra, tránh ra ——”

Trong bóng tối, xung quanh là một mảnh hoang vu, một người cũng không có, chỉ có bên tai truyền tới tiếng gió vù vù .

Đột nhiên, đụng vào một lồng ngực ấm áp rắn chắc, ngắc đầu —— đập vào mắt là một con người so với bóng đêm còn đen hơn, đôi môi đỏ thắm giống như máu tươi, Lãnh Như Phong cùng bóng tối hòa làm một thể giống như Satan tới từ Địa Ngục.

Không nói lời nào mà đem cô vút lên xe, xe máy vừa khởi động, tốc độ cực nhanh làm người ta muốn hét chói tai.

Bạch Tiểu Hoa vô lực tựa vào phía sau hắn, hai tay nắm chặt hông của hắn, đôi môi cũng cắn chặt ——

“Dừng lại, dừng lại, anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

Bên tai, là thanh âm của bọn hắn , từng tiếng kêu gọi kia giống như là nguyên rủa, bất kể cô chạy trốn tới nơi nào,

âm thanh kia đều đi theo cô.

“Hoa Hoa, Hoa Hoa. . . . .”

“Con rùa nhỏ!”

“Tử tam bát!”

“Tiểu Hoa. . . . .”

Từng giọt mồ hôi lạnh lả tả rơi xuống, nhíu chặt chân mày, vẻ mặt hết sức thống khổ, Bạch Tiểu Hoa giống như sống ở trong mộng, tỉnh mà không phải là tỉnh.

Phân cách tuyến-

“Hoa Hoa, Này! Hoa Hoa, mau tỉnh lại nga!” Sở Vân Hiên đưa tay, nhẹ nhàng chọc da thịt của Bạch Tiểu Hoa, mềm mại mà đàn hồi, cầm bàn tay lên lại có thịt mềm nhũn, thật là thoải mái!

Bạch Tiểu Hoa không tình nguyện từ trong mộng tỉnh lại, chặn lại bàn tay xấu xa đang vuốt ve da thịt của cô (Ari: Ăn đậu hũ đó), ánh mắt cũng không mở ra, liền hướng về phía đầu sò gây nên bất mãn hét lên, “Anh sung sướng rồi khiến người ta chịu khổ, anh còn muốn sao! “

“Phải không? Bạn học Bạch Tiểu Hoa , xin hỏi giờ học của tôi giúp em ngủ ngon như vậy sao?”

Vừa nghe thấy thanh âm sắc bén nghiêm túc này, Bạch Tiểu Hoa cả người giật mình, “ba” một tiếng liền đứng lên, còn không quên xoa một chút nước miếng của mình, thanh âm vang lên nói, “Thưa giáo sư, một chút cũng không ngủ ngon.”

Ha ha ha ha!

Trong phòng học một mảnh tiếng cười vang dội.

Thầy giáo dạy Ngữ Văn bất đắc dĩ đẩy đẩy gọng kính, “Ngồi xuống đi, thật là, haiz!” Những đứa trẻ này, phía sau đều có người chống lưng, mình cũng chỉ có thể mở một mắt nhắm một mắt thôi.

Lão sư chân trước mới vừa đi, Bạch Tiểu Hoa liền nghiêng đầu hướng về phía Sở Vân Hiên bất mãn nói, “Anh không phải là người trượng nghĩa, làm sao không gọi tôi tỉnh lại, hại tôi bị mọi người cười.”

Sở Vân Hiên im lặng nhìn cô, trên dung nhan tinh xảo nở

một nụ cười xinh đẹp, khinh bỉ nói, “Cô tự ngủ tự ngã như đầu heo, hoàn toàn không thấy tôi gọi cô, đầu ngón tay của tôi cũng đâm sắp gãy rồi.”

Bạch Tiểu Hoa thấy hấn ủy khuất chu đôi môi đỏ mọng, nhớ tới cảm giác đau nhói vừa rồi, biết là mình hiểu lầm hấn, bẽn lẽn lấy lòng níu lại vạt áo của hấn, hì hì cười nói, “Thật sao thật sao, tôi nói sai được không?”

Cô sợ nhất là hấn lộ ra vẻ mặt ủy khuất này.

Sở Vân Hiên đạt được mục đích, được tiện nghi còn khoe mẽ, đem ngón tay mảnh khảnh đưa đến trước mặt Bạch Tiểu Hoa, quệt môi nói, “Đau, thổi cho tôi một chút!”(Ari: Anh thật trẻ con :-D)

Bạch Tiểu Hoa bất an liếc mắt nhìn chung quanh, cẩn thận nói, “Hiên Hiên, người ở đây nhiều như vậy, không tốt lắm đâu?”

Vừa dứt lời, Đại Ma Vương Hạ Lưu Ly cách đó không xa vừa lúc cùng cô tầm mắt giao nhau, Bạch Tiểu Hoa sợ run một cái, mà hấn giống như tâm tình rất tốt, chỉ cười đắc ý một cái, nghiêng đầu quay đi đi.

Thấy hấn nhìn mình một cái liền thôi, Bạch Tiểu Hoa mới yên tâm chút, kể từ sau ngày đầu tiên cùng Hạ Lưu Ly đánh nhau, gần như mỗi ngày đều sẽ bị hấn hành hạ, không phải là quyển sách bị đốt một quyển sách, thì đến cái bàn bị cắt đôi, đi tới đâu cũng bị cô lập, luôn có những cô gái khi dễ mình, không phải là bị khóa ở trong nhà vệ sinh, thì đến tiết Thể dục giày thể thao ly kỳ bị mất tích. . . . .(Ari: Anh Ly trả thù chị Hoa ác quá @@)

Tóm lại, tất cả những chuyện ly kỳ cổ quái này, giờ nào phút nào cũng có thể phát sinh.

Bạch Tiểu Hoa thật lòng cảm thấy lòng dạ của nam nhân so với nữ nhân còn hẹp hòi hơn, thù dai hơn, đây quả thực không chỉ là ngược đãi về mặt vật chất mà còn ngược đãi về mặt tinh thần.

Bằng hữu duy nhất của cô cũng giống như mình vừa có cảnh ngộ giống như mình là yêu nghiệt mỹ nam tử mới chuyển trường—— Sở Vân Hiên.

Nhưng Sở Vân Hiên không phải hoàn toàn giống như cô, thời điểm ngày đầu tiên nam sinh này cùng mình vào phòng học những nữ sinh trước cửa lớp học đều hét

chối tai cũng không phải là nói giỡn, cả phòng học hoàn toàn như muốn nổ tung.

Trong thời gian một ngày ngắn ngủi, Sở Vân Hiên lấy tốc độ cực nhanh được quang vinh trên bảng Phong Vân – nơi có những nhân vật cường hãn trong trường học. Loại cấp bậc yêu nghiệt này, trong nháy mắt trở thành nhân vật được trường học hoan nghênh nhất, nhưng nhân vật có cái danh hiệu này này cả ngày trong chỉ thích đi theo mình, đi học cùng mình ngồi cùng bàn, ăn cơm cùng mình cùng nhau ăn, trừ đi nhà cầu cùng tan giờ học, giống như là hình với bóng.

Dĩ nhiên, thỉnh thoảng cũng sẽ bởi vì chọn môn học khác nhau sẽ tách ra mấy lần.

Vậy mà, những lần tách ra mấy lần này cũng là những lúc Bạch Tiểu Hoa sợ nhất, cũng là thời điểm Bạch Tiểu Hoa xui xẻo nhất. Các nữ sinh kia vì ghen tỵ với cô, nên tụ tập tốp năm tốp ba ở chung một chỗ, đặc biệt vì bắt nạt cô, mà không để cho mọi người không nhìn ra, thậm chí không đánh trên mặt, chỉ đánh ngoài mặt không nhìn ra địa phương.

Mỗi ngày đều giống nhau trên người của cô đều có vết

thương, có vết bị bầm tím, những vết thương này sắp lành lại, thì lại có thêm những vết thương mới, hoàn toàn không có gián đoạn.

Bạch Tiểu Hoa luôn yên lặng chịu đựng các cô ấy khi để cho tới bây giờ đều không kêu một tiếng, mà loại hành vi này của nàng cũng không có chiếm được các cô kia cảm giác tốt, ngược lại làm các cô càng thêm tức giận, thủ đoạn hành hạ cũng càng thêm lợi hại.

Những chuyện này, cô cũng không tính để cho Sở Vân Hiên biết, đây là người bạn đầu tiên của cô, cô không muốn để cho hắn có một chút gánh nặng nào, cô thích hắn vui vẻ cười to, thích hắn thân thiết dịu dàng kêu cô Hoa Hoa, thích đáng vẻ quệt miệng đối với cô làm nũng.

Bởi vì thích cho nên cô không muốn phá hư, cô một chút cũng không muốn phá hư cuộc sống như thế.

Trừ Hạ Lưu Ly.

Cái loại nam nhân ác ma đó, ba lần bảy lượt tìm cô gây phiền toái, hơn nữa là ngay trước mặt Sở Vân Hiên.

Mặc dù hắn rất tuấn tú nhưng cô rất ghét hắn, ghét hắn

từ đáy lòng.

Hắn cũng ghét cô, cô biết, bởi vì hắn mỗi lần nhìn cô, trong ánh mắt rõ ràng có chán ghét cùng khinh bỉ rõ ràng, một chút cũng không che giấu.

Cho nên, cô ngay cả cùng hắn nhìn thẳng vào mắt đều là sợ.

Loại sợ này đến từ chính nội tâm tự ti, cô hèn yếu không cách nào phản bác ngay cả chính cô cũng xem thường mình.

Thấy Bạch Tiểu Hoa lại ngơ ngác sững sờ không nhìn yêu cầu của mình, Sở Vân hiên mắt hứng chọc chọc thịt bên thắt lưng của nàng khiến cô kêu lên, quay đầu lại hung hăng trừng hắn một cái: Anh làm tôi giật mình đó, muốn hại chết tôi à!

Mới vừa nãy mới bị Lão sư dạy bảo qua.

Sở Vân Hiên một tay chống cằm, híp mắt, không vui nói, “Cô ở đây thất thần, Hoa Hoa, cô không nhìn tôi!”

“Anh đừng như vậy nữa, tất cả mọi người đang nhìn.”

Bạch Tiểu Hoa nhờ cậy nhìn hấn, hi vọng vị tổ tông này đừng có làm loạn thêm.

Nhưng vị đại gia này căn bản không cần mặt mũi, dám đưa ngón tay đến trước mặt Bạch Tiểu Hoa, “Đau, cô thôi vù vù cho tôi.”

Ngay vào lúc này chuông tan học vang lên, Bạch Tiểu Hoa giống như nghe thấy âm thanh hay nhất của thế giới(Ari: âm thanh thoát khỏi việc khổ :-D), vui tươi hơn hở nói một câu ——”Tan lớp, tôi muốn đi nhà vệ sinh.” Sau đó như gió đi vội ra ngoài.

Lảo đảo đi tới nhà vệ sinh nữ, ngồi lên trên bồn cầu, nhớ tới khuôn mặt vừa nãy của Sở Vân Hiên, không nhịn được tâm tình rất tốt muốn ngâm nga vài câu. Nhưng ngay lúc này, một thùng nước lạnh từ trên trời giáng xuống, một giọt không lọt, toàn bộ vẩy vào trên người của cô, Bạch Tiểu Hoa không có chút nào phòng bị khiếp sợ há to miệng, cả người lạnh như băng.

“Mập mập chết bầm, để cho cô ở đây mà đắc ý!)!”

“Ha ha ha, cảm giác tắm nước lạnh như thế nào a? Kỹ nữ thôi, một thân mập mập còn dám câu dẫn đàn ông,

cô có xấu hổ hay không vậy?”

“Đúng vậy đúng vậy, đặ́c tội Hạ Lưu Ly của chúng tôi còn chưa tĩṇh, hiện tại lại còn dám bám theo Sở Vân Hiên, con mẹ nó cô chính là không muốn ở trong trường này lẫn lộn nha?”

“Đánh cô ta đi, để cho cô ta nghỉ học!”

“Để cho cô ta cút đi!”

“Cút đi cút đi cút đi——”

Trời tháng tư mặc dù ánh mặt trời chiếu khắp nơi nhưng vẫn là có chút lạnh, hơn nữa Bạch Tiểu Hoa toàn thân đã ướt đẫm càng thêm lạnh bởi vì gió mới thổi qua nhĩn không được run một cái.

Bên ngoài vẫn cãi nhau, cũng không biết qua bao lâu tiếng chuông vào học cuối cùng cũng vang lên, thanh âm ầm ỹ cùng tiếng bước chân rớt cục từ từ biến mất, cuối cùng hoàn toàn không nghe được.

Bạch Tiểu Hoa lần này len lén mở cửa, xác định không ai mới dám cẩn thận chạy ra ngoài.

Cái bộ dáng này không có biện pháp nào để vào học nữa, hay là tìm một địa phương không có ai phôi nắn tốt hơn.

Nghĩ như vậy, Bạch Tiểu Hoa liền hướng đến chỗ cỏ mà lần đầu tiên nhìn thấy Sở Vân Hiên đi tới, mặt trời âm áp chiếu lên trên người hết sức thoải mái, cảm giác rét lạnh nhờ ánh mặt trời mà đỡ bớt.

Nhưng ánh mặt trời dù sao vẫn là yếu ớt một chút, không đủ để làm khô quần áo trên người cô.

Hắt hơi một cái, cô bước nhanh đến phiến cỏ chỉ hy vọng đừng xuất hiện cái gì ở đường rẽ.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng rất nhỏ, Bạch Tiểu Hoa sững sờ, chẳng lẽ là có người đi theo cô? Nghĩ tới đây, không khỏi bước nhanh hơn thậm chí bắt đầu chạy.

“Bạn học, cô không sao chứ?” Thanh âm thân thiết hòa ái vang lên mang theo hơi thở ấm áp như mùa xuân đập vào mặt cô.

Nam sinh?

Bạch Tiểu Hoa nghi ngờ xoay người, ánh mắt quét qua hần từ dưới lên, cuối cùng dừng hình khi nhìn thấy khuôn mặt hần nhất thời ngẩn ngơ, kinh ngạc nói không ra lời.

Người này ở trong trường hợp quý tộc chương khí mù mịt này cư nhiên không giống những người khác phách lối cuồng vọng mà là ôn hòa nho nhã, mặc quần áo đơn giản, một mái tóc màu cây đay hết sức thích hợp với khí chất nhàn nhạt kia của hần, mi như Viễn Sơn, mắt như Ngôi Sao, khoe miệng hàm chứa nụ cười vui vẻ.

Hơn nữa vóc dáng hần thật là cao, ước chừng cao hơn cô hai cái đầu ——

Cô ngược đầu nhìn dáng vẻ của hần hết sức tức cười, Tiêu Lạc Hàn không nhịn được vui vẻ thêm.

Bạch Tiểu Hoa chỉ cảm thấy dáng vẻ nam sinh này thoát nhìn hết sức nhìn quen mắt, mặc dù mình không biết hần nhưng luôn là cảm thấy hần nhìn quen mắt.

Bỗng dưng, trong đầu một tia sáng chợt lóe lên.

Cô kinh ngạc chỉ vào hắn, “Anh là. . . . . Tiêu Lạc Hàn, Chủ tịch hội học sinh !”

Tiêu Lạc Hàn hơi cười cười, hết sức lễ độ nói, ” Xin chào học muội, tôi chính là Tiêu Lạc Hàn, xin hỏi cô có gì cần trợ giúp sao?”

Bạch Tiểu Hoa xin lỗi gật đầu một cái, ngay sau đó lại hốt hoảng lắc đầu “Không có không có, không có chuyện gì cần giúp một tay, ngược lại học trưởng sao anh lại xuất hiện ở nơi này, bây giờ không phải là thời gian trong giờ học sao?”

Tiêu Lạc Hàn nhún vai, sau đó đem tập tài liệu trong tay cầm lên quơ quơ, giải thích, “Tôi đi đưa tài liệu giúp cho giáo sư.”

Bạch Tiểu Hoa chỉ cảm thấy mình thật ngốc, hận không thể kiếm cái hố chui vào, người ta là hội trưởng hội học sinh có thể giống như người một dạng không có việc gì đi phôi nãng sao?

“Nga nga, kia, học trưởng anh đi giúp đi.”

Con người Tiêu Lạc Hàn thâm thúy nhìn chăm chăm cô,

lại nhìn đầu cô da tóc tê dại, cô bất an hỏi, “Học trưởng, anh còn có chuyện gì sao?”

Tiêu Lạc Hàn trầm ngâm chốc lát, cất bước chậm rãi hướng cô đi tới, cau mày nhìn bộ dáng chật vật của cô, cuối cùng lắc đầu một cái, ở trong ánh mắt kinh ngạc của Bạch Tiểu Hoa, thế nhưng bắt đầu. . . . . Cởi quần áo?

Tiểu Hoa mơ hồ nhìn Tiêu Lạc Hàn cởi xuống áo khoác của mình, sau đó dịu dàng cho mình mặc vào.

Ở trong ánh mắt ngốc trệ của nàng, Tiêu Lạc Hàn xoay người, khẽ mỉm cười, “Học muội, trời lạnh như thế này còn có hứng thú nghịch nước thật là tốt.” Dứt lời, bóng dáng ở dưới cây cổ thụ um tùm từ từ biến mất.

Tiểu Hoa nhìn một chút y phục trên người mình, nhớ tới hẳn nhìn thấy mình lúc, cũng không có chán ghét cùng châm chọc mà là đơn thuần thiện ý cười, không khỏi có chút cảm động.

Đây chính là Tiêu Lạc Hàn, người cùng Hạ Lưu Ly, Sở Vân Hiên nổi danh trong bảng Phong Vân! Cô thật đúng là may mắn.

Không nghĩ tới, hẳn không chỉ đẹp trai mà còn có đầu óc thông minh, còn lễ độ như vậy, có nuôi dạy, hơn nữa tính tình tốt như vậy, thiện lương như vậy, không trách có được khí chất như vậy cũng không phải là không có nguyên nhân.

Vui vẻ ngâm nga vài tiếng tiếp tục hướng phía trước đi, tâm tình tốt nên cước bộ cũng dễ dàng rất nhiều, áo khoác khoác lên người thậm chí so mặt trời còn ấm áp hơn làm cho Bạch Tiểu Hoa đang rét run dần dần có nhiệt độ.

Nhưng sau một cái chớp mắt, vẻ mặt của Bạch Tiểu Hoa liền cứng lại, bởi vì cô phát hiện vườn hoa bí mật của cô bị người xâm phạm, hơn nữa người này còn là Hạ Lưu Ly!

Có làm hay không, cô vừa mới mới cảm giác vận khí của mình tốt một chút, ông trời tại sao muốn như vậy đối với cô như vậy. Cô vừa đụng phải Thiên Sứ, giờ lại gặp gỡ Ác Ma.

Xui xẻo!

Quên đi, thừa dịp hẳn chưa có phát hiện vẫn nên vội

vàng chạy đi.

Ông trời giống như quyết tâm cùng cô đối nghịch, vừa mới di chuyển thân thể chưa được hai bước một thanh âm hài hước tà ác ở sau lưng vang lên làm cho cô lập tức nổi da gà .

“Tử tam bát, thấy bản thái tử còn không qua đây nhận lấy cái chết, lại dám chạy, cô đây là đang khiêu chiến uy nghiêm của bốn đại gia sao?”

Bởi vì đưa lưng về phía hắn cho nên Bạch Tiểu Hoa cơ hồ là cắn răng nghiêng lợi không tiếng động mắng.

Dựa vào khi nơi này là nước Y, không phải là một vương tử sao? Nơi này chính là Trung Quốc, anh là người ngoại lai, đi tìm chết đi!

“Cô không phải đang chửi tôi đấy chứ?” Hạ Lưu Ly thanh âm trầm thấp vang lên.

Bạch Tiểu Hoa không dám quay đầu lại, cứng ngắc thân thể lắc đầu, “Không có, không có.”

“Vậy cô xoay người lại cho bốn đại gia .”

Bất đắc dĩ phải cúi đầu xuống, lão đảo xoay người cũng không nhìn hấn, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm giày của mình.

Hạ Lưu Ly thường cúp cua, hôm nay cũng là bởi vì không muốn đi học cho nên mới đến địa phương yên lặng này. Chính hấn cũng không biết tại sao lại đi tới nơi này, chẳng qua là thỉnh thoảng có một lần thấy Bạch Tiểu Hoa bị khi dễ rất thảm, sau đó len lén chạy tới nơi này núp ở trong bụi cỏ ngăn người.

Hấn mới đầu là tò mò cái cô gái giống như quả bóng cao su này tính toán chạy đi nhưng hấn vô ý thức đi theo tới cái địa phương này, đột nhiên cảm thấy nơi này là một địa phương thật tốt. Khi mình cần thời điểm an tĩnh, nơi này tuyệt đối là nơi tốt nhất .

Hấn vẫn len lén nhìn cô, hấn cho là cô sẽ trốn khóc, kết quả hấn thấy cô đang cười một nụ cười sung sướng thỏa mãn như khi mới vừa gặp phải quá nguy hiểm hoặc khó khăn sau đó giải quyết xong.

Bị khi dễ như vậy, còn có thể cười ra tiếng sao?

Hạ Lưu Ly đột nhiên rất tức giận, chỉ cảm thấy nụ cười kia có chút ngứa mắt của hắn chọc cho hắn phiền lòng, cho nên hắn nhất định phải làm cho cái nụ cười này biến mất.

Trận tai nạn hôm nay dĩ nhiên là hắn mang đến cho Bạch Tiểu Hoa .

Hắn ghét khuôn mặt lấy lòng Sở Vân Hiên của cô mà đối với hắn lại là khuôn mặt sợ hãi, chán ghét. Hắn ghét cô cho dù bị khi dễ rất thảm vẫn như cũ dính vào bên người Sở Vân Hiên. Mà hắn vô luận như thế nào đối với cô, cô chính là không muốn khuất phục hắn, luôn là ngoài mặt giống như sợ hắn, nhưng cặp kia nhìn mình trong con ngươi lại luôn là quật cường, không chịu nhận thua, không chịu cúi đầu, thậm chí mang theo một tia ghét, phiền não.

Hắn vì cô bắt đầu phiền não nhưng cô gái giống như heo này lại một chút cảm giác cũng không, chỉ cần chạm được ánh mắt của hắn sẽ sợ né tránh, thấy hắn tựa như nhìn thấy mãnh thú, trừ chạy trốn chính là không nhìn.

Buồn cười!

Hắn là Hạ Lưu Ly, tất cả cô gái đều yêu, đều sùng bái.

Cái cô gái này vừa xấu xí lại mập, tính tình lại tam bát, cô tại sao không đem hắn để ở trong mắt, tại sao ở trước mặt hắn tỏ vẻ vụng về?

Đại gia vương tử này bệnh lại phát tác, nhìn cô mãi không dứt, cuối cùng cuối cùng đem đầu hướng về mặt mờ mịt, vô tội trên người Bạch Tiểu Hoa

Thấy cô vẫn như cũ cúi thấp đầu, một cái cũng không nhìn mình, Hạ Lưu Ly hỏa khí đằng đằng một cái liền nhảy dựng lên, trong con ngươi dấy lên ngọn lửa, đốt được kêu là một tiếng **.

“Chết ba tám, cô đang cho Lão Tử nhìn trên đất cỏ, Lão Tử đem con mắt cô hướng xuống.” Mẹ kiếp, ngay cả cỏ cũng so với hắn có mị lực sao?

Bạch Tiểu Hoa từ nhập học ngày thứ nhất bắt đầu luôn luôn chịu sự uy hiếp của hắn trong cuộc sống. Dần dần cũng sớm đã là heo chết không sợ khai thủy năng(sợ nước cuốn trôi), anh yêu thích việc ăn hiếp người khác, tôi cũng không tin anh cho là tôi sợ anh nên mới ko dám làm gì)

Thấy cô căn bản không có ý tứ ngẩng đầu lên, Hạ Lưu Ly “ba” liền nhảy lên, cái nhảy này thật là hù được Bạch Tiểu Hoa. Người đàn ông này nổi đóa đứng lên nhưng là thật sẽ đánh người, ngày thứ nhất cô cũng đã được chứng kiến qua.

Vì vậy, gì cũng không nghĩ liền nhanh chân bỏ chạy.

Nhưng cô chân ngắn không có chạy hai bước liền bị Hạ Lưu Ly dùng tay níu lại, hung hăng kéo lấy tóc thắt bím đuôi ngựa của cô mà nghe được tiếng kêu thảm thiết mới buông lỏng lực đạo trên tay.

Bạch Tiểu Hoa bất đắc dĩ bị hắn bắt được chỉ đành phải tạm thời khuất phục, một đôi mắt đỏ đẫm, nháy mắt xoay người lại, “Anh buông tay!”

Hạ Lưu Ly hừ lạnh, cư cao lâm hạ nhìn nàng(ánh mắt cao cao tại thượng nhìn cô), “Buông lỏng ra cô dễ dàng chạy có phải hay không?”

Bạch Tiểu Hoa nhe răng, “Tôi chạy nhanh hơn anh sao?”

Hạ Lưu Ly suy nghĩ một chút cũng đúng liền thấy cái

này thể tích cùng tốc độ, mình muốn đuổi kịp cô còn không phải là dễ như trở bàn tay sao?

Rốt cục thoát khỏi ma trảo của hắn, bạch Tiểu Hoa chỉ cảm thấy da đầu cũng đã tê rần đứng lên không khỏi càng phát ra không đợi thấy người đàn ông này. Nha, khi dễ phụ nữ rất kiêu ngạo sao?

“Nói, cô mới vừa rồi tại sao muốn chạy?” Hắn khó chịu nhất chính là điểm này.

Bạch Tiểu Hoa bất đắc dĩ, “Vậy anh đuổi theo tôi xong rồi sao, anh đuổi theo tôi tôi có thể không chạy sao?”

Hạ Lưu Ly trừng nàng, quát, “Con mẹ nó cô không chạy tôi có thể đuổi theo cô sao?”

Bị hắn rống cô cả kinh sợ buồng tim thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, Bạch Tiểu Hoa nín một bụng oán khí sẽ phải phát tác, “Có anh uy hiếp tôi muốn móc rơi hai tròng mắt của anh, anh có chạy hay không?”

“Cô còn dám mạnh miệng! ?”

Bạch Tiểu Hoa sợ lui về phía sau từng bước, im lặng nói,

“Anh xem, nghĩ là như thế này, chẳng lẽ tôi liền ngu ngơ ngác đứng ở chỗ này để cho anh mắng, để cho anh đánh có phải hay không?” Người này trong lòng đến tột cùng là có bao nhiêu âm u.

“Cô có thể ngu ngơ ngác đứng để cho tôi mắng để cho tôi đánh sao?” Hạ Lưu Ly hỏi ngược lại.

“Dĩ nhiên không thể, tôi lại không phải người ngu.”

“Vậy tại sao tôi không thể mắng em đánh em? Dù sao em cũng sẽ chạy trốn, không phải sao?”

Bạch Tiểu Hoa tức giận, hận không thể cắt đầu hấn xuống xem bên trong đó có chứa cái gì.

“Đơn giản là anh cãi ngang.”

Hạ Lưu Ly trả lời lại một cách mỉa mai:” Em mới là người đang cố tình gây sự. Phụ nữ đều thích cố tình gây sự.”

“Hừ, tôi thật đúng là tú tài gặp phải binh, không nói chuyện được, không thềm so đo với anh. Đại gia anh có lương tâm thì chừa cho tiểu nữ một con đường sống có được không? “ Cô muốn điên rồi, ông trời sao không tạo sấm sét đánh chết hấn đi, đừng để người này tiếp tục đi gieo họa nhân gian.

“Tú tài là gì? Sao lại có quan hệ với binh?”(Ari: anh giả ngu hả :-D?)

Bạch Tiểu Hoa nhúc đầu, hận không thể khiến hắn quỳ xuống. “Được rồi, tôi phục anh, coi như tôi cái gì cũng chưa nói. Ngài đi thông thả, tiểu nữ không tiễn.”

“Em rất sợ tôi sao?” Hắn đột nhiên nói một câu.

Bạch Tiểu Hoa thấy hắn chăm chú nhìn mình thì cũng hết sức nghiêm túc trả lời hắn:” Nếu như anh mỗi ngày đều bị người ta khi dễ, bị một người kêu đánh bảo giết, anh có sợ không?”

Hạ Lưu Ly nghiêm túc suy tư hồi lâu rồi mới hăng hái trả lời lại:” Không sợ, bởi vì lão tử sẽ giết hắn trước.”(Ari: Em lạy anh @@)

Hoàn toàn không chung đề tài.

Bạch Tiểu Hoa vô lực khoát khoát tay, không còn hơi sức để nói:” Tôi sai lầm rồi, tôi không nên trêu chọc anh. Anh đại nhân đại lượng bỏ qua cho tôi đi, nếu không thì anh lại đây đánh tôi một cái cũng được.” Dứt lời, cô vén tóc ra để lộ vầng trán trơn bóng “Tới đây đi,

đánh một cái ở đây, đánh xong rồi thì sau này không cho phép tìm tôi gây phiền toái nữa, chúng ta huề nhau, thanh toán xong.”

Cô chỉ muốn nhanh chóng giải thoát nhưng Hạ Lưu Ly càng nghe càng tức giận, gương mặt tuấn tú đen thành một mảnh, lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mặt, muốn đem cô xé thành từng mảnh.

Thân thể vĩnh viễn luôn thành thật hơn so với não. Khi hắn còn chưa nhận ra thì chính mình đã ôm lấy hai tay cô dùng sức lắc lắc:” Em tại sao lại ghét tôi. Tất cả phụ nữ đều thích tôi, em tại sao không thích tôi?”

Bạch Tiểu Hoa bị hắn lắc cho choáng váng đầu óc, lại vì lời nói của hắn mà buồn cười.

Thấy khóe miệng cô cười, Hạ Lưu Ly càng thêm tức giận. Không biết vì giận mất trí hay do cô cười quá mức mê hồn mà vị vương tử vốn kiêu ngạo cao cao tại thượng tựa như phát điên ôm cô vào ngực, hôn thật sâu trên môi cô.

Phản ứng đầu tiên của Bạch Tiểu Hoa là ngất.

Phản ứng thứ hai là: Xong rồi, nụ hôn đầu cứ như vậy mà biến mất.

Phản ứng thứ ba mới là giãy dụa.

Nhưng Hạ Lưu Ly một khi đã thưởng thức mùi vị của cô thì tựa như bị mê hoặc, hần chỉ cảm thấy hương vị ngọt ngào mềm mại, hết sức ngon miệng. So với những món ăn đầu bếp hoàng gia trong cung hần làm còn ngon hơn, làm gì chịu buông ra chứ. Hơn nữa Bạch Tiểu Hoa dẫy dụa lại y như còn mèo nhỏ chọt lét hần ngược lại khiến hần càng thêm đói khát, hận không thể một ngụm ăn cô.

Đáng thương cho tiểu Hoa, đừng nói là hôn, ngay cả việc nắm tay cùng năm sinh cô còn chưa làm qua, làm sao chịu được kích thích cỡ này chứ. Không bao lâu cô liền vô lực, dựa vào lồng ngực cường tráng của Hạ Lưu Ly.

“Thờ ỉ!” Hạ Lưu Ly thấy sắc mặt cô trắng bệch, hai mắt nhìn chằm chằm mình thì không vui nói “Thờ xong rồi nhắm mắt lại!”

Bạch Tiểu Hoa từ ngốc nghếch trở lại như cũ, then quá hóa giận, hung hăng cắn hần một cái.

Đau đớn trên môi khiến Hạ Lưu Ly buông lỏng ra. Nhưng đang hưởng thụ lại bị phương thức này cắt đứt khiến hấn cực kỳ khó chịu. Hấn khó chịu, Bạch Tiểu Hoa lại càng không thoải mái. Đây là nụ hôn đầu của cô, là nụ hôn để tặng cho bạn trai đầu, vậy mà cứ thế bị hấn chà đạp.

Càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng tức, cô không biết sao tự nhiên xuất hiện lá gan lớn, giơ tay tát hấn một cái.

Không khí chợt yên tĩnh, tiếng “bốp” vang lên chói tai.

Hạ Lưu Ly từ nhỏ tới nay chưa từng bị ai đánh, hôm nay cư nhiên bị một người phụ nữ đánh không nói đi, lại còn cảm thấy bản thân không có cách nào động thủ với cô ta. Mà đôi mắt trong trẻo linh động của cô lại hồng hồng như sắp khóc, lại quật cường nhìn hấn, tránh không tránh, ngược đầu đối mặt với hấn.

Bất tri bất giác, tay hấn dần buông lỏng. Nhìn bộ dạng như cừu nhỏ của cô, thái tử cuồng ngạo không ai bì kịp Hạ Lưu Ly rốt cuộc có chút hối hận. Đây là loại cảm giác gì, chính hấn cũng không rõ. Nhưng hấn lại muốn biết, cho nên không thể cứ thế buông cô ra.

Hắn dùng âm thanh có chút khàn khàn nói “Nếu như tôi không khi dễ em nữa thì em sẽ không ghét tôi?”

Bạch Tiểu Hoa bị câu nói bất chợt của hắn làm bất ngờ, nhưng vẫn kiên quyết nói “Không, bởi vì hiện tại dù anh có làm gì nữa tôi cũng ghét anh, hơn nữa là ngày càng ghét.”

“Tại sao?” Nghe đáp án ngoài dự định như thế, Hạ Lưu Ly hết sức khó hiểu, trong lòng cực kỳ khó chịu. Cái loại buồn buồn đau đớn đó thật khó chịu.

“Không có tại sao. Có một số việc là trời sinh trực giác. Trực giác nói cho tôi biết, tôi ghét anh, nếu như có thể, tôi muốn cả đời không có quan hệ gì với anh.” Loại đàn ông tự cao tự đại, bạo lực lại không phân rõ phải trái như thế, cô tại sao không ghét? Nếu cô trả lời là không ghét hắn thì mới là kỳ quái đó.

Con mắt Hạ Lưu Ly âm trầm không thấy đáy, giống như một xoáy nước khiến người ta bị vùi lấp vào đó, không cách nào kiềm chế được.

Bạch Tiểu Hoa có chút nóng nảy, không hiểu sao hắn lại

nhìn mình như vậy.

Ít lâu sau, hắn rót cục mở miệng-

“Được!” Con người mất đi lửa nóng nhiệt tình mà thay thành tảng băng lạnh lẽo “Nếu như em muốn.”

Hạ Lưu Ly năm hai mươi tuổi lần đầu tiên biết được mùi vị bị cự tuyệt.

Kiên ngạo như hắn sao có thể hiểu được cái gọi là tình yêu. Trong trí nhớ của hắn, phụ nữ sẽ không từ chối hắn, chỉ có bày ra vẻ xinh đẹp lấy lòng hắn. Cho nên hắn cảm thấy Bạch Tiểu Hoa đặc biệt chẳng qua vì cô là người đầu tiên cự tuyệt hắn, cho nên hắn mới nhất thời không tiếp nhận nổi mà thôi..

Nhất định là vậy.

Hắn chẳng qua là bị mê hoặc nhất thời mà thôi.

Hắn là Hạ Lưu Ly, sao có thể vì một người phụ nữ không dịu dàng không đáng yêu mà phân tâm chứ?

Từ ngày hôm đó, Hạ Lưu Ly quả nhiên không tìm Bạch

Tiểu Hoa gây phiền toái nữa. Những nữ sinh vì Hạ Lưu Ly mà khi dễ cô cũng buông xuống, mặc dù không cho cô sắc mặt tốt nhưng cũng không thô bạo động thủ như trước nữa.

Bạch Tiểu Hoa rốt cục sống dễ dàng hơn nhiều, áp lực giảm bớt, tâm tình cũng tốt hơn.

Chỉ là lúc nhìn thấy Hạ Lưu Ly, cô lại có chút không tự nhiên, có một loại khản trương không thể diễn tả được. Nhưng Hạ Lưu Ly lần nào cũng chỉ nhìn cô một cái rồi quay đầu đi, giống như không quen cô. Đối với cô tựa như người xa lạ.

Mặc dù trong lòng có chút không thoải mái nhưng lần này chuyện không thoải mái rất nhanh liền trở nên tốt đẹp nhờ cuộc sống vườn trường mà bị xua tan đi.

Bởi vì nguyên nhân bề ngoài, Tiểu Hoa không có biện pháp tham gia đại đa số câu lạc bộ trong trường học. Thật ra thì cô yêu thích ca hát, cũng rất thích khiêu vũ, thế nhưng cô không dám tham gia câu lạc bộ văn nghệ, cho nên tìm một cái câu lạc bộ hết sức tầm thường, rất ít người sẽ chọn. Được mệnh danh là “lãnh môn” —— câu lạc bộ nghiên cứu dược lý thuốc bắc.

Mặc dù có rất ít cô gái sẽ thích cái này, nhưng Tiểu Hoa vẫn tương đối cảm thấy hứng thú, cô vẫn cảm thấy thuốc bắc so với thuốc tây thì tốt hơn, biết nhiều kiến thức linh tinh về dược thảo hơn, nói về dược thảo thì cô cũng có chút ít hiểu biết.

“Hiên Hiên, anh không tham gia câu lạc bộ sao?”

Nhìn bộ dạng lười biếng như mèo của Sở Vân Hiên, Bạch Tiểu Hoa không khỏi lo lắng cho hắn. Người này lúc nào cũng một bộ dáng lười biếng, đối với cái gì cũng không cảm thấy hứng thú, không tham gia bất kỳ hoạt động nào. Mặc dù có rất nhiều câu lạc bộ, chủ nhiệm các câu lạc bộ rồi rít lấy lòng nhưng đại thiếu gia – Sở Vân Hiên hắn vẫn như cũ không nghe thấy bất cứ động tĩnh nào.

“Không tham gia, không có ý nghĩa”. Ngáp một cái, Sở Vân Hiên híp con ngươi hẹp dài, phượng mâu trực tiếp nhếch lên nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Hoa, đột nhiên tà tứ cười một tiếng đưa tay ôm cổ của cô từ từ đến gần cô.

Bạch Tiểu Hoa cả người căng thẳng, cảnh giác ngửa ra sau.

Sở Vân Hiên không cho cô cơ hội chạy trốn, nhẹ nhàng đem cô kéo trở lại.

“Cô khẩn trương như vậy làm cái gì, tôi chỉ là muốn nói cho cô biết, mắt của cô có ghen mà thôi.”

Bạch Tiểu Hoa theo bản năng lấy tay chà đi lại nhìn thấy khóe miệng hắn nhếch lên nụ cười giảo hoạt vui vẻ, mới biết vừa rồi mình bị hắn đùa bỡn, tức giận hất tay của hắn ra, mở quyển sách ra không nhìn hắn nữa.

Sở Vân Hiên ngược mắt, tầm mắt lướt qua Tiểu Hoa, thẳng tắp rơi vào trên người Hạ Lưu Ly cách đó không xa, mà Hạ Lưu Ly cũng chăm chăm nhìn hắn, trong con ngươi xinh đẹp tràn đầy khó chịu cùng lửa giận.

Nhếch khóe miệng tựa như khiêu khích, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Tiểu Hoa .

Hạ Lưu Ly trong mắt lửa giận liền nhanh chóng bị đốt lên đỉnh điểm.

Hắn không thể chắt ngay cái tay kia xuống.

Người chung quanh thấy hấn sắc mặt cực kỳ kém, thắc mắc hỏi, hấn nở nụ cười nói, “Không sao.”

Bạch Tiểu Hoa vẫn cúi đầu xem bài nghi ngờ nghiêng đầu nhìn về phía Sở Vân Hiên, buồn buồn hỏi, “Thế nào?” Không khí giống như có điểm không đúng.

Sở Vân Hiên cười nhạt, môi đỏ mọng khẽ mở, “Không có gì.”

Bạch Tiểu Hoa ồ một tiếng, cẩn thận liếc nhìn Hạ Lưu Ly một cái, thấy hấn thần sắc như thường cùng mấy mỹ nữ bồi bên cạnh hấn. Đáy lòng thâm tức giận, nhỏ giọng rủa một tiếng, ở đáy lòng thâm mắng hấn.

Thật không biết xấu hổ, nam nhân này rõ ràng có nhiều nữ nhân như vậy thích hấn, hết lần này tới lần khác luôn dây dưa cô, còn cướp đi nụ hôn đầu của cô. Rõ ràng cướp đi nụ hôn đầu của cô, thế nhưng bộ dáng lại giống như cái gì cũng không có phát sinh, chỉ có cô ở chỗ này giận dữ không ngừng.

Meo meo cái con khi ! Thật là cái người tính khí thất thường.

. . . . .

Xách theo y phục mới giặt xong, Bạch Tiểu Hoa khẩn trương, lòng bàn tay đổ mồ hôi, bất an bồi hồi đứng ở cửa cầu thang lầu năm khu hai của trường đại học.

Thật vất vả mới thăm được lớp học của Tiêu Lạc Hàn, nhưng cũng không dám đi tìm hắn, mặc dù vẫn tự nói với mình, chẳng qua là trả lại y phục cho hắn mà thôi, không có việc gì lớn, không cần khẩn trương.

Mặc dù vẫn động viên mình cố gắng lên, nhưng chân chính mình lại là kẻ không có tiền đồ, dính vào cửa cầu thang nơi này, thế nào cũng không cử động được.

Đang ở thời điểm cô muốn từ bỏ, Tiêu Lạc Hàn lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt cô, Bạch Tiểu Hoa kinh ngạc bồi hồi đứng bất động ở cửa cầu thang.

“Học muội, em là tới tìm tôi sao?”

Bạch Tiểu Hoa quay đầu lại vừa đứng thấy hắn nở nụ cười âm áp, trong nháy mắt trong tim bỗng đập mạnh, khẩn trương ngay cả nói cũng nói không xong, hàm răng căng thẳng run run, “Này, cái này. . . . . Trả lại cho

học trường.” Nói xong, cầm cái túi cô đang xách đưa tới trước mặt Tiêu Lạc Hàn.

Tiêu Lạc Hàn thật giống như là quên mất cái gì, dừng lại mấy giây mới nghĩ tới, khoái trá nhận lấy, “Thật ra thì có thể không cần trả tôi cũng được, còn phiền toái em đi một chuyến, ha ha . . . .Di? Giặt ? Là em giặt sao?”

Thấy y phục trong túi sạch sẽ lại có chứa mùi thơm ngát, Tiêu Lạc Hàn kinh ngạc nói.

Bạch Tiểu Hoa lúng túng cười nói, “Chỉ là, chỉ là tùy tiện giặt thôi, bởi vì bị tôi làm dơ, cho nên. . . . .”

“Cám ơn em!” Tiêu Lạc Hàn dịu dàng nói, ánh sáng trong con ngươi tràn đầy thần sắc vui sướng.

Hắn thật lòng cảm tạ nở nụ cười, nụ cười đó làm Bạch Tiểu Hoa thiếu chút nữa làm mù mắt (Ari: Chắc tại rực rỡ quá>.<). Một thân hình khổng lồ với trăm năm mươi cân, theo chủ nhân xấu hổ mà nhăn nhó, loại hình ảnh này thấy thế nào cũng kinh khủng. (D : 2 cân = 1kg)

Nhưng Tiêu Lạc Hàn vẫn như cũ duy trì lễ phép mỉm cười, không có nửa điểm chán ghét cùng ghê tởm.

Bạch Tiểu Hoa xin lỗi hẳn, sau đó hướng phòng học mình chạy đi.

Không biết, ở lúc cô sau khi rời đi một cái chớp mắt, Tiêu Lạc Hàn ôn văn nho nhã trên mặt, thiện lương mỉm cười dần dần nhạt đi cho đến biến mất không thấy, thay thế vào đó cũng là lạnh như băng, môi mỏng nhếch lên cười lạnh một tiếng, nếu ấm như gió xuân, con người giống như hai thanh lợi kiếm, ra khỏi vỏ tức thấy máu.

.....

Tiểu Hoa một đường chạy chậm, trên khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn treo nụ cười ngượng ngùng, dọc theo đường đi chọc người đi đường rồi rít ghé mắt, cô ở trường học cũng coi là có cái danh, cơ hồ có rất ít người không biết cô, bất quá còn chưa từng tận mắt thấy bộ dáng cô vui vẻ như vậy, không khỏi cũng có chút kinh ngạc.

Thiếu nữ nào không có mộng xuân? Trong lòng mỗi cô gái, ai cũng có một Bạch Mã Vương Tử.

Bạch Tiểu Hoa cũng không ngoại lệ, Tiêu Lạc Hàn bất

luận là ngoại hình hay là tính tình đều là phong phạm của một Bạch Mã Vương Tử. Nhất là hắn còn giúp cô, ở thời điểm cô khó chịu, đối với cô cười dịu dàng như vậy, thân thể của cô tựa hồ còn lưu lại nhiệt độ của hắn trong áo khoác đó .

Có lẽ là quá mức hưng phấn, cho tới lúc không có thấy rõ đường phía trước, cũng không biết là đụng phải mà cứng như vậy, lỗ mũi còn có chút đau đau.

“Mẹ nó, tên mập mập chết bầm này đi bộ không mở mắt sao?” Thanh âm bén nhọn hà khắc nổ tung, bầu không khí đang yên ả, trong không trung vang lên âm thanh hết sức chói tai.

“Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, thật xin lỗi.” Che lỗ mũi, còn chưa ngẩng đầu nhìn thanh âm người trước mặt là ai liền phản xạ tính trước đứng lên nói xin lỗi, tóm lại là mình đụng vào, hơn nữa đối phương còn là một nữ sinh, đã biết hình thể. . . . . Đoán chừng có thể đem người ta đụng hư đi?

“Thật xin lỗi đã mạo phạm? Cô lại dám đụng vương tử chúng tôi, cô không muốn sống có phải hay không, mẹ mập mập chết bầm, cô mấy ngày nay muốn Tiêu Dao

quán phải không, ngựa hả?”

Hạ vương tử?

Toàn trường chỉ có một Hạ vương tử.

Không phải xui xẻo là như vậy đi, cô không phải là vừa mới thoát khỏi ma chương hấn sao? Tại sao lại đụng vào họng súng của hấn?

Trốn tránh không được, chỉ đành phải ngẩng đầu, bởi vì che lỗ mũi cùng miệng, cho nên nói chuyện thanh âm có chút buồn buồn, “Tôi thật không là cố ý ! Tính như thế nào nói đi, muốn như thế nào mới có thể bỏ qua” Cùng thứ người như thế ở chung một chỗ ngây ngô đã lâu, tự nhiên biết bọn họ khó dây dưa, chỉ cần đợi đến lúc có một chút cơ hội sẽ không thuận theo cũng không buông tha.

Mà cô gái đang uy hiếp mình, chính là người thường xuyên vây lượn bên cạnh Hạ Lưu Ly, con mụ bướm lòe loẹt sắc sỡ kia, thật ra thì đáng ghét cũng xinh đẹp, nhưng là tính cách này. . . . . Thật là làm cho người ta không dám nhìn.

“Rất đơn giản, cô quỳ xuống trước mặt Hạ vương tử

chúng tôi, dập đầu nhận lỗi lầm là được, thuận tiện giúp bốn tiểu thư đem giày lau khô, mới vừa rồi bị cô đập phải.”

“Lâm Tuyết, cô đừng quá phận!” Không phải là không cần thận đụng phải sao, có cần thiết như vậy phải không? Huống chi, cô cũng không thực sự có đập đến cô ta, tại sao cô phải lau giày?

Lâm Tuyết lạnh lùng cười một tiếng, vô sỉ nói, “Cô cũng có thể lựa chọn không làm, bất quá. . . . Cuộc sống sau này của cô đã có thể sẽ không tốt như vậy, nghe nói cô mới vừa lên năm thứ hai đại học? Chẳng lẽ đi tìm đàn ông? Thật là một ả đàn bà thối, câu dẫn hết nơi này đến nơi khác, cô dùng thân thể ghê tởm đó làm sao làm được? Cô cũng không có lòng tự ái sao?”

Nghe được lời của cô ta, Bạch Tiểu Hoa chột vừa ngáng đầu, mâu trung dấy lên lửa giận hừng hực.

Những người này là không phải là những kẻ ăn no không có chuyện gì làm?

Chỉ có Tiêu Lạc Hàn không thể, bọn họ thể nào khi dễ cô, thể nào mắng cô đều được, nhưng là không thể ô

nhằm danh dự hấn như vậy.

“Các người chó có gây sự, giữa tôi cùng Hạ Lưu Ly không phải là như vậy, tôi cũng không có câu dẫn hấn, không. . . . . Tôi ai cũng không có câu dẫn. Các người cũng xem thường tôi, cảm thấy tôi xấu xí, tôi mập. Nhưng các người xinh đẹp như vậy, vóc người tốt như vậy, tại sao còn phải nói như vậy? Chẳng lẽ là các người thật ra là hăm mộ tôi sao?” Bất kể, chỉ cần nhắc đến Tiêu Lạc Hàn, sẽ để cho cô gánh hết thảy tội lỗi đi, hấn là người tốt, càng thêm được mọi người thần tượng lâu dài, không thể bởi vì mình chọc phải thành lời đồn đãi chuyện nhảm kỳ quái.

Cô từ nhỏ đã biết, ngôn ngữ thật có thể cứu sống một người, cũng có thể giết chết một người.

Lời đồn đãi lưỡi dao sắc bén giết người không thấy máu.

Lâm Tuyết tiến lên, tát một cái làm cô ngã xuống, trong đôi mắt lóe lên hận ý điên cuồng, “Hăm mộ cô? Cô coi mình là thứ gì, ha ha, thật là buồn cười, Bạch Tiểu Hoa, cô không ngừng hạ tiện ghê tởm, là do cô bức tôi đến mức này!” Dứt lời, phảng phất cũng không khiến cô ta hết hận mà tựa như còn đến nỗi phải xông lên đá cô.

Cô ta chính là ghen tỵ cô, ghen tỵ ở chỗ mình không xinh đẹp, không thông minh, không vóc người đẹp, nhưng mà lại có thể giành được chiếm được nhiều hoan tâm của đàn ông như vậy. Cô ta không phải người ngu, làm sao không biết, Hạ Lưu Ly mới vừa là cố ý để thân thể cho cô đụng vào. Vốn là loại chuyện như vậy cô ta là đánh chết cũng sẽ không tin, nhưng là, cô ta hôm nay tận mắt nhìn thấy, cái này có thể khiến cô ta không tin được sao?

Tại sao mỗi một người đều như vậy.

Khinh thường đàn bà, thậm chí cũng không hôn cô gái nào, Hạ Lưu Ly cao quý tuần mỹ – Hạ vương tử, cư nhiên sẽ vì một cô gái xấu xí như vậy mà thay đổi giống như đũa ngọc!

Cô đột nhiên nhớ tới lúc nhỏ, nam sinh luôn thích trêu chọc nữ sinh, hơn nữa chỉ trêu một người duy nhất. Bởi vì thích cô ấy, cho nên mới phải khi dễ. Cách làm của Hạ Lưu Ly không phải là như vậy sao? Bởi vì thích Bạch Tiểu Hoa cho nên mới trêu chọc cô ta, không ngừng khi dễ cô ta. . . . .

Thật là quá tức cười.

“Đủ rồi!” Hạ Lưu Ly bắt được Lâm Tuyết sắp mất khống chế, hung hăng đem cô ta đẩy ngã, không vui nhìn chằm chằm cô ta, “Cô nếu tiếp tục như vậy, như vậy. . . . . Tôi sẽ cho cô ném thử một chút tư vị sống không bằng chết.”

Lâm Tuyết kinh ngạc nhìn hắn, không nghĩ tới hắn cư nhiên sẽ ngay trước mặt Bạch Tiểu Hoa khiến mình khó chịu, trong lúc nhất thời, sắc mặt âm trầm, âm tình bất định, cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Hoa.

Hạ Lưu Ly không hề nửa để ý cô ta, phảng phất xem cô ta tựa như là không khí. Ngược lại xoay người đi tới bên người Bạch Tiểu Hoa, đem cô đang ngồi dưới đất nâng người kéo lên, nổi giận ùng ùng nói, “Cô là kẻ ngu sao, người khác đánh cô cô không phản kháng lại hả?”

Bạch Tiểu Hoa vốn là đã đủ ủy khuất, hơn nữa người khiến cô bị như vậy chính là cái tên đàn ông này, hắn có tư cách gì nổi giận mắng cô, dùng sức hất tay của hắn ra, “Đây không phải là ý của anh sao? Nếu như không phải là anh, cô ta có thể tìm tôi gây phiền toái? Nữ sinh

cả trường sẽ hòa nhau bắt nạt tôi sao? Anh mới là cái kẻ ngu, kẻ đại ngu!”

“Cô . . . . .” Hạ Lưu Ly giờ tay, phản rồi nha .

Bạch Tiểu Hoa theo bản năng nhắm mắt.

Chờ đợi trong không trung đau đớn không có đến, len lén mở mắt ra, lại thấy Hạ Lưu Ly vẻ mặt khinh bỉ nhìn mình.

“Quả nhiên là ngu.” Hắc hừ lạnh.

“Tôi cảm thấy mới là người giống kẻ ngu!” Một đạo âm lãnh, thanh âm ẩn hàm lửa giận mơ hồ truyền đến.

Hạ Lưu Ly cùng Bạch Tiểu Hoa đồng thời quay đầu lại, hấp dẫn tầm mắt là trường bào màu đỏ đung đưa trong gió và—— một mái tóc dài đen nhánh

Chung quanh thân thể Sở Vân hiện tản ra hơi thở mãnh liệt chớ đựng vào, trong tròng mắt phượng hẹp dài lóng lánh lửa giận tuyệt đối, tựa hồ có thể đem thân thể của con người thiêu đốt. Hai tay khoanh lại, một loại khí chất quân lâm thiên hạ như ẩn như hiện, khóe miệng hàm

chứa nụ cười vui vẻ, cả người thoát nhìn vô cùng xinh đẹp nguy hiểm, giống như mật hoa hấp dẫn ong bướm tìm đến, tuyệt mỹ, rồi lại như một loại độc dược trí mạng.

Hạ Lưu Ly không cam lòng yếu thế nhìn thẳng hắn, một cái tay cũng không động thanh sắc nhẹ nhàng bắt được tay Bạch Tiểu Hoa.

Động tác này tự nhiên rơi vào trong mắt Sở Vân Hiên, trong con ngươi lạnh mỏng quang mang thoáng qua một tia âm ngoan.

“Gì đây, buông tôi ra!” Tiểu Hoa lại hết sức không phối hợp hắn, ngược lại không nhìn được trừng hắn, dùng sức mà rút tay của mình ra.

Hạ Lưu Ly hận không được tát một cái đập chết cô, Sở Vân Hiên mới vừa châm biếm hắn nhưng khi nhìn đến nhất thanh nhị sở, cái người đáng chết ngu như heo này ném mất mặt mũi của hắn.

“Để cho anh buông tôi ra không nghe được sao? Đơn giản là không giải thích được.” Thật lòng cảm thấy người đàn ông này là một phiền toái, nếu không thì mình

vì sao mỗi lần đụng phải hấn cũng đều gặp chuyện?

Ở lúc cô mãnh liệt giãy giụa, Hạ Lưu Ly tức giận hất tay của cô ra.

Bạch Tiểu Hoa lấy được tự do, lập tức chạy đến bên người Sở Vân hiên, tìm được cảm giác an tâm, núp ở phía sau hấn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười vui vẻ thỏa mãn làm đau nhói mắt Hạ Lưu Ly. Mà người kia không nhìn mình lại còn hất tay mình ra, bàn tay nhỏ bé lại chỉ lôi kéo vạt áo Sở Vân Hiên, bộ dáng như con chó nhỏ bị khi dễ khi chủ nhân đi vắng.

“Hạ Lưu Ly, nơi này là Trung Quốc, chớ đem những thói quen xấu kia của anh mang tới Trung Quốc, nơi này không phải là địa phương anh tùy tiện giẫm võ giương oai, cũng không phải là cô gái nào anh cũng có thể đụng vào!” Sở Vân Hiên lạnh lùng nói xong, liền dặt tay Bạch Tiểu Hoa, ôn nhu nói, “Hoa hoa, chúng ta đi!”

Nhìn Bạch Tiểu Hoa thuận theo mặc cho hấn dặt đi, Hạ Lưu Ly như nghe được thanh âm tan nát cõi lòng.

Đây là loại cảm giác gì, hấn nói không ra, hấn chỉ biết là trong ngực buồn buồn, lửa giận cũng không biết phát tiết

từ đâu, vô luận hấn nghĩ như thế nào cũng nghĩ không thông.

Tức giận một quyền nện ở thân cây, chảy máu cũng không cảm thấy đau, trong đầu chỉ còn lại hình ảnh Sở Vân Hiên cùng Bạch Tiểu Hoa tay trong tay rời đi.

Lâm Tuyết ngã ngòì trên mặt đất, phát rồ nhìn hết thấy mới vừa phát sinh, không dám tin lắng đầu, tự lảm bảm nói, “Không thể nào, quá hoang đường, tại sao, tại sao. . . . .”

Mà bên kia, Sở Vân Hiên sớm đã kéo Bạch Tiểu Hoa tới khoa y tế.

Tự mình giúp cô thoa thuốc, nhẹ nhàng xử lý miệng vết thương bị sưng cho cô.

Bị thương không nhẹ, một cái tát kia của Lâm Tuyết là dùng toàn lực mà đánh, khiến cho nửa gương mặt sưng lên, khóe miệng cũng rách da, vết máu rỉ ra.

“A a. . . . . Đau!”

Sở Vân Hiên liếc cô một cái, không vui nói, “Em còn biết đau? Đáng đời!”

Tiểu Hoa mặt ủy khuất, trong đôi mắt thật to tràn đầy buồn bã, “Tôi đáng thương như vậy, anh còn mắng tôi sao!”

Sở Vân Hiên không để ý tới cô, chẳng qua là nghiêm túc tỉ mỉ đem vết thương của cô lau chùi, thấy cô lâu bầu, đưa tay ấn đầu cô một cái thật mạnh, “Chớ lộn xộn, muốn động tôi cũng không quản em.”

Tiểu Hoa cười hì hì kéo một cái tay khác của hắn, lấy lòng nói, “Biết rồi, tôi không động được chưa.”

Ngoài cửa sổ bị gió cho thổi vào, màn cửa sổ thuần trắng nhẹ nhàng lay động, nam sinh tuần mỹ dịu dàng thay nữ sinh lau chùi vết thương. Năm tháng thanh xuân dù có qua đi, hình ảnh lúc này lưu lại cho dù đến chết cũng khó có thể quên được. . . . .

Sở Vân Hiên không phải là không biết Bạch Tiểu Hoa bị khi dễ, hắn vẫn thờ ơ lạnh nhạt, mặc cho cô mỗi ngày bị đánh rất thảm, sau đó còn làm bộ như không có chuyện gì, bày ra dáng vẻ cười hì hì tới lấy lòng mình.

Hắn vẫn không hiểu rõ cái khuôn mặt cười giả ngu kia có điểm nào giống nữ sinh kiên cường ngang ngạnh đó.

Tại sao cuộc sống không như ý vẫn còn có thể cười vui vẻ như vậy? Minh cũng không cho cô ta cái gì, nhưng vì cái gì cô ta lại làm giống như được cho rất nhiều, dù mỗi ngày đều cho cũng không thỏa mãn.

Cô nhu nhược, cô kiên cường, cô yêu khóc, cô yêu cười, cô dịu dàng, rồi lại hết sức quật cường, cô tự ti, rồi lại cả người tản ra vẻ lạnh nhạt, cô thiện lương rồi lại ác độc với kẻ thù.

Dáng vẻ nào mới thật sự là cô, hẳn không biết, cũng không muốn biết.

Bạch Tiểu Hoa là một sự kết hợp đầy mâu thuẫn, có lúc rực rỡ chói mắt thế giới, không có ai dám đến gần, mà cô cũng không muốn ai đến gần.

Hắn không hiểu, dần dần không muốn hiểu cũng đã hiểu.

Bởi vì cô mâu thuẫn, bất luận là loại diện mạo nào, cũng vẫn là cô, hết sức thích hợp với cô, không có chút nào không ổn.

Hắn thấy được trong mắt Hạ Lưu Ly có mê mẩn, tình cảm, thấy được ghen tỵ, thấy được sự chiếm hữu.

Hắn biết, điều này đại biểu cho cái gì.

Nhưng hắn không cho phép, cô gái này là con mồi của hắn, hắn sẽ không để cho bất luận kẻ nào nhúng chàm, ít nhất hiện tại. Bởi vì hiện tại, trong lòng của cô nhất định chỉ có thể có Sở Vân Hiên hắn, cô chỉ có thể thương hắn.

“Học muội, thật là đúng dịp, sao tôi thấy ở đâu cũng có thể gặp được em nhỉ?” Tiêu Lạc Hàn vừa vào cửa liền thấy Bạch Tiểu Hoa ngồi ở trên giường bệnh, cùng một người tóc dài, thiếu niên tuyệt mỹ yêu mị tà tử.

Nếu như hắn nhớ không lầm, hình như là năm nhất vừa mới chuyển tới nhân vật siêu cấp Sở Vân Hiên.

Con người chột lóe.

Không nghĩ tới Tiêu Lạc Hàn lại đột nhiên xuất hiện, Bạch Tiểu Hoa hết sức kinh ngạc, ngay sau đó cúi đầu xin lỗi, không muốn để cho hắn nhìn thấy mình bị thương, trong lòng cực kỳ ảo não.

“Học trưởng! Ha ha, thật là đúng dịp, anh cũng tới xem

bệnh sao?” Thật muốn cắn rứt đầu lưỡi của mình, tới phòng cấp cứu cũng không phải là chuyện gì tốt, mình lại còn cười vui vẻ như vậy.

Còn có, tại sao hết lần này tới lần khác lại đúng ở thời điểm mình chật vật nhất?

Tiêu Lạc Hàn giống như không hề để ý, ngược lại mỉm cười gật đầu nói, “Ừ, mới vừa học thể dục không cẩn thận ngã xuống, tới đây xin thuốc, bất quá. . . . . nhân viên y tế không có ở đây sao?”

Bạch Tiểu Hoa lúng túng gãi gãi đầu, rầm rì nói, “A . . . . . , thầy thuốc có chút việc, đi ra ngoài, một lát mới có thể trở lại.” Cô cũng không thể nói cho hắn biết, thầy thuốc là bị Sở Vân Hiên ném ra ngoài đi? Hơn nữa còn uy hiếp thầy thuốc trong vòng một giờ không được phép trở lại.

“Như vậy à, vậy thì không có biện pháp, tự tôi giải quyết đi.” Tiêu Lạc Hàn tựa hồ có chút không tin, lại nhìn chung quanh một cái, xác định thầy thuốc không có ở đây mới nhớ tới mục đích của bản thân tự tìm kiếm thuốc khử trùng .

Nhưng thuốc khử trùng, vừa lúc ở trong tay Sở Vân Hiên, hắn đang giúp Tiểu Hoa thoa thuốc.

Bạch Tiểu Hoa bắt được tay Sở Vân Hiên, nhỏ giọng nói, “Tốt lắm rồi, đừng lau nữa, chút ít vết thương này cũng không cần dùng nhiều như vậy, còn lại đưa học trưởng đi.”

Sở Vân Hiên sắc mặt hơi lạnh, nhìn như lơ đãng liếc qua Tiêu Lạc Hàn cách đó không xa một cái, hừ một tiếng, cũng không nói gì, mà đem thuốc bỏ vào trong túi mình.

Bạch Tiểu Hoa nhìn thấy tính trẻ con của hắn không khỏi buồn bực, hắn nghĩ ai cũng mắc nợ hắn chắc? Đường như Tiêu Lạc Hàn không có đắc tội qua hắn nha?

Thừa dịp hắn không chú ý, vèo một cái đem chai thuốc trong túi hắn trộm ra ngoài, cười hì hì chạy đi vừa quay đầu hướng Sở Vân Hiên nói, “Cám ơn anh, Hiên Hiên!”

Sở Vân Hiên sắc mặt khó coi, hừ một tiếng, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

“Học trưởng, anh dùng cái này đi!” Mở ra bàn tay, cười tủm tỉm nói.

Tiêu Lạc Hàn đang dùng giấy khăn lau chùi vết máu, nghe được thanh âm của cô, kinh ngạc ngẩng đầu, ngay sau đó khẽ mỉm cười, “Cảm ơn học muội!” Cũng không có nói dư thừa nói, cũng không có hỏi tại sao thuốc khử trùng ở trên tay cô, mà là rất có lễ phép nói ra câu cảm ơn.

Bạch Tiểu Hoa sắc mặt đỏ lên, khẩn trương nói không ra lời, lắp bắp la hét “Anh dùng mau đi ạ, nếu không vết thương sẽ nhiễm trùng.”

Tiêu Lạc Hàn cười nhạt, đưa tay nhận lấy thuốc, trong lúc lơ đãng, chạm được lòng bàn tay mềm mại của cô.

Bạch Tiểu Hoa chỉ cảm thấy cả người tê rần, thiếu chút nữa đứng không vững.

Tiêu Lạc Hàn lại làm ra vẻ cái gì cũng không phát hiện ra, hết sức tự nhiên nhận được thuốc trong tay, bắt đầu tự mình thoa thuốc. Nhưng thương thế ở bắp chân của hắn khó tránh khỏi muốn cúi người xuống mới có thể thoa thuốc, có chút không tiện.

Cũng không biết lấy dũng khí ở đâu ra, Bạch Tiểu Hoa

bật thốt lên, “Học trưởng, tôi tới giúp anh thoa thuốc!”

Những lời này, để cho trong phòng hai người đàn ông này cũng kinh ngạc, Sở Vân Hiên quay đầu lại nhìn hấn, Tiêu Lạc Hàn hơi ngẩn ra, tâm tình rất tốt gật đầu, tựa hồ thập phần vui vẻ đề nghị, “Tốt, cảm ơn học muội, phiền toái em rồi.”

Mà Sở Vân hiên còn lại là chăm chú nhìn chằm chằm gương mặt Bạch Tiểu Hoa, phượng mâu thoáng qua một tia lưu quang hiểu rõ.

Đây rõ ràng là điềm báo.

Bạch Tiểu Hoa động xuân tâm.

Nhưng là cái tên Tiêu Lạc Hàn này. . . . . Hấn thấy thế nào cũng cảm thấy có điểm không đúng. Cái này nhìn như nam sinh ôn hòa vô hại, đến tột cùng là biểu tượng mà thôi, hay là thật thiện lương như vậy? Bạch Tiểu Hoa tuyệt đối không phải là làm cho nam sinh vừa thấy đã yêu, cho dù là thấy mấy trăm lần, chỉ cần không biết cô, không có giao lưu tiếp xúc qua là tuyệt đối sẽ không thích cô như vậy.

Tiêu Lạc Hàn ưu tú như vậy, sẽ đối với Bạch Tiểu Hoa chưa từng thấy qua mấy lần động tâm sao?

Nhưng nụ cười dịu dàng, cảm thấy có chút cố ý. Hai người đồng thời đều nói ra hai chữ này thật là đúng dịp, đã nói lên hai người bọn họ không chỉ một lần ở nơi này đột nhiên dẫn tới hướng gặp mặt.

Đến tột cùng là thật trùng hợp, hay là cố ý an bài?

Hơn nữa Sở Vân Hiên không có cảm giác sai, người đàn ông này cũng là len lén quan sát mình.

Ánh mắt kia. . . . . Cũng không giống như hắn đã thoát nhìn ôn hòa vô hại như vậy.

Nhìn xuống Bạch Tiểu Hoa cúi đầu đỏ mặt, ngay cả mắt cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Tiêu Lạc Hàn , Sở Vân Hiên không tự chủ hơi nhú chân mày xinh đẹp lên.

“Tốt lắm.” Bạch Tiểu Hoa có chút thở hổn hển chậm một hơi, rõ ràng chuyện tình là nhẹ nhàng như vậy, nhưng cô cảm thấy đã xài hết sức, trong lòng áp lực quả nhiên so với lúc này còn nhiều hơn.

“Cảm ơn em, Tiểu Hoa!” Tiêu Lạc Hàn nhìn cô trợn to con ngươi, cười nói, “Tôi có thể gọi tên em như vậy sao? Dù sao chúng ta cũng coi là bằng hữu, gọi học muội có vẻ xa lạ quá.”

Bạch Tiểu Hoa lớn bằng này rồi mà chưa từng vui vẻ như thế, ông trời già rốt cục mở mắt sao? Hành hạ cô gần hai mươi năm, rốt cục định đem hạnh phúc trả lại cho cô sao?

“Không, dĩ nhiên, không có, không thành vấn đề nữa.”

Sở Vân Hiên chân mày càng nhăn càng sâu, thật sự là không nhìn nổi, xông tới một tay tóm lấy Bạch Tiểu Hoa, khinh bỉ nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói, “Tốt lắm thì đi đi, nên trở về đi”. Hình dáng gương mặt hoa si kia thật là chói mắt.

Tiêu Lạc Hàn giống như không để ý, ngược lại tựa như thuận thế nói tiếp, “Tiểu Hoa, mau trở về đi học, tôi không sao nữa rồi”

Bạch Tiểu Hoa áy náy cười cười, ngượng ngùng nói, “Hắn là Sở Vân Hiên, bạn tốt của em, bình thường chính là cái dáng vẻ này, anh đừng để ý, thật là xin lỗi.”

Sở Vân Hiên vừa nghe lời này cũng không vui lòng, cái gì gọi là hấn bình thường chính là cái này đáng vẻ, anh đừng để ý? Mới vừa thời điểm đối mặt Hạ Lưu Ly, sao cô không nói như vậy?

“Sở Vân Hiên sao, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Tiêu Lạc Hàn con người chột lóe, khóe môi nhếch lên ôn hòa vui vẻ.

“Me too!” Sở Vân Hiên mím môi cười khẽ, nhẹ nhàng liếc hấn một cái, bắt được tay Tiểu Hoa lại nắm thật chặt, nhàn nhạt bỏ lại một câu, “Vậy chúng tôi cũng không quấy rầy học trưởng nghỉ ngơi.” Xách theo Bạch Tiểu Hoa rời đi.

Mãi cho đến đường nhỏ, Bạch Tiểu Hoa mới từ trong tay hấn thoát khỏi, bất mãn nói thầm nói, “Thiệt là, cũng không có cùng học trưởng hảo hảo nói tạm biệt.”

Sở Vân Hiên sau khi nghe xong, không nói hai lời, giận phát tay áo, một thân một mình hướng phía trước đi tới.

Tiểu Hoa thấy thế, đuổi sát đi lên, nhẹ túm chéo áo của hấn, “Anh nổi điên cái gì, chờ tôi một chút.”

Sở Vân Hiên dùng sức rút áo mình về, cũng không quay đầu lại, “Cô trở về cùng học trưởng của cô hảo hảo nói lời từ biệt đi, đi theo tôi làm gì.”

Tiểu Hoa thê mới biết hấn nổi điên vì cái gì, cười hì hì tiếp tục kéo chéo áo của hấn, làm nũng đuôi theo ở phía sau, “Hiên Hiên, anh ghen có phải hay không? Ai ui, yên tâm đi, tôi sẽ không vứt bỏ anh, anh là bằng hữu quan trọng nhất của tôi nga! Ê này, sao anh chạy nhanh quá vậy ——”

Năm tháng tuổi trẻ dài dằng dặc trôi qua, thâm mến cùng cảm nắng, cơ hồ là chuyện trong nháy mắt.

Ở trong nháy mắt tôi gặp anh đó. . . . .

Học kỳ này tựa hồ hết sức bất thường, tại sao nói như vậy, bởi vì học sinh chuyển trường giống như hơi nhiều, hết lần này tới lần khác trước sau không kém mấy ngày, hơn nữa tất cả cùng một ban.

Chủ nhiệm hôm nay vẫn như cũ treo nụ cười khiêm tốn, tân học sinh lần này, thùng thẳng đi lên giảng đài.

“Các bạn học, hôm nay lớp chúng ta lại có bạn học mới,

phía dưới, xin bạn học mới lên đài tự giới thiệu mình đi.”

Satan!

Đây là cảm giác đầu tiên khi Bạch Tiểu Hoa nhìn thấy Lãnh Như Phong.

Người con trai này tóc đen, tròng mắt đen, một bộ áo đen bọc lại vóc người thon dài hoàn mỹ. Mặt hắn biểu hiện nét vô tình, nhàn nhạt liếc mắt nhìn phía dưới đồng học, gọn sóng vô tình trong con ngươi không có một tia quang mang, tựa như không có chút sinh khí, không có chút nhân tính nào.

“Tôi tên là Lãnh Như Phong ——”

Sau đó. . . . .Hắn liền thẳng tắp tiêu sái đi xuống, bắt đầu tìm kiếm chỗ ngồi của mình.

Trong phòng học vang lên tiếng thét chói tai nhiệt liệt của nữ sinh.

Mặt nam sinh co quắp!

Bạch Tiểu Hoa cẩn thận ngẩng đầu nhìn hắn một cái,

thấy hấn cũng chân chính nhìn mình bên này, không khỏi sợ vội vàng cúi đầu. Mà Sở Vân Hiên cũng là luôn luôn trong trạng thái ngủ say, đối với chung quanh phát sinh tình huống nào một chút cũng không rảnh để ý.

“Cực giỏi!”

“Đúng vậy đúng vậy, biểu cảm vô tình trên mặt của hấn ngược lại thật đáng yêu!”

“Cút, cô..., cái cô gái này, cô là thích loại hình mặt co quắp hả.”

“Hắc hắc, nhưng là hấn thật sự là nam sinh tuần mỹ, há há, lớp chúng ta lần này có sức hấp dẫn ghê!”

Trong phòng học náo loạn âm âm mà chủ nhiệm cũng đã sớm chẳng biết đi đâu rồi.

Lạnh Như Phong quét mắt một vòng ánh mắt ngốc trệ chung quanh của mọi người bỏ qua ánh mắt của những nữ sinh xinh đẹp, cư nhiên thẳng tắp bắn về phía Bạch Tiểu Hoa bên kia.

“Không phải là muốn ngồi gần tôi bên này đi?” Bởi vì

Tiểu Hoa là hàng cuối cùng, mà phía trước của nàng vẫn còn có một chỗ trống, cho nên Lạnh Như Phong ánh mắt liền rơi vào nơi đó.

Có làm hay không? Bên trái là Hạ Lưu Ly, bên phải là Sở Vân Hiên, trước mặt lại tới cái tên Lạnh Như Phong kia, còn cho tôi đường sống sao? Bốn bề hoàn toàn là kẻ thù a, những nữ sinh kia sẽ giết mình.

Xin anh, đừng tới đây, đừng tới đây!

Nhưng ông trời già tựa hồ chưa bao giờ thương Bạch Tiểu Hoa, Lạnh Như Phong cứ như vậy thẳng tắp hướng cô bên này đi tới, dưới ánh mắt phẫn hận của mọi người cùng nhiều nữ sinh ghen tỵ, đặt móng an vị ngôi xuống.

Bạch Tiểu Hoa cúi đầu rất thấp, cơ hồ muốn dập đầu ở trên bàn.

Một đôi tay ấm áp mềm mại lại duỗi tới, dính vào trên trán của cô, cô sợ hãi hoảng ngẩng đầu thấy Sở Vân Hiên cười tủm tỉm đang nhìn mình, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, “Gì nữa đây!”

Sở Vân Hiên nói, “Sợ cô dập đầu đau cái trán, cho cô

dập trên tay tôi.”

“Không cần, aiii!” Bạch Tiểu Hoa lần nữa nói, tuyệt vọng nhìn bóng lưng cao lớn tuần mỹ trước mặt cùng cái lão thái thái kia, lắc đầu một cái.

Tính hắn chỉ cần không nói chuyện bất hòa, không dính đập tới hắn là được, nhìn dáng vẻ của hắn, tựa hồ cũng ngơ ngác, cũng sẽ không rất khó dây dưa đi? Chỉ cần không phải giống như Hạ Lưu Ly là tốt rồi.

Nhắc tới Hạ Lưu Ly, không khỏi theo bản năng nghiêng đầu qua ngắm hắn, mà hắn giống như cảm ứng được ánh mắt của cô, cũng vừa nghiêng đầu tới, tầm mắt hai người không tránh khỏi chạm cùng nhau, bùm bùm phóng hỏa thiêu: lửa đốt vắng khắp nơi.

Bạch Tiểu Hoa lộ vẻ mặt kinh sắc, sợ vội vàng quay đầu lại, không dám nhìn hắn nữa.

Hạ Lưu Ly lại có chút thất vọng, mới vừa rồi hắn còn cảm giác mình cùng cô lòng có cảm ứng nhau đây. Mặc dù cô mới vừa nãy bị hoảng sợ, dáng vẻ còn thật sự đáng yêu, nhưng cô ả núp mình như vậy để cho hắn hết sức khó chịu.

Hạ thái tử rất không vui vẻ!

Một ngày trong quá khứ, bình an vô sự.

Trước mặt đồng học quả nhiên đủ an tĩnh, từ đầu tới đuôi cũng không cùng mình nói một câu nào. Tại sao? Bởi vì hấn thể mà lại ngủ từ đầu đến đuôi, không nhúc nhích chút nào.

Thiện tai !

So với Sở Vân Hiên còn có thể ngủ ngon hơn.

Vị đại ca này buổi tối phải đi làm kẻ trộm hay là canh bắt trộm?

Tiểu quý ngủ đầu thai a!

Các nữ dinh vốn là muốn đi đến gần cũng hết sức thất vọng, vốn là còn muốn chờ hấn một lát tự nhiên sẽ tỉnh đến lúc đó cùng hấn nói chuyện cũng có thể, nhưng vị đại ca này một lần ngủ chính là cả ngày, động cũng không động một cái, chủ nhiệm căn bản tựa như không nhìn thấy cho nên hấn ngủ được một cách an nhàn.

Tiểu Hoa cảm thấy trong lòng cực kỳ không thăng bằng.

Những học sinh này lần thiện sợ ác, thật là vô sỉ! Tại sao cô chẳng qua là đánh rắm trong lớp thì bị phạt đứng?

Mong đợi tiếng chuông tan học đã lâu rồi cực vang lên, Sở Vân Hiên bởi vì có chuyện cho nên đã sớm rời đi, mà Bạch Tiểu Hoa còn lại là bởi vì không muốn tài xế đưa đón, muốn độc lập mà kiên trì một mình ngồi trên xe bus đi học.

Mất thấy các bạn học đều lục tục rời đi, trừ vị bạn học ngồi trước mình này, phảng phất ngủ đến thiên hôn địa ám, hoàn toàn không có một chút ý tứ muốn tỉnh lại.

Tiểu Hoa ngồi thật lâu, rốt cực ở lúc trong nháy mắt đó, đưa tay dậm dậm phía sau lưng của hấn.

Vốn cho là ngủ người sâu như vậy, bị chạm nhẹ một cái khẽ chắc chắn sẽ không tỉnh, Lãnh Như Phong phản ứng nhanh nhẹn mà cô mắt thường không nhìn thấy, hấn nhảy lên trên bàn, ánh mắt thẳng tắp nhìn cô chăm chăm.

Bị một đôi con ngươi đen nhánh như mực như vậy trực

tiếp nhìn, Tiểu Hoa chỉ cảm thấy da đầu tê dại, bất an nói, “Cái đó. . . . . Tôi không phải cố ý đánh thức anh, chẳng qua là đã tan học, ừ. . . . . Nên, nên trở về nhà.”

Lãnh Như Phong nheo con ngươi lại, từ trên xuống dưới nhìn Bạch Tiểu Hoa một lần, sau đó từ trên bàn nhảy xuống, bắt đầu thu thập cặp sách của mình .

Người này giống như chưa từng dùng qua cặp sách hay tập vở, thu thập nửa ngày, vẫn như cũ quyển sách là quyển sách, cặp sách là cặp sách. Mà hắn lại như cũ hết sức ngoan cường tiếp tục xếp, dùng sức mà xếp, khuôn mặt tuấn mỹ lãnh khốc đẹp trai kia, vẻ mặt biểu tình vô cảm . . . . .

“Phì . . . . .” Tiểu Hoa cuối cùng không nhịn được, nhẹ giọng chê cười, lại rước lấy cái ghé mắt của Lãnh Như Phong, vội vàng nói “Ngại quá, tôi không phải cố ý, chẳng qua là cái bộ dáng này của anh như đang thi đấu, mặt trời xuống núi cũng chưa thi xong.”

Lãnh Như Phong cau mày, nhìn bài thi cùng túi sách trong tay, ngẩng đầu nhìn Bạch Tiểu Hoa.

“Cái đó. . . . . Cần tôi giúp anh sao?” Bạch Tiểu Hoa

cẩn thận nhìn hấn, nhỏ giọng nói.

Vốn cho là hấn sẽ cự tuyệt, lại không nghĩ rằng, người này dứt khoát lưu loát đem cặp sách tập vở đến trước mặt cô, gương mặt tuấn tú thượng thừa kia, hai viên con người đen nhánh trực tiếp câu lên nhìn cô.

Có chút sợ chậm rãi vươn tay, đem bài thi cùng túi nhận lấy, tùy ý qua loa hai cái đã dọn dẹp thỏa đáng, mỉm cười đưa cho Lãnh Như Phong “Tốt rồi, anh cầm đi.”

Lãnh Như Phong nhận lấy, tựa hồ cảm thấy hết sức thần kỳ, lật xem một chút bên phải bên trái, cuối cùng từ trong túi mình móc ra cây viên kẹo que đưa cho Bạch Tiểu Hoa. (D: xếp có cái cặp sách cũng thần kỳ, tuổi thơ anh bất hạnh quá)

Sau đó xoay người rời đi, lưu lại Bạch Tiểu Hoa tay cầm kẹo que, xóc xếch trong gió (D: hình ảnh này giống như trong anime đứng đực mặt ra, quạ bay đầy đầu, gió thổi vù vù).

Thì ra tên con trai này, đáng yêu như thế!

Làm sao lại mang kẹo que trong người? Bạch Tiểu Hoa

buồn cười đem giấy bọc kẹo que xé ra, nhẹ nhàng ném một cái, thật đúng là ngọt!

Bởi vì không thể nào nói chuyện, cho nên cũng không nói cảm ơn được, mà là dùng viên kẹo đường này bày tỏ thiện ý của hắn.

Lãnh Như Phong. . . . . Thật là một nam sinh kỳ quái!

Ngày thứ hai.

Bạch Tiểu Hoa mới vừa vào phòng học, liền nhận ra được một cỗ không khí bất thường, đang lúc mọi người nhìn chăm chú, lo sợ bất an tiêu sái đến vị trí của mình, lại kinh ngạc phát hiện, trên bàn mình cứ nhiên để một phần bữa ăn sáng nóng hổi, còn tản ra mùi thơm nồng nặc.

Một chén sữa tươi còn ấm, ngào ngọt thơm nức nghi ngút khói, còn có sandwich mới mẻ ngon miệng.

Không trách được tất cả mọi người nhìn mình như vậy.

Bất quá, rốt cuộc là người nào để ở chỗ này ? Có phải để sai chỗ rồi hay không?

Đem giấy ở dưới bình sữa tươi nhẹ nhàng rút ra, thấy phía trên chỉ viết một câu nói ——

“Tiểu Hoa, cảm ơn cô, xin nhận lấy tạ lễ của tôi! Tái bút, là Tiêu Lạc Hàn”.

Bạch Tiểu Hoa dùng một cái, mặt liền đỏ giống như trái cà chua.

Đem thiệp giấy cẩn thận, hết sức trân quý đặt ở trong bàn học mình, dùng laptop gập lại đứng lên.

Nhớ tới dung nhan Tiêu Lạc Hàn tuấn mỹ, dịu dàng cười, tưởng tượng vẻ mặt của hắn lúc viết tấm thiệp này, khoe miệng không tự chủ được nhếch lên. Đặt bữa ăn sáng ở trước mặt, thoát nhìn khả ái như vậy, khả ái đến mức cô không nhẫn tâm ăn.

“Làm sao bây giờ, chị thật không muốn ăn hết các em.”

“Vậy thì vứt bỏ!”

Hắc, thức ăn trước mặt chợt bị một đôi bàn tay trong nháy mắt lấy đi, ở lúc cô còn chưa làm ra phản ứng

trước, liền bị ném vào thùng rác, vinh quang hy sinh.

Bạch Tiểu Hoa nỗ đom đóm, cặp mắt máu đỏ, giờ phút này tức giận đã không đủ để hình dung tâm tình cô, cơ hồ một giây kế tiếp cô sẽ phải nổ tung.

“Hạ Lưu Ly, anh làm gì? Anh tại sao tùy tiện vứt bỏ đồ của tôi.” Không có người nuôi dạy, không có tư cách, thật là tên đàn ông không có chút lễ phép.

“Tự cô nói không ăn thôi, cho nên bồn đại gia hảo tâm giúp cô giải quyết xong a, thế nào, quá cảm động sao?” Hạ Lưu Ly cười lạnh, trả lời lại một cách mỉa mai. Bạch Tiểu Hoa bị ánh mắt hằn nhìn xuống đến hoảng sợ và ưu thương, rõ ràng người làm sai là hấn mà, vì sao lại còn làm ra vẻ mặt như thế này?

“Cái tên hỗn đản này, căn bã!” Bạch Tiểu Hoa giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, kìm nén nước mắt sắp chảy ra như bão tố, giẫm chân mạnh đi tới hướng thùng rác.

Hạ Lưu Ly nhanh tay lẹ mắt, chạy tới nắm chặt bả vai cô, lạnh giọng quát, “Em muốn làm gì?”

“Hừ, không cần anh để ý.” Hung hăng hất tay anh ra,

bướng bình khom lưng xuống, đem bàn tay vào trong thùng rác.

Hạ Lưu Ly thấy hành động này, liền biết cô muốn làm gì, thoáng chốc cảm thấy máu dồn lên tới não, huyết áp tăng vọt trong nháy mắt, suýt nữa phun ra một bụng máu rồi.

Chặn ngang kéo cô lại, không để ý cô chửi bậy hay cắn xé, vẫn cứ kéo cô đến chỗ ngồi của mình, dốc sức giữ lấy cô.

Mang điểm tâm của mình đẩy đến trước mặt cô, dùng giọng điệu ra lệnh không thể phản kháng, “Ăn!”

Bạch Tiểu Hoa hừ lạnh một tiếng, nhìn cùng không nhìn một chút nào, hất mặt nhìn qua chỗ khác.

Hạ Lưu Ly như một con sói hung bạo, ngấm ngấm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn mà bướng bình kia, hận không thể đem cô ra ăn tươi nuốt sống.

“Đừng để tôi nói lần thứ hai, ăn cho tôi.”

Tầm mắt Bạch Tiểu Hoa ý thức nhìn tới chỗ ngồi của Sở

Vân Hiên, lại phát hiện ra rằng nhãi này có việc đã rời đi đêm qua, mãi cho đến buổi điểm tâm hôm nay, đều không có xuất hiện.

Hạ Lưu Ly đem miếng pho mát thật ngon đưa tới bên miệng cô, không chút nào để ý đến tiếng hét chói tai xung quanh, lạnh lùng nói, “Ăn!”

Bạch Tiểu Hoa quay đầu, bất luận anh ta có ra lệnh như thế nào, cô đều không ăn.

Cuối cùng, cô há miệng ra, con mắt Hạ Lưu Ly sáng lên, lại phát hiện cổ tay mình đau nhói, Bạch Tiểu Hoa hung hãn cắn cổ tay của anh, hàm răng bén nhọn dường như không bỏ qua miếng thịt nào của anh.(Ari: Chị cắn anh Ly nhiều nhất thì phải)

Nhú mi, anh chịu đau.

Để cho cô cắn, vẫn kiên trì đưa đồ ăn hướng về phía cô, bình tĩnh phun ra một chữ, “Ăn.”

Bất đắc dĩ Bạch Tiểu Hoa buông anh ra, lại thừa dịp anh thả lỏng, cướp đi đồ ăn trên tay anh, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, không chút do dự ném vào thùng

rác.

Nhìn thấy một màn này, tất cả yên lặng, mọi người dường như đã quên hô hấp, tất cả đều ngây ngốc xem một màn đầy kịch tính trước mắt này.

Hạ Lưu Ly ném đồ ăn của Bạch Tiểu Hoa, trong nháy mắt, Bạch Tiểu Hoa ném đồ ăn của Hạ Lưu Ly.

Quá cường hãn rồi.

“Em – -” Con mắt Hạ Lưu Ly ngày càng lạnh, giống như băng tuyết tràn ngập, làm cho người ta trong lòng phát lạnh đến chết, “Thật sự chết chắc rồi!”

Lúc này Bạch Tiểu Hoa mới nhớ bản thân mình mới vừa làm cái gì, trong lúc này cũng dọa sợ không dám hành động một chút nào.(Ari: Chị làm nhanh hơn nghì :))

Trong nháy mắt tay Hạ Lưu Ly sắp bắt lấy áo cô, một bàn tay lớn ấm áp khác nhanh chóng nắm lấy eo cô, thoải mái ôm vào trong lòng, thoát khỏi móng vuốt của Hạ Lưu Ly.

Bạch Tiểu Hoa kinh ngạc ngẩng đầu, lại thấy một đôi mắt

đen nhánh.

Là anh ta—

Mặt Lãnh Như Phong không chút thay đổi nhìn Hạ Lưu Ly, trên khuôn mặt tuần mỹ, lãnh lẽo như không, giống như làm một chuyện hết sức tự nhiên.

Mặt Hạ Lưu Ly đã vắn vẹo, nhìn cô gái trốn ở trong lòng Lãnh Phong, chỉ cảm thấy một loại thất bại sâu sắc, toàn thân vô lực.

Mà Lãnh Như Phong cũng không cho Tiểu Hoa có cơ hội thở dốc, trực tiếp đem cô khiêng trên vai, như cơn lốc biến mất.

Lưu lại một khuôn mặt ảo não và phần nộ của Hạ Lưu Ly.

Một đường lắc lư, dạ dày Bạch Tiểu Hoa thiếu chút nữa bị vỡ ra. Tay của cô gắt gao nằm trên bả vai rắn chắc kia, một đường chạy trốn, làm cho cô sắp hôn mê.

Cũng không biết chạy được bao xa, càng không biết chạy đến nơi nào. Lúc ngừng lại, vẻ mặt Bạch Tiểu Hoa

trắng bệch, toàn thân run rẩy.

”Vù vù...” Kịch liệt thở hổn hển, nói chuyện đã bắt đầu lấp bắp, “Sống, sống lại rồi.” Xém chút nữa là chết rồi.

Trái lại Lãnh Phong, khiêng mình nặng như vậy, chạy xa như vậy, mà mặt không đỏ tim không đập mạnh, giống như người không có chuyện gì, vẻ mặt bình tĩnh đứng dựa cạnh tường, nhìn mặt trời, mặt vẫn như cũ không chút thay đổi.

“Cảm ơn anh, vừa mới giúp tôi.” Bạch Tiểu Hoa nhẹ giọng nói.

Nhưng người đàn ông này giống như không có nghe thấy, cũng không quay đầu lại, vẫn như cũ tựa vào cạnh tường, ngẩng đầu nhìn mặt trời âm áp.

“Ài!”... Khẽ thở dài một cái, biết cùng người đàn ông này nói chuyện là không tốt, cũng không nói nữa, đỡ phải chọc phiền người khác.

Lúc này mới bắt đầu đánh giá chỗ này, không đoán sai mà, nơi này chắc là tầng cao nhất.

Ngược lên bầu trời cách đó không xa, pha chút gió mát, thổi vào người hết sức thoải mái, trong không khí tự nhiên còn có mùi vị của hoa và cỏ, hết sức sảng khoái.

Thật sự là một nơi tốt.

Quay đầu, đã thấy Lãnh Phong tựa vào góc tường, đầu hơi nghiêng, nhắm mắt lại, lẳng lặng ngủ thiếp đi.

Ánh mặt trời chiếu sáng trên mặt anh, làn da trắng bạch như bệnh sáng lên, lông mi dày đậm cong vút, giống như bờ phiến. Bộ dáng anh ta ngủ, hết sức an tĩnh, Tóc đen bóng vô cùng mềm mại, có vài sợi dài bay nhẹ trong gió xuân, cuối cùng dán trên trán anh ta. Không cần phải sửa lại, sự tự nhiên này làm nên mộ hình dáng hết sức đẹp, có vẻ tướng mạo của anh càng nhu hòa hơn, không phải nhà lạnh như băng.(Ari: *tưởng tượng* đẹp trai quá)

Đột nhiên cực kỳ hâm mộ anh ta.

Người này hình như là loại người độc lai độc vãng, mà còn không để ý đến ánh mắt người khác, tự do tự tại, muốn làm gì thì làm.

Thật tốt!

Bạch Tiểu Hoa không tự giác liền đối với Lãnh Phong sinh ra một cảm giác tốt đẹp, rất muốn kết bạn với anh ta. Vì thế lặng lẽ đi đến bên cạnh anh ta, nhẹ nhàng dựa vào vách tường ngồi xuống.

Vừa rồi anh ta mới nhìn cái gì?

Nhìn theo ánh mắt của anh ta, Bạch Tiểu Hoa cũng ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời.

Nhìn một hồi, cảm thấy không có gì đặc biệt, có chút thấy vụng.

“Tôi không phải đang nhìn mặt trời.”

Bên tai truyền đến tiếng nói nhàn nhạt của anh ta, có lẽ vì bình thường không nói gì, cho nên giọng nói có chút khàn khàn khô khốc, lại vô cùng có hương vị, một loại...hương vị đàn ông nhàn nhạt.

“Tôi không nhìn mặt trời.” Giống như người làm chuyện xấu bị bắt lại, Tiểu Hoa chợt dạ phản bác, nghiêng đầu sang chỗ khác.

Bên người truyền đến âm thanh lác đác thưa thưa, Bạch Tiểu Hoa thấy anh ta đứng lên, dùng vế mặt nghi hoặc nhìn anh ta.

Anh ta không nói gì nhiều, chỉ bỏ lại hai chữ chờ tôi, liền rời đi.

Bất quá 10 phút sau, Lãnh Phong lại xuất hiện, Bạch Tiểu Hoa kinh ngạc nhìn thấy nhiều thứ trên tay anh ta, không hiểu anh ta muốn làm gì.

Lãnh Phong cầm gói trong tay đưa tới trước mặt cô, biểu tình trên khuôn mặt, vẫn như cũ không có tí tí biểu cảm gì, chỉ là thản nhiên nói, “Cho cô.”

Tò mò nhận lấy, Bạch Tiểu Hoa chân chừ mở cái gói ra, lập tức ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh ta, “Anh...”

Lãnh Phong không nói gì thêm, mà lại ngồi xuống kế bên cô.

Đống đồ trong túi, chúng là bữa ăn sáng mà Tiêu Lạc Hàn mang tới, nhưng mà mình chưa kịp ăn lại bị Hạ Lưu Ly ném vào thùng rác.

Sữa tươi, bánh Donut, còn có sandwich.

Không biết là loại cảm giác gì, nước mắt Bạch Tiểu Hoa liền chảy xuống.

Cô nghĩ đến một câu nói — Có đôi khi, một câu quan tâm cùng hành động vô ý, lại có thể làm tan biến tất cả sự kiên cường.

Cô lấy sữa ra, chảy nước mắt, hung hãn hút một hơi, sau đó nuốt từng ngụm từng ngụm bánh Donut.

Lãnh Như Phong vẫn tựa vào tường như cũ, đứng lặng bên cạnh cô, ngẩng đầu nhìn trời.

Nước mắt Bạch Tiểu Hoa ngày càng nhiều, cuối cùng khóc lớn lên, dường như khàn cả giọng, đem tất cả ủy khuất cùng phẫn nộ trong lòng đều theo nước mắt chảy ra ngoài.

Tại buổi sáng ấm áp này, nước mắt thiếu nữ, sự dịu dàng thiếu niên, lặng yên, xinh đẹp như một đóa hoa.

Bắt đầu từ hôm nay, quan hệ hai người bắt đầu thân thiết

một cách nhanh chóng.

Trong mắt Bạch Tiểu Hoa khuôn mặt Lãnh Phong vẫn không chút thay đổi, sẽ không còn cảm giác sợ hãi nữa.

Người đàn ông nhu hòa lương thiện, không nhất định phải biểu hiện trên mặt, đây là lần đầu tiên Bạch Tiểu Hoa nghĩ như vậy, cũng mới lĩnh hội được cảm giác này.

Trong mối quan hệ đó như một tam giác vô cùng hòa hợp, Sở Vân Hiên cũng không đối đãi với Lãnh Như Phong như Hạ Lưu Ly cùng Tiêu Lạc Hàn. Việc này cũng khó trách, bình thường Lãnh Phong đều ngủ, ngẫu nhiên tỉnh lại cũng không nói gì, chỉ nhìn lướt qua Sở Vân Hiên đang chế giễu hoặc nói truyện cười gì đó, sau đó lại cảm thấy nhàm chán, tiếp tục đi ngủ.

Ba người bên này quá thoải mái, không có nghĩa là người bên cạnh nào cũng thoải mái.

Tính tình Hạ Lưu Ly càng ngày càng không tốt, ai cũng không dám nói chuyện với anh ta, sợ chọc vào lại trở thành nơi trút giận. Tính tình của Hạ Lưu Ly như bom hẹn giờ, bị nổ bùm một cái hài cốt không còn.

Nhưng hôm nay, Hạ Lưu Ly dường như hết sức bình tĩnh, cũng không có động tĩnh gì lớn, mà là an phận ngồi một chỗ, chuyên tâm đọc sách.

Đúng là gặp quỷ, Hạ Lưu Ly tự nhiên lại đọc sách sao? Nếu là như vậy lão thiên gia cũng phải cảm động chảy nước mắt vui mừng.

Nếu có người nào can đảm chạy lại nhìn xem, khẳng định sẽ bị sét đánh làm cho ngoài khét trong sống.

Bởi vì thứ Hạ thái tử xem không phải cái gì khác, mà là sổ tay 36 kế yêu đương.

Người này trong mắt mọi người là đại thiếu gia hoa tâm, lãng tử bất cần đời, kỳ thật vẫn là một con gà tơ. Tuy có nhiều mỹ nữ xung quanh, có lẽ từ nhỏ đã thích sạch sẽ, mà Hạ thái tử lại không thích người dưới thân toàn mùi nước hoa, đối với những người phụ nữ này đều không có hứng thú, chỉ cho phép các cô ngồi xa anh ta một chút, khoảng một cánh tay hay gì đó của anh.

Lần trước cướp đi nụ hôn đầu của Bạch Tiểu Hoa, kỳ thật cũng là nụ hôn đầu tiên của anh ta.(Ari: à há, anh Ly sạch nhòa :-D)

Giờ phút này, người này đang hăng hái xem quyền sở tay nhập môn sơ cấp tình yêu này, thật sự cân nhắc mỗi một điều trong này.

Bỗng dưng, Bạch Tiểu Hoa cảm thấy một trận gió thổi qua, liền đứng dậy mà nổi cả da gà, quay đầu, liền nhìn thấy Hạ Lưu Ly đang nhìn chăm chăm vào mình, thấy cô cũng nhìn anh ta, không khỏi cười một nụ cười tươi, lộ ra một cái răng anh u ám, dọa Bạch Tiểu Hoa đồ mồ hôi lạnh, cũng không dám nhìn anh ta, chỉ cần là bên trái, cô giống như không thấy gì, giống như phong tỏa.(Ari: Nụ cười sát gái của anh bị chị biến thành nụ cười hắc ám.. A men)

Hạ Lưu Ly liền buồn bực.

Bên trong rõ ràng có ghi, đối với người thương yêu nhất định phải ôn nhu, không được lớn tiếng chửi bậy, mỗi ngày đều phải cười với cô, để cho cô cảm thấy rằng được ở cùng với mình hết sức thoải mái, cũng có cảm giác an toàn.

Vì thế, thái tử Hạ lại nở nụ cười, cười ôn nhu như thế, thậm chí hàm răng trắng luôn tự hào của anh ta cũng lộ

ra. Cũng không đúng rồi, sau khi anh ta nở nụ cười như thế, Bạch Tiểu Hoa giống như càng bài xích anh ta một cách nghiêm trọng, trước khi còn có thể nói chuyện qua loa, còn có thể có cơ hội cùng cô đối diện, mà lúc này giống như là số không, anh ta hoàn toàn bị nhốt vào lãnh cung rồi.

Vì thế, Hạ thái tử một chút cũng không nổi giận bắt đầu sử dụng chiêu thứ hai, đó chính là hoa tươi.

Không có cô gái nào không thích hoa, cho nên hoa luôn luôn là sát chiêu của các nam sinh.

Buổi sáng trời mới nhô lên Hạ Lưu Ly liền rời giường, lần đầu tiên kiên trì đến trường học, sau đó để trên bàn của Bạch Tiểu Hoa một bó hoa Hồng Mân Côi. Sau đó lại lặng lẽ rời đi, đợi cho đến khi đi học, mới từ trong xe bước ra, tâm tình kích động chạy về phía trường học. Anh ta khẩn cấp muốn thấy biểu tình của Tiểu Hoa, cô nhất định sẽ rấy vui vẻ, sau đó liền cùng anh hòa hợp.

Mà đến khi anh ta bước vào phòng học, không khí vẫn như ngày thường, Bạch Tiểu Hoa vẫn như cũ cùng Sở Vân Hiên đùa giỡn, Lãnh Phòng ngồi phía trước ngẫu nhiên cùng trò chuyện.

Càng nghĩ càng thấy lạ, vì sao đến lúc này cô không có phản ứng?

Khi ánh mắt của anh ta nhìn xuống thúc rác, cư nhiên phát hiện ra hoa của mình tặng, lại vô cùng thê thảm nằm trong đó.

Vì cái gì lại vứt đi? Anh ta không có ki tên, sẽ không có khả năng Tiểu Hoa bởi vì anh đưa mà vứt đi?

Chẳng lẽ vì hoa Hồng Mân Côi quá tục sao? Cũng đúng, Hồng Mân Côi rẻ như vậy, cũng không phải là loại sang quý gì, đương nhiên cô sẽ không đặt trong mắt, thật sự là ngu dốt đến chết, tự nhiên mua hoa Hồng Mân Côi, trở về phải nói cho quản gia kia thông suốt.

Vì thế , vừa rạng sáng ngày thứ hai, Hạ Lưu Ly lại ôm một bó hoa Hồng Lam thật to, đặt ở trên bàn Bạch Tiểu Hoa, lần thứ hai lặng lẽ rời đi.

Đợi cho đến khi các học sinh lục đục kéo đến đông đủ, mới ngáp, cực kì hưng phấn chạy về phòng học.

Lần này, như anh ta ước nguyện thấy được hoa hồng

lam, thành công, Bạch Tiểu Hoa chấp nhận hoa hồng,

Mà đến khi anh ta đến gần mới thấy, thiếu chút nữa xù lông lên! Chỉ thấy Sở Vân Hiên đem bó bông hồng lam kia đặt ở trên bàn của mình, một cái bông đã bị cắt, sau đó kéo từng cánh hoa hồng ra, sơn móng tay.

Trong lớp học thể dục, Bạch Tiểu Hoa đang tính tranh thủ lúc rảnh rỗi, nghỉ ngơi trước tiết học kinh tế cực kỳ độc ác.

Mới vừa thay đồng phục xong, cô đi ra liền bị một đám nữ sinh kéo đến góc hành lang, sắc mặt không thiện cảm nhìn chằm chằm vào cô, có mấy người nữ sinh nhìn có vẻ hung dữ, thậm chí đã bắt đầu mạnh tay đánh cô rồi.

“Hạ Lưu Ly vì mày mà không đến trường học một tuần rồi mày biết không?”

“Thật lạ, rõ ràng là người quái dị, vì cái gì chứ?”

“Dạy dỗ trước rồi nói sau đi!”

“Thật là một người xấu xí ngu ngốc.”

Đại khái bảy tám nữ sinh, mỗi người một câu, lú lú

không ngừng.

Trường học chính là một xã hội nhỏ kéo bè kéo phái, cho nên tạo ra một đám đàn độn như vậy.

Bạch Tiểu Hoa cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng, quật cường nhìn các cô.

Không biết là vì bọn họ mà cảm thấy bi ai, hay là vì chính bản thân cô.

Rõ ràng cô nên ghen tị với các cô ấy, oán hận các cô ấy, hăm mộ các cô ấy. Thế nhưng vì cái gì, lại cứ làm cho suy nghĩ rối rắm lại, các cô ấy hăm mộ cô, ghen tị cô, còn cô đang thâm cười nhạo những nữ sinh ấy.

Tự khinh bỉ bản thân mình, xem thường sự ghen tị của mọi người, như vậy xin hỏi, những người này, cuối cùng là dạng người gì?

Cô thật muốn tát một cái để cho mấy cô nữ sinh này tỉnh lại, nhưng cô không dám. Cô sợ bản thân mình chưa kịp mài móng vuốt, đã bị làm cho sạch sẽ rồi.

Lòng người, thật sự đáng sợ.

Ghen tỵ, có thể hủy hoại một người con gái.

Bạch Tiểu Hoa cảm thấy bất đắc dĩ, hèn mọn như bản thân mình, chỉ muốn im lặng, kết thúc bốn năm đại học để không nuôi tiếc mà thôi. Một yêu cầu nhỏ như vậy, ngược lại lại thành hy vọng xa vời.

“Các cô ở trong này làm cái gì?”

May mắn, để cho cô may mắn gặp một người như vậy...

“Giờ học đã xong lâu rồi, vẫn còn không tản ra?”

Cái người này luôn luôn làm cho mình xấu hổ, không chịu nổi, thời điểm cần có sự giúp đỡ lại xuất hiện một người con trai.

“Đừng để cho tôi nói lại lần thứ hai, lập tức tản ra!”

Cô giống như là lần đầu tiên thấy anh ta lộ ra vẻ tức giận như vậy, mày có hơn nhăn một chút, con mắt ôn hòa sáng lên một tia sắc bén, giọng nói có chút nặng, lại vẫn lạnh nhạt tiêu soái như cũ, ôn nhu như ngọc.

Hóa ra, mỗi lần anh nóng giận vẫn ôn nhu như vậy.

Tiêu Lạc Hàn như là thần Thủ Hộ của cô, mỗi lần đều có thể giải cứu cô trong lúc nước sôi lửa bỏng.

“Cô không sao chứ?”

Tiểu Hoa lắc đầu, “Không có việc gì, cảm ơn anh.”

Tiêu Lạc Hàn cười nhẹ, “Cảm ơn tôi cái gì? Tôi chỉ qua nhắc nhở các cô ấy thời gian lên lớp nhanh mà thôi.”

Nháy mắt một cái, dường như không cần nói nhiều lời, chỉ im lặng nhìn cô

Tiểu Hoa biết, đây là Tiêu Lạc Hàn cấp cho mình một bậc thang, không hề muốn thương hại sự tự tôn của mình mà thôi.

Ngẩng đầu, lại phát hiện anh ta vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào cô, trong con mắt sáng dường như nhìn thấu tất cả, làm cho cô cảm thấy sợ sệt nhưng cũng say mê.

Khi cô phục hồi tinh thần lại, lại phát hiện anh ta đang nắm tay cô, mà cô cũng không cự tuyệt, tất cả đều cực kỳ tự nhiên. Bàn tay to lớn của anh ta, bao phủ lấy bàn

tay nhỏ bé của cô, thật ấm áp.

Dường như cái gì cô cũng không nghe được, nhìn không thấy, toàn bộ thế giới đều thành một màu xám trắng, chỉ có anh ta là màu sắc rực rỡ.

“Có đôi khi, cảm thấy em giống như một loại động vật.”

Sắc mặt Bạch Tiểu Hoa đang say mê trong xuân tình lại ngẩn ra, lúc nghe được anh nói cô như động vật, tâm, có chút bối rối. Cô biết cô giống loại động vật đó, cho nên đối với chuyện đó hết sức miễn cảm, tuy cô tự nói bản thân mình, Tiêu Lạc Hàn là vô ý, là không cẩn thận, cũng không phải thật sự đùa cợt cô, nhưng, lại vẫn cảm thấy đau đớn.

“Chính em không cảm thấy sao?” Tiêu Lạc Hàn giống như không biết cảm xúc của Tiểu Hoa, cũng không nhìn sắc mặt của cô càng lúc càng khó nhìn, ngược lại giọng nói vẫn như cũ, thản nhiên nói, “Em luôn từ từ đi, từ từ chạy, từ từ đi bộ, từ từ phơi nắng, đến ngay cả tình cảm... Cũng từ từ, mỗi lần nhìn thấy em, anh đều nghĩ đến con rùa!”

“Ô Quy!”(Ari: Con rùa nha) Bạch Tiểu Hoa chấn kinh

rồi, kinh ngạc, trong lòng khó chịu nháy mắt đã biến mất, sắc mặt tái nhợt chợt hồng hào, tâm tình khuân trương đã thả lỏng, tình cảm thất vọng lại cháy lên mãnh liệt.

“Chẳng thế thì em cho là con gì?” Biểu tình của Tiêu Lạc Hàn cực kỳ hồn nhiên cũng cực kỳ vô tội nhìn Bạch Tiểu Hoa, khéo miệng ôn nhu thanh nhã cười.

“Ha ha...” Bạch Tiểu Hoa cười gượng, xấu hổ nói, “Em chỉ là kinh ngạc chúng ta nghĩ đến cùng một loại động vật, kỳ thật em cũng đang chuẩn bị nói Ô Quy.”

“Thật vậy sao? Anh liền biết em cũng nghĩ như vậy, khả khả.” Tiêu Lạc Hàn dường như thật sự rất cao hứng, thường ngày rất nghiêm túc, thế nhưng trong ngày hôm nay lại nở một nụ cười, tuy cũng là nhàn nhạt, cười ôn hòa, nhưng chưa bao giờ cô thấy anh cười thoải mái như vậy.

Đương nhiên, nụ cười của anh có thể ảnh hưởng đến Bạch Tiểu Hoa, trước khói mù bay qua mà phát sáng, một lần nữa đạt được hy vọng làm cho người ta càng thêm thỏa mãn, cao hứng, hơn nữa không thể buông tay.

Đây là một lễ vật mà anh cho cô, một biệt hiệu.

Anh nói, Ô Quy kỳ thật rất đáng yêu.

Anh nói, nhà anh trước kia có nuôi một con rùa.

Anh nói, chúng ta kết giao đi.

Khoảng thời gian này, đối với Bạch Tiểu Hoa như dừng lại. Thế nhưng, lá rụng xuống, rơi trúng đầu Bạch Tiểu Hoa đang ngây ngốc.

Tiêu Lạc Hàn cười nhẹ, khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài sạch sẽ xoa xoa đầu cô, cẩn thận đem mấy cái lá cây lấy ra.

Sau đó, anh ôn nhu nhìn cô, thật sự nói, “Tiểu Hoa, có muốn cùng anh kết giao không? Chỉ là Ô Quy của một mình anh...”

Trong phút giây này, dường như thế giới của Bạch Tiểu Hoa đã nở hoa tình.

Chương 2: Bốn người đều là kẻ điên

Bạch Tiểu Hoa nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại, cuối cùng bắt đầu dĩ mở mắt ra, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào trần nhà.

Haizzzzz!

Thật sự là buồn bực chết được, sao bản thân mình lại ngốc như vậy? Người ta đều đã mở miệng, khi đó cô không mau nhào lên đi lại còn giả bộ rụt rè, thật là muốn tát mình một cái mà!

Buổi chiều nhận được lời thổ lộ của Tiêu Lạc Hàn, bởi vì khẩn trương quá mức, lại lắp bắp trả lời, ”Này...cái này... Em phải đi hỏi ba em một chút!”(Ari: Một lí do thoái thác không tồi, mấy bạn có thể học tập :-D)

Lúc ấy, mặt Tiêu Lạc Hàn đã lạnh băng, bị mình nói câu này vài giây sau cũng không nói nên lời.

Hiện tại nhớ lại, cô cảm thấy xúc động muốn chui xuống hố.

Cô ảo não, mí mắt dần không chịu nổi mà ngủ thiếp đi, cũng không biết mơ thấy cái gì, khoe miệng Tiểu Hoa nở nụ cười.

Mãi cho đến ngày hôm sau cô mang theo mắt gấu trúc đi tới trường học, vừa đến cổng trường, liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Tiêu Lạc Hàn quá xuất sắc đứng bên ngoài cổng trường được rất nhiều người chú ý, người trong trường hầu như đều biết hắn nên cũng không dám lại gần, nhưng vẫn có nhiều người đi đường đều nhao nhao liếc trộm cô, có một số nữ sinh còn lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Bạch Tiểu Hoa không biết vì sao, tâm tình có chút hỗn loạn.

Cúi đầu xuống giả vờ không nhìn thấy hắn, chậm rãi đi về phía cửa trường, hy vọng Tiêu Lạc Hàn không phải đang đợi cô.

Bây giờ là lúc sắp vào lớp, nên đặc biệt nhiều người.

Thừa dịp hỗn loạn, Tiểu Hoa nhanh chóng chạy tới

trường, xấu hổ ngày hôm qua chưa tan hết, cô không có khả năng đối mặt với Tiêu Lạc Hàn bây giờ.

Nhưng mà ông trời đúng là thích đối nghịch với cô, cô muốn chạy, nhưng người khác lại không cho cô thực hiện được.

Tiêu Lạc Hàn vui vẻ đứng trước mặt mỉm cười với Tiểu Hoa, cúi đầu nhìn bộ dáng bối rối của cô, cười nó, “Hi! Tiểu Ô Quy!”

Bạch Tiểu Hoa ngẩng đầu, không được tự nhiên nhìn hắn một cái, lại cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Hi...”

“Anh đang đợi em, đi thôi!” Dứt lời, tự nhiên dắt tay cô đi, cũng không thèm để ý những ánh mắt kinh ngạc xung quanh.

Bạch Tiểu Hoa cũng bị hành động của anh làm cho tay chân luống cuống, cho dù không cần nhìn cô cũng biết, bản thân mình đang bị ánh mắt căm phẫn lạnh như băng của nữ sinh chung quanh xử chém rồi, hung hăng chém nát—

Từ hôm qua cho đến hôm nay, tâm tư cô vẫn đang ở

trạng thái mơ hồ. cô cảm thấy tất cả mọi chuyện xảy ra đều không chân thực, không có bạn bè, bản thân cũng không có bạn trai, trong một tháng gần gũi ở đây, toàn bộ những điều cô có được, đều là nhưng người ưu tú trong trường như vậy, cô cảm thấy quá giả dối.

Hạnh phúc tới quá nhanh, làm cho cô có chút phản ứng không kịp.

Tiêu Lạc Hàn vẫn nở một nụ cười ấm áp như cũ, coi những ánh mắt chung quanh như không có, gặt gao nắm lấy tay cô, cúi đầu hỏi, “Em rất lạnh sao?”

Bạch Tiểu Hoa không dám ngẩng đầu nhìn anh, chỉ lắc đầu trả lời, “Tay của em lúc nào cũng lạnh, cho dù là mùa hè cũng lạnh.”

Tiêu Lạc Hàn sau khi nghe xong, dường như cau mày suy nghĩ một chút, sau đó nắm tay cô, giơ lên bờ môi của mình, hôn nhẹ một cái, nói, “Sở dĩ tay em không có nhiệt độ, là vì nó đang tìm một nơi ấm áp để dựa vào.”

Mà bàn tay to lớn ấm áp này, chính là hắn!

Còn chưa hưởng thụ hết lãng mạn khó có được này, một

bàn tay kia đã bị bàn tay to lớn nắm giữ, vốn cho là của Tiêu Lạc Hàn, cho nên không có chút thẹn thùng, cũng không cự tuyệt. Vốn là đang hồi hận ngày hôm qua không lập tức kết giao, không nghĩ tới bây giờ mới sáng sớm, Tiêu Lạc Hàn liền dùng hành động chứng minh rồi, cho nên giờ phút này tâm tình cô trong sáng la thường.

Hoắc, khoe mắt vừa liếc lên bên trái, bên trái của mình... Đường như xuất hiện một đôi chân của nam sinh, mà hai chân này, khoảng cách rất gần, mà còn, cảm giác tay phải và tay trái, dường như có chút khác nhau—

“Buổi sáng tốt lành!”

Kinh ngạc quay đầu, Hạ Lưu Ly đang đứng cười nhưng thực ra trong lòng không muốn cười chút nào.

“A!” Bạch Tiểu Hoa bị dọa thét lên một tiếng, cô theo bản năng muốn lui về phía sau, mà Hạ Lưu Ly hơi dùng lực một chút, liền đem tay của cô trong tay Tiêu Lạc Hàn buông ra.

Không giải thích, đoạt lấy Tiểu Hoa, liền nắm lấy cô bắt đầu chạy.

Mà khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu Lạc Hàn cũng biến đổi, hấn phản ứng nhanh, liền đuổi theo bọn họ

“Anh làm gì vậy, buông ra!” Tiểu Hoa liếc mạng vùng vẫy, Hạ Lưu Ly người này bị làm sao vậy, không phải xin phép nghỉ một tháng sau? Hôm nay mới ngày thứ ba, đã thấy xuất hiện rồi.

“Câm miệng cho Lão Tử! Tử tam bát!” Trách sao đêm qua hấn cảm thấy tâm thần hoang mang, anh thật thông minh, sáng nay đi đến trường, nếu không tin vào cảm giác hôm qua, không chừng cái cô gái ngốc này đã bị người khác bắt cóc rồi. Thật đúng là một giây cũng không thể được sơ suất, bây giờ có phải đàn ông đều trọng khẩu vị con gái như vậy? Bản thân mình để ý cô gái ngốc này còn chưa tính, Sở Vân Hiên cũng chạy đến cướp đoạt, có nhất thiết phải đến Tiêu Lạc Hàn cũng tới chen ngang sao?(Ari: Anh còn thiếu anh Lãnh Phong~ Anh Phong không phải dạng vừa ddaauuu :-D)

Nghĩ tới đây, hấn liền cảm thấy ngực dồn nén một ngọn lửa không tên, bỗng chốc bàn tay nắm lấy tay Tiểu Hoa càng dùng lực mạnh hơn.

“Anh muốn mang tôi đi đâu?” Lúc Tiểu Hoa nhìn cửa trường học càng ngày càng xa chiếc xe thể thao, trong lòng liền cảm thấy bất an.

Hạ Lưu Ly quay đầu hung dữ cười, lộ ra một chút âm u, nụ cười cực kỳ tà ác, ái muội nói, “Lão Tử muốn bắt nhốt em lại ngay bây giờ, xem em còn dám cho Lão Tử đội nón xanh nữa không!”

Nhốt cô? Còn nói cô cho hắn đội nón xanh là sao?

“Anh lại nói bậy bạ cái quỷ gì đó, đừng quái lạ nữa được không, sắp vào lớp, anh cũng đừng náo loạn.”

Ánh mắt Hạ Lưu Ly nhìn Tiểu Hoa giống như là nhìn con mèo, gắt gao nhìn chăm chăm cô, nghiêm túc nói, “Anh cực kỳ nghiêm túc, em nghe cho rõ lời anh nói, em là cô gái của lão tử, mấy người con trai khác đừng hòng mơ tưởng đến em” dứt lời, không để ý đến sự vùng vẫy của cô, sống chết cố kéo cô về phía trước.

Bạch Tiểu Hoa liền bất động, tùy ý để cho hắn kéo mình, dù sao cô quay lại đằng sau cũng thấy Tiêu Lạc Hàm đang dần dần chạy tới, liền cất giọng la to, “Em ở trong này, học trường, học trường, nơi này—“

“Mẹ nó!” Hạ Lưu Ly phát hỏa, trực tiếp kéo nghiêng cô, dùng lực ném cô lên vai, hung hăng đánh vào mông cô, “Lão Tử cho em la lên ah, đánh chết em!”

Mở cửa xe, ném cô vào.

Lúc cô còn chưa bắt đầu chạy trốn, liền đem cửa xe đóng lại, cũng nhanh chóng lên xe, khởi động chân ga.(Ari: Tưởng tượng cứ như phim hành động í =))

Tay Bạch Tiểu Hoa mở cửa xe, Hạ Lưu Ly bình tĩnh nhẹ nhàng ấn xuống chốt đóng mở, chỉ nghe một tiếng cạch, cửa xe đã khóa trái, cho dù cô có làm cách nào cũng không kéo ra được.

Xe đã khởi động, Tiêu Lạc Hàn cũng vừa lúc chạy tới.

“Mở cửa!” Khuôn mặt tuần mi lộ ra vẻ tức giận cùng hung hãn.

Hạ Lưu Ly nhếch môi cười lạnh, môi khẽ nhếch, phun ra hai chữ, tuy không nghe được, nhưng Tiêu Lạc Hàn có thể thấy rõ ràng.

Hắn nói — nằm mơ!

“Học trưởng!” Tiểu Hoa vượt cửa sổ, liều mạng hét to.

Hành động này, càng làm cho Hạ Lưu Ly tức giận, không nói nhiều lời, nhấn mạnh chân ga chạy như điên.

Tiêu Lạc Hàn đứng cực kỳ gần thiếu chút nữa bị xe lai đi bất ngờ mà ngã nhào, may mắn hắn nhanh chóng ổn định lại thân thể, con người ôn hòa giờ phút này phủ đầy băng tuyết, toàn thân tản ra sát khí dày đặc!

Xoay người chạy hướng bãi đỗ xe, lái xe của mình ra, liều lĩnh đuổi theo.

Mà vừa vạn lúc này Sở Văn Hiên vừa tới cửa trường liền nhìn thấy Bạch Tiểu Hoa đang vung vẩy trên xe Hạ Lưu Ly, biến sắc, quay đầu, lái như điên đuổi theo.

Ba chiếc xe thể thao cao cấp đồng thời chạy trên đường, làm cho mọi người dừng bước, ngơ vực nhao nhao.(Ari: Hãy tưởng tượng nào các bạn, chị tác giả cho chap này như phim hành động í nhi =))

Mà lúc này Hạ Lưu Ly không dám thả lỏng một giây

phút nào, không nghĩ đến Tiêu Lạc Hàn và Sở Vân Hiên có thể theo kịp, thật đúng là khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn. Rõ ràng một người là thiếu chủ, một người là hội trưởng hội học sinh, sao không ở trường học làm tốt công việc của mình là được sao? Vì sao nhất định phải cướp cô gái của lão tử đến cùng chứ?

Khi thấy phía sau xe thể thao màu trắng của Tiêu Lạc Hàn, còn có một chiếc xe thể thao màu đen.

“Chết tiệt!” Sở Vân Hiên lại theo đuổi phía sau. TMD, lần này thật là phiền toái lớn, bị hai chiếc xe đuổi theo, áp lực rất lớn.

Cô gái nhỏ này lại còn vùng vẫy không ngừng, không ngừng cầu véo hấn, không những thế còn riu ra riu rít không ngừng. Hấn không chỉ muốn lái xe, mà còn phải lái xe tốc độ, tránh cho hai tên phía sau đuổi theo, nhất định rất phiền toái, còn phải chiều cô cô gái này thật tốt, xung đột va chạm này, nếu không cẩn thận đánh lên mà nói, hấn nghĩ lại liền cảm thấy đau lòng.(Ari: Tội nghiệp anh, một lúc làm mấy việc =)))

Quả thật có chút không thể tin được, trước vẫn tuyên bố muốn cắt đứt với cô, mà bây giờ lại để ý cô như vậy.

Tốc độ liên tục tăng nhanh , hai chiếc xe phía sau càng đi nhanh hơn.

Từ từ con đường càng ngày càng nghiêng, sau cùng tiến vào một mảnh đất trống không người, vừa nhìn đã không thấy điểm cuối. Gió bão nổi lên từng trận cát vàng, âm thanh điếc tai xa tận mây xanh.

Sắc mặt Bạch Tiểu Hoa tái nhợt, toàn thân khó thở, thậm chí cô còn cảm thấy được bản thân mình một giây sau sẽ chết mất.

Con người Sở Vân Hiên trở nên lạnh lùng, nhấn chân ga đến tốc độ nhanh nhất, như cơn gió lốc phóng về phía trước.

Cuộc đua này dần biến thành chiến tranh của những người con trai, người nào thua ở trận này, chẳng khác nào mất đi tư cách. Ba người con trai này đều kiêu ngạo, bọn họ không chớ phép bản thân mình có một vết nhơ trong quãng đường chinh phục Tiểu Hoa.

Tiêu Lạc Hàn cắn răng một cái, đem đầu xe dời đi, lấy hướng ngược lại chạy tới.

Dường như thăm dò tuyến đường, chỉ cần tăng tốc đi tới, Sở Vân Hiên cùng đuổi theo Hạ Lưu Ly, Tiêu Lạc Hàn ngăn cản ở chính diện, trước sau vây công.

“Đừng như vậy, các anh đều không muốn sống nữa sao?” Cô thật sự không hiểu, ba người này đột nhiên vì cái gì muốn chơi đua xe, trò chơi nguy hiểm như vậy, nhưng sẽ chết người.(Ari: Vì chị á =)))

Một đường, ba chiếc xe.

Một cô gái, ba người con trai.

Con đường này dường như biến thành chiến trường của ba chiếc xe, giống như Tiểu Hoa là người trông coi ba người bọn họ.

Một giây tức thì nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, phía trước cát vàng làm mê mắt người, nhìn không rõ con đường phía trước, cho nên không thể không có thả chậm tốc độ một chút.

Mà ở phía sau, đột nhiên xuất hiện một cái chấm đen.

Chấm đen này càng ngày càng gần, đó là một chiếc xe

máy hạng nặng, đã qua sửa chữa, hết sức lóe mắt, cũng vô cùng thích hợp với người cười trên thân của nó.

Bạch Tiểu Hoa đã chấn kinh, vì sao đến cả Lãnh Phong đều đã xuất hiện rồi chứ?(Ari: Thế mới đủ bộ chị ạ, chị t.giả tâm lí quá cơ, iu chị quá >.<)

Hạ Lưu Ly dường như không nghĩ tới đột nhiên lại xuất hiện thêm Lãnh Phong, môi đỏ mọng mấp máy thành đường thẳng, ánh sáng trong mắt càng hung hãn hơn.

Mà bóng dáng Lãnh Phong càng ngày càng gần, dần dần, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của Lãnh Phong, Tiểu Hoa xua tay với anh, ý bảo anh dừng lại, đừng đuổi theo nữa.

Mà Lãnh Phong giống như không nghe thấy, mặt nhìn cô, chỉ là tay phải lại tiếp tục gia tăng tốc độ.

Thật sự là trước có sói, sau có hổ.

Kế hoạch của Tiêu Lạc Hàn thành công, thuận lợi xuất hiện ở phía trước xe của Hạ Lưu Ly.

Không có cách nào đi tiếp rồi.

Hạ Lưu Ly tính thay đổi đầu xe, mà Sở Vân lại.

Cuối cùng đem mục tiêu cố định trên người Lãnh Phong, dù sao chỉ là xe máy, cải tạo lại thì như thế nào, chẳng lẽ còn dám liều mạng cùng xe thể thao của anh hay sao? (

Ari: Anh Ly khinh anh Phong à, anh Phong không phải dạng vừa đâu, vừa vừa vừa đâu :-D)

Đem tay lái mạnh mẽ đánh về bên trái, quyết định đột phá tại nơi của Lãnh Phong.

Xe máy đụng vào cạnh góc xe thể thao, phát ra âm thanh chói tai, thậm chí nơi va chạm cũng tóe lửa.

“Đáng chết! Đồ khốn!” Hạ Lưu Ly thấp giọng mắng, không nghĩ tới kỹ thuật của Lãnh Phong tốt như vậy, rõ ràng chỉ là một chiếc xe máy thôi, lại có thể đối kháng với chiếc xe thể thao của mình, mẹ nó quá biến thái rồi.

Nếu anh biết, giờ phút này Lãnh Phong định mạnh mẽ đánh nát cửa kính thủy tinh trên xe của anh, đoán chừng Hạ Lưu Ly cũng không tin được rồi.

Mà Lãnh Phong không nghĩ chỉ muốn mà thôi, mà đã

thật sự ra tay.

Rút ra vũ khí sau lưng, nhắm mục tiêu, không chút do dự đập bẻ.

Anh muốn làm gì? Quá điên cuồng rồi sao?

Cư nhiên nghĩ muốn đập bẻ xe của mình sao? Này này.... Cái này đùa quá lớn rồi!

Àm!

Àm!

Chỉ cần bắt được cơ hội lại gần, Lãnh Phong liền quang cây vũ khí hung hăng hướng về kính thủy tinh đập bẻ, cơ hồ dùng hết sức lực toàn thân.

Một lần, hai lần, ba lần...

Thủy tinh xuất hiện khe hở.

Sắc mặt Hạ Lưu Ly trở nên khó coi dị thường.

“Người này điên rồi”

“Phong, đừng như vậy, quá nguy hiểm, mau dừng lại.”
Tiểu Hoa nhìn Lãnh Phong liều chết hành động, thiếu chút nữa bị hù chết, lực phủ ngũ tạng đều vận lại thành một khối, bắc đẩu dĩ chỉ có thể liều mạng kêu to sau tấm thủy tinh, hy vọng có thể ngăn cản anh.

Lãnh Phong lúc này làm một cái động tác khiến cho Bạch Tiểu Hoa không thể nào quên.

Cái động tác này, chính là cười.

Lãnh Phong thường có vẻ mặt lạnh lùng, Lãnh Phong chưa từng biểu cảm, thế nhưng lúc này lại nở nụ cười. Môi mỏng thoáng trắng, vậy mà cong lên một đường cung nhàn nhạt, đặc biệt là biểu tình nhu hòa ngoài dự đoán của mọi người. Bạch Tiểu Hoa cho tới bây giờ cũng không biết, một người con trai chỉ hơi nhếch môi cười cũng sẽ đẹp như vậy.

Không phải Sở Vân Hiên xinh đẹp, không phải Hạ Lưu Ly tùy tiện, cũng không phải Tiêu Lạc Hàn nho nhã.

Là do bản thân anh không xứng với âm áp.

Cái người con trai lành lạnh này, cư nhiên tươi cười ấm áp như vậy, như ánh mặt trời, có thể thâm nhập vào lòng người.

Hạ Lưu Ly thấy bộ dáng cô ngây ngốc, chỉ cảm thấy vô cùng chướng mắt, hận không thể đem cô bóp nát. Bàn tay trái nắm tay phải, tay phải che mắt cô, hung tợn nói, “Em ở bên cạnh lão tử còn liếc bậy, lão tử liền móc mắt chó của em đem ngâm rượu uống!”

“Mắt anh mới đúng là mắt chó, tên khốn ngốc này, tôi ghê tởm anh!” Trừu mắng cô , khi dễ cô, hung dữ cô, uy hiếp cô, anh có thể làm cái gì?

“Không cho phép chán ghét anh!” Chết tiệt, hiện tại thể xác lẫn tinh thần anh đều bị thương, bị ba cái người này truy đuổi đến cạn kiệt sức lực không nói, con nhóc ngu ngốc này lại vẫn một bên kích thích anh, đến cô còn không muốn gặp anh như vậy sao? Cuối cùng anh không tốt chỗ nào chứ? Mẹ nó!

Càng nghĩ càng bức, chỉ cảm thấy ngực như bị một tảng đá lớn đè ép.

Nhưng Lãnh Phong không cho anh có thời gian để thở,

một kích cuối cùng, cửa kính xe bị nện vào vỡ lưu loát sạch sẽ. Tay nắm lấy cửa sổ, hành động nguy hiểm làm cho người ta cảm thấy kinh hồn bạt vía, lại cảm thấy rất kịch thích.

“Đây cũng quá đẹp trai, cư nhiên thật sự đập bể cửa...”
Tiểu Hoa thì thảo tự nói, ngơ ngác nhìn khuôn mặt anh tuần cách bản thân mình không tới nửa thước.(Ari: Anh Phong đập chai, cứu chị Hoa như phim hành động í...
có 1 sự gato không hề nhẹ T_T)

Khóe mắt Hạ Lưu Ly hung hăng nhảy dựng lên, đột nhiên thay đổi, muốn bỏ Lãnh Phong ra.

Lãnh Phong phản ứng cực nhanh, dường như tất cả đều trong dự liệu của anh, nhanh chóng bắt được cánh tay Tiểu Hoa, lớn tiếng kêu lên, “Đừng sợ, đi theo anh!”

Tiểu Hoa không biết anh muốn làm cái gì, tuy sợ hãi, nhưng vẫn hết sức tín nhiệm anh, không biết vì sao, người con trai này có dũng khí làm cho người ta có cảm giác an toàn không thể kháng cự.

Một giây sau, Tiểu Hoa chỉ cảm thấy trước mặt bỗng nhiên tối sầm, cửa xe không biết bị mở lúc nào, mà thân

thể của anh lại treo ở bên cạnh xe, nếu Lãnh Phong không nắm lấy cô, cô tuyệt đối hài cốt đã không còn rồi.

Kết quả sợ hãi quá độ làm cho một chữ cũng không phun ra được, rõ ràng muốn hét chói tai, cổ họng giống như bị nghẹn lại, hoàn toàn biến thành câm điếc, nếu trái tim không nỗ mạnh mà còn đang kịch liệt nhảy, chỉ sợ cô đã cảm thấy bị bị hù sợ đến chết rồi.

Tình huống hiện tại lại, thân thể Tiểu Hoa một nửa trên tay Lãnh Phong một nửa trên xe Hạ Lưu Ly.

Gió cát thổi vào mặt làm mắt cô không mở ra được, tùy ý cuối đầu nhìn một cái, phát hiện móng vuốt của mình đang ở trạng thái lơ lửng, chỉ cảm thấy toàn thân run một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đều đã toát mồ hôi lạnh rồi.

Này... Hiện tại đây chính là chơi bạc mạng!

Nhưng hôm nay loại tình huống này, cô đã không chấp nhận lùi bước, ngoại trừ tin tưởng Lãnh Phong, cô không có cách nào khác.

“Lãnh Phong, mẹ nó buông tay cho Lão Tử!” Hạ Lưu Ly

nắm lấy một nửa thân thể của Tiểu Hoa còn ở trong xe, bởi vì sợ cô bị thương, cho nên tốc độ đã giảm rất nhiều.

Chỉ là cái tên Lãnh Phong này, không phải là người bình thường.

Bất luận là kỹ thuật, tốc độ, hay là nội công, cũng có thể ngang với anh, có thể còn hơn anh nữa. Một tên Sở Vân Hiên đã đủ để cho anh điên đầu, cái tên Lãnh Phong này lại còn ác hơn, rõ ràng trên mặt không một chút thay đổi, mặt không hề ác ý, lại làm cái chuyện khủng bố như vậy.

Hiện tại Tiểu Hoa hận không thể một cước đá chết anh, lúc này để cho Lãnh Phong buông tay, không phải bản thân mình sẽ bị mất cân bằng, rớt xuống bị Ngũ Mã Phan Thây sao?

Thôi, cô không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, kéo cô như vậy càng làm cô đau khổ hơn, còn không bằng một chút đau nhức, sống hay chết cô cũng phải cố gắng liều mạng, cô gái không phản kháng không phải là cô gái tốt!

Cúi đầu, đối với cái đang bắt lấy cánh tay của mình, bày ra hàm răng bén nhọn, hung hãn cắn xuống.

Bởi vì bị đau mà Hạ Lưu Ly khẽ nhăn mày, phun ra một búng máu, khuôn mặt phần nộ trùng mắt nhìn Bạch Tiểu Hoa, con người trong suốt bắn ra một tia tinh quang lãnh liệt, không tin Bạch Tiểu Hoa sẽ đối xử như vậy với mình.

Nhưng Bạch Tiểu Hoa rất quyết tâm, tình huống hiện tại chỉ có thể ngăn cản Hạ Lưu Ly, chỉ cần ngăn cản hẳn, những chuyện hoang đường này sẽ chấm dứt, mọi người cũng sẽ không có việc gì.

Vì ngăn tất cả, cô chỉ có thể hy sinh Hạ Lưu Ly.

Thực xin lỗi!

Cô lại thêm dùng sức cắn, thậm chí cảm thấy mùi máu tươi nhàn nhạt trong miệng.

Hạ Lưu Ly cứ như vậy gắt gao nhìn chăm chăm vào cô, con người trong suốt như bảo thạch kia dường như thâm trầm không thấy đáy, bên trong giống như ẩn chứa rất nhiều điều mà Bạch Tiểu Hoa không hiểu, cũng có lẽ, bản thân Hạ Lưu Ly kỳ thật cũng không hiểu.

Bởi vì không hiểu, bởi vì mê man, cho nên dùng cách

thương tổn, tra tấn để biểu đạt tình yêu của mình.

Không biết qua bao lâu, Bạch Tiểu Hoa cảm thấy được thân thể của mình run lên, miệng cũng trở nên cứng ngắc, bàn tay của Hạ Lưu Ly rốt cục cũng có dấu vết buông lỏng.

“Vì sao?” Ánh mắt của hắn mất đi tiêu cự, thoạt nhìn có chút trống rỗng, thì thào nói nhỏ, “Chẳng lẽ tôi thật sự sai lầm rồi?” Một nụ cười nhếch môi mà cũng chất chứa bao chua xót.

Vì có tiếng ồn, thế nên Bạch Tiểu Hoa căn bản là không có nghe hắn nói cái gì.

Hắn buông tay, cuối cùng cũng buông cô ra.

Giây tiếp theo, cả người Bạch Tiểu Hoa bị Lãnh Như Phong ôm trong lòng, mà cô cũng cả gắt gao bám vào trên người hắn, gian nan ngồi ở phía sau hắn, thở hổn hển tựa vào lưng của hắn, mở lớn miệng mà hô hấp .

Chỉ là ngắn ngủi mấy chục phút mà thôi, thế nhưng cô cảm thấy cô đã ở trước cửa sinh tử không biết bao nhiêu lần .

Cảm giác chết đi sống lại này tuy rằng không tồi, thế nhưng. . . . .

Tốc độ của Hạ Lưu Ly càng ngày càng chậm, cách cô càng ngày càng xa.

Giống như là không cố ý thả chậm tốc độ.

Bạch Tiểu Hoa quay đầu lại, nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của hắn, trong lòng không khỏi sinh ra một tia hồi hận.

Thực ra, hắn cũng không làm gì thật sự thương tổn tới cô, nhưng cô cũng không biết hắn muốn làm gì. Bởi vì những khó khăn của cô ở trường một phần là do hắn, thế nên cô kháng cự tất cả bá đạo của hắn, cự tuyệt tất cả những điều tốt hắn làm cho cô.

Hắn đối với cô, đến cuối cùng là gì?

Tình yêu?

Thật đúng là không dám nghĩ ! Đã biết bộ dạng phúc hắc, cuồng ngạo không ai bì nổi của Hạ Lưu Ly, Hạ thái

tử làm thế nào đối với cô nảy sinh tình cảm?

Loại trừ tình cảm này ra, vậy chỉ có thể là ở trả thù cô mà thôi, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt đã chán ghét cô, khi dễ cô, chưa từng nghĩ muốn tha cho cô, bởi vì cô phạm vào ba đại kị của hắn! (Ari: Kể ra cũng tội anh, ai bảo hồi đầu ức hiếp chị Hoa nhiều quá... Thế là chị loại tình yêu từ vòng gửi xe =_=)

Thế nhưng, trong ánh mắt hắn nhìn cô, lại có một tia thân nhiên, sâu bi và....quyến luyến?

Thật sự cô không hiểu, cái người đàn ông kia đến cuối cùng là đang suy nghĩ cái gì.

Khoảng cách càng ngày càng xa, cho đến khi biến thành một điểm đen nhỏ trong đoàn người, cuối cùng biến mất không thấy.

Sở Vân Hiên từ trên xe bước xuống, đá một cước lên cửa xe của Hạ Lưu Ly, dung nhan tuyệt sắc không giấu khỏi phần nộ, “Hạ Lưu Ly, thẳng chết tiệt!”

Hạ Lưu Ly ngồi ở vị trí lái xe, tay châm một điếu thuốc, hút một hơi thật sâu, sương khói lượn lờ.

“Trả Hoa Hoa lại cho tôi!”

Hạ Lưu Ly tà nghệ (tà mị+ ngạo nghệ) liếc mắt một cái, khoe miệng gọi lên một độ cong trào phúng, thản nhiên nói, “Nếu cô ta chết ở trên tay của tôi, tôi còn có thể đứng ở nơi này nghe anh nói sao?”

Sở Vân Hiên nheo mắt, biểu tình kia cùng hồ ly giả hoạt không khác gì nhau, giống như muốn kiểm tra lại thực giả trong câu nói của hắn, cuối cùng mở miệng nói, “Vậy ý anh là, Lãnh Như Phong mở cửa sổ xe của anh, đem Tiểu Hoa mang đi sao?” (Ari: Anh Phong chắc là ninja =))

Hạ Lưu Ly mạnh mẽ nở nụ cười, thế nhưng nụ cười không có chút độ ấm, mà còn nghiền răng nghiền lợi, “Chúc mừng anh, đúng rồi đó.”

Hạ Lưu Ly biểu tình rất chân thực, giống như là hắn nói thật!

Sở Vân Hiên nhăn mày, thế nhưng lại vô cùng đẹp, có cảm giác như tiểu mỹ (thụ) nhân thản nhiên ưu sầu. (Ari: Em lạy chị tác giả, chị đi so sánh như vậy anh Hiên biết anh đập chị chết =_=)

“Hạ Lưu Ly, buông tha đi, Hoa Hoa không phải là nữ nhân mà anh muốn, cô ấy và những nữ nhân bên cạnh anh. . . . . Không giống nhau.”

Hạ Lưu Ly hung hăng vung tay ném điều thuốc, quay đầu lạnh lùng nhìn Sở Vân hiên, “Chính là bởi vì cô ấy khác những cô gái khác, cho nên lão tử mới chịu thích cô ấy!” Con người trong suốt như bảo thạch hiện lên một chút hèn mọn, tiếp tục nói, “Sở Vân Hiên, tôi cũng có điều tò mò về anh, anh đường đường là gia chủ Thiên Long hội, thế mà lại không quản đường xá xa xôi ngàn dặm hạ mình ở trong học viện nho nhỏ này, thật sự làm cho người ta suy nghĩ sâu xa nha!”

Phượng mâu của Sở Vân Hiên khẽ sụp xuống, nhưng trên môi lại nở nụ cười như hoa Mân Côi đang nở, khách khách cười khẽ, xinh đẹp mê hoặc, “Quả nhiên là Hạ thái tử, nhanh như vậy đã tra được thân phận của bản gia chủ, lá gan cũng quá lớn rồi, hay là ngươi ngu ngốc ngay cả chết cũng không sợ?”

Hạ Lưu Ly cười lạnh, khí phách mười phần, “Lão Tử chính là Hạ Lưu Ly!” Thái tử gia của Y quốc, Hạ Lưu Ly!

Sở Vân Hiên hé mắt nhìn hẩn, cuối cùng gật đầu nhẹ, thì thầm, “Thiên Long hội không muốn cùng Y có thù oán, tôi và anh, nước sông không phạm nước giếng. Chuyện của Hoa Hoa phải dựa vào bản lãnh của mình .” Đây là chiến trang giữa nam nhân cùng nam nhân, gia thế, thân phận, địa vị đều không liên quan.

Tiêu Lạc Hàn đứng cách đó không xa, trên khuôn mặt tuần mỹ nho nhã nở một nụ cười âm tình bất định làm cho người ta nhìn không thấu.

Bỗng chuông điện thoại di động vang lên, nhìn tên trên điện thoại, không kiên nhẫn nhấn nút “Nghe”——

“Lạc Hàn, chuyện đó như thế nào rồi, có dành được con gái của Bạch Nguyên hay không?”

Tiêu Lạc Hàn nhíu mày, lãnh đạm nói, “Còn chưa có thành công, thế nhưng cô ta chắc chắn sẽ yêu tôi, chẳng qua là xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn mà thôi.”

“Tận lực thu phục càng nhanh càng tốt, nếu không Tiêu thị khó giữ được!”

“Tôi đã biết!” Cúp điện thoại, trong con người ôn hòa bị sự lạnh lùng thay thế.

Ba nam nhân bên cạnh cô rất ưu tú, có thể nói cực phẩm, Nhưng Bạch Tiểu Hoa. . . . . Tiêu Lạc Hàn tôi cũng là tình thế bắt buộc!

. . . . .

Trời bắt đầu tối, gió đêm thổi trên mặt, làm cho người ta cảm thấy đau.

Bạch Tiểu Hoa tựa vào sau lưng của Lãnh Như Phong, hai tay ôm chặt lấy vòng eo rắn chắc của hắn, thế nhưng cơ thể vẫn không ngừng run rẩy vì lạnh.

Không biết qua bao lâu, bọn họ rốt cục dừng lại ở một mảnh rừng cây trống trải.

“Tại sao lại dừng ở đây?” Nơi này thoạt nhìn vô cùng âm trầm, hơn nữa còn không có nhân khí, ngay cả nơi để ngồi nghỉ cũng không .

Lãnh Như Phong đem cô ôm vào trong ngực, không nói gì, mà chỉ lặng lẽ ôm cô, thật cẩn thận ngồi xuống

thăm cỏ, mượn ánh trăng, quan sát bụi cây trước mặt, rồi trốn vào trong đó.

Lãnh Như Phong ôm cô vào lòng, không nói gì, chỉ ôm cô như vậy, rồi cẩn thận ngồi xuống, .

“Sao vậy?” Cảm thấy không đúng lắm, Tiểu Hoa tò mò chui đầu ra khỏi ngực hắn.

Lãnh Như Phong lại ấn đầu cô xuống, ghé vào tai cô thì thầm, “Chúng ta bị theo dõi, nếu tôi đoán không sai, chắc là kẻ địch, có sát khí!”

Ồi mẹ ời!

Tiểu Hoa thiếu chút nữa hai mắt trợn trắng, ngất luôn cho rồi.

“Không phải vừa thoát khỏi nguy hiểm sao, tại sao lại gặp phải chuyện này rồi, sao tôi lại xui xẻo như vậy?” Thật ra thì cô đã đắc tội thần thánh phương nào, rõ ràng cô chỉ là một nhân vật nhỏ bình thường như người đi ngoài đường, tại sao cứ gặp phải những chuyện không hay ho tới vậy.

Lãnh Như Phong than nhẹ, “Hắn tới giết tôi.”

“Giết, giết anh?” Bạch Tiểu Hoa có chút khó tin, đối với một thiếu nữ còn chưa quá hai mươi mà nói, giết người linh tinh chỉ có ở tiểu thuyết, TV, tin tức, báo chí mà thôi, nhưng bây giờ, cô vậy mà có thể tự mình nghiệm chứng nha!

Oh my god!

“Anh không đùa chứ, tại sao muốn giết anh? Anh cướp vợ hay dụ dỗ con gái người ta?” Không thể hiểu nổi, rõ ràng cũng chỉ là một thiếu niên tuổi tác tương đương mình, một sinh viên bình thường như vậy, sao lại bị đuổi giết? (D: ngu lâu, thông minh đột xuất))

Lãnh Như Phong nghe lời cô nói, vẻ mặt cứng nhắc cuối cùng cũng lộ ra chút bất đắc dĩ, khóe miệng dường như nhếch một chút, xiu nữa bị lời cô nói làm cho chết cười, thân nhiên nói, “Không phải vậy.”

Tiểu Hoa còn muốn nói nữa, nhưng Lãnh Như Phong lại nghiêm mặt, che miệng của cô, hai người quỳ rạp trên mặt đất, nghe tiếng bước chân ngày càng gần, còn tiếng ma sát của...

Chưa ăn thịt heo, cũng đã thấy heo chạy, xem trên ti vi thì tiếng này là tiếng của người đang——

Kéo khóa nòng súng!

Trên tay hắn có súng!

TMD, cô còn chưa muốn chết ! Rõ ràng mới tìm được đường sống trong chỗ chết, vì cái gì lại gặp chuyện tiếp? Thật sự là xui xẻo !

Nhận thấy được Bạch Tiểu Hoa đang run rẩy, bàn tay của Lãnh Như Phong khẽ vỗ nhẹ lên lưng cô.

Bởi vì có hắn trấn an nên Bạch Tiểu Hoa dần bình tĩnh lại, thế nhưng thân thể vẫn còn run rẩy. Tay nhỏ bé vô ý đụng tới bắp đùi của hắn, lại thấy trên bàn tay có một chất lỏng ẩm áp, mùi hương chất lỏng đó chui vào mũi cô, là mùi máu tươi nhàn nhạt.

Trong đầu lóe ra hình ảnh Lãnh Như Phong phía trước không muốn sống dán lên xe thể thao.

Là khi đó bị thương sao? Lẽ ra cô nên sớm biết, trong tình huống nguy hiểm như vậy, Lãnh Như Phong tuy lợi

hại nhưng cũng chỉ là người bình thường, cũng không phải làm bằng sắt đá, vẫn có thể bị thương.

Lãnh Như Phong nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô, ngón trỏ làm một động tác, sau đó ở bên tai cô nhỏ giọng nói, “Lát nữa em ngồi im ở đây đừng nhúc nhích, tôi đi ra ngoài đánh lạc hướng hắn.”

“Đừng!” Theo bản năng bàn tay cô gắt gao túm góc áo của hắn, bất an hoảng sợ nói, “Đừng đi ra ngoài, tôi không anh ra ngoài đánh lạc hướng hắn, tôi s. . . . .”

Nghĩ đến cô sợ mình gặp nguy hiểm, cho nên Lãnh Như Phong kiên định nói, “Đừng sợ, tôi sẽ không để cho em có việc, tin tưởng tôi!”

Bạch Tiểu Hoa thật sự rất muốn khóc.

Cô sợ hãi ở một mình, cô sợ hãi hắn đi không trở lại. (cười té ghế))

“Nhưng anh bị thương, kẻ thù lại có súng, là súng đó, sơ suất một chút cũng sẽ lấy đi mạng của anh!”

Trong con người tối đen của Lãnh Như Phong hiện lên

một tia sáng, hòa mình vào trong đêm tối như một thể, hần không nói, chỉ lẳng lặng nhìn cô, sau đó nhẹ nhàng đẩy ra bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy áo của hần, thản nhiên nói, “Tin tôi!”

Ngón tay, một ngón, hai ngón, ba ngón. . . . . Từ trên người hần chậm rãi buông xuống.

Khuôn mặt hần vẫn không chút thay đổi, thế nhưng sắc mặt có chút tái nhợt.

Nhưng mơ hồ , Bạch Tiểu Hoa nhìn thấy trên khuôn mặt của hần có biểu tình mềm mại, thản nhiên chợt lóe qua, chỉ lướt qua trong giây lát.

Tiếng bước chân thưa thớt, càng lúc càng xa.

Chỉ chốc lát sau, một trận tiếng bước chân theo sát mà phía trước, bước qua bạch trước mặt Tiểu Hoa, đuổi sát mà đi.

Thời gian như nước chảy, bất tri bất giác, bóng đêm cuối cùng hoàn toàn phủ xuống, giữa núi rừng yên tĩnh không người, một đại nam nhân cũng cảm thấy hoảng, hướng chi là nữ nhân.

Bạch Tiểu Hoa ghi nhớ lời nói Lãnh Như Phong, phải ở chỗ này chờ hắn trở về, cho nên không dám động đây một chút nào.

Bỗng dưng, bên tai chấn động, truyền đến một tiếng súng xé rách khoảng không.

“Như Phong!” Thầm kêu không tốt, cũng không quan tâm có sợ không, đứng dậy chạy về chỗ có tiếng súng, một Tiểu Hoa luôn luôn sợ hãi đêm tối, giờ phút này cái gì cũng không biết, cái gì cũng không quan tâm, chỉ có một ý niệm trong đầu—— cô muốn đến bên Lãnh Như Phong.

Đường núi nhỏ xíu uốn lượn khúc chiết, gồ ghề, Tiểu Hoa không biết mình ngã xuống bao nhiêu lần, cũng không biết cánh tay và hai má bị cây mây cỏ dại xẹt bị thương nhiều hay ít, cô chỉ biết liều mạng chạy về phía trước.

Khi cô nhìn thấy bóng đen nằm trên mặt đất, hai chân mềm nhũn, liền quỳ xuống.

“Không. . . . . Không không không. . . . .” Con người sáng ngời linh động, trống rỗng vô thần, giống như bị

hút linh hồn.

Chậm rãi đi đến cổ thi thể kia giữ, nhẹ nhàng đụng vào ,
“Anh đứng lên, đứng lên. . . . . Anh đã nói sẽ trở về
tìm tôi mà, đại nam nhân nói không thể không giữ lời,
không thực hiện lời hứa, không phải đàn ông tốt, anh
đứng lên, mau đứng lên, anh tên trứng thối này, ngu
ngốc, ngốc tử. . . . . Ô ô. . . . . Như Phong. . . . .”

“Um...tôi ở đây!”

Bạch Tiểu Hoa khóc, dứt quãng nói, “Vậy tại sao anh
không trả lời tôi, tôi kêu lâu như vậy, anh như thế nào. .
. . . Hả?” Kinh ngạc ngẩng đầu, mê mang nhìn bốn phía,
sau đó giống như nghĩ tới điều gì, mạnh mẽ cúi đầu,
nhìn xác chết trước mắt mình, hoảng sợ nhảy dựng ra
ba thước, “Anh anh anh. . . . . Xác chết trời dậy!”

Lãnh Như Phong bất đắc dĩ nhìn vẻ mặt hoảng sợ của
cô gái cách đó, buồn cười nói, “Tôi chưa chết.”

“Ha?” Tiểu Hoa lúc này mới nhận thấy được, căn bản
không phải khối thi thể này nói chuyện, tiến lên can đảm
trở mình xác chết lại ——

Đó một gương mặt xa lạ, khoảng 30 tuổi, trên mặt có một vết chém làm cho người ta sợ hãi.

“Không phải Như Phong!” Kinh hách qua đi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần hiện ra ý cười, không khỏi ngẩng đầu chung quanh tìm kiếm thân ảnh Lãnh Như Phong. Cách đó không xa, Lãnh Như Phong đang ngồi dựa vào một thân cây, ánh trăng vừa vắn chiếu vào hắn, gương mặt tuấn mỹ đã có chút tái nhợt. Giờ phút này, hắn đứng xa xa nhìn cô, con người tối đen có một tầng âm áp.

Bạch Tiểu Hoa nhanh chân chạy vọt tới.

“Như Phong!” Cô không chỉ kinh hỉ, trên gương mặt nhỏ nhắn còn tràn ngập tươi cười, giống như được toàn bộ thế giới, gắt gao nhìn chăm chăm Lãnh Như Phong, sợ nháy mắt một cái hắn sẽ biến mất không thấy.

“Ân!” Lãnh như Phong thản nhiên nói, “Tôi không sao.”

Bình tĩnh, lạnh nhạt, giống như một tất cả đều không liên quan đến mình, hắn thậm chí còn ngẩng đầu bắt đầu thưởng thức ánh trăng.

Bạch Tiểu Hoa cảm thấy mình mới là ngu ngốc, đương sự tĩnh lặng như vậy, ngược lại chính mình, dần chết

người!

“Anh không có chuyện gì sao không lên tiếng, anh có biết sẽ làm tôi lo lắng hay không?” Hồi nãy thiếu chút nữa đã hù chết cô, khóc nước mắt nước mũi đầy mặt, nhưng nam nhân này rõ ràng đặt ở trong mắt, cũng không lên tiếng, đây không phải là cố ý trêu tức sao!

Giận dữ, ngồi xuống đưa lưng về phía hắn, không nhìn hắn, không để ý đến hắn, nam nhân đều ngu ngốc như nhau.

Lãnh Như Phong nhìn bóng dáng của cô, khóe mắt ẩn ẩn có ý cười, giống như không biết cô đang cáu kỉnh, vì thế thấp giọng nói, “Tôi không phải không có lên tiếng, là cô khóc rất thảm thiết, cho nên không nghe thấy mà thôi.”

Bạch Tiểu Hoa xoay người, căm tức nhìn hắn. Hừ, cái gì gọi là khóc rất thảm thiết? Có từ để hình dung một người như vậy sao?

Lãnh Như Phong chỉ chỉ bắp đùi của mình, lại chỉ chỉ xương sườn, thản nhiên nói, “Tôi bị thương, không hô hấp được, cho nên thanh âm quá nhỏ.” (D: xương sườn như cái khung bảo vệ phổi, trong trường hợp anh này,

khi xương sườn bị gãy cụp vào, nếu hít thở quá mạnh sẽ dẫn đến đâm vào phổi gây đau đớn hoặc tử vong)

Bạch Tiểu Hoa vừa vội vừa giận, xoay người, “Sao không nói sớm?” Đây rốt cuộc là loại người gì, rõ ràng bị thương nặng , cư nhiên còn có thể coi như không có việc gì mà nhàn nhã thưởng thức ánh trăng?

Kéo lấy hăn, Bạch Tiểu Hoa cho tới bây giờ cũng không biết, thì ra khí lực của mình lớn như vậy

Kéo lấy thân thể cao 1m9 như hăn, đặt lên vai của mình, “Đi, chúng ta rời khỏi đây, tìm bệnh viện đi.”

Lãnh Như Phong tùy ý để cô gây sức ép , mặc cho chỗ bị thương đang rất đau (D: nói chung anh này mạng lớn, bị thương chỗ đó phải nằm thẳng đơ, đây đi tới đi lui vẫn k sao)

Lần đầu tiên chủ động mở miệng, nhẹ giọng hỏi, “Cô không biết sao? Vì cái gì mà có người muốn đuổi giết tôi? Mà tôi. . . . . có thân phận gì?”

Bạch Tiểu Hoa sau khi nghe xong, thế nhưng lại nở nụ cười, chính là nụ cười mười phần thanh khiết, hồn nhiên,

không có gì hư tình giả ý hay làm ra vẻ, cô chăm chú nhìn ánh mắt của hắn, “Tôi có tò mò, nhưng không nhất định phải biết. Mỗi người đều có con đường mà mình lựa chọn, có cuộc sống và bí mật của mình. So với biết lý do có người muốn giết anh, tôi càng muốn biết xem anh có bình anh vô sự hay không, so với biết anh có thân phận gì, tôi càng muốn biết thương thế của anh có nghiêm trọng không. Cho nên, mặc kệ anh là người nào, hay là làm gì, tôi chỉ biết anh tên là Lãnh Như Phong, là người rất trọng yếu đối với tôi!”

Trên gương mặt than đen vạn năm của Lãnh Như Phong lộ ra một tia nghi hoặc , thì thào hỏi, ” Người rất trọng yếu?”

Tiểu Hoa gật gật đầu thật mạnh, “Đúng, rất trọng yếu, cho nên. . . . . tôi mới khóc vì anh!”

Nhìn trên mặt cô còn đọng lại vài giọt nước mắt, Lãnh Như Phong tò mò, nhẹ nhàng đụng vào mặt của cô, đầu ngón tay lạnh lẽo đụng nhẹ vào nước mắt trong suốt, sau đó làm ra một động tác làm Bạch Tiểu Hoa khiếp sợ.

Hắn nhú mày nhìn đầu ngón tay của mình, sau đó đem đến bên môi, chậm rãi vươn đầu lưỡi, liếm một cái——

Bạch Tiểu Hoa bị sock nặng.

Động tác này, cũng quá thân mật đi! ?

“Mặn quá!” Giống như rất tò mò, tiếng nói thâm trầm, tựa hồ không quá thích hương vị này, “Còn có chút đắng, tôi không thích.”

“Không cần anh thích, nhanh lau đi, thiệt tình!” Tim đập thật mạnh, bởi vì hành động của hắn.

Lãnh Như Phong cúi đầu, bởi vì Tiểu Hoa quá mức thấp bé, hắn phải hạ thấp người, sau đó dùng cặp con người thâm trầm nhìn không thấy đáy, gắt gao nhìn chăm chăm cô, thản nhiên mở miệng nói, “Về sau, tôi sẽ không cho cô chảy ra thứ đó nữa, vì tôi không thích!”

Bởi vì thực mặn, thực đắng, còn có một chút đau khổ

Bởi vì vừa đụng đến hương vị này, tim của hắn đau, lại có chút rối rắm

Cho nên, hắn không thích, cũng không muốn thấy nữa.

“.....” Tiểu Hoa ngốc lẳng một lát, cuối cùng xấu hổ cúi đầu xuống không dám đối diện, ra vẻ không kiên nhẫn nói, “Biết rồi, kỳ thật tôi cũng không thích, làm gì có ai không có việc gì mà chảy nước mắt, cũng đâu phải làm từ nước.” Bởi vì cô không phải tiểu mỹ nhân nũng nịu, cho nên ngay cả khóc, cô cũng không dám khóc, bởi vì rớt nước mắt, chẳng những không chiếm được thương tiếc, thậm chí còn có thể bị trào phúng thành bất chước

Nếu không phải thật sự hồng mắt, thật sự sợ hãi, cô tại sao lại khóc?

Thế nhưng Lãnh Như Phong không có cười nhạo cô, mà dường như hẳn thật sự không thích cô khóc, nhưng cũng không có dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô, mà là. . .
...

Thôi, đầu óc bây giờ không thể nghĩ nhiều được như vậy.(Ari: Chị làm em tức quá đi >.<)

“Đi thôi, nếu muốn từ địa phương quỷ quái này đi ra ngoài, xe của anh còn có thể dùng không?” Cô tự nhận là khí lực của cô so với người này vẫn đang cảm thấy được có chút ăn không tiêu.

Không biết vô tình hay cố ý mà bị thương ở chân cùng xương sườn.

“Có thể sử dụng, thế nhưng tôi không có biện pháp lái.”
Lãnh Như Phong thân nhiên nói, thanh âm của hắn nghe có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng rất ôn nhu.

Đi vào đây rồi chạy ra chỗ xe máy vừa ngã xuống , tìm cây, Tiểu Hoa đưa hắn tựa vào cây cỏ thụ. Sau đó chạy như điên đến bên cạnh xe máy , dùng hết sức mà đem nó dựng lên, nhìn từ trên xuống dưới, không chút nào keo kiệt tán thưởng nói, “Thật sự là xe tốt, rất đẹp nha !”

Chưa thỏa mãn cô còn sờ chỗ này, chạm chỗ kia, thậm chí còn ngồi lên xe, điều chỉnh tay lái.

Lãnh Như Phong nhìn động tác của cô, con ngươi chột lóe, không xác định hỏi, “Cô không phải. . . . . tính toán chuẩn bị lái nó đi chứ?”

Tiểu Hoa không nói, lấy nụ cười thay cho câu trả lời.

Ở dưới ánh mắt kinh ngạc của Lãnh Như Phong , cô chạy xe máy đi đến trước mặt hắn, trên gương mặt sáng lạn tươi cười kia lộ vẻ tràn đầy tự tin cùng sáng rọi,

ngịch ngợm nháy mắt mấy cái, đắc ý giơ tay lên xoa cằm, ra vẻ lưu manh nói, “Này, muốn đi hay không Như Phong? Gia mang người đi!”(Ari: Không ngờ nha chị Hoa :)))

Dung nhan Lãnh Như Phong cũng nhìn không được lộ ra một tia cười nhạt, thoát nhìn tâm tình tốt lắm.

“Vây làm phiền vị đại gia này”. Thậm chí còn đáp lại ý vui đùa của cô, ngoan ngoãn ngồi trên chỗ ngồi phía sau.

“Ôm chặt tôi, ngã xuống tôi cũng không phụ trách nha!”

Lãnh Như Phong thật sự từ phía sau vươn cánh tay gắt gao ôm thân hình cô, tuy vóc người cô mập mập nhưng lại vô cùng mềm mại.

Bạch Tiểu Hoa lần đầu tiên bị nam sinh như vậy ôm, thân thể không khỏi có chút cứng ngắc, sau đó ổn định cảm xúc, mãnh liệt đạp chân ga mà hướng phía trước chạy đi. . . . .

Gió thổi sát vào mặt có chút đau, thế nhưng cô không nghĩ thả chậm tốc độ, cô thầm nghĩ nên nhanh lên một

chút tìm được bệnh viện.

Lãnh Như Phong ở sau lưng cô, đem cô gắt gao ôm chặt, dùng thân thể cực nóng của hắn vì cô mà giữ ấm.

“Cô thấy như thế nào?”

“Nghe ngũ khí của anh, giống như tôi không thể lái loại xe này, ha ha, có phải hay không rất kì lạ, bình thường nữ sinh làm sao có thể biểu diễn như thế này?”

“Ừ!” Hắn nghĩ nghĩ, nếu như mình thật sự tò mò, vậy nghe một chút câu trả lời của cô cũng tốt.

“Bởi vì hồi trung học tôi có lái xe mô tô phân khối nhỏ, tuy rằng loại xe máy trọng lượng này là lần đầu tiên chạy thử, cấu tạo cùng xe máy không sai biệt lắm nha, chỉ cần nắm lực đạo trong tay, lấy kỹ thuật của tôi vẫn là có thể ổn định tay lái”.

Lãnh Như Phong nhắm mắt lại, ngay cả đầu cũng tựa vào trên lưng của cô, thản nhiên nói, “Nha, hóa ra là như vậy”.

“Anh mệt mỏi sao?” Nhận thấy được dị thường của hắn,

Tiểu Hoa có chút khản trương hỏi, ngẫm lại cũng là hấn không muốn chết đem cô mang đi, sau đó đụng tới kẻ địch, người đàn ông này luôn luôn không muốn sống lại chảy nhiều máu như vậy, làm sao có thể không phiền lụy?

“Ân, có chút” Hấn thề mà lại trả lời thành thực, không giống những tên đàn ông khác, sẽ vì tự tôn mà đến chết cũng muốn chống đỡ.

“Anh không tò mò vì cái gì mà tôi thích những hoạt động của nam sinh sao?” Tuyệt đối không thể để cho hấn ngủ, phải hấp dẫn lực chú ý của hấn.

“Ân, vì cái gì?”

“Bởi vì tôi từ nhỏ đã bị nữ sinh cùng tuổi bài xích a, tôi trước đây cũng rất béo cho nên không ai nguyện ý cùng tôi chơi, mỗi lần chơi nhảy dây và vân vân, tôi đều không chơi được, bạn bè trong nhóm đều cười tôi, xem thường tôi, sau lại sẽ không cùng tôi chơi nữa . . . . . Anh đang nghe sao?”

“Ân, đang nghe!”

“Vậy tôi tiếp tục nói ha, bởi vì tôi mập, cho nên mặc quần áo rất khó coi, từ nhỏ đến lớn chưa từng có nam sinh thích tôi, các bạn mỗi lần nhìn thấy tôi đều nói ghét tôi, thậm chí đẩy tôi ra xa. Khi tôi khóc, tất cả mọi người nói tôi khóc lên càng xấu, không ai an ủi tôi, bởi vì nước mắt thích hợp với tiểu mỹ nhân gây yếu, mà tôi. . . . . Ngay cả tư cách khóc cũng không có! Anh đang nghe sao?”

“Ân, đang nghe!”

“Chính bản thân tôi cũng cho rằng tôi không thích hợp khóc, cho nên tôi quên cách phối hợp quần áo xinh đẹp như thế nào, quên cách chơi nhảy dây như thế nào. Ở năm tháng tôi còn trẻ, tôi trừ bỏ lái xe máy cùng trồng hoa, cái gì cũng sẽ không làm. Thời điểm lái mô tô hóng gió, tôi mới cảm thấy được mình là còn sống, gió thổi ở trên mặt tuy lạnh, nhưng đối với tôi đó là ấm áp, cái loại tốc độ chạy cực nhanh như bay này mới có thể làm cho tôi cảm nhận được hơi thở sinh mệnh. . . . .”

Tiểu Hoa nói xong, bản thân mình cũng dừng lại.

Lãnh Như Phong giờ phút này đã không hề muốn buồn ngủ, hẩn ở sau lưng cô, lắng lắng nghe, cho đến khi cô

ngừng lại, hần mới lên tiếng, “Tôi cũng không thích cô khóc, nhưng là. . . . . Không phải bởi vì cô khóc nhẽu, xấu xí mà là bởi vì thời điểm cô khóc, lòng tôi đau, hơn nữa toàn thân cũng không thoải mái”. (Ari: Có một sự gato k hề nhẹ... huhu)

Tiểu Hoa ở phía trước, lộ ra mỉm cười lạnh nhạt, nhẹ giọng nói, “Cám ơn anh, Như Phong!” Đây là lần đầu tiên mà cô được nghe lời nói ôn nhu như vậy trong suốt nhiều năm như vậy.

“Cho nên, cô về sau không cần khóc, nếu không. . . . . Ta sẽ nhìn không được giết người” Lãnh Như Phong nói một câu hù chết người không đền mạng, trực tiếp chấn động Tiểu Hoa hai cánh tay mềm nhũn, thiếu chút nữa buông tay lái.

“Anh đừng nói lời khùng bố như vậy được không, làm tôi sợ muốn chết, thiếu chút nữa là một xe hai mạng “. Cô cho rằng hần chỉ là thuận miệng nói mà thôi, tựa như con người đôi khi quá kích động, chính mình không có biện pháp thực hiện nên hứa hẹn mà thôi, nói xong liền quên.

Lãnh Như Phong ở sau lưng cô, sắc mặt như thường,

giống như nói một câu hết sức bình thường “Đây không phải là lời nói xuông khủng bố cô, tôi chỉ trần thuật chuyện có thật mà thôi.”

Sau đó, Bạch Tiểu Hoa khiếp sợ, nghe được hấn thân nhiên giới thiệu chức nghiệp quang vinh của chính mình

---

“Tôi là một sát thủ! Từ lúc tôi 10 tuổi đã bắt đầu giết người”.

. . . . .

Ngồi ở chiếc ghế dài hành lang bệnh viện nhìn bác sĩ, y tá, còn có người bệnh đi tới đi lui trước mắt, Bạch Tiểu Hoa có loại cảm giác không biết là gì.

Tôi là một sát thủ, từ lúc tôi 10 tuổi đã bắt đầu giết người!

Lạnh Như Phong dùng thanh âm ôn nhu bình tĩnh như vậy, thân nhiên nói ra lời nói khủng bố tà ác như vậy.

Sát thủ. . . . . hai chữ này, đối với cuộc sống của Tiểu Hoa thực sự là xa lạ, thậm chí là cả đời cô cũng không

nghĩ xuất hiện từ này. Cô kiên cường như vậy, những cũng chỉ là một cô gái, một cô gái nhất gan yếu đuối, nếu không cũng sẽ không sinh hoạt tự ti, sống cuộc sống hối tiếc. Cho nên cô sợ hãi, chân tay luống cuống.

Cô không thể lý giải được thế giới này như thế nào, mỗi người đều phải có điều gì đó sợ hãi, cô không phải thần tiên, không có tâm lý cường đại như vậy, thản nhiên tiếp thu, sau đó bình tĩnh cười nói —— nga, sát thủ a, nghề nghiệp thực khốc!

Trong đầu của cô, không ngừng dần hiện ra một ý nghĩ là —— cô cùng sát thủ làm bạn tốt, đối với một sát thủ ngu ngốc nói nhiều như vậy, còn khóc chết đi sống lại, lôi kéo tay hấn, nói hấn là người rất wuan trọng!

Kết quả, người ta căn bản liền cùng cô sinh hoạt tại thế giới bất đồng này, mày – con nhóc này, làm sao có thể trở thành bạn với loại người này?

Giải phẫu đang tiến hành, cô thở dài một hơi, có chút không hiểu hành động của hấn.

Cho dù là cô, cũng hiểu được sát thủ là một loại nghề nghiệp không thể gặp ai, vĩnh viễn sinh hoạt trong bóng

đêm, hai tay dính đầy máu tươi, hành tung cùng thân phận vĩnh viễn là bí mật. Nếu là bí mật, chính là vì cái gì, hẳn liền bình tĩnh như vậy nói cho cô, liền đơn giản như vậy. . . . .

“Tiểu thư, giải phẫu hoàn thành, bạn của cô không có gì vấn đề lớn, chính là cần tĩnh dưỡng vài ngày” Bác sĩ cùng y tá toàn bộ đi ra, sợ cô lo lắng cho nên an ủi.

Bạch Tiểu Hoa có chút hoảng hốt đứng lên, lễ phép gật đầu, “Cám ơn bác sĩ.”

Bác sĩ gật gật đầu mang theo các y tá phía sau rời khỏi.

Bạch Tiểu Hoa chậm rãi hướng phòng bệnh hẳn đi đến, đứng ở cửa thật lâu không dám đi vào.

Ngược lại là Lãnh Như Phong, tuy rằng không có đem ánh mắt chuyển dời đến trên người cô, nhưng vẫn là đã nhận ra sự tồn tại của cô, thân nhiên nói, “Nếu đến đây liền vào đi.”

Bạch Tiểu Hoa do dự một lúc vẫn là đi vào.

Nhìn tuần nhan hẳn tái nhợt không khỏi có chút đau

lòng, trong lúc nhất thời cũng quên sợ hãi, dõng bước đến bên cạnh hắn ngồi xuống, quan tâm hỏi, “Thế nào, có hay không cảm thấy được không thoải mái? Nếu vẫn là cảm thấy đau nhất định phải nói cho tôi biết, biết không?”

Ánh mắt Lãnh Như Phong nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, không biết nhìn cái gì mà tập trung như vậy.

Mỗi một lần Bạch Tiểu Hoa đều cảm thấy được hắn giống như luôn nhìn chằm chằm vào trong không trung, lẳng lẳng không nói một câu cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Rốt cuộc hắn đang nhìn cái gì?

Lãnh Như Phong như trước không quay đầu lại cũng không nhìn cô, lại dùng bàn tay to ấm áp của mình nhẹ nhàng bao trùm lên bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, “Cô sợ hãi tôi sao?”

Hắn giống như đoán được suy nghĩ của cô, Tiểu Hoa nhất thời cảm thấy khản trương lo lắng, không được tự nhiên néo thân mình, “Anh nói gì chứ? Tôi vì cái gì phải sợ anh?”

Lãnh Như Phong thu lại ánh mắt quay đầu, vẫn như trước không có nhìn cô, chỉ là cúi đầu xuống, sau đó rũ mi mắt xuống, lông mi như cánh quạt hơi hơi có chút rung động, “Phải không?”

“Đúng, đương nhiên rồi”. Cô hận chính mình vô sỉ, tự nhiên mặt không đỏ khí không suyễn hoảng hốt, cô thật đáng chết!

Lãnh Như Phong không nói gì, buông lỏng tay cô ra, thản nhiên nói, “Cô trở về đi!”

“Không được, tôi phải ở trong này chăm sóc anh”. Bị ánh mắt xa cách đau đớn của hắn nhìn, lời nói phản bác thốt ra xong lại cảm thấy sợ hãi, nghe nói sát thủ đều là độc lai độc vãng(*), không tiếp xúc với người khác.

(*) Hành động một mình

Lãnh Như Phong vẫn tránh ánh mắt của cô, rút cục vì cô phản bác lại hỏi, “Vì sao phải chăm sóc tôi?” Cô trong mắt sợ hãi cùng mê mang, hắn xem nhất thanh nhị sở, rõ ràng không muốn việc gì phải lưu lại?

Bạch Tiểu Hoa rầu rĩ cúi đầu nhỏ xuống, “Bởi vì anh bị

thương, tôi không thể mặc kệ bỏ lại anh”.

Lãnh Như Phong giống như đang nghe người khác nói chuyện, mặt như biểu tình, ánh mắt trống rỗng, thanh âm thân nhiên như là xa xôi, trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Thật không?” Hoá ra là bởi vì thế này sao? Cho nên mới ủy khuất ở bên cạnh hắn, nói xong phải chăm sóc lời của hắn.

Không khí có chút mê ly, trầm mặc khiến người hít thở không thông.

“Cô đi đi, tôi không cần chăm sóc”. Quay đầu, lần thứ hai nhìn về phía ngoài cửa sổ, tuy rằng bên ngoài tối đen một mảng.

Theo ánh mắt của hắn, Tiểu Hoa cũng nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Cô nhớ rõ lần đầu tiên bọn họ ở trên mái nhà, hắn cũng như vậy nhìn chằm chằm lên trời, lúc ấy cô nghĩ đến hắn đang nhìn mặt trời, mà hắn lại nói hắn không phải đang nhìn mặt trời. Vừa mới ở núi rừng tìm được hắn, hắn cũng là nhìn khoảng không trên trời, cô nghĩ đến hắn thương thức ánh trăng. Hiện tại, bởi vì là ở lầu hai,

nhiều lắm cũng chỉ tính đang nhìn trời, chỉ là nhìn không thấy ánh trăng.

Như vậy hẳn đến cuối cùng đang nhìn cái gì đây?

Ngoài cửa sổ cái gì cũng đều không có, đừng nói nhìn không thấy ánh trăng, mà ngay cả sao cũng không có, ngoài một mảng khoảng không ở ngoài, căn bản cái gì đều không có ——

Từ từ. . . . .

Trời!

Nhưng, hẳn đang nhìn trời.

Tuy rằng biết hẳn vẫn nhìn trời, lại nghĩ đến ánh mắt của hẳn là mặt trời, là ánh trăng.

Thật sự hẳn cái gì cũng đều không nhìn, chỉ là nhìn khoảng không bầu trời mà thôi.

“Anh, vì sao vẫn nhìn trời?” Nhịn không được chung quy vẫn là hỏi ra.

Kỳ thật cô cũng không mong chờ hắn có thể trả lời.

Lãnh Như Phong lại thản nhiên nói, “Bởi vì trời, là tự do.” Giọng nói của hắn cũng không lớn, ngược lại thanh thanh lành lạnh, nhỏ nhỏ tinh tế, nghe vào trong lòng Tiểu Hoa giống như bom, nháy mắt nổ tung trong ngực của cô, không khí không thông.

“Tôi, không biết trời có tự do nhiều không, không biết nó đến cuối cùng là nhiều bao nhiêu, nhưng nó là tự do, tôi hướng tới loại tự do này, một ngày nào đó, tôi sẽ ở trên bầu trời bay lượn, một ngày nào đó, tôi cũng có thể tự do như vậy. . . . .”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Hoa nghe được Lãnh Như Phong nói nhiều như vậy.

Cô cũng không biết, hướng tới trời như thiếu niên khát khao tự do, tương lai thật sự thực hiện lời hứa trong miệng chính mình. Giờ phút này cô không biết tương lai của Vua sát thủ thứ nhất thế giới bị phạm tội truy nã – chính là người trước mắt này.

“Tôi biết, cô sợ hãi tôi”. Giọng nói hắn nhàn nhạt truyền đến, “Nhưng tôi không hối hận nói cho cô, bởi vì tôi

không nghĩ lừa gạt cô, sợ dĩ đến lớn học được đọc sách, cũng là bởi vì có nhiệm vụ, cho nên tôi sẽ không làm cho người khác chú ý thân phận này mà thôi”.

“Cô đi đi, đừng cùng tôi liên quan nữa, cũng đừng ở cạnh tôi”.

Bạch Tiểu Hoa nhìn mặt của hắn, nghĩ đến tuổi của hắn cùng mình không khác biệt lắm, đột nhiên hốc mắt đỏ lên, cổ họng có chút nghẹn.

Xoay người bước hỗn độn chạy đi ra ngoài.

Lãnh Như Phong vẫn đang nhắm mắt chậm rãi mở ra, nhìn phòng bệnh trống rỗng, ngoài cửa sổ gió thổi rối loạn trên trán hắn, con ngươi tối đen như mực nhìn vào không trung, lần thứ hai khôi phục lại tỉnh mạch cùng trống rỗng.

Ước chừng qua một lúc, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân tinh tế có chút tập tễnh thật cẩn thận đi tới nơi này.

Lãnh Như Phong nheo mắt lại, nhanh chóng nhìn ra cửa.

Đập vào mắt là khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn khản trương của Bạch Tiểu Hoa.

Đem vật cầm trong tay đưa ra, ngồi ở bên giường nhẹ giọng nói, “Đói bụng chưa? Bởi vì hiện tại đã khuya cho nên chỉ có thể mua được cái này, tuy rằng không phải là thứ gì tốt nhưng nóng hổi, anh nếm thử chút!”

Lãnh Như Phong kinh ngạc nhìn cô không nói.

Bạch Tiểu Hoa có chút ngượng ngùng cúi đầu, không dám cùng ánh mắt sáng quắc của hắn đối diện, có chút luống cuống tay chân đem cháo thịt nóng hầm hấp bung ra. Nháy mắt hương vị thơm ngát ngon miệng tràn ra.

Lãnh Như Phong nhìn bát cháo, bụng rất phối hợp kêu một tiếng.

“Đây, nếm thử chút, hương vị chắc là không tồi”.

Sợ hắn không có sức tự ăn, Bạch Tiểu Hoa quyết định tự mình dứt cho hắn.

Lãnh Như Phong hé miệng, thật cẩn thận nuốt vào, nhìn vẻ mặt Bạch Tiểu Hoa chờ mong, thản nhiên nói, “Ăn

ngon!” Thật ra hương vị thực bình thường, hấn lại cảm thấy ăn thật ngon, hấn chưa từng nếm qua cháo ăn ngon như vậy.

“Thật không? Tôi biết nhất định sẽ ngon, vậy anh ăn nhiều một chút, như vậy vết thương mới mau lành”.

“Tốt!” Hấn cười khẽ, gật gật đầu.

Đến tột cùng bao nhiêu lâu rồi mới được quan tâm như vậy. . . . .

Qua nhiều năm, mặc kệ là bệnh nhỏ hay vết thương nghiêm trọng, vẫn chỉ có một mình, sống đơn độc, lặng lẽ nhắm nháp miệng vết thương chính mình.

Cho là mình đã thành thói quen, không cần cũng sẽ không cảm thấy đau đớn.

Chỉ là vì cái gì, loại cảm giác này, hai mươi năm qua chưa bao giờ cảm thấy ấm áp, giờ phút này biết thỏa mãn, thỏa mãn đến mức hấn rất muốn rơi lệ, nghĩ muốn vĩnh viễn ngốc như vậy, để cho cô gái này cứ như vậy ở bên cạnh mình. . . . .

“Thực xin lỗi, Như Phong, tuy rằng tôi cảm thấy mình thực vô sỉ, thực đê tiện, chỉ là tôi muốn nói ra”. Nhìn hần ăn miếng cuối cùng xong, thu dọn trên bàn sạch sẽ, Tiểu Hoa do dự thật lâu rốt cục vẫn cố lấy dũng khí.

“.....” Lãnh Như Phong nhìn cô, thấy trên mặt cô rồi rấm, cố lui về phía sau, kiên định như vậy, hần thân nhiên nói, “Tốt, cô nói đi”.

“Kỳ thật. . . . . khi tôi nghe anh nói như vậy, tôi thật sự bị dọa rồi”. Rốt cục mở miệng, hoá ra chỉ cần nói ra sẽ có cũng đủ dũng khí, tiếp tục nói, “Thật sự thật xin lỗi, tôi rõ ràng mới nói anh là người bạn rất quan trọng, chớp mắt lại lắc lư không chừng, bởi vì nghi ngờ việc làm của anh, tôi thật sự rất kém cỏi, thực xin lỗi. . . . . Nếu khiến anh cảm thấy khó chịu hoặc là xúc phạm tới anh, tôi giải thích với anh, anh nhất định, nhất định phải tha thứ cho tôi. Về sau, tôi sẽ càng thêm cố gắng, cho nên anh. . . hãy để tôi ở lại cạnh anh, không cần đuổi tôi đi!”

Rốt cục đã nói ra hết.

Chính là hần trả lời như thế nào? Lại có ý kiến gì với chính mình?

Thật lo lắng!

“Tôi sẽ không đuổi cô đi”.

Vẫn là thanh âm mười phần nhàn nhạt lại hơn một tia ấm áp, ở bên tai cô vang vọng.

Cô ngẩng đầu nhìn lại ánh mắt của hắn, lần đầu tiên cảm thấy hoá ra ánh mắt của hắn tốt như vậy, sáng ngời như vậy.

Cám ơn anh, tha thứ cho sự tùy hứng của tôi.

.....

Ngày hôm sau, lúc Bạch Tiểu Hoa xuất hiện ở trường học, làm cho mọi người xôn xao đến nỗi dọc theo lối đi tới lớp học cô đều bị người khác chỉ trỏ.

Hạ Lưu Ly ở đây, Sở Vân Hiên cũng ở đây.

Cảm thấy bất an đi đến chỗ ngồi của mình, không cẩn thận nhìn thấy ánh mắt của Sở Vân Hiên, giống như là vừa mới làm việc gì trái với lương tâm, lập tức né tránh ánh mắt của anh.

Đối với hành động này của cô, Sở Vân Hiên cảm thấy khó chịu.

Khuôn mặt xinh đẹp nhăn thành một khối, đôi môi đỏ mọng như hoa hồng không hờn giận cong lên, xem ra rất mềm mại ngon miệng.

“Ngày hôm qua đã đi đâu vậy?”

Nên tới vẫn tới, tính cách Sở Vân Hiên bà tám như vậy làm sao có thể không truy hỏi mình?

“Không đi đâu, về nhà, gặp chuyện xui xẻo như thế, tôi không trở về nhà còn chờ bị xách đi sao?”

Hạ Lưu Ly đang dựng lỗ tai nghe lén, nghe nói như thế, khóe miệng cũng nhảy dựng lên, sắc mặt đen lại.

Sở Vân Hiên giống như con hồ ly, đi đến trước mặt Tiểu Hoa, đứng bên trái cô nghe một chút, ngửi ngửi bên phải một chút, mắt phượng nheo lại. Mỗi khi anh lộ ra biểu tình như vậy, chính là biểu hiện cho hai chữ nguy hiểm.

“Làm, làm sao!” Không thể né tránh.

“Trên thân cô có mùi của bệnh viện.” Sở Vân Hiên nhú mào, khoe miệng cong lên, “Còn có... Mùi vị con trai.”

Nhìn chỗ phía trước không có người, con mắt hiện lên một tia sáng.

“Cái đó, nào có, anh nói bậy bạ gì đó, không có chuyện này, nhanh trở về chỗ ngồi của anh đi, sắp vào học rồi.” Đẩy Sở Vân Hiên ra, biểu tình cười mắt tự nhiên, bày tỏ bản thân mình vô tội.

Gần đây không biết tại sao lại như vậy, lúc đối mặt với Sở Vân Hiên, cảm thấy có chút áp lực.

Anh ấy, giống như có chút khác lạ, nhưng mà cuối cùng khác ở chỗ nào, bản thân cô cũng không nói ra được, cảm thấy ánh mắt của anh ấy nhìn mình, mang theo có chút lo sợ nguy hiểm. Giống như lúc sói nhìn cừu, cái loại ánh mắt tà ác nguy hiểm không nể nang gì, tuyên bố một vật sở hữu.

Là cô ảo giác sao? Đặc biệt gần đây Sở Vân Hiên không thích cô cùng con trai khác gần nhau.

Đây là dục vọng độc chiếm đang tác quái sao? Bởi vì anh ấy chỉ biết có một người bạn thân sao, nguyên nhân vì sợ người khác cướp đi, cho nên mới như vậy sao? Ngày mai có thời gian rảnh, nhất định phải nói chuyện cùng anh ấy mới được, dù sao bọn họ cũng là người trưởng thành, bạn bè nam nữ là chuyện bình thường, không thể cho đôi phương có quyền hạn chế kết giao với bạn bè như vậy, uhm! Nhất định phải nói cho anh biết.

Nhưng mà --

“Nói đi, có chuyện gì muốn nói với tôi?”

“Không, không có gì...”

Mỗi lần, khi anh dùng con mắt phượng hẹp dài kia nhìn chằm chằm vào cô, cô liền cảm thấy bản thân mình dường như mất tập trung, căn bản không có chỗ nào để trốn, cũng không có chỗ né tránh, lúc nào, đừng nói là cùng anh nói chuyện với nha, căn bản đến cô cũng không dám mở miệng.

Sở Vân Hiên đưa tay, đem thân thể mập mạp của cô ôm vào trong ngực, vuốt ve khuôn mặt mềm nhũn của cô vô cùng thân thiết, giữ lấy nói, “Hoa Hoa, em là của anh,

cho nên không thể nhớ người khác, trong mắt em rõ ràng chỉ có anh, vì sao gần đây anh lại cảm giác em cách xa anh? Hiện tại suy nghĩ trong tâm của em, vì sao cái gì cũng không nói cho anh biết, anh thật sự đau lòng...”

Cái bộ dáng khóc lóc nhu nhược này của anh, quả thực là làm người ta như bị điện 10 ngàn vôn giật, nháy mắt liền bắt được tâm tư của Bạch Tiểu Hoa.

Vẫn là lo lắng cái khác, hoa chân múa tay an ủi anh, “Hiên Hiên không có đâu, anh đừng nghĩ ngợi lung tung, cái gì tôi cũng đều nói với anh, không có giấu diếm, cho nên anh đừng thương tâm, thật xin lỗi.”

Thiếu chút nữa đã quên bản thân mình đang vùng vẫy cái ôm của anh, ngược lại hiện tại lại chủ động ôm eo của anh, anh cọ ngực, làm nũng.

Tiểu Hoa không giống như những cô gái chán ghét khác, vì dụ dỗ con trai mà xịt nhiều nước hoa. Sở Vân Hiên vừa ngửi thấy trên thân con gái có mùi nước hoa liền cảm thấy ghê tởm, thậm chí mới gặp đã chạy trước không ngừng hắt hơi. Nhưng Tiểu Hoa không có, tuy thân thể cô có mùi rất thơm, nhưng là mùi của cơ thể,

tươi mát tự nhiên, chứa một mùi hương sữa em bé, rất dễ ngủ.

Anh luôn thích đụng chạm cô, ôm cô, đùa chơi với cô, cho nên cũng quên mục đích sứ mệnh của mình.

Bạch Tiểu Hoa, cô là con gái của Bạch Nguyên Xuyên!

Cho nên, anh không ngừng nhắc nhở bản thân mình, tất cả toàn bộ đều là giả, là ảo, anh muốn hung hăng hành hạ cô, nhất định phải làm cô thương tổn đầy mình, trước đó, bất luận cái gì con trai mơ tưởng chỉ lấy nhiệm đến cô, cô chỉ có thể là con mồi của anh.

Không sai, chính là như vậy.

Không phải bởi vì anh để ý đến cô, cũng không phải vì ghen tỵ, mà là nhất định tự tay anh phải hủy đi cô, cho nên mới kỳ quái như vậy, mới có thể muốn chiếm đoạt cô.

“Nếu em bỏ rơi Hiên Hiên, thật sự Hiên Hiên cực kỳ thương tâm, về sau Hoa Hoa đừng làm những chuyện này làm cho Hiên Hiên khó chịu, bởi vì nơi này của Hiên Hiên..” Ngón tay thon dài mảnh khảnh, chỉ ở ngực, “Đau

lắm!”

Bây giờ, không có nói dối, bởi vì ngực anh, thật sự đau rồi!

Bộ dáng đáng yêu muốn khóc, làm trái tim Tiểu Hoa kinh động run lên, nhớ tới tình cảnh của mình khi bị người khác đùn đẩy, ngực không khỏi xúc động trào lên chua xót.

Nắm lấy tay anh thật chặt, quay mặt tựa vào ngực anh, nghe tim anh đập mạnh, liền la lên, “Đừng đau, về sau Hoa Hoa sẽ không làm cho anh đau nữa, cũng sẽ không làm cho anh lo lắng vì tôi, thứ nhất anh là bạn bè của tôi, tôi thật sự rất quý trọng anh, tôi...”

Sở Vân Hiên che chặt miệng cô, giọng nói trầm ổn, con mắt nheo lại lần thứ hai, “Đừng nói nữa, im miệng.”

Bạch Tiểu Hoa ngẩng đầu kinh ngạc, nhìn anh nghi ngờ, không hiểu hành động lúc này của anh.

Anh ở bên tai cô thở hỏn hển, làm Tiểu Hoa cảm thấy ngứa tai, theo bản năng muốn né tránh, bất đắc dĩ lại bị Sở Vân Hiên nắm chặt, không thể nào nhút nhít được

chút gì.

“Anh không cần làm bạn họ của em—“ lời nói vừa nói ra, giống như bom nổ trăm tấn, hung hăng làm nổ tung lỗ tai của Bạch Tiểu Hoa đến choáng váng đầu óc, không biết phải làm sao.

“Bạn bè gì gì đó, sẽ giống như anh đối với em sao?”
Ngón tay anh giống như mang theo luồng điện, chậm rãi từ trên mặt cô trượt xuống.

Cằm, cổ, ngực, sau đó từ từ, mạng theo mị hoặc kích tình, chậm rãi đi xuống...

“Hoa Hoa, em rất không hiểu đàn ông, cho nên, anh nhất định sẽ chỉ dạy em một khóa.”

Hiện tại trong ánh mắt cô hoảng sợ, nhẹ nhàng hôn môi cô, nhẹ nhàng mổ, giống như nhắm nháp một món điểm tâm ngon miệng.

Dường như cảm thấy được mùi vị, đem nụ hôn càng thêm sâu sắc.

Ôm gắt gao thân thể đang giãy giụa của cô, không có

một chút bất mãn với thân thể của cô, ngược lại càng yêu thích không buông tay, bàn tay to lớn tới lui trên người cô, lưu luyến không rời.

Muốn giữ lấy cảm xúc của cô, chưa bao giờ mãnh liệt giống như bây giờ như vậy.

Ba người Hạ Lưu Ly, Tiêu Lạc Hàn, Lãnh Như Phong xuất hiện, làm cho anh sinh ra cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Con mồi của anh, không thể để cho dã thú khác cướp mất đi.

“Anh, cuối cùng là làm sao!” Bạch Tiểu Hoa không biết lấy hơi sức từ đâu, đẩy Sở Vân Hiên ra ngoài, hung hăng lau chùi môi, căng mắt trừng lên, giống như con thỏ nhỏ bị kinh động, hoảng hốt nhìn anh, dường như không thể tin được những chuyện mới vừa xảy ra.

“Em nói xem hiện tại anh đang làm gì, anh đang hôn em!” Sở Vân Hiên cười xinh đẹp, bên trong mắt phượng sáng lên tràn đầy nguy hiểm, gắt gao nhìn chăm chăm con mồi trong gan tất.

Anh tiến về phía trước một bước, cô lại lui về phía sau một bước.

“Chúng ta là bạn bè, bạn tốt, làm như vậy không đúng.” Lần đầu tiên cô cảm thấy sợ, Sở Vân Hiên lại đáng sợ như vậy, rõ ràng là khuôn mặt xinh đẹp như vậy, nụ cười tươi như thế, lại làm cho cô không ngừng run sợ. chịu đựng áp bức mãnh liệt.

“Vì sao lại không được? Bạn bè thì sao? Ai quy định không thể có tình yêu giữa bạn bè?” Anh cười lạnh, từng bước tiến sát lại cô, không trách được vì sao bộ mặt của Hạ Lưu Ly luôn đen như vậy, hóa ra tình yêu bị cự tuyệt lại khó chịu như vậy.

Sở Vân Hiên anh lần đầu tiên bị con gái cự tuyệt, loại cảm giác xa lạ này như có lực mạnh đánh vào, làm cho anh vô cùng khó chịu.

“Hiên Hiên, vì sao anh lại đột nhiên như vậy? Giữa chúng ta không nên xảy ra như vậy, anh là vì chỉ có một mình tôi làm bạn nên mới sinh ra ảo giác, còn rất nhiều cô gái khác, anh lại xuất sắc như vậy, làm sao có thể để ý đến tôi? Đừng nói giỡn nữa?”

Sở Vân Hiền nheo mắt lại, hỏi, “Em cho rằng anh đang nói đùa sao?”

“”Vì sao giữa chúng ta không nên như vậy? Trong lúc đó em cùng Tiêu Lạc Hàn có thể nói chuyện tình yêu sao? Hoa Hoa, anh sẽ không cho phép, không cho phép con mối yêu quý của mình đưa đến miệng con dã thú khác, có thể xé nát em, chỉ có thể là anh, em nhớ kỹ!”

Bạch Tiểu Hoa biến sắc, trong lòng càng thêm bất an, muốn khuyên bảo anh, “Tôi là của anh, cho đến bây giờ tôi không phủ nhận... Nhưng mà, chỉ tồn tại giữa tình bạn bè, anh đối với tôi rất quan trọng, là người bạn không thể mất, tôi đồng ý cái bạn bè đầu tiên, nói như vậy anh hiểu không? Giữa chúng ta không thể có tình yêu, tôi cũng sẽ không yêu anh...”

Trong phòng học cực kỳ an tĩnh, mặt trời xuống núi, mặt trời chiều ngã về tây.

Giọng nói Bạch Tiểu Hoa nhẹ nhàng, bay bổng ở mỗi góc lớp học.

Gió ngoài cửa thổi vào, thổi bay làn áo hồng của anh, làm tóc đen rối tung, bốn phía tràn đầy mùi hoa.

“Tôi, thích Tiêu Lạc Hàn, thật xin lỗi, Hiên Hiên, chúng ta chỉ có thể làm bạn bè.” Cô tin tưởng cảm giác đầu tiên, lần đầu tiên mắt nhìn thấy đã yêu, cho nên hiện tại không thể đáp lại tình cảm của những người khác, hơn nữa người này lại là Sở Vân Hiên.

Sở Vân Hiên trầm mặc, dung nhan tuyệt sắc thể hiện âm tình bất định, không biết anh đang suy nghĩ cái gì, sau cùng anh xoay người rời đi, nhẹ nhàng quay đầu, để lại cho cô vẻ mặt hoaftmyx, giọng nói lạnh nhạt, lại khí phách cuồng vọng, “Được, anh sẽ không ngăn cản em đi đến bên cạnh anh ta, nhưng mà anh sẽ là người cuối cùng, sự lựa chọn cuối cùng của em, vĩnh viễn chính là Sở Vân Hiên anh.”

Mãi cho đến khi không còn thấy bóng dáng của anh, toàn thân Bạch Tiểu Hoa mới thả lỏng, cả người xụi lơ xuống đất.

Sớm biết rằng, đừng nhiều chuyện tìm anh ta cùng nói chuyện, tan học xong liền về nhà có tốt hơn không, sẽ không buồn phiền chuyện tình cảm như vậy.

Sở Vân Hiên...

Ra sức lắc đầu, từ bỏ bóng dáng của anh ở trong đầu, nói với bản thân, chuyện vừa rồi chỉ là một giấc mơ, sau khi ngủ một giấc thật ngon, ngày mai sẽ là một khởi đầu mới, xem mọi chuyện như chưa từng xảy ra.

Ngày hôm sau, cô cùng Sở Vân Hiên chạm mặt, trong lòng có chút khẩn trương, nhưng lại miễn cưỡng vui vẻ chào anh.

“Chào buổi sáng, Hiên Hiên!”

Sở Vân Hiên cười tuyệt đẹp, dáng vẻ lười biếng, nhàn nhàn nhếch môi: “Chào buổi sáng, Hoa Hoa!”

Không có gì thay đổi, không có gì không ổn, vẫn là một thái độ như trước đây.

Coi như chuyện ngày hôm qua giống như một giấc mơ.

Chuyện làm cho cô không thể tưởng tượng được là, Lãnh Như Phong lại tới trường học.

Vẫn là khuôn mặt biểu tình lạnh lẽo như băng như cũ, chỉ là càng trắng xanh thêm một chút, con ngươi đen không tích mịch trống rỗng như trước kia, rõ ràng có

chút biến đổi, chỉ là những điểm này chỉ thay đổi khi nhìn Tiểu Hoa mà thôi.

Bộ dạng tàn khốc đứng giữa các nữ sinh, mặc kệ là đi ở nơi nào, đều là mục tiêu chú ý.

Nhưng anh không cso bất cứ cảm giác gì, vĩnh viễn đều đối với cái gì thì bộ dáng cũng không thêm đề ý, một tay đeo túi sách ở trên vai, một tay chống ở trong túi, giống như không ngủ đủ giấc, ngáp một cái, sau đó dụi mắt.

Không biết rằng hành động vô tâm này, mang đến thật nhiều tiếng thét chói tai.

“Anh ấy vừa ngáp một cái, tôi lần đầu tiên nhìn thấy hành động có tính người như vậy của anh ấy.”

“Đúng đúng, ngáp như vậy thật đẹp trai, thật có hình, thật sự là mê hoặc chết người rồi.”

“Ngáp thì thôi, dụi mắt chính là trọng điểm, các cậu không thấy được anh ấy dụi mắt sao? Rất đáng yêu, giống đứa bé nhỏ, thật muốn ngắt mắt anh ta một cái.”

“Cắt, các cậu thôi đi, đoán chừng còn chưa được đến

gần, đã bị ném bay lên chín tầng mây rồi.”

“Đúng là là người cũng được giống cầm ... a ..., rõ ràng là một bộ dáng lãnh lũng, vì sao lại đáng yêu như vậy, hình ảnh mới vừa dụi mắt kia, quả thật là làm mù bà đây rồi...”

Lãnh Như Phong, thật sự là rất được hoan nghênh.

Một tay Bạch Tiểu Hoa chống mặt, miệng cắn bút, hai mắt vô thần, vẻ mặt uể oải/

Càng ngày càng tự ti, một Sở Vân Hiên là đủ rồi, lại tới cái tên Lãnh Như Phong, vì sao cô chỉ có duy nhất hai người bạn đều là con trai? CON trai thì thôi, vẫn lại là hai người cực phẩm được nhiều người hoan nghênh làm cho người ta đầu đầu thế này.

Hiện tại Sở Vân Hiên trong lúc Lãnh Như Phogn xuất hiện, ngẩng đầu nhìn thoáng quá, che dấu trong đó quá nhiều tư tình.

Tầm mắt của Lãnh Như Phong trái ngược lại với anh, mặt không chút thay đổi, vẫn tự nhiên ngồi ở chỗ của mình, cũng không nhìn Bạch Tiểu Hoa một cái, bởi vì

sau khi ngồi xuống, anh ấy giống như một cái khí cầu bị xì hơi, ngủ rồi.

Nằm sấp ở trên bàn, bắt đầu ngáy o o.

Đúng là không thể làm cho người ta nói được hai lời mà.

Bạch Tiểu Hoa tức giận trừng mắt nhìn bóng lưng của anh, cái tên đáng chết này, rõ ràng là vẫn còn tu dưỡng một tuần, thế mà mới ngày thứ ba đã bỏ chạy đến đây, muốn chết cũng không cần phải hành hạ bản thân mình như vậy chứ?

Trái lại Hạ Lưu Lưu, cứ thế vẽ mặt không được tự nhiên đi đến trước mặt Bạch Tiểu Hoa, đen mặt, cũng không nhìn cô, trong tay cầm một món ăn ngon miệng đưa đến trên bàn cô, đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của cô, anh khó chịu quát, “Nhìn cái gì vậy, ăn cho lão tử!”

Bạch Tiểu Hoa cúi đầu nhìn những thức ăn tinh mỹ này, biết tất cả đều là món nổi tiếng, giá cả rất cao.

“Không cần, tự tôi có!” Đẩy ra, sau đó lấy cơm trưa của mình ra, một hộp cơm nhỏ, cũng chỉ có rau dưa, rất thanh đạm.

Cô muốn giảm cân, cho nên không thể ăn được những thứ kia.

Tính tình của Hạ Lưu Ly, nóng nảy giống như trái bom, một chút là nổ. Anh đã tha thứ cho cô gái này đã đẩy mình ra để chạy cùng người khác, lại còn có ý tốt bảo đầu bếp làm bữa trưa, chính là muốn bày tỏ đối với cô, thế mà cái kẻ ngu ngốc này lại cự tuyệt rồi!

Nhìn xuống kích thích muốn bóp chết cô, khóe miệng hung hăng căng lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đây là anh tự kêu đầu bếp làm, có dinh dưỡng, đối với thân thể rất tốt, mà còn...Nó không nhiều chất béo.”

Thôi, trước đây là do mình làm sai, anh nhìn.

Dường như không nghĩ tới những lời này từ trong miệng Hạ Lưu Ly nói ra.

“Nhìn cái gì vậy, mới phát hiện bốn đại gia đây rất tuấn tú có đúng hay không?” Bị cặp mắt vô tội của cô nhìn làm toàn thân nóng lên, lúc đầu cảm thấy con gái mập là không có gì tốt, đây không phải rất đáng yêu sao?

Bạch Tiểu Hoa chưa lấy lại tinh thần, trong đầu còn đang lập lại lời nói anh ta vừa mới nói xong lúc nãy, người con trai hờ hững mà cũng có lúc lại cẩn thận như vậy sao? Không khỏi có chút xấu hổ, đến ngay cả hạ Lưu Ly cũng nhận ra, chuyện mình đang giảm béo.

“Đừng có mà thất thần bất động, ăn cái này!” Tiệp tay đem cà mên của Bạch Tiểu Hoa ném xuống, đem cơm trưa của mình đưa đến trước mặt Bạch Tiểu Hoa.

“Anh...” Thật sự là làm cho người ta không thể nói được lời nào mà.

“Kỳ thật em như vậy cũng rất tốt, vô cùng... thật đáng yêu, không cần giảm..” Chết tiệt, từ khi nào mà anh lại biến thành ảo lả như vậy!

Bạch Tiểu Hoa thấy gương mặt đẹp trai của anh đỏ lên, đôi mắt cũng không biết nhìn cái gì, trái phải đều là những tình huống xấu hổ bất an, hoàn toàn là khó chịu nhất.

Không khỏi nở nụ cười, đem phần cơm trưa đến trước mặt mình, nhỏ giọng nói: “Cuối cùng là ai đáng yêu, thật là, lần đầu tiên nhìn thấy có người nói lão đáng yêu đến

mức này!”

May mắn lúc này Hạ Lưu Ly đang tập trung chú ý đến tay đang cầm đũa của cô, nên không nghe thấy cô đang nói thầm cái gì.

Nghĩ đến người được vạn người sùng bái, Thái Tử Gia kêu gọi cuồng vòng, quả thật không phải là rất xấu, chẳng qua là bị làm hư mà thôi, nhiều nhất cũng là một đứa trẻ ngây thơ mà thôi.

“Cảm ơn!” Cô ngẩng đầu lên, lần đầu tiên lộ ra nụ cười đối với anh, sáng ngời thuần khiết.

Hạ Lưu Ly cảm thấy được sự tươi cười của cô, so với gió mùa xuân còn ôn nhu hơn, so với thủy tinh còn sáng hơn, so với trên thế giới những thứ đó đều là trò hề mà thôi.

Thình thình thình thình thình thình thình thình—

Tim đột nhiên đập mạnh, hô hấp tăng nhanh, trừng hai mắt nhìn chăm chăm vào Bạch Tiểu Hoa, trong lòng giống như nở hoa, thật động lòng người, mùi thơm bốn phía, mơ hồ tản ra một loại mùi thơm câu hồn con gái.

Loại cảm giác này... Chẳng lẽ chính là ... Tình yêu sao?

Hạ Lưu Ly hai mươi một tuổi, lần đầu tiên nếm đến mùi vị của tình yêu, thua bởi một nụ cười của Bạch Tiểu Hoa.

Nhưng mà, không kịp chờ anh trở về chỗ cũ, trong phòng học liền truyền đến một tiếng thét chói tai.

Lịch sự nho nhã, lúc Tiêu Lạc Hàn vừa phong độ vừa anh tuấn xuất hiện tại cửa, ánh mắt Hạ vương tử đen lại đến không phân biệt rõ rồi.

bạch Tiểu Hoa cũng ngây ngẩn cả người, bất quá thêm sững sốt, đôi má ửng hồng, ngượng ngùng, một bộ dáng mất hồn.

Hạ Lưu Ly hèn mọn hung tợn mắng cô: “Bộ dáng ngu xuẩn.”

Lúc này đâu còn tâm tư đấu võ mồm với nah, thấy Tiêu Lạc Hàn đi tới phía mình, không tự giác liền đem thức ăn trước mặt đẩy ra ngoài.

Cái cô gái đáng đánh đòn này!

“Học trưởng, sao anh lại tới đây!” Miệng tuy hỏi như vậy, nhưng biểu tình là rất vui mừng.

Tiêu Lạc Hàn nhìn thoáng qua sắc mặt không tốt của Hạ Lưu Ly, nhếch môi cười, ôn hòa mà nho nhã, lúc ánh mắt đang muốn ăn thịt của Hạ Lưu Ly nhìn, cùng tiếng thét chói tai xung quanh, ôn nhu nắm tay Bạch Tiểu Hoa, “Tới đón bạn gái đi ăn, là quyền lợi và là nghĩa vụ của bạn trai...!”

Bạch Tiểu Hoa xấu hổ đỏ mặt, thế nhưng không có đáp lại lời của Tiêu Lạc Hàn nói, nhưng cũng không có cự tuyệt, để cho Tiêu Lạc Hàn tùy ý lôi kéo tay mình, cũng giống như ngầm đồng ý lời nói của Tiêu Lạc Hàn là sự thật.

Tâm của tất cả nữ sinh đều đã nát.

Thế nhưng tất cả nam sinh cười đều vui mừng.

Lãnh Như Phong vẫn như cũ đang ngủ, đầu cũng không có ngẩng lên

Sở Vân Hiên chậm rãi ăn cơm trưa, động tác tao nhã,

tuần nhan mỉm cười, một vẻ mặt việc không liên quan đến mình.

Dung nhan tuấn mĩ của Hạ Lưu Ly tối sầm, hai nắm đấm siết chặt, sắc mặt xanh mét.

Con ngươi của Tiêu Lạc Hàn chột lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, nhưng rất nhanh liền che dấu đi, vẫn như cũ là nụ cười ôn hòa như bạch mã hoàng tử làm cho các nữ sinh mến mộ.

Vì thế, giữa cái nhìn chăm chú của mọi người, bạch mã hoàng tử nắm lấy tay của cô bé lọ lem, tự nhiên rời khỏi phòng học.

Nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Tiêu Lạc Hàn giống như mọi chuyện đều không ảnh hưởng đến hắn, Tiểu Hoa không khỏi đối với Lạc Hàn dâng lên một cỗ sùng bái. Không chỉ có bộ dạng đẹp trai, thân thủ tốt, đại não thông minh, bộ dạng thân sĩ, lại vẫn bình tĩnh như vậy, giống như mặc kệ có chuyện gì xảy ra đều không làm khó được hắn.

Tiểu Hoa đột nhiên nhớ tới một câu danh từ — — đàm tiêu nhân gian, tường mái chèo tan thành mây khói.

“Phốc!” Bỗng nhiên Tiêu Hoa tự nở nụ cười.

Tiêu Lạc Hàn nhíu mày, giữa lông mày tất cả đều là ý cười, “Hình như em ở một mình cũng có thể tự đùa tự vui.”

Tiêu Hoa nũng nịu, “Học trưởng, anh đùa cợt người ta!”

Tiêu Lạc Hàn tựa hồ đối với xưng hô này rất không hài lòng, dừng lại, nhìn chăm chăm nàng, mãi đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn của cô phấp hồng mới bằng lòng buông tha nàng, “Còn gọi anh là học trưởng sao? Gọi anh là Lạc Hàn, hoặc là Hàn!”

Tiêu Hoa bỗng cảm thấy thẹn thùng, nhưng cũng biết đây cũng chính là điều mình muốn, nếu giờ phút này còn rụt rè, tương lai nhất định sẽ phải tự đánh mình một trận, vì thế không chút khách khí gật đầu, “Được, Lạc Hàn!”

Lần này, Tiêu Lạc Hàn lại ngẩn ngơ, bật cười lắc đầu, “Thật sự là kỳ quái, càng muốn hiểu em, lại càng cảm thấy là không hiểu được em, cuối cùng như thế nào mới là em?”

Tiểu Hoa suy nghĩ sâu sa lời của hắn nói, nghiêng đầu, híp mắt nói, “Mỗi một tính cách, đều là em.”

Tiêu Lạc Hàn khẽ cười ra tiếng, tại bên tai cô hạ xuống một nụ hôn, lại nhận lấy tiếng kinh hô(giật mình hét lên)cùng bước chân sợ sệt lui về phía sau của cô .

“Thật có lỗi, dọa đến em sao?”

Mang tai của Tiểu Hoa đều đã đỏ ửng, đột nhiên cảm thấy phản ứng của mình hơi quá lộ, xấu hổ giải thích nói, “Chỉ là giật mình dọa đến em a, bởi vì... Em sợ nhất người khác đụng chạm lỗ tai, hoặc là ở bên tai thôi hơi, bởi vì cực kỳ ngứa, ha ha.”

Tiêu Lạc Hàn khẽ rũ mắt, nói khẽ, “Hóa ra là như vậy. Còn tưởng rằng em không thích anh đụng chạm đến em a?”

“Không không không, ” Tiểu Hoa hốt hoảng xua tay, giải thích nói, “Như thế nào lại không thích a, em cực kỳ thích, thật sự... Em...”

Ý thức được mình đang nói cái gì, cô vội lấy hai tay che

môi, bất an nhìn Tiêu Lạc Hàn, hẳn sẽ không nghĩ rằng cô là một loại cô gái cực kỳ tùy tiện đi?

Tiêu Lạc Hàn lại bị bộ dáng đáng yêu của nàng làm cho bật cười ha ha không ngừng, đưa tay giữ chặt lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô, sau đó bỏ vào trong túi áo của mình, “Năm nay mùa xuân giống như lạnh hơn.”

Bởi vì sợ cô xấu hổ, cho nên chủ động nói những lời khác để thay đổi không khí.

Tiêu Hoa thật sự cảm động đến suýt rơi nước mắt, người tốt nha!

“Ừm, thế nhưng không sao, sau mùa xuân không phải là mùa hạ sao? Rét lạnh của mùa xuân sẽ qua đi.”

Rét lạnh... rồi sẽ qua đi sao?

Vẻ mặt của Tiêu Lạc Hàn có chút không yên lòng, Tiêu Hoa lặng lẽ nhìn lên hắn, khi hắn phát hiện, khẩn trương quay đầu, né tránh ánh mắt của hắn.

“A...” Tiêu Lạc Hàn nhẹ cười, đem tay nàng nắm chặt thêm một chút, cũng không vạch trần cô.

Hai người liền như vậy tay trong tay nhẹ nhàng đi, cũng không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của những người khác, cũng không quan tâm đến khoảng cách giữa hai người chênh lệch bao xa.

“Ngẩng đầu lên, đối với anh mà nói, em là người tốt đẹp nhất, không cần phải như con rùa trốn trong mai.” Hắc ở bên cạnh cô nhỏ nhẹ khuyên nhủ, thanh âm ôn nhu làm cho cô muốn khóc.

Ma xui quỷ khiến, cô thật sự ngẩng đầu lên, cùng hắc sóng vai, không quan tâm đến những ánh mắt kia nữa.

Dần dần, cô không còn cảm thấy sợ hãi nữa, mà còn có chút cảm giác đặc ý, vì có một số ánh mắt của nữ sinh rơi vào trên người cô mang theo hâm mộ.

Đúng vậy a, nếu nữ sinh bên cạnh Tiêu Lạc Hàn không phải là cô mà là người khác mà nói, chỉ sợ cô cũng sẽ hâm mộ đi, dù sao cũng là một người ưu tú như vậy.

Sau lưng bọn họ, một bóng đen mờ đứng ở phía sau, một chàng trai dáng người cao gầy, một cô gái khí chất mềm mại đáng yêu, diện mạo xinh đẹp ngọt ngào. Chỉ là

giờ phút này trên mặt cô gái xinh đẹp kia, mang theo nồng đậm oán hận cùng ủy khuất, một đôi mắt phượng câu hồn chứa tràn đầy ghen tị cùng không cam lòng .

Đó là Hàn của cô, nhưng là vì sao lại muốn hy sinh chính mình đến mức này? Bạch Tiểu Hoa, người không phải là có cái có thể dẫn lại phụ thân sao? Một ngày nào đó nếu như cô biết chân tướng, sau đó sống không bằng chết, đến lúc đó... Tôi nhất định sẽ hung hăng nhục nhã kẻ tiện nhân nhà ngươi! Hừ.

Bắt đầu từ hôm nay, toàn bộ trên dưới học sinh trong trường đều biết Hội trưởng Hội học sinh Tiêu Lạc Hàn kết giao bạn gái, mà người bạn gái này của hắn không phai ai khác, mà là danh khí không thua của hắn xấu nữ – Bạch Tiểu Hoa.

Thật sự là tổ hợp vô cùng châm chọc , khiến mọi người không rõ nguyên nhân.

Lúc đầu còn tưởng rằng người yêu của Bạch Tiểu Hoa là Sở Vân Hiên hoặc Hạ Lưu Ly, ai biết Tiêu Lạc Hàn đột nhiên xông ra, còn đầy đủ lữ đánh, dắt Bạch Tiểu Hoa đi.

Mùa xuân năm nay, tin tức này làm mọi người bất ngờ, mà nhân vật chính trong tin tức này là Tiêu Lạc Hàn cùng Bạch Tiểu Hoa.

Diễn hình là suất ca cùng quái vật, quá là khẩu vị nặng rồi.

Mà Bạch Tiểu Hoa như vậy mà được Tiêu Lạc Hàn yêu thích, thật sự là làm cho người ta không dám gật đầu bừa.

Đương nhiên, tất cả nữ sinh tự đều cảm thấy đáng tiếc thay cho Tiêu Lạc Hàn, một đóa hoa tươi xinh đẹp như vậy, lại cắm ở trên bãi phân trâu, này so với Ngày Tận Thế đến càng làm cho nhiều người không thể tin được.

Rất nhiều nữ sinh lại vụng trộm bắt đầu tăng cân, hi vọng chính mình đầy đặn lên.

Xu hướng thay đổi, nam nhân không thích mỹ nhân nhỏ nhắn thanh mảnh, lại thích nữ nhân đầy đặn mập mạp, nhìn người như Bạch Tiểu Hoa, không chỉ có tên tục khí, diện mạo phổ thông, dáng người lại càng vô cùng thô thảm.

Thế nhưng... lại hợp khẩu vị của mấy nam nhân cực phẩm này a!

Mùa xuân này, Hoa Nam đột nhiên liền nổi lên phong trào tăng cân.

...

Tiêu Lạc Hàn cùng Bạch Tiểu Hoa tình cảm lưu luyến liên tục, tình yêu một khi mọc rễ, nhất định sẽ nảy mầm.

Hạt giống trong lòng Bạch Tiểu Hoa lặng lẽ lớn lên, tại mùa xuân năm nay, lần đầu tiên có bạn trai.

Nhớ tới Tiêu Lạc Hàn đối với mình ôn nhu, Tiểu Hoa khóe miệng sẽ không tự giác dương lên, tuy nhiên thời gian hai người cùng một chỗ chỉ ngắn ngủn một tuần, nhưng cô lại cảm thấy được giống như qua rất nhiều năm, có một loại cảm giác như vợ chồng già, bạch niên giai lão.

“Hôm nay đi đâu ăn cơm?” Tiểu Hoa hôm nay tâm tình tựa hồ đặc biệt tốt, vẫn tươi cười đầy mặt.

Tiêu Lạc hàn vẫn như cũ là hoàn mỹ đến không chê vào đâu được mỉm cười cùng nhu tình con người, “Của ta

Tiểu Ô Quy muốn đi kia, chúng ta liền đi kia.”

Mỗi khi hấn dùng loại này ánh mắt nhìn của nàng thời điểm, Tiểu Hoa sẽ cảm thấy được, dù cho giờ khắc này chính mình sẽ chết, cũng không tiếc rồi.

Quen thuộc trường học tiểu đạo, náo nhiệt ăn vặt phố, đủ loại màu sắc hình dạng nhân...

Tiểu Hoa gắt gao nắm Tiêu Lạc hàn thủ, lạnh nhạt đối mặt những cái này kinh ngạc, ghen tị, oán hận ánh mắt, đã không có việc gì, nàng sớm đã học xong kiên cường.

Đi tới bình thường đều đã một lên điểm, vẫn lại là một dạng náo nhiệt.

Phía trước, có ba bốn người nữ sinh tại nhìn thấy bọn hấn tiến vào về sau, biểu tình nháy mắt biến thập phần cổ quái, nhất là bên trái kia người nữ sinh, thật sự là xinh đẹp làm cho không người nào có thể nhìn thẳng.

Nữ tính nhìn đến bọn ta hội tự ti đi, kia nụ cười tự tin, lóe sáng dung nhan, gợi cảm hồng nhuận môi, quyến rũ mắt to, thon dài cao gầy không có một vết sẹo đáng người... Toàn bộ đều là Tiểu Hoa tha thiết ước mơ...

Mắt tự nhiên tựa đầu rũ xuống, vụng trộm nhìn thoáng qua Tiêu Lạc hàn, nếu này người nữ sinh cùng hắn đứng chung một chỗ mà nói, hội là cái gì hình ảnh a? Nhất định thập phần đẹp mắt đi?

“Uy uy, này không phải Tiêu Lạc hàn cùng người quái dị sao?”

“Thật sự là Tân Thế Kỷ tổ hợp, ha ha, có ý tứ!”

Trừ bỏ cái kia rất được cực kỳ có khí chất nữ hài tử, chung quanh mấy nữ hài tử đều đã tại lóu ríu cái không để yên.

Tiêu Lạc hàn giống như không thấy được các nàng, cũng không có nghe thấy các nàng mà nói một dạng, vẫn lại là giống như bình thường, tự nhiên nắm Tiểu Hoa thủ, sau đó tìm đến chỗ trống, ngồi xuống.

“Muốn ăn cái gì?” Tiêu Lạc hàn lật chuyển thái đơn, ôn nhu nói.

Tiểu Hoa đột nhiên liền không có muốn ăn, ánh mắt cùng kia nữ hài tử khế đụng thượng, liền cảm thấy được

toàn thân không được tự nhiên, như thể mắt sáng nữ hài tử, thật tốt! Hào quang giống như trời sinh liền là thuộc loại của nàng, chính mình chỉ có thể trốn ở âm u góc.

“Tùy tiện.” Nhàn nhật trả lời một tiếng, có chút không yên lòng.

Vẫn tránh đi kia một bàn.

Tuy nhiên chính mình đã kiên cường, hẳn không giống như trước đây để ý ánh mắt của người khác, khả nữ nhân liền là cái dạng này a, hội có vẻ, hội ghen tị, hội tự ti. Nhìn đến so với chính mình ưu tú nữ hài tử, nội tâm âm u tự ti một mặt lập tức sẽ chạy đến. Huống chi kia người nữ sinh... Theo bọn hắn tiến vào bắt đầu, ánh mắt liền vẫn chăm chú vào Tiêu Lạc hàn trên người, một giây đều không có ly khai quá.

Chung quanh nàng vậy thì nữ hài tử ánh mắt xem ra thập phần cổ quái, nhìn đến chính mình thời điểm tràn ngập vui sướng khi người gặp họa cùng đồng tình.

Là nàng ảo giác sao?

“Vậy thì vẫn lại là bình thường ăn kia vài đạo đồ ăn đi!”

Tiêu Lạc hàn nhìn nàng, thản nhiên nói.

Tiểu Hoa muộn đầu, vô tình lên tiếng, “Uh`m!”

Tiêu Lạc hàn đột nhiên đem ẩm áp đại thủ, bao trùm thượng nàng lạnh lẽo tiểu thủ, trong mắt tràn đầy lo lắng, “Làm sao vậy, đâu nào không thoải mái sao?”

Trước cổng chúng chi hạ, Tiểu Hoa vẫn lại là có phần thẹn thùng, ửng đỏ gương mặt má, lắc đầu, “Không có.”

“Đúng là, ngươi mất hứng. Có thể nói cho ta biết vì cái gì không cao hứng sao? Có phải hay không ta làm sự tình gì chọc giận ngươi mất hứng rồi hả ?” Tuấn dật nho nhã trên mặt tràn ngập tự trách cùng bất an, cái dạng này nam nhân tối chiêu nữ nhân đau(yêu), Tiểu Hoa lại càng lập tức tức vũ khí đầu hàng.

“Không có không có, thật sự không có, lạc hàn hảo hảo, ta cũng thật cao hứng.” Nếu cùng với hấn, hiện tại loại tình huống này là tự nhiên sẽ phát sinh, rõ ràng đã làm hảo giác ngộ, vì cái gì còn có thể làm cho này điểm sự tình quấy nhiễu? Nàng nhất định phải vượt qua cái này khuyết điểm, nếu không nghe lời, chính mình liền không có dũng khí cùng Tiêu Lạc hàn đi xuống rồi.

“Thật tốt quá, người vẫn rầu rĩ không vui, ta còn tưởng rằng ta làm sai cái gì.”

“Không phải a, cùng lạc hàn người không có vấn đề gì, là bản thân ta vấn đề a.”

Loại chuyện này, nếu nói cho Tiêu Lạc hàn mà nói, chính mình nhất định hội cảm thấy được xấu hổ lại mất mặt. Chẳng qua là cái xinh đẹp nữ sinh mà thôi, chẳng lẽ chính mình có thể không chế cái khác nữ sinh không thích hấn sao? Nếu nói cho hấn, chính mình tại bất an, tại ghen tị mà nói, hấn hội đối đãi thế nào chính mình a?

Tầm mắt lại cùng kia nữ hài tử chống lại, bị trong mắt nàng hận ý kinh hách đến, đôi đũa trong tay không cẩn thận chảy xuống, buông xuống rơi trên mặt đất thanh âm tại đây cái an tĩnh tiểu điểm lý thập phần rõ ràng.

Mọi người ánh mắt toàn bộ tụ tập tại trên người nàng.

Tiểu Hoa khóc không ra nước mắt, rõ ràng là muốn khiêm tốn, ngược lại càng thêm dẫn nhân chú ý rồi.

“Ta... Thực xin lỗi!” Cũng không biết chính mình vì cái

gì muốn xin lỗi, đột nhiên cảm thấy được hảo mắt mác, cảm thấy được toàn bộ tới đều đã thập phần hư ảo, nàng rất sợ hãi này toàn bộ đều là giả.

Tiêu Lạc hàn không nói gì thêm, mà là đứng dậy, chậm rãi đi tới cạnh nàng, ngồi xổm xuống.

Bình tĩnh nhìn nàng, trong mắt có một tia lo lắng, thần sắc lo âu, “Vì cái gì muốn xin lỗi a? Tối hôm nay... Người thật sự hảo kỳ quái, tuy nhiên ta hiện tại khả năng lại vẫn không có tư cách đi giải Tiểu Hoa nội tâm, đúng là, ít nhất người có thể hay không nói cho ta biết, của người vui vẻ cùng phiên nào a? Người như vậy, ta cảm thấy được ta hình như là một cái không nghĩ muốn làm nhân, vẫn lại là nói, người căn bản là không thích ta a?”

“Không không không, làm sao có thể a, không phải người nghĩ muốn như vậy, ta vừa mới không phải giải thích quá sao? Là bản thân ta vẫn đề, cùng lạc hàn người không có vấn đề gì, là bản thân ta... Ta cảm thấy được toàn bộ đều đã cực kỳ không chân thực, ta sợ toàn bộ đều là giả, lạc hàn hội cùng ta kết giao chuyện này nhi, liên bản thân ta cũng hiểu được thập phần bất khả tư nghị a, cho nên, ta rất không an, phi thường... Bất an.”

Xem trước mắt này người nữ sinh, khăn trương liên nói đều đã nói không rõ ràng, kia gương mặt ửng đỏ trũng tròn, giống như quả táo ngon miệng.

Tiêu Lạc hàn ôn nhu cười, thân thủ đồng loạt bắt được của nàng áo, hướng bên mình vùng, trước mắt bao người, nhẹ nhàng in lại kia hơi có chút run rẩy, có lạnh lẽo mềm mại môi.

Thời gian giống như đình chỉ.

Mãi đến Tiêu Lạc hàn môi ly khai nàng, Tiểu Hoa mới từ mộng lung trung tỉnh táo lại, chỉ ngây ngốc nhìn hấn mỉm cười mắt.

“Hiện tại, lại vẫn cảm thấy được toàn bộ là giả à?”

Tiểu Hoa cho tới bây giờ cũng không biết, hôn môi nguyên lai là như vậy tốt đẹp sự tình.

Hắn dùng hành động nói cho chính mình, hấn là thích hấn, là thật tâm tại cùng nàng kết giao. Không có lời ngon tiếng ngọt, mà là tại nàng bất an, sợ hãi thời điểm, cho nàng tối kiên cường lực lượng.

“Nếu người cảm thấy được còn chưa đủ mà nói, chúng ta khả dĩ tiếp tục!” Hắc nháy mắt mấy cái, nghịch ngợm đùa nàng, trêu chọc một trận mặt hồng tim đập.

Liên cơm ăn không ngon đi, hoàn toàn thành tất cả trong mắt tiêu điểm.

Hai người giống hài tử một dạng, nắm tay cười hì hì chạy ra ngoài, ly khai cái kia làm cho người ta mặt hồng tim đập tiêu điểm.

Chỉ là, Tiêu Lạc hàn tại Tiểu Hoa nhìn không thấy góc độ, hơi chút hồi đầu, mặt không chút thay đổi nhìn cái kia mỹ lệ nữ sinh, trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng lạnh.

Kia nữ sinh ủy khuất dẫu môi, đỏ hốc mắt, nhìn như thập phần ủy khuất thương tâm.

Tiêu Lạc hàn thở dài một hơi, lặng lẽ dụng khác cánh tay đánh một thủ thế, giống như chỉ có bọn hắn hai người mới hiểu ý tứ.

Mỹ lệ nữ hài tử sững sốt, lập tức nở nụ cười, đảo qua trước khói mù cùng thương tâm, nhu thuận gật đầu.

Tiêu Lạc hàn quay đầu, cúi đầu nhìn cười vẻ mặt sáng lạn Tiểu Hoa, cười dị thường ôn nhu, nhẹ giọng tại bên tai nàng nói nhỏ đạo, “Tối hôm nay, không phải về nhà tốt sao?”

Chương 3: Tiểu Xuân nói : "Người tôi yêu là em"

Hai má Tiểu Hoa đỏ bừng kinh ngạc nhìn Tiêu Lạc Hàn, muốn nói cái gì, môi rung rung hồi lâu lại nói không nên lời.

“Tôi chỉ muốn em trở thành người của tôi, em mới có thể tin tưởng toàn bộ đều là thật sự, tôi... Muốn cho em trở thành người phụ nữ của tôi!”

“Thế nhưng chuyện này không phải quá nhanh sao? Chúng ta mới kết giao một tuần”. Tuy nhiên cô cũng không phải cực kỳ phản cảm loại chuyện này, dù sao cô cho tới bây giờ không cùng đàn ông thân mật quá, trong 20 năm qua tính cô đơn thuần, cùng đàn ông bắt tay cũng không có, đột nhiên xuất hiện đề tài này, làm cho cô cảm thấy có chút bàng hoàng.

Tiêu Lạc Hàn xoay người mặt đối mặt với cô, cánh tay khoát lên trên bờ vai cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi của cô, tinh tế nhắm nháp lắm lắm nói, “Cảm nhận được tôi đối với em khát vọng sao? Em cũng biết nổi bất an không ngừng của tôi là em, tôi cũng vô cùng bất an, cảm thấy tất cả đều không giống như là sự thật...”

Làm sao có thể, Tiêu Lạc Hàn lại còn nói hắn cũng sẽ bất an? Hắn vì cái gì bất an, hắn hoàn toàn không có lý do gì bất an a!

Cười khổ điểm nhẹ chóp mũi của cô, sủng nịnh nói, “Đừng đem chính em nghĩ muốn như vậy, kỳ thật em tốt, bởi vì em tốt, cho nên tôi mới bất an, sợ em bị người khác cướp đi”. Hắn không nói dối, hắn thật sự sợ hãi bị người khác cướp đi, đều là đàn ông, hắn như thế nào không biết đám đàn ông đó đều thích Tiểu Hoa? Hạ Lưu Ly, Sở Vân Hiên, lại còn có Lãnh Như Phong mà hắn nhìn không thấu, ba người đàn ông đối với Bạch Tiểu Hoa có ham muốn chiếm hữu không phải giống như là tình bằng hữu thông thường, mà có tính chiếm hữu rất cao.

Đột nhiên bị hắn nói như vậy, Tiểu Hoa thập phần xấu hổ

cúi đầu nói, “Anh đừng nói như vậy, anh rõ ràng ưu tú như thế, mỗi lần đều có nữ sinh nhìn anh, em vừa kiêu ngạo nhưng cũng sợ hãi, đây là một loại cảm giác cực kỳ mâu thuẫn, có đôi khi em cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, bởi vì em lần đầu tiên yêu một người đàn ông được hoan nghênh như vậy, để cho em có một loại cảm giác thất bại thảm hại “

“Nếu như em sợ hãi anh bị người khác cướp đi như vậy, anh đây hiện tại cho em cơ hội, cho anh hoàn toàn có được em, mà em cũng hoàn toàn thuộc loại về anh, tối hôm nay...cùng anh về nhà đi” Hần lại mời mọc, vẻ mặt thần tình chờ mong cùng khát vọng, con người thâm thúy kia tràn ngập tình yêu, để cho cô vô pháp chống cự, chỉ có thể vô lực hãm vào bên trong đó.

“Thế nhưng, ba em rất lo lắng, nếu là em không trở về nhà mà nói...”

“Kỳ thật hôm nay là sinh nhật của tôi!” Bổng dung, hần bỏ lại một câu nói có sức công phá nặng nề.

Bạch Tiểu Hoa u mê, sau đó mới phản ứng kịp, sốt ruột nói, “Anh như thế nào không sớm chút nói cho em biết?”

Tiêu Lạc Hàn nhẹ cười, “Tôi không phải nói cho em sao? Làm bạn gái như em cứ nhiên không biết sinh nhật bạn trai, vốn là sai lầm của em, nhanh lên ngẫm lại như thế nào bù lại tôi đi!”

Cô bị hắn nói đến không thể phản bác được.

Cô cảm thấy hổ thẹn nên cúi đầu, rầu rĩ nói, “Thực xin lỗi”

Tiêu Lạc Hàn lắc đầu, ” Điều tôi muốn cũng không phải là ba chữ này”.

Nhìn hai mắt cô mê mang, nhếch môi nhẹ cười, “Tôi nghĩ là tôi nguyện ý nghe ba chữ kia”.

Trái tim Tiểu Hoa một trận co rút lại, tay che ngực, sợ trái tim mình không chế không nổi mà nhảy ra a. Chống lại con người sáng như sao của hắn, thẹn thùng xoay người, đưa lưng về phía hắn, không dám đụng vào tầm mắt của hắn.

Này, đây là lần đầu tiên của cô.

Nếu là dâng hiến cho Tiêu Lạc Hàn mà nói, hẳn là đư ợc đi!

Tiêu Lạc Hàn từ phía sau ôm lấy cô, khẽ cắn lỗ tai của cô, dùng thanh âm tràn ngập hấp dẫn nói, “Thu nhận lễ vật, tôi chỉ muốn em!”

Hai chân mềm nhũn.

Tước vũ khí đầu hàng.

Run lấy bấy môi, cắn răng một cái, “Tốt, em đáp ứng anh!”

Ngày hôm sau.

Theo Tiêu Lạc Hàn trong lòng sâu xa tĩnh lại, phát hiện hai tay của hắn lại vẫn vòng trên lưng chính mình, gắt gao ôm chặt.

Nhớ tới toàn bộ chuyện phát sinh đêm qua không khỏi xấu hổ đỏ mặt.

Toàn thân đau nhức cùng không khoẻ nhắc nhở cô rằng, cô đã từ nữ sinh thẳng cấp trở thành phụ nữ.

Tiêu Lạc Hàn động tác thập phần trúc trắc, đêm qua hẳn đỏ mặt nói cho cô, mình là con chim non, thế nhưng lại vẫn khăn trương muốn ăn cô, đột nhiên liền cười ha hả.

Không khí dịu đi không ít, giữa hai người cũng ít xấu hổ, hơn một tia ái muội.

Tuy cô mập mạp, may mắn làn da của cô không chỉ thập phần trắng nõn, mà còn mềm mại co dãn, bóng loáng giống quả trứng gà. Nhìn đến hẳn bởi vì cô mà vui thích gằm nhẹ, cô rút bỏ qua tự ti, đem cơ thể mình bày ra ở trước mặt hắn.

Tiêu Lạc Hàn tốt đẹp như vậy, chính mình cư nhiên là người phụ nữ của hắn. Chưa bao giờ có cảm giác thỏa mãn, toàn thân đầy rẫy, kích động để cho cô rơi lệ như vậy.

Nhìn vẻ mặt hồng nhuận của cô khoe miệng mỉm cười, vụng trộm ưỡn ẹo, Tiêu Lạc Hàn nhếch môi nhẹ cười, thừa dịp cô chưa chuẩn bị, nhẹ nhàng hôn lên lỗ tai của cô, rước lấy tiếng cười duyên của cô cùng né tránh.

“Ô hô, đừng như vậy, rất ngứa!”

“Vây em nói cho tôi biết em suy nghĩ cái gì, cư nhiên cười vẻ mặt sắc mị như thế” Xem điệu bộ c ô không phản ứng cùng khó xử, nhìn không được muốn đùa cô, càng cùng cô ở chung, lại càng cảm nhận được mị lực của cô, chỉ là đáng tiếc... Hấn không yêu cô.(Ari: Anh nhớ lấy nha, sau này muốn yêu cũng không được)

Không nhận ra được ánh mắt băng lãnh của hấn chợt lóe qua, Tiểu Hoa vui mặt ở trong chần, “Không có gì a! Anh, anh dậy nhanh lên, bị muộn rồi a!”

Bộ dáng cô then thùng thập phần khả ái, không giống những người phụ nữ khác là giả dạng làm tã ng dục vọng của hấn.(Ari: Ấy gu, hình như anh Hàn không sạch @@)

Kéo phía sau, nhìn mặt cô đỏ bừng, đưa tay khẽ xoa, con người thâm thúy gắt gao nhìn chằm chằm cô, chậm rãi nói, “Thực xin lỗi – – “

Tiểu Hoa ngây người, chỉ ngây ngốc nhìn hấn, hỏi, “Vì cái gì, muốn nói thực xin lỗi với em?”

Tiêu Lạc Hàn nhẹ cười, “Bởi vì tôi đêm qua làm em đau

rồi”.

“Chán ghét, luôn trêu đùa em!” Khó thở, nhất là lúc cô cắn lên cánh tay hắn, giảm bớt hoảng sợ vừa rồi của chính mình.

Cô còn tưởng rằng hắn hối hận vì đã ở cùng với cô, muốn vứt bỏ cô, cho nên mới nói xin lỗi, kết quả người đàn ông này cư nhiên trêu đùa cô.

“Em nguyên lai còn có một mặt nóng bỏng như vậy sao?” Bất mãn trừng mắt hắn, con người thanh thuần nhiều hơn một tia quyến rũ, Tiêu Lạc Hàn đột nhiên trong nháy mắt ngu ngơ, ngây ngốc nhìn cô.

Mãi đến thời điểm chính mình phục hồi tinh thần lại, không khỏi cảm thấy chán ghét vừa nảy tim bỗng đập loạn nhịp vì cô.(Ari: Đây =)) nói có sai đâu :-D)

Chỉ là một cô gái gia thế tốt, hắn không có khả năng đối với cô động tâm, toàn bộ chẳng qua là diễn trò mà thôi, hắn yêu nữ nhân chỉ có một.

Chỉ cần Tiêu thị vượt qua nguy cơ lần này có thể thân tốc đứng lên, đến lúc đó có hay không Bạch Nguyên

Xuyên đều đã không sao cả rồi.

Cảm giác được hắt đột nhiên tản mát ra khí tức rét lạnh, Tiểu Hoa nghi hoặc kéo kéo tay hắn, “Lạc Hàn, anh làm sao vậy? Có phải hay không rất lạnh?”

Tiêu Lạc Hàn hồi hồn, bình tĩnh nhìn cô, là vì cô gái này, chính mình mới bị ép cùng người mình yêu tách ra, vì công ty của cha hắn có thể tồn tại, hắn nhất định phải để cho cô gái này yêu hắn, nếu như bắt buộc, thậm chí có thể cùng cô kết hôn.

Chịu đựng sự cười nhạo của mọi người cùng cô gái này kết hôn, sau đó đạt được hết thảy mong muốn của hắn.

Càng nghĩ càng là chán ghét sinh hoạt như bây giờ, mắt nhìn Tiểu Hoa dần dần trở nên lạnh.

“Lạc Hàn – -” cô khó hiểu, có phần sợ hãi, thì thào kêu tên của hắn, vừa mới trong nháy mắt đó, cô đột nhiên cảm thấy được Tiêu Lạc Hàn thật xa lạ, xa lạ để cho cô sợ hãi.

“Không có việc gì, anh chỉ là nghĩ tới một chút chuyện tình để cho anh phiền não mà thôi, thật có lỗi!” Nháy

mắt biến trở về Tiêu Lạc Hàn lịch sự nho nhã như trước, cúi đầu in trên trán cô nụ hôn, ôn nhu nói, “Thực xin lỗi, dọa đến em rồi?”

“Ừm!” Cô nhu thuận gật đầu, “Thế nhưng hiện tại không có việc gì, bởi vì mỗi người đều có tâm sự của mình, phiền não sẽ bị thương tâm, khổ sở. Em hẳn không hỏi anh, bởi vì em muốn đợi đến có một ngày, chính miệng anh nói cho em biết”.

Cô đem đầu tựa vào ngực của hắn, nhẹ nhàng giống con mèo mềm mại mà an tĩnh.

Tiêu Lạc Hàn đột nhiên cảm thấy được trước ngực mềm mại, nhẹ nhàng đẩy cô ra, “T ôi đi tắm rửa, em nằm một chút đi”.

“A..., tốt ” Hắn rời đi, để cho cô sinh ra cảm giác trùng điệp mất mát, bên người không còn hắn, nhưng vẫn lưu lại nhiệt độ của hắn.

Phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy dẫn tới vô hạn mơ màng.

Nhớ rõ đêm qua mờ mờ ảo ảo trong lúc đó cô cũng

không có hảo hảo thưởng thức dáng người của hấn, chỉ là khó xử đưa mắt nhìn. Tuy nhiên chỉ là liếc mắt một cái, hình dáng hoàn mỹ kia lại sâu thâm ẩn vào trong đầu, không rõ ràng, lại càng thêm có lực hấp dẫn, thế cho nên c ô hiện tại nằm ở trên giường vô sỉ YY.

Không quá bao lâu, Tiêu Lạc Hàn q ần khăn tắm đi ra, trừ bỏ ** bộ vị che đậy, cơ hồ hơn phân nửa thân thể đều đã bại lộ ở trong không khí. Giọt nước theo tóc nhỏ giọt rơi xuống, mắt thâm thúy tinh tràn đầy hơi nước, mông lung nhu hòa lại thập phần gợi cảm.

Bạch Tiểu Hoa bị hấn sát đến bên người, lại một lần động tâm, lại yêu hấn.

Tiêu Lạc Hàn lịch sự nho nhã, nguyên lai cũng có một mặt khêu gợi như vậy, toàn thân tản mát ra mùi vị đàn ông, càng tăng thêm mị lực của hấn.

Đem Tiểu Hoa nhìn chính mình ngẩn người bế lên, không khỏi phân trần đi tới phòng tắm.

“Em, em tự đi được a!” Chính mình bại lộ trước mắt hấn, cô vẫn lại là thập phần không được tự nhiên, cho dù hấn cùng cô đã có thân thiết da thịt.

“Ngoan! Anh giúp em” Vô nhẹ mông cô đang vắn vẹo, nói cho cô, phản đối không có hiệu quả.

Vì thế, dưới tình huống Tiểu Hoa cực độ khó xử cùng không được tự nhiên, ngầm đồng ý Tiêu Lạc Hàn giúp cô chuyện tắm rửa này.

Giữa đàn ông và phụ nữ cảm tình là thành lập ở trên giường.

Những lời này, Tiểu Hoa đã từng không ủng hộ, thế nhưng tự mình trải nghiệm mới biết được, cho dù không thể tán thành, nhưng cũng không có biện pháp phủ nhận. Ít nhất cô cùng Tiêu Lạc Hàn có tầng quan hệ kia, thời điểm hai người cùng một chỗ, ở chung lại càng thêm tự nhiên, hoàn toàn không còn vẻ không được tự nhiên cùng thẹn thùng như trước, mà là thập phần ngọt ngào triền miên.

Tựa như vợ chồng già, theo cùng một chỗ thời gian càng ngày càng dài, cảm tình con người cực có ấm lên.

Tiểu Hoa thậm chí có một loại cảm giác, cô cảm thấy được, cô cùng Tiêu Lạc Hàn vẫn như vậy, mãi đến tốt

ngiệp, sau đó kết hôn, sinh con, trong năm tháng già đi, đến thời điểm tóc bạc đầu, hai người còn có thể cùng nhau tản bộ.

Đây là cái gọi là sinh hoạt.

Trước hai mươi năm, Tiểu Hoa cảm thấy được kia không phải sinh hoạt, là hành hạ.

Cùng Tiêu Lạc Hàn một chỗ ngắn ngủn hai tháng, lại giống đã sống đến nửa đời người. Cô cho tới bây giờ không cảm thấy được thời gian quá có nhanh như vậy, giống như trong một cái nháy mắt mà thôi.

Cùng Tiêu Lạc Hàn một chỗ, hiển nhiên sẽ vắng vẻ Sở Vân Hiên.

Tiểu Hoa biết, Sở Vân Hiên tuy không biểu hiện ra, hẳn lại thường dùng ánh mắt mà cô không thể hiểu nhìn cô, bên trong rất nhiều cảm xúc, đều là thứ cô không rõ

Lãnh Như Phong vẫn là bộ dáng như cũ, chỉ là thời gian đi ngủ càng dài ra.

Hạ Lưu Ly từ lúc cô công khai kết giao cùng Tiêu Lạc Hàn, vẫn không thấy tăm hơi, đã hai tháng không tới

trường học, đến nay cũng không xuất hiện.

Toàn bộ giống như chưa từng xảy ra, ngày tháng trôi đi rất nhanh, trong nháy mắt, hè đến.

Tình cảm từ từ ổn định, thậm chí đã gặp cha mẹ của Tiêu Lạc Hàn, ngoài ý muốn là, gia đình Tiêu Lạc Hàn cư nhiên cũng là kiểu gà trống nuôi con, chỉ có cha, mẹ đã qua đời từ rất sớm. May mà cha Tiêu Lạc Hàn đối cô phi thường nhiệt tình, nhiệt tình có chút thái quá, mở miệng một tiếng lại một tiếng con dâu, khiến cô xấu hổ chỉ thiếu tìm cái lỗ để chui vào.

Mà cha của Tiểu Hoa tựa hồ đối Tiêu Lạc Hàn cũng không phải quá vừa ý, bất quá cũng không nói gì thêm, chỉ là lúc nhìn Tiêu Lạc Hàn, ánh mắt có chút phức tạp.

Bất quá, việc này Tiểu Hoa không để ý, bởi vì trong lòng cô giờ phút này chỉ có Tiêu Lạc Hàn.

Vì hôm nay trực nhật nên Tiểu Hoa đi trễ, nhớ tới Tiêu Lạc Hàn hôm nay giống như cũng bề bộn nhiều việc, phải xử lý chuyện hội học sinh, hôm nay phải họp bàn về vũ hội mùa hạ.

Cất điện thoại, không muốn nói cho anh ấy biết, cho anh một phen kinh hỉ, hì hì!

Cực kỳ hứng thú chạy tới phía hội học sinh, đã qua thời gian tan học lâu rồi, hành lang và phòng học trên cơ bản đã không còn người, tiếng bước chân lạch cạch vang lên trên hành lang trống trải phía trước.

Lúc sắp đến, thả chậm cước bộ.

Cô không muốn ầm ĩ đến hấn đang bận rộn, cũng muốn vụng trộm xem bộ dáng hấn chăm chỉ làm việc, vì thế quyết định lặng lẽ tiến đến gần.

Khiến cô rất ngạc nhiên là, cửa của hội học sinh là nửa khép, cũng không có đóng.

Chẳng lẽ Lạc Hàn vừa mới đi ra ngoài sao? Vào lúc bận rộn, nhất định đã quên đóng cửa lại.

Từng bước một tiến về phía cửa, bỗng nhiên, khóe mắt nhìn thấy từ khe cửa nửa khép, có một bóng dáng nữ sinh tóc dài chột lóc.

Trong lòng có ần ần bất an.

Chính mình hoa mắt phải không? Lạc Hàn rõ ràng nói với cô, tối hôm nay chỉ có hẩn ở lại hội học sinh xét duyệt, cho nên không thể cùng mình về nhà. Cho nên hiện tại, mình mới có thể lặng lẽ xuất hiện ở nơi này, đúng là vì cái gì... Tay cô cứng ngắc không nhúc nhích, càng không thể đẩy cánh cửa kia ra?

Lại bước về phía trước một bước, cơ hồ là mang trạng thái hoang mang.

Vươn ngón trở ra nhẹ nhàng đẩy nhẹ cửa, tuy cửa không mở ra hoàn toàn nhưng góc độ này đủ để xem tình cảnh bên trong, mà người ở bên trong lại nhìn không thấy cô.

Trong đầu trống rỗng, trước mắt một mảnh tối tăm.

Tiêu Lạc Hàn ôm một cô gái, hai người thân mật khăng khít tựa vào cùng một chỗ, bởi vì cô gái kia đưa lưng về phía cô, cho nên không thấy rõ dung mạo, bóng lưng cô gái cao gầy nhỏ nhắn, tóc đen tuyền dài mềm mại dán vào thân thể, da thịt trắng nõn như ngọc lộ ra bên ngoài.

Không cần xem mặt cũng biết đây là một cô gái hết sức xinh đẹp.

Trên mặt Tiêu Lạc Hàn là sự ưu thương mà cô chưa bao giờ nhìn thấy. Biểu hiện nhàn nhạt ưu thương kia lại mang theo nồng đậm quyến luyến cùng tình yêu thâm sâu nhìn cô gái trong lòng.

Tuy Tiêu Lạc Hàn cực kỳ ôn nhu với mình, che chở mình vô cùng, Tiểu Hoa vẫn biết, đó không phải là nội tâm chân chính của hắn. Mỗi người đều có bí mật, mỗi người đều có ưu thương chôn giấu sâu thẳm trong lòng, bởi vì hiểu, cho nên mới nguyện ý tin hắn, tin tưởng một ngày nào đó, hắn thổ lộ cảm xúc chân thật với mình.

Cô gái kia dịu dàng ngoan ngoãn tựa vào trong lòng Tiêu Lạc Hàn, chiếm lấy vị trí thuộc về cô.

Hơn hai tháng qua, vị trí kia vẫn là của mình, ấm áp như thế, an toàn như thế, để cho cô quyến luyến như thế.

Mà lúc này vị trí kia không còn là của cô, cũng không còn là vị trí mà một mình cô có thể hưởng thụ nữa.

Bỗng dưng cô gái kia nghiêng đầu sang chỗ khác, tuy chỉ là quay mặt nhưng Tiểu Hoa lại thấy rõ ràng, không khỏi nở nhếch mép.

Là cô ta- —

Hai tháng trước, cô gái xinh đẹp gặp được ở quán ăn.

Trách không được, ngày đó cô ta dùng cái loại ánh mắt này chính mình... đồng tình, oán hận, cười nhạo... Thì ra là thế, thì ra là thế...

“Hàn, em thật sự không cam lòng, em không muốn như vậy, em không thể chịu đựng được cô gái khác ở cùng với anh!” Tống Uyển si ngốc nhìn người đàn ông bên cạnh, trong giọng nói tràn đầy ai oán, trên mặt xinh đẹp ngọt ngào chảy nước mắt làm cho người ta thập phần đau lòng. (D: tôi chúa ghét bánh bèo =.=)

“Anh không phải đã nói rồi sao, lần này chỉ là tạm thời, đừng khóc, ngoan!” Tiêu Lạc Hàn ôn nhu lau đi nước mắt cô gái đó, tất nhiên trong lòng hơi có chút đau đớn, đau đớn này là vì điều gì thì chính hắn cũng không biết, tuy giờ phút này ôm Tống Uyển, trong đầu lại hiện lên gương mặt khác.

Tiêu Lạc Hàn vẫn mang theo nụ cười tinh thuần, dịu dàng đối với cô gái của mình.

“Cái gì gọi là tạm thời? Đừng tưởng em không biết, anh vốn định cùng cô ta kết hôn đúng không? Các người đã phát sinh quan hệ thể xác, đừng tưởng em không biết, anh sao có thể như vậy, lần đầu tiên mà lại làm cùng cái loại phụ nữ đó, anh đem Tống Uyển em thành cái gì rồi hả ?” Nghĩ đến người đàn ông của mình cùng cô gái khác làm cái loại sự tình kia, Tống Uyển cảm thấy lòng như đao cắt, tràn ngập oán khí, hận không thể giết Bạch Tiểu Hoa. (D: nghĩ tình anh sạch nên bỏ qua cho anh đây)

Tống Uyển nói xong lại phát hiện thân thể người đàn ông bên người mình có chút cứng ngắc, rõ ràng đã xảy ra biến hóa, không khỏi nhếch môi cười, tay nhỏ mò mẫm, chậm rãi trượt từ ngực của hắn xuống dưới- —

“Tuy đối tượng lần đầu tiên của anh không phải em, nhưng em có thể tha thứ cho anh a..., nếu anh ở trong này muốn làm chuyện đó với em thì --” mỗi lần mình muốn đem người đàn ông này chiếm thành của mình, đều bị hấn lý trí cự tuyệt, hiện giờ hắn đã làm với cô gái khác rồi, như thế sẽ không để ý, không cự tuyệt mình nữa.

“Cái loại phụ nữ này thật không biết anh ân ái với cô ta như thế nào, không thấy ghê tởm sao?” Tống Uyển ôm lấy Tiêu Lạc Hàn, chủ động đưa môi thơm lên.

Tiểu Hoa nghĩ nếu cô không biết Tiêu Lạc Hàn trước đó, đây nhất định sẽ là một bức tranh tuyệt mỹ trời đất tạo nên.

Nữ sinh giống như công chúa, nam sinh giống bạch mã hoàng tử. (D: thật không may, trong truyện cổ tích, công chúa toàn bỏ nhà để đi theo thằng chăn ngựa))

Thì ra lúc đau lòng đến tận cùng sẽ không có nước mắt, cho dù bạn rất muốn khóc.(Ari: Ấy gu, kiểu như chết lặng luôn rồi, nhiều khi khóc còn dễ chịu hơn í T_T)

“Làm với em đi, Hàn... em sợ lắm, nếu em không trở thành người của anh, trong lòng em sẽ bứt rứt, anh ở cùng một chỗ với người quái dị kia, chắc sẽ không thật sự thích nó chứ?”

Tiêu Lạc Hàn cả kinh, trong con ngươi nhiễm lên tức giận, không hờn giận nói, “Nói hưu nói vượn cái gì, anh làm sao có thể thích... thích cái loại phụ nữ kia, nếu không phải vì tập đoàn Tiêu thị, anh cùng cô gái kia cả

đời cũng sẽ không có quan hệ.”

“Xin lỗi, em nói sai rồi, được chưa? Anh làm sao có thể thích cái loại béo ú chết bầm đó, em thật sự là bị ghen tị đến váng đầu rồi, đừng nóng giận, Hàn! Hôn nhẹ có được hay không?” Tống Uyển thấy hắn thật sự tức giận, không khỏi hạ thấp thanh âm, kiều mi lấy lòng hắn.

“Về sau đừng nói chuyện này nữa, càng không nên hoài nghi anh.” Tiêu Lạc Hàn nhìn Tống Uyển, cô gái này và mình là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, hắn là người yêu của cô, từ trước đến giờ vẫn vậy.

Vậy bởi rồi trong lòng từ đâu mà đến? Ôm Tống Uyển, trong đầu toàn bộ lại là bóng dáng Bạch Tiểu Hoa. Chỉ có trong lòng hắn rõ nhất, thân thể phát sinh biến hóa cùng dự vọng đang nổi lên này, đều không phải là vì Tống Uyển, mà là vì người cô vừa nhắc đến, làm cho hắn không tự chủ được nhớ lại Bạch Tiểu Hoa hàng đêm triền miên âu yếm với hắn.

Có chút phiền não, hung hăng hôn Tống Uyển, đem hình ảnh Bạch Tiểu Hoa trong đầu xóa đi.

Động tác hai người càng ngày càng không hạn chế, nhiệt

tình tựa hồ không thể vãn hồi, bây giờ mơ hồ có thể nghe được tiếng ngâm nga của phụ nữ cùng tiếng thở dốc dồn dập của đàn ông.

Bạch Tiểu Hoa cũng không biết vì cái gì mà lại có thể bình tĩnh như vậy nhìn bọn hắn, giống như chuyện không liên quan đến mình, lẳng lặng nhìn đôi nam nữ ôm nhau cùng một chỗ.

Trong vở kịch này, cô chỉ là vai phụ mà thôi.

Không, vai phụ cũng không phải, chỉ là một người qua đường mà thôi.

“Hứa với em, đừng đụng vào ả nữa nữa, mỗi lần nghĩ đến hình ảnh hai người ở cùng một chỗ với nhau, em có cảm giác sống không bằng chết. Người trong lòng anh rõ ràng là Tống Uyển em, lại cùng với cô gái kia triền miên, em làm sao mà chịu nổi?” Cô gái trong ngực hắn không kiêng nể gì thể hiện bất mãn của mình.

“Thực xin lỗi, tuy biết em sẽ bị thương tâm, nhưng anh không thể cho em hứa hẹn, cũng không muốn cô ta nghi ngờ, hi vọng em có thể nhẫn nại chút, nếu anh kết hôn với cô ta, cô dâu chân chính trong lòng anh là Tống

Uyển em, tin anh, chỉ cần thuận lợi vào được cửa Bạch gia, nắm trong tay thế lực của Bạch gia, anh nhất định ly hôn, sau đó cưới em...” Thời điểm Tiêu Lạc Hàn nói những lời này, lần đầu tiên cảm giác được hình như mình không hề muốn như thế, trong lòng cứ phát sinh kháng nghị không thể dừng lại, hắn nhìn Tống Uyển mừng rỡ như điên, đột nhiên cảm thấy tẻ nhạt vô vị, có một ít cảm giác mất mát.

“Đến lúc đó, em có chờ anh không?” Hắn nhẹ giọng nói.

Tống Uyển rút nước mắt, gạt đầu mạnh, “Em nguyện ý, mặc kệ khi nào, cũng không quản anh là thân phận gì, chỉ cần anh vẫn còn yêu em, em nguyện ý chờ anh!” (Dù có ghét cô này tới cỡ nào, đọc tới đây vẫn thấy đáng thương, Ari: Không thấy đáng thương chút nào hết, chỉ tội cho chị Hoa thôi, hừ !)

“Cô gái ngốc!” Hắn ôn nhu vuốt ve mái tóc của cô, ôm cô vào lòng.

Loại ôn nhu này đâm vào mắt Tiểu Hoa đau đớn.

“Anh hứa với em, nhất định không thích người khác được không Hàn?” trong mắt Tống Uyển hiện lên lo

lặng, không khỏi ôm chặt hân hơn.

Vấn đề này không ngừng khiến Tiêu Lạc Hàn ngó ra không nói gì.

Bạch Tiểu Hoa một mực ở cửa cũng lặng lẽ chờ đợi câu trả lời của hân.

Không biết qua bao lâu, thời điểm Tiểu Hoa cảm thấy hai chân không còn cảm giác, Tiêu Lạc Hàn rút cục nhàn nhạt gật đầu nói, “Tất nhiên, anh hứa!”

BÙM- —

Tòa thành trong lòng nháy mắt sụp đổ.

Vỡ vụn rồi tinh rồi mù.

Bạch Tiểu Hoa cô, tình yêu đầu tiên hai mươi năm qua —
— triệt để kết thúc!

Không biết mình rời đi như thế nào, lúc cô phục hồi tinh thần lại, đã đi tới nơi bí mật của mình.

Ông trời tựa hồ thấu hiểu tâm tình giờ phút này của cô,

cư nhiên nổi mưa.

Hạt mưa từng giọt rơi trên mặt cô.

Trong đầu trống rỗng, thật sự cái gì cũng không nhớ nổi, cái gì cũng nhớ không nổi.

Tiếng sấm vang lên, hạt mưa biến thành mưa xối xả như trút nước, đem cô ướt từ đầu đến ch ân.

Tiếng bước chân tinh tẻ vang lên, một chiếc ô màu đỏ che trên đầu cô, tiếp theo bóng dáng màu đỏ nhẹ nhàng đem cô bao lấy, sau đó bế lên.

Cô giống như tượng gỗ không cảm giác, an tĩnh tựa vào trong lòng Sở Vân Hiên, không còn sinh khí.

Sở Vân Hiên đem ô cơ hồ là toàn bộ che trên người cô, mình thì cam nguyện bị ướt, tóc dài ướt sũng rơi trên người, nhìn Tiểu Hoa, dấu không được đau lòng và thương tiếc.

“Muốn khóc thì khóc đi, tôi ở đây, Hiên Hiên khóc cùng em, khóc đi...” Vẻ kiên cường của cô khiến hấn đau đốn, mặc kệ Sở Vân Hiên hấn là thật tâm hay là giả ý, ít

nhất giờ khắc này, hẳn là thật sự yêu thương cô, muốn ở bên cạnh cô.

Tựa hồ nghe được thanh âm của hắn, Tiểu Hoa chậm rãi ngảng đầu, mặt không chút thay đổi, ánh mắt dờ dẩn, khó hiểu hỏi, “Làm sao anh có thể xuất hiện ở đây?”

Sở Vân Hiên nhếch môi, ở bên tai cô thấp giọng nói, “Bởi vì tôi không đi đâu cả, mỗi ngày tan học, tôi đều nhìn em rời đi”

Con người Tiểu Hoa lóe lên một cái, nháy mắt liền dập tắt, cúi đầu, ấp úng nói, “Vì sao làm như vậy? Cố ý để cho tôi khó chịu sao?”

Sở Vân Hiên ôm cô, từ từ đi về phía trước ngửi khí mang theo tự giễu nói, “Giờ phút này trong lòng em còn có vị trí bởi vì tôi mà khó chịu sao?” (D: từ hồi đi với bồ xong là quên bạn tốt của mình luôn nha)

Tiểu Hoa cúi đầu, không nói.

Sở Vân Hiên bĩu môi, phát tiết sự khó chịu của mình. “Thức dậy, thức dậy, thật tốt quá! Tiểu Hoa tỉnh dậy rồi!” Diệp Đan Phượng nhìn Tiểu Hoa vừa tỉnh lại, nhìn

về mặt Bạch Tiểu Hoa bị thương, kích động kêu to, kêu hô người bên ngoài nhanh tiến vào.

Ngọc Đường Xuân, Hạ Lưu Ly còn có Sở Vân Hiên ba người giống như là cùng nhau chạy tới, bởi vì cùng nhau nên ba người mắc kẹt ở cửa, tiến cũng không được mà lui không xong, trùng mắt với đối phương, người nào cũng không chịu nhường bộ.(Ari: Thử tưởng tượng và thấy tức cười ghê :-D)

“Tôi là thầy thuốc!” Ngọc Đường Xuân nhàn nhạt để lại một câu, làm cho hai người đang tranh nhau cũng phải yên lặng.

Hạ Lưu Ly cùng Sở Vân Hiên hai người không cam lòng lùi lại một bước, Ngọc Đường Xuân thoáng một cái chạy vội tới bên giường Bạch Tiểu Hoa, nắm chắc tay cô, ý thức được mình đang khẩn cấp, có chút xấu hổ ho khan một tiếng, cố gắng bảo trì bình tĩnh, ôn nhu nói, “Thức dậy thì tốt rồi, tôi còn tưởng rằng em muốn ngủ cả đời!”(Ari: Anh có lý do chính đáng ghê cơ)

Bạch Tiểu Hoa khôi phục thần trí, thấy rõ người trước mắt là Ngọc Đường Xuân, vội vàng mỉm cười, thần nhiên nói, ” Tôi muốn ngủ cả đời, anh cũng sẽ không để

cho tôi ngủ, không phải sao?”

“Nếu em muốn ngủ thì tôi sẽ không ngăn cản!” Con người Ngọc Đường Xuân lóe sáng, nhu tình như nước, “Thế nhưng tôi sẽ ngủ với em!”(Ari: Bắt đầu thích anh rồi, chu che bá đạo ghê í)

Bạch Tiểu Hoa mặt lúc trắng lúc xanh, bởi vì hắn nói mà mặt đỏ ửng, muốn rút tay mình về, hắn lại nắm thật chặt, không cho cô chạy trốn.

“Tiêu Xuân... Tôi ngủ bao lâu rồi?” Bất đắc dĩ, tránh không thoát bàn tay ấm áp, thế nên thuận theo hắn đi.

“Không nhiều lắm, cũng bảy ngày bảy đêm mà thôi”. Hắn cười nhạt, nhìn cô kinh ngạc mở to miệng, trong mắt một mảnh yêu thương.

” Lại lâu như vậy...” Cô kinh ngạc, nhưng cũng có thể đón nhận được. Thời điểm trước gặp ác mộng tuy cũng sẽ ngủ mê không tỉnh, tối đa chỉ mấy canh giờ, hoặc là cả đêm, bởi vì cảnh trong mơ tuy chân thật, lại không rõ ràng, luôn luôn đứt quãng. Mà bây giờ, nhưng là giống như mọi chuyện chỉ phát sinh ngày hôm qua, rành rành trước mắt, rõ ràng giống như tự mình trải qua.(Ari: Cái

này Ari xin đính chính là chap 3 chỉ nói đến anh Hàn thôi, còn 3 anh kia thì c1 hay c2 gì đấy chị Hoa cũng có nói qua rồi, nhưng chưa chi tiết, k biết tác giả sẽ lồng vào chương nào đâu.. Chân thành cáo lỗi vì nói chưa đúng lắm ở p.s c2 :pray:)

” Tôi đã cực kỳ cố gắng, vì sao không thể trừ tâm ma?”
Cô thì thảo tự nói, mi tâm thanh tú khẽ nhăn lại.

Ngọc Đường Xuân nhìn thoáng qua hai người đàn ông vẫn ở phía sau, trầm tư một chút mới mở miệng nói,
“Có câu nói ngày nhớ đêm mong, ban ngày thấy nhiều, buổi tối mới có thể mơ thấy”.

Hạ Lưu Ly không biết lời này là có ý tứ gì, nhưng vẻ mặt nhất thanh nhị sở của Sở Vân Hiên không khỏi đen sắc mặt, lạnh lùng liếc Ngọc Đường Xuân.

Bạch Tiểu Hoa nhìn phía sau Ngọc Đường Xuân, thấy Hạ Lưu Ly cùng Sở Vân Hiên khẩn trương nhìn mình như vậy, không khỏi trong lòng một mảnh hỗn loạn, nhớ tới toàn bộ chuyện trong mộng, bóng dáng bọn hắn dần dần càng ngày càng rõ ràng. Vẫn không thể quên đi, gắt gao quần quanh cô, để cho cô không thể hô hấp.

Diệp Đan Phượng đưa đồ ăn tiến vào, cảm giác được một cỗ không khí kỳ quái, không khỏi có chút tâm thần không yên, thật cẩn thận đem đồ ăn bày ra trước mặt, hỏi, “Ngọc tiên sinh, Tiểu Hoa nên dùng cơm rồi”.

Dứt lời, nghĩ muốn muốn tiến lên nâng Tiểu Hoa dậy.

Đôi tay thon dài sạch sẽ của Ngọc Đường Xuân chắn ngang Diệp Đan Phượng trước mặt, mỉm cười nói, ” Để tôi làm!”

Hạ Lưu Ly rốt cuộc chịu đựng không nổi, đầu óc hoàn toàn nổ tung, gằm thét nói, “Ngọc Đường Xuân, chuyện này không tới lượt anh, rút ngay!”

Sở Vân Hiên hừ lạnh, từ chối cho ý kiến.

Ngọc Đường Xuân giống như không có nghe thấy, vẫn như cũ làm theo ý mình, không e dè hai người bọn hắn ở đây, đem Tiểu Hoa suy yếu ôm vào ngực mình.

“Nếu chuyện này không tới lượt Ngọc Đường Xuân tôi, như thế... càng thêm không tới lượt Hạ Lưu Ly anh!”
Coi như không nhìn thấy vẻ mặt xanh mét của Hạ Lưu Ly, thân nhiên nói, “Nếu các anh hi vọng Tiểu Hoa tiếp

tục ngủ say mà nói, đại khái có thể tiếp tục ở đây tranh cãi âm ỉ đi”

Hạ Lưu Ly ngậm miệng, Sở Vân Hiên nhú mi.

Ngọc Đường Xuân nói rất đúng, bọn hắn không thể nào phản bác, mà hiện tại hắn còn là thầy thuốc, thiên hạ đệ nhất thần y.

” Các anh ra ngoài đi!” Tiểu Hoa vô lực vẫy vẫy tay, từ đầu đến cuối đều không có liếc mắt nhìn qua Sở Vân Hiên cùng Hạ Lưu Ly, nhu nhược tựa vào trong lòng Ngọc Đường Xuân, tìm kiếm cảm giác an toàn đã lâu.

Động tác của cô thập phần cẩn thận, không nhìn kỹ căn bản là nhìn không ra.

Con người Hạ Lưu Ly nheo lại, bởi vì động tác của cô nắm tay thật chặt.

Sở Vân Hiên rũ mắt xuống, môi đỏ mọng mấp máy điều gì đó, mặt không chút thay đổi.

Diệp Đan Phượng có chút không biết làm sao, mãi đến khi Sở Thiếu Hoa lôi cô ra ngoài.

Ngọc Đường Xuân tính toán đứng dậy, cánh tay lại bị Tiểu Hoa bắt lấy, nghi hoặc nhìn cô, nhẹ cười, “Nhu thế nào? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Bạch Tiểu Hoa lắc đầu, thân nhiên nói, “Anh ở lại, đừng đi.”

An ở lại, đừng đi!

Đây là đối với Sở Vân Hiên cùng Hạ Lưu Ly ra lệnh, làm cho bọn họ rời đi, cô không cần bọn hắn. (Ari: Cũng tội cho mấy anh, cơ mà ai bảo quá khứ làm chị Hoa thương tâm, đáng đời !)

Hốc mắt Hạ Lưu Ly đỏ lên, cắn chặt hàm răng nhưng vẫn quyết tâm quay đầu rời khỏi phòng.

Sở Vân Hiên lạnh nhạt nhìn thoáng qua Ngọc Đường Xuân, con người âm trầm, sâu xa nói, “Ngọc Đường Xuân, chiếu cố cô ấy cho tốt!” Hắn biết, Tiểu Hoa giờ khắc này thật không nguyện ý thấy hắn.

Cả căn phòng, hiện giờ chỉ còn lại có Ngọc Đường Xuân cùng Bạch Tiểu Hoa, cực kỳ an tĩnh. Cô không mở

miệng, hấn cũng sẽ không mở miệng, biết cô cần an tĩnh, lẳng lặng phối hợp ở bên người c ô.

“Thực xin lỗi!” Cô mở miệng, thanh âm chua chát nói.

Ngọc Đường Xuân nhú mày, cười nhạt, “Nếu là vì chuyện lấy tôi làm tâm bình phong mà nói, tôi tiếp nhận! Bất quá... Không khách khí, tôi cực kỳ vui vì em cống hiến sức lực!”

“Cảm ơn anh, Tiểu Xuân!” Nhìn con người hấn nhạt như nước ấm áp như xuân tươi cười, trong lòng khói mù dần dần giảm bớt, lộ ra một tia ánh mặt trời.

Bàn tay Ngọc Đường Xuân khẽ vuốt vuốt sợi tóc có chút hỗn độn c của cô, nhẹ nhàng lau khô mồ hôi trên trán cô, ánh mắt thật sự rất chuyên chú .

“Vốn... Tôi nghĩ muốn qua chuyện này mới nói, nhưng hôm nay...” Ánh mắt hấn mê ly lại trong suốt, nhìn khuôn mặt cô khổ sở động lòng người, cười yếu ớt, thanh âm nhàn nhạt như tuyên thệ, “Tôi không thể chờ đợi thêm nữa, Ngọc Đường Xuân tôi lần đầu tiên có loại cảm giác này, loại cảm giác để cho tôi biết, tôi có thể vì một người mà lo lắng, sốt ruột, mê mang, sợ hãi, quẩn

luyện...”

Bạch Tiểu Hoa sững sờ nhìn hắn.

“Tôi trở nên càng ngày càng tham lam, tôi nghĩ muốn thêm...” Hắn ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng thì thầm, “Cho tôi cơ hội chiếu cố em cùng Tiểu Bảo! Ngọc Đường Xuân tôi từ lúc này lập lời thề, đời này kiếp này, quyết không phụ em! Dem quãng đời còn lại của tôi trao cho Bạch Tiểu Hoa em, vĩnh không hối hận!”

“Anh...” Bạch Tiểu Hoa từ trong lòng hắn ngẩng đầu, khóe miệng hơi hơi căng lên, cúi đầu, nhẹ nhàng đẩy ra hắn, “Tiểu Xuân, thực xin lỗi!”

Ngọc Đường Xuân mỉm cười, coi như không để ý, thản nhiên nói, “Không quan hệ, tôi sẽ chờ em”.

Bạch Tiểu Hoa dưới ánh mắt cực nóng của hắn, xấu hổ mặt đỏ quay đầu, những năm gần đây không phải không có đàn ông hướng cô thổ lộ, nhưng chưa từng có người có thể làm tâm cô loạn giống như Ngọc Đường Xuân.

Nhớ tới người đàn ông này đối với mình tốt như vậy, nhớ tới hắn không chịu nổi vận mệnh, không khỏi tim có

chút đau đớn.

Đau lòng vượt ve con người trong veo mà lạnh lùng của hắn, thờ dài bất đắc dĩ nói

” Ông trời vì cái gì luôn luôn không công bằng như vậy”. Rõ ràng là Tiểu Xuân tốt như vậy, cô cảm thấy mình không xứng với hắn!

” Ông trời tuy không công bằng, nhưng sẽ bù lại, tựa như... Để cho tôi gặp em”. Ngọc Đường Xuân bắt lấy tay cô, để ở trên môi hôn nhẹ một cái, lúc cô run rẩy vươn đầu lưỡi ẩm áp ra cố ý lướt qua lòng bàn tay nhẵn nhụi non mềm của cô.

Tâm, giống như dây đàn bị kích thích.

Không thể cự tuyệt!

Cô không thể cự tuyệt hắn, con người trong suốt không thấy đáy như nước kia, để cho tâm cô chấn động như vậy, để cho cô lún sâu trong đó.

“Tiểu Xuân, tôi chỉ là người phụ nữ không toàn vẹn, vô luận là thân thể hay là tâm”.

Ngọc Đường Xuân theo lòng bàn tay cô vẫn hướng nụ hôn ở cổ tay, dọc theo đường cong duyên dáng từ từ hướng về phía trước, mồm miệng không rõ lại thập phần gọi cảm dễ nghe nói, “Thân thể của em cũng được, tâm cũng được, tôi đều chấp nhận được, tin tưởng tôi”

“Vì sao lại là tôi?” Hấn có rất nhiều lựa chọn, chỉ bằng thân phận của hấn.

“Tôi cũng không biết, đại khái là vì...” Ngọc Đường Xuân hướng tới cổ của cô, ở bên tai cô nhẹ giọng nỉ non, “Em khiến tôi đối với sinh mệnh khát vọng, bởi vì em, cho nên tôi không muốn chết. Không muốn chết, bởi vì tôi sợ hãi khi chết đi về sau không cách nào yêu em nữa!”

“Yêu...” Đã lâu không có nghe đến từ này, vào năm năm trước cũng đã vứt bỏ từ này, hiện giờ, lại một lần nữa nghe được từ này.

Bạch Tiểu Hoa hơi thất thần, dường như đã trải qua mấy đời.

“Đúng, tôi yêu em, vẫn...” Ngọc Đường Xuân giống

đưa bé, nhẹ nhàng cúi đầu, tựa vào trong lòng nàng ầm ập nói, “Đừng hỏi tôi vì cái gì, tình yêu không có nguyên nhân, bởi vì không có lý do, cho nên tôi mới yêu em!”

“Em đã là mẹ rồi.”

“Vừa lúc anh cực kỳ thích trẻ con!”

“Em không có khả năng yêu anh.”

“Ừ, anh biết. Không quan hệ, khi quyết định yêu em, anh biết sẽ có một ngày như thế”.

“Trong hồi ức của em có rất nhiều người đàn ông.”

“Không sao cả, kia đều là hồi ức, từ giờ trở đi, anh sẽ cho em hồi ức mới.”

“Em yêu rất nhiều người đàn ông.”

“Không quan hệ, sau này em chỉ biết yêu một mình anh.”

Bạch Tiểu Hoa nhìn hắn, không nói một câu.

Ngọc Đường Xuân tựa vào trong lòng nàng, thanh tú quay mặt dị thường ôn nhu.

Tay cô xoa mặt hắn, tay hắn phủ lên tay cô, hai người tay gắt gao kề nhau cùng một chỗ.

Loảng xoảng một tiếng — cửa sổ vỡ tan, gió đêm lạnh lẽo ùa vào, bóng dáng hỗn độn tập tễnh vọt vào.

Đồng tử Ngọc Đường Xuân co rút nhanh, lấy tốc độ cực nhanh che ở trước mặt Tiểu Hoa, cảnh giác nhìn vị khách không mời mà đến đột nhiên xông tới.

“Người nào?” Lá gan không nhỏ, cư nhiên dám đơn độc một mình ban đêm xông vào Thiên Long hội!

Hắc y nhân gian nan đứng lên, lộ ra kia gương mặt quen thuộc, con ngươi đen như mực ở trong màn đêm lóe sáng lục quang sâu xa.

“Lãnh Như Phong!” Bạch Tiểu Hoa kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, bởi vì giờ phút này toàn thân Lãnh Như Phong dính đầy máu đỏ tươi, dung nhan tuấn mỹ mị lực hấp dẫn chồng chất vết thương, cơ hồ là bị hủy dung.

Hắn lại đứng thẳng tắp, bóng dáng vẫn cao ngất như cũ như vậy, giống như cây tùng cô tịch mà lại nguy hiểm.

Lãnh Như Phong nhìn đến Bạch Tiểu Hoa trong nháy mắt đó, mặt không chút thay đổi mặt rớt cục lộ ra tươi cười, như là tìm được nơi an toàn, rớt cục yên lòng, miệng khô đắng chậm rãi mà trầm thấp nói, “Tiểu Hoa, dọa đến em, thật có lỗi... Cái này cho em!”

Khi hắn chìa bàn tay dính đầy máu tươi kia, thời điểm cầm trong tay vật gì đó lấy ra, sắc mặt Ngọc Đường Xuân trầm xu ống, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Chương 4: Nụ hôn cố chấp

Bình tĩnh như Ngọc Đường Xuân, khi nhìn thấy thứ trong tay Lãnh Như Phong cũng lộ ra thần sắc chấn kinh(kinh ngạc), neho lại con người, mở miệng hỏi, “Cổ An hôn?”

Lãnh Như Phong, có thể vì Tiểu Hoa mà làm tới mức này sao?

Lãnh Như Phong bình tĩnh gặt đầu, một cánh tay kia tùy ý lau một chút máu tươi nơi khóe miệng, “Cho Tiểu Hoa!”

Bạch Tiểu Hoa nghi hoặc mặc áo khoác, bởi vì ngủ bảy ngày, thân thể có chút cứng ngắc, thong thả xuống giường.

“Cái này... Là cái gì?” trong tay Lãnh Như Phong cầm một cây tỏa ra ánh sáng màu tím xinh đẹp, sờ dĩ có thể lập tức đoán ra là dược thảo, là vì thân nó toát ra một mùi thơm dịu nhẹ của cây cỏ, ngửi vào có cảm giác toàn thân thoải mái, đầu óc đang hỗn độn cũng trở nên thanh tỉnh hơn không ít.

Loại dược thảo có trình độ này, chẳng lẽ là Linh Dược sao?

Bạch Tiểu Hoa con người hiện lên một ánh sáng kinh hỉ, cô là lần đầu tiên gặp được loại Linh Dược trình độ này.

“Cỏ An hồn, cho em đó!” Lãnh Như Phong nhàn nhạt mỉm cười, giống như trên người không hề có miệng vết thương, quật cường cầm cỏ trong tay đưa tới Bạch Tiểu Hoa trước mặt, thúc giục cô nhanh chóng nhận lấy/

Cỏ An hôn?

Dù có nghi hoặc, nhưng Bạch Tiểu Hoa vẫn không hề phòng bị nhận lấy, quay đầu về phía Ngọc Đường Xuân như có ý hỏi.

“Nhận lấy đi, đây Linh Dược duy nhất chữa được chứng bóng đè của em!” Ngọc Đường Xuân nhếch môi, trong giọng nói có vui mừng sung sướng, nhưng có pha lẫn một chút mất mát – thứ này nên để hẳn là người tìm thấy mới đúng.

“Cái gì? Ý của anh là, cọng cỏ này có thể trị được chứng bóng đè của tôi?” Dù có chân kinh nhưng vẫn mang theo bất an và nghi hoặc, chỉ sợ hi vọng càng lớn thất vọng càng nhiều, vài năm nay, cô đã bị chứng bệnh này hành hạ tinh thần thất thường lắm rồi.

“Đúng, nhưng làm sao anh biết loại cỏ này?” Ngọc Đường Xuân hỏi.

Lãnh Như Phong thần sắc bình thường, giống như nói chuyện thời tiết, “Lần trước lúc Tiểu Hoa phát bệnh, Sở Vân Hiên ở trong phòng, mà ta... kỳ thật là ở ngoài

xem.”

“Ngoài phòng là... ?” Bạch Tiểu Hoa hỏi.

“Nóc nhà!” Hấn một mực nóc nhà, cho nên đem toàn bộ đều đã xem rõ ràng. (D: nhà bây giờ toàn là mái bê tông chứ có phải mái ngói đâu mà đòi nghe lén =.= chưa kể nhà có nhiều tầng)

Bạch Tiểu Hoa nháy mắt cảm thấy được mình bị rình trộm, da đầu run lên.

“Vệ tư liệu về cỏ An hồn trong phòng tôi cũng là do anh lấy.” Ngọc Đường Xuân thản nhiên nói, trách không được hấn cảm thấy được có ai đó vào phòng, hấn còn đang suy nghĩ rốt cuộc là vị cao nhân nào thần không biết quỷ không hay như thế, nay Lãnh Như Phong đã thừa nhận, coi như toàn bộ đã hiểu rõ rồi.

Lần trước Tiểu Hoa phát bệnh, Sở Vân Hiên ở cùng cô, mà Ngọc Đường Xuân trở về phòng mình liền bắt đầu tìm hiểu phương pháp trị bệnh cho Tiểu Hoa, đêm đó hấn đã tra ra được, một loại dược thảo có chức năng tĩnh tâm an thần, chính là cỏ An hồn.

Lãnh Như Phong không trả lời câu hỏi của hắn nói, cũng không phản bác.

Im lặng sao? Ngọc Đường Xuân cười nhạt.

Thực ra hắn vốn định gạt Tiểu Hoa, sau này khi tìm ra cở mới cho cô biết, làm cho cô kinh hãi, không nghĩ tới nửa đường nhảy ra một tên Trình Giảo Kim, Lãnh Như Phong cư nhiên vô thanh vô tức hiện ra, hơn nữa còn mang cở đến. Nếu hắn không đoán sai, toàn thân thương tổn này của Lãnh Như Phong, cũng là bởi vì cở an hồn.

“Tiểu Hoa, cở này sinh trưởng tại góc âm khí ở Âm Hắc, trong mộ, mộ này không phải loại phổ thông mà là loại lăng mộ nguy hiểm trùng điệp, một bước không cẩn thận sẽ bỏ mạng dưới trăm thước đất!”

Nghe xong lời nói của Ngọc Đường Xuân, Bạch Tiểu Hoa chỉ cảm thấy chấn động, mở miệng nói, “Chẳng lẽ là cở mộ trăm ngàn năm trước?”

“Đúng.” Ngọc Đường Xuân gật đầu.

Nghe nói, loại mộ này thập phần nguy hiểm, không chỉ có có vô số cơ quan, còn có linh thú được chôn cùng

chủ nhân, chủ nhân cấp bậc càng cao, linh thú cũng cấp bậc tương đương. Nói như vậy, linh thú sẽ đợi và canh giữ di thể cho chủ nhân, ví dụ như có người đột nhập, nó sẽ thức tỉnh, cho dù chết cũng quyết bảo vệ chủ nhân. Đương nhiên, linh thú sẽ không ra khỏi mộ, vì nó được nuôi từ nhỏ với mục đích canh giữ thi thể cho chủ nhân.

Bạch Tiểu Hoa chỉ nghe nói qua, chưa từng chân chính đi vào đó, càng miễn bàn linh thú gì gì đó, cho nên cô cực kỳ kinh ngạc, cảm thấy được chuyện này thập phần bất khả tư nghị.(vô cùng không thể tin nổi)

“Như Phong, những vết thương trên người anh, chẳng lẽ là vì tìm cỗ cho tôi, cho nên mới...”

Lãnh Như Phong chỉ máy móc gật đầu, lại vô tình đụng tới vết thương, đau đến nhú máu.

“Đừng nhúc nhích!” Tiểu Hoa ngăn động tác của hắn lại, bắt lấy cánh tay, quay đầu nói với Ngọc Đường Xuân, “Trước tiên trị liệu cho anh ấy trước, chuyện của tôi để sau hãy bàn.”

Ngọc Đường Xuân khẽ ừ, xoay người đi chuẩn bị dụng

cụ tiêu độc, cầm máu.

Lãnh Như Phong giống như không hài lòng, nhìn bóng lưng Ngọc Đường Xuân rời đi, ngốc ngốc nói, “Anh chỉ muốn em trị thương cho anh.”

Bạch Tiểu Hoa dìu hắn đến giường của mình, đè lại thân thể không thành thật của hắn, “Tiểu Xuân y thuật tốt hơn tôi, anh nếu không muốn lưu lại di chứng thì ngoan ngoãn nghe lời!” Đẩy ra tóc đen của hắn, trán, khoe mắt, má, khoe miệng, cầm cơ hồ đều có vết thương, nếu không có cao Bì Tựa Tuyết, chắc chắn sẽ để lại sẹo.

Tinh tế vì hắn chà lau vết máu, nhìn ánh mắt hắn nhìn mình chằm chằm không chuyển, ánh mắt ấy... Không khỏi làm cô nhớ tới giấc mộng ngắn vừa này.

Năm năm, ánh mắt hắn vẫn như cũ không thay đổi sao?

Luôn luôn yên lặng sau lưng cô, yên lặng vì cô làm mọi việc, không phải không cảm động, không phải không động tâm, không phải không... yêu, chỉ là những thứ cảm tình này sớm đã theo đau thương cùng tuyệt vọng mà phiêu tán ở những tháng năm đó.

“Đau không?”

“Không đau!”

Bạch Tiểu Hoa nhìn hắn nắm chặt hai đấm đến nổi gân xanh, thở dài.

Làm sao có thể không đau!

“Cởi quần áo, tôi kiểm tra một chút thân thể của anh!”

Lãnh Như Phong đỏ mặt, không được tự nhiên nghiêng đầu đi, sau đó bắt đầu từ từ cởi cúc áo, trên mặt treo một nụ cười mất tự nhiên, ai nhìn vào cũng thấy xuân phong lộ lộ!

Nhắm mắt, xoay người, chỉ cảm thấy một bàn tay ấm áp mơn trớn trên thân mình.

Trợn mắt, sắc mặt đen thui, mạnh mẽ đứng lên cầm quần áo một lần nữa mặc trên người, đánh ra một quyền Hồi Toàn Thịch, thân thể vuron người nhảy lên, giống như gặp phải hồng xà mãnh thú, “Cút ngay!”

Ngọc Đường Xuân né tránh công kích của hắn, lui về

phía sau mấy thước, vững vàng tiếp được dụng cụ tiêu độc giữa không trung rơi xuống, nhếch môi nhẹ cười, “Không phải Tiểu Hoa thì cực kỳ thất vọng sao?”

Dứt lời, rút ra một chiếc khăn tay, lau nhẹ nhẹ sạch sẽ tay đã chạm vào thân thể Lãnh Như Phong, thản nhiên nói, “Tôi cũng không phải tình nguyện muốn đụng vào anh, bởi vì hai tay này của tôi – – thích đụng chạm Tiểu Hoa hơn!”

Lãnh Như Phong lạnh lùng nhìn hắn, không nói gì.

Đương sự Bạch Tiểu Hoa vào thời điểm này, cách xa hai nam nhân này mấy thước, lạnh lùng nhìn chăm chú vào đối phương. Thật giống như một con báo tao nhã cùng một con sói nguy hiểm, thăm dò lẫn nhau, nhắm mục tiêu, sau đó cho đối phương một kích trí mệnh.

Nhíu mi, không hờn giận.

“Các anh đang làm cái gì? Tiểu Xuân, tôi chẳng phải đã dặn, anh phải bôi thuốc thật tốt cho Như Phong sao?”

Ngọc Đường Xuân nhẹ cười, vô tội, “Anh làm đúng theo lời dặn của em, chỉ là người nào đó không biết tốt xấu mà thôi.”(Ari: Anh là sói đội lột cừu =))

Lãnh Như Phong theo sát sau đó, mặt không chút thay đổi, con ngươi đen tuyền lấp lánh, “Trừ em, không người nào được chạm đến anh, nếu không anh liền không khách khi.”

Đầu đầu, không nói gì.

“Tiểu Xuân, anh đi ra ngoài trước đi, để tôi làm cũng được.” Bất đắc dĩ nhìn về phía Ngọc Đường Xuân, hi vọng hắn có thể phối hợp với mình.

Ngọc Đường Xuân cười như gió xuân, không có chút nào không kiên nhẫn, ôn nhu tươi cười này cùng với biểu tình sát khí hung ác lúc này, hoàn toàn là hai người, “Ừ!”

Chỉ là, trong góc chết mà Tiểu Hoa không thấy được, tươi cười chậm rãi biến mất.

Khi Ngọc Đường Xuân rời khỏi, Lãnh Như Phong mới an phận, ngoan ngoãn đi tới trước mặt Bạch Tiểu Hoa, đặt mộng ngôi vào trên giường cô.

Mãi đến lúc này toàn thân trầm tĩnh lại, mới cảm thấy

đau đớn vô cùng, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Nhìn vết thương máu thịt lẫn lộn trên người hắn, Bạch Tiểu Hoa thay hắn đau lòng, đây chính là đệ nhất sát thủ trong kim bài bảng Lãnh Như Phong a, rốt cuộc là nguy hiểm cỡ nào, mới có thể làm hắn thương tổn thành cái dạng này.

Nếu không phải hắn, mà đổi lại là mình, khẳng định đã sớm đã hôn mê.

“Cho rằng làm như vậy, tôi sẽ tha thứ sao?” Nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, ngăn chặn cảm giác đau lòng.

Lãnh Như Phong cúi đầu nhắm mắt, lẩm bẩm nói, “Anh không phải vọng tưởng như vậy, chỉ là anh hi vọng em có thể khá hơn một chút, chỉ cần em khá hơn, anh cái gì cũng sẽ làm thử, anh chỉ là...nghĩ như vậy mà thôi.”

Bạch Tiểu Hoa con người chớp lóe, nói thật nhỏ, “Về sau đừng làm như vậy nữa, tôi tốt hay không tốt bản thân tôi tự biết rõ, không cần anh quản.”

Lãnh Như Phong ngẩng đầu, nhìn thấy khát vọng và đau thương tràn ngập trong ánh mắt cô, bắt lấy tay cô bằng

bỏ miệng vết thương cho mình, “Vậy cuối cùng em muốn anh làm gì em mới chịu tha thứ cho anh?”

Bạch Tiểu Hoa nhìn mắt hắn, càng ngày càng lạnh, nhẹ nhàng rút tay mình về, “Cha tôi, tuy không phải chết ở trong tay anh, mà năm đó... anh cũng là một trong những sát thủ năm đó, tôi không biết nên như thế nào mới có thể tha thứ cho anh, như thế nào mới có thể tiêu tan đi thương tổn và oán hận năm đó tích lũy trong trái tim này?”

Kỳ thật cô biết, hắn là cái gì cũng không biết, tiếp nhận nhiệm vụ ám sát cha cô, hắn là một sát thủ, một khi tiếp nhận nhiệm vụ sẽ không thay đổi.

Đúng là cô không thể thuyết phục chính mình, ở chung với một người đàn ông năm đó làm sát thủ muốn giết cha cô.

Khi đó, cô bị chữ hiếu chữ tình đã kích, cô tin nhiệm vụ như thế, lại thấy hắn cầm súng, chĩa vào phụ thân của cô. Khi đó cô chỉ nghĩ, đó chính là Lãnh Như Phong, Tiêu Lạc Hàn và Sở Vân Hiên là cùng một duộc, đều là có mục đích mà tiếp cận cô, chẳng qua mục đích khác nhau mà thôi.

Tiêu Lạc Hàn muốn đạt được quyền thế và tài phú của Bạch thị.

Sở Vân Hiên muốn báo thù, trước tiên làm cô thương tổn đây mình, sau đó giết chết cha cô.

Mà Lãnh Như Phong, lại là vì chức nghiệp và nhiệm vụ, muốn cho cô cửa nát nhà tan.

Bọn hăn đều là bất đắc dĩ mới làm, bọn hăn có nguyên nhân của mình, bọn hăn có nghĩa vụ của bọn hăn, bọn hăn...không có sai.

Cô nói cho chính mình như vậy, nếu mình không yêu bọn họ, mình sẽ không bị thương như vậy.

Nếu tình yêu của cô nhất định giống như địa ngục đeo lưng, là nợ không là duyên, như vậy, cô thà rằng không cần.

Nếu có một ngày cô được sống lại, nhất định phải sống thật tốt, quên hết tất cả, cố gắng sống thật tốt thật tốt.

“Xin lỗi, Tiểu Hoa...” Lãnh Như Phong biết, Bạch Tiểu

Hoa không hận hấn, mà là vì cảm giác áy náy trong lòng, hấn cũng biết, cô một mực trách cứ chính mình, đổ lỗi chính bản thân mình gián tiếp giết cha, nếu không phải vì cô yêu người không nên yêu, tin người không nên tin, có phải phụ thân cô sẽ không vì thế mà chết? Hấn không thể quên, Bạch Nguyên Xuyên trước khi chết, dùng thân mình bảo vệ cho con gái, dùng mạng mình đổi lấy mạng con. Lãnh Như Phong không biết mạng sống có ý nghĩa gì, lần đầu tiên thấy được tình thân trên thế gian, đối với cô nhi như hấn mà nói, là ý nghĩa biết nhường nào.

Từ đó về sau, hấn bắt chấp nguy hiểm tính mạng, đào tẩu khỏi tổ chức sát thủ, thành tựu đạt được đến bây giờ của hấn: Lãnh Như Phong – Lãnh Diêm Vương – sát thủ mà người trong giới nghe danh đã sợ mất mật.

Tiểu Hoa dạy hấn cười là gì, dạy hấn yêu là gì.

Cô đem đến cho hấn mùa xuân ấm áp trong những tháng ngày đông giá buốt lạnh lẽo, nhưng ngay tại mùa xuân ấy, cô lại rời đi mất.

Không chỉ một lần hối hận, nếu hấn nói cho Tiểu Hoa sớm một chút, đối tượng hấn muốn ám sát là Bạch

Nguyễn Xuyên, như vậy... có phải sẽ không như bây giờ? Nếu hắn phát hiện sớm một chút, Bạch Nguyễn Xuyên là cha của cô, có phải có thể cùng cô vĩnh viễn cùng một chỗ, trải qua những ngày tháng hạnh phúc hay không?

Lãnh Như Phong sống 21 năm, vào lúc đó, rốt cuộc biết được mùi vị của hối tiếc, rốt cuộc biết được cảm giác hận là gì. Cứ việc hận hắn, hận hắn đi.

“Nói xin lỗi tôi làm gì, anh đâu làm gì có lỗi với tôi, đó là nhiệm vụ của sát thủ, anh đâu thể không tuân theo?”

Lãnh Như Phong, anh thật sự là người có ý chí, nhiều năm như vậy tôi cũng đã quên phần nào nỗi đau anh gây ra, không ngờ... anh càng ngày càng trở thành người mà tôi xem thường.” Bạch Tiểu Hoa lạnh lùng nói, năm đó, cô dùng cách của mình từ biệt hắn, kỳ thật là muốn nói với hắn, không nên tiếp tục làm sát thủ, đừng sống ở nơi u tối nữa, đừng tự ràng buộc bản thân nữa, hãy sống tự do tự tại đi. Cô cho rằng hắn biết. Nhưng cuối cùng hắn không đáp lại chờ mong của cô, không những không bỏ nghề, thậm chí càng ngày càng thăng tiến, trở thành sát thủ đệ nhất thế giới!

Thoát ly khỏi tổ chức là tự do sao? Trở thành vua sát thủ người người e ngại là mộng tưởng của hắn sao?

Không chịu trói buộc, nhưng bị trói buộc chặt hơn nữa trong chiếc lưới vô hình, là mục tiêu của hắn sao?

Không kể có bao nhiêu hào quang, tiền bạc, nhưng cuối cùng, cũng chỉ là nhất thời, bất quá chỉ là một nắm mò mà thôi.

“Tiểu Hoa...” đôi mắt Lãnh Như Phong vẫn như cũ, chỉ biết dùng con ngươi đen thâm thúy nhìn chằm chằm dung nhan của cô, ôn nhu gọi tên cô, một lần lại một lần...

“Anh là bởi vì tìm em.”

“Nếu anh không lên cao, bọn họ sẽ chôn vùi anh.”

“Chỉ cần anh leo lên cao, anh sẽ tìm được em, bảo vệ em, không để em chịu bất cứ tổn thương nào nữa.”

“Anh, “

Bạch Tiểu Hoa cắt ngang lời nói của hắn, áp chế rung động cùng phiền não trong lòng, “Đừng nói nữa, ngậm miệng!”

Ai có thể tưởng tượng được, nhân vật trong truyện

thuyết, Diêm La Vương lãnh huyết lãnh tình giết người không chớp mắt, thế mà ở trước mặt một người phụ nữ, chịu cúi cái đầu kiêu ngạo, yếu kém không dám phản bác một chữ, thậm chí còn đỏ cả hốc mắt!

“Tôi hôm nay nghỉ ngơi ở trong này đi.” Nhìn Lãnh Như Phong vì lời nói của mình mà kinh hãi ngẩng đầu, Bạch Tiểu Hoa đùa dai, hắt cho hắn một chậu nước lạnh, “Chẳng qua là trả công cỏ An hồn mà thôi, lạnh lạnh rồi thì rút ra ngoài.”

Lời này nếu để cho người khác nghe được, Bạch Tiểu Hoa không bị nước miếng phun chết, cũng sẽ bị sét đánh chết.

Cỏ An hồn! Linh thảo đại cương, Linh Dược trong truyền thuyết, bảo bối giá trên trời khó có được, vậy chỉ lấy một đêm nghỉ trên giường ra là đổi được?(Ari: Chắc chắc.. rẻ quá rẻ quá cơ ^^)

Càng khiến người ta khó hiểu là, nam nhân này lại giống như đạt được ân huệ to lớn, kích động như đang đánh tiết canh gà.

Lãnh Như Phong đem toàn bộ thân thể chui vào giường

Bạch Tiểu Hoa, thật cẩn thận đắp chăn mang đầy mùi hương của cô, chậm rãi che lên người mình.

Ngủ lấy thật sâu, vẻ mặt say mê.

Bộ dạng bỉ ổi kia, đâu có chút nào giống vua sát thủ uy phong.

Bạch Tiểu Hoa quay đầu, nhìn thấy hắn đang xấu hổ đến cứng người nhìn mình, không khỏi nhú mi, cảnh cáo hắn, “Không được làm chuyện kỳ quái trên giường của tôi.”

Lúc này là lúc nói không xuôi tai Lãnh Như Phong nhất, phải cảnh cáo sớm một chút, cô đã lĩnh giáo qua, nhớ năm đó, cả quần lót của cô cũng đã trộm rồi, thật sự là chuyện cũ nghĩ lại mà kinh...

(D: anh này chẳng lẽ giống hentai kaimen ==)

Hạ lưu bại hoại!

Lãnh Như Phong nhu thuận gật đầu, ra vẻ suy yếu thờ phỉ phò, “Biết, biết rồi, anh làm sao có thể làm ra mấy cái chuyện như vậy!”

Này có phải hay không là giấu đầu lòi đuôi?

Khuôn mặt của Bạch Tiểu Hoa, trong con ngươi bắn ra ánh sáng đóng băng, sát khí bùng nổ như muốn giết chết toàn bộ.

Dơ tay làm động tác cắt cổ, cảnh cáo hẳn biết điều một chút cho cô, thấy bộ dáng hẳn sắp ngủ ngoan ngoan nằm trên giường, mới vừa lòng nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Ồi chao, hang ổ của Tiểu Hoa lại nhiều thêm một con sói hoang.

Hồ ly, sư tử, báo, sói toàn bộ đều là động vật ăn thịt, bốn vị đều là bá chủ một phương. Hiện giờ cùng ở chung dưới một mái hiên, khó tránh khỏi phát sinh xung đột va chạm, tỷ như, vấn đề phòng ở gần với Tiểu Hoa.

Bởi vì có thêm Hạ Lưu Ly và Lãnh Như Phong, thứ tự phòng ở đành phải sắp xếp lại lần nữa.

Náo nhiệt thế này, ngoại trừ Lãnh Như Phong nằm liệt trên giường bệnh, ba vị khác như hổ rình mồi, liếm cũng liếm không được, ăn lại càng không.

Sở Vân Hiên, “Bên này không có phòng trống, Tiểu Hoa theo tôi về tổng bộ.”

Hạ Lưu Ly, “Phòng của tôi có hai cái giường, Tiểu Hoa tất nhiên phải ngủ cách vách với tôi.”

Ngọc Đường Xuân không nhanh không chậm, nhẹ cười nhạt, “Tôi là thầy thuốc, thân thể Tiểu Hoa không khoẻ, tất nhiên tôi phải chiếu cố một tấc không rời, các anh đừng mơ nữa!”

Sở Vân Hiên và Hạ Lưu Ly đồng thời quay đầu, gắt gao trừng mắt với hắn, hận không thể nghiền hắn thành tro.

Đê tiện!

Dùng ánh mắt khinh bỉ hắn.

Tôi cũng vậy!

Ngọc Đường Xuân dùng ánh mắt giống như vậy đáp lại, không chút nào yếu thế.

Diệp Đan Phượng mang tiểu Bảo thân thể trần truồng vừa mới bị Sở Thiếu Hoa tắm rửa bình bịch bình bịch chạy tới, ôm cổ Tiểu Hoa, “Mẹ buổi tối ngủ cùng với tiểu Bảo, nha nha nha!” Mắt to tròn quét một vòng quanh ba

người đàn ông trong phòng, trong lòng hài tử nhỏ nhỏ giống như đã biết, bọn hắn là người hại mẹ của nó hôn mê, cho nên không cho bọn hắn sắc mặt hòa nhã, mà là dùng ánh mắt cảnh cáo, mẹ là của nó, ai muốn giành phải bước qua xác tiểu Bảo trước đi! (Ari: Vậy là được gặp Tiểu Bảo chu che của Ari rồi, hun hun thăm thiết lun nà, nhớ bé quá đi thôi >.<)

Bạch Tiểu Hoa vui tươi hơn hớ bé tiểu Bảo lên, hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, “Ừ, đêm nay mẹ ngủ với tiểu Bảo.”

Tiểu Bảo bởi vì lo lắng trong lúc Bạch Tiểu Hoa hôn mê, suốt cả bảy ngày không ngủ được đủ giấc, hai vành mắt đen hết sức rõ ràng, Tiểu Hoa nhìn mà đau lòng muốn chết.

Sắp xếp như vậy, cuối cùng không ai dám phản đối, chiến tranh không khói thuốc súng cũng tạm dừng.

“Đan Phượng, mấy ngày nay cô vất vả rồi, cảm ơn!”
Bạch Tiểu Hoa cười với cô ấy, thật lòng cảm tạ.

Thì ra, tình cảm bất chợt nảy sinh giữa phụ nữ và phụ nữ là thế này, cũng không khác tình cảm giữa đàn ông và phụ nữ, thậm chí còn ấm áp hơn.

Diệp Đan Phượng lắc đầu, “Đừng khách khí với tôi như vậy, nếu muốn cảm ơn tôi, vậy cô và Ngọc tiên sinh có thể chỉ cho tôi biết, có thể luyện ra được linh đan diệu dược gì cho tôi hay không, mỗi ngày bị thằng nhãi Sở Thiểu Hoa này ngược đãi làm tinh thần tôi sắp không bình thường được rồi.”

Bạch Tiểu Hoa đồng tình nhìn thoáng qua Sở Thiểu Hoa, người đàn ông tội nghiệp, đến giờ vẫn không thể thu phục được cô nhóc này?

Sở Thiểu Hoa cười một cái xem như đồng ý với Tiểu Hoa, hắn vẫn đang vắt hết óc suy nghĩ cách chinh phục Diệp Đan Phượng, bất giác trong mắt hiện lên nuông chiều.

Người đàn ông này, hết thuốc chữa rồi!

Chương 5: Tiểu Hoa thích anh nhất luôn!

Nụ hôn của hắn tới đột nhiên mà nhiệt liệt, đem Bạch Tiểu Hoa không kịp phòng bị dán lên vách tường, cánh tay hữu lực bắt lấy đôi tay đang vùng vẫy, thân hình cao lớn đánh sâu vào thị giác, cảm giác áp bách, Bạch Tiểu Hoa cao không tới 1m6 đừng nói phản kháng, ngay cả cử động cũng không được.

Gắt gao bịt chặt miệng mình, kiên quyết không cho cái người không biết ở đâu ra này tiến thêm nửa bước.

Tổng Tử Tề không thể tưởng được cô gái nhìn như nhu nhược này, tính tình lại ngang ngược như vậy, thà rằng rách da miệng mình cũng không để cho hắn được như ý. Cặp mắt to nguyên bản giống như con thỏ đáng yêu, giờ phút này tràn đầy phẫn nộ, hận không thể đánh chết hắn.

Cười quỷ dị.

Cơ thể vì sự phẫn nộ dấy dựa của cô mà trở nên hưng phấn, cô không cho hắn lại gần, hắn cứ tiến tới đây.

Không chỉ đến gần, hắn còn muốn đụng chạm cô, giữ lấy cô, để cô trở thành của hắn.

Rõ ràng nụ hôn ngọt ngào, nhưng lại tung tóe máu tươi, chất lỏng ẩm áp theo khóe miệng chảy xuống. Sắc mặt Bạch Tiểu Hoa dị thường khó coi, Tống Tử Tề mặt cũng xanh mét, híp mắt, nhìn cô gái đang ở trên người hắn.

Bỗng dưng, Bạch Tiểu Hoa nhếch môi cười lạnh, khóe miệng dương lên.

Tống Tử Tề bởi vì nụ cười của cô mà thất thần, còn chưa kịp đoán nguyên do tại sao, liền cảm thấy đau đớn bất chợt trên môi.

Bạch Tiểu Hoa hạ miệng, cắn hắn.

Tống Tử Tề sẽ không bao giờ biết, cách làm cường ngạnh mà bá đạo của hắn, mang đến cho Bạch Tiểu Hoa bao nhiêu hồi ức ghê tởm. Đối mặt với sự xâm lược của người đàn ông xa lạ, trong đầu không tự chủ được hiện ra cảnh tượng dưới mưa năm năm trước.

Ánh mắt mê loạn, hô hấp dồn dập, biểu hiện cô đang bất ổn.

Tổng Tử Tề từ từ buông lỏng cô ra, một người bá đạo như hắn mà lại đi sợ một cô gái tức giận, đã vậy còn chăm chú quan sát biểu tình của cô.

Nữ nhân này sao có thể có nhiều biểu tình như vậy, nhiều loại ánh mắt như vậy a?

Lần đầu tiên thấy cô, là thông qua ảnh chụp.

Hắn biết sự tồn tại của cô, bởi vì cô là bác sĩ của Thiên Long hội, hơn nữa có thể trị lành cho Trương Thế Thanh, tạo thành vật cản trong kế hoạch của hắn.

Vốn cũng không để việc nhỏ này ở trong lòng, thế nhưng, vì cô, Sở Vân Hiên lại dám tiêu giết tứ đại gia tộc.

Chuyện này, ồn ào huyên náo, mọi người đều biết, tin vọt ngập trời — — Sở Vân Hiên mà lại có thể vì một người phụ nữ làm ra loại chuyện như vậy, thực sự muốn nhìn một chút xem nữ nhân đó rốt cuộc là xinh đẹp cỡ nào.

Đây là lần thứ hai Tổng Tử Tề nghe được sự tích quang vinh của cô.

Thật sự người nổi tiếng a! Hẳn lúc ấy đã nghĩ như vậy, sau đó nở nụ cười trầm thấp.

Cầm trong tay ảnh chụp và tư liệu vừa mới được đưa đến, Tống Tử Tề lần đầu tiên phân tâm trong lúc âm việc, người cuồng công việc như hắn, thế mà lại gác chuyện trong tay qua một bên, tỉ mỉ nghiên cứu một tấm ảnh phụ nữ, nếu bị người làm của hắn nhìn thấy, chắc có lẽ biểu tình còn đáng sợ hơn tận thế đến.

Bắt đầu từ ngày đó, hắn rốt cuộc cũng không biết tại sao mình lại điên cuồng như thế, bắt đầu không ngừng thu thập ảnh chụp của cô.

Nói khó nghe là, kỳ thật hắn phái người theo dõi, sau đó cài người vào cơ sở ngầm của Thiên Long hội, thậm chí dùng tiền tài mua chuộc nhân viên bệnh viện của cô. Làm nhiều chuyện phiến toái như vậy, chỉ là vì muốn có được ảnh chụp của cô, đừng nói những người khác, ngay cả Tống Tử Tề hắn cũng không thể tin được mình có thể làm ra được chuyện vớ vẩn như vậy.

Mỗi lần vừa có ảnh chụp mới, hắn gấp còn hơn đánh tiết canh gà, lập tức mở ra xem, cho người làm lui xuống,

sau đó yên lặng thưởng thức.

Mỗi một biểu tình của cô, mỗi một động tác, mỗi một ánh mắt, mỗi một nụ cười... Đều in sâu vào trong đầu của hắn, kéo không ra nhỏ không được, thậm chí trong mộng, cũng đều là hình ảnh của cô.

Sau khi hắn nằm mộng về cô, hắn bắt đầu đem những ảnh chụp này treo trong phòng, mặc kệ là vách tường, hay là trần nhà, hoặc là bàn làm việc của mình, hay là sofa, tất cả đều là ảnh của cô.

Hắn cảm thấy mình điên rồi, thế mà lại yêu một người phụ nữ xa lạ chỉ nhìn qua ảnh.

Trong ảnh chụp bọn họ vui vẻ như vậy, cặp mắt trong suốt kia ẩn chứa vô số loại biểu tình, bi thương, vui vẻ, lạnh nhạt, mê mang --

Nụ cười của cô luôn nhàn nhạt, tinh tế yếu ớt, mang theo ôn nhu ấm áp thêm chút tang thương của sự đời.

Da thịt cô trắng như sữa, thân thể nho nhỏ, chỗ nào cũng đáng yêu, vậy mà lại là bà mẹ một con đây, hắn thậm chí lo lắng hắn quá to lớn, có thể làm hư cô hay

không.(D: hư cái gì, ông nghĩ gì sâu xa vậy)

Nhưng chỉ hình ảnh lạnh lẽo thôi đến cuối cùng vẫn không thể thỏa mãn hẳn, hẳn nhất định phải nhìn thấy cô chân thực, hẳn cực kỳ muốn cảm nhận rõ ràng sự mềm mại của cô, nhiệt độ của cô.

Vì thế, mới có ngày hôm nay.

Đợi hẳn buông lỏng, Bạch Tiểu Hoa tựa như mèo con bị trêu chọc, xù lông, hung tợn mài nanh vuốt, cảnh giác trừng hẳn, chỉ cần hẳn dám tiến lên một bước, cô sẽ nhảy lên cắn hẳn, cho đến khi đứt lìa, cô cũng sẽ không buông tay.

Tổng Tử Tề nhú mày, con người màu cà phê nhạt lóe sáng, tay phải không tự giác xoa môi mình, nơi này... Bị răng nhỏ sắc nhọn của cô cắn phá.

Lạnh lùng nhìn hẳn, đâu nào còn nửa điểm trầm tĩnh như nước trong tấm ảnh kia, bộ dáng cười yếu ớt bình yên xinh đẹp.

” Món nợ hôm nay, tôi sẽ tính lên đầu Trương Thế Nhân.”

Không những cần hẩn, còn lớn miệng uy hiếp.

“Gia tộc cổ võ lánh đời, bắt quá cũng chỉ như vậy thôi, để tôi xem những đệ tử thế gia tự tung tự tác, những gia tộc sừng sững ngàn năm không đời này tồn tại được bao lâu, hừ!”

Đoán ra lai lịch của hẩn, hơn nữa còn không sợ chút nào, thậm chí tràn ngập hận ý lom khom nhìn mình.

Rất khác so với những cô gái ngoài kia!

Tộc lánh đời đối với thế giới phàm tục mà nói, đã là tồn tại vĩ đại không thể so sánh, những nữ nhân kia muốn bám dính nịnh bợ còn không kịp, đâu có giống như cô coi mình rần rết, tránh chạy mất dép.

“Anh cảm điếc sao? Trả lời tôi” Cô xù lông, chân chính xù lông, ở địa phương xa lạ, bị một nam nhân xa lạ cưỡng hôn, nhìn bốn phía dán đầy tranh ảnh của mình, áp lực không phải nhẹ vừa đâu, loại cảm giác không tên này đủ để cho cô phát điên.

Hoàn toàn không rõ mục đích của hẩn, cũng không hiểu nổi hẩn rốt cuộc muốn làm gì với mình.

Loại này cảm giác cái gì cũng không biết này, cô ghét nhất.

Tổng Tử Tề đã từng xem rất nhiều biểu tình của cô, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng tức giận này của cô, biểu tình phần nộ ẩn chứa đối địch và khinh thường. Loại vẻ mặt này, hẳn cực kỳ không thích.

Hắn không thích ánh mắt lúc này đang nhìn hắn của cô.

“Anh tên là Tổng Tử Tề, giống như em nói, anh là người của tộc cổ võ.” Rốt cục cũng mở miệng, tiếng nói đều đều, có chút trầm thấp, thập phần từ tính.

Bạch Tiểu Hoa hơi sững sờ, tựa hồ không nghĩ tới nam nhân này đột nhiên giới thiệu.

Lạnh lùng hừ một tiếng, “Xin hỏi, đại thiếu gia gia tộc lánh đời cao cao tại thượng tại sao lại lừa tiện nữ đến chỗ này, rốt cuộc là có chuyện gì? Với lại, nhân tiện cũng giải thích xem, khắp phòng ảnh chụp lại này là gì đây?”

Tổng Tử Tề không hờn giận, nhưng không quá thích ngữ khí cùng cách dùng từ của cô, “Em nhất định phải

nói chuyện như vậy với anh sao?”

Bạch Tiểu Hoa cười nhạo, làm một thủ thế, dơ tay lau sạch môi, mở miệng nói, “Vậy nếu đổi lại anh là tôi, anh sẽ làm thế nào?”

Tống Tử Tề bị cô nói mà sững sốt, suy nghĩ thật kỹ, cuối cùng cũng biết vấn đề nằm ở đâu. Vì mình chưa bao giờ trải qua yêu đương nam nữ, lại lừa một người xa lạ đến đây, thậm chí lần đầu tiên gặp mặt còn cường hôn. Cô không phải là hấn, với hấn mà nói cô là người phụ nữ trong tim, còn với cô, hấn chẳng qua chỉ là một người không quen biết mà thôi. (Ari: Lại một anh ngây thơ chưa từng yêu sao?)

“Rất xin lỗi! Là anh quá nóng vội, không nghĩ đến cảm nhận của em, xin lỗi!” Tống Tử Tề nghĩ, cúi đầu với người mình thích, không phải chuyện gì to tát.

Người đàn ông này trước sau có một sự thay đổi quá lớn, rõ ràng lúc xuất hiện là một tên biến thái, đảo mắt một cái lại thành một cái quân tử phong độ, chẳng những không tính toán chuyện vừa rồi, ngược lại còn ý thức được mình sai, hơn nữa lập tức thành tâm giải thích, thật là một người lật mặt như lật sách?

“Không phải một câu xin lỗi là có thể đổi lấy chuyện anh có quen biết tôi hay không, hành vi vừa rồi của anh, tôi có thể kiện vì tội quấy rối, nếu biết sai thì mau bỏ tất cả ảnh của tôi xuống.” Chính cô nhìn đủ loại biểu tình của mình, mà còn cảm thấy nổi da gà, tà đạo a, người này trong đầu có suy nghĩ gì thật muốn đào lên xem.

“Anh không phải biến thái!” Hắc cực kỳ thật thà nói, biểu tình thập phần tha thiết chân thành.

“VẬY anh là một kẻ kỳ cục.” Bạch Tiểu Hoa liếc hắc một cái, bất an trong lòng dần dần thả lỏng, trực giác nói cho cô biết, nam nhân này hắc sẽ không thương tổn cô.

Tống Tử Tề suy nghĩ, gật đầu nói, “Cũng đúng, bởi vì khi nghĩ đến em, đầu óc anh sẽ không được bình thường”

(D: khi yêu, IQ có thể tụt xuống 0)

Bạch Tiểu Hoa hắc tuyến đầy mặt.

Cái này....cũng coi như là một loại thô lộ phải không?

Hai ngày không biết là ngày gì, hết tiểu Xuân thô lộ, lại

tới thêm một tên khủng không biết từ đâu rớt xuống

Hắn nói hắn gọi là Tống Tử Tề.

Họ Tống, chính là gia tộc lãnh đời Tống gia.

“Đừng nói nhảm nữa, kêu Trương Thế Nhân ra đây.”
Một mặt phân tán lực chú ý của hắn, một mặt bắt đầu chuẩn bị kế hoạch chạy trốn.

Tống Tử Tề cười nói, “Hắn không có ở đây, Tống Tử Tề anh dĩ nhiên có quyền thay hắn đàm phán với em.”
Dứt lời, di chuyển cực nhanh, cơ hồ là dùng tốc độ mắt thường không nhìn thấy đã đi tới trước mặt Bạch Tiểu Hoa, bắt được tay cô.

“So với y thuật, độc thuật của em lại càng ghê gớm hơn!
Xin lỗi, anh đã điều tra em rõ ràng, cho nên... dùng loại thủ đoạn này đùa giỡn trước mặt anh, nếu em mà từ trong tay anh chạy thoát ra được, anh sẽ không tên là Tống Tử Tề nữa.”

Bị người khác bắt được thóp là chuyện cực kỳ khó chịu.

Tống Tử Tề trước mắt này không chỉ là cao thủ luyện

võ, đầu óc cũng rất thông minh, không phải loại mà Lý Vân có thể so sánh.

“Tốt thôi, chúng ta nói chuyện.” Buông tay vậy, cô không phải đối thủ của nam nhân này.

Tống Tử Tề lúc này mới vừa ý buông tay cô, xoay người đi đến sofa, tao nhã ngồi xuống, nhìn Bạch Tiểu Hoa đang cân nhắc, cười nói, “Đừng khấn trương như vậy, em không mệt sao? Lại đây ngồi xuống thả lỏng một chút.”

Vốn cho rằng cô sẽ cự tuyệt, không nghĩ tới cô ngay cả chân mày cũng chưa kịp nhăn, vậy mà lại thật sự bình tĩnh đi tới, hơn nữa còn ngồi xuống đối diện mình.

Trong mắt Tống Tử Tề hiện lên thần sắc tán thưởng, mặc kệ như thế nào, năng lực và phản ứng của cô cũng không tệ lắm.

“Em uống coffee nhé?” Hần hỏi.

Bạch Tiểu Hoa cơ hồ không chút suy nghĩ cự tuyệt, “Không, làm ơn cho tôi một tách trà hoa cúc.” Cô không thích cà phê, cũng không thích cái loại hương vị khổ sở

này, cô cảm thấy cả phê so sánh mặt nào cũng kém trà hoa cúc, không chỉ hại dạ dày, lại còn không tốt cho não.

Trà hoa cúc? Tống Tử Tề nghe xong, lập tức nói máy với thư ký—

“Một ly coffee, một ly trà hoa cúc.”

Mãi cho đến khi điện thoại cứa, thư ký vẫn ngơ ngác nhìn chăm chăm microphone, vừa mới nãy là nói trà hoa cúc sao? Trong công ty làm gì có loại thức uống bậc này? Lập tức nghe lời lấy tiền, giày cao gót lạch cạch lạch cạch xông ra ngoài mua.

Ông chủ thần bí đó giờ vẫn ăn nói có ý tứ, nghiêm túc, lãnh khốc, không gần nữ sắc, không chỉ một mình tiếp đón cô gái kia, thậm chí còn sai cô đi chuẩn bị trà hoa cúc... Thật sự là không thể tưởng tượng được. Cô gái kia quả thật rất xinh đẹp, nhưng là theo kiểu thanh lịch trang nhã, vốn cho là ông chủ lớn thích xinh đẹp gợi cảm, không nghĩ tới khẩu vị thật khác lạ, hoàn toàn không thể nhìn ra ông ấy có chút dính líu nào với loại ngây thơ thuần khiết này.

Không quá lâu sau, thư ký thật cẩn thận bùng cả phê và trà đến. Tò mò vụng trộm chăm chú nhìn Bạch Tiểu Hoa, lại gặp phải ánh mắt lạnh như băng của Tổng Tử Tề, bị dọa đến nổi suýt làm rớt khay.

“Dạ, rất xin lỗi, tôi sẽ ra ngoài ngay lập tức.” Hít vào một ngụm khí lạnh, má ơi, ông chủ lớn quá khủng bố, tuy rằng ông ấy rất đẹp trai cũng rất đàn ông.

Nhìn thư ký chạy mất dép, Bạch Tiểu Hoa nhin không được nhẹ cười, xem ra Tổng Tử Tề này, thật sự không biết đối xử với phụ nữ như thế nào, trong lòng đối chuyện hần vừa làm với mình, ít nhiều cũng có thể tha thứ phần nào.

Ném thử trà, cảm thấy mùi thơm ngát, toàn thân thư giãn không ít.

“Tổng tiên sinh, tôi không muốn nhiều lời, anh đại diện cho Trương Thế Nhân, có gì cứ việc nói.”

Tổng Tử Tề nhìn cô, ánh mắt kia vừa mới lơ đãng xẹt qua ý cười, tuy nhiên chỉ là ngắn ngủn trong giây lát, lại có thể làm hần trầm mê trong đó, không thể thoát ra, nữ nhân này, so với trong hình thì hấp dẫn hơn rất nhiều.

“Gọi anh là Tử Tề.” Hấn mở miệng sửa lời cô.

Bạch Tiểu Hoa nhìn hấn giống như đang nhìn kẻ ngốc, nhú mi, bĩu môi, “Chúng ta không quen, như vậy không tốt, tôi gọi anh Tống tiên sinh là tốt nhất.”

Tống Tử Tề nhú mày, đối với khiêu khích của cô không có cảm thấy không hờn giận, ngược lại cười nhẹ, tựa hồ cực kỳ bộ dáng xù lông của cô, sinh lực tràn trề.

“Nói về chuyện cổ phần công ty, tôi nghĩ Tống tiên sinh đã làm rõ ràng mọi chuyện trước sau, cho nên tôi cũng không nhiều lời, toàn bộ cổ phần thuộc sở hữu của tôi đều phải trả lại cho tôi, một phần cũng không được thiếu.” Bởi vì bị những người này phá hư, cổ phần hiện tại của cô ngược lại lại là sự lựa chọn tốt, tập đoàn Trương thị đứng vững nhiều năm như vậy, ít nhất có thể nuôi dưỡng rất nhiều cô nhi viện và phúc lợi viện.

Tống Tử Tề không nghĩ cô lại trực tiếp như vậy, ngây người trong phút chốc, chợt cười ha hả.

Bạch Tiểu Hoa nhú mày, dẫn lại, chờ hấn cười xong.

Tống Tử Tề rốt cục ngừng cười, bỗng nhiên cúi người, tựa vào cô, rất gần, thật tâm nhìn cô, “Chỉ cần em muốn, đừng nói cổ phần, Trương thị này anh cũng cho em toàn bộ.”

Bạch Tiểu Hoa quả quyết cự tuyệt, dậm mặ nói, “Không cần, quân tử không lấy tiền tài bất chính, tôi chỉ muốn cầm lại thù lao của tôi.” Mặc kệ là quan lớn hay là quý nhân, mặc kệ là phú thương hay là người nổi tiếng, chỉ cần có thể cướp, cô liền nhất định phải cướp, tuyệt đối không buông tha một ai, bởi vì thù họ đem tiền đi phung phí, chẳng bằng cho người già neo đơn và trẻ em cơ nhỡ.

Tống Tử Tề hóa đá.

Trong tư liệu viết rõ ràng, người phụ nữ này rất mê tiền, rất nhiều người bị cô lừa tiền. Hiện tại, điều kiện mê người như vậy, cô lại cự tuyệt?

Trương Thế Nhân chết tiệt, dám đưa tình báo giả, ông đây muốn làm thịt ngươi!

“Được, anh đồng ý, phần thuộc về em anh sẽ trả lại không thiếu một phân” Tống Tử Tề thản nhiên nói.

Bạch Tiểu Hoa sau khi nghe xong, rớt cục lộ ra tươi cười, tiện tay lấy trong túi giấy bút hợp đồng, “Nói miệng không có hiệu, Tổng tiên sinh ký tên đi.” Ký hiệp ước, để tôi xem các người có dám quyết nợ hay không!

Tổng Tử Tề nhìn cô, ý cười càng sâu.

Đặt bút, ba chữ Tổng Tử Tề rồng bay phượng múa nhảy mắt hoàn thành.

Tóc đen rũ xuống che đi một phần trán, theo góc độ của Bạch Tiểu Hoa nhìn qua, ít đi một tia sắc bén, nhiều hơn một phần ôn hòa.

Vừa ý nhìn hiệp ước, sau đó vui tươi hơn hờ nhét vào trong túi, có cái này, về sau không cần lo lắng đến vấn đề chiếu cố cô nhi viện và phúc lợi viện đó sau khi cô rời đi nữa rồi.

“Cảm ơn Tổng tiên sinh đã hợp tác, thời gian cũng không còn sớm, tôi phải về, gặp lại sau.” đúng vậy, gặp lại sau – cũng có nghĩa là không bao giờ.

Tổng Tử Tề lại ngăn cô lại, cúi đầu nhìn ánh mắt cảnh giác của cô, nhàn nhạt cười, con người thâm thúy hiện

lên một tia lưu quang, “Giúp em làm chuyện lớn như vậy, không cảm ơn anh sao?”

Bạch Tiểu Hoa cứng đờ người, ngoài cười nhưng trong không cười, “Cảm ơn!”

Tổng tử Tề lại bá đạo nói, “Anh cần em trả ơn.”

“...” Bạch Tiểu Hoa trừng mắt với hắn, nam nhân này cố ý bói lông tìm vết sao?

Tổng Tử Tề lại nở nụ cười, tà mị, thanh âm trầm thấp khàn khàn, “Một nụ hôn, thế nào?”

Bàn tay to lớn giữ chặt đầu của cô, một tay kia đem cổ tay mảnh khảnh của cô ra sau lưng, thân hình cao lớn dính sát vào thân thể non mềm nhỏ nhắn của cô, để cô không thể trốn.

Nhưng vẫn chưa kịp nếm thử mùi vị, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, trong phút chốc, Tổng Tử Tề một tay ôm lấy Bạch Tiểu Hoa trong lòng, cực nhanh lui về phía sau, lấy tay ngăn trở cho cô, dùng thân thể đem cô bao lại, bảo hộ cô không để một phần nào thương tổn.

Cửa gỗ dày chắc chắn, bị người đá văng ra, những mảnh gỗ bay tứ tung.

Tiêu Lạc hàn như sứ giả địa ngục tới, toàn thân tản ra khí tức rét lạnh âm trầm khủng bố, quần áo đen tràn ngập hấp dẫn bởi vì dùng lực quá mức, nút áo ở ngực bị bung ra, lộ ra nước da màu mật ong khỏe mạnh. Thở hổn hển, hai mắt đỏ lên, tóc rối bù, đầu còn nửa điếm hình tượng đế vương của giới kinh doanh.

“Không thể nào cả” Tiêu Lạc hàn nhếch môi, sau khi nhìn thấy Bạch Tiểu Hoa bình an vô sự, rốt cục cũng mở miệng, chỉ là tiếng nói lạnh như băng nhọn, đâm vào làm người ta rét run.

Tống Tử Tề nhếch môi, buông tay, trả lại tự do cho Bạch Tiểu Hoa.

“Không thể nào nghĩa là gì, anh không có tư cách trả lời câu hỏi đó. Tiêu đại tổng giám đốc công việc bận rộn thế mà lại đến công ty nhỏ này của tôi, thật đúng là khiến cho người ta vinh hạnh! Bất quá, vinh hạnh là vinh hạnh, làm tổn thương người của Tống Tử Tề ta, một mạng đền một mạng.”

Bạch Tiểu Hoa đã sớm trợn tròn mắt, trong tích tắc khi cô nhìn thấy Tiêu Lạc Hàn, cả người đều rơi vào trạng thái trên mây.

Mộng chỉ vừa mới tỉnh mà thôi, rõ ràng hình ảnh giống ngày hôm qua như đúc, ngay sau đó, Tiêu Lạc Hàn lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình.

Hồi ức cùng hiện thực, không thể phân biệt rõ ràng.

Tiêu Lạc Hàn nghe Tổng tử Tề nói xong, khuôn mặt phát ra băng lãnh, “Tổng Tử Tề, người nếu dám đụng vào cô ấy, ta sẽ không bỏ qua cho người.”

Tổng Tử Tề nhú mày, còn chưa kịp nói, lại nghe thấy một thanh âm quen thuộc, nháy mắt hiểu rõ sự tình đang xảy ra.

“Hàn, đợi em với...” Một bóng dáng nhỏ nhắn vội vàng chạy vào, thở hổn hển một tay chống vách tường, một tay bắt lấy tay Tiêu Lạc Hàn, “Anh điên rồi phải không...”

Bạch Tiểu Hoa nhìn nữ nhân không biết ở đâu xuất hiện này, đột nhiên nở nụ cười. Nhếch miệng, hàm răng trắng

nỗn toát ra ánh sáng âm u, con người trong suốt phủ thêm một tầng sương mù, nhìn không thấy cảm xúc, lại lóe sáng như lưỡi dao sắc.

Tống Uyển

Thật sự là buồn cười!

“Bạch Tiểu Hoa... Anh nhìn đi Hàn, em không có lừa anh, cô ta thật sự ở trong này hẹn hò với anh trai em, bây giờ anh đã tin em chưa?” Tống Uyển vẫn là dạng mỹ lệ động lòng người như trước, chỉ là ít đi một phần ngây ngô, nhiều hơn một phần thành thực, quần áo âu phục hồng nhạt có vẻ kiêu diễm, giờ phút này cô, kích động dùng tay chỉ Bạch Tiểu Hoa.

Tiêu Lạc Hàn nhìn ảnh chụp trong phòng, gương mặt tuấn mỹ khoác lên một tầng sương lạnh, thế nhưng Tống Uyển vẫn đàn độn không nhìn thấy, vẫn ở một bên đồ thêm dầu vào lửa.

Hất tay cô ra, đi lên phía trước, trước mặt Tống tử Tề, lạnh lùng nhìn hấn.

Tống Tử Tề không hờn giận trừng mắt Tống Uyển,

trách không được Tiêu Lạc Hàn có thể tìm tới nơi này, xem ra chính người em gái vô tích sự của hắn mất báo.

Tổng Uyển và Tổng Tử Tề cùng anh em cùng cha khác mẹ, hai năm trước mới tìm đến, hơn nữa còn nhận tổ quy tông, vào được gia phả Tổng gia. Tổng Tử Tề đối em gái đột nhiên xuất hiện này không có tí hảo cảm gì, bởi vì cô ta là đứa con hoang mà cha hắn vụng trộm bên ngoài, ông ta không đáng giá để mẹ hắn khi qua đời vẫn một mực tin tưởng, cảm thấy đau xót thật, toàn tâm toàn ý yêu chồng, cư nhiên chồng lại nuôi tình nhân ở ngoài.

Mà cô em gái này y vào sự áy náy của cha hắn, ở Tổng gia thập phần hung hãn ương ngạnh, rõ ràng không hề có năng lực gì, lại còn vì một nam nhân mà đòi sống đòi chết

Đang chú ý tới Bạch Tiểu Hoa bên cạnh mình, cảm giác được Tiêu Lạc Hàn và Tổng Uyển nháy mắt, sắc mặt liền trở nên sức khó coi. Cái loại cảm xúc không nói nên lời này, làm Tổng Tử Tề cảm thấy khó chịu, cho nên, ánh mắt nhìn Tiêu Lạc Hàn cũng trở nên sắc bén trở lại.

“Tiểu Hoa, em có khỏe không?” Tiêu Lạc Hàn nhìn dung nhan của cô, cảm nhận được trong mắt cô là xa cách và

lãnh đạm, trái tim bị đâm đau đớn, cũng không dám lại gần cô, chỉ có thể thật cẩn thận quan tâm từ xa.

“Tôi tốt lắm, không anh khổ công lo lắng.” Trong lòng thực ra vẫn còn tình yêu đối với hắn, nhưng cô lại không rõ ràng lắm, hắn là người đàn ông đầu tiên của cuộc đời cô, muốn quên sạch căn bản là không có khả năng, cô không thể tự lừa dối mình, đương cô khi cô nhìn thấy hình ảnh hắn và Tống Uyển xuất hiện, hình ảnh trong trí nhớ cũng đồng thời hiện ra.

Hai loại hình ảnh, càng ngày càng rõ ràng, sau cùng xác nhập lại làm một.

Tiêu Lạc Hàn nhu nhược, mặt với lãnh đạm của cô, hắn luôn luôn bình tĩnh quyết đoán lại tỏ ra bối rối không biết làm thế nào.

“A! Thật sự là thay đổi nghiêng trời lệch đất, con vịt xấu xí năm đó thế mà lại biến thành thiên nga trắng xinh đẹp, chúc mừng cô nha.... Bạch Tiểu Hoa!” Tống Uyển giương lên gương mặt mỹ lệ, mang theo thần thái cao ngạo, dáng vẻ phong tình vạn chủng đi tới, giống như nữ vương đã quen nhận sự quỳ lạy, từ trên cao nhìn xuống cô, “Hàn, mất công anh lo lắng cho cô ấy nên mới vội

vàng tới đây rồi, nhìn sơ qua cũng thấy cô ta đang rất vui vẻ ở cùng anh trai em!”

Không sai! Là cô báo tin, hôm nay trong lúc vô ý đi tới công ty, bởi vì cha đồng ý cho cô một chiếc xe thể thao, để cô tìm đến Tống Tử Tề lấy tiền. Đương cô cực kỳ hứng thú, nhưng trong văn phòng không có bóng dáng Tống Tử Tề, lại đầy khắp ảnh chụp của nữ nhân.

Tất cả đều là một người!

Cô sợ ngây người.

Đại não xoắn xít một hồi, mới sực nhớ ra mình phải nghiên cứu những ảnh chụp này. Nhìn trái nhìn phải đều cảm thấy quen thuộc, nhưng vẫn không nghĩ ra. Sau cùng, trong vô số tấm ảnh, bắt gặp một tấm ảnh chụp nghiêng, trí nhớ trong đầu dần dần hiện lên.

Cô này, chẳng phải là Bạch Tiểu Hoa sao? !

Nhớ tới chuyện năm đó, Tiêu Lạc Hàn vì cô mà chia tay mình, ghen tị cùng phần nộ kích thích, cô thiếu chút nữa đã làm một trận lửa thiêu đốt hết những tấm ảnh này. Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, người đàn bà đê tiện

này chẳng lẽ tần tịu với anh trai mình?

Không sai, cô có một người anh không gần nữ sắc, hơn nữa còn là một cỗ máy công việc siêu hạng. Có thể đem treo đầy ảnh chụp một nữ nhân trong văn phòng của mình, khẳng định không đơn giản. Nói không chừng Bạch Tiểu Hoa thật sự đã cùng Tống Tử Tề dan díu rồi. Hay lắm, phải đem tin tức tốt này nói cho Hàn mới được.

Lòng tràn đầy vui mừng chạy tới công ty Tiêu Lạc Hàn, nói chuyện này cho hắn, vốn nghĩ là hắn sẽ tức giận, thất vọng, sẽ hết hy vọng với Bạch Tiểu Hoa. Đâu thể biết được, Tiêu Lạc Hàn vừa nghe tin, giống như kẻ điên cấp tốc chạy đến, cô đi theo sau lưng hắn, nhìn hắn liều chết không biết vượt bao nhiêu đèn đỏ, thậm chí thiếu chút nữa gây tai nạn xe cộ, làm cô kinh hồn tang đảm.

Khi đó cô đã hối hận, sớm biết như thế thà đừng nói cho hắn, hoàn toàn không hề giống trong tưởng tượng của cô, phản ứng như vậy một chút cũng không giống. (D: ngu, ảnh không thể ghen, vì ngoài ảnh chị đã có cả đồng trai rồi, ghen cũng vô ích, ảnh chỉ mong được gặp lại chị thôi)

Lại nói tới người anh này của cô quá vô dụng, cô nam

quả nữ, cơ hội tốt như vậy mà lại không nắm chắc!

“Thì ra là Tống tiểu thư, đã nhiều năm như vậy, cô thật đúng là một chút cũng không thay đổi a!” Bạch Tiểu Hoa cười, một bộ dạng khờ khạo đơn thuần.

Đúng vậy, cô quả thật chẳng thay đổi tí nào, vẫn... ngu như vậy!

Tống Uyển đắc ý cười, ra vẻ tao nhã cuốn cuốn tóc mình, “Đó là dĩ nhiên, mỹ mạo của Tống Uyển tôi mười năm sau cũng sẽ không thay đổi.”

Bạch Tiểu Hoa cúi đầu, khước miệng gọi lên, trong lòng thâm mắng, ngu thượng hạng!

“Bạch Tiểu Hoa, cô và anh tôi đang hẹn hò sao? Tốt lắm, tuy là trước kia cô rất xấu, rất mập, nhưng bộ dáng hiện tại rất khá, tuy vẫn chưa cùng đẳng cấp với anh tôi, nhưng miễn cưỡng mà nói, có thể thông qua.”

Tống Uyển vừa nói, vừa quan sát phản ứng của Tiêu Lạc Hàn.

Nhìn sắc mặt của hắn càng ngày càng khó coi, Tống

Uyển càng ngày càng vui vẻ.

Tiêu Lạc Hàn, anh chết tâm đi, ngoan ngoãn trở lại bên cạnh tôi, người đàn bà này không yêu anh, cũng không chờ đợi anh, cô ta đã có nam nhân khác, anh tỉnh lại, tỉnh lại đi!

Tống Tử Tề nhú mày, lạnh lùng nhìn Tống Uyển, đậm mặt nói, “Tống Uyển, nơi này không phải chỗ mày có thể giương oai, còn không mau cút trở về ổ của mày.” Dứt lời, quay đầu đối với Tiêu Lạc Hàn nói, “Tiêu tiên sinh, Tống Tử Tề không muốn so đo với anh, tôi sẽ không tức giận anh mạo muội, hy vọng anh thức thời rời đi.”

Không muốn nhìn thấy một nam một nữ này.

Bởi vì hắn thấy cô ấy giống như không thích bọn hắn.

Hắn không hy vọng cô gái của hắn lộ ra vẻ mặt đau thương, bi thương, thậm chí là trống rỗng.

“Tống Tử Tề, tôi là em gái của nah, anh nói chuyện với tôi như vậy sao?” Tống Tử Tề nói như vậy, không chút nào cho Tống Uyển mặt mũi, điều này làm Tống Uyển

thập phần bất mãn, cha rõ ràng rất yêu thương mình, hẳn dựa vào cái gì bày ra thái độ như vậy.

Tổng Tử Tề hừ lạnh, chẳng muốn cho cô một ánh mắt, “Có em gái nào giống mày gọi thẳng tên anh nó?”

“Anh...” Tổng Uyên tự biết đuối lý, tìm không ra cách phản bác, huống hồ cô và anh trai trên danh nghĩa này cũng không có cảm tình, Tổng Tử Tề tính tình lạnh lùng vô tình, nhưng năng lực cường đại, là Tổng gia chủ được hi vọng gia ký thác lớn nhất, cho nên Tổng Uyên tự biết thân biết phận, không dám thật sự khiêu khích Tổng Tử Tề.

Đem mục tiêu nhắm vào Bạch Tiểu Hoa, cười hòa ái vô hại, “Huhu, chị dâu, chị nhìn đi, chồng chị khi dễ em!”

Chị dâu?

Bạch Tiểu Hoa cười nhạt, mình thành chị dâu của cô ta lúc nào? Trách không được cô cảm thấy mọi chuyện không hề bình thường, thì ra, anh em bọn họ thông đồng một người lừa cô, một người lừa người yêu cô đến đây

Nhìn thấy ánh mắt của Bạch Tiểu Hoa, Tổng Tử Tề chỉ

có thể cười khở, biết rõ cô ấy hiểu lầm mình rồi.

Nhưng tại sao hôm nay mọi chuyện lại quá mức trùng hợp, trùng hợp như thể có an bài.

“Tử Tề, sao anh lại nói chuyện với em gái như vậy, sẽ dọa cô ấy đấy, nhanh nhanh lên giải thích đi.” Diễn kịch? Ai nói không cần! Các người muốn đùa bỡn tôi, tôi sẽ cùng các người chơi đùa, Bạch Tiểu Hoa tôi cũng không phải là người qua đường năm năm trước nữa, kịch bản các người nghĩ ra mà tôi lại diễn theo như vậy, chẳng phải là quá không thú vị rồi?

Lời nói của cô, dẫn tới bầu không khí thay đổi to lớn.

Tống Uyển nở nụ cười.

Tống Tử Tề ngây ngốc.

Tiêu Lạc Hàn u mê.

“Ngây ngốc làm gì, lên an ủi đi, anh chẳng lẽ muốn sau khi lấy em về lại cùng dì nhỏ bất hòa sao?” Hướng Tống tử Tề nháy mắt mấy cái, thân mật kéo cánh tay của hắn, bộ dạng làm nũng như vậy làm Tống Tử Tề như kẻ say,

rối tinh rồi mù.

“Cái kia... Khụ khụ, là anh hai không tốt, lời nói hơi nặng, xin lỗi!” Tống Tử Tề biết là cô cố ý, nhưng hẳn vẫn như cũ cam tâm tình nguyện bị cô lợi dụng, chủ động nhiệt tình của cô rõ ràng là giả, nhưng hẳn lại vui vẻ chịu đựng.

Tống Tử Tề khùng, Tiêu Lạc Hàn cũng khùng theo.

Giữa người với người chính là như thế này, thích nhất là tại niềm vui trên sự đau khổ của người khác.

Tống Tử Tề nhìn Tiêu Lạc Hàn đau như sắp chết đến nơi, tâm rất tốt, cong khóe miệng.

“Chị dâu thật tốt, trước giờ toàn là Uyển nhi không tốt, chị dâu sẽ không so đo chứ? Chị xem, về sau chúng ta là người một nhà, tất nhiên phải chung sống hòa thuận chứ!” Tống Uyển cười khoái trá, nhưng trong mắt lại mang theo thần sắc oán độc, gắt gao nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Hoa, hận không thể chặt cô thành tám khối.

Đúng là con diêm! Đã quyến rũ người yêu của tao, lại còn dẫn anh trai của tao, thật không biết xấu hổ!()

Ari: Chém chết chém chết, ghét con này lắm rồi, chờ chị Hoa trả thù đi)

Bạch Tiểu Hoa đâu hề nhìn thấy hận ý trong mắt cô ta, chỉ cảm thấy hết sức buồn cười, cô gái này một điểm tiên bộ cũng không có, đúng là không có đàn ông mặt không vui nổi.

“Chuyện quá khứ, chị đã quên rồi. Vậy mà em còn nhớ rõ sao? Ha ha, cũng không phải là chuyện quan trọng gì, chị không phải người nhỏ nhen như vậy”

Vừa dứt câu, Tống Uyển giống như trong cổ mắc nghẹn, phun không ra nuốt không trôi, thảm cực kỳ.

“Tiểu Hoa!” Tiêu Lạc Hàn vẫn không mở miệng, rốt cục nhìn không được, đôi mắt đỏ rực, gắt gao nhìn nét mặt tươi cười như hoa của cô, “Em đang nói dối, anh không tin.”

Bạch Tiểu Hoa liếc xéo hắn một cái, cười lạnh, “Tiêu tiên sinh thật sự là buồn cười, tại sao tôi phải nói dối? Hơn nữa, anh có tin hay không có liên quan tới tôi sao?”

Thật sự là buồn cười, sau nhiều năm như vậy, hai người

này lại một lần nữa đồng thời xuất hiện ở trước mắt mình, cái này có nhiều châm chọc a!

Tiêu Lạc Hàn đồng loạt bắt được tay cô, trên mặt lộ ra thần sắc điên cuồng, “Không có khả năng người đó là Tống Tử Tề! Tiểu Hoa, rời khỏi chỗ này với anh trước, anh không muốn em chịu được bất cứ thương tổn gì!”

Dứt lời, liền muốn kéo cô rời đi.

Tống Tử Tề lại ngăn trở đường đi của Tiêu Lạc Hàn, sắc mặt không hề dễ nhìn, một tay túm chặt bàn tay đang nắm tay Tiểu Hoa của Tiêu Lạc Hàn, gắt gao dùng lực, muốn hấn buông ra, “Anh đang cướp người sao? Tiểu Hoa người phụ nữ của tôi, anh không nghe thấy cô ấy mới nói gì sao? Cô ấy sẽ làm cô dâu của tôi, sẽ gả cho tôi, mà anh... vẫn nên chết tâm đi thì hơn.”

Tiêu Lạc Hàn không thèm quan tâm bất cứ điều gì, hấn đã bị lòng đố kị làm cho đỏ mắt, đâu có nghe thấy Tống Tử Tề nói, ngược lại hung tợn uy hiếp, “Muốn kết hôn với cô ấy? Vậy thì bước qua xác tôi trước đã!”

Tống Tử Tề cũng điên rồi, chẳng muốn nghĩ muốn giữa bọn họ rốt cuộc đã từng phát sinh quá cái gì, hấn chỉ

không muốn nhìn thấy cô không vui. Nếu cô muốn cùng hắn diễn trò, như thế thì nhất định là không muốn nhìn thấy Tiêu Lạc hàn. Hắn hi vọng cô vui vẻ, hắn muốn nhìn thấy cô cười, cho nên... Hắn càng không thể nường tay, mặc kệ người phụ nữ này đang tính kế gì với hắn, hắn đều phải có cô, sau đó làm cho cô cả đời đều sống vui vẻ, hạnh phúc, cả đời đều chỉ có thể cười với một mình hắn.

Tống Uyển đang theo sau cũng đi theo điên rồi, chẳng qua là cô vì Tiêu Lạc Hàn mà điên, nhào lên hung hăng ôm lấy Tiêu Lạc Hàn, muốn kéo hắn buông tay, “Anh cái tên khùng này, cô ta yêu người khác, cô yêu nam nhân khác, cô ta đã không phải Bạch Tiểu Hoa năm năm trước hay theo sau đít anh rồi, anh có thấy rõ ràng không, cô ta đã không phải Bạch Tiểu Hoa của anh rồi...”

(D: hai anh em nhà này đúng là anh em, anh điên vì gái, em điên vì trai))

Bạch Tiểu Hoa bình tĩnh nhìn toàn bộ sự tình đang phát sinh, coi như tất cả đều không liên quan đến mình.

Hồng trần không phải chỉ là một tuồng kịch sao? Nếu như không thể nhắm mắt, vậy thì mở to hạo hạo thương thức đi!

“Này, các người diễn đủ chưa?” Cô lạnh lùng mở miệng, đôi mắt rét lạnh vô tình quét về phía Tiêu Lạc Hàn, dưới ánh mắt thống khổ của hắn, chậm rãi gỡ tay ra.

Một ngón một ngón gỡ ra.

“Tiêu Lạc Hàn, đừng làm cho mình trở thành một câu truyện cười. Tôi có quan hệ với anh sao? Tôi có nhờ anh tới giúp tôi sao? Tôi có từng nói mình là phụ nữ của anh sao? Anh dựa vào cái thá gì can thiệp vào cuộc sống của tôi? Hay là, một Tống Uyển vẫn chưa đủ, nhất thiết phải cần thêm một Bạch Tiểu Hoa sao?”

Em hiểu lắm rồi, anh với Tống Uyển không có quan hệ gì hết, không phải như em nghĩ đâu..”

“Tôi với anh cũng không có quan hệ, cho nên anh cũng hiểu lắm rồi, không cần giải thích nhiều như vậy với tôi làm gì, bởi vì tôi một chút cũng không quan tâm!”

“Tiểu Hoa, đừng như vậy, em đừng như vậy... Ít nhất xin em đi khỏi nơi này với anh, sau khi rời khỏi đây, em muốn nói như thế nào cũng được, em muốn làm thế nào cũng được...”

“Tại sao tôi phải rời khỏi đây?” Bạch Tiểu Hoa hỏi lại, cười lạnh, “Tổng Tử Tề là người đàn ông của tôi, tôi ở trong công ty anh ấy, có gì không đúng sao?”

Dưới ánh mắt tan vỡ của Tiêu Lạc Hàn, cô nhu thuận tựa vào ngực Tổng Tử Tề, tựa như làm nũng, rầu rĩ nói, “Tử Tề, em đói bụng!”

Tổng Tử Tề dịu dàng đem cô ôm vào trong ngực, sủng nịch xoa đầu cô, “Ừ, em muốn ăn gì, anh mang em đi ăn!”

Bạch Tiểu Hoa nghĩ nghĩ, nói, “Lão nhân gia muốn ăn lẩu!”

Ánh mắt Tổng Tử Tề như sắp chảy mật, giống như cô là đồ vật cực kỳ mong manh quý giá, thanh âm mềm nhẹ nói, “Ừ ừ, Tiểu Hoa muốn ăn gì thì mình đi ăn cái đó.”

Móng tay Tiêu Lạc Hàn đâm vào da thịt, bất giác đau đớn.

Trên khuôn mặt đang cười của người đàn ông đó quá mức tươi đẹp, hạnh phúc, còn trong mắt hắn lại tràn

ngập đau đớn.

Trong đầu hiện lên hình ảnh năm năm trước...

Năm đó, cô cũng tựa vào trong lòng mình như vậy, ngược khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng kia, thanh âm mềm mại, ngữ điệu dịu dàng, “Lạc Hàn, Tiểu Hoa muốn ăn lẩu!”

Rõ ràng là ngày mùa hè chói chang, cô lại cứ muốn ăn lẩu.

Hắn bắt đắc dĩ thở dài, xoa xoa đầu cô, “Nhưng trời rất nóng...”

Sau đó cô liền vênh môi, bất mãn nhìn hắn, bộ dáng cực kỳ ủy khuất, vẻ đáng yêu kia của cô làm hắn sinh ra cảm giác yêu thương, yêu từ tận đáy lòng, quên mất mục đích tiếp cận cô, chỉ muốn yêu cô thật nhiều, đem toàn bộ trái tim tặng cho cô.

“Ừ ừ, Tiểu Hoa muốn ăn cái gì, chúng ta sẽ ăn cái đó!”

“Hi hi, em biết Lạc Hàn tốt với em nhất, Tiểu Hoa thích anh nhất!”

Tiểu Hoa thích anh nhất – –

Tiểu Hoa thích anh nhất – –

Tiểu Hoa thích anh nhất – –

Âm thanh của cô cứ vang vọng bên tai hần như một loại bùa chú.

Muốn nói gì đó, nhưng cổ họng như bị kẹt lại, một chữ cũng không phun ra được.

Tổng Tử Tề nắm tay cô, đi ra ngoài.

Hần vươn tay, muốn phải bắt lấy khát vọng ấm áp, cuối cùng... Vẫn lại là vô lực buông tha.

Vị trí bên người cô, không còn là của hần nữa rồi.

Tiểu Lạc cả người như bị hút hết sinh khí, suy sút té trên ghế sofa, ánh mắt đờ đẫn nhìn ảnh chụp khắp phòng.

Mỗi một tấm một tấm,, toàn bộ đều là cô.

Lòng càng ngày càng tức, càng ngày càng đau càng ngày càng khó có thể hô hấp.

Tống Uyển lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Lạc Hàn như vậy, không thể tin lắc đầu, hai chân như nhũn ra, lảo đảo nói, “Không thể như vậy... Không thể như vậy...” Mưu kế của mình chẳng những không thành công, thậm chí thức tỉnh nội tâm điên cuồng khát vọng của Tiêu Lạc Hàn.

Hắn đã yêu Bạch Tiểu Hoa tới tột cùng xương cốt, trái tim của hắn, không có chỗ để cho cô hy vọng có thể chen vào —

Chương 6: Cô gái xem tôi

Vốn cho là cô chỉ coi anh như lá chắn, cũng không phải thật sự đến ăn cơm, nhưng khiến anh vô cùng ngạc nhiên chính là, bọn anh ngồi cùng một chỗ, ăn xong món lẩu cô thích.

Đây là nơi cô chọn, cũng không phải là nơi xa hoa nào, Tống Tử Tế chưa từng đến nơi này, thật là đơn sơ.

Anh vốn cho rằng, con gái đều thích nhà hàng Tây xa hoa tao nhã. Lần đầu nhìn thấy, lại có cô gái đến cái nơi không sạch sẽ hẻo lánh này ăn lẩu, hơn nữa còn ăn rất nồng nhiệt.

“A!” Bạch Tiểu Hoa nhin không được buông đũa trong tay xuống, nói với Tống Tử Tề, “Đại thiếu gia ngàn vàng đúng không? Chưa từng tới nơi này đúng không? Cảm thấy ghê tởm nuốt không nổi đúng không?”

Tống Tử Tề nhú mày, lại không thực sự tức giận, mà là chậm rãi bắt đầu dùng đũa, hai mắt không chớp nhìn chằm chằm vào những thứ trong nồi, tất cả đều là nhưng thứ anh chưa thấy qua, thật sự có thể ăn sao?

Bạch Tiểu Hoa gấp một miếng thịt ba chỉ để vào trong chén của anh, “Không chết người đâu.”

Về mặt Tống Tử Tề kinh ngạc nhìn cô.

Bạch Tiểu Hoa hèn mọn tròn mắt nhìn anh: “Biểu tình trên mặt anh đã bán đứng anh rồi.” Ăn một miếng đồ ăn, cay đến nước mắt phải chảy ra, kêu gào nói: “Cho nên tôi mới chán ghét loại công tử chưa sinh ra đã ngậm vàng , không biết sự khổ cực của người đời, không tôn

trọng bác nông dân.”

Tổng Tử Tề nhíu mày, lần thứ hai buông đũa trong tay: “Sinh ra trong một đại gia tộc không phải là ý muốn của tôi, trở thành người thượng lưu là do bản thân tôi làm ra, tôi không có tôn trọng bất cứ người nào. Có thể giả danh thượng lưu, người không có năng lực chỉ có thể bị giẫm dưới chân, đây chính là quy luật sống còn.”

“Tôi hiểu...” Bạch Tiểu Hoa bị anh làm cho không muốn ăn, đập bàn một cái: “Anh cái người đàn ông này cuối cùng trong lòng cũng có nhiều âm mưu nha? Tôi dám cá, cuộc sống của anh nhất định không thú vị.” Cho nên mới lừa dối cô tìm niềm vui.

Tổng Tử Tề suy nghĩ lời cô nói, giống như xử lý công việc: “Cuộc sống của tôi trừ bỏ công việc chính là kiếm tiền.”

Bạch Tiểu Hoa ngoài cười nhưng trong lòng không cười, nói: “Đúng đó! Thật sự là quang vinh!”

Cúi đầu, tiếp tục ăn lẩu.

Không khí đột nhiên lạnh xuống.

Tổng Tử Tề nhìn miếng thịt trong chén mình, cuối cùng cũng có được dũng khí, dùng đũa bắt đầu gắp nó lên, thật cẩn thận từ từ đưa vào miệng mình, cẩn thận nhai nuốt xuống.

“Như thế nào, mùi vị cũng không tệ đúng không?”

Tổng Tử Tề nuốt vào, gật đầu, thành thực nói: “Tuy không phải là đồ ăn ngon, nhưng cũng không quá khó ăn, tôi chỉ cảm thấy ăn được... Bên trong có một mùi vị đặc biệt, mà tôi chưa từng ăn qua.”

Bạch Tiểu Hoa cười nhẹ: “Thân thể con người cần ngũ cốc hoa màu, ngẫu nhiên ăn một chút món bình dân nào đó, anh lại có thể thu hoạch không tưởng. Được, không dài dòng, muốn ăn lâu chính là bộ dáng đó, đừng có làm bộ dáng nàng dâu nhỏ bị giày bò, đàn ông phải có bộ dáng của đàn ông chứ.”

Giair lên một ly rượu, làm Tổng Tử Tề trợn mắt há hốc mồm, một lời tiêu diệt.

“Nhìn tôi làm gì, còn không mau uống!” Bạch Tiểu Hoa thấy anh ngây ngốc nhìn mình, gầm lên giận dữ.

Tổng Tử Tề luôn không thích uống rượu, trừ khi là trường hợp quan trọng, nên lúc bị Bạch Tiểu Hoa cưỡng hãm kích thích, một cỗ khí thế đàn ông trong cơ thể bạo phát, không chịu thua một chút nào hết.

“Khụ khụ...” Rượu này là cái thứ đồ chơi, như thế nào lại cay như vậy, làm anh thiếu chút nữa bị sặc rồi.

Bạch Tiểu Hoa nhìn anh cố nén hoa khan, vẻ mặt xấu hổ, tâm tình thật tốt cười khanh khách.

Thật tình Tổng Tử Tề cảm thấy cô gái này thật kỳ lạ, ăn như hổ đói thế kia, không hề ăn uống có hình tượng một chút nào, thật sự là làm cho anh mở mang tầm mắt, anh cảm thấy được anh không cần ăn cơm, xem cô ăn cũng no rồi.

Bạch Tiểu Hoa uống một ly lại thêm một ly rượu trắng, đôi má trắng nõn ửng hồng.

Nồi lẩu tỏa hơi nóng, khói bay trước mắt Tổng Tử Tề, không thấy rõ biểu tình cảm xúc trên gương mặt của anh ta.

“Đừng uống—” Anh nhúm mày, cầm lấy chén rượu trong tay cô, là bị cô đoạt lại.

“Đừng đụng tôi!” Cô giận, chỉ vào anh, “Anh là người của tôi sao? Dựa vào cái gì mà quản tôi? Anh cái tên khốn kiếp này—“

Giọng nói rất lớn, khiến cho những người xung quanh nhìn lại bàn tán.

Lần đầu tiên Tống Tử Tề thấy mặt mặt như vậy, xấu hổ gật đầu xin lỗi với mấy người khác xung quanh.

“Họ Tống không có cái gì tốt, anh em hai người cứ thế... Lại còn gộp thành một đội tới lừa dối lão nương, đồ khốn kiếp!” Bạch Tiểu Hoa giống như phát tiết những bất mãn trong lòng, lại thêm có chút men say, mà Tống Tử Tề lại không cho phép cô uống rượu.

Hiện tại còn đã có tác dụng, Bạch Tiểu Hoa cuối cùng cũng bạo phát.

“Anh cướp rượu của lão nương làm gì, anh không có rượu sao? Anh còn muốn cướp rượu của tôi sao? Đây là của tôi, anh uống của anh đi!” Một lời ra tay lấy lại lý

rượu, tâm trí càng không thanh tỉnh.

Sắc mặt Tống Tử Tề đen lại đến nổi mũi và miệng cũng không phân biệt được rồi.

Không phải chưa thấy cô gái nào say rượu, có thể say thành cái dạng này, vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Những cô gái khác say rượu cũng rất tao nhã, sẽ không làm cho bản thân mình lờn lộn lên, chỉ biết vén quần áo của mình lên, hé mở đôi môi đỏ mọng, nheo con mắt lại....

Đang nhìn cô gái này— mặt đỏ, tóc rối bù, một cái đùi đặt ở trên ghế, hai tay áo xoắn lên, ôm bình rượu, chửi ầm lên, không hề có hình tượng.

Đúng là rất đặc biệt.

Anh không có chút chán ghét nào, cũng không ghê tởm, ngược lại càng thấy đây là chuyện đương nhiên.

Không có những người con gái muốn lấy lòng, không có những cô gái muốn làm ra vẻ, cũng không có những cô gái giả tạo, không có những cô gái nhõng nhẽo.

Cô rất tự nhiên, nhan sắc cô mộc mạc, trên người cô không có những mùi nước hoa nồng đậm khiến người ta buồn nôn, chỉ có mùi hương thảo dược nhàn nhạt, biểu tình của cô vô cùng hồn nhiên, ánh mắt của cô rất phức tạp, chứa vào rất nhiều cảm xúc.

Anh không hiểu, vô cùng mê hoặc, cũng rất tò mò.

Cho nên anh nghĩ muốn hiểu biết thêm về cô nhiều hơn, tiếp cận cô.

Cô giống như một quyển sách, anh muốn đọc hết cô.

“Thật con mẹ nó buồn cười, tôi cạn thôi, muốn cùng một người con trai xa lạ ở nơi này xuống rượu. Tống Tử Tề... Anh nhớ kỹ cho tôi, món nợ hôm nay cần phải tính với anh, anh nhớ cho tôi... Nhớ kỹ cho tôi...”

Tống Tử Tề nén cười, thản nhiên nói: “Ừm, tôi sẽ nhớ kỹ.”

“Tiêu Lạc Hàn anh cái tên Vương Bát Đản này, đồ khốn, lần sau nếu còn tùy tiện xuất hiện trước mặt tôi mà nói, tôi liền ... Tôi liền giết chết anh....” Mắng xong một câu,

hai mắt trợn ngược, phịch một tiếng nằm xuống bàn, hôn mê bất tỉnh.

Mày Tống Tử Tề nhảy dựng lên, không nói gì nhìn cô gái đang say rồi tỉnh rồi mù lên, cuối cùng cũng gọi ông chủ tính tiền, vác cô ra cửa.

Cô gái này không phải mới vừa ăn no sao? Làm sao lại có thể nhẹ như vậy?

Bởi vì lúc ra khỏi cửa không yêu cầu không đi xe, cho nên anh liền đi bộ cùng cô tới cái nơi hẻo lánh này, hiện tại là nửa đêm, nơi này không có một chiếc xe chạy.

Tống Tử Tề cõng cô lên, nhìn hành trình con đường xa phía trước, bước từng bước một.

Ngọn đèn chiếu xuống lề đường, chiếu vào trên thân bọn họ.

Tống Tử Tề đi cực kỳ chậm, cô gái trên lưng hít thở đều đặn, giống như ngủ cực kỳ say.

Nhìn không được cười nhẹ.

“Ngu ngốc đến chết, vì sao lại có thể uống say trước mặt người con trai có ý đồ với mình chứ?”

Cô gái sau lưng động một phát, mơ màng mở mắt ra, nhìn về phía trước, lại không nói lời nào.

Tổng Tử Tề nhắm về mặt đờ đẫn của cô, khóe miệng không tự giác cong lên, hóa ra là thích một người sẽ cười như vậy sao? Bản thân Tổng Tử Tề cũng không biết.

Chương 7: Đàn ông nhà họ Ngọc, trừ tôi, cô thích chọn ai thì chọn

“Một hai người đều đến khi dễ tôi, xem Bạch Tiểu Hoa tôi dễ bị khi dễ lắm sao? Đã năm năm rồi... Năm năm rồi... Vì sao không chịu buông tha cho tôi? Tôi chỉ muốn sống bình thường qua ngày, tôi mang theo đứa con, chúng tôi là hai mẹ con không phải rất tốt sao? Vì sao một đám lại muốn chạy tới, một đám làm gì mà lúc ẩn lúc hiện trước mặt tôi? Tôi... Bạch Tiểu Hoa nhất định.. Nhất định phải trở nên mạnh mẽ, đừng tưởng các người đều là Tu Luyện Giả, các người mạnh hơn tôi có thể nắm tôi trong lòng bàn tay để chơi đùa, một ngày

nào đó, một ngày nào đó tôi sẽ so sức mạnh với các người, Bạch Tiểu Hoa tôi mất đi cái gì đó, một ngày nào đó sẽ lấy lại toàn bộ... Cha...cha...”

Tổng Tử Tề đi rất chậm, anh hy vọng cô nói ra thật nhiều, cho dù anh nghe không rõ, nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút, anh nghĩ sẽ biết được nội tâm của cô, biết chuyện cũ của cô.

Ánh mắt bi thương, đều có bóng người xưa.

Ngay từ đầu Tổng Tử Tề đã biết cô là người có chuyện buồn trong quá khứ.

Anh không lạ vì sao cô lại thổ lộ nỗi lòng của mình trước mặt người không quen biết, bởi vì cô chỉ có thể nói những lời này với người xa lạ.

Ra vẻ kiên cường, rõ ràng rất nhu nhược, một bàn tay của anh cũng có thể bóp nát cô.

Kinh cường dũng cảm, cho dù sợ hãi, cô cũng sẽ không trốn tránh ánh mắt của người khác.

Người nhạt như hoa cúc, mặt như hoa đào, tâm tư giống hoa lưu ly—

Chính bởi vì như vậy, cô mới khiến cho anh động tâm.

“Tiểu Xuân.... Tiểu Xuân...”

Tiểu Xuân là ai? Tống Tử Tề nhíu mi, dừng bước, muốn nghe rõ cô đang nói cái gì, mà cô lại đối nghịch với anh, không có tiếng động, ngủ như chết.

Tống Tử Tề cõng cô trên lưng, đi đến ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến của Thiên Long hội.

May là bản thân Tu Luyện Giả, nếu không là ăn không tiêu rồi.

Đã rạng sáng, nhưng mà đèn đuốc trong tổng bộ Thiên Long hội vẫn sáng trưng, canh phòng chặt chẽ, đối lại những người khác nhìn thấy khí thế bức người này đoán chừng chân đã nhũn ra rồi, nhưng Tống Tử Tề không chút do dự bước đi vào.

Trời đất ngã nghiêng mấy luồng chân như cuồng phong khí dày đặc, mang theo sát ý điên cuồng.

Sở Vân Hiên xuất hiện, cũng không ngoài suy nghĩ của

Tổng Tử Tề.

Nhưng Hạ Lưu Ly cùng Lãnh Như Phong xuất hiện Tổng Tử Tề thoáng ngạc nhiên đôi chút.

Hoàng Tử điện hạ nước Ý cùng vua sát thủ?

Thiên Long Hội quả nhiên là ngọa hổ tàng long, đến Lãnh Như Phong cũng đã xuất hiện ở nơi này.

Ánh mắt ba người nhìn nhau mang theo sát ý dày đặc, lúc ánh mắt rơi trên người Bạch Tiểu Hoa, Tổng Tử Tề cảm giác được, cảm xúc ba người này dao động mãnh liệt.

Chẳng lẽ ngoài Sở Vân Hiên, hai người này cũng...?

Nhưng Sở Vân Hiên không nói hai lời, một đôi tay thon dài như ngọc lúc này như thiết trảo đoạt mệnh trong địa ngục, hung hăng đánh về phía Tổng Tử Tề.

Hạ Lưu Ly cùng Lãnh Như Phong thấy vậy, bạo phát chân khí trong cơ thể, đem cấp bậc đến cao nhất, đợi chờ cơ hội.

Một người là cao thủ Đế giai, hai người còn lại là cao thủ Huyền giai, Tổng Tử Tề trừng to mắt, đồng tử co rút mãnh liệt, tựa như mất mạng lui về phía sau. Tuy né tránh sự đột phát của Sở Vân Hiên, lại còn bảo vệ không làm tổn thương Bạch Tiểu Hoa, anh nhất định phải chịu hai phần nguy hiểm, nhất thời cảm thấy áp lực tăng lên.

“Mặc kệ anh là ai, trước đều người con gái này xuống, nếu không tôi sẽ cho anh chết không toàn thây!” Lo lắng sợ hãi cả ngày, Sở Vân Hiên hồi hận không thể lấy miệng mình ra, biết rõ ràng cô gái này quật cường mà lòng tự trọng lại cao, lại cứ phản bác ý kiến của cô, cho tới cuối cùng, bản thân mình thiếu chút nữa bị những người đàn ông kia vây chết, lại còn sốt ruột muốn chết, rõ ràng chuyện tiểu bảo bị bắt cóc mới qua đi không lâu, bản thân mình sao lại không nhớ, lại theo đuổi cô như vậy!

Tổng Tử Tề cũng rất buồn bực, ngàn vạn khổ sở làm chuyện này, chính là đưa cô gái này về nhà, kết quả vô duyên vô cớ bị đánh, lại còn bị người khác xem mình như kẻ xấu, một bộ dáng muốn nhào lên cắn chết anh ta.

“Sở Vân Hiên, quả là danh bất hư truyền!” Tuy nhiên Tổng Tử Tề sớm biết Sở Vân Hiên đã phá được Địa Giai, vẫn là còn kém một đẳng cấp.

Sở Vân Hiên nhíu mi, cảm giác giống như một mỹ nhân ưu sầu nhu nhược.

“Anh là nhà nào?”

“Nhà họ Tống, Tống Tử Tề!

Võ cổ truyền ẩn tàng thế gia nhà họ Tống?

Sở Vân Hiên cũng không vô nghĩa, trực tiếp mở miệng: “Không biết vì sao Tống tiên sinh lại cùng một chỗ với bác sĩ của Thiên Long Hội? Mà còn, bác sĩ nhà chúng tôi lại say đến như thế này, phiền Tống Tiên Sinh nói cho Sở mỗ một câu công đạo!”

Tống Tử Tề suy nghĩ, nhưng không để Bạch Tiểu Hoa xuống, không để ý đến sắc mặt của đám người Sở Vân Hiên, ngược lại còn nói bá đạo—

“Trương Thị là do Tống Tử Tề tôi ở sau lưng không chế, mà sở dĩ cô gái này say đến như vậy, anh phải hỏi chính cô ta. Còn nữa, cô gái này Tống Tử Tề tôi đã nhìn đến rồi!”

Cô gái này Tống Tử Tề đã nhìn đến rồi!

Quang minh chính đại, đánh bại tôn nghiêm đàn ông.

Trong mơ màng, Bạch Tiểu Hoa cảm thấy xung quanh vô cùng âm ỹ, nhưng đầu vẫn hỗn độn và đau đớn, không biết trong lòng đang ôm thứ gì, cảm thấy vô cùng ấm áp thoải mái, muốn thay đổi tư thế sao cho thoải mái hơn, nhắm mắt ngủ tiếp.

Hạ Lưu Ly càng nhìn càng tức giận, hận không thể đánh chết tên đàn ông ghê tởm, đang chảy nước dãi, tựa người ngủ trên giường cô.

Không nói một tiếng chạy mất một ngày, say khướt, được đàn ông khiêng về, lại còn dám có mặt mũi ngủ ngon, chảy nước miếng tung toé!

Tống Tử Tề nhẹ nhàng thả Bạch Tiểu Hoa xuống, sau đó ôm lên, ở ánh mắt Sở Vân Hiên, Hạ Lưu Ly, Lãnh Như Phong, kinh khủng như muốn ăn thịt người, nói , “Tôi không nghĩ các người muốn cái loại người này, bây giờ, tôi lập tức thả cô ta xuống.” Duỗi chân tới bên ghế, sau đó nhẹ nhàng thả Bạch Tiểu Hoa đang mê mang xuống.

Trong đám người, tốc độ của Lãnh Như Phong nhanh nhất, cho nên, Tống Tử Tề còn chưa kịp phản ứng, anh đã dễ dàng đỡ được Bạch Tiểu Hoa, đem cô ôm vào trong lòng, lờm Tống Tử Tề, “Có tôi ở đây là được rồi, anh có thể đi.”

Tống Tử Tề khẽ cười ra tiếng, “Tôi phải có được của cô ta, dùng cách của tôi!” Dứt lời, trước cái nhìn phức tạp của ba người, chậm rãi mở cửa, sau đó biến mất hoàn toàn trong màn đêm.

Sở Vân Hiên nhìn bóng lưng Tống Tử Tề rời đi, cúi đầu trầm tư một chút, sai người làm đi chuẩn bị nước ấm.

Lãnh Như Phong ôm Bạch Tiểu Hoa bằng một tay, không quay đầu lại nói,
“Tôi đưa cô ấy về y dưỡng hội sở.”

Thuận tiện giúp cô tắm rửa.

Hạ Lưu Ly cùng Sở Vân Hiên hiển nhiên là biết suy nghĩ của hắn, sao có thể mặc kệ, vội vàng đuổi theo.

Giống như trở về địa bàn của chính mình, Bạch Tiểu Hoa đang mê man lại có thể tỉnh lại, mũi giống như con cún

ngủ ngủ một chút, sau đó hắt hơi một cái, lẩm bẩm nói, “Giường trở lên cứng từ khi nào vậy cứng, khiến cả người mình không thoải mái...”

Khoé miệng Lãnh Như Phong co giật, đặt cô lên giường.

Chờ tới khi hình ảnh trước mắt dần rõ ràng, Bạch Tiểu Hoa giật mình,

“Như Phong... Anh không ngủ được, chạy tới phòng tôi làm gì?”

Lãnh Như Phong không nói lời nào, mà tự sờ mó bản thân, ừ... Hình như là cứng rắn hẳn, gần đây rèn luyện quá mức, không ngờ tập luyện, cơ bắp rắn chắc vẫn tốt hơn chứ nhỉ?

Bạch Tiểu Hoa ù ù cạc cạc nhìn hẳn, nhảy trên giường xuống, thấy Sở Vân Hiên và Hạ Lưu Ly cùng xông ra, hơn thế, hai người ày còn lộ vẻ mặt hung quang, ánh mắt không thân thiện, bộ dạng như muốn nuốt chính cô vậy.

Bỗng dưng, nhớ tới chuyện hôm nay đã xảy ra, đáng nhẽ ra cô lên ở cùng một chỗ với Tống Tử Tề chứ...

“Tinh thần không tệ! Thức dậy?” Về mặt Hạ Lưu Ly ngoài cười nhưng trong không cười, mấy chữ như được nặn ra từ kẽ răng.

Bạch Tiểu Hoa tự biết hôm nay cô rất lỗ mãng, then trong lòng, vì thế cuộn tròn trên giường, không nói lời nào.

Thấy bộ dáng ủy ủy khuất khuất như cô dâu nhỏ của cô, Hạ Lưu Ly mắng cũng không mắng nổi, muốn đánh lại không nỡ ra tay, đơn giản hừ lạnh một tiếng, quay đầu không nhìn cô, tự mình hờn dỗi.

Ngược lại, Sở Vân Hiên lạnh nhạt hỏi, “Cổ phần công ty lấy lại được rồi?”

Bạch Tiểu Hoa liếc mắt nhìn hấn, khẽ gật đầu, “Lấy được rồi.”

“Người không sao chứ?”

“Không sao.”

Trong phòng trở lên yên tĩnh, Bạch Tiểu Hoa lại im lặng,

ba người đàn ông cũng không biết nên nói gì nữa, khí thế lúc trước đều biết mất sạch sẽ, đừng nói tới chuyện muốn dạy dỗ cô một trận, ba người thấy sắc mặt cô không tốt, lo lắng tới mức vô cùng lo lắng rồi.

May mắn, lúc này cháo kê phòng bếp nấu đã được đem đến, Bạch Tiểu Hoa yên lặng cầm bát cháo, thử một chút ăn một chút.

“Đúng rồi, sao lại là ba người, Tiểu Xuân đâu?”

Hạ Lưu Ly nghiêng người liếc cô một cái, nói không kiên nhẫn, “Quý mới biết hắn chạy đi đâu, chắc là đi tán gái rồi.” Thừa dịp Ngọc Đường Xuân không ở đây, có thể bôi nhọ hắn một chút, một chút thôi.

Bạch Tiểu Hoa châm chọc cũng chẳng lười chẳng muốn nói, lạnh nhạt liếc mắt nhìn Hạ Lưu Ly, nói châm chọc, “Tiểu Xuân không phải là anh.” Ở chung vài năm nay, cô biết rõ ràng Tiểu Xuân không gần nữ sắc, hướng chỉ... thân thể hắn...

Hạ Lưu Ly tức giận, bất mãn kháng nghị, “Người có thể nói xấu ta, nhưng không thể nói xấu cơ thể của ta! Trừ người ra, năm năm trước nó mới trải qua một lần, nó

thuần khiết giống như một tờ giấy trắng!”

“Phốc – -” Miếng cháo từ miệng lập tức phun tới, vừa vụn bay tới người đang đứng trước mặt – Lãnh Như Phong, trực tiếp cho hắt tẩm cháo.

Trong nháy mắt, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lãnh Như Phong giơ tay nhấp cháo, sau đó lè lưỡi, cuốn cháo vào miệng.

“Mùi vị không tệ, có hương vị của Tiểu Hoa!”

Sở Vân Hiên che miệng nhú mào, sắc mặt Hạ Lưu Ly biến thành màu đen, còn Bạch Tiểu Hoa tròn mắt há hốc mồm.

Có cần buồn bực như vậy không?!

Phịch một tiếng, ném bát đang cầm trong tay lên bàn, Bạch Tiểu Hoa lên tiếng đuổi người, nằm vật xuống giường, đưa lưng về phía bọn hắn, khua tay, “Tôi mệt, các người ra ngoài đi, có chuyện gì ngày mai nói tiếp, ngủ ngon.”

Vốn dĩ ba người muốn hỏi chuyện Tống Tử Tề, thấy cô

nói mệt, cũng nhìn xuống, giúp cô tắt đèn, đóng cửa đi ra ngoài.

Giờ phút này Tiểu Hoa sao ngủ được, chiếm hết cả đầu cô là khuôn mặt của đàn ông, Sở Vân Hiên, Tiểu Xuân, Lạnh Như Phong, Hạ Lưu Ly, Tiêu Lạc Hàn, còn có... Tống Tử Tề.

Ngọc Đường Xuân cùng Lý Vân San nhìn nhau khoảng thập phần chung sau, cuối cùng Lý Vân San rút cục tại hấn sóng nước chẳng xao, bại trận dưới ánh mắt bình tĩnh như thường, đỏ mặt, híp con ngươi nhìn hấn, “Đột nhiên gọi người ra đây thật là mạo muội, nhưng ý của Ngọc bá bá, Vân San không dám vi phạm, cho nên...”

Ngọc Đường Xuân nhìn nữ nhân trước mắt, mày hơi hơi nhăn lên, ngón tay gõ bàn ngừng lại gõ.

Đây là thói quen của hấn, chỉ cần không kiên nhẫn, ngón tay sẽ gõ lại ngừng, gõ lại ngừng.

“Lý tiểu thư không cần xấu hổ, có chuyện gì cô cứ nói thẳng đi, tôi bề bộn nhiều việc.”

Bởi vì lời nói không chút khách khí của hấn, gương mặt

Lý Vân San không nhìn được lúng túng, xấu hổ nhép nhép miệng, rất có kiên nhẫn tiếp tục nói, “Đường Xuân, người có thể gọi ta là Vân San...” Dứt lời, phủ tay lên tay của Ngọc Đường Xuân.

Mắt xuân bỗng bèn xao động, bộ dáng si mê nhìn hấn, đầu giống như kiều ngạo tự phụ thường ngày, hoàn toàn giống cô nữ sinh nhỏ đang yêu.

Ngọc Đường Xuân không dấu vết tránh sự đụng chạm của cô ta, biểu tình bình tĩnh, không nhìn ra buồn vui, thản nhiên nói, “Lý tiểu thư, nếu không có chuyện gì, xin lỗi tôi không thể phụng bồi!”

Đứng lên, định rời đi.

Nhìn bóng lưng cố gắng đậm mạc của hấn, lòng Lý Vân San khó chịu như bị kim đâm, đứng lên đi theo hấn, không để ý hình tượng kêu lên, “Ngọc Đường Xuân, nếu hôm nay, anh cứ đi như vậy, cũng đừng hối hận! Ngọc gia nếu biết chuyện Thiên Lang đảo, anh chờ nhật xác Bạch Tiểu Hoa đi!”

Bóng lưng đậm mạc bóng lưng chấn động, cứng ngắc xoay người, giọng nói không có cảm xúc lúc này trở lên

âm u lạnh lẽo, giống như cuồng phong bạo vũ đột nhiên tới.

Lý Vân San cười lạnh, tao nhả ngòi xuống, bữu môi với Ngọc Đường Xuân, nói, “Ngồi đi.”

Ngọc Đường Xuân hơi nheo mắt, ngón tay gõ lưng ghé dựa, sau đó ngồi xuống, lạnh lùng nhìn cô ta, “Cô là ai?”

Nghe thấy câu hỏi của hắn, Lý Vân San giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên thế giới, ném cà phê trong tay xuống bàn, con người xinh đẹp lóe sáng đầy bừng bừng, dọa người, “Tôi là người như thế nào? Khả khả, thật là buồn cười! Ngọc Đường Xuân, anh rời nhà hơn mười năm, quả nhiên là quá tiêu dao, chắc vài năm nữa, anh họ gì cũng chẳng nhớ nữa rồi? Anh nghe rõ cho tôi, tôi là Lý Vân San, là vị hôn thê của anh, là vị hôn thê của Ngọc Đường Xuân, do Ngọc gia công nhận!”

Ngọc Đường Xuân hơi rũ xuống mắt, khuấy cà phê trong tay, thản nhiên nói, “Chẳng lẽ là người lần trước bắt cóc em bé kia hả?”

Ầm — —

Cốc cà phê tinh xảo trong tay bị hung hăng bóp nát, cà phê nóng bỏng vẩy trên tay, nhưng một chút đau đớn cô cũng không cảm nhận được, Lý Vân San như bị sét đánh, không thể tin nổi nhìn Ngọc Đường Xuân, thì thào hỏi, “Lần trước, anh... rõ ràng đã gặp tôi, vậy mà...

Không nhớ

rõ một chút chuyện gì sao?” Cho dù hắn không biết bọn họ có hôn ước, cho dù hắn không biết cô, nhưng ít nhất hắn cũng phải nhớ rõ khuôn mặt của cô chứ, rõ ràng gài gũ như vậy, còn là tình cảm khó có thể quên được, vậy mà... một chút hình dáng của cô, hắn cũng không nhớ hay sao?

Ngọc Đường Xuân liếc cô một cái, nhếch môi, cười nhạt, “Tôi nên nhớ rõ cô sao?”

Lý Vân San ngẩng đầu, nghiêng răng nghiêng lợi, “Ngọc Đường Xuân, anh thật ác độc!” Người đàn ông này, cười như gió xuân, mắt trong như nước, nhưng nội tâm của hắn lạnh lẽo vô tình, thật khiến cho người ta thất vọng đau khổ.

Ngọc Đường Xuân cười vô tội, rút khăn tay đưa cho cô, nói, “Nếu đây là lời ca ngợi của cô, tôi xin nhận.”

Lý Vân San cầm khăn tay, nhẹ nhàng lau sạch tay mình.

Nàng lau cực kỳ chậm, cúi đầu nhìn tay mình, vừa đỏ vừa sung.

Sau đó ngẩng đầu, nhìn Ngọc Đường Xuân cười, “Anh yêu cô gái kia, tôi biết.” Nhìn thấy sự khác lạ hiện lên trên khuôn mặt Ngọc Đường Xuân, Lý Vân San ghen tị gần như phát điên, chỉ cần nhắc tới Bạch Tiểu Hoa, vẻ mặt của hắn sẽ thay đổi khác ngay.

“Buông tay đi, anh với cô ấy không có kết quả đâu, có lẽ anh không hiểu rõ, cha của cô Tiểu Hoa- Bạch Nguyên Xuyên bị chết, không thoát khỏi quan hệ với Ngọc gia nhà anh đâu, nếu Bạch Tiểu Hoa biết anh là con cả nhà họ Ngọc, anh đoán xem, cô ấy sẽ như thế nào a? Hửm?”

Ngọc Đường Xuân vẫn tươi cười lạnh nhạt như cũ, ngay cả lúc này trước mặt hắn là Thiên Địa băng, sắc mặt hắn cũng không đổi.

“Nhưng anh yên tâm, cha anh cũng không biết chuyện Thiên Lang đảo, tuy nhiên ông ấy cũng hoài nghi bảo đồ ở trên người của Bạch Tiểu Hoa, không dám bút dây

động rừng, dù sao nhìn chăm chăm người Bạch Tiểu Hoa quá nhiều, không nghĩ là sẽ bị ăn sạch sẽ, cuộc sống Ngọc gia cũng không phải quá tốt, che giấu gia đình danh môn thế gia, Ngọc gia cũng đã đi vào đoạn kết của trào lưu. Là con cả nhà họ Ngọc, anh không quan tâm tới gia tộc của anh sao?” Nếu đã như vậy, chỉ có chuyển ra Ngọc gia, cô không tin Ngọc Đường Xuân có thể vô tình đến mức không để ý tới sự tồn vong của gia tộc.

Ngọc Đường Xuân sau khi nghe xong, thản nhiên nói, “Nếu mười năm trước, Ngọc Đường Xuân có thể rời khỏi Ngọc gia, mười năm sau cũng không trở về, Ngọc gia sớm đã không còn liên quan gì tới tôi, việc này không cần tới Lý tiểu thư lo lắng, cho nên... Chuyện hôn ước không còn hiệu lực, trừ ta, đàn ông nhà họ Ngọc, Lý tiểu thư mặc sức lựa chọn.”

Hai tay Lý Vân San chống cằm, khuôn mặt xinh đẹp từ từ tới gần, đối diện với khuôn mặt của Ngọc Đường Xuân, cười, “Nhưng mà, ta chỉ muốn Ngọc Đường Xuân thôi!”

Từ trước tới nay, Lý Vân San không phải là một người phụ nữ kín đáo, cô nhiệt tình to gan lớn, với đàn ông mà

mình muốn, cô sẽ không từ thủ đoạn.

Giơ tay, muốn chạm vào Ngọc Đường Xuân.

Khuôn mặt như ngọc, khí chất như nước, vờn xung quanh hần là nhàn nhạt quang hoa, khiến cho cô mê muội, để cho cô quyến luyến.

Sắc mặt Ngọc Đường Xuân khẽ biến, không chút khách khí ngăn cản tay cô, biểu hiện càng trở lên xa cách, lạnh lùng nói, “Tôi chưa từng đánh phụ nữ, cô đừng ép tôi có ngoại lệ!” Nói xong, dưới ánh mắt kinh ngạc của cô dưới, hần nhếch môi cười nhạt, trong mắt trải dài sự băng lãnh.

Lý Vân San cắn môi, không cam lòng, lạnh lùng nói, “Ngay cả khi Bạch Tiểu Hoa biết anh là con cả nhà họ Ngọc cũng không có chuyện gì sao?”

Ngọc Đường Xuân tao nhã uống một ngụm cà phê, nói không chút để ý, “Đừng nhìn cô gái tôi thương mà suy nghĩ ngu xuẩn như vậy, ngay cả khi tôi là con cả nhà họ Ngọc, cô ấy cũng sẽ không để ý.” Nói cách khác, hần có tự tin khiến cô ấy không để ý tới thân phận của hần.

“Như thế... Nếu tôi đem chuyện bản đồ nói cho cha của anh, thì thế nào?” Khi phụ nữ trở lên ghen tị, không phải đáng sợ bình thường đâu, nó có thể khiến một người con gái tốt đẹp, biến thành một ác ma hư hỏng, đánh mất sự trong sáng hồn nhiên như ban đầu.

Ngọc Đường Xuân vẫn như không đổi, thậm chí sau khi nhấm nháp xong, lau sạch khóe miệng, thản nhiên nói, “Ngọc gia sẽ không làm chim đầu đàn! Mà cô, cũng sẽ không tiết lộ tin tức ra ngoài, Lý gia nghĩ muốn ở trên cao vài chục năm nữa, lúc này chính là cơ hội ngàn năm có một. Tôi nghĩ ... Lý gia không ngu ngốc tới mức đi mời một đám Nga Lang mãnh hổ tới giành thức ăn của chính mình.”

Lý Vân San cảm thấy máu bị tắc ở ngực, thiếu chút nữa khiến cô phát điên.

Mỗi câu của Ngọc Đường Xuân đều nói đúng điểm mấu chốt, rõ ràng là bộ dáng vô hại, sao lại khó quần tới như vậy, đoán được dễ dàng bước đi của cô, khiến cô không thể nào xuống tay.

“Sau cùng, tôi xin khuyên cô một câu, ngàn vạn lần đừng đánh chủ ý của cô lên Bạch Tiểu Hoa, nếu

không... Tôi sẽ khiến cho cô sống không bằng chết!” Ngọc Đường Xuân cười như gió xuân, đôi mắt lại như sắc bén như kiếm, nhìn cô, nói từng câu từng chữ, “Tốt nhất, cô lên nhớ kỹ lời tôi nói!”

Môi Lý Vân San đã bị cắn tới chảy máu, đôi mắt to cũng chứa đầy nước mắt, bộ dáng diêm dāng đáng yêu. Nhưng nhìn Ngọc Đường Xuân, cô đã biết, không nhìn cô khổ sở tới mức nào, có khóc như thế nào khóc, người đàn ông này cũng sẽ không nhìn cô nhiều hơn một lần.

“Đa tạ chiêu đãi, cà phê rất ngon!” Nói xong, Ngọc Đường Xuân không chút lưu luyến xoay người rời đi, để lại cho Lý Vân San bóng lưng lạnh lẽo, đăm đăm.

Lý Vân San nhìn bóng lưng hắt dần biến mất, vẻ mặt bi ai dần biết mất, khóe miệng gợi lên độ xong vô cùng âm lãnh, đôi mắt hiện lên sự oán độc, lạnh bầm, “Người đàn ông của Lý Vân San, cho dù chết, cũng chỉ có thể chết ở trong tay ta. Ngọc Đường Xuân, anh chỉ có thể là của tôi — “

Đẩy cửa ra, trong phòng tràn ngập mùi hương hắc quen thuộc.

Mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể cùng hơi thở ôn nhu, bao vây xung quanh hắn, khiến hắn khó có thể tự thoát ra ngoài.

Cô gái nằm trên giường co lại thành một cục, nho nhỏ, khiến người mến yêu, hận không thể đem cô đau(yêu) đến tận xương.

Đi chân trần thật cẩn thận, ngồi xuống mép giường của cô, mượn bên ánh sáng từ bên ngoài, nhìn khuôn mặt lúc ngủ của cô.

Tâm trạng bất an bỗng nhiên vô cùng yên bình.

Bàn tay xoa đôi má thơm mát, hồng hào của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm nhận làn da non mềm bóng loáng, yêu thích không buông tay.

Bạch Tiểu Hoa giống con mèo nhỏ, chủ nhân thủ vuốt ve nàng, cảm thấy đặc biệt thoải mái rên lên một tiếng, làm nũng giống như hát bỏ bàn tay của Ngọc Đường Xuân, nhẹ nhàng lật người, khiến cho chiếc chăn trên vai rơi

xuông, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng như tuyết, vô cùng mê người.

Trong mắt Ngọc Đường Xuân dâng lên một tầng màu sắc sâu lắng.

Cô ngủ rất tốt, khoe miệng mà cong lên, giống như rất thích sự đụng chạm của hắn.

Tâm trạng băng lãnh của hắn vì những cử chỉ động tác vô thức của cô, trở nên vô cùng mềm mại.

Liền một lúc, liền như vậy một lúc thôi, hắn muốn cứ như vậy lặng lẽ cùng nàng nán lại một chỗ, cảm nhận sự thoải mái cùng ôn nhu khó có được.

Cô gái ngủ say nhưng lại cứ khăng khăng đối đầu với hắn, không hề phòng bị xoay người, áo ngủ khêu gợi bị vén lên, cặp đùi trắng như tuyết, mượt mà lộ ra trong không khí.

Áo ngủ màu đen càng tôn lên làn da trắng nõn non mềm của cô, dưới ánh đèn, dường như có thể nhìn thấy những mạch máu li ti.

Ngọc Đường Xuân nuốt nuốt nước miếng, khó khăn giúp cô phủ chắn.

Bạch Tiểu Hoa lại xoay người, đùi trực tiếp dang tới trước mặt hắn, lộ ra chiếc quần nhỏ khêu gợi cùng cặp mông rất tròn vành cao.

Ngọc Đường Xuân một cái khí nhi không đối quá lai, suýt chút nữa bị cô làm cho nghẹn chết, gương mặt tuần tú đỏ lên, hai mắt nhìn chăm chăm thân hình xinh đẹp của cô, không nỡ dời mắt.

Đúng là hắn không thể, bởi vì cô không biết mới tạo ra hành động lớn mật này, thực ra cô không biết sự tồn tại của bản thân, nên hắn không thể chiếm tiện nghi của cô.

May mà ý chí của hắn rất tốt, thanh tâm quả dục nhiên năm khiến cho sức chống cự của hắn cao hơn người bình thường rất nhiều.

Giúp cô đắp kín chắn, trong lòng đề phòng báo động, không thể tiếp tục ở lại, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn, không nghĩ bình thường cô mặc quần áo mộc mạc, không ngờ bên trong lại chất như vậy, thật sự khiến hắn cảm thấy chấn kinh hãi,thật là.....kích thích!

Ừng ực! Âm thanh nuốt nước bọt vang lên trong bóng đêm tĩnh lặng, vô cùng rõ ràng.

Đôi má Ngọc Đường Xuân càng hồng hơn, hai tay cũng run rẩy.

Xoay người, muốn rời đi.

Bạch Tiểu Hoa lại thấy nóng nên hát chần ra, lần này hát quá mạnh, khiến cho cả người Ngọc Đường Xuân run lên, cuối cùng không đi nổi nữa rồi...

Chương 8: Ôn nhu mật ý

Đây chính là khảo nghiệm cuối cùng đối với một người nam nhân.

Ngọc Đường Xuân cũng không cho rằng mình là Liễu Hạ Huệ, hẳn không phải người mà có ai đó ngồi trong lòng thì sẽ không loạn, hơn nữa đối tượng lại là nữ nhân mà hắn yêu, nếu lúc này mà còn không nói gì thì thật có lỗi đối với cái cơ hội ngàn năm có một này mà ông trời ban cho hắn.

Nhìn như bình tĩnh, thế nhưng trong lòng sóng ngầm mãnh liệt.

Phần trăm chiếm được Bạch Tiểu Hoa thấp đến nỗi làm hắn không khỏi bất an, cho dù hắn là thiên chi kiều tử (con cưng của trời), có trong tay y thuật tuyệt thế, nhưng mấu chốt ở đây là đối thủ lại quá cường đại, mỗi người đều là nam nhân sắc bén đến biến thái, muốn sống tiếp thì hắn nhất định phải chiếm được thời cơ.

Thời cơ đương nhiên chính là trở thành nam nhân “đầu tiên” của Bạch Tiểu Hoa rồi.

Năm năm sau mặc kệ ngoại hình hay suy nghĩ trong cô thay đổi như thế nào, hồi ức đều là giả, hiện tại toàn bộ mới là thật.

Chính vì Ngọc Bạch Đường hiểu rõ đạo lý này cho nên mới bao dung cô, vì cô hắn nguyện cùng nhau trôi qua năm tháng nhân sinh tăm tối, vì cô tạo nên một tia ánh sáng, tuy ánh sáng đó rất yếu ớt không thể thấy rõ con đường phía trước, nhưng đó là ánh sáng nhu hòa, ấm lòng bên nhau, cứu vớt con tim cô thiếu chút nữa sa đọa vào địa ngục. (Ari: Gato ghê cơ, huhu T_T)

Tình yêu không bao giờ phân biệt trước sau hay giá cả, nếu trong đời này của hấn không thể trở thành người đàn ông của cô, thì hấn... nhất định một lần nữa trùng sinh để quyết trở thành người đầu tiên của cô cho bằng được.

Lúc này, Bạch Tiểu Hoa đang nằm trên giường dường như đang đáp lại hấn, cự nhiên vén lên áo ngủ của mình, trong khoảng khắc một mảng lớn trước ngực bại lộ ở ngoài không khí, những đường cong yêu kiều xuất hiện trong mắt Ngọc Đường Xuân.

Hấn tiến sát lại gần nàng, tại mép giường của nàng mà một lần nữa ngồi xuống, bàn tay khẽ đẩy mớ tóc hỗn lộn của nàng ra, hướng đến chiếc cổ mảnh mai mẫn cảm của nàng như muốn chạm vào.

“Uhm...” khẽ ngâm một tiếng, eo nhỏ hưởng thụ vắn vẹo hai cái.

Ngọc Đường Xuân cười nhẹ, khóe môi nâng lên một độ cong xinh đẹp, con ngươi bình tĩnh như nước nhiễm một tia ôn nhu khó gặp.

Hấn nhẹ nhàng cúi người, một nụ hôn nhẹ hôn lên trán

cô.

Cũng không vội vàng hôn môi cô, hấn muốn chính là một nụ hôn quý trọng, biến cô trở thành một nữ nhân được cưng chiều nhất, được tôn trọng nhất.

Hôn lên thành công trán cô, hấn còn đang muốn hôn xuống đôi môi đỏ mọng luôn vô lương tâm cướp đi trong hấn suy nghĩ nhưng bỗng một dị biến phát sinh.

Bạch Tiểu Hoa vốn đang nằm ngủ liền bỗng nhiên tỉnh dậy, trừng đôi mắt to như thỏ con nhìn chằm chằm nhan tuấn mỹ đang tiếp cận trước mặt, nuốt nuốt nước miếng, ngơ ngác nhìn hấn một lời cũng không nói.

Nói đúng hơn, hiện tại nàng vẫn còn trong tình trạng mơ hồ do vừa tỉnh dậy, lại thêm dung nhan phóng đại của Ngọc Đường Xuân chỉ thiếu chút là dán vào mặt nàng làm sương mù trong không khỏi rối loạn lên, không biết nói gì cho phải.

Mà Ngọc Đường Xuân cũng không dự đoán được nàng tự nhiên lại tỉnh dậy, cũng tránh khỏi trong lòng cũng rối loạn không thôi, mắt to trừng mắt nhỏ, ngơ ngác xem ta, ta xem ngơ ngác, vẫn không nhúc nhích chút nào mà tiếp tục

duy trì tư thế ái muội.

Xoay mặt sang hướng khác, Bạch Tiểu Hoa mở miệng nói, “ Anh trở lại...” vừa mở miệng thì lại phát hiện âm thanh có chút khàn khàn, lại tại đây không khí ái muội cũng không khỏi chọc người.

Ngọc Đường Xuân nuốt nuốt nước miếng, ôn nhu ừ một tiếng, nhỏ giọng trả lời “ Anh làm em tỉnh rồi.”

Bạch Tiểu Hoa hai má đỏ ửng nhìn vào đôi mắt thâm tình của hắn, tiểu tâm can nho nhỏ rung động không ngừng, có chút khấn trương lấy tay che ngực, con người trong treo như nhiễm một tầng nước, bộ dáng của cô không khỏi chọc cho lòng hắn nhận nhạo, chỉ sợ bất cứ nam nhân nào cũng muốn một phát lao vào ăn hết nòng.

Ngọc Đường Xuân đương nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Ngọc Đường Xuân luôn luôn kiêu ngạo không ngờ bây giờ lại muốn làm hành động mà chính hắn cũng không thể tin nổi.

Chưa kịp lấy lại tinh thần thì hắn đã bất ngờ hạ môi

xuống hôn lấy đôi môi nhỏ nhắn, khát khao hôn sâu
cánh môi ướt át.

Giống như đợi cả thế kỷ cuối cùng mọi chuyện cũng đã
viên mãn.

Bạch Tiểu Hoa cũng không có ý định đẩy Bạch Đường
Xuân ra. Cô là một nữ nhân bình thường, cũng cần một
nam nhân che chở cưng chiều mình, cho dù ngoài mặt
cô rất kiên cường nhưng thực tâm lại là một nữ nhân vô
cùng yếu đuối.

Nàng cũng không phải nữ nhân hay dối lòng, thích liền
nói thích, ghét liền không nhận mà nói ghét.

Chỉ cần chính nàng nguyện ý là đủ rồi, cái gì mà dám
thực nữ rụt rè sợ sệt nàng một chút cũng không cần.

Huống chi người này... lại là Ngọc Đường Xuân.

Hắn chính là chiếm một vị trí rất trọng yếu trong sinh
mệnh của nàng.

Hắn đặc biệt, lạnh nhạt nhưng hết lần này đến lần khác
lại giống như một dòng suối êm ái nhẹ nhàng.

Hắn – Lãnh Như Phong tuần tú, lạnh lùng lại cứ giống như mùa xuân ấm áp.

Ban cho nàng sinh mệnh, ban cho nàng một kiếp sống khác, ban cho nàng ấm áp, ban cho nàng người bạn...

Nam nhân như vậy nếu nàng mà còn không thích thì chính nàng cũng không khỏi phỉ nhổ chính mình. Đối với tình yêu, nàng cũng từng khát khao qua và cũng đã từng bị người khác dẫm đạp qua. Cô tự mình biết rõ, không phải cô không từng sợ hãi cũng không phải chưa từng nghĩ đến những đoạn kết đau thương...

Một con người nếu sống trên đời mà không có tình yêu thì lúc già đi, sớm hay muộn cũng chỉ hưởng cảm giác cô độc mà thôi.

Nếu ông trời đã mang Ngọc Đường Xuân đến bên cạnh cô, thì cô... chỉ còn có thể tin tưởng hắn mà thôi...

Nếu người đàn ông đầu tiên của cô là hắn thì cô sẽ cảm thấy thật hạnh phúc.

Cho nên cũng không cần nhiều lời, cô chỉ cần đáp lại

hắn là đủ rồi, hắn tự nhiên cũng hiểu rõ.

Tâm linh hai người cùng lúc bỏ đi những trói buộc, trong lòng không khỏi cảm thấy thoải mái hơn phân nửa, cái gì gọi là bỏ trợ lẫn nhau đích thị chính là trường hợp này.

Khi cô đáp lại, những điên cuồng cùng nhiệt tình trong hắn không khỏi bị khơi dậy lên.

Nguyên bản đôi tay không biết nên đặt vào đâu lúc này cũng đã dôi lên ôm lấy vòng eo của cô, hướng tới nơi mềm mại mà xoa nắn, trong mắt Ngọc Đường Xuân lúc này chỉ còn tình dục chiếm lấy.

Nguyên lai thân thể nữ nhân lại mềm mại như vậy a...

Ngọc Đường Xuân còn thiếu nửa năm nữa là tròn hai mươi tám tuổi cuối cùng cũng có được nụ hôn đầu tiên rửa riêng mình. (sao ca có thể thuần khiết đến thế cơ chứ.)

Mà đối tượng lại là nữ nhân hắn yêu thích nữa chứ, giờ phút này cho dù kêu hắn đi chết hắn cũng không chần chờ mà chết ngay lập tức.

Đôi mắt gắt gao nhìn nhau, nam nhân đối với loại chuyện này dù chưa làm qua nhưng cũng biết tiếp theo nên làm gì, Ngọc Đường Xuân kìm nén suốt 28 năm một khi đã bạo phát thì không sai đó chính là một phen thiên lôi địa hỏa. Mặc cho người có bao nhiêu bình tĩnh thì vẫn có thể đem người người yêu nhất ôm vào trong lòng mà âu yếm.

Mút chặt lấy lưỡi thơm tho của cô, hút đi những chất lỏng ngọt ngào trong khuôn miệng cô.

Toàn thân trở nên nóng bỏng, trêu chọc hấn miệng lưỡi khô khan.

Mà Bạch Tiểu Hoa trên người lại giống như có nước suối mát lạnh mang đến cho hắn cảm giác khoái hoạt khó nói nên lời.

Bạch Tiểu Hoa đến bây giờ cũng không nghĩ tới Ngọc Đường Xuân lại có lúc điên cuồng tới thế này, lúc này cái vẻ mặt luôn lạnh lùng điềm tĩnh đâu còn thấy gì, quả thực là sự nhiệt tình quá mức mà.

Trong đầu không khỏi nhớ đến một ca khúc khá thịnh

hành nhiều năm về trước... nhiệt tình của ta giống như một trận lửa, thiêu đốt không còn sa mạc nào!

Ngọc Đường liếc nhìn ánh mắt nóng mắt, tâm tình hảo hảo tốt làm hắn khẽ nở nụ cười.

Thoát khỏi cánh môi của nàng, ngón tay vuốt ve bờ má trắng nõn của nàng, mắt ngập nước một chút cũng không giảm bớt, “đang nghĩ gì thế, buồn cười lắm à.”

Bạch Tiểu Hoa lắc đầu, duỗi tay mình ra sau đó cầm lấy tay hắn, lẩm bầm nói “chỉ cảm thấy không giống người bình tĩnh lãnh mạc như ngày thường, hơn nữa lại là một đại thúc nóng bỏng lưu manh!”

Ngọc Đường Xuân khẽ cười, cắn ngón tay nàng, bất mãn nói “anh chỉ hơn em có ba tuổi, từ lúc nào đã trở thành đại thúc rồi?”

Bạch Tiểu Hoa ý định đùa dai, híp đôi mắt trong trẻo lại “bộ dáng hiện tại của anh bây giờ giống một đại thúc hảo sắc bỉ ổi!”

Ngọc Đường Xuân để thân thể mềm mại của cô dựa hoàn toàn vào bờ vai hắn, ghé đến tai cô nhẹ thì thầm “

Vậy... anh háo sắc cũng nên cho em xem một chút...”
thanh âm kéo dài kia làm nàng không khỏi tê dại, thân
thể nàng bị kích thích mà mềm nhũn ra.

Một tiếng hừ nhẹ kia làm cho xương cốt Ngọc Đường
Xuân không khỏi nhuyển đi.

“Tiểu yêu tinh em thật là...”

Bạch Tiểu Hoa nhếch môi, cánh tay ôm lấy cổ hần, ghé
lỗ tai hần thổi khí u lan “vậy anh... liền là Đường
Tăng!”

Hai người quán quít lấy nhau cùng một chỗ...

Không vì cái gì, cũng không thấy có gì không ổn, đây là
một loại cảm giác hòa hợp trời sinh, cũng có thể tạm gọi
là... duyên phận trời sinh.

Bởi vì nàng, hần nguyện từ bỏ chính mình trước kia,
nguyên lai hần cũng có một mặt như vậy, giống như một
thiếu niên mười tám tuổi nhiệt huyết.

Tay chân luống cuống quăng áo ngủ của nàng xuống, y
phục của mình cũng không biết nên bắt đầu từ chỗ nào

mà gỡ ra.

Bạch Tiểu Hoa không nhìn được nén cười, cẩn thận giúp cởi nút cột cổ định trên áo khoác, lạch cạch một tiếng, áo khoác được gỡ ra, quần áo trong màu trắng từ sớm đã loạn từ lúc trước, xương quai xanh hấp dẫn hiện ra rõ ràng trong mắt của Bạch Tiểu Hoa .

Cô không nhìn được mà bàn tay vuốt ve nó.

Rõ ràng là nam nhân thể mà thân thể lại so với nữ nhân còn đẹp hơn, không phải dạng nhu nhược mềm mại mà chính là tinh xảo sạch sẽ cái xinh đẹp.

Mỗi một tắc làn da trắng mịn co dãn, mỗi khối cơ bụng đều đã rắn chắc hữu lực.

Toàn thân tản mát ra mùi vị nam nhân độc đáo cùng hương được thảo ẩm áp dễ ngủi.

Hắn sạch sẽ làm cho nàng đến mê muội.

Nàng là nữ nhân của hắn, điều này làm cho nàng càng thêm kích thích, hưng phấn xen chút thỏa mãn.

Tiệc thay hấn lại không phải người đàn ông đầu tiên của nàng, nhiệt hỏa trong người bỗng giảm thấp xuống...

Nam nhân này chẳng những ôn nhu bao dung cô, lại giống như một viên linh lung tâm (đi giày trong bụng nàng), dường như biết cô đang nghĩ gì vì thế càng nhiệt tình đáp lại, dùng nhiệt độ thân thể nói cho cô biết, không cần bi thương cũng không cần chính mình áp lực vô hình.

“Em ở trong lòng anh vĩnh viễn là thuận thiết nhất mỹ lệ nhất, trái tim của em... là bảo vật vô giá của thế giới này, anh sẽ để nó cất giấu trên thân thể của anh, hơn nữa cả đời còn thủ hộ nó.”

“Cảm ơn em đã ban cho anh một cơ hội.”

“Cảm ơn em đã cho anh cơ hội biết yêu biết sủng một người là như thế nào...”

“Em không cần sợ, cũng không cần khóc...”

Bạch Tiểu Hoa nhỏ giọng nức nở, ở dưới tầm mắt của hấn mà tránh né ánh mắt của hấn, nhưng cô không được như ý, hấn cường ngạnh nắm cầm xinh xắn của cô, từng

câu từng chữ nói “Hãy nhìn cho rõ, Bạch Tiểu Hoa! Anh là ai?”

“Tiểu Xuân...”

Trong mắt Ngọc Đường Xuân đích thị là trịnh trọng cùng thực lòng, hần nhìn cô khuôn mặt đỏ ửng suýt ra máu, đau lòng vô cùng nói “ Đối với Tiểu Xuân anh, người mà anh yêu cũng chỉ có mình em cho nên em phải tin tưởng anh, càng phải tin tưởng chính bản thân mình, em không có sai khi yêu một người, tình yêu của tôi cũng không sai, nếu sai chính là do thời gian, gặp lầm người... sai là chúng ta không gặp nhau trong năm tháng ấy!”

Bạch Tiểu Hoa đôi mắt mông lung nhìn hần, khẽ cắn môi dưới, chậm rãi gật gật đầu “Ừm...”

“Đồ ngốc!” Hần cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt của cô sau đó hôn xuống môi của cô “Chính em tự ném thử, vừa đắng vừa chát, hương vị cũng không tốt, em vì cái gì mà lại thích khóc như thế chứ!”

Bạch Tiểu Hoa bị hần làm cho á khẩu, cánh tay xoa xoa đầu hần “Em đôi khi thật muốn nhìn xem trong đầu anh

rốt cuộc chứa đựng cái gì đây?”

Ngọc Đường bắt được tay cô, hôn lên cái tay của cô thậm chí còn lè lưỡi liếm láp ngón tay của cô làm cô rước lấy một trận run rẩy. (Ari: Hơi giống chó con nè > <)

“Nơi này của anh... tràn đầy hình ảnh của một nữ nhân, em có muốn nhìn một chút?”

Ngọc Đường Xuân ôn nhu nói, trên thế giới này có một loại độc dược không có gì trị được, chỉ cần trúng độc của anh thì cô dù có muốn trị cũng không làm nổi.

Loại ôn nhu ngọt ngào muốn chết này lại không mang đến sự phiền chán thậm chí còn làm cho người ta cảm thấy luyến tiếc.

Sức quyến rũ trí mạng của nam nhân này đúng là một loại hoa độc, một khi đã dính vào thì độc lại càng mạnh, càng sâu.

“Anh thật sự là lần đầu tiên sao?” Kỹ thuật cũng không khỏi tốt quá đi

Ngọc Đường Xuân xoa lấy thân thể non mềm của nàng “Không hài lòng sao? Vì em... anh đã hạ mọi công phu, cũng đừng quên chức nghiệp của anh, cơ thể em từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài mọi điểm mẫn cảm anh hiểu rõ trong lòng bàn tay.(Ari: Phúc hắc quá, phúc hắc quá, chắc có dự mưu từ trước rồi)

Bạch Tiểu Hoa mặt đỏ có thể nhỏ ra máu, xấu hổ mắng hấn một câu “Đừng có dùng khuôn mặt nghiêm túc mà nói ra những lời đáng ghét như vậy!”

Nam nhân vốn bản chất lưu manh trời sinh.(Ari: Phải không nhĩ các bạn?)

“Đây là lời thực tâm của anh, chính em hỏi anh câu này, anh chỉ cho em biết đáp án thôi.” Cô thẹn thùng làm hấn không khỏi miệng đắng lưỡi khô, đè nén dục vọng xuống vì cô mà giải đáp thắc mắc, để cho cô không cần băng khoăn hay áp lực tiếp nhận hấn.

Thế nhưng trong cơ thể hấn cũng sắp bùng nổ đến nơi.

Ngọc Đường Xuân cắn răng, đè nén dục vọng, vẫn như cũ ô nhu nói “Anh chỉ muốn em thực tâm tiếp nhận tình ý của anh, nếu không... anh lập tức rời khỏi phòng em”

Bạch Tiểu Hoa nhìn mô hôi trên trán hấn cùng biểu tình khó nhìn, cơ thể và tinh thần không khỏi âm áp hơn, mũi đau xót lắm bầm nói “Em là thật tâm, thiết tình chân ý, em đã nghĩ muốn hoàn toàn tiếp nhận anh, nghĩ muốn giao mình cho anh, cũng muốn có toàn bộ Ngọc Đường Xuân anh!”

Ngọc Đường Xuân lần trong tiên trong đời cười không chút kiêng nể gì, cười đến hạnh phúc, cười đến khắc sâu vào tâm khảm.

Hấn muốn có được cô, muốn cô trở thành nữ nhân của hấn.

Đang trong tình thế chỉ mành che chuông sắp đứt thì đột nhiên cánh cửa lại bị mở ra.

Trong không khí dị thường ái muội này lại trở nên chói tai đến dị thường.

“Mẹ... Tiểu Bảo gặp ác mộng, con sợ lắm, con muốn ngủ cùng mẹ...” Tiểu Bảo không chút sợ hãi, đôi mắt ngây thơ, chậm rãi từ từ tiến vào dường như còn đang trong trạng thái mơ màng.(Ari: Cuối cùng cũng gặp bé,

cơ mà sao bé lại xông vào phá đám lúc này cơ chứ huhu, hiếm lắm mới thấy H mà oa oa)

Ngọc Đường Xuân kinh hãi từ trên giường nhảy xuống, dùng một tốc độ nhanh chóng mặc quần vào, khoác lên áo khoác, cũng vì quá khẩn trương mà quần cũng mặc ngược trong ngoài.

Bạch Tiểu Hoa cũng chẳng khá ơn, áo ngủ trong ngoài cũng không phân biệt được, quần lót cũng mặc quần ngược luôn.

“Tiểu Bảo, haha, sao con không gõ cửa mà đột nhiên tiến vào...” Trong lời nói mang theo chút chột dạ, con trai đi vào phòng mẹ nó mà cũng cần phải gõ sao? Rõ ràng mới chỉ là tiểu oa năm tuổi.

Tiểu Bảo lúc này mới nhìn lại tình huống trong phòng, một bên nghi hoặc nhìn sắc mặt kỳ dị của Ngọc Đường Xuân rồi lại nhìn Bạch Tiểu Hoa đang nằm trên giường, mơ mơ màng màng nói “Tiểu Xuân thúc thúc như thế nào lại ở trong này? Thúc cũng gặp ác mộng nên mới tới tìm mẹ sao?”

Ngọc Đường Xuân bình tĩnh cười cười, ô nhu nói” Tiểu

xuân thúc thúc không phải gặp ác mộng, chỉ muốn tìm mẹ cháu thương lượng một chút thôi.

Tiểu Bảo a... một tiếng hỏi “Vậy các người thương lượng xong chưa?”

Ngọc Đường Xuân vẫn như cũ bình tĩnh cười, ôn nhu nói “Ừm... thương lượng xong rồi, tiểu Xuân thúc cũng thúc nên trở về phòng thôi.” Thân thể run cầm cập, trong lòng đang cố kìm nén muốn đem thẳng nhóc này ném ra ngoài!

Ly chén.

Ngọc Đường Xuân cảm thấy hấn chính là một ly chén, thời khắc này mà còn bị cắt ngang, so với giết hấn lại càng thống khổ hơn.

Tiểu Bảo lại không kiên nhẫn hướng hấn khóa tay “ vậy tiểu Xuân thúc mau trở về thôi, tiểu Bảo muốn ôm mẹ ngủ, thúc ngủ ngon!”

Ngọc Tiểu Xuân khóe miệng hung hăng căng lên, lần đầu tiên có ý nghĩa muốn đập tiểu tử này một trận.

Bạch Tiểu Hoa bất đắc dĩ hướng hấn nháy mắt mấy cái, cấp cho hấn một nụ cười xin lỗi.

Ngọc Đường Xuân tự nhiên minh bạch ý tứ của cô, khẽ gật đầu, ôn nhu nói “Được rồi, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!” Bạch Tiểu Hoa nhẹ giọng nói, đem tiểu Bảo đã ngủ thiếp đi đặt sang một bên, đắp chăn cho bé.

Xem ra thành công của mình còn phải đợi một khoảng thời gian nữa a.

Ngọc Đường Xuân sờ sờ cái mũi của mình cười khỏ.

Bất qua... cũng không tồi, ít ra tâm ý của hấn dành cho nàng cũng có một chút thu hoạch.

Tâm tình mát mát trở nên tốt hơn rất nhiều, chậm rãi hướng phòng mình đi đến.

Rạng sáng ngày thứ hai, Bạch Tiểu Hoa bị Diệp Đan Phượng giống như người chết đòi mạng kêu tỉnh, xoa lấy cái đầu đau đớn, ngáp dài lại lười biếng bò lên giường.

Tám giờ sáng.

“Sao không cho ta ngủ thêm một chút nữa?” bắt đầu dĩ nhiên lấy điệu bộ hưng phấn của Diệp Đan Phương, nha đầu chết tiệt này, sáng sớm bị cái gì làm cho nổi điên thế.

”Mặt trời đã phơi đến mông rồi, tiểu Bảo còn nói như thế còn sớm, cô làm mẹ như thế nào vậy hả?” lại nhìn tiểu Bảo vừa mặc xong y phục cô vừa thay cho, quay đầu lại nhìn Bạch Tiểu Hoa khuôn mặt tiều tụy trên mắt của cô vết thâm “ Chật chịt, đêm qua ngủ làm đạo tặc hả?”

“Nói bậy bạ gì thế, chỉ mất ngủ thôi.” Bạch Tiểu Hoa áp chế hoảng hốt trong lòng , súc miệng một chút, nước không cẩn thận văng ra cả trên sàn.

Diệp Đan Phương nhếch môi cười khẩy, có chút thúc giục nói “ tiểu Hoa, cô vừa nói dối liền biến thành bộ dạng này, thành thật khai báo, đêm qua rốt cuộc làm cái gì? Hẳn không phải là...”

Nhìn Diệp Đan Phương vẽ mặt ái muội, Bạch Tiểu Hoa điều chỉnh tốt tâm tình, cũng không thèm để ý đến nàng ta, bình tĩnh bắt đầu đánh răng.

Cô nhóc này xem ra cũng hiểu thấu tính nết của nàng,

hoàn toàn chính là một cái tiểu tử, người càng cùng nàng xoắn xuýt, nàng lại càng quần người không rời, đối phó nàng phương pháp hữu hiệu nhất vẫn là coi như không biết.

Quả nhiên không thấy nàng để ý đến mình, Diệp Đan Phượng cũng thấy không thú vị, khó chịu bĩu môi.

Rửa mặt xong, xuống lầu, mới đi qua chỗ rẽ thì đã gặp Ngọc Đường Xuân vừa lúc mở cửa ra, Bạch Tiểu Hoa sững sờ, cặp má vụng trộm nhiễm chút ửng hồng.

Ngọc Đường Xuân thì lại cười ôn nhu, cùng Diệp Đan Phượng chào hỏi một chút, ánh mắt không khỏi một phen đánh giá Bạch Tiểu Hoa.

“A, a, hôm nay làm sao thế, Ngọc tiên sinh như thế nào cũng biến thành quốc bảo (của lạ) rồi? Diệp Đan Phượng tựa hồ đã phát hiện ra mọi chuyện, quần bên người Ngọc Đường Xuân một vòng chặc một cái nói “thật là xảo diệu, tiểu hoa nhà ta cũng thành quốc bảo, hai người dự định đi vườn bách thú như thế nào lại cùng nhau đi thế này?”

Diệp Đan Phượng con người trên người Ngọc Đường

Xuân xem xét, tai mèo vươn lên, đột nhiên kinh hô một tiếng” A, hai người, hai người! đêm qua đừng nói đã xảy ra chuyện gì nha... gian tình đi?”

Đang đi xuống lầu, Bạch Tiểu Hoa chân hơi một chút, thiếu chút nữa là lảo xuống lầu

Diệp Đan Phương lúc này càng thêm tin tưởng vào trực giác của mình, đang muốn nói thì thì đột nhiên bị Sở Thiếu Hoa một tay đánh một cái sau cổ “Diệp Đan Phương, người sáng sớm đã muốn mang tới phiền phức cho ta hả?”

Diệp Đan Phương thấy rõ người đến là Sở Thiếu Hoa trong nháy mắt tựa như máu gà nổi lên, gương nhanh múa vuốt đánh về phía hắn “Cái đồ xú nam nhân này, ngươi dám đánh lén ta, từ điểm ấy đã thấy ngươi không có tiền đồ...”

Bị Sở Thiếu Hoa cắt ngang, Diệp Đan Phương đều đem lực chú ý dời lên người hắn mà buông tha Bạch Tiểu hoa.

Đi tới nhà ăn mới thấy mọi người đã đến đông đủ, thức ăn trên bàn bốc lên hơi nóng, tản ra nồng đậm thơm ngát

làm người ta nước miếng không khỏi ứa ra.

Sở Văn Hiên cười xinh đẹp, nhẹ nhàng đi qua cầm lấy tay của Bạch Tiểu Hoa “ Qua đây, tất cả đều là món người thích ăn.”

Vốn nghĩ muốn cự tuyệt nhưng đột nhiên nghĩ tới đêm qua Ngọc Đường Xuân nói câu kia... yêu không có sai mà yêu một người lại càng không sai, tình yêu của bản thân cũng không có sai.

Vô tâm xoắn xuýt tại một chỗ mà không biết từ lúc nào đã vô pháp vô thiên để thoát ra.

Ác mộng tóm lại vẫn là ác mộng, chính mình không phải đã tỉnh rồi sao? Như thế coi ác mộng kia chẳng qua là gặp quỷ thôi.

“Cảm ơn!” tùy ý để hắc nắm tay mình, Bạch Tiểu Hoa đối với hắc nở một nụ cười.

Sở Văn Hiên toàn thân đột nhiên chấn động, nhìn nàng nụ cười đích thị tươi cười, của nàng nguyện ý làm hắc không làm cao hứng ngược lại còn mang theo một tầng nồng đậm bất an.

Bạch Tiểu Hoa tươi cười chính là đối với bằng hữu nàng tươi cười.

Không có một chút thần sắc hữu nghị kỳ quái, không tia mê mang vùng vẫy mà chỉ là đơn thuần cười.

Cầm tay nàng, lòng hần không khỏi hần thỏm không yên.

“Khi nào thì đối với ta khách khí vậy rồi.” Hần miễn cưỡng khẽ cười, tâm rối như tơ vò.

Không sợ cô hận hần, không sợ cô oán hần.

Hần sợ hãi chính là vẻ mặt không sao cả, xa cách, điềm đạm của cô.

“Giữa bằng hữu với nhau thì nói một tiếng cảm ơn cũng là chuyện bình thường, khó có được người nấu một bữa ăn phong phú như vậy, ta nhất định phải ăn thật nó mới được!” tựa hồ không để hần biểu tình bi thương trong mắt, cũng không để ý đến ánh mắt tỏa khí lạnh của Hạ Lưu Ly, bình tĩnh ngồi vào vị trí của mình, bắt đầu cố gắng thử mỗi đạo mùi hương ngon miệng trước mắt.

Ngọc Đường Xuân ngồi đối diện bùng lên ly cà phê, tinh tế nhấm nháp, trong mắt một mảnh ôn hòa ý cười, khóe miệng nhàn nhạt một độ cong thần bí.

Nữ nhân tại thời điểm tiêu sái chính là khoảng khắc đẹp nhất.

Bạch Tiểu Hoa lại không hẹn mà thập phần đúng chỗ.

Cuộc sống mới vừa bắt đầu nàng đã biết dùng bước đầu tiên.

Duyên có thể sinh thì cũng có thể diệt.

Duyên sinh duyên diệt tất ở tự tại(hoàn cảnh sống hiện tại).

Một bữa sáng đầy không khí khăn trương cứ thế kết thúc.

Bạch Tiểu Hoa lau miệng, chậm rãi nói “Chuyện Thiên Lang Đảo cũng không thể kéo dài, ta quyết định ba ngày sau sẽ xuất phát, các người thấy thế nào?”

Diệp Đan Phượng hưng phấn gật đầu, một đôi con ngươi xinh đẹp lóe sáng quang mang lấp lánh “rốt cuộc cũng xuất phát, thật tốt qua. Cái gì mà thấy thế nào, đương nhiên là muốn đi a, ta cùng người đã định rồi, tương lai của ta đều đã đặt trên người tiểu Hoa.” Diệp Đan Phượng từ nhỏ sùng bái võ học, hâm mộ những nhân vật lợi hại, hiện tại cơ hội tốt như thế, nàng có thể nào buông tha.

Sở Thiếu Hoa khẽ liếc nàng một cái, cung kính nói với tiểu Hoa “Sở Thiếu Hoa tôi tuy chưa làm được việc gì nhưng tương lai nhất định sẽ không làm cho cô thất vọng. Thiên Lang Đảo hãy cho tôi đi theo xem như một phần trợ lực.”

Ngọc Đường Xuân âm thầm cười “Tôi tùy ý, tiểu Hoa đi đâu tôi đi đó, ý kiến của cô ấy chính là ý kiến của tôi.” Hắn không chút che dấu sủng nịch cùng say đắm, vì cô mà đi ra ngoài, hắn đối với tiểu Hoa tình thế bắt buộc nhìn không xót được cái gì.

Hạ Lưu Ly bình thường ngạo mạo cũng gật đầu một cái nói “Ta cũng không có việc bận, liền theo người đi.” chỉ cần có tiểu Hoa thì cho dù nơi đó là địa ngục hắn cũng chút nhú mày mà tiến vào, nói chi đến Thiên Lang Đảo.

Tình yêu bắt đầu từ bằng hữu.

Bạch Tiểu Hoa, em đã lựa chọn như thế... Hạ Lưu Ly tôi sẽ một lần nữa làm em yêu anh!

Sở Văn Hiến cái gì cũng không nói, lại nói sang chuyện khác “Chuyện tổng bộ liên giao cho người, nếu có ai không phục tùng thì tùy người xử trí!”

Sở Bồi Lâm sớm vì Sở Văn Hiến nghĩ cách lúc này liền gật đầu lĩnh mệnh “Tuân lệnh!”

Lãnh Như Phong bình tĩnh nói “ta không ý kiến, tùy thời đều có thể xuất phát.” Suy nghĩ của hắn cũng rất đơn giản, chỉ là bảo hộ nàng, không cho nàng phải chịu một chút thương tổn nào.

Thấy mọi người đã thống nhất ý kiến, Bạch Tiểu Hoa cũng không băng khuâng “Tốt lắm, chuẩn bị tốt đi, ba ngày sau chúng ta xuất phát!”

Cô vội vã xuất phát, một mặt là vì chuyện của Ngọc Đường Xuân đã không thể kéo dài, về phương diện khác lại đến từ trực giác của nữ nhân. Tổng Tử Tề cùng Tổng Uyển xuất hiện quá mức quý dị, hưởng chi lại là

cao thủ ẩn tàng của thế gia, mà Tiêu Lạc Hàn chỉ là một thương nhân của thế tục giới, cho dù hắn là đế vương thì đối với một đại gia tộc ẩn tàng cũng không để vào mắt.

Người Tổng gia làm sao có thể tiếp nhận việc Tổng Uyển cùng Tiêu Lạc Hàn lui tới, cái này cũng làm nàng không khỏi hoảng sợ.

Người tìm chỗ cao mà đi!

Ẩn tàng thế gia sống sót qua mấy ngàn năm, hắn cũng không đơn giản như thế, bọn họ nhất định sẽ không từ thủ đoạn mà đạt cho bằng được mục đích. Như vậy càng bám cảnh cao vừa gặp được kỳ ngộ tốt.

Tiêu Lạc Hàn có thể ở trong vòng năm năm thời gian mà đạt đến độ cao như thế, người thường làm sao có thể tưởng tượng nổi.

Huống hồ một thương nhân bình thường, bên người vì cái gì lại có tu luyện giả làm bảo tiêu? Cho dù là hoàng giai cao thủ khả ở thế tục này lại có một đôi đặc chủng tồn tại. Huống chi, tu luyện giả đều là một thân ngạo khí cùng tự phụ, cái việc hạ thấp bản thân làm bảo tiêu này tuyệt đối là chuyện không có khả năng.

Huống chi Tiêu Lạc Hàn bên người lại không chỉ một người duy nhất.

Lý gia cũng là án binh bất động, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Việc thế này làm cô trong lòng không khỏi bất an, Thiên Lang Đảo nhất định phải đi, bản đồ này là của phụ thân cô ngày đó chỉ còn một hơi mới đưa cho cô, cũng chưa kịp nói ra di ngôn, chỉ biết rằng nơi đó có một bí mật nào đó, như thế, mình nhất định phải theo như phụ thân muốn nói cho chính mình, nhất định phải đến hòn đảo này.

Mặc kệ con đường phía trước có bao nhiêu chông gai khúc chiết, cho dù phải lều mạng thì nàng cũng phải đi Thiên Lang Đảo.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt cũng đã hai ngày qua đi, cái gì chuẩn bị tốt thì cũng đã chuẩn bị, chỉ đợi ngày mai xuất phát nữa thôi.

Ngay tại một ngày khẩn trương này, Y quán của Tiểu Hoa bỗng đón tiếp một vị khách nhân, người này cũng không phải ai khác, chính là Tống Uyển.

Bạch Tiểu Hoa hơi có chút kinh ngạc sau vẫn mỉm cười tiếp đãi nàng “Nguyên lai là Uyển muội muội tới đây, như thế nào không nói cho ta biết sớm? ta cũng không kịp chuẩn bị a.”

Tống Uyển hận không thể xé toang nụ cười dối trá của cô, không kiên nhẫn nói “Thôi đi, ở đây cũng không có người khác, ngươi đừng đóng kịch nữa.”

Bạch Tiểu Hoa tươi cười không đổi, khách khí nói “Uyển muội muội nói đùa, ta chính là thật tâm thật ý hoan nghênh ngươi, ngươi nói như vậy thật là tổn thương lòng ta a.

Tống Uyển nghe nàng nói một tiếng muội muội, nói một tiếng tỷ tỷ, thiếu chút nữa là đã tức đến hộc máu, kìm nén thanh thanh cổ họng khóc chịu, bị tình địch của mình kêu một tiếng muội muội, đủ hiểu nàng muốn đánh người như thế nào rồi.

“Bạch Tiểu Hoa, đừng trách ta không nói ngươi, ngươi cùng ca ta việc gì xảy ra thì ta cũng chẳng muốn biết, các ngươi một chân cũng không nhét nổi vào đại gia tộc Tống gia đâu, chỉ bằng ngươi...” nhếch môi cười lạnh, trong ánh lóe lên tia sáng châm chọc “còn chưa đủ đẳng

cấp.”

Bạch Tiểu Hoa thu lại tươi cười, sắc mặt âm lãnh, xoay người lưu lại cho nàng ta một bóng dáng, hướng đến mình ghé chủ dựa tới, lười biếng nói “đáng tiếc a đáng tiếc, liền ta cái này không đủ cấp bậc nữ nhân, lại có thể khiến ca ngươi mê đến thần hồn điên đảo, liền ngay cả người ngươi yêu Tiêu Lạc Hàn cũng đối ta nhớ mãi không quên, thân hãm trong đó.”

”Ngươi...” Tống Uyển bị lời nàng nói chọc đến chỗ đau, nghiến răng nghiến lợi mắng, “Tiện nhân!”

Bạch Tiểu Hoa cũng không giận mà là từ trong tay áo lấy ra một cây trâm bạc, hừ một cái phóng tới tát lên môi nàng ta một cái, thành công để nàng ta ngậm mồm lại.

Môi Tống Uyển nhanh chóng trướng lên như cục lap xưởng, ần ần tơ máu chảy ra. Tống Uyển so với Bạch Tiểu Hoa càng là một người bình thường, luôn là một đại tiểu thư yếu điệu thì làm gì có thể chịu nổi đại ngộ này, nước mắt dường như sắp chảy ra ngoài, hứa hẹn một cơn bão sắp nổ ra.

“Thứ kỹ nữ như ngươi dám làm thế với ta sao?”

Bạch Tiểu Hoa cười lạnh “Nếu ngươi còn tiếp tục dùng cái miệng nói ra những lời thô tục đó, có tin hay không lão nương sẽ làm phía dưới của ngươi cũng sung lên?”

Tổng Uyên trong lòng cả kinh, miệng lại trở nên đau lợi hại, xem ra muốn nói cũng không nói được. Nhớ năm đó, nữ nhân này một chút cũng không dám cãi lại, năm năm thời gian không chỉ đổi thay bên ngoài liền tính nét cũng chuyển biến sao?(Ari: Không lẽ để ngươi bắt nạt chị Hoa hoài sao, hừ >.<) Dường như biết nàng ta đang suy nghĩ gì, Bạch Tiểu Hoa thản nhiên nói “Có phải vốn khi dễ ta thành quen hay không mà hiện tại có chút cảm thấy không quen ta phải không nha?” Thấy nàng ta vẫn như cũ bộ dáng nhìn thấy quý, Bạch Tiểu Hoa tiếp tục nói “Ngươi tốt nhất mau chóng xóa đi hình ảnh ta trước kia, nếu còn tưởng rằng ta vẫn là tiểu hoa năm đó thì ngươi sẽ chết thật thảm đó. Đừng tưởng rằng ẩn tàng thế gia Tổng gia thì có gì đặc biệt hơn người, ngươi bất quá chỉ là một cái con riêng mà thôi, ngươi cho rằng có thể so với ta thân phận cáo quý sao?” Nữ nhân vô tri cũng không phải là không có hạnh phúc, “Tuy không biết ngươi hôm nay đến tìm ta là vì việc gì nhưng ta hiện tại coi như không biết người đến, chúng ta cũng coi như là có tình bạn, ta sẽ tha cho ngươi, ngươi hãy giải quyết

cho tốt, đừng đến tìm ta gây phiền toái nữa.” Nói xong nàng bóng dáng nhanh chóng lui tới trước mặt Tống Uyển. Thấy nàng tới gần Tống Uyển bị dọa sợ theo bản năng lùi ra sau, môi đau đớn khiến nàng khó có thể nhẫn nại, không cần nghĩ cũng biết bộ dáng hiện tại cũng rất dọa người, nàng ta chỉ ông trời vạn lần đừng có ai tiến vào. “Không muốn miệng của ngươi nữa hả? Tùy ngươi phía sau lui đi, ngươi liền có thể tự mình ly khai, nhưng sau này đợi mà nhìn môi mình thối rữa, nghĩ đến tiền của ngươi cũng không thiếu, trang điểm dung nhan gì đó cũng không thành vấn đề.” Nghe xong lời nàng nói, Tống Uyển cảm thấy toàn thân không khỏi một trận run run, lo lắng sợ hãi cũng hội đầu biến mất, vội vươn tay ra hướng nàng cầu in “Vậy...vậy nhanh lên giải dược...” Bạch Tiểu Hoa mím môi, khẽ cười, trong mắt lóe lên tia châm biếm. Phất tay, một lọ thuốc bạch sắc nồng nặc mùi thơm tản ra rơi vào trong tay của Tống Uyển. Tống Uyển cũng hiểu tính cách của Bạch Tiểu Hoa, hẳn không lần thứ hai hại mình vội vàng bỏ thuốc bột lên môi mình rồi xoa lên. Rất nhanh một phút đồng hồ sâu, môi dùng một tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được mau chóng tiêu sưng, cuối cùng hoàn hảo trở lại bộ dạng ban đầu, giống như tất cả chỉ là nằm mơ. Tống Uyển thở phào nhẹ nhõm, sống qua kiếp nạn này cũng thật đẹp qua đi. Bạch Tiểu Hoa nhếch môi cười nhẹ, tựa hồ không

lưu tâm nói “Giải dược này không chỉ có thể giải độc còn có thể thanh hỏa, có công dụng bảo dưỡng a, nói... phân trâu này cũng đúng là thứ tốt, không chỉ không cần tốn tiền có được, còn có thể bán giá tốt, quả nhiên... thứ tốt luôn luôn bị nhân loại xem nhẹ.” Tống Uyển bị nàng nói làm cho sững sốt, ngơ ngác nhìn bình bạch ngọc trong tay, hỏi “Người, người nói phân, phân là ý gì?” không hiểu sao, trong lòng bất an càng ngày càng nhiều, cảm giác ghê tởm từng đợt đánh úp lại. Bạch Tiểu Hoa đáp lại “Thuốc bột trên môi người a, bên trong chủ yếu là phân trâu, người không biết sao? Ai nha... người sắc mặt như thế nào lại khó coi đến vậy, muốn hay không ta cấp người một phần thuốc nữa. (Ari: Chị Hoa cũng ác quá nha, cơ mà em thích >.<)

Tống Uyển ôm một bên cột đá liền ngã xuống, ngồi chồm hồm trên mặt đất nôn khan không ngừng, dạ dày đều nhanh bị nàng ta cho thổ ra, từng cữ nước chua bốc lên, sắc mặt tái nhợt so với quỷ còn khủng bố hơn.

Bạch Tiểu Hoa một bộ dáng xem náo nhiệt, một lần nữa ngồi lên ghế chủ, cầm lấy một cây quạt, nhàn nhã tự tại đứng đưa.

Tống Uyển vốn bị dọa sau đó lại bị cơn ghê tởm ập đến,

thế là lăn quay nằm ra đất, hai chân như nhũn ra, sắp nhất.

Nàng cự nhiên lấy phân trâu xoa lên miệng!

Này so với giết nàng còn độc ác hơn.

“Ngươi... ngươi cố ý!” Nhìn vẻ mặt thích ý, ý cười đầy mặt Bạch Tiểu Hoa, Tống Uyển toàn thân bốc khói run run, ngón tay chỉ vào nàng run cầm cập.

Bạch Tiểu Hoa thản nhiên nói “Ngươi người này như thế nào lại không biết thương thức? Nghĩ phân trâu muốn là có thể chế được sao? Giải được kia rõ ràng tản ra mùi hương thơm ngát của được hương! Không có văn hóa thật đúng là đáng sợ!”

Tống Uyển tâm tình muốn bộc phát bị nàng lăn qua lăn lại không biết tiết vào đâu.

Đây là năm đó một Bạch Tiểu Hoa khúm núm, tự tin nhất gan sao?

Nhìn nàng hiện tại, mái tóc quăn gợi cảm chọc người tùy ý quăn sau ót, mấy sợi tóc nhỏ buông rơi tự nhiên gần lỗ

tai, tăng thêm vài phần quyến rũ. Làn da mềm mại như nước trắng nõn nà, thân thể nhỏ xinh mảnh mai tùy ý chọn một kiện bạch sắc váy áo, che đi đôi chân trần trắng nõn.

Toàn thân không chút dư thừa cũng không thiếu thốn.

Nhưng ở kia khí quyến rũ gợi cảm lại là một khuôn mặt lạnh tanh thanh lịch, nụ cười nhợt nhạt trên môi, chiếc ghế chủ được lót bằng da bạch hổ cũng hỗ trợ cho nàng càng tỏa sáng, tăng thêm vài phần chọc người ghen tị.

Gợi cảm cùng hồn nhiên, lại cùng tồn tại trên người nàng, mâu thuẫn dường như là phù hợp, vừa như là trời sinh.

Tống Uyển lần đầu tiên nhìn rõ nhan sắc tình địch của mình.

Bộ dáng mập mạp xấu xí dần dần tiêu thất trong đầu nàng, sau cùng hình ảnh bỗng ngừng lại ở thời khắc này.

Nguyên lai không biết từ lúc nào, nữ nhân kia đã thay đổi da thịt, đã trùng sinh rồi.

Tổng Uyển từ mặt đất bò lên, gất gao nhìn nàng chăm chăm.

Bạch Tiểu Hoa cười nhạt “Xem ra ngươi đã thanh tỉnh, nếu thanh tỉnh, không bằng... liền nói cho ta biết ý đồ ngươi đến lần này đi.”

Tổng Uyển nhìn nụ cười của nàng, dị thường chói mắt, thái độ trêu chọc cùng hèn mọn cũng tiêu thất, thay thế nhưng lại là oán hận cùng ghen tị, nàng ta không cam lòng nói “Vốn ta cũng không muốn tới nói cho người biết, nhưng vì Hàn ta tất phải tới một chuyến. Bạch Tiểu Hoa...ngươi...” nàng cắn môi, tựa hồ hạ quyết tâm, tiếp tục nói “Ngươi đi xem hắn đi, nếu không hắn lại tự mình ngược chết mất.”

Tiêu Lạc Hàn?

Bạch Tiểu Hoa nhú mày, lườm nàng ta, môi khế mở “có quan hệ tới ta sao? Không đi.”

Tổng Uyển nghe được đáp án của nàng, lạnh lùng nói, “Bạch Tiểu Hoa, không nể mặt tăng thì cũng nể mặt phật, năm đó tuy hắn lừa gạt ngươi nhưng chính ngươi cũng rõ ràng không đúng? Đoạn thời gian hắn cùng với

người chẳng lẽ không đủ ôn nhu sao? Có lẽ lúc đầu hẳn tiếp cận người chỉ vì có mục đích, nhưng về sau...
Thôi, chuyện trước kia của các người ta cũng không tiện nói ra, ta cũng không ý định nói ra, ta Tống Uyển đã không quan tâm đến tự tôn mà đến cầu tình người, bản thân người tự đi mà cân nhắc đi!”

Bạch Tiểu Hoa lông mi rũ xuống, thấy không rõ cảm xúc trong mắt nàng.

“Người nói xong chưa?”

Tống Uyển híp lại con ngươi, lửa giận trong lòng khó có kìm nén, nàng chỉ vào Bạch Tiểu Hoa “Năm đó khi Tiêu Lục Hàn biết mình yêu người, năm đó cũng vài lần muốn cầu xin tha thứ, còn người, Bạch Tiểu Hoa người xinh đẹp quyến rũ, bên cạnh nam nhân lại nhiều, thậm chí toàn là cực phẩm! Người đặc ý, người thỏa mãn, người vốn dĩ không cho hắn cơ hội giải thích, người như thế nào lại có thể nhẫn tâm với hắn như thế , vì người hắn đã muốn chết...

“Cho dù người không tha thứ cho hắn thì ít nhất người hãy nói với hắn, nói rằng đừng đợi người nữa, không cần ngu dại tin tưởng có một ngày người hội tha thứ cho

hắn.

“Hắn đã khóa mình trong phòng nửa tháng, chưa ăn một miếng nào cũng không uống nước, không cho bất luận kẻ nào đi vào, liền chính mình một người ngốc, hiện tại cũng không biết sống hay chết.”

“Người đang nói đùa sao? Người bình thường có thể không ăn không uống nửa tháng trời sao? Tống Uyển, lời nói dối của ngươi cũng không có nửa điểm giống chút nào.” Bạch Tiểu Hoa con người lạnh lùng, liền muốn mở miệng đuổi khách.

Tống Uyển lại mở miệng nói “Lấy sự thông minh của ngươi thông chẳng lẽ không đoán ra nguyên nhân sao? Tiêu Lạc Hàn không phải người bình thường, hắn chính là một tu luyện giả, còn thân thể của hắn ta cũng không tiện nói nhiều, ngươi mà muốn biết thì tự mình đi hỏi đi!”

Bày giấy bút ra rồi viết xuống địa chỉ, ném lên người Bạch Tiểu Hoa “Đây là địa chỉ hiện tại của hắn, người có đi hay không ta cũng không miễn cưỡng ngươi, chính mình... nhìn mà làm đi!”

Dứt lời, xoay người liền rời đi.

Tờ giấy kia khẽ phiêu phiêu rơi trên đất, mi mắt Bạch Tiểu Hoa khẽ buông xuống, nhàn nhạt nhìn nói.

Bỗng một bàn tay thon dài sạch sẽ nhặt tờ giấy lên.

Bạch Tiểu Hoa nâng mắt, sắc mặt bình tĩnh, trong mắt hiện ra một tia lưu quang, nhướng mày cười yếu ớt “tiểu Xuân...”

Chương 9: Tiểu Xuân bị đe dọa tính mạng

Ngọc Đường Xuân cầm trong tay tờ giấy kia, nhẹ nhàng đặt lên bàn, cởi áo khoác trên người ra, khoác lên trên người cô, “Bây giờ là trời mùa hạ, không nghĩ qua khả năng cũng sẽ cảm mạo.”

Bạch Tiểu Hoa hỏi, “Anh như thế nào lại đi rồi hả ?”

“Không đi sao?” Ngọc Đường Xuân hỏi lại cô, con ngươi mỉm cười, khóe miệng lại xẹt qua một tia chua xót.

Khi lóe lên tia chua sốt này, vừa vắn rơi vào trong mắt Bạch Tiểu Hoa . Cô hắt mặt, thản nhiên nói, “Không đi, sống hay chết, cùng em có cái quan hệ gì?”

Ngọc Đường Xuân ngồi xuống tại bên người cô, nhìn cô, nhẹ cười, “Không ai nói qua cho em, em không am hiểu nói dối sao?”

Cảm xúc vẫn giấu kín bị hấn chọc thủng không lưu tình chút nào. Bạch Tiểu Hoa có chút then quá thành giận, mím môi, buông mắt xuống, không nói.

Ngọc Đường Xuân đem lấy lại tờ giấy kia, bỏ vào trong tay cô, nói, “Đi thôi, em không phải người lãnh huyết (lạnh lùng, khát máu), tất yếu không làm tổn hại cho hai bên.”

Nguyên lai, hấn sớm đã nhìn thấu cô.

Đúng vậy a, suy nghĩ đặc sắc tinh xảo trong lòng trước mặt Ngọc Đường Xuân, cô không thể che giấu.

“Không sai, em thừa nhận đích xác bởi vì lời Tống Uyển vừa mới nói mà dao động, nhưng cũng không có nghĩa là em sẽ tha thứ hấn, tiếp nhận hấn.”

“Vậy thì đi giải quyết nhanh chuyện này đi, nếu không, em không có biện pháp an tâm rồi đi.” Ngọc Đường Xuân vỗ vỗ tay cô, thở dài nói, “Đi thôi, có một số việc không nói ra là không có thể cùng nhau giải quyết.”

Bạch Tiểu Hoa ngược lại cầm tay hắn, bình tĩnh nhìn hắn, sau cùng chậm rãi gật đầu nói, “em sẽ chính mình làm, anh đừng lo lắng.”

“Em có thể nghĩ như vậy là tốt nhất rồi.” Nói xong, Ngọc Đường Xuân đứng lên, xoay người tính toán rồi đi.

Không hề có dấu hiệu, toàn thân bắt đầu đau đớn kịch liệt trở lại, từ đầu đến chân, giật giật liên tục. Triệu chứng không hề dự đoán đến bất ngờ, để cho hắn cơ hồ không đứng vững được.

Bạch Tiểu Hoa nhìn bóng lưng hắn thoáng có chút run rẩy, trong lòng nhất thời căng thẳng, hỏi, “Tiểu Xuân, anh làm sao vậy? Có phải hay không có chỗ nào không thoải mái?”

Ngọc Đường Xuân không có quay đầu, mà là giống như bình thường cười nhạt nói, “Không có việc gì, anh tốt

lắm!”

Nhớ tới hình ảnh lần trước, Tiểu Hoa đâu còn có thể ngồi được, một bộ dạng chạy nhanh như gió, đi tới bên cạnh Ngọc Đường Xuân, trước đỡ qua thân thể hần, mặt đối mặt, nhìn hần bởi vì cổ nén mà trên dung nhan trắng xanh, đầu mồ hôi từng giọt lớn tụ lại... Tâm, thoáng chốc căng thẳng.

“Thật có lỗi...” Hần cười gượng ép, khoe miệng tựa hồ đều đã đang run run.

“Đừng nói, kìm chế chút, em đỡ anh đi vào trước .” Nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm tình, đưa thân hình cao lớn của hần đặt tại trên vai gầy yếu chính mình, bởi vì quá mức khẩn trương, ngược lại dị thường bình tĩnh, trên mặt không có biểu tình nào, cầm lấy tay Ngọc Đường Xuân lại thập phần dùng lực, tựa hồ muốn tiến vào trong thịt của hần.

Tay của Ngọc Đường Xuân phủ trên tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve, ý bảo cô thoải mái, “Đừng làm bị thương chính mình, anh sẽ đau lòng.”

Nhịn không được thiếu chút nữa bật khóc.

Móng tay của cô đích thị cào vào da thịt của hắn, mà hắn lại thương tiếc kêu cô đừng làm bị thương chính mình.

“Tiểu Xuân, anh đừng như vậy, đừng như vậy...” Người đàn ông này, quá ôn nhu, loại ôn nhu giống tấm lưới, đem cô vây khốn tầng tầng ở trong đó, không thể nào tự thoát khỏi, không thể nào thoát thân.

“Phải cần cái thuốc gì? Em nên làm chút gì? Anh nhanh lên nói cho em biết a – -” cô khản cấp giống kiến bò trên chảo nóng, cái gọi là lạnh nhạt trong khoảnh khắc vô tung vô ảnh biến mất, đâu nào còn có nửa điểm thần y khí thế, hoàn toàn giống một đứa trẻ lạc đường không tìm thấy đường trở về, không biết phải làm sao.

Trái lại Ngọc Đường Xuân, tựa như sinh mệnh đang chịu uy hiếp giống như không phải chính mình, cư nhiên còn có thể vẽ mặt mỉm cười nhìn cái cô gái muốn điên lên kia.

“Đừng nóng vội, không chết được.”

Tiểu Hoa hung hăng trừng mắt hắn, gằn từng tiếng, leng

keng hữu lực, cơ hồ là theo hàm răng lý nhí nặn đi ra, “Ngọc Đường Xuân, anh nha dám nói lại một cái chữ chết thử xem!”

Ngọc Đường Xuân nhẹ cười, khoe miệng vỡ ra, một nhánh tơ máu tràn ra ngoài.

Bộ dáng kia, giống như ai trước dự liệu, sinh cơ trong cơ thể đang ở dần dần tiêu thất (biến mất).

“Không không không không... Không...” Tiểu Hoa ngồi chồm hồm xuống, ngơ ngác nhìn mặt hấn càng ngày càng trắng xanh, đưa tay chà lau máu tươi nơi khoe miệng hấn, miệng thì thảo tự nói.

Cô sắp điên rồi, cô sắp điên rồi, cô nên làm cái gì bây giờ? Lần đầu tiên thống hận chính mình vô dụng, thống hận chính mình không giúp được hấn, thống hận chính mình chỉ có thể trơ mắt như vậy nhìn hấn chịu khổ!

Ngọc Đường Xuân cầm tay cô, biểu tình trên mặt cô đề cho hấn đau lòng.

Cô cái dạng này, hấn như thế nào nhẫn tâm nói cho cô, loại hành hạ kịch liệt này hấn đã chịu đựng hai mươi

năm, không có thuốc duy trì, không ai có thể hỗ trợ (giúp đỡ), chỉ có thể dựa vào chính mình cường bạo chịu được đau xót khoan tim rét thấu xương, dùng nghị lực cứng cỏi, để cho chính mình vượt qua gian nan thời gian này, gian nan sống tiếp.

“Em nên làm cái gì bây giờ, em nên làm cái gì, anh nói cho em biết a... Anh nói cho em biết, em tới cùng nên làm như thế nào?” Cô tình nguyện hấn thống khổ kêu to, cô tình nguyện nhìn đến hấn thống khoái kêu hô ra đau khổ của bản thân, cũng không nguyện hấn như vậy cố nén đau, đối với cô cười.

Vì cái gì muốn cười, vì cái gì muốn cười? Rõ ràng thống khổ như vậy, rõ ràng khó chịu như vậy.

“Vô dụng, Tiểu Hoa.” Hấn dơ tay, lau khô nước mắt bên má cô, thản nhiên nói, “Không ai có thể giúp anh, anh chỉ có thể dựa vào chính mình sống qua đi... Cho nên, cho nên em cái gì cũng không cần làm, cứ như vậy đợi tại bên cạnh anh là được...”

Một tiếng kêu đau đớn, vết máu nơi khóe miệng chảy ra ngày càng nhiều, đã ra ngoài dự kiến Ngọc Đường Xuân, tuy nhiên hấn biết từng đợt phát bệnh tiếp theo

đều nghiêm trọng so với lần trước, chỉ là không nghĩ tới, lần này tới cư nhiên thảm thiết như vậy, cơ hồ đã vượt qua trong phạm vi mà hắn có thể gắng gượng.

Cũng còn lại mấy tháng thời gian, chính mình... Nếu thật sự chịu đựng không tới thời gian cứu chữa, trở về trời mệt mỏi rồi.

Rõ ràng là từ nhỏ liền biết chuyện tình, đã bao nhiêu năm, tâm sớm đã vô cảm, đối thế giới này cũng không hề quyến luyến cùng không tha. Giờ xem dung nhan đã nhuốm máu đào trước mắt này lại khóc, tâm liền đau đón lợi hại. Hắn đã chưa khóc bao giờ, cư nhiên cũng sẽ đỏ hốc mắt, môi run nhè nhẹ, con ngươi điểm điểm sáng trong, “Đừng... Đừng khóc...”

Hắn không mở miệng chế giễu, mới mở miệng, nước mắt Tiểu Hoa rơi xuống càng nhiều.

Xem ra hắn, giống như tùy thời đều có thể rời bỏ cô đi.

Hắn tại thời điểm cô chật vật tới không chịu nổi cứu cô, tại thời điểm cô không có phương hướng chỉ dẫn mê mang không biết làm sao, tại thời điểm cô cần nhất hắn cấp cho cô sung ái, lại tại lúc cô trùng sinh (sống lại)

chuẩn bị một cuộc sống mới khi đó... Ngã xuống trước mặt cô.

Cô không thể nhìn hấn ngã xuống, cô phải cứu hấn, nhất định!

“Thiếu Hoa – – “

Sở Thiếu Hoa như một dạng U Linh quỷ mị, nháy mắt liền xuất hiện tại bạch trước mắt Tiểu Hoa, “Ở đây!”

Bạch Tiểu Hoa đem Ngọc Đường Xuân sắp đặt ở trên giường, vén vén hấn bởi vì mồ hôi ướt đầm ở trên trán mà thiếp đi, đối sở Thiếu Hoa nói, “Đợi không được ngày mai, đem toàn bộ đều đã chuẩn bị tốt, chúng ta hiện tại phải lập tức xuất phát.”

Sở Thiếu Hoa nhìn thoáng qua Ngọc Đường Xuân nằm ở trên giường, tuy nhiên trước đã nghe nói qua chuyện của hấn, chỉ là trước mắt hình ảnh muốn càng có lực đánh vào, bộ dáng hấp hối kia, đâu nào còn có bộ dáng tiêu sái lạnh nhạt trong ngày thường, mặt hồng độn trắng xanh giống như tùy thời đều đã có khả năng chết đi.

Trên người hấn sinh cơ dần dần tiêu thất (biến mất), trên

mặt một mảnh tử khí (giống như khí tức người chết).

Trách không được, gia chủ không làm khó hấn...

Ngọc Đường Xuân – – đã là giống như sắp chết.

Giờ phút này, Ngọc Đường Xuân bởi vì đau đớn khó nhin, đã hôn mê, chỉ là... Bệnh trạng này quá ác độc, mặc dù là ở trong hôn mê, Ngọc Đường Xuân mặt cũng bởi vì thống khổ mà nhăn lại.

Rốt cuộc là có bao nhiêu thống khổ, mới có thể đang ngủ mà cũng phải chịu đựng bị hành hạ.

Nhận được tin tức Sở Vân Hiên, Hạ Lưu Ly, Lãnh Như Phong, Diệp Đan Phượng toàn bộ lại chạy qua đây.

Bạch Tiểu Hoa không có một câu vô nghĩa, trực tiếp mở miệng nói, “Chuẩn bị tốt mà nói, chúng ta hiện tại sẽ xuất phát.”

Diệp Đan Phượng con mắt trừng lớn, bất khả tư nghị (không thể nào ngờ được) chỉ vào Ngọc Đường Xuân

trên giường, “Người, người... Vốn định mang theo hấn cùng đi?” Không làm đi, bộ dáng suy yếu kia của Ngọc Đường Xuân, tùy thời đều đã có khả năng tử điều (chết tại chỗ), có thể trải qua chịu được dọc theo đường đi nguy hiểm cùng xóc nảy sao?

Vâng ạ! một mặt trả lời vấn đề Diệp Đan Phượng, một bên đối mặt Lãnh Như Phong nói, “Như Phong, giúp em ổn định thân thể Tiểu Xuân.” Dứt lời, không để ý ánh mắt kinh ngạc mọi người, liền đem Ngọc Đường Xuân đang hôn mê chuẩn bị xuất phát.

Ai cũng không biết một giây sau sẽ phát sinh cái gì, nếu cô cứ như vậy vứt bỏ hấn một mình ra đi mà nói, cô nhất định sẽ thương tiếc cả đời.

“Cô điên rồi sao? Ngọc tiên sinh hiện tại cái dạng này, cô đem hấn cứng rắn kéo hội sẽ hại chết hấn.” Diệp Đan Phượng nóng nảy, theo ý cô, giờ phút này Bạch Tiểu Hoa đã đánh mất lý trí.

Cô bắt lấy Bạch Tiểu Hoa, lạnh lùng quát lên, “Cô không thể như vậy, mặc kệ theo phương diện kia suy xét cũng không có thể như vậy, điểm này cô phải thanh tỉnh, Tiểu Hoa!”

“Buông ra, đừng động tôi!” Bạch Tiểu Hoa thân nhiên nói, con người không có bất luận cái cảm xúc gì.

Bị ánh mắt của cô nhìn chăm chăm vào, Diệp Đan Phượng chỉ cảm thấy một làn gió thổi qua, da đầu run lên, không tự chủ được buông lỏng tay ra.

“Tôi sẽ không để cho hắc có việc gì, cho dù chết – -” chữ chữ nói năng có khí phách, trong thanh âm mang theo khí phách uy nghiêm không thể kháng cự, “Tôi cũng sẽ để cho hắc chết bên cạnh tôi.”

Không thương lượng rồi.

Càng là nữ nhân dịu dàng, nội tâm càng quật cường.

Bạch Tiểu Hoa lại càng là người nổi bật trong đó.

Vì thế, dưới tình huống Ngọc Đường Xuân đột nhiên hôn mê bất tỉnh, đoàn người Bạch Tiểu Hoa lặng lẽ bắt đầu hành động, tại ban đêm khi đó tách rời ra khỏi Thiên Long hội, đoàn người chạy đi chung trên đường không biết tên.

Mọi người ngồi trên chiếc xe xa hoa chạy trong bóng đêm tối đen, không gian lớn đầy đủ, sắp xếp mọi người bọn họ có thể nói là dư dả.

Ngọc Đường Xuân khí tức như có như không, một đường hôn mê bất tỉnh.

Mọi người trầm mặc không nói, một loại không nói gì áp lực bao phủ trong lòng trước, mọi người, giờ phút này đều là vẻ mặt ngưng trọng.

Bạch Tiểu Hoa trong lúc vô ý đụng tới tờ giấy trong túi mình, mở ra xem, không khỏi rũ mắt xuống, trầm tư trong khoảng khắc, bấm điện thoại –

Điện thoại kia một đầu, là Sở Bồi Lâm.

“Dựa theo địa chỉ tôi đưa cho cậu, cậu thay tôi đi một chuyến, chuyển lời tới người gia chủ kia, muốn chết mà nói liền chết xa một chút, vĩnh viễn đừng làm cho tôi nhìn thấy, muốn sống mà nói liền rửa cổ chờ, tôi sẽ trở về làm thịt của hắn.”

Nói xong, lưu loát cúp điện thoại.

Bên kia Sở Bồi Lâm nắm di động, mờ mịt nhìn phương xa, ngón ngang trong gió.

Diệp Đan Phượng rung mình một cái, lặng lẽ xê dịch mông, xích gần tới Sở Thiếu Hoa bên kia.

Bên cạnh người phụ nữ Bạch Tiểu Hoa hiện tại đang điên cuồng tan vỡ này, rủi ro nếu không cẩn thận đụng phải cô ấy, khẳng định sẽ có cái chết bị bùng nổ không toàn thây.

Sở Thiếu Hoa nhìn thấy phản ứng của cô ở trong mắt, khoe miệng mỉm cười, tay lớn giữ vững eo nhỏ nhắn của cô, nhẹ nhàng hơi kéo, nửa người trên của cô liền hoàn toàn tựa vào trên thân hình rắn chắc của hắn.

Mắc cỡ đỏ mặt hung hăng trừng mắt nhìn hắn, Diệp Đan Phượng ghét hất tay hắn ra, giờ giờ lên trong tay quả đấm, “Nha dám chiếm tiện nghi tôi, tôi phế đi anh a...!”

Sở Thiếu Hoa nghiêng mặt liếc cô một cái, cười nhạo một tiếng, quay đầu đi, rõ ràng lại buồn ngủ.

“Vương bát đản, xem tôi là ngu ngốc sao? Đáng giận!”
Lưu lại Diệp Đan Phượng một người ở bên kia bất mãn

lầm bầm lâu lâu.

Hai người vui cười đánh chửi nhưng lại liền giảm bớt xuống không khí áp lực trong xe, Sở Vân Hiên, Hạ Lưu Ly, Lãnh Như Phong còn có Bạch Tiểu Hoa, cũng bởi vì hai người ưỡn ẹo này mà lặng lẽ gọi lên khoe miệng.

Liền ở phía sau, Ngọc Đường Xuân vẫn trong mê man lại sâu xa mở mắt ra, đương nhiên hình ảnh xuất hiện trước mắt kia là dung nhan quen thuộc khi đó, khoe miệng không tự giác liền dương lên quét xuống độ cong xinh đẹp.

Nhẹ nhàng nhéo nhéo tay cô.

Bạch Tiểu Hoa như đang đi vào trong cõi thần tiên hoảng sợ, vừa lúc quay đầu lại, lại thấy Ngọc Đường Xuân đang hướng chính mình cười, trong kinh hỉ mang theo bất an, không biết làm sao hỏi:

“Tiểu Xuân, Anh thức dậy! Cảm giác như thế nào? Có hay không cực kỳ không thoải mái? Có hay không cảm thấy được tốt một chút? Khát không... khát? Có đói bụng không? Mặc kệ cần muốn cái gì cứ việc mở miệng!”

Ngọc Đường Xuân nhìn xem chung quanh, có chút mê hoặc. Nơi này, hẳn là trong xe.

Nhìn biểu tình mờ mịt của hắn, Bạch Tiểu Hoa đau lòng vô cùng, ấn đầu hắn tại trên bả vai mình, để cho hắn dựa vào cô, một chút cũng không muốn để cho hắn cảm thấy được mệt, “Chúng ta hiện tại đang trên đường đi Thiên Lang đảo, anh yên tâm, chúng ta nhất định sẽ tìm được biện pháp cứu anh, em thề... Cho nên, anh nhất định phải hảo hảo.”

Ngọc Đường Xuân nghĩ muốn nói cho cô, chính mình không có việc gì, thân thể chính mình cũng không thể không chế, sinh cơ trong cơ thể đang ở từ từ tiêu thất (biến mất), kia một tia sinh khí đang trong thân thể của hắn mỗi một cái lại đang biến mất, trên mặt không có tí huyết sắc (mặt trắng bệch), dần dần biến đen tuyền.

...

Không được.

Còn không được!

Bây giờ còn không thể chết được... Hắn không muốn

chết, hẳn muốn còn sống.

Đã chết nên cái gì đều không có, đã chết liền không cách nào nữa nhìn đến cô, đã chết liền không cách nào nữa cảm thụ nhiệt độ của cô, đã chết liền không cách nào nữa đi sủng ái cô.

Ngọc Đường Xuân, nếu hiện tại nói kiên trì không được, sẽ thật sự vĩnh viễn mất đi cô rồi.

Hắn dùng hết khí lực trong người, nắm chặt tay cô, tựa như một dạng hắn đang bắt lấy tương lai.

Chương 10: Phương pháp cứu trị

Sở Vân Hiên con người khép hờ, luôn luôn bình tĩnh đối mặt với sóng to gió lớn thế nhưng giờ phút này cũng vô pháp bảo trì bình tĩnh, một tay lấy Bạch Tiểu Hoa kéo sang đến một bên, chính mình còn lại là đem Ngọc Đường Xuân để nằm ngang, cánh tay cẩn thận đặt trên thân thể của hắn dò xét.

“Như thế nào?” Bị hắn đột nhiên kéo ra, Bạch Tiểu Hoa có chút bất mãn, lập tức rõ ràng được tình huống đích

thực là Sở Vân Viên kiểm tra Ngọc Đường Xuân, cũng thoải mái hơn.

Sở Vân Hiên môi đỏ mọng mím thành một đường, sắc mặt có chút khó coi, tuy nhiên Ngọc Đường Xuân đích thực là tình địch hần, hần không thể không thừa nhận, nam nhân tao nhã này khiến mọi người cảm thấy tiếc hận, rõ ràng lại có có khả năng làm một tu luyện giả tài năng vô hạn, lại bị tàn nhẫn chặt đứt, chẳng những vô pháp (không có biện pháp) đến được đỉnh phong, còn có thể tùy thời tùy chỗ chịu uy hiếp về sống chết.

Đối với một thầy thuốc mà nói, ngay cả chính mình lại không có biện pháp cứu chữa, như thế... Sinh mệnh đối với hần cũng không có ý nghĩa gì, hiện tại Ngọc Đường Xuân vẻ mặt trắng bệch, vẫn như trước cứng cỏi không chịu chịu thua, tình nguyện chịu sự khoan tim đau đớn, cũng cần phải bảo trụ một hơi.

Nguyên nhân cũng không phải vì cái gì khác, mà là vì một người phụ nữ.

Người phụ nữ tất nhiên là không cần phải nói, trong lòng mọi người đều sáng tỏ như một ngọn đèn.

Nhìn Bạch Tiểu Hoa bởi vì khuôn trương mà khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra hơi chút trắng xanh, trong lòng Sở Vân Hiên, bỗng dung sản sinh ra một phen đau đớn.

Người con gái này mình đã tính toán như lòng bàn tay sẽ một đời một kiếp che chở một người phụ nữ này, hiện giờ lại đau lòng bởi vì mất một người nam nhân khác....

Tuy biết cô không có biện pháp tiếp thu, nhưng Sở Vân Hiên tính toán không giấu diếm cô, lại càng không tính toán an ủi cô, bởi vì nói dối luôn luôn đã bị vạch trần, nói vậy, cô sẽ không chịu được kích thích lớn hơn nữa.

Lắc đầu thở dài, mang theo thiết tình bất đắc dĩ cùng tiếc hận, thân nhiên nói, “Không cứu được, sinh cơ trong cơ thể hắn còn thừa không có mấy, tùy thời đều sẽ có khả năng...”

Bạch Tiểu Hoa lạnh lùng cắt ngang của hắn nói, nói chắc như đinh đóng cột, “Ngậm miệng! Anh rõ ràng cái gì cũng không biết, dựa vào cái gì tự có kết luận? Anh có biết mới đến nay thôi, Tiểu Xuân đã trải qua bao nhiêu lần sinh tử sao? Nếu không anh ấy còn không phải một dạng sống cho tới bây giờ. Lại cách sinh nhật 28 của anh ấy vẫn còn mấy tháng, cho nên, anh ấy hiện tại tuyệt đối

sẽ không chết! Em tin tưởng anh ấy.”

Nhìn cô bởi vì tức giận mà mặt đỏ lên, Sở Vân Hiên hạ con mắt xuống, đem bi thương cảm xúc giấu vào đáy mắt, trầm mặc không nói.

Bạch Tiểu Hoa biết chính mình giọng điệu có chút quan trọng (làm quá lên), trong lòng đã sản sinh tình cảm áy náy, không khỏi xấu hổ nói, “Thật có lỗi, em quá kích động rồi.”

Sở Vân Hiên nhếch môi, lộ ra nhàn nhạt tươi cười, tinh xảo tuyệt luân trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, “Mặc kệ em làm cái gì, anh đều sẽ không trách em, cho nên, em không nhất định phải cùng anh giải thích.”

Bởi vì Ngọc Đường Xuân lại ngủ say, không khí trong xe càng trở nên càng thêm áp lực lại trở về u ám.

Diệp Đan Phượng chỉ cảm thấy quan hệ của mấy người đàn ông này cùng Tiểu Hoa quá mức phức tạp, lại nhìn thoáng qua Ngọc Đường Xuân hôn mê bất tỉnh, than thở nhẹ lắc đầu, đồng tình lờm Bạch Tiểu Hoa một cái.

Sở Thiếu Hoa vẫn nhắm mắt chợp mắt, đối với chuyện

tình chung quanh nhìn như thờ ơ, lại thủy chung vẫn duy trì trạng thái cảnh giác.

Trong lúc này, không ai nói chuyện, một mảnh trầm mặc.

Chỉ có tiếng hít thở mỏng manh lại nhiều loạn của Ngọc Đường Xuân.

Chi – –

Xe đột nhiên ngừng lại.

Hạ Lưu Ly đảm đương lái xe rốt cục nhìn không được từ trên xe nhảy xuống, tại trong ánh mắt khó hiểu mọi người, nhất thời kéo chỗ ngồi phía sau nơi cửa xe ra, chui đi vào.

“Tránh ra, nhường đường cho bản đại gia.” Một người mới chui vào mà bắt đầu âm âm ỉ ỉ, trên một gương mặt tuần tú tràn đầy không kiên nhẫn.

Bạch Tiểu Hoa không hờn giận, đưa tay ngăn hãm lại, “Không lái xe cho tốt, hiện tại là muốn nháo như thế nào?”

Hạ Lưu Ly hừ lạnh một tiếng, nhìn xuống kích động muốn bóp chết người phụ nữ này, quát lớn, “Lão tử là lái xe của em sao? Cũng không phải lái xe chuyên nghiệp, dựa vào gì để cho lão tử một người lái?”

Bạch Tiểu Hoa hèn mọn nhìn hắn một cái, bĩu môi nói với đối diện, “Như Phong, anh đổi cho hắn.”

Lãnh Như Phong gật gật đầu, từ bên người Lưu Ly nhảy vọt qua.(Ari: Anh Phong sắp làm siêu nhân được rồi)

Chỗ hắn vừa đi, vừa vắn cho Hạ Lưu Ly vừa nãy không có chỗ ngồi, hắn không nói hai lời liền nhảy tới.

Xe lại chuyển động đi tiếp.

Khoảng khắc Hạ Lưu Ly trầm tư , hai con mắt như ngọc thủy tinh kia phát ra một loại ánh sáng thâm thúy trở lại, làm cho người ta đoán không ra hắn suy nghĩ cái gì, ánh mắt của hắn nhưng vẫn không có rời khỏi quá thân thể Ngọc Đường Xuân.

Một hồi xoắn xuýt, một hồi lắc đầu, một hồi thở dài.

Bạch Tiểu Hoa càng xem hắn, càng là cảm thấy được rộn lòng, đơn giản mở miệng nói, “Hạ Thái Tử Gia, nơi này ngồi không thoải mái mà nói, phiền toái đi chỗ phía trước.”

Hạ Lưu Ly cũng không để ý lời nói của cô, mà là thật sự nhìn Ngọc Đường Xuân, thời điểm khi hắn nhìn đến sắc mặt Ngọc Đường Xuân càng ngày càng mờ, rốt cục nhất quyết, cắn răng lấy ra chủy thủ (con dao) dắt bên hông.

Ánh mắt âm âm u u kia tại trên người Ngọc Đường Xuân, phát phối thoáng qua, vẻ mặt quý dị, giống như một bộ dáng muốn ăn Ngọc Đường Xuân, hiện tại lại rút ra chủy thủ.

Này còn phải rồi.

Bạch Tiểu Hoa đồng loạt bắt được cổ tay hắn, lạnh lùng hỏi, “Anh muốn làm gì?” Nguyên bản con người kiêu mỹ dịu dàng, giờ phút này nhưng là nhiễm lên một tầng hàn mang rét thấu xương, gắt gao nhìn chăm chăm Hạ Lưu Ly.

Hạ Lưu Ly đồng dạng gắt gao nhìn chăm chăm mặt cô,

tình tế quan sát hồi lâu, rốt cục lộ ra quỷ dị cười, thần nhiên nói, “Em nghĩ rằng anh và em muốn làm cái gì?” Chỉ chỉ Ngọc Đường Xuân, châm chọc nói, “Em cảm thấy được anh sẽ đối một người sắp chết làm cái gì? Giết hẳn sao? Ha ha.”

Không biết là vì suy đoán của cô mà thương tâm, hay lại là bởi vì cách làm chính mình mà cảm thấy buồn cười.

Kia trên mặt anh tuấn như Apollon, cư nhiên lộ ra hiếm có thâm trầm cùng bất đắc dĩ.

Một bên Sở Vân Hiên thâm sâu dừng ở Hạ Lưu Ly, lộ ra như vậy thần sắc. Liên ngay cả một mực lái xe Lãnh Như Phong phía trước, cũng thông qua trong kính phản xạ mà nhìn Hạ Lưu Ly vài lần, vẫn chộp mắt sở Thiếu Hoa kinh ngạc mở con mắt, ánh mắt cũng chặt chẽ tiếp cận Hạ Lưu Ly.

Chỉ có Bạch Tiểu Hoa cùng Diệp Đan Phượng vẻ mặt mờ mịt.

Mở tay Bạch Tiểu Hoa, tại lúc biểu tình cô bỗng nhiên biến sắc, hạ xuống chủ thủ hung hăng đậm hương cổ tay của mình, nồng đậm chất lỏng màu đỏ như mực

nước, phun ra ngoài.

Đây là...

Hạ Lưu Ly lại không có công phu đi thưởng thức biểu tình đặc sắc tuyệt luân giờ phút này của Bạch Tiểu Hoa, mà là nâng cằm Ngọc Đường Xuân lên, đem toàn bộ máu nhỏ vào trong miệng hắn.

Lúc này, chuyện tình quái dị đã xảy ra, Ngọc Đường Xuân vẫn không có ý thức, môi lại chậm rãi nhuyển bắt đầu chuyển động, giống như nhỏ giọt vào trong miệng, là cái gì sơn trần hải vị.

“Làm cái gì vậy? Ai có thể giải thích cho tôi hiểu đang có chuyện gì xảy ra vậy?” Diệp Đan Phượng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại chuyện này, chấn kinh xem hình ảnh trùng kích trước mắt, kinh ngạc hỏi.

Bạch Tiểu Hoa tuy nhiên cái gì cũng chưa nói, nhưng cặp mắt linh động kia, lại uẩn chứa vô số loại tình tự cùng nghi hoặc, cũng là ngơ ngẩn nhìn Hạ Lưu Ly.

Sở Thiếu Hoa thân nhiên nói, “Sớm nghe nói Y quốc hoàng thất huyết mạch ẩn chứa sinh cơ chi khí, hôm nay

vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Hạ Lưu Ly sau khi nghe xong, nhú mày, nhếch môi, không có mở miệng, trên mặt lại lộ xuất phức tạp thần sắc, giây lát tức thì.

“Sinh cơ chi khí? Ai nha, ngươi nha liền không có thể nói rõ ràng điểm sao? Ta như thế nào liền không biết a?” Diệp Đan Phượng tóm sờ Thiếu Hoa góc áo, khẩn cấp hỏi.

Sở Vân Hiên liếc Bạch Tiểu Hoa liếc mắt một cái, tình hình gặp này hai người phụ đều là một loại ngây thơ, hảo tâm mở miệng nói, ” Kế bên đất nước lớn của Y có một quốc gia cực kỳ đặc biệt, vị trí địa lý cũng hết sức phức tạp, dễ thủ khó công, tuy tiểu quốc (nước nhỏ) này cũng là Y quốc, thế nhưng có một nguyên nhân thần bí nào đó mà ngàn năm không ngã. Nhưng chân chính để cho Y quốc đặt chân trên thế gian, là nhất tộc huyết mạch (huyết thống) hoàng thất. Nghe nói... Vài ngàn năm trước, một vị tổ tiên Hạ gia trong lúc vô tình đạt được một loại thiên tài địa bảo — Sinh cơ thủy. Không chỉ có chính mình hoàn toàn hấp thu, về sau thời điểm đột phá Thiên giai, đem một phần sinh cơ thủy trong cơ thể vì bản thân luyện hóa một phần, hòa làm một với sinh cơ

thủy. Vì vậy máu của nhất tộc huyết mạch trong hoàng thất đều đã hàm chứa sinh cơ thủy.”

“Ngọc Đường Xuân mất lộ về tử khí là vì khuyết thiếu sinh khí, mà sinh cơ trong cơ thể Hạ Lưu Ly, vừa lúc có thể bổ sung năng lượng hần cần có, cho nên... Ngọc Đường Xuân tạm thời là không chết được rồi.”

Lời nói của Sở Vân Hiên không thể nghi ngờ trở thành một trái bom, nhất thời tại trong lòng Bạch Tiểu Hoa nhắc lên cự lãng ngất trời.

Biểu tình của cô toàn bộ vừa rồi rơi vào trong mắt Sở Vân Hiên, Sở Vân Hiên tiếp theo tiếp tục mở miệng nói, “Tuy có thể bảo trụ tính mạng của hần, nhưng là không có biện pháp hoàn toàn trị tận gốc. Trải qua nhiều năm như vậy, rất nhiều huyết mạch Hạ gia đã sớm không có, sinh cơ thủy tuy nhiên vẫn tồn tại ở một số người, thế nhưng cũng đã không còn huy hoàng như năm đó nữa, cho nên... nếu mà không có máu Hạ Lưu Ly mà nói, Ngọc Đường Xuân sẽ lập tức chết, ngay bây giờ... Hiểu chưa?”

Mà sắc mặt Hạ Lưu Ly giờ phút này, sớm đã trắng xanh

đáng sợ, toàn thân bắt đầu run rẩy lên.

“Mẹ nó, Tên Ngọc Đường Xuân này sao lại cần một lượng hấp thụ lớn như vậy, máu lão tử thật sự bị phí phạm.” Vì che dấu sự không khoẻ chính mình, Hạ Lưu Ly dùng phương thức độc đáo chính mình, chậm rãi chửi bậy, hi vọng có thể bỏ qua một bên chú ý mọi người đối với chính mình.

Máu, còn đang tại từng giọt rơi, vừa vào đến miệng của Ngọc Đường Xuân, cũng rất nhanh bị hấp thụ, biến mất không thấy.

Sắc mặt Ngọc Đường Xuân dần dần trở lại dịu đi, vẻ mặt hắc khí cư nhiên tản ra, tuy nhiên sắc mặt vẫn như cũ có chút tái nhợt, nhưng tử khí đã biến mất đi bảy, tám phần, môi cũng dần dần có huyết sắc.

Trái lại Hạ Lưu Ly, khuôn mặt của hắn trắng hơn so với người chết, bộ dáng suy yếu kia so với Ngọc Đường Xuân còn khoa trương hơn.

Bạch Tiểu Hoa đồng loạt bỏ cánh tay Ngọc Đường Xuân ra, lấy ra băng gạc liền ngăn ở trên miệng vết thương, bắt đầu nhanh nhẹn băng bó lại.

Hạ Lưu Ly muốn rút tay ra, “Làm sao, máu lão tử còn không có phóng ra đầy đủ a.”

Bạch Tiểu Hoa dùng lực bóp nghiêng, Hạ Lưu Ly liền là một tiếng kêu đau đớn, “Hiện tại phóng ra đi, anh liền chờ bọn em cho đi nhặt xác anh được.” Này cũng không phải đơn giản lấy máu, đây là tại dụng sinh cơ chính mình, đi bỏ khuyết Ngọc Đường Xuân, nói cách khác, Hạ Lưu Ly đang lấy mạng hắn, đổi với Ngọc Đường Xuân.

Hạ Lưu Ly xem thế này thành thật, ngoan ngoãn tùy ý Bạch Tiểu Hoa băng bó cho mình.

“Truyền thuyết đúng là thật sự! Thế giới to lớn, quả nhiên là không gì không thể. Hạ Lưu Ly, người bí mật ra ngoài mà không có nói cho gia tộc, không sợ bị những Lão Bất Tử nhóm người nhà người chụp chết?” Không khí dịu đi không ít, Sở Vân Hiền nhàn nhạt vui đùa.

Hạ Lưu Ly không nói, mà là cúi đầu buông mắt xuống.

Bỏ ra nhiều máu quả thực nguy hiểm rất lớn, hơn nữa lại là vì cứu tình địch, trên đời này còn có người nào so với

Hạ Lưu Ly còn đàn độn hơn sao?

Mà còn làm cho hấn không thể nói gì, năm năm trước đến bây giờ năm năm sau, hấn tâm tâm niệm niệm yêu một cô gái, rốt cục lần đầu tiên bày tỏ tâm ý của mình, thế nhưng chỉ nhận được sự cảm ơn muôn vàn từ Bạch Tiểu Hoa như bạn bè- —

“Hạ Lưu Ly, cảm ơn người! Cảm ơn người... Cứu Tiểu Xuân!”

Hấn lúc ấy liền nở nụ cười, cười chua xót, cười bất đắc dĩ, cười so với khóc còn khó coi hơn.

Mẹ nó, tiếng cảm ơn đầu tiên cư nhiên là vì người đàn ông khác, Hạ Lưu Ly hấn rốt cuộc là có bao nhiêu bi thảm? !

Chương 11: Nụ hôn ly biệt

Tuy sắc mặt tốt lên rất nhiều, nhưng Ngọc Đường Xuân vẫn ngủ say như cũ không có tỉnh lại.

Thấm thoát một ngày đã qua, mặt trời chiều lặn xuống, bóng tối bắt đầu, bởi vì xung quanh chỉ là con đường nhỏ và núi rừng, vùng ngoại ô hẻo lánh đừng nói là khách sạn, đến ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy.

Đem xe dừng ở một bãi cỏ rộng, kế bên một dòng suối nhỏ bắt đầu dựng lều.

Diệp Đan Phượng được nuông chiều từ nhỏ, chưa từng ngủ ngoài trời, cho nên có vẻ rất hưng phấn, mà còn lại Bạch Tiểu Hoa quan sát địa hình. Một người đàn ông khác bắt đầu công việc bận bịu lên, bởi vì đều là công việc dùng sức, cho nên không cần con gái động tay, mà các cô lại vui vẻ thoải mái.

Lúc tất cả chuẩn bị sắp xếp, không tưởng tượng được chuyện đã xảy ra, Lãnh Như Phong vừa mới mở gương

ra, gương mặt cứng đờ, sừng sờ đứng im tại chỗ, tay giơ ở không trung thu lại cũng không được, mà không thu lại cũng không được.

“Sao thế?” Hạ Lưu Ly bởi vì mất máu quá nhiều, cho nên thân thể không khỏe, bận rộn một chút liền thở dốc, lúc này thấy thân thể Lãnh Như Phong cứng ngắc, nghi ngờ chạy tới.

Vừa mới chạy tới, anh cũng trợn tròn mắt.

Khó tin nhìn Lãnh Như Phong, hỏi: “Tiểu Bảo.... Vì sao lại ở chỗ này?”

Lãnh Như Phong lắc đầu, “Không biết, có lẽ lúc chúng ta xuất phát đã trốn vào.”

Lãnh Như Phong nhìn vẻ mặt say nòng, Tiểu Bảo ngủ không biết chết sống, bắc đẩu dĩ nói: “Nếu không nói cho cô ấy biết, chẳng lẽ cậu có thể lừa gạt được cô ấy?”

Hạ Lưu Ly nhú mày: “Tiểu Hoa nhất định sẽ phát điên.”

“Tôi vì sao phải phát điên?” Tiếng nói quý mị của Bạch Tiểu Hoa đột nhiên vang lên, kinh ngạc nhìn toàn thân

Hạ Lưu Ly cùng Lãnh Như Phong đang phát run.

Hai người xoay người, đối mặt với cô, đứng song song, chặn lại tầm mắt cô.

Nhiều mi, tò mò nhìn chằm chằm phía sau bọn họ, trong lòng hiện lên một chút bất an, “Phía sau là cái gì?”

Hạ Lưu Ly nhìn Lãnh Như Phong, Lãnh Như Phong cũng nhìn Hạ Lưu Ly, giờ phút này trong lòng hai người chỉ nghĩ đến một việc, đó là nhất định phải bảo vệ con trai của mình!

“Mau tránh ra!” Bất an trong lòng càng lớn, đều nói mẹ con liên tâm, lời này không giả một chút này, giữa mơ hồ, Bạch Tiểu Hoa cũng đoán được là cái gì, không cần phân bua đẩy hai người trước mặt này ra.

Lúc khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu của Tiểu Bảo xuất hiện trước mặt cô, cả khuôn mặt Bạch Tiểu Hoa đã tái xanh rồi.

Tiểu tử này lại còn ngủ thoải mái, hoàn toàn không nhận thấy nguy hiểm đang tới gần mình, ngược lại làm một mộng đẹp, nức cấn ngón tay của mình, nồng nhiệt. (Ari:

Haizz, bé Tiểu Bảo còn nhỏ, chị Hoa nhớ nhẹ nhàng :-D)

Bạch Tiểu Hoa hơi nhắm mắt lại, hít thở sâu một hơi, lần thứ hai trợn mắt, một ánh mắt sắc bén như lưỡi dao hiện lên, không chút lưu tình nhéo lỗ tai trắng nõn của Tiểu Bảo, rất mạnh, một tiếng hét vang lên tận mây xanh—

“A... Mẹ, con sai rồi, nhẹ một chút, đau quá.... Cứu mạng, cứu mạng.... oa oa!” Mình đang mộng đẹp, sơn hào hải vị còn chưa có ăn hết, một cái nanh vuốt liền bắt mình tỉnh lại, Tiểu Bảo thê thảm la lên, sắt mặt mẹ không phải dạng vừa, cả khuôn mặt đều đen rồi.

“A....Cha ...Cha cứu con!” Mặc kệ, chỉ cần có thể cứu nó, kêu vài tiếng cha cũng không sao cả, Tiểu Bảo hấn giọng lớn tiếng cầu cứu.

Một chiêu này đừng nói, rất hiệu quả.

Một tiếng cha, làm trái tim của ba người đàn ông như mở cờ trong bụng, vui mừng mà khóc, hận không thể đem móc ra tim gan, đâu có thể bỏ mặc con trai của mình bị ngược đãi.

Sở Vân Hiên vứt bỏ dụng cụ trong tay, cùng Hạ Lưu Ly,

Lãnh Như Phong cả ba cùng chạy vọt tới.

Tiểu Bảo thấy cứu tinh của mình đã đến, la hét càng lớn lên.

Ba người đàn ông còn chưa tiến lên, đã bị Bạch Tiểu Hoa thờ ơ nhìn một cái bước chân cũng không nhút nhích được, đứng thẳng ở một chỗ, không dám tiến lên một bước.

Tiểu Bảo xem thường nhìn ba người bọn họ.

Lại còn trông mong bọn họ cứu mình sao, không nghĩ tới cả ba người đàn ông này cũng không bằng mình, thôi, mẹ thường nói câu cầu người không bằng cầu mình, thời khắc quan trọng quả nhiên bản thân mình cũng đáng tin hơn.

“Mẹ—” Giơ lên vẻ đáng yêu siêu cấp tươi cười ngọt ngào, Tiểu Bảo khôn ngoan cọ vào cái tay đang vịn lỗ tai mình, giống như một con chó con đang lấy lòng.

Bạch Tiểu Hoa hừ lạnh, kéo nó từ trong gương ra ngoài, ném xuống đất, “Đừng kêu tôi là mẹ, tôi không phải mẹ con.”

Tiểu Bảo vừa nghe những lời này, biết mẹ mình đang rất nóng, đâu còn dám cười đùa cợt nhả, nếu tiếp tục như vậy, nhất định mẹ sẽ ném nó trở về, vì thế chủ động cúi đầu chịu sai, khoanh hai tay lại phía sau—

“Mẹ, Tiểu Bảo sai rồi, xin lỗi.”

“Con nói lại xem một chút, con đã làm sai cái gì?”

“Tiểu Bảo không nên lén lút trốn ở sau rương hành lý, cũng không nên gạt mẹ, Tiểu Bảo biết sai rồi, mẹ đừng không cần Tiểu Bảo!”

Nhìn đôi mắt nó tràn đầy nước đến tội nghiệp đang nhìn mình, Bạch Tiểu Hoa voi con giận, tóm lại là miếng thịt trên người mình rơi xuống, có lý nào không đau lòng.

Thở dài một hơi, ngồi xồm xuống, tay xoa cái lỗ tai nhỏ mình vừa mới vặn, ôn nhu nói: “Đau không?”

Tiểu Bảo híp mắt. hưởng thụ sự vuốt ve của mẹ, thỏa mãn lắc đầu, “Không đau!”

Đánh nhẹ một cái lên chóp mũi nói, Bạch Tiểu Hoa cười

nhẹ, “Làm bộ này, làm nũng cũng vô dụng, ngày mai trời vừa sáng, sẽ đưa con trở về.”

Tiểu Bảo vừa nghe, nhất thời nóng nảy, nắm chắc tay mẹ, trên vẻ mặt non nớt tràn đầy ý muốn, “Không được, con muốn cùng một chỗ với mẹ, con không quay về! Cầu xin mẹ, để cho con cùng đi với mẹ, Tiểu Bảo thề, Tiểu Bảo nhất định sẽ cực kỳ ngoan ngoãn, đi mà mẹ...”

Bạch Tiểu Hoa không chút nghĩ ngợi, trực tiếp cự tuyệt, “Không được, quá nguy hiểm, con phải trở về.”

Tiểu Bảo bắt đầu khóc lóc om sòm, dù sao liều mạng, trực tiếp liền té nằm trên đất, “Không quay về, mẹ nếu muốn đuổi Tiểu Bảo đi, liền đánh Tiểu Bảo đến chết đi!”

“Con...” Thiếu chút nữa bị lời nói của nó làm cho thổ huyết, thật muốn tán chết đứa nhỏ này, rõ ràng chỉ là một đứa bé năm tuổi, động tới là có thể nói ra những lời đáng đánh đòn như vậy sao?

Thật không biết cuối cùng đứa nhỏ này giống ai!

Lúc này, Sở Vân hiên cũng bắt đầu đi lại giảng hòa, thừa dịp lúc này Bạch Tiểu Hoa thả lỏng, khuyên nhủ, “Đề

cho nó ở lại đi, nếu ngày mai đưa nó trở về, khó tránh sẽ dẫn đến chuyện phiền phức ở hội.”

Hạ Lưu Ly cũng mở miệng nói, “Chúng ta nhiều người như vậy nếu như ngay cả đứa bé đều không bảo vệ được, cũng không cần đi Thiên Lang đảo rồi.”

Lãnh Như Phong gật đầu, “Tiểu Bảo đi cùng với chúng ta, có lẽ càng an toàn hơn cũng không chừng.”

Nhìn vẻ mặt hi vọng của Tiểu Bảo, cùng vẻ mặt kiên định của ba người đàn ông kia, Bạch Tiểu Hoa lại cảm thấy được đầu đầu, lại vẫn bất đắc dĩ gật đầu đồng ý, “Quên đi, tôi đồng ý là được.”

Vừa dứt lời, tiểu Bảo liền bắt đầu lớn tiếng cười vui mừng, ôm cổ chân Bạch Tiểu Hoa, vui vẻ cười nói, “Con biết mẹ sẽ không nỡ rời xa Tiểu Bảo, tiểu Bảo yêu nhất mẹ, về sau có ta ở đây, ta tuyệt đối không để cho có tiếp cận mẹ!”

Dứt lời, ánh mắt nhìn thẳng vào trên người Sở Vân Hiên, Hạ Lưu Ly cùng Lãnh Như Phong .

Trải qua khoảng thời gian ở chung, tuy Tiểu Bảo còn nhỏ

tuổi nhưng không minh, vừa suy nghĩ cũng biết, bất kể cha nó là ai, không hề nghi ngờ, nó đều kế thừa gien hoàn mỹ. Không chỉ có chỉ số thông minh, tính cả tình thương cũng rất xuất sắc, lúc đầu quả thật muốn một người cha, mà lại xuất hiện nhiều như vậy, ham muốn chiếm hữu tăng lên tự nhiên Tiểu Bảo cũng sẽ không ngốc đem tặng mẹ cho những người đàn ông này.

Huống hồ, còn không biết ai là cha nó, nếu mấy người này đều không phải, nói như vậy không phải là tiện nghi cho bọn họ sao? Tóm lại, những người này cần phải nghiên cứu thêm, cho nên, hiện tại phải do nó tới bảo vệ mẹ, kiên quyết không cho bất cứ một người đàn ông nào đến cạnh mẹ.

Ba người Sở Vân Hiên, Hạ Lưu Ly cùng Lãnh Như Phong, chỉ cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua toàn thân, trong lòng đóng băng.

Có lòng tốt giúp đưa bé này, bây giờ lại qua cầu rút ván rồi.

Diệp Đan Phượng mỗi lần nhìn thấy tiểu Bảo, toàn thân đã sợ hãi, dù sao lần đầu tiên gặp mang đến sức ảnh hưởng quá lớn cho cô, một đứa bé năm tuổi làm sao có

được một loại sát khí làm người ta sờn gai ốc như vậy, hơn nữa còn treo một nụ cười hồn nhiên ngây thơ nhìn mình, đoán chừng bị bán đứng còn phải giúp đứa bé này kiếm tiền!

Lớn lên sẽ như thế nào, quả thực chính là một tên Đại Ma Vương thôi!

Nhưng mà không thể không nói, Tiểu Bảo đã đến, làm cho không khí buồn rầu không vui với áp lực liền trở nên bùng sáng trong nháy mắt, tiếng cười cũng nhiều hơn.

Tiểu Hoa ban đầu còn băng khoản giờ cũng hoàn toàn thoải mái, đem Tiểu Bảo ôm vào trong ngực, nhưng mà trong lòng ăn tâm không ít. Quả thật chính cô cũng hiểu rõ, không phải để lại Tiểu Bảo ở tổng bộ sẽ an toàn, có lẽ chỉ có bản thân lúc nào cũng có thể nhìn thấy nó, đối với cô mà nói cũng là an ủi lớn nhất rồi!

Ban đêm lặng lẽ trôi qua, ngày hôm sau, ánh nắng tươi sáng, gió nhẹ thổi vào mặt, trên sơn đạo tràn đầy cỏ xanh cùng hoa dại, giản dị thơm mát không khí khiến người ta vui vẻ thoải mái, tâm tình thật tốt.

Lộ trình tiếp tục, dựa theo tọa độ trên bản đồ, là khu

vực Đông Nam xa xôi.

Thấm thoát một tuần trôi qua, trong lúc này trên cơ bản là bình an vô sự, cũng không có gì lạ thường, lúc này Ngọc Đường Xuân cũng tỉnh được vài lần, tình hình nhìn qua không tệ, không khí cũng khôi phục cực kỳ tốt, không bao lâu là có thể khôi phục trạng thái khỏe mạnh.

Hôm nay, vẫn như cũ là không ngừng đi tiếp, điện thoại Hạ Lư Ly đột nhiên vang lên, nhìn thoáng qua số điện thoại, không kiên nhẫn nhìn lại đôi mày xinh đẹp, cúp điện thoại, con mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Qua vài giây sau, tiếng chuông lại vang lên, giống như cùng dây dưa với Hạ Lư Ly, anh không tiếp, có thể tiếng chuông sẽ tiếp tục vang lên vang, không ngừng vang, hoàn toàn không có ý muốn ngưng.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người anh ta, càng không ngừng trêu chọc để anh buồn bực, nắm đi động tính ném ra ngoài cửa sổ—

“Nhận đi, đừng nháo!” con mắt Bạch Tiểu Hoa bình tĩnh như nước, khóe môi nhếch lên cười nhợt nhạt, bộ dáng

rất dịu dàng lạnh nhạt, dễ dàng làm cảm xúc đang bạo phát của Hạ Lưu Ly hạ nhiệt.

Vừa lúc điện thoại lại vang lên, Hạ Lưu Ly do dự một chút, ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Hoa, đã thấy cô nghiêng đầu đi, một bộ dáng tự nhiên đặc ý.

Vẫn nhấn chấp nhận cuộc gọi, “Nghe!”

Bên kia không biết nói cái gì, sắc mặt hạ Lưu Ly đột nhiên thay đổi, hết sức khó coi, gân xanh trên nổi lên, nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải có người ngoài ở đây, có khả năng anh đã nổi trận lôi đình rồi.

“Cậu nói chính là sự thật?”

Có thể là đã lấy được đáp án khẳng định , sắc mặt hạ Lưu Ly càng ngày càng đen, tiếng thở dốc càng lớn, buông rơi tay bên người, gắt gao nắm chặt thành quyền, cánh tay kia cầm điện thoại, run rẩy. Loại này run rẩy này không phải sợ hãi, cũng không phải kích động, mà là phẫn nộ.

Khuôn mặt hoàn mỹ tuần tú sớm đã trở nên vặn vẹo vì phẫn nộ, vô cùng hung dữ .

“Tôi biết rồi!” Ngăn chặn tức giận, bình tĩnh cúp điện thoại, im lặng không nói.

Mọi người hình như có thể hiểu được, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, cho nên, lúc này phải tin tưởng với nhau thật tốt, ngàn vạn lần không thể hỏi nhiều, nếu cần phải trợ giúp, trực tiếp mở miệng, nghĩa bất dung từ.

Ước chừng qua nửa tiếng sau, Hạ Lưu Ly vẫn im lặng bỗng dưng ngẩng đầu, ngơ ngẩn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Bạch Tiểu Hoa, mở miệng nói, “Dừng xe!”

Bạch Tiểu Hoa chớp mắt , nhàn nhạt mở miệng nói, “Không cần giải thích, đi thôi.”

Hạ Lưu Ly đang muốn mở miệng bị lời của cô làm nghẹn lại, đành phải rầu rĩ nói, ”Đảo Thiên Lang, tôi đi không được, thật có lỗi – “

Sở Vân hiên liếc xéo anh một cái, môi đỏ mọng khẽ mở, “Hoàng thất bên kia xảy ra chuyện sao?”

Hạ Lưu Ly gật đầu, biểu tình có chút rồi lên, “Chờ tôi giải quyết xong, sẽ đến gặp các cậu.”

“Nghiêm trọng không?”

Hạ Lưu Ly lắc đầu, hơi chút không thoải mái nói,
“Không có việc gì, chẳng qua nhất định phải để tôi ra mặt mà thôi.”

Mọi người không nói, im lặng đã hiểu, đại trượng phu có thể làm thì không thể nói không, nếu đến cả người nhà của mình cũng vứt đi không để ý đến, cũng xem như không phải đàn ông rồi.

Sau cùng liếc nhìn Bạch Tiểu Hoa một cái, xoay người liền bước nhanh rời đi, cũng không đi đến vài bước, mạnh mẽ xoay người lại, chạy như bay về phía Bạch Tiểu Hoa, gắt gao ôm cổ cô.

Nhìn đôi môi đỏ mọng của cô gằn trong gang tấc, cuối cùng nhịn không được, hung hăng hôn lên.

Triền miên đa tình, gắt gao quán lấy một chỗ.

Nụ hôn của anh vừa nhanh lại vừa mạnh, giống như con người anh, nhiệt tình mà điên cuồng, thiếu chút nữa Bạch Tiểu Hoa chống đỡ không được.

Chỉ là cái hôn này cũng không giữ được bao lâu, vài giây ngắn ngủn liền tách ra, hai tay Hạ Lư Ly nựng mặt nàng, trong ánh mắt cô đang mờ lung, lời nói nhẹ nhàng hiếm có, “Nụ hôn may mắn, em nhất định sẽ mang vận may cho tôi !”

Dứt lời, buông cô ra.

Lần này là rời đi thật sự, cũng không quay đầu lại.

Nước Y gặp phải đại nạn, có khả năng sẽ bị diệt quốc. Mà Đạo Hỏa Tuyền, là vì năm năm trước Hạ Lư Ly từ chối lời mời kết thông gia của nước láng giềng . Vì vậy năm năm nay, nước láng giềng bị từ chối liên tiếp, cuối cùng then quá thành giận, mang theo tức giận cùng dã tâm, tấn công nước Y

“Tôi tuyệt đối sẽ không tha cho các người!” Một bên chạy về thân tộc , một bên ngầm thề, chỉ cần gây thương hại đến nhân dân của anh, chỉ cần muốn trở ngại tình yêu của anh, mặc kệ người ngăn cản phía trước là ai, anh đều sẽ không bỏ qua! Anh thề – –

Chương 12: Hắc là người đàn ông của Lý Văn San ta

Có người đang theo dõi, thậm chí không chỉ có một người.

“Tin tức bị lộ rồi.” Ngọc Đường Xuân thản nhiên nói giống như đã sớm dự liệu trước, chỉ là hắc không ngờ bọn hắc giấu kín tin tức như thế vậy mà mới có vài ngày hành tung đã bị bại lộ rồi.

“Người của Lý gia đúng là không nhìn được mà xuất thủ, thế nhưng khí tức này... hắc không phải là thế gian còn có cao thủ ẩn tàng.” Sở Văn Hiên nhếch môi cười lạnh, khuôn mặt tuyệt sắc xinh đẹp lộ ra một tia sát khí, mắt phượng hẹp dài lóe lên hàn mang.

“Là Lý Văn San sao? Hắc, đối với cô nàng nào tàn này ta vẫn còn có chút hứng thú, nghe nói nàng là thành viên trẻ tuổi có võ công giỏi nhất Lý Gia, thật muốn cùng nàng luận bàn một chút, ha ha!” Diệp Đan Phượng nhếch miệng cười lộ ra hàm răng trắng đều, cô rõ ràng là một mỹ nữ nhưng lại làm những hành động không chút nào để ý đến hình tượng, tùy tiện vắt chéo hai

chân, khí thể kia thật giống phụ nữ lưu manh, có thể nói cô với Bạch Tiểu Hoa đều cùng một dạng người đúng là không sai.

Một bên Sở Thiếu Hoa sủng nịch nhìn cô cười cười, mặt mày cong lên, coi bộ rất hài lòng với hình tượng hiện tại của Diệp Đan Phượng.

Gần mực thì đen. (=,*=)

Bọn họ và Bạch Tiểu Hoa ngây ngốc một chỗ cũng đã lâu, bất tri bất giác không biết từ lúc nào cô ngồi ở giữa cũng bị lây bệnh theo. Như vậy cũng chẳng phiền hà gì, ít ra mười mấy năm trước so với hiện tại Diệp Đan Phượng cũng trở nên tự do vui vẻ.

“ Tiếp tục đi, mặc kệ bọn họ.” Bạch Tiểu Hoa thản nhiên nói.

Cô thật muốn nhìn một chút rốt cuộc có bao nhiêu người trong lòng có quỷ kế.

Xe vẫn không nhanh không chậm tiếp tục di chuyển, khí tức hỗn tạp xung quanh vẫn xuất hiện có như không nhưng vẫn không gián đoạn bọn hắn, vẫn còn người tiếp

tục theo dõi bọn hủn.

Dựa theo trên bản đồ chỉ dẫn thì trạm tiếp theo sẽ là Nguyệt Lạc Trấn.

Một trấn nhỏ chưa từng nghe nói qua, rốt cuộc có tồn tại hay không thì đáp án vẫn đang chờ trước mắt.

Lãnh Như Phong đột nhiên mở miệng nói: “Lý gia hủn không có tiết lộ tin tức, hủn là Lý Văn San tự ý hành động.”

Bạch Tiểu Hoa nhú mày, lẩm bẩm nói “ Lý Văn San không phải là đồ ngốc, bên chúng ta có Sở Vân Hiên địa giai cao thủ tọa trấn, cô ta sẽ không có gan to đến mức mà một mình hành động, từ khi Lý gia phát triển đến nay số lượng tu luyện giả cũng bằng một bàn tay, những khí tức đằng sau này rõ ràng đều từ Huyền giai trở lên, thế... chẳng lẽ Lý Văn San đơn độc hành động...còn mời những người ở gia tộc khác giúp đỡ, Lý Văn San rốt cuộc muốn làm gì?”

Chỉ có mỗi Ngọc Đường Xuân vẫn chưa mở miệng, lẳng lặng ngồi một chỗ, sắc mặt lạnh nhạt không nhìn ra cảm xúc. Dọc đường đi, từng hàng bóng cây Bách Thụ hạ

xuống rèm che, chiếu qua cửa sổ rồi rơi lên người Ngọc Đường Xuân.

Chỉ có Diệp Đan Phượng ngẫu nhiên nhìn hàng mi buông xuống của Ngọc Đường Xuân trong lòng không khỏi kinh ngạc, một tia hàn quang mang rét thấu xương lóe lên rồi biến mất rất nhanh như chưa từng tồn tại .

“Làm sao vậy?” nhận thấy cô có gì đó bất thường, Sở Thiếu Hoa vốn đang nghỉ ngơi nhàn nhạt hỏi.

Diệp Đan Phượng liếc nhìn Ngọc Đường Xuân một cái, bình thường hẳn vẫn một mực tĩnh tọa chẳng lẽ là cô nhìn nhầm, vì thế lắc đầu nói “Không có gì.”

Sở Thiếu Hoa nói “ Vừa mới nói tả, người mà Lý Văn San thiết tha bám lấy rốt cuộc là ai? Sao tự nhiên một lát sau lại nói không có gì chứ?”

Bị hấn đả kích một trận như vậy, Diệp Đan Phượng nghi hoặc trong lòng cũng lập tức biến mất, không phục nhìn Sở Thiếu Hoa một cái “Phi! Người nào đó khản trương rồi hả? Đừng có mà làm cho lão nương tức giận người, cẩn thận lão nương rút lưỡi của ngươi đấy.”

Sở Thiếu Hoa nhú mày, dung nhan tuấn mỹ lộ ra một tia không vui “ Chú ý thân phận của ngươi, Diệp gia Đại tiểu thư từ lúc nào đã biến thành lưu manh rồi hả?” Tuy hắn không phản đối việc cô tự do náo động nhưng không có nghĩa là hắn cho phép cô nói lời thô tục cùng khóc lóc om sòm.

Diệp Đan Phượng đắc ý nâng cằm nhỏ lên, trừng mắt nhìn hắn khinh bỉ “ Mẹ kiếp ngươi Sở Thiếu Hoa, ta là người lịch sự a, ngươi nói ngươi yêu thích loại tiểu thư dã man tùy hứng. Hiện tại, ta cũng tính là tự do thoải mái thì ngươi lại trình bày xuất thân của ta ra mà nói chuyện, aizz ta nói cho ngươi biết, có phải ngươi ăn no không có việc gì làm cho nên mới quay sang châm chọc ta hay không a! Ngươi nói rõ đi, ngươi có phải xem ta đặc biệt không vừa mắt không? Ta nói cho ngươi hay kỳ thật bốn tiểu thư ta nhìn ngươi cũng không vừa mắt đâu, thậm chí còn cách đây rất lâu nữa cơ...”

Sở Thiếu Hoa khước miệng co giật, gân xanh trên trán nổi lên khễ run rẩy cũng không nói gì thêm, quay đầu nhìn ra ngoài của sổ ngắm phong cảnh, mắt điếc tai ngơ.

Mọi người nhất trí đều quăng cho hắn ánh mắt đồng tình, thay hắn vì con đường phía trước mà cảm thấy tiếc

hận, thật uổng cho một thanh niên tốt, không may lại gặp phải một tiểu oa nhi tự phụ.

Không như dự đoán không khí khẩn trương, trong xe cũng vì chuyện của Diệp Đan Phượng mà trở nên ảm áp, không thèm quan tâm đến mấy người theo dõi đang ở phía sau.

“Queo trái, không cần quan tâm mục đích của bọn họ rồi cuộc là gì, lộ trình đến Thiên Lang Đảo nhất định không để cho bọn họ biết, cứ dẫn bọn họ đi vòng vòng khắp nơi, Huyền gia cao thủ thể lực cũng không tệ lắm, cứ để cho bọn họ tản bộ đi.”

Sở Văn Hiến một bộ dáng mừng rỡ tự tại, quay đầu lại phía sau nhìn, tuyệt sắc dung nhan mà nở một nụ cười, một bộ dáng xem diễn đáng đánh đòn.

Dường như ông trời đứng ở phe bọn hắn, núi rừng tự nhiên sương mù bay lượn, càng đi vào trong sương mù lại càng dày.

Đúng là cơ hội tốt để bỏ lại bọn người phía sau.

“Nhu Phong!”

“Được!”

Có thể thấy tuyến thủ đua xe chuyên nghiệp Lãnh Như Phong mạnh mẽ nhấn ga một cái, màn trình diễn chỉ xuất hiện trên truyền hình lúc này lại thực hiện rõ mồn một.

Bạch Tiểu Hoa cùng Diệp Đan Phượng hai người rất cuộc vẫn chỉ là nữ nhân, trước cái loại kích thích khủng bố này cũng không khỏi cùng hện mà thét chói tai không ngừng.

Trái lại Tiểu Bảo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn biểu tình hưng phấn tươi cười, vui vẻ hoa tay múa chân vui sướng “thật vui nha, cũng giống như cảm giác khi ngồi Yun-night Speed , quá kích thích, thực có ý tứ mà... Như Phong thúc thúc nhanh lên, nhanh lên nha.”

Bạch Tiểu Hoa một chiêu che miệng nhỏ của nhóc, tiểu tổ tông của cô a, lẽ nào hấn sợ mệnh của mẹ hấn quá dài sao?

Diệp Đan Phượng nhìn vào ánh mắt của Tiểu Bảo, càng nhìn càng thấy giống ác ma, đứa nhỏ này trưởng thành

có khi nào gây ra đại họa ngàn năm không nha.

Ai mà thèm quản cái loại xe này có giống cái xe Yun-night Speed gì đó hay không? Riêng con ngựa này nó cũng quá cường hãn rồi.

Xe sau khi đi được một quãng thời gian rốt cuộc cuối cùng cũng chạy ra khỏi sương lâm, một lần nữa trở về con đường quốc quốc lộ.

“Hả? Tại sao lại chỉ có như thế? Có thể hay không tiếp tục nha?” Tiểu Bảo chớp đôi mắt đen như bảo thạch, một bộ dáng coi bộ còn chưa tận hứng.

“Không thể!” Bạch Tiểu Hoa cùng Diệp Đan Phượng đồng thời dùng ánh mắt giết người nhìn về phía bé, hung tợn giận dữ hết.

“Cắt! cái gì không thể liên không có thể, hai người còn không bằng tiểu hài tử năm tuổi ta, mặt không biết xấu hổ mà!” Nhóc quý Tiểu Bảo cũng không phải không nhìn ra mẹ mình và Diệp a di hai người sợ hãi, khuôn mặt đắc ý khinh khinh.

Diệp Đan Phượng thật muốn đem tiểu quý này hung

hăng chà đạp một trận, nhưng nàng cũng không dám, dù sao nàng cũng không phải là mẫu thân của hài tử này.

Bạch Tiểu Hoa thật muốn đem hắc nhét vào trong bụng một lần nữa, tự nhiên sao nàng lại sinh ra một hài tử không một chút nhân tính thế này a?

Chi...

Xe đột nhiên phang gấp một cái, thanh âm chói tai từ lớp xe vang lên, núi rừng yên tĩnh vang lên tiếng vọng.

“Chia binh làm hai đường, đầu óc Lý Văn San vẫn còn rất tốt đấy chứ!”

Một đạo bóng dáng nhỏ bé mảnh mai đứng lặng cách đó không xa, thân hình của cô ta mảnh mai nhưng lại không tia nhu nhược ngược lại xem ra còn thập phần khỏe mạnh, luyện võ trường kỳ quả nhiên không giống người thường.

Bạch Tiểu Hoa nhìn Diệp Đan Phượng đứng bên cạnh cũng thập phần mảnh mai, toàn thân tản ra khí tức mạnh mẽ. Lại nhìn sang chính mình, nhỏ mảnh vẫn là nhỏ mảnh, cái vóc dáng còn chưa cao tới 1m6 cùng làn da

trắng nõn nà gần như trong suốt, nhìn thế nào cũng giống bộ dáng Biên nhi, nhu nhược đến nỗi chỉ cần người ta bóp nghiêng thì liền bể vỡ.

Đem Tiểu Bảo ngồi bên người Ngọc Đường Xuân, Bạch Tiểu Hoa ôn nhu nói “Tiểu Bảo phải ngoan ngoãn ngồi cạnh Xuân thúc thúc nhé! Tiểu Xuân, ngươi không được ra ngoài, nhất định phải chăm sóc Tiểu Bảo đấy.”

Nói xong, liền cùng đám người Sở Văn Hiên đồng thời bước ra ngoài.

Lúc này mới phát hiện bên cạnh Lý Văn San vẫn còn một người, đại khái thân cao 1m8, toàn thân tản ra khí chất hưu nhân (nhàn hạ), ngũ quan đoan chính, khí thế hùng hậu, tạo ra cho người khác cảm giác trầm ổn bình tĩnh.

“Sao lại là hắn?” Lãnh Như Phong kinh ngạc nói.

“Như Phong, ngươi biết người này sao?” Bạch Tiểu Hoa hỏi.

Lãnh Như Phong gật đầu, chậm rãi nói “Người này tên Tống Dẫn, là cao thủ ẩn tàng của Tống gia.”

Cao thủ ẩn tàng của Tống gia? Trong đầu nàng không khỏi hiện ra gương mặt của Tống Uyển cùng Tống Tử Tề.

“Thế lực sau lưng Lý gia không ngờ lại là Tống gia?”
Bạch Tiểu Hoa lẩm bẩm nói.

“Cũng không chắc, có lẽ Lý gia cùng Tống gia chỉ có giao tình thôi, dù sao thì trước khi nàng xuất hiện Lý gia chẳng qua chỉ là một phú hào, kết gia một vài Đại Thế Gia cũng là chuyện bình thường.” Sở Văn Hiên nói xong đôi mắt như hữu tâm hay vô ý mà ánh mắt hơi lờm vào bên trong xe.

Nơi đó có Ngọc Đường Xuân.

Ngăn cách tầng thủy tinh hần cũng không nhìn rõ vẻ mặt của tên đó lúc này.

Ánh mắt Bạch Tiểu Hoa lúc này đều đã đặt vào Tống Duẫn đang đứng sau lưng Lý Văn San nên hoàn toàn không phát hiện hành động thiếu tự nhiên của Sở Văn Hiên.

Mà Sở Văn hiên suy đoán hoàn toàn chính xác, Tống gia quả thật cùng Lý gia có giao tình nhưng tuyệt không phải cái gì giao tình lớn, chỉ là Tống Duẫn có sinh ý thường cùng Lý gia lui tới cho nên Tống gia hoàn toàn không biết chuyện. Cầm Lý gia chỗ tốt, Tống Duẫn tự nhiên không thể cự tuyệt khi Lý Văn San xin giúp đỡ, còn đối Thế Tục Giới Thiên Long Hội cùng sát thủ đệ nhất bang Lãnh Như Phong hẳn cũng chẳng để vào mắt.

“Cao nhân ẩn tàng một mình xuống núi, ta thấy cũng tương đương tò mò, không ngờ tới lại gặp được một vị Địa giai cao thủ, thật sự là khiến ta cảm thấy kinh ngạc, lá gan Tống gia từ khi nào đã biến lớn như vậy, cự nhiên không để ý đến lệnh cấm chế, dám đưa một tay vào việc của thế tục giới này.” Sở Văn Hiên trong lòng thất kinh, Tống Duẫn này thực lực đích xác không nhìn ra sâu cạn, như vậy sự lực sợ rằng còn cao hơn hẳn, thực lực đã vượt qua Địa cấp sơ kỳ, ít nhất cũng là thực lực địa cấp trung kỳ.

Lần này không dễ dàng giải quyết một chút nào, tuy nói bên hắn có ba huyền gia cao thủ, nhưng rốt cuộc địa giai cùng huyền giai hoàn toàn cũng không phải là cùng một đẳng cấp, hướng chi thực lực Tống Duẫn này còn cao hơn mình, lại thêm vào bọn hắn bên này còn có hai

người Tiểu Hoa cùng Tiểu Bảo. Nếu như mấy người bọn họ cùng tập kích may ra còn có thể đối kháng với Tổng Duẫn, nhưng bên cạnh lại còn thêm Lý Vân San như hỗ rình mỗi chờ đợi cơ hội.

Lúc này, Tổng Duẫn một bộ dạng không coi ai ra gì, kiêu ngạo nói “ẩn tàng cao thủ thế gia quả thật không thể tùy ý vi phạm để đi đến thế tục giới, còn Tổng duẫn ta chẳng qua chỉ là xuất hành làm việc, không hề nhúng tay vào việc thế sự.”

Sở Văn Hiên cười lạnh.

Thật là vô sỉ, đẩy một cái thì đã không còn trách nhiệm, muốn truy hấn thì hấn cũng có thể quăng đi sạch sẽ, nhờ Lý Văn San thì hấn nhất định sẽ thoát tội, mà bọn hấn và những người này... chính là những người chết không thể mở miệng nói chuyện..

Hắn nghĩ nếu Tổng Tuẫn ở chỗ này diệt sát bọn họ!

Trong lúc này, Lý Văn San đột nhiên mở miệng, ánh mắt đảo sang trên thân bọn họ sau cùng lại hướng mắt nhìn đến bên trong xe, nhìn qua bức thủy tinh ngăn cách mà quan sát tình thế.

“Đừng có xem thường ta, ta không muốn làm khó các người, ta chỉ muốn tìm một người thôi!”

Bạch Tiểu Hoa hừ lạnh, thản nhiên nói “Theo dõi, mai phục, thậm chí còn mồi cao thủ đến để chặn đường bọn ta, như thế này không gọi là khi dễ, thì cái nào gọi là khi dễ?”

Lý Văn San di chuyển ánh mắt nhìn trên người Bạch Tiểu Hoa, vốn khuôn mặt bình tĩnh lúc trước bỗng trở nên vằn vẹo hung dữ, một bộ muốn ăn ăn sạch người kia, trong con người mang theo chút ganh tỵ cùng không cam lòng, nhìn chằm chằm dung nhan thanh lệ thoát tục kia mà nghiền răng nghiền lợi

Bạch Tiểu Hoa...

Lại là nữ nhân này!

Cô hận không thể giết chết cô ta ngay lập tức!

” Người câm miệng cho ta ! Nếu không người thứ nhất ta giết chính là ngươi! “

Bạch Tiểu Hoa sắc mặt bình tĩnh, hai tay buông xuống dưới lạng lẽ nắm chặt lại.

Cô cũng tự hiểu, Sở Văn Hiến không dám tiến công mà chỉ mở miệng nói, một Sở Văn Hiến không chút tự tin đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy, đoán chắc Tống Duẫn trước mặt võ công rất lợi hại.

Nếu chọc Lý Văn San tức giận thì cái thứ nữ nhân điên cuồng này sẽ làm hành động độc ác gì, bản thân cô cũng không biết, vì mọi người, cô phải nhẫn nhịn.

Lấy ánh mắt khinh bỉ nhìn Bạch Tiểu Hoa một cái Lý Văn San hung hãn ngạo mạn bước từng bước nặng nề chậm rãi tiếp cận bọn họ.

Thời điểm đứng trước mặt bọn họ, ả nhếch môi cười lạnh, khi đi qua bên cạnh Bạch Tiểu Hoa thì tại bên tai khẽ cười ” Đừng khẩn trương quá, mục tiêu của ta không phải vì Thiên Lang Đảo mà tìm các người gây phiền toái, mục tiêu cũng không phải là người, mục tiêu của ta... ” ánh mắt lướt qua Bạch Tiểu Hoa chậm rãi nhìn bóng dáng đang ngồi trong toa xe kia.

” Mục tiêu của ta chính là người đàn ông đang ngồi

trong xe kia. “

Toàn thân Bạch Tiểu Hoa chấn động.

” Chính là Ngọc Đường Xuân ! ” Lý Văn San bá đạo nói

” Hắn chính là người đàn ông của Lý Văn San ta... “

Chương 13: Kinh hiện Tiểu Chính Thái

Anh nếu là Lý Văn San cô, Bạch Tiểu Hoa này tính là cái gì? Trước đó vài ngày nếu không phải Tiểu Bảo gây rối, Đường Xuân đã sớm người của Bạch Tiểu Hoa cô rồi, Lý Văn San cô tính cái gì vậy? Chẳng biết tại sao chạy đến, mở miệng liền tuyên bố quyền sở hữu của mình, thực coi mình như nhân vật chính, đến Ngọc Đường Xuân cũng muốn lây—

Đáng tiếc, Bạch Tiểu Hoa không vui, không có nghĩa là mọi người không vui, ví như... Sở Vân Hiên.

Sở Yêu nghiệt cười mê người, hoàn toàn cười run rẩy hết cả người, mắt phượng dài nheo lại, cong cong rất đẹp mắt, giống như ánh trăng lưỡi liềm ban đêm.

Lãnh Như Phong vẫn như trước không biểu cảm, chính là hơi liếc nhìn Sở Vân Hiên một chút, liền di chuyển ánh mắt.

Có lẽ là ánh mắt của Lý Vân San nóng bỏng quá mức, xuyên thấu qua cửa sổ xe, đến Tiểu Bảo đều nhận thấy được.

Tò mò quay đầu nhìn khuôn mặt lạnh bên cạnh, giữa mắt Ngọc Đường Xuân lại nổi lên đầy gân, hỏi, “Tiểu Xuân thúc thúc, người bên ngoài kia đã từng bắt cóc Tiểu Bảo là một lão bà vừa già vừa xấu lại đáng khinh, đang nhìn chăm chăm vào Tiểu Xuân thúc thúc đó.”

Mặc dù là tính cách trầm ổn, cảm xúc của Ngọc Đường Xuân giấu diếm sau sắc mặt, cũng bị lời nói của Tiểu Bảo làm cho bật cười lên.

“Tiểu Xuân thúc thúc, thịt thúc ăn rất ngon sao?” Lại hỏi một câu không đầu không đuôi, hơn nữa ánh mắt còn theo dõi gắt gao, một đôi mắt to tròn đen trắng chứa đầy nghi ngờ.

“Này...” Vấn đề này thật đúng là khó anh, Ngọc Đường Xuân nhất thời không biết nên phản ứng như thế

nào, nói đúng ra, anh yên tâm Tiểu Bảo không hiểu mọi chuyện

Giờ phút này, dường như Tiểu Bảo lại cố ý vì anh giải thích thất bại, hồn nhiên nói: “Lão bà bắt cóc Tiểu Bảo vừa già vừa xấu lại đáng khinh cứ nhìn chăm chăm vào tiểu Xuân thúc thúc, hơn nữa, của biếu cảm của bà ấy rõ ràng đang nói – – tôi muốn ăn luôn thúc! Cho nên tiểu bảo rất hiếu kỳ có phải tiểu Xuân thúc thúc ăn rất ngon không!”

“Khụ khụ...” Ngọc Đường Xuân nhất thời bị sặc.(Ari: Bé Bảo giỏi, làm Xuân thúc thúc cứng họng mất rồi >.<)

Giọng nói Tiểu Bảo lú lo, ra vẻ người lớn rung đùi đắc ý, “Đúng là dã thú, lão bà này chính là dã thú, giống như đói bụng ba ngày chưa được ăn cơm, tiểu Xuân thúc thúc phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để bị bà ta cắn đến xương cốt không còn.”

“...” Ngọc Đường Xuân rõ ràng không nói nên lời, khóe miệng run lên, nỗ lực khắc chế cảm xúc bản thân, mỉm cười, biếu cảm này so với khóc còn khó coi hơn, tay nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Bảo, “Tiểu Bảo nghe lời, ngoan

ngoãn ngoi ở trong xe không được xuống, tiểu Xuân thúc thúc ra xem chuyện gì.”

Dứt lời, đang muốn mở cửa xe, một cái tay trắng mềm nhỏ bé túm chặt lấy góc áo của anh. Ngọc Đường Xuân quay đầu, vừa vặn chống lại mặt Tiểu Bảo, trên mặt tiểu gia hỏa tràn đầy lo lắng, nhìn Ngọc Đường Xuân trong lòng nóng lên – – “Tiểu Xuân thúc thúc, đây thật sự là dã thú, thúc phải cẩn thận, đừng để bị bà ta ăn thịt còn giúp bà ta kiếm tiền!”

Ngọc Đường Xuân dở khóc dở cười, khẽ lắc đầu thở dài.

Xuống xe, đóng cửa, ngẩng đầu – –

Và chạm vào ánh mắt Lý Vân San, nháy mắt, sắc mặt rét lạnh, trong con ngươi sự lạnh nhạt xa cách càng tăng thêm. Dường như Lý Vân San cố tình không phát hiện, thấy Ngọc Đường Xuân con ngươi càng lóe sáng lên.

Thiếu chút nữa làm mù mắt Bạch Tiểu Hoa.

Cảm giác ê ẩm chua chát, dần dần từ đáy lòng lan tới tim, đã lâu chưa từng có cảm giác, tràn ngập toàn thân.

Bạch Tiểu Hoa biết rõ loại cảm giác này là gì, cho nên đứng ở một bên, kinh ngạc nhìn Ngọc Đường Xuân cùng Lý Vân San.

Giác quan thứ sáu của con gái đặc biệt rất mạnh, hơn nữa sẽ không sai.

Trong lúc đó Ngọc Đường Xuân cùng Lý Vân San, có không khí bất thường, tuy rằng bây giờ Tiểu Hoa không biết hai người này liên quan đến ân oán gì, nhưng cô thấy rất rõ ràng.

Lý Vân San thích Ngọc Đường Xuân, không, phải nói là yêu Ngọc Đường Xuân, yêu rất sâu đậm. Như vậy ánh mắt mãnh liệt không coi ai ra gì kia, bao hàm bao nhiêu triền miên, bao nhiêu tình cảm, bao nhiêu ai oán... Tiểu Hoa toàn bộ đều nhìn cái nhất thanh nhị sở(rõ ràng tất cả).

Như vậy, Ngọc Đường Xuân thì sao? Tại sao Lý Vân San gọi anh là tiểu Xuân? Tiểu Xuân, rõ ràng là quyền lợi đặc thù của cô, là loại xưng hô đặc biệt của cô, cô luôn kêu nhiều năm như vậy đã trở thành thói quen, giờ đột nhiên từ miệng cô gái khác kêu lên, thật sự là làm cô cảm thấy khó chịu.

Khi Ngọc Đường Xuân nhìn thấy Tiểu Hoa chợt lóe lên sự tối tăm cùng khối sở, trong lòng hồi hộp một chút, chìm xuống đáy hồ, hết lần này đến lần khác giờ phút này lại không biết nên giải thích thế nào, cảm thấy không khỏi phiền chán đứng lên, ánh mắt nhìn Lý Vân San cũng không còn kiên nhẫn nữa.

“Tiểu Xuân – -” Lý Vân San chẳng biết xấu hổ kêu tên, thấy khuôn mặt Bạch Tiểu Hoa có chút tái nhợt, không khỏi cong môi lên đắc ý.

Bất quá lần trước cô ta nghe Bạch Tiểu Hoa kêu Ngọc Đường Xuân như vậy mà thôi, chẳng qua khẳng định Bạch Tiểu Hoa đã quên rồi. Ngọc Đường Xuân nhíu mày, chậm rãi đi tới, bộ dáng không vui không buồn này càng tăng thêm vài phần hấp dẫn, nhàn nhạt, mang theo mùi hương đàn ông.

“Cuối cùng cũng để cho tôi vượt qua, ha ha.” Lý Vân San nhìn bóng dáng Ngọc Đường Xuân, càng si mê hơn.

Ngọc Đường Xuân lại nhàn nhạt nhìn cô một cái, sau đó nắm giữ bàn tay lạnh lẽo của Bạch Tiểu Hoa, nói, “Lý tiểu thư hao tổn tâm tư tới đây, thật sự là làm cho người

ta cảm thấy khó xử, nếu không có chuyện đại sự, phiền Lý tiểu thư giờ cao đánh khẽ, để cho chúng tôi rời đi.”

Lý Vân San cũng thấy được động tác Ngọc Đường Xuân, gọi cảm quyến rũ trên mặt chợt hiện lên một tia hờn giận, lại rất nhanh biến mất, tiếp tục treo một nụ cười rục rờ, chậm rãi nói, “Anh mở miệng, tự nhiên em sẽ nể tình, chẳng qua...” Nheo lại con mắt, tươi cười làm cho người ta không thoải mái, “Cô, ở lại.”

Thân thể Bạch Tiểu Hoa cứng đờ, gương mặt, chống lại Lý Vân san, nháy mắt, lửa cháy vắng khắp nơi.

“Tôi từ chối.” Ngọc Đường Xuân thản nhiên nói, thấy trong ánh mắt Lý Vân San, hiện lên một tia sáng, ần ần mang theo khí lạnh.

Lý Vân San sớm đoán được anh sẽ từ chối, cho nên không buồn bực, ngược lại cười nói, “Đừng vội từ chối, Ngọc bá phụ luôn căn dặn, để cho em luôn luôn chăm sóc anh thật tốt.”

Con mắt Ngọc Đường Xuân thâm sâu không thấy đáy.

“Tiểu Xuân, người ở đây nói chuyện không tiện.” Lý Vân

San cười, quả nhiên, vừa nói đến ba chữ Ngọc Bá Phụ, Ngọc Đường Xuân liền trở nên hiền lành hơn.

Bất quá, sự thật Ngọc Đường Xuân không phải không thể bác bỏ ý kiến của Ngọc Bá Phụ, mà là nhà họ Ngọc che giấu gia thế, cùng việc cô ta là vị hôn thê của anh.

Lý Vân San hiểu rõ, Ngọc Đường Xuân chẳng qua không nghĩ dưới tình huống như thế này để cho Bạch Tiểu Hoa biết được, bởi vì anh sợ sẽ làm cô ấy khó chịu, vì cô ấy, thậm chí còn dễ xuống hình tượng, dùng ánh mắt không tiếng động nói với mình, không muốn mình tiếp tục nói hết.

Trong lòng, giống như thiếu một chỗ rẽ, không thể lấp đầy, cường bạo kéo căng, làm cho cô đau đớn thấu xương.

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì bản thân phải khổ sở, dựa vào cái gì làm cho bản thân tuyệt vọng vì một người, tình yêu đã giầy vò như vậy, ba người bọn họ cũng chầm chậm bỏ đi, cô đau, hai người bọn họ cũng phải khó chịu. Ngọc Đường Xuân hiểu rõ gạt đầu, chậm rãi buông lỏng tay Bạch Tiểu Hoa ra.

Trong lòng Bạch Tiểu Hoa, chậm rãi rơi xuống, tay nghĩ phải bắt được tay anh, lại bị anh ngăn lại.

Yết hầu có chút chua chát, nói không ra lời.

Ngọc Đường Xuân như trước vẫn là dung nhan xinh đẹp, vân đạm phong khinh cười, ôn nhu nhìn cô, “Tin tưởng anh không?”

Bạch Tiểu Hoa kinh ngạc nhìn anh, yết hầu căng thẳng, nửa buổi cũng không nói một câu nào.

Ngọc Đường Xuân vén sợi tóc bị gió thổi loạn của cô, lẩm bẩm nói, “Mặc kệ em có tin anh hay không, anh đều muốn nói với em, những lời anh từng nói qua với em , toàn bộ đều là thật lòng.”

“Ở chỗ này đợi anh, anh sẽ trở lại ngay lập tức.” Tay anh chậm rãi hạ xuống, con mắt như nước lại gắt gao nhìn chằm chằm vào cô, trong mắt đều là hình ảnh của cô

Cô cúi đầu, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Ngọc Đường Xuân xoay người, mặt không biểu liếc nhìn Lý Vân San một cái, nói, “Nơi này nói chuyện không

tiện, chúng ta đi đến phía trước được không?”

Lý Vân San cầu còn không được, chỉ cần có thể cùng anh ở chung một mình, đi đâu cô cũng cam tâm tình nguyện.

Bọn họ cách Bạch Tiểu Hoa càng ngày càng xa, cuối cùng tìm được một chỗ hẻo lánh lại có phong cảnh đẹp, ánh sáng mặt trời chiếu trên người Ngọc Đường Xuân, như phát ra một tầng ánh sáng, nhu hòa, ấm áp.

Trên cành cây chim chóc hót líu ríu, dòng suối nhỏ chậm rãi chảy xuôi, hoa dại khắp nơi nở rộ thật xinh đẹp, tản ra mùi thơm nồng đậm. Ngọc Đường Xuân đưa lưng về phía Lý Vân San, lạnh lùng nói, “Tôi nói rồi sẽ đi luôn, tôi muốn cô không được xuất hiện nữa.”

Lý Vân San cười tự giễu nói, “Thế nào? Không có Bạch Tiểu Hoa, anh liền cải trang thành thờ ơ như vậy? Thay đổi sắc mặt thật mau.”

“Cuối cùng cô muốn làm gì?” Không muốn cùng cô ta nói lời vô nghĩa, hắn chỉ muốn nhanh chút kết thúc, sau đó nhanh chóng bay đến bên cạnh Tiểu Hoa, bộ dáng mờ mịt thất thần vừa rồi của cô, làm cho anh lo lắng.

Lý Vân San cũng không lại quái kỳ quái, không chút khách khí nói, “Tôi muốn làm gì không phải anh đã biết rõ rồi sao? Tôi là vị hôn thê của anh – – “

Ngọc Đường Xuân quay đầu, nhíu mày cười khẽ, “Tôi có vị hôn thê, bản thân tôi lại không biết sao? Nếu bởi vì chuyện này, tôi sẽ cho cô một cái công đạo, dù sao vì một người đàn ông không liên quan mà lãng phí tuổi xuân, cũng không phải là chuyện làm cho người ta cảm thấy thích thú. Tôi đã mười năm không có trở về nhà họ Ngọc, bất quá vì giải trừ hôn ước, tôi nghĩ ... Cho dù tôi không tình nguyện, sắp tới cũng sẽ trở về một chuyến, cô yên tâm.”

“A... Ha ha...” Lý Vân San cúi đầu, nở nụ cười quỷ dị ,
“Anh đang nói cái gì? Người đàn ông không liên quan? Giải trừ hôn ước? Anh đang nằm mơ sao?”

“...” Ngọc Đường Xuân.

“Lý Vân San tôi, từ ba năm trước cũng đã yêu anh, anh nghĩ rằng Lý Vân San tôi vì anh mà kinh sợ sao?, Tôi đã lãng phí ba năm thời gian đi chờ một người chưa từng gặp qua, vậy mà anh nói không chút nào liên quan đến

anh sao?” Lý Vân san ngẩng đầu, ham muốn chiếm hữu trong mắt càng lúc càng tăng, “Ba năm trước, tôi đã thấy ảnh chụp của anh, khi đó tôi liền yêu anh, thời điểm nghe nói muốn tôi cùng anh đính hôn, anh có biết tôi đã vui sướng như thế nào không? dường như tôi giống người điên vui sướng chỉ trọn vẹn một tuần, thậm chí đi ngủ đều ngủ không yên.”

“Thật có lỗi, là Ngọc gia tự mình quyết định mà thôi, chẳng phải là ý nguyện của tôi.” Càng nghe được lời của cô ta, Ngọc Đường Xuân lại càng là cảm thấy kỳ quái, hận không thể cách xa cô ta ra.

“Dĩ nhiên tôi biết không phải là ý nguyện của anh một người đàn ông xa gia đình nhiều năm, làm sao có thể chủ động yêu cầu cùng đính hôn với tôi?” Lý Vân San nói.

“Vậy cô...” Ngọc Đường Xuân còn chưa nói xong, Lý Vân san liền ngắt lời anh.

“Vậy thế nào?” Lý Vân San cười khinh ra tiếng, “Không là ý nguyện của anh, thì sao? Chỉ cần tôi nguyện ý, tôi sẽ gả cho anh, cho dù anh không thương tôi.”

Sắc mặt Ngọc Đường Xuân lạnh lùng, một tia sát khí xẹt qua, im lặng xem cô ta, “Hóa ra, người cũng chỉ là một người đàn bà tầm thường trát lên son phấn, suy nghĩ dơ bẩn mà thôi.”

Lý Vân San vì hấn lời nói mà then quá thành giận, kích động quát, “Vâng, tôi chính người bình thường trát lên son phấn, suy nghĩ của tôi chính là dơ bẩn như vậy đó? Tôi yêu một người là sai sao? Anh không thương tôi, chẳng lẽ có thể ngăn cản tôi không thương anh sao? Anh dựa vào đến một chút cơ hội cũng không cho tôi, liền phán cho tôi tội tử hình sao? Tôi là kẻ ngụy trang, chỉ có Bạch Tiểu Hoa cao quý, Bạch Tiểu Hoa thoát tục! Ngọc Đường Xuân, anh là tên khôn khiếp !”

Ngọc Đường Xuân lạnh lùng nhìn cô, giống như không có quan hệ gì với anh. Nửa ngày, Lý Vân San mới tìm được cách khôi phục lí trí bản thân, khó chịu xoay người sang chỗ khác, nói, “Tôi biết anh yêu Bạch Tiểu Hoa, cũng biết anh cũng không yêu tôi một chút nào, nhưng mà tôi tin tưởng thời gian có thể chứng minh hết thảy, chỉ cần chúng ta kết hôn, anh nhất định sẽ yêu tôi, tôi có tin tưởng sẽ luôn chờ anh.”

“Nhưng mà tôi không tin tưởng.” Giọng nói Ngọc

Đường Xuân vang lên sau lưng cô, lạnh bạc, lạnh như băng – – “Thật có lỗi, tôi không có tin tưởng yêu cô!”

Lý Vân San quay đầu, nhếch môi cười lạnh, đem cái gì đều dứt bỏ, thông suốt đi ra ngoài. “Được, bây giờ tôi liền nói cho Bạch Tiểu Hoa, anh chẳng những là che giấu gia thế đại thiếu gia, còn che dấu vị hôn thê là tôi.

Sắc mặt Ngọc Đường Xuân càng ngày càng khó coi, anh lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lý Vân san, không nói một câu. Lý Vân San cười lạnh, “Thế nào? Lần trước không phải rất tự tin sao? Không phải Bạch Tiểu Hoa đối với anh trăm phần trăm tín nhiệm sao? Đã nói như vậy, liền bây giờ lập tức nói cho cô ấy biết cũng không sao đi? Đúng không?”

Ngọc Đường Xuân cười nhạt, trong con mắt có sự đau buồn không nói nên lời, thản nhiên nói, “Tùy cô! Dù sao giữ lại tôi cũng chết, nếu cô không để ý lời nói, có thể cùng kết hôn với xác tôi.”

Lý Vân san cũng biết chuyện này, nhìn đến loại ánh mắt này của anh, trong lòng, không khỏi mềm nhũn, “Phụ công những năm gần đây Ngọc bá luôn tìm kiếm biện pháp giải cứu cho anh, tôi tin nhất định sẽ thành công.”

Bỗng dưng, nhớ tới cái gì, nghi ngờ hỏi, “Chẳng lẽ các anh đi Thiên Lang đảo, là vì Thiên Lang đảo có thể có phương pháp chữa trị sao?”

Ngọc Đường Xuân mở miệng nói, “Trên lý thuyết là như vậy.”

“Thì ra là thế!” Lý Vân san sáng tỏ gật đầu, nếu như cô biết vài ngày trước Ngọc Đường Xuân mới tìm được đường sống trong chỗ chết, không biết sẽ có được cảm xúc gì. “Chúng ta làm ước định đi, như thế nào?” Cô nhìn Ngọc Đường Xuân, khẽ cười.

Ngọc Đường Xuân nhú mày, không nói, nhàn nhạt nhìn cô.

Lý Vân San bị anh nhìn làm cả trái tim đập không ngừng, gò má ửng hồng, xấu hổ che giấu sự thất thố của bản thân, ra vẻ bình tĩnh nói, “Tôi có thể tha các người rời đi, cũng sẽ không để bại lộ hành tung của các người, nhưng mà... anh phải đồng ý với tôi, sau khi từ Thiên Lang đảo trở về, mặc kệ anh có tìm được phương pháp cứu chữa hay không, đều phải cùng tôi kết hôn.”

“Nếu tôi cự tuyệt thì sao?” Lý Vân San nhếch môi, tươi

cười mang theo hương vị khát máu, trong nội tâm cố chấp bắt đầu quấy phá, gần từng tiếng, vô cùng rõ ràng nói, “Nếu anh cự tuyệt lời tôi, bây giờ tôi có thể giết Bạch Tiểu Hoa... Đừng dùng cái loại này ánh mắt nhìn tôi, bằng không tôi sẽ nhịn không được vặn đứt cổ cô ấy, ngàn vạn lần không cần đem một cô gái ép đến đường cùng, bằng không... Cô gái này chuyện gì cũng có thể làm được.” ...

Qua nửa tiếng, bóng dáng Ngọc Đường Xuân mới dần dần xuất hiện, Lý Vân San đi theo phía sau cũng xuất hiện rồi. Sắc mặt người trước lạnh nhạt, nhìn không ra buồn vui, khóe miệng người sau khẽ nhếch cười, quỷ dị khó lường.

Lý Vân San đi qua bên người Tiểu Hoa, tạm dừng vài giây, dường như liếc cô một cái, sau đó nói với Tống Doãn, “Tống đại ca, chúng ta đi thôi!” Tống Doãn tuy rằng nghi ngờ, lại cũng không có hỏi nhiều. Hai người một cái loé sáng, đã biến mất.

Mọi người nhất trí im lặng.

Bạch Tiểu Hoa không nói chuyện, chính là gắt gao nhìn chằm chằm Ngọc Đường Xuân.

Ngọc Đường Xuân coi như không phát hiện, vẫn cười lạnh nhạt như cũ . “Lên xe trước đi.”

Lãnh Như Phong dẫn đầu lên xe. Có sự đi đầu của anh, mặt sau cũng ào ào đuôi theo. Mọi người khôi phục hành trình, bắt đầu theo mục đích xuất phát, vừa mới phát sinh quá sự tình giống như một giấc mộng, ai đều một chữ cũng không nói.

Bạch Tiểu Hoa từ khi lên xe liền không mở miệng nói qua một chữ, chính là im lặng nhìn ngoài cửa sổ.

Ngọc Đường Xuân thở dài một hơi, cô gái này rõ ràng là tức giận, bằng không làm sao có thể không nhìn mình dù chỉ một lần? Rất muốn ôm cô vào trong lòng, trấn an thật tốt, yêu thương, lại ngại nhiều người, không cách nào làm chuyện thân mật, cho nên chỉ có thể nhịn lại.

Đường càng ngày càng nghiêng, cơ hồ chỉ có thể cho phép chỉ được một chiếc xe chạy, cho nên tốc độ rất thông thả.

Trần Nguyệt Lạc tồn tại giống như trong truyền thuyết, liên tính biểu hiện trên bản đồ là tồn tại, mà đã nhiều năm

trôi qua như vậy, ai có thể cam đoan đến nay nó còn tồn tại như trước không

Tâm tình trong lòng bắt đầu không yên, tiếp tục đi tới. Vốn đang thời tiết đang rất sáng sủa, dần dần trở nên ướt át, từng tầng sương trắng càng ngày càng dày, cơ hồ đến một mảnh tuyết trắng, cái gì cũng nhìn không thấy. Bởi vì không biết sợ hãi, cho nên mọi người có vẻ rất cảnh giác, một chút tiếng vang cũng không buông tha, không có thị giác, liền chỉ có thể dựa vào thính giác.

Bỗng dưng, đầu xe giống như đụng vào cái gì vậy, phát ra tiếng vang rất nhỏ, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, truyền đến một tiếng một giọng nói nhỏ trong suốt như dòng suối, chẳng qua giọng nói này nghe qua mang theo một tia tức giận cùng kinh hoảng. “A! Mông cửa tôi... Anh? Cưng nhiên dám đánh lén tôi!”

Tôi? Sắc mặt mọi người đen lại. Nghe tiếng nói, hẳn là người trẻ. Chẳng lẽ là người trấn Nguyệt Lạc sao? Mọi người nhất thời vui mừng, hưng phấn vô cùng. Thiếu niên chỉ cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua, cả người tóc gáy đều dựng đứng, cảnh giác có nguy hiểm nhích lại gần mình, cũng chẳng quan tâm vấn đề mặt mũi, chạy đi liền tính toán chạy trốn.

Chương 14: Đẹp đến làm người ta giận sôi

Mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, không biết một chút nào về bóng đen như một con báo con nhanh nhạy, ôn ào một cái liền xông vào rừng cây biến mất không thấy bóng dáng.

Ba người Sở Vân Hiên, Lãnh Như Phong, Ngọc Đường Xuân lấy tốc độ nhanh như lốc xoáy truy bắt.

Nếu bọn họ không có nghe sai, thì vật thể không biết tên kia có thể mở miệng nói chuyện, hơn nữa còn là tiếng Trung Quốc chính gốc, cái này chứng minh hẳn là người bình thường, chẳng qua xuất hiện tại nơi này chỉ có thể là người của trấn Nguyệt Lạc, nhưng mà hiện giờ bọn họ tìm không ra đường đi, cơ hội tốt như vậy sao có thể buông tha, nếu như để hắn trốn thoát, bọn họ chẳng phải là sẽ bị vây ở chỗ này sao?

Cho dù tốc độ có nhanh, sao có thể thoát được ba cao thủ Địa giai cùng Huyền giai đuổi bắt .

Sở Vân Hiên đan tay vung lên, Một mảnh vải dài màu đỏ

từ cổ tay áo vung ra giống như bướm bướm bay lượn, chính xác xuyên qua một đường nhánh cây cùng chướng ngại vật, thẳng đến mục tiêu.

Phượng Loan liều mạng chạy như điên, phía sau truyền đến hơi thở mạnh mẽ làm hấn bất an, nếu là người xấu, khẳng định bản thân sẽ chết chắc rồi. Phượng tộc chỉ còn lại có mình hấn, bất luận như thế nào cũng phải bảo vệ an toàn tính mạng bản thân, nhất định phải đợi đến khi người kia đến, nhất định phải đợi người kia...

“A— -!” Tiếng kêu vang thê thảm tuyệt vọng trong rừng cây, làm chim thú bị dọa sợ.

Phượng Loan liều mạng giãy dụa, ý muốn kéo đứt mảnh dây đỏ đang quấn chặt ở eo mình.

“Vô dụng, Hồng Lăng của Sở Vân Hiên tôi cũng không phải là loại tiểu quỷ cậu có thể thoát thân.” Âm thanh quý mị của Sở Vân Hiên vang lên, khẽ cười hai tiếng, tay phải nhẹ nhàng dùng lực, kéo trở về, thân mình Phượng Loan bé bỏng liền nhẹ nhàng đi tới, vững vàng dừng ở trước mặt Sở Vân Hiên .

Sở Vân Hiên từ sau cổ anh xách lên, một tay nhắc tới,

chống lại mặt hấn.

Đầu không tự giác nhú mày, một đồng miếng vải đen rét đậm này là cái gì vậy?

Nhìn không được dùng một tay khác che mũi của mình, ném hấn ta ra phía xa.

Mùi vị này... Cũng quá đặc biệt đi thôi? Kết quả Tiểu Quỷ này đã bao lâu không tắm rửa rồi hả ?

Phượng Loan bị ném trên mặt đất không chút lưu tình nào , mông đít rơi xuống đất, quăng ngã bốn chân chống lên trời. Ngắc đầu, hung tợn trừng mắt Sở Vân Hiên, một ánh mắt trắng đen rõ ràng mang theo cái nhìn sắc bén cùng tìm hiểu kỹ càng.(Ari: Tác giả dùng từ mạnh bạo quá @@)

Bộ dáng này , cực kỳ giống thú vật.

Giờ phút này, Ngọc Đường Xuân cùng Lãnh Như Phong cũng chạy đi lại, khi bọn họ thấy Phượng Loan ngồi dưới đất, lộ ra biểu cảm giống Sở Vân Hiên.

Đứa nhỏ này, bộ dáng thoát nhìn đại khái chỉ có mười

sáu mươi bảy tuổi , rất gầy yếu, đen thui, trên mặt thấy không rõ cái mũi miệng, chỉ có một đôi con ngươi trắng đen rõ ràng , lóe lên một sự hoang mang tuyệt đẹp, rất thần bí và độc đáo.

“Tiểu quý, cậu chạy cái gì?”

Phượng Loan lui về phía sau một bước, như trước bất an trùng mắt bọn họ, tìm đường chuẩn bị chạy trốn.

Sở Vân Hiên cười nhạt, dung nhan tuyệt sắc lộ ra nụ cười duyên mê hoặc, “Chúng tôi nếu muốn giết cậu, cậu cho là cậu có thể chạy sao? Chỉ nói chuyện vài giây mà thôi, vẫn là cậu đừng mù quáng ép buộc.”

Lãnh Như Phong trực tiếp rút súng lục ra, bắn hai phát ngay cạnh chân Phượng Loan

Phượng Loan dọa sợ thét tiếng chói tai, đứng lên nhanh chân bỏ chạy.

Sở Vân Hiên nhếch môi, ngón tay nhẹ nhàng hơi cong, thân thể Phượng Loan không nặng được mấy cân thịt liền bay trở về, lại rơi vào trong tay Sở Vân Hiên .

Lãnh Như Phong quyết định không cho phép người hay vật gì nguy hiểm tới gần Bạch Tiểu Hoa, lãnh khốc đem súng chống lên trán của hắn, con người đen lóe lên ánh sáng khát máu, giống như ác ma.

“Cậu là loại người nào? Vì sao xuất hiện tại nơi này?”

Phượng Loan không có thấy qua súng, cũng không biết để súng để ở đầu mình là sao, nhưng mà vừa thấy nó bắn ra hai lần khủng bố, cái loại này uy lực nếu đối với đầu mình, vật này tuyệt đối có thể đưa bản thân hắn đến gặp Diêm Vương rồi.

“Này... Lời này hắn là tôi hỏi các người mới đúng, anh, các anh là loại người nào, vì sao ở trong này? Có, có mục đích gì? Có phải không phải đến bắt tôi?”

Phượng Loan nuốt nuốt nước miếng, tuy rằng thật sợ hãi, vẫn như trước kiên trì đem biểu đạt lời nói của mình ra.

Những người này nói không sai, nếu bọn họ muốn giết mình, bất luận như thế nào mình cũng là trốn không thoát.

Săn bắt?

Tiểu quỷ này thật sự coi mình như dã thú rồi sao?

Ngọc Đường Xuân cười một bên vô hại, khí chất độc hữu ôn hòa làm anh thoát nhìn có chút thân thiện, anh chậm rãi tới gần người thiếu niên này, cười nói, “Chúng tôi chỉ là lạc đường mà thôi, cũng không phải tới săn giết cậu, sở dĩ bắt cậu, là vì cậu vô duyên vô cớ bỏ chạy, chúng tôi và cậu có cùng suy nghĩ, vạn nhất mục đích của cậu là gì, hoặc là muốn giết chúng chúng tôi thì sao? Cho nên, cậu không cần sợ hãi, chúng tôi cũng không thật sự thương hại cậu.”

Phượng Loan thấy mắt anh mỉm cười, một mặt chân thành, cả người tản ra hơi thở ôn hòa, cũng hơi buông cảnh giác một chút, nhỏ giọng nói, “Tôi cho rằng, anh, các anh là người xấu, cho nên mới chạy... Nơi này đã nhiều năm không có người tới rồi.”

Sở Vân Hiên thấy cảm xúc cậu ta đã ổn định, nhẹ nhàng buông tay, để cậu ta trên mặt đất.

“Trả lời hết vấn đề của chúng tôi, sẽ để cậu đi.”

Phượng Loan nghĩ, những người này đại khái thật sự chính là vô ý đi vào đây lạc đường mà thôi, vì thế gật đầu, “Được, các anh hỏi đi, vùng này tôi rất quen thuộc.”

Vô nghĩa, từ nhỏ lớn lên ở chỗ này, có thể không quen sao?

Thấy hắn đáp ứng, ba người mới yên lòng.

Ngọc Đường Xuân hỏi, “Cậu có thể nói cho chúng ta biết trấn Nguyệt Lạc ở đâu không? Cậu nói đã quen thuộc vùng này, nhất định đã biết?”

Không nghĩ tới ba chữ trấn Nguyệt Lạc vừa nói ra, thiếu niên ban đầu thả lỏng thiếu niên đột nhiên đứng lên khẩn trương lạ thường, ánh mắt lộ ra càng hung mãnh hơn so với lúc trước, giống như nhìn kẻ thù, thậm chí còn có thể nghe được một loại âm thanh khàn khàn của con thú nhỏ, đây là khi gặp nguy hiểm cảm xúc mới có thể lộ ra ngoài

Không cần nhiều lời, cậu ta nhất định biết trấn Nguyệt Lạc .

Đương nhiên, bộ dáng vừa thấy, chỉ biết không diễn, cậu ta xác định vững chắc sẽ không mở miệng rồi.

Phượng loan cả người xù lông, gằm nhẹ, ánh mắt đều trở nên màu đỏ tươi đứng lên, “Các anh làm sao mà biết trấn Nguyệt Lạc? Các anh vì sao muốn đến trấn Nguyệt Lạc? Cuối cùng các anh là loại người nào?”

Sở Vân Hiên thấy hấn chột trở mặt, trong lòng cảm thấy khó chịu, khớp xương tay phải rung động, giống như một giây sau có thể bóp chết cậu ta.

Lãnh Như Phong hiểu rõ đi trấn Nguyệt Lạc phải đi qua đảo Thiên Lang này, cũng biết rõ đảo Thiên Lang đối với Tiểu Hoa có mức đích quan trọng, nơi nào còn nhịn được tiểu tử này khóc lóc om sòm, đặc tính ác ma giờ phút này phát ra vô cùng nhuần nhuyễn, Bày ra rằng nanh ma quỷ sẽ làm cậu ta nếm thử mùi vị địa ngục.

“Tránh ra!” giọng nữ mãnh khảnh bay tới, Bạch Tiểu Hoa mang theo Tiểu Bạch cùng Diệp Đan Phượng, còn có Sở Thiếu Hoa bốn người đã chạy đi lại. Thấy ba người đàn ông này vây lấy một đứa trẻ, không khỏi nhăn đầu lông mày, hung liếc bọn họ một cái, hoàn toàn không muốn thấy chạy tới đuổi qua một bên rồi.(Ari:

Bắt nạt trẻ con >.<)

Phượng Loan ngơ ngác thấy dường như từ trên trời một chị tiên nữ giáng xuống , cả người phảng phất không có linh hồn nhỏ bé, đến Bạch Tiểu Hoa đi tới trước mắt cậu ta, cũng không hề phát hiện.

“Có bị thương chỗ nào hay không?” Thấy thiêu niên này bị dọa sợ đến ngây ngốc, không khỏi quan tâm hỏi.

Giọng nói ôn nhu phảng phất thấm vào da thịt, sâu ở trong lòng, chảy vào trong máu.

Linh hồn Phượng Loan giống như chiêm được đồng minh, cư nhiên kích động cả người run run, loại lạ thường này chính cậu ta cũng không thể không chế, cho nên cuối cùng cũng không biết là chuyện gì xảy ra với bản thân mình, chỉ có để bàn tay trắng nõn của cô tùy ý đặt trên trán cậu

Bạch Tiểu Hoa thản nhiên nói, “Không có phát sốt, mạch đập cũng bình thường, trừ bỏ tim đập có chút nhanh, những chỗ khác không vấn đề gì.”

Diệp Đan Phượng không thể tin nổi nhìn Bạch Tiểu Hoa

lạnh nhạt tự nhiên đụng chạm vào người tiểu quỷ bản thủ dơ dáy kia, trong lòng đôi cô càng bội phục sát đất

“Tiểu đệ, thật sự là thực xin lỗi, bọn họ đã dọa đến cậu, hiện tại cậu đã không có việc gì , cho nên không cần sợ hãi, nhà cậu ở nơi nào? Có thể tự mình trở về không?”

Lúc này Phương Loan mới hồi phục tinh thần lại, chỉ cảm thấy trên mặt một mảnh nóng bỏng, may mắn sắc mặt đen nhìn không ra nhan sắc, bằng không, nhất định là một mảng ửng hồng

“Tôi... Tôi không sợ hãi!”

Nói dối!

Ba người đàn ông ở bên cạnh bị phát đứng đồng loạt hướng ánh mắt lạnh lẽo nhìn cậu ta

Đàn ông hiểu đàn ông, đứa trẻ đáng chết, chưa đủ lông đủ cánh cư nhiên dám tán gái? Hơn nữa còn cô bé của bọn họ. Nhìn thấy một bộ dáng phát xuân, nơi nào còn có chút hung ác vừa rồi.

Đúng là thú vật, nháy mắt biến thành con mèo rồi.

Bạch Tiểu Hoa cười nhạt, nhẹ nhàng nắm giữ tay hắn, ôn nhu nói, “Tiểu đệ, chị cùng mấy anh không cần thận lạc đường, cậu có thể đưa chúng tôi đi ra ngoài đâu không?”

Không hề lý do, hoàn toàn không tạo ra một tia chán ghét, chỉ có lòng tràn đầy vui mừng. Tinh thần Phượng Loan phấn khích đứng lên, phản ứng nắm tay Bạch Tiểu Hoa, cái gì cũng chưa nói, liền bắt đầu dẫn cô đi.

Mọi người sững sờ là lúc, Bạch Tiểu Hoa quay đầu, trừng mắt nhìn – – ngốc, còn không đuổi theo!

Một mảnh sương mù mờ mịt, ở trong hoàn cảnh này, người thiếu niên không cảm thấy trở ngại dẫn đi phía trước, xem ra thiếu niên này luôn ở tại nơi này, nói không chừng, người thiếu niên này chính là người của trấn Nguyệt Lạc.

Trực giác nói cho Tiểu Hoa, đi theo người thiếu niên này, nhất định có thể đi tới trấn Nguyệt Lạc, lần này đi đảo Thiên Lang, hi vọng là được.

Ước chừng đi được nửa giờ đồng hồ, chung quanh dần dần có ánh sáng, sương trắng chậm rãi biến mất không

thấy, cuối cùng xuất hiện ở trong mắt mọi người đích thị một mảnh rừng cây xanh um tùm, mà đi qua rừng cây này, cảnh sắc trước mắt không khỏi làm người ta nhìn đủ, quên hô hấp.

Đây là một mảnh phong cảnh hoàn toàn không bị ô nhiễm

Không xa thấy thảm cỏ xanh, bướm bay thành đàn nháy múa trên bụi hoa, hàng loạt Dương Liễu lắc lư theo gió, đủ loại cây đại thụ nổi tiếng đứng sừng sững, rất đồ sộ.

Bầu trời Nơi này , đều có màu xanh thắm lạ thường.

Khắp nơi đều là tiếng chim hót, còn có cùng thanh tuyến dòng suối nhỏ tiếng nước chảy.

Yên tĩnh, an bình, tuyệt mỹ.

Phảng phất là một bức họa, rất không chân thực.

“Rất khoa trương thôi! Xã hội bây giờ, cư nhiên còn có loại địa phương này tồn tại, đúng là nghịch thiên?” Diệp Đan Phượng chắc chắc giọng có chút tán thưởng, mang theo tiếng cười sung sướng chạy ở trên bãi cỏ, mỗi khi

nhìn đến cảnh sắc thần kỳ đều sẽ kinh hô, giống như tiểu cô nương chưa từng trải qua sự đời.

Tiểu Bảo cũng chạy theo sau mông của cô, một lớn một nhỏ chơi như điên, vui sướng chạy khắp nơi

Những người khác tuy rằng lạnh nhạt rất nhiều, vẫn bị hoa cỏ cây cối trước mắt, núi cao nước biếc mà chân động không hồi thần được.

Người nào tà ác, đến nơi này, đều sẽ không tự giác thả lỏng, thậm chí được đến tâm linh bình tĩnh.

Phượng Loan quay đầu, đối thoại Tiểu Hoa nói, “Nơi này chính là trấn Nguyệt Lạc , đã từng là trấn Nguyệt Lạc- —
“

Bạch Tiểu Hoa cúi đầu trầm tư, một lát sau, ngẩng đầu nói với câu ta, “Đi theo tôi.”

Phượng Loan để cô tùy ý nắm mình, không rõ chân tướng đi theo cô đi tới dòng suối nhỏ bên cạnh, nghỉ hoặc xem cô.

Bạch Tiểu Hoa đột nhiên nhếch môi cười, nhẹ nhàng đẩy,

phịch một tiếng, Phượng Loan đã rơi xuống vào trong nước, thậm chí còn uống mấy ngụm nước.

Trên bờ nữ nhân nét mặt tươi cười như hoa, Phượng Loan nghĩ rằng, liền tính cái cô gái này đâm một dao vào tim cậu ta, chỉ sợ cậu ta sẽ không tức giận.

Trên người nàng có mùi quen thuộc của cậu ta, giống như tiên nữ xinh đẹp, nhất định chính là người cậu ta luôn chờ đợi.

Lắm bẫm một tiếng chìm xuống nước.

Bạch Tiểu Hoa cả kinh, bước lên phía trước nhìn quanh bốn phía, thấy cậu ta không trôi lên, lòng có chút hoảng hốt lên, “Tôi chẳng qua đùa với cậu ta, để chôn cậu ta tắm rửa một cái mà thôi, sẽ không thực đã xảy ra chuyện đi?”

Ở góc cô không nhìn thấy, một bàn tay thiếu niên trắng nõn bò lên, chậm rãi bò lên chỗ chân của cô, dùng sức kéo — —

“A a a — -” trong lúc hoảng hốt, vệt bơi cạn Bạch Tiểu Hoa bị rơi xuống nước.

Uống liền mấy ngụm nước, với không biết bơi càng hoảng loạn, trong lòng hồi hận bản thân một mình chạy tới nơi này, bây giờ không có người nào để kêu cứu.

Ngay khi cô cảm thấy chết chắc rồi, một đôi tay ấm áp ôm qua eo cô, chậm rãi mang cô bơi lên trên .

“Phốc... Khụ khụ... Khụ khụ khụ...” cuối cùng cũng có được không khí mới mẻ, vừa ra tới hô hấp, nơi nào còn lo lắng thân hình đàn ông đang nóng lên dán trên người mình phía sau.

“Không có việc gì!” Giọng nói mềm mại, không có tí tạp chất, đặc biệt trong trẻo, không là Phụng loan còn có thể là ai.

Bạch Tiểu Hoa một bụng lửa, xoay người liền tát một cái trên mặt cậu ta, “tên nhóc đáng chết này, thành tâm ép buộc tôi, rất không ngoan, tử tử muốn trừng phạt cậu, cậu...”

Bạch Tiểu Hoa trừng lớn mắt, một mặt khiếp sợ.

Phụng Loan mỉm cười, ánh mặt trời chiếu sáng ở trên

mặt cậu ta, nhiều điểm sáng chói, chói mắt mà lóng lánh, mê ly mà mộng ảo.

“Có lỗi với chị, Phượng Loan dọa đến chị rồi.”

Bạch Tiểu Hoa nhắm lại khẽ nhếch miệng.

Quả thật là dọa đến, mặc kệ là vì rơi xuống nước, còn là vì trước mắt này đẹp đến làm khuôn mặt người ta giận sôi

Chương 15: Bái kiến chủ thượng!

Bạch Tiểu Hoa lần đầu tiên trong đời có thể so sánh người đàn ông như Sở Văn Hiên, ừm, tạm xưng người thiếu niên này là đàn ông đi.

Bởi vì dính nước nên mái tóc y đã ướt đẫm, giọt nước theo gương mặt cậu mà trượt xuống.

Làn da trắng nõn nà dưới ánh mặt trời phát quang lấp lánh, một đôi mắt tinh thuần, sóng mắt di chuyển ngẫu nhiên hiện lên một tia kỳ lạ thất thải quang mang, cái mũi kiên định hơi hạ thấp xuống, môi đỏ mặt hơi vênh tạo

nên một độ cong hoàn mỹ tự nhiên.

Khuôn mặt cậu thập phần hoàn mỹ, là khuôn mặt trái xoan mà các cô gái thường hâm mộ.

Thân thể thoát nhìn như gầy yếu nhưng lại thập phần rắn chắc, nếu cho cậu vài năm nữa thì cậu định sẽ trở thành một người đàn ông khiến mọi cô gái đều mê luyến

Trọng yếu nhất là... cậu lại mang khí chất sạch sẽ bẩm sinh.

Tựa như trước giờ chưa từng bị ô nhiễm, toàn thân tỏa ra khí chất thuần khiết không tỳ vết, không bị ảnh hưởng bởi nhân gian khói lửa chút nào.

Hóa ra, vẻ ngoài không sạch sẽ kia lại cất dấu đi một người con trai tuyệt sắc giai nhân như vậy.

Phượng Loan tuy không yêu nghiệt tà mị như Sở Văn Hiên , cũng không lạnh nhạt như Ngọc Đường Xuân hay Lãnh Như Phong.

Cậu như một liệu thuốc chữa trị, khiến cho lòng người tinh thuần.

Nhìn không được bàn tay xoa xoa mặt cậu, ừm, cảm giác không sai, thật mềm mại.

“Vì sao lại giấu bản thân?” cô hỏi.

Cậu tùy ý để cô đem mặt mình quất rồi lăn qua lăn lại, anh đáp “Vì sinh tồn”

Bàn tay nắm khuôn mặt dừng lại một chút, Bạch Tiểu Hoa rút tay mình về, giống như đối đãi với người cùng cảnh, vén vén tóc của anh, lăm bằm lầu lầu bầu (nói thầm) một đạo “tóc nên...cắt cắt rồi.”

Bộ dạng của thiếu niên này hoàn toàn là loài thú, là sinh vật nguyên thủy nhất, thậm chí là y phục cũng làm từ da thú.

Nhớ tới lời cậu ta đã nói, Trần Nguyệt Lạc đã xảy ra việc...

Xem ra nơi này đã xảy ra sự cố.

“Cứ lên bờ trước đã, không thì sẽ cảm lạnh mất.” nói xong trẻ con tinh nghịch cười, nháy nháy mắt mấy cái

với cậu.

Phượng Loan bị bộ dáng đáng yêu này của cô quấy rối, khuôn mặt tuấn tú đỏ lên, nhu nhuận gật đầu:”ừm.”

Cậu ẵm nàng lên, hai người từ từ bò lên bờ.

Vừa lên bờ, liền gặp phải Lãnh Như Phong.

Nhìn bộ dáng ướt sũng của cô, khuôn mặt vốn không cảm xúc liền nhú mày lại, tiến lên ôm lấy bả vai của cô.

“Sao vậy?”

“Thay quần áo.”

Phượng Loan nhìn bọn họ rời đi, trong lòng ẩn ẩn một tia mất mát. Lại nghĩ đến sứ mạng của mình, hiện tại cũng không phải là lúc miên man suy nghĩ, cô gái này có phải là người mình chờ đợi hay không, đáp án về sau rồi sẽ rõ ràng.

Tiểu Hoa hảo hảo thay y phục, lại tìm một bộ trang phục nữ sĩ sạch sẽ, là một bộ quần áo nàng chưa dùng bao giờ, nhất kiện bạch sắc quần áo kết hợp với quần bò rồi

đưa cho Phượng Loan thay.

Lúc Phượng Loan mặc quần áo tử tế đi đến, mọi người cơ hồ toàn bộ đều há hốc mồm.

Một vật thể đen thui không rõ hình dạng con người đột nhiên lại biến thành một mỹ thiếu niên, loại kích thích này cũng quá mạnh mẽ đi, làm người ta có chút không thể tin được.

Mái tóc chạm vai được một sợi dây cột lại tùy ý, bộ quần áo rộng thùng thình buông xuống sườn phải, vài sợi tóc lạc bầy khẽ bay bay trong gió, còn mang theo cảm giác phiêu dật cảnh quan tốt đẹp.

“Chặc chặc chặc chặc, quá phô trương rồi, hoàn mỹ a hoàn mỹ, quả là một mỹ thiếu niên đẹp như một đóa mạn đà la, có thể nói là cực phẩm!” Diệp Đan Phượng ánh mắt lướt qua lướt lại trên người thiếu niên, nhìn cậu từ đầu đến chân mấy lần, không ngừng thán phục.

Ngay cả người cả ngày được mỹ nam vờn quanh như Bạch Tiểu Hoa cũng không khỏi tấm tắc làm kỳ, đúng là tác phẩm tuyệt mỹ của tạo hóa.

Tiểu Bảo chu miệng lên, khó chịu nhìn về phía Phượng Loan mà trợn mắt, tên này vừa xuất hiện liền đã đem cướp đi hào quang của nhóc, rõ ràng cậu bé mới là người đáng yêu nhất, đẹp trai nhất mà.(Ari: Vâng, bé Bảo đáng yêu nhất, ngoan về chị Ari chương nè :*)

“Tiểu Bảo...ghen tị?” Bạch Tiểu Hoa phát hiện nhóc khác thường, liền mở miệng trêu ghẹo.

“Ai thêm ghen tị, dấm chua cũng không thể ăn, chua muốn chết rồi.” Tiểu Bảo không kiên nhẫn nhú mày, đôi mắt lá lánh tràn ngập lửa giận, mẹ nhất định là cố ý, ánh mắt người cũng đã cười đến có nếp nhăn rồi.

“Thật sao... thật sao hảo chua mà, các người không phát hiện quanh đây có hương vị trẻ con dấm chua sao?” Diệp Đan Phương dứt liền liền cố ý hướng mũi tới Tiểu Bảo mà ngửi.

Nhận thấy mình đang bị trêu chọc, Tiểu Bảo tức thì nóng giận, cũng không quản bên cạnh là ai, ngay lập tức hung hăng đập một cái, phát tiết bản thân bất mãn.

Không may Sở Văn Hiên vừa lúc trúng chiêu, căng chân vốn không phòng bị bị tiểu hài tử đá một cái, mi nhú lại.

“Ta cũng đâu làm người tức giận, xú tiểu tử người thế nào lại đá ta, ta đây chính là cha người, người cần thận gặp sét đánh!”

Tiểu Bảo tiền hấn một ánh mắt khinh thường, không biết sợ nói “Người muốn ăn đánh đi, dám tự nhận phụ thân a! Tưởng ta ngu ngốc sao? Lúc trước người hết ăn lại uống lừa gạt rong chơi, có người ngốc mới gọi người là phụ thân đi?

Phốc...

Lời này vừa thốt ra, người ở đây ngoại trừ Bạch Tiểu Hoa cùng Phượng Loan thì tất cả đều cười vang lên.

Nhất là Diệp Đan Phượng, vốn không có tâm tư, cũng không biết xem sắc mặt người khác, cười đến rút khí. Nhớ đến năm đó mình bị Sở Văn Hiên cự tuyệt làm thương tổn, tâm tình cũng không khỏi thật tốt, phải biết rằng cơ hội làm Sở Văn Hiên phải kinh ngạc chỉ tương đương với bằng không.

Ngọc Đường Xuân bảo trì phong độ, vẫn như cũ ôn hòa cười cười.

Lãnh như Phong mặt than(biến thái hay cứng đơ) trên mặt nở một nụ cười hảo tâm tình hiềm thấy.

Sở Thiếu Hoa dưới ánh mắt sắc bén của Sở Văn Hiên, xấu hổ ho khan hai tiếng, sau đó nghiêng đầu đi, bả vai căng cứng lên.

Sở Văn Hiên mặt cũng đã tái đi rồi, lạnh lùng hừ một tiếng “ta đang định ở ZNV(không hiểu) lập một đội ngũ...”

Sở Thiếu Hoa sắc mặt chợt lạnh, cứng ngắc quay đầu sang hướng khác “Lão đại, ta không cười, thiệt tình không cười.”

Phượng Loan rớt cuộc trợn mắt nhìn tình huống trước mặt, gương mặt tuần tú trở nên chấn kinh, không khỏi có chút may mắn chỉ vào Tiểu Bảo “Nó... là con trai của người?”

Bạch Tiểu Hoa gật đầu, cười nói: “Đúng, nó gọi là Tiểu Bảo! Đừng nhìn nó như vậy thôi, chứ thật ra nó là một đứa trẻ hỏa đồng rất đáng yêu.”

Phượng Loan sắc mặt đột biến, tới cùng vẫn chỉ là một đứa bé, không am hiểu ẩn tàng cảm xúc bản thân, trong con người khó có thể che dấu tia mắt mát.

Ngoại trừ hai cô gái với cậu nhóc Tiểu Bảo thì bốn người đàn ông còn lại đều đã nhìn ra manh mối.

Tới giờ ăn, mọi người đều tập trung lại một chỗ, bắt hướng đến Phượng Loan hỏi thăm chuyện ở Nguyệt Lạc Trấn.

“Đúng rồi, vẫn chưa hỏi cậu, cậu tên gì?” Bạch Tiểu Hoa nói.

“Đúng nha, cũng không gọi cậu là uy đi?” Diệp Đan Phượng bĩu môi.

Ngoài trừ hai cô gái đối với anh có hứng thú thì đám đàn ông còn lại vẫn duy trì khuôn mặt không chút hứng thú.

Phượng Loan nhìn ánh mắt của Bạch Tiểu Hoa, chậm rãi mở miệng “Phượng Loan... tôi tên là Phượng Loan.”

Bạch tiểu Hoa nhíu mày, họ Phượng này thật đúng là hiếm thấy.

“Chúng tôi hỏi cậu tên gì mà, cậu cũng nên nói nói họ của người ra luôn a.” Diệp Đan Phượng oán giận.

Phượng Loan khóe miệng run run, nhàn nhạt mở miệng nói “ Tên tên tôi là Phượng Loan, Phượng...Loan.”

“Họ của cậu ta là Phượng.” Sở Thiếu Hoa ngồi bên cạnh không nhìn được, hảo tâm bên tai Diệp Đan Phượng thì thào một câu.

Diệp Đan Phượng xấu hổ cười cười hai tiếng, quay đầu lẩm bầm «không có văn hóa thật sự đáng sợ, mình như thế nào lại ngu xuẩn như vậy! “

Một thanh âm quý mị vang lên bên tai cô, Sở Văn Hiên trầm thấp cười “ít nhất cô còn tự mình hiểu lấy điểm này, thành thật vẫn là tốt nhất a. “

Diệp Đan Phượng bộ dáng không quan tâm, rõ ràng không thèm quan tâm đến anh.

” Có thể kể cho chúng tôi biết về chuyện của Nguyệt Lạc Trần không ? ” Bạch Tiểu Hoa nhìn xung quanh khung cảnh vô tận quê mùa, ” Nơi này nhìn thế nào

cũng không giống một tiểu trấn a, trụi lủi, mệnh mông vô bờ... “

Nhắc tới đây, trên gương mặt mỹ lệ của Phượng Loan lộ ra một tia nhàn nhạt u sầu cùng tuyệt vọng, anh nói ” Khoảng mười bảy năm trước, Nguyệt Lạc Trấn đã biến thành tàn tích, gia viên mỹ lệ đã sớm bị hủy không còn một mảnh, chỉ có tôi cùng bà nội vùng trộm ẩn trốn, ba năm trước, bà nội đã qua đời, cho nên... Nguyệt Lạc trấn chỉ còn lại một mình tôi thôi. “

Bạch Tiểu Hoa nhìn về phía Sở Văn Hiên, hỏi ” Chuyện này ngươi có nghe nói qua không ? “

Sở Văn hiên nhíu mi, lắc đầu nói “Không có, lần đầu tiên tôi được nghe chuyện này, nếu không phải trong tay cô có bản đồ, đời này tôi cũng không biết nơi này, cho nên càng không thể biết được những bí mật này rồi. “

Nghe được hai từ bản đồ, Phượng Loan nhãn tình sáng lên, khẩn hỏi ” Bản đồ ? Bản đồ gì ? Có thể cho tôi nhìn qua không ? “

Sở Văn hiên không hề nghĩ ngợi, quả quyết cự tuyệt ” Không được. “

Con người của Phượng Loan lóe sáng, trong nháy mắt liền tắt ngóm.

Một bên Bạch Tiểu Hoa lại mang bản đồ đem ra, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người mà đưa tới trước mặt cậu, thản nhiên nói ” Chính là cái này. “

Phượng Loan ngẩng đầu, nhìn lên trên, mặt cậu tươi cười, ôn nhu, thuần thiết, chân thành.

Gật gật đầu, thật cẩn thận tiếp nhận bản đồ trên tay cô, mở ra, cẩn thận quan sát.

Mọi người kinh ngạc, thiếu niên xem ra thật đang xem nội dung bản đồ, mà còn là cực kỳ cẩn thận tiếp nhận bản đồ ?

Qua rất lâu sau, Phượng Loan rút cuộc ngẩng đầu lên, trên mặt cậu rất kích động..

Cậu run rẩy nhìn Bạch Tiểu Hoa, thanh âm đều đã run rẩy ” Cô...cô họ gì ? “

Bạch Tiểu Hoa tuy cảm thấy kỳ quái, thế nhưng mặc sự

kỳ quái ấy cô vẫn tự nhiên vô điều kiện tin tưởng thiếu niên trước mặt, giống như một loại dẫn dắt giống nhau, làm cho cô đối với anh không hề khúc mắc.

” Tôi họ Bạch ! “

Phượng Loan toàn thân run lên, sắc mặt càng thêm đỏ màu, mở miệng hỏi ” Phụ thân cô... tên là gì ? “

Đột nhiên nhắc tới người phụ thân đã qua đời, Bạch Tiểu Hoa sắc mặt có chút khó coi, nhưng vẫn đáp ” Bạch Nguyên Xuyên ! “

Vừa lúc ba chữ Bạch Nguyên Xuyên vừa thốt ra trong nháy mắt, Phượng Loan đối diện lại làm một hành động khiến người khác cảm thấy khó tin cũng hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Thiếu niên quật này hốc mắt rung rung, trong ánh mắt của mọi người liền thẳng tắp quỳ xuống...

Đồng tử Bạch Tiểu Hoa co rút lại, kinh hoàng lui về phía sau một bước ” Cậu làm cái gì vậy ? “

Phượng Loan tuy đang quỳ nhưng dáng lưng của hắn

vẫn như trước cao ngất đứng thẳng, giống như làm một chuyện vinh quang, tuyệt không dọa người.

”Phượng tộc – đời thứ mười sáu, cũng là tộc nhân còn sót lại duy nhất Phượng Loan, bái kiến chủ thượng ! “

Nói xong cậu liền dòn dập dập đầu.

Tựa như bao gồm thiên ngôn vạn ngữ, mọi cung bậc cảm xúc, vạn bất đắc dĩ tiếng âm thanh dập đầu, trùng điệp đánh vào trong tim Bạch Tiểu Hoa.

Bạch Tiểu Hoa thân thể run lên, thiếu chút nữa là đứng không vững, cũng may Ngọc Đường Xuân vươn tay ra ôm lấy cô ổn định thân thể.

Cùng lúc đó, Ngọc Đường Xuân vốn con người đam mại như nước cũng rót cuộc thay đổi cảm xúc, đôi mắt nhिễm lên một tầng cuồng phong bạo vũ khiến người ta sợ hãi.

Truyền thuyết thần bí lại một lần nữa mở ra, bánh xe vận mệnh bắt đầu lạng lẽ chuyển động.

Chương 16: Mẹ

Tình huống gì đây?

Hành động của Phụng Loan, làm cho mọi người kinh ngạc.

Bạch Tiểu Hoa xoa xoa cái trán, chỉ cảm thấy hoa mắt choáng váng không thôi, người con trai này vừa rồi con quỳ xuống, phảng phất trong lòng cô một loại cảm giác chấn động không nói lên lời.

Xa lạ lại quen thuộc.

“Cậu đứng lên trước đi.” Chuyện tình quá mức kỳ lạ, vẫn nên hỏi cậu tra trước một chút, cuối cùng đây là chuyện gì xảy ra.

Phụng Loan được Bạch Tiểu Hoa cho phép, mới đứng lên. Mà biểu cảm lại trở nên hết sức tôn kính cẩn thận, không dám lơ đãng, chính là cung kính đối với cô gạt đầu lễ phép

“Lời cậu vừa nói có ý gì? Phụng tộc lại là cái gì? Vì

sao cậu lại gọi tôi là Chủ Thượng?”

Loáng thoáng nhận thấy được, dường như có liên quan đến thân thể mình, cho nên Bạch Tiểu Hoa có chút kích động, hận không thể đem tất cả mọi chuyện ra để hỏi rõ ràng.

“Đừng kích động, từ từ sẽ đến, trước hết nghe cậu ta nói như thế nào đi!” Ngọc Đường Xuân ở một bên trấn an Bạch Tiểu Hoa, đồng thời cũng cho Phượng Loan một chút thời gian, đem vấn đề cùng lời muốn nói sắp xếp lại rõ ràng.

Phượng Loan trầm tư một chút, mới chậm rãi mở miệng nói, “Trước hết nghe tôi kể chuyện xưa, chuyện xưa này phải nói từ ngàn năm trước — — “

Vài ngàn năm trước, thế gian đã có môn phái Thượng Cổ cùng siêu cấp thế gia, từ bọn họ chi phối toàn thế giới, lấy võ học làm chủ, người người đều lấy tu luyện làm mục tiêu đệ nhất. Lúc đó, sinh sản ra rất nhiều thế gia quân sự.

Có thể gia liên tục phát triển, trở nên phồn vinh hưng thịnh, có thể gia lại ngược lại, dần dần xuống dốc, cuối

cùng bị xoá tên.

Vào thời điểm đó, Môn Phái Thượng Cổ là môn phái cao nhất, phân biệt có Tuyết cốc, Hợp Hoan Tông, Long Môn, cùng Dược Cốc. Trong đó, đáng chú ý nhất trong bốn môn phái này, là Tuyết cốc, là môn phái đứng nhất thực lực rất hùng mạnh.

Thế lực Môn Phái Thượng Cổ quá mức khổng lồ, mà nhân loại luôn không ngừng tiến bộ, dần dần, phân chia ra ẩn tàng thế gia, mà thế gia ẩn tàng này cũng do Môn Phái Thượng Cổ tuyển ra.

Ngay sau đó, sau ẩn tàng thế gia, chính là Thế Tục Giới thế gia bình thường.

Trình tự của ba loại, đại biểu ba thế lực mạnh mẽ trên cùng lãnh thổ.

Thế Tục Giới đứng lên phát triển hoàn toàn, không ở hoàn toàn là thế giới quân sự. Cho nên, Môn Phái Thượng Cổ định ra điều ước, Ẩn Tàng thế gia không được tùy ý xuất nhập Thế Tục Giới, trong đó, chỉ cần người đạt tới địa giai tiêu chuẩn, càng không thể bước vào Thế Tục Giới, bằng không, Môn Phái Thượng Cổ sẽ

đuôi giết đến cùng.

Có sự hạn chết này, Ân Tàng quân sự thế gia mấy trăm năm qua cơ hồ đều không có xuống núi, mà Môn Phái Thượng Cổ càng là trong truyền thuyết, cơ hồ đến Ân Tàng thế gia cũng chưa thật sự gặp qua lần nào, đừng nói đến gặp Thế Tục Giới thế gia nữa.

“Mà hiện tại tôi muốn nói, chính là môn phái thứ nhất của Thượng Cổ, Tuyết cốc!”

Phượng Loan vừa dứt lời, Sở Vân Hiên liền kinh ngạc mở miệng nói, “Bây giờ cậu muốn nói cho chúng tôi biết, Phượng Tộc của các người là thuộc về Tuyết Cốc? Hay là người bảo vệ?”

Phượng Loan lắc đầu, “Không, Phượng Tộc chúng tôi không phải phụ thuộc, cũng không phải người bảo vệ, mà là chi nhánh Tuyết cốc !”

Chi nhánh?

“Tuyết cốc uy danh có thể nói không ai không biết, nên theo tôi được biết, từ lúc hai mươi lăm năm trước, Tuyết cốc bị môn phái khác vây đánh, đã diệt môn rồi.” Sở

Vân Hiền nhớ tới những lời đồn nghe nói lúc trước, thần nhiên nói.

“Năm đó Cốc chủ Tuyết cốc cùng người thường kết hôn, hơn nữa sinh ra một đứa con gái.” Phụng Loan nói xong, nhìn thoáng qua Bạch Tiểu Hoa, “Năm đó, Tuyết cốc bị giết sạch sẽ, chỉ có chồng cốc chủ cùng con gái tránh được một kiếp, đến nay ở nơi nào không rõ.”

“Phụng tộc của tôi, là dòng dõi của Tuyết Cốc, cũng coi như là mạch chính, mười bảy năm trước một đám người bịt mặt xông vào, mục đích là vì báu vật ở Thiên Lang đảo, không chiếm được báu vật, mà đem Phụng tộc giết đến không còn một móng.”

“Hiện giờ, đồ của Thiên Lang đảo ở trong tay cô, cha cô tên là Bạch Nguyên Xuyên, các người từ Thế Tục Giới đi đến, cho nên năm đó cha cô đã ôm cô chạy trốn tới Thế Tục Giới, bởi vì chỉ có biện pháp như vậy mới có thể bảo vệ cho cô.”

“Mà tôi, vì sự xuất hiện của cô, mà luôn chờ đợi!”

Dứt lời, tiến lên một bước, nhẹ nhàng chấp tay cô, cùng

tay mình tạo thành chữ thập, chậm rãi... Một đường ánh sáng trắng từ lòng bàn tay của họ tỏa ra ngoài, giống như một tầng băng tuyết trắng, buông xuống ở bên người bọn họ, đưa toàn thân bọn họ vào trong tầng ánh sáng trắng óng ánh.

Ngay lúc này, Tiểu Hoa cảm giác được thân thể mình rõ ràng, đang lúc biến hóa được một chút, loại biến hóa này rất xa lạ, chưa bao giờ có cảm giác qua, giống như có một loại hơi thở mạnh mẽ sinh ra trong thân thể mình, sau đó lại một hơi thở khác lặng lẽ ẩn vào trong cơ thể, đem thay đổi hơi thở trước kia.

Loại thay đổi này, làm cho cả người cô thoải mái không nói nên lời, yên tĩnh.

Nhắm mắt lại, không tự chủ được để cho thân thể tự cảm thụ, từng bước theo nó dẫn dắt, dường như mệnh trung chú định, lại giống như vốn là một phần của thân thể, chính là một lần nữa trở về mang theo tâm tình vui sướng, linh hồn cùng thân thể từ hai hợp thành một, máu sôi trào hừng hực trong cơ thể, hưng phấn ức chế không nổi.

Con người Ngọc Đường Xuân đột nhiên co rút lại.

Trong cơ thể Tiểu Hoa có ký hiệu kỳ quái, nhưng lại bắt đầu chuyển động chậm rãi.

Tuy rằng không biết ký hiệu này có nghĩa gì, nhưng mà cùng với vòng phong ấn trong vòng bí mật có quan hệ trực tiếp.

Mà giờ phút này, ký hiệu kia giống như có sự sống.

Chẳng lẽ là Sinh Mệnh chiếm được đồng cảm, cho nên phong ấn này được buông lỏng, bắt đầu giải thoát?

“Cô là con gái thánh nữ cốc chủ, cũng là chủ nhân của tôi, trong thân thể cô có phong ấn là vì giấu sinh khí của cô, chỉ người của Phượng tộc là tôi, mới có thể đem huyết mạch đã ngủ say trong thân thể cô thức dậy, hiện tại, cô muốn đi theo hơi thở của tôi, ngàn vạn lần không được phân tâm, mới đem phong ấn mở ra được, bằng không, đến suốt cuộc đời... Cô đều không thể tu luyện, giống như những người bình thường khác.”

Lời nói của Phượng Loan lờn vờn bên tai, Tiểu Hoa càng thêm tập trung tinh thần, cố gắng khắc chế sự sao động trong tâm đối với những ồn ào xung quanh cùng với máu

huyết đang sôi trào cuồng cuộn.

Chúng nó rất hưng phấn, như đã đói bụng thật lâu, đột nhiên nhìn thấy đồ ăn ngon vậy.

Đột nhiên, Bạch Tiểu Hoa chỉ cảm thấy trước mắt cô trắng xóa, tất cả mọi người đều biến mất.

Đến ngay cả hai tay của mình luôn luôn tạo hình chữ thập với Phượng Loan cũng không thấy rồi.

Một mảnh trắng xóa, không có người nào, thậm chí không có một vật còn sống, chỉ có chính cô.

“Tiểu xuân...” Thì thảo nói nhỏ, ở trong không gian tuyết trắng không có tí người nào, xuyên qua không gian, tìm kiếm.

“Tiểu bảo!”

“Phượng loan!”

“Đan Phượng!”

Tại sao có thể như vậy?

Sau đột nhiên lại như thế?

Ai tới nói cho cô biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?
Đây là giấc mơ?

Bỗng dưng, trên bầu trời hoa tuyết bắt đầu rơi xuống.

Từng mảnh, nhẹ nhàng rơi xuống.

Tay Tiểu Hoa, một bông hoa tuyết trắng rơi xuống lòng bàn tay cô trong nháy mắt, trước mắt xuất hiện một hình ảnh kinh người.

Một tòa thần thánh cao quý, xa hoa uy nghiêm màu trắng Thủy Tinh xuất hiện tại trước mắt.

Tuyết trắng đầy trời đất, cung điện màu trắng Thủy Tinh có trong truyện cổ tích huyền thoại.

Tiểu Hoa vô pháp tới gần tòa cung điện này, nàng biết. Tuy rằng cô cũng không hiểu bản thân vì sao không biết, nhưng mà cô biết, tòa cung điện này chính là vật thể trong mộng, tất cả tước mắt đều là hình ảo mà thôi, không phải là thật.

Cuối cùng là muốn cho cô nhìn thấy cái gì?

Nơi này chính là Tuyết Cốc! Mà cung điện này, là cửa chính của Tuyết Cốc.

Bỗng nhiên, trước mắt xuất hiện một bóng dáng tinh tế tao nhã, một thân quần áo trắng như tuyết, giống như tiên nữ hạ phàm, tóc đen bay trong gió, dung nhan tuyệt sắc, cười nhẹ nhàng, giơ tay nhắc chân, phong hoa tuyết đại, không thể thay thế.

Cả người cô gái này tản ra hơi thở lạnh như băng, mà đôi mắt lại ấm áp như mùa xuân, phảng phất có thể làm tan chảy con người.

Cô ta dần dần nhích lại gần mình.

Tiểu Hoa kinh ngạc há mồm, “Cô...” Nói còn chưa dứt lời, con mắt co rụt lại, một mặt tái nhợt.

Cô gái này, xuyên qua thân thể của nàng, giống như không phát hiện ra cô.

Quay đầu, lớn tiếng hô, “Đợi một chút, cô đừng đi, nói

với tôi cô là ai, là mẹ của tôi phải không?”

Bóng dáng màu trắng giông như không nghe thấy, vẫn như trước đi về phía trước không ngừng

Bạch Tiểu Hoa suy sụp nhắm mắt lại, đúng vậy, nơi này không phải là thật, tất cả đều là ảo tưởng, không gian này đều là giả dối, như vậy tất cả chuyện bên trong cũng đều là giả dối, đến người cũng sẽ không ngoại lệ.

Trong nháy mắt lúc cô nhắm mắt lại, bóng dáng đã đi xa chậm rãi quay đầu, dung nhan tuyệt sắc vẫn như trước, cũng nhẹ nhàng mỉm cười.

Cô xoay người, chậm rãi đi tới bên cạnh Tiểu Hoa.

Thân thể Tiểu Hoa không dừng được run lên, không thể nào biết một giây sau phát sinh ra chuyện kỳ lạ gì, mà cô biết, người con gái này nhất định có mối quan hệ thân thiết với mình, bởi vì trái tim cô dường như nhảy lên một trận lửa nóng.

Cô gái này đứng ở trước mặt Bạch Tiểu Hoa, im lặng nhìn cô.

Tiểu Hoa cũng ngơ ngác nhìn cô ta, sau khi ôn nhu nhìn cô ta chăm chú, tự nhiên hai dòng nước mắt tuôn rơi.

Cô gái không nói chuyện, mà khước môi công lên, cho Bạch Tiểu Hoa một nụ cười tuyệt đẹp. Không phải là dụ dỗ, không là mỉa mai, mà là đơn thuần, mang theo tình cảm mãnh liệt cùng tươi cười quý mến.

“Mẹ – -” Bất tri bất giác, hai chữ mẹ thốt ra. (tiếng hoa mẹ đọc là “mama”)

Nước mắt Bạch Tiểu Hoa, rơi xuống không ngừng, thân thể run run, đầu ngón tay chỉ cách cô gái này mấy milimet.

Không đụng được!

Đầu ngón tay xuyên qua thân thể của cô ta!

Bạch Tiểu Hoa khóc không thành tiếng, giống một đứa nhỏ tìm không thấy phương hướng, la hét khóc rống lên.

Cô gái tươi cười dần biến mất, giống như cảm nhận được sự bi thương cùng tuyệt vọng của Bạch Tiểu Hoa, cặp mắt kia như có thể nhìn thấy thế gian lại dâng lên

một nỗi sầu cùng lo lắng.

“Cô có cảm giác đúng hay không? Này đang nói chuyện với cô đó, vì sao cô không nói chuyện? Cô nghe được tôi nói chuyện đúng không? Nói chuyện với cô đó, nói chuyện với cô! Nói chuyện nói chuyện! Cô có phải là mẹ tôi không? Phải hay không? Phải hay không?” Bạch Tiểu Hoa điên cuồng vươn hai tay, muốn ôm cô gái kia, mà mỗi lần đều vồ hụt, liên tiếp ngã trên mặt đất. Sau đó lại không cam lòng đứng lên, tiếp tục nắm lấy thân thể cô gái kia, hy vọng có thể đụng vào cô ta.

Trong mắt cô gái xuất hiện một loại biểu cảm khó diễn tả bằng lời.

Bạch Tiểu Hoa mệt mỏi, gục ở trên mặt tuyết, nước mắt đã kết thành băng, mà cô không cảm thấy chút lạnh lẽo nào

Nàng giương mắt, chống lại ánh mắt của cô gái này.

“Tuy rằng ta không biết cuối cùng là chuyện gì xảy ra, nhưng mà tôi biết, Cô là mẹ của tôi! Cô đã mất đi? Cho nên mới trở thành linh hồn chờ đợi, chính là ngày tôi xuất hiện, đúng không?”

Cô gái không nói chuyện, lại mỉm cười với cô, bên trong nụ cười này, bao gồm sự quyến luyến nồng đậm cùng tình yêu, biến cả nặng nề, quan trọng hơn Thái Sơn!

Chương 17: Minh Nguyệt tái hiện! Mọi người chấn kinh

Bạch Tiểu Hoa cũng không biết khi mình ở trong ảo cảnh tỉnh ngộ người bên ngoài trừ bỏ nhìn không thấy những hư ảo này lại thấy hết tình huống của cô.

Giờ phút này, thân thể Bạch Tiểu Hoa từ trong tản mát ra hào quang trắng tinh, giống như một tảng băng nhàn nhạt, bao trùm trên thân thể khiến cô thánh khiết mà cao quý.

Thân thể của hắn chậm rãi bay tới giữa không trung, cả người ở trạng thái mê man, gắt gao nhắm hai mắt tựa hồ không hề hay biết.

Mọi người ngừng thở, không dám nói nhiều, càng không dám lên tiếng.

Hai tay cô tạo thành chữ thập, đặt ngang trên lồng ngực, cả người nằm ngang, trôi nổi ở giữa không trung. Quét xuống bóng dáng nhỏ mảnh nhàn nhạt trôi nổi trên thân thể cô, cùng cô mặt đối mặt.

Bóng dáng kia cơ hồ là trong suốt, hoàn toàn không cảm giác được thật thể của hắn, nhưng lại làm cho người ta cảm giác một loại an bình tương hòa.

Bỗng dưng, một đạo quang mang chói mắt đột nhiên nở rộ, trong rừng hãm nhập một mảnh ánh huỳnh quang trung thuần trắng.

Vẫn giằng co hơn mười giây, hào quang mới từ từ tối sầm tiếp xuống.

Chỉ có toàn thân Bạch Tiểu Hoa trên dưới vẫn như cũ tản ra quang mang thuần trắng, chỉ là bóng dáng trong suốt vừa mới lao xuống kia cũng đã biến mất không thấy.

Mà Phượng Loan hai đầu gối cung kính quỳ xuống đất, cúi đầu xưng thần.

Nhìn đến hành động của hắn, mọi người tựa hồ cũng minh bạch cái gì, tất cả đều cung kính quỳ xuống cúi

đầu, đồng loạt hành lễ.

Thân thể Bạch Tiểu Hoa chậm rãi bay tới chỗ rất cao, ánh mắt cô vẫn như cũ không có mở, thân thể cũng đã đứng thẳng trở lại.

Hai tay buông rơi hai bên, đầu tóc quấn thân kỳ biến thành đầu đen tuyền bóng đẹp dài buông xõa sau lưng.

Mà lúc đầu mặc quần áo đơn giản hươu nhàn cũng biến thành váy áo thuần trắng, hình thức thập phần độc đáo, tươi mát thanh nhã lại cao quý thánh khiết, làn váy thật dài trong không trung theo gió vũ động.

Tại lúc mọi người không thể mở miệng vì chấn kinh trong ánh mắt, cô chậm rãi mở mắt.

Trong lúc đó một đạo ánh sáng trắng chột lóe lên, mang theo cảm giác rét lạnh thấu xương cùng thần thái không thể xâm phạm.

Giờ phút này, cô giống như là nữ vương tuyết muôn vàn tao nhã, tuyệt thế vô song –

Cùng lúc đó, Phượng Loan trong cơ thể giống như sản sinh cộng minh, cũng nhấp nháy ánh bạch quang.

Dưới ánh mắt chấn kinh của mọi người, khí tức của hắn đột nhiên bạo tăng. Theo một người bình thường biến thành hoàng giai sơ kì tân thủ, sau đó lại lên hoàng giai trung kỳ, hoàng giai hậu kỳ, đột phá Huyền giai, Huyền giai sơ kì, Huyền giai trung kỳ, Huyền giai hậu kỳ, sau cùng vẫn cứ vọt tới Địa giai, Địa giai sơ kì, Địa giai trung kỳ. (Ari: Người ta tu luyện bao năm mới lên được Địa giai, anh đây trong một lúc lên mấy cấp rồi, trâu quá >.<)

Rốt cục đột phá đến Địa giai trung kỳ đỉnh phong, cách mặt đất giai hậu kỳ ở thời điểm còn có một bước nữa thì ngừng lại.

Thiên tài Sở Vân Hiên đạt được sự tán thưởng của mọi người, giờ phút này cũng là trọn mắt há hốc mồm, thiếu chút nữa đứng không vững.

“Này... Quả thực là nghịch thiên, bất quá ngắn ngủn một giờ mà thôi, cư nhiên nhảy đến Địa giai trung kỳ đỉnh phong? Còn không để cho người ta sống, quá biến thái rồi -- “

“Hắn là Tiểu Hoa kích hoạt huyết mạch truyền thừa rồi, mà Phượng Loan cùng Tiểu Hoa nhất định có quan hệ

huyết mạch cho nên Tiểu Hoa đột phá trực tiếp ảnh hưởng đến hắn.” Lãnh Như Phong thần nhiên nói, tuy hết sức kinh ngạc nhưng hắn đổi loại chuyện này không quan tâm, hắn nhận định chỉ có Bạch Tiểu Hoa, đừng nói cô là truyền nhân của thiên hạ đệ nhất đại môn phái cho dù có là người bị mọi người phỉ nhổ, ma quỷ thì như thế nào? Hắn vẫn như cũ ủng hộ cô tới cùng.

Phượng Loan hơi hơi rũ mi mắt xuống, nhìn người cùng chính mình chỉ có cách mấy thước, cô gái phong hoa tuyệt đại, bước tiếp hi vọng .

Quỳ một gối xuống, nắm bàn tay trái của cô gái trong lòng bàn tay nhẹ nhàng hôn.

“Phượng Loan – – cung nghênh cốc chủ trở về!”

Bạch Tiểu Hoa nhếch môi, khuôn mặt lạnh nhạt thanh lịch kia thập phần xa xôi, lại tựa hồ gần trong gang tấc. Tóc đen của cô giống như mị hoặc trời đêm, hấp dẫn mê hoặc toàn bộ đàn ông trên thế giới. Đôi mắt của cô không còn như trước đây, ít đi bất an cùng bi thương, thay thế vào đó là khí phách bề ngễ thiên hạ, là trào phúng chúng sinh, là phồn hoa tan mất, là thế sự xoay vần...

Giờ phút này Bạch Tiểu Hoa, là xa lạ, nhưng lại là quen thuộc.

Cô nâng mắt, chỉ là nhẹ nhàng đảo qua, mọi người chỉ cảm thấy thân thể một trận lắc lư, sắp đứng không vững. Cái loại khí phách thuộc loại vương giả này khiến bọn hắn không có cách nào khác cùng cô đối diện, chỉ nghĩ muốn cúi đầu xưng thần.

Bạch Tiểu Hoa nhẹ nhàng phát ổng tay áo, trong thiên địa linh lực giống như bị nàng hấp dẫn, cuồng phong dâng lên như thủy triều, điên cuồng vọt lên đem cô từ đầu đến chân bao vây lại.

Nháy mắt, thực lực của cô một tầng hướng về phía trước chạy như điên, theo hoàng giai đến Huyền giai, Địa giai, sau cùng cư nhiên , bước vào thiên giai!

Thiên Địa biến sắc, Phong Vân Biến đổi, đại lượng hấp thụ linh khí cùng thăng cấp biến thái như vậy dẫn tới dị tượng Thiên Địa.

Bầu trời trong sáng đột nhiên lâm vào một mảnh đêm tối, Minh Nguyệt treo ở chân trời, như ẩn như hiện --

Cùng lúc đó --

Trong Hợp Hoan Tông của Thượng Cổ Môn Phái, một người phụ nữ diêm dúa loè loẹt đến mức tận cùng, trong không trung hừ một tiếng, y phục vén lên trên mặt đất bao lấy thân thể, nhú mi, nhìn bầu trời, ánh mắt phức tạp, vẻ mặt lo lắng.

“Tông chủ, sự tình gì kinh hoàng như vậy?”

Thần sắc phức tạp của người phụ nữ diêm dúa loè loẹt bất an vỗ trán, thản nhiên nói, “Thiên Địa sinh dị tượng, bên ngoài nhất định là có chuyện gì xảy ra, cô xem chân trời Minh Nguyệt kia...”

“Minh Nguyệt? Ban ngày đột nhiên thành ban đêm cũng không phải chuyện chưa từng có a!”

“Cô không rõ! Tôi có loại dự cảm không tốt, Minh Nguyệt -- Nguyệt Linh Tuyết, là cô sao?”

...

Trong La Sát Môn của Thượng Cổ Môn Phái.

“Môn chủ, Minh Nguyệt lộ ra cổ quái, chẳng lẽ là thời điểm năm trước mà nói, Nguyệt Linh Tuyết sống lại rồi hả?” Lão giả đầu tóc bạc thật cẩn thận nói, nếp nhăn tràn đầy trên nét mặt già nua kia lộ ra tia bất an mãnh liệt.

Chỉ thấy người đàn ông đối với lão giả xoay người, đại khái khoảng bốn mươi tuổi, diện mạo đoan chính, ẩn ẩn tản ra khí phách cường giả, nghiêm nhiên ra vẻ Thượng Vị Giả, cường thế, tự phụ!

“Hừ! Quả thực là hoang đường, Nguyệt Linh Tuyết từ lúc mười lăm năm trước cũng đã chết rồi, ông chẳng lẽ không nhìn cô ta chết sao?” Người đàn ông giận dữ hét lớn, nhưng hai tay chấp ở sau lưng lại ẩn ẩn run rẩy.

Nguyệt Linh Tuyết a, đã chết nhiều năm như vậy, cư nhiên vẫn còn xuất hiện áp bách bọn hắn sao?

“Bên ngoài hắn là đã xảy ra chuyện, có lẽ cùng Tuyết Cốc có quan hệ, nhưng là tuyệt đối không có khả năng là Nguyệt Linh Tuyết!”

...

Giờ này khắc này, Bạch Tiểu Hoa dẫn dắt động tĩnh, đưa

tới vô số người vây xem cùng suy đoán.

Thượng Cổ Môn Phái trừ bỏ Hợp Hoan tông cùng La Sát Môn, còn có Dược cốc, Long Môn cùng siêu cấp các đại môn phái, toàn bộ đều đã kiềm nén không được, nhóm người lão tổ tông trong gia tộc bế quan vài thập niên đều xuất hiện, bí mật mở hội nghị. (Ari: Một số môn phái có tật giết mình :)))

Mà dẫn tới oanh động, không chỉ có Thượng Cổ Môn Phái, còn có ẩn tàng cổ võ thế gia.

Tổng gia, Ngọc gia, Lâm gia, Tiết gia chỉ cần tham dự sự kiện mười lăm năm trước vây quét Nguyệt Linh Tuyết cùng Tuyết Cốc , toàn bộ đều đã thay đổi sắc mặt, đứng ngồi không yên, mắt không chớp nhìn Minh Nguyệt ngoài cửa sổ kia.

Minh Nguyệt tái hiện, Tuyết cốc muốn sống lại rồi !

Chương 18: Năm tuổi Huyền giai cao thủ? Nghịch thiên!

Thời điểm bình ổn từ từ tiếp đất, Bạch Tiểu Hoa cấp bậc đã củng cố ở giai đoạn Thiên giai sơ kì đỉnh phong, chỉ

thiếu chút nữa có thể đột phá trung kỳ.

Lúc này hình thái cô từ đầu đến chân giống như biến thành một người khác, lại giống như là cô.

Khó bề phân biệt, không rõ thật giả, không thị phi, chột xa chột gần, khó có thể nắm lấy.

Mọi người trừ bỏ thân phực còn cảm xúc không chân thật.

Không hổ là Tuyết Cốc, lưu lại người truyền thừa cư nhiên có thể nháy mắt đem cực hạn mở rộng, không hề trở ngại thẳng hướng đến Thiên giai. Nếu tiến vào Thiên Lang đảo, không biết còn có kỳ ngộ nghịch thiên cùng bảo bối như thế nào, dựa theo loại tình huống hiện tại này phát triển Bạch Tiểu Hoa có thể vượt qua giới hạn Thiên giai, cùng có thể giống mẹ cô đột phá đến cảnh giới Thiên Đạo, cũng không phải không có khả năng.

Ở trong mắt người khác chỉ sợ phải luyện cả đời cũng không thể hoàn thành chuyện này, mà ở trên người cô lại chỉ dùng ngắn ngủn ba giờ.

Thật là làm mù mắt biết bao nhiêu người a? Lại kích

thích trái tim bao nhiêu người?(Ari: Ghen tị ~ing)

Trong thiên địa bình tĩnh trở lại, mọi người ở đây cho rằng toàn bộ đã kết thúc, thời điểm đang muốn tiến lên cùng Tiểu Hoa bắt chuyện, một bên Tiểu Bảo cư nhiên cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Thân thể nho nhỏ tản mát ra hào quang thuần trắng nhàn nhạt, mà linh khí trong thiên địa cũng lại tụ tập trở lại, tuy sức mạnh không có điên cuồng như lúc này, nhưng cũng là kỳ quan ngàn năm khó gặp.

Vô số linh lực tựa như có sinh mệnh, mục đích khác cùng phương hướng nhất trí hướng thân hình nhỏ xinh kia chạy vội mà đi.

Bạch Tiểu Hoa thần sắc ngưng trọng, vận dụng nội lực, đem linh lực trong cơ thể chính mình phóng thích ra, linh lực giống như có linh cảm cùng sinh mệnh Bạch Tiểu Hoa, nhao nhao dũng mãnh nhập vào Tiểu Bảo bên kia, đem thân thể hắn từ đầu đến chân bao vây lại, tựa như tiếp thêm linh khí cho hắn.

Lần đầu tiên trải qua loại chuyện này, Tiểu Bảo sợ hãi nhìn Tiểu Hoa cách đó không xa, thì thào kêu, “Mẹ...”

Bạch Tiểu Hoa mỉm cười, ý đồ để cho hắn thả lỏng, “Đừng khẩn trương, thả lỏng, hô hấp nhẹ nhàng, dùng thân thể cảm thụ, hấp thu, không có thống khổ, con sẽ có cơ hội thay da đổi thịt, tin tưởng mẹ!”

Thời điểm Tiểu Bảo rõ ràng là cho dù như thế nào cũng không bị cản trở, may mắn từ nhỏ đã sống trong hoàn cảnh này, cho nên đối với Tu Luyện Giả gì gì đó có vẻ hiểu biết, vừa mới chính mắt chứng kiến mẹ biến hóa. Liền sợ hãi, nhưng cũng an tâm rất nhiều, nghe mẹ mà nói, đem thân thể thả lỏng, mỗi một cọng lông tơ đều đã giãn ra, giống như là trời sinh, thân thể tự nhiên bắt đầu từ từ hấp thu linh lực thiên địa.

Cảm giác kỳ diệu, ấm áp, có chút thoải mái, có chút lâng lâng, cảm giác thể xác và tinh thần đều trải qua lễ rửa tội.

Tạp chất không sạch sẽ từ trong cơ thể bài trừ, cốt chất bắt đầu phát sinh biến hóa.

“Thay da đổi thịt?” Ngọc Đường Xuân chấn kinh, tuy về y học đã thấy qua nhưng hắn cho rằng đó là không có khả năng tồn tại, trừ phi có người thể chất nghịch thiên,

là thiên tài tuyệt thế luyện võ.

” Trong cơ thể Tiểu Bảo phong ấn bắt đầu chuyển động rồi.” Sở Vân Hiên nhíu mi, xem ra vô cùng khẩn trương, hai nắm chặt, tựa hồ như đang ở thời điểm chính mình tiến hóa, trán mồ hôi không ngừng chảy theo.

“Thay da đổi thịt thời gian có vẻ dài, Tiểu Hoa vừa mới đột phá đã dẫn tới Thiên Địa dị tượng, những Thượng Cổ Môn Phái đó cùng ẩn tàng thế gia, nhất định đã nhận ra.” Lãnh Như Phong dứt lời, tiện lấy tốc độ cực nhanh bỏ chạy.

Nhìn Lãnh Như Phong biến mất, Sở Vân Hiên cảnh giác nói, “Phong tọa nơi này cho tốt, trạng thái Tiểu Bảo không thể có thể có chút dị biến nào (ý là không thể ảnh hưởng vào í, nếu không có thể gặp nguy hiểm), tuyệt đối không thể để cho bất luận kẻ nào quấy rầy, chúng ta mọi người chú ý phòng bị, một khắc cũng không thể thả lỏng.”

Sở Thiếu Hoa gật đầu, sau đó túm chặt bả vai Diệp Đan Phượng đang ngu ngơ ở một bên, “Tôi cùng Đan Phượng đi phía Bắc.”

Dứt lời, hai người cũng đã biến mất không thấy.

“Tôi đi phía Đông.” Sở Vân Hiên nói với Ngọc Đường Xuân “Phía tây liền giao cho anh rồi”.

Ngọc Đường Xuân gật đầu, cùng Sở Vân Hiên cùng chung biến mất tại chỗ.

Giờ phút này, chỉ còn lại có ba người Phụng Loan, Bạch Tiểu Hoa, còn có Tiểu Bảo đang ở trong tình huống phát sinh nghịch biến này.

“Phụng Loan, thay da đổi thịt mất thời gian bao lâu?” Bạch Tiểu Hoa hỏi Phụng Loan.

Phụng Loan vuốt cằm, hơi hơi khom thân hình xuống, cái này hiện giờ ở bên ngoài tùy tiện tiện có thể thành thiếu niên thể lực một phương, giờ phút này vẫn như cũ cung kính khiêm nhường nói.

“Hồi chủ thượng, ít nhất cần thời gian ba ngày ba đêm, đây là bởi vì Tiểu Chủ Tử thể chất khác hẳn với người thường, nếu đổi lại những người khác, ít nhất cũng cần phải bảy ngày bảy đêm.”

Bạch Tiểu Hoa gật gật đầu, bày tỏ chính mình hiểu rồi.

Lập tức cười nói, “Phượng Loan, ở trước mặt tôi không cần câu nệ như vậy, cũng đừng gọi tôi chủ thượng, nơi này không có chủ thượng, chỉ có một người phụ nữ bình thường, cậu nhỏ tuổi hơn tôi hay gọi tôi một tiếng chị đi!”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Phượng Loan lộ ra thần sắc kinh hoàng vặn vẹo, “Như vậy sao được? Phượng tộc phụng dưỡng Tuyết Cốc đã có hơn một ngàn năm lịch sử, quân thần có khác, Phượng Loan không thể phá hủy quy củ, đó là rất bất kính!”

Bạch Tiểu Hoa nhếch môi, trong mắt một mảnh thanh minh, ngữ khí nhạt nhẽo, lại mang theo uy nghiêm không thể kháng cự, “Phượng Loan, cậu cũng biết hiện tại là niên đại gì rồi hả?”

Phượng Loan ngây người, mờ mịt không từ bỏ, lắc đầu.

Bạch Tiểu Hoa thở dài, đứa nhỏ này do trưởng bối hun đúc, tư tưởng lại vẫn dừng lại thời kì ngàn năm trước.

“Hiện tại là thế kỷ hai mươi mốt, không còn quân thần

có khác, cũng không có chủ nhân cùng nô lệ, hiện tại là mọi người đều ngang hàng thế giới, hiểu chưa?”

Phượng Loan gật gù đầu, lại lắc lắc đầu, thật sự nói, “Mặc kệ bên ngoài là thế giới như thế nào, nhưng là đối với Phượng tộc, đối với Phượng Loan mà nói, thế giới chúng tôi là phụng dưỡng Tuyết Cốc, kính dâng cả đời này!”

Lý luận cùng hắn không ổn, Bạch Tiểu Hoa cũng buông tha thuyết giáo giải thích, nói với hắn, “Được rồi, tôi không nghĩ muốn thay đổi tư tưởng của cậu, cậu đã nói muốn phục tùng mệnh lệnh của tôi đi? Tốt lắm, tôi hiện tại liền mệnh lệnh cho cậu không được gọi tôi là chủ thượng, cũng không cho phép đối với tôi hành lễ gì gì đó, mọi người đều như bằng hữu hiểu chưa?”

“A?” Phượng Loan hé mở miệng, bộ dáng ngây thơ xem ra đáng yêu cực kỳ.(Ari: Đáng yêu quá đi >.< Bé Bảo của Ari rồi, bọn nào muốn bé Phượng Loan này nà?)

Bạch Tiểu Hoa nhìn không được thân thủ bóp gương mặt hắn, cười hồn nhiên, “Nói ra, cậu cũng coi như là người thân của tôi, mà tôi cũng là người thân duy nhất của cậu, vì thế chúng ta không có ngăn cách, từ giờ trở đi cậu

phải gọi tôi là chị!” Thấy hắn muốn mở miệng phản bác, vội vàng che miệng hắn lại nói, “Không được nói không!”

Môi Phượng loan giật giật, lại một chữ cũng nói không nên lời, sau cùng buông đầu xuống, bộ dáng tùy ý Bạch Tiểu Hoa lăn qua lăn lại.

Vỗ vỗ đầu của hắn, ý bảo hắn an tâm.

Thời gian kế tiếp, mọi người tập trung lực toàn bộ đều đã đặt ở trên người tiểu Bảo.

Thay da đổi thịt đúng là điều khó khăn nhất đối với Tu luyện giả nếu chịu không nổi loại thống khổ này như thế sẽ thất bại. Thay da đổi thịt không phải ai cũng có vận may có thể gặp phải, mà còn đụng phải, cả đời cũng chỉ có một lần cơ hội như vậy.

Cho nên, thể xác Tiểu Bảo phải chịu nhiều nguy hiểm như vậy.

Mặc dù được Bạch Tiểu Hoa là cao thủ Thiên giai hộ pháp bên cạnh nhưng tóm lại vẫn phải dựa vào lĩnh ngộ của chính mình để đột phá, nếu không, cho dù

thành công, cũng không thể đạt tới trạng thái đỉnh phong.

Giờ phút này tiểu Bảo đang ở cảm giác nước sôi lửa bỏng.

Cảm giác thoải mái dần dần chuyển hoá thành đau đớn rét thấu xương, cái loại này giống như chính mình bị xé rách, thiếu chút nữa khiến thể xác hấn tan vỡ.

Tới cùng vẫn chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, nếu không quan hệ huyết mạch, làm sao có thể chịu đựng được loại thống khổ này. (Ari: Thương bé Bảo quá à :(( )

Thay da đổi thịt, tương đương là đem toàn bộ xương cốt của mình thay đổi toàn bộ, cảm thụ được cứng rắn giống như lột da chêm xương làm người ta đau đớn.

“Mẹ...” Cậu giống như chịu không được.

Bạch Tiểu Hoa thấy con người tiểu Bảo dần dần khép lại, hiểu rõ cậu không chịu nổi loại áp lực này mà

từ từ lâm vào hôn mê, lập tức lòng nóng như lửa đốt, đem linh lực trong cơ thể toàn bộ cho chuyển qua.

Thân thể Tiểu Bảo dần dần ấm áp lên, ý thức cũng chậm chậm trở về.

“Tiểu Bảo, cố gắng chịu đựng! Nếu con không thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này, như thế con không thể thực hiện lời hứa! Con không phải đã nói về sau muốn chiếu cố mẹ, bảo hộ mẹ, không cho bất luận kẻ nào thương tổn mẹ sao? Nếu như ngay cả điểm ấy cũng làm không được, như thế nào bảo hộ mẹ?”

Phượng Loan ở một bên xem kinh hồn bạt vía, tiểu Bảo trên người đột nhiên phát hiện dị trạng đã khiến hắn cảm thấy được bất khả tư nghị(Không thể tin nổi), không cần bất luận điều gì kích phát hay sử dụng đan dược gì cũng có thể tự tiến hành thay da đổi thịt. Quả thực chưa bao giờ thấy chuyện này. Tỷ lệ thất bại tuyệt đối lớn hơn thành công, một đứa trẻ mới năm tuổi, làm sao có thể chịu được thống khổ này.

Tiểu Bảo không chỉ chịu thống khổ này hơn nữa đã bắt đầu tiến hành xoay ngược lại, cứ nhiên từng bước một lột xác.

Tuy nhiên trong lúc này không thể bỏ qua công lao của Bạch Tiểu Hoa, nhưng nghị lực của tiểu Bảo cùng tính dẻo dai đều là tốt nhất.

Quả nhiên, chờ đợi là đáng giá, cốc chủ cùng tiểu cốc chủ cư nhiên ưu tú như vậy!

Bỗng dung thân thể tiểu Bảo giống như bắt đầu bành trướng, không hề báo động trước cư nhiên phịch một tiếng, đã xảy ra tiếng nổ lớn.

Khói thuốc súng dày đặc, hình ảnh hỗn loạn không chịu nổi, thiên địa đều bị bùng nổ như một cái hố to.

“Tiểu Bảo!”

“Tiểu Bảo! Chết tiệt, không có việc gì đi!”

“Tiểu Bảo —— “

Một bàn tay từ từ duỗi ra, quét xuống bóng dáng nhỏ xinh từ trong hố nổ ra, toàn thân trống trơn, y phục bị bùng nổ dập nát.

“Khụ khụ – – con, con ở trong này, mẹ!” Chết tiệt, cứ nhiên nổ lớn, có lầm hay không a, bản thân may mắn không có chuyện gì, nếu không có thể bị bùng nổ cả người vỡ nát?

Bạch Tiểu Hoa lấy tốc độ Địa giai đến cả Sở Vân Hiền cũng không kịp xem cho rõ ràng.

Đem tiểu Bảo bế lên, trái phải kiểm tra thân thể cậu, cô phát hiện tiểu Bảo hoàn hảo không tổn hao gì, hơn nữa thành công đột phá, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng là – –

“Mùi gì vậy? Như thế nào thối như vậy?” Bạch Tiểu Hoa khó chịu che cái mũi của mình, ánh mắt chuyển qua Tiểu Bảo trống trơn trên người, chỉ thấy lỗ chân lông liên tục không ngừng chảy ra dòng khí đen tuyền, đúng là những tạp chất tản ra mùi thúi.

“Xú tiểu tử, con đi tắm rửa cho lão nương!” Bạch Tiểu Hoa buông Tiểu Bảo ra, chán ghét dùng chân đá văng hẳn ra.

Tiểu Bảo nghe thấy thế một phen thân thể của chính mình thiếu chút nữa bị lão đảo, không cần Bạch Tiểu Hoa nhiều lời, điên cuồng hướng bên dòng suối chạy vội mà đi.

Trong phút chốc, thực lực Huyền giai hậu kỳ nhìn một cái không xót gì, khiến mọi người sắp té xỉu!

Năm tuổi- Huyền giai cao thủ?

Còn không để cho người ta sống rồi hả ? Cũng quá nghịch thiên thôi! Hoàn toàn là biến thái nha, mẹ con yêu nghiệt này thật khiến người ta ghen tị!

Chương 19: Tụ tập

Bóng đêm mờ mịt, đây đã là ngày thứ mười bốn họ ở trấn Nguyệt Lạc này rồi

Đã rạng sáng, Bạch Tiểu Hoa lại không hề buồn ngủ, cùng lúc tiếp thu truyền thừa của Tuyết cốc, chuyện cũ năm đó, những hình ảnh giống như bị nghiền nát, lại một lần nữa xuất hiện, một lần một lần quấy nhiễu tâm trí cô.

Bạch Tiểu Hoa trầm tĩnh 5 năm, tâm trí đã thành thực, tính cách cũng lạnh nhạt đi nhiều, thế mà lại có chút áp chế không nổi nội tâm kích động, hơi thở ần ần một loại cảm giác không xác định.

Thù nước hận nhà, ngay cả thánh nhân cũng không thể làm tiêu tan hết được.

Cha mẹ đã chết, đây là chuyện thực không có cách nào thay đổi. Không có quan hệ với việc cô có báo thù hay không, bởi vì hiểu ý nghĩa xuất hiện ở đây của mình.

Giết chóc? Cái chết? Chiến tranh?

Sinh ra ở gia tộc cổ võ, lại còn là môn phái thượng cổ siêu lớn, con đường cô đi, đã được định trước là bay lên tận trời.

Muốn bình tĩnh an ổn cả đời là không thể, cô không tìm địch, địch cũng tới tìm cô.

Đảo Thiên Lang — —

Vì nó, rốt cuộc còn phải hy sinh bao nhiêu người nữa?

Thở dài một tiếng yếu ớt, bao hàm ít nhiều bất đắc dĩ, ít nhiều thân bất do kỷ.

Chẳng biết từ lúc nào, Ngọc Đường Xuân đã lặng lẽ đi tới cạnh cô, an tĩnh ngồi xuống, quay đầu chăm chú nhìn sườn mặt dịu dàng của cô.

“Tiểu Hoa!” Hắc khê gọi.

“Ừ.” Cô nhẹ giọng trả lời.

Trả lời nửa vờ, không có âm thanh, hai người đều trầm mặc.

Hắn trầm mặc vì cô đột nhiên thay đổi, làm hắn trở tay không kịp.

Cô trầm mặc vì anh chưa bao giờ có bí mật gì trước mặt cô, vậy mà bây giờ lại bắt đầu giấu diếm cô rồi.

Tâm trí hai người bị lạc nhau giữa muôn vàn ánh đèn đường rực rỡ, thỉnh thoảng trở nên xa xôi, ai cũng đang trong mộng lung mịt mù.

Hắn do dự một hồi, vẫn kiên định cầm tay cô, thản nhiên nói, “Đừng u mê, đừng thờ dài, cứ kiên trì đi tiếp con đường em đã chọn, cuộc đời của mình chung quy vẫn phải do mình nắm giữ, đừng lo lắng, anh sẽ mãi mãi bên cạnh em.”

Cô cười nhẹ, trong con người hiện lên thần sắc phức tạp, “Tiểu Xuân, tình cảm của chúng ta thật phức tạp quá, em không xác định mình có yêu anh hay không, nhưng em có thể nói, sự tồn tại của anh rất quan trọng đối với em. Tiểu Xuân, chuyện Lý Vân San em không hỏi, vì em tin anh.” Giống như anh từ trước đến giờ vẫn tin tưởng em vậy.

Ngọc Đường Xuân trầm mặc, con người nhu hòa vẫn âm ỉ, ánh mắt nhìn ra bầu trời thẳm tắp ngoài xa, ánh trăng thập phần xinh đẹp.

“Tiểu Hoa, nếu có một ngày anh với em là kẻ thù, em sẽ làm gì?”

Bạch Tiểu Hoa hả một tiếng, như đang tự hỏi, bỗng dừng ngắc đầu, cười nghịch ngợm “Nếu anh là kẻ thù của em, vậy thì em sẽ kéo anh về phe của em, hai chúng ta lại trở thành đồng minh rồi.”

Ngọc Đường Xuân cúi người, hôn nhẹ lên trán cô.

Cách đó không xa, một bóng dáng thon dài lẳng lẳng nhìn chăm chú vào toàn bộ sự việc đang xảy ra.

Gió lạnh làm trường bào màu đỏ của hắn tung bay, tóc đen hỗn độn, ánh mắt thâm trầm.

“Lão Đại!” Sở Thiếu Hoa kêu lên,

“Ừ!” Sở Vân Hiên nhẹ nhàng lên tiếng, dùng tay ngăn lại lời anh ta muốn nói, “Anh cứ đi đi, đừng nói gì cả.”

Sở Thiếu Hoa vuốt cằm, lui xuống, bóng dáng tiêu thất trong màn đêm.

Sở Vân Hiên đứng nhìn hai người dựa sát vào nhau dưới ánh trăng cách đó không xa, con ngươi hiện lên một tia sáng, hung hăng cắn môi, hai tay nắm chặt thành nắm, lại buông ra...

Cuối cùng, xoay người rời đi.

Ngày hôm sau, trời mới vừa tờ mờ sáng, đoàn của Bạch Tiểu Hoa bắt đầu xuất phát. Nhờ có Phụng Loan đồng hành nên mọi người cũng thoải mái hơn, ít nhất sẽ không vì chuyện tìm phương hướng mà lo lắng, cũng tiết kiệm được kha khá thời gian, giảm đi rất nhiều sức lực tiêu hao không cần thiết.

Đồng thời với chuyện bọn họ xuất phát, bên ngoài lại xảy ra ba sự việc lớn làm kinh động thế gian.

Thứ nhất, nước Y khai chiến với nước G láng giềng, cuộc chiến lần này, chắc chắn thương vong vô số.

Thứ hai, Thiên Long hội khổng lồ của tục giới gặp phải nguy cơ lớn nhất từ trước đến nay, bị kẻ địch vây kín

bốn phương tám hướng, chết vô số, Sở Văn Hiến lại không thấy tung.

Thứ ba, những môn phái từ thời thượng cổ đồng loại ra mặt, không chỉ có Hợp Hoan tông, Long môn, Dược cốc, ngay cả ba môn phái lớn mạnh nhất vẫn luôn khiêm tốn ở ẩn, chân không rời nhà, hơn mấy trăm năm cũng không để lộ chút xíu dấu vết cũng xuất hiện. Đó là Âm Thi tông, La Sát môn, Diêm Vương điện, Hoa Tông thế lực yếu hơn một chút nhưng cũng không thể khinh thường, và một số môn phái nhỏ khác thuộc thời thượng cổ. Tóm lại, đủ màu đủ loại, vô cùng náo nhiệt, hơn nữa còn tụ tập tại một chỗ.

Ngoại trừ 25 năm trước, vì tiêu diệt Tuyết cốc mà ra ngoài, đây là lần thứ hai, toàn bộ môn phái thời thượng cổ lại tụ tập đông đủ.

Ba chuyện lớn này làm náo động cả lên, gia tộc ẩn tàng và thế gia trong thế tục như đứng trên đồng lửa, ngồi đồng than, chuyện 25 năm trước có rất nhiều người góp vui, cho dù trước kia không tham gia, nhưng 25 năm sau lại làm như vậy với con gái của người kia, bây giờ có tin đồn Tuyết cốc đã trở lại và lợi hại hơn xưa, chẳng may gia đình người ta từ đảo Thiên Lang bình an trở về, khác

nào tát một bạt tay vào mặt họ?

Đương nhiên, có suy nghĩ như thế chỉ là một số ít người. Tuyết cốc làm sao mà hồi sinh được? Năm đó là thời kỳ hùng mạnh nhất của Tuyết cốc mà còn bị diệt, huống chi là hiện tại? Hiện giờ thế cục lộn xộn, đúng là thời cơ tốt để đục nước béo cò, gia tộc muốn phát triển, muốn lớn mạnh, chỉ cần tranh thủ lúc tam giới náo loạn này.

Đa số người ôm ý nghĩ lấy nguy hiểm đổi phú quý giàu sang, không phải chỉ là sống hoặc chết thôi sao? Liều ăn nhiều, vì sự nghiệp gia tộc, tất nhiên phải thừa dịp loạn lạc này mà đâm đạp người khác để tiến lên.

Lấy Hợp Hoan tông, Long môn, Dược cốc cầm đầu, tụ tập 12 môn phái thượng cổ, 8 đại thế gia ẩn tàng.

Cô gái tuyệt sắc một bộ dạng lười nhác, chân tùy ý bắt chéo, tóc dài bung ra, hai tròng mắt câu hồn nhìn chằm chằm những người có liên can, khoan thai mở miệng nói, “Lần này mời mọi người tới, chắc mọi người cũng rõ là vì chuyện gì, Tứ Nương xinh đẹp ta cũng không nhiều lời, Hợp Hoan tông phái ra ba tên cao thủ Địa giai hậu kỳ cùng ba tên cao thủ Địa giai trung kỳ, còn lại là phần của các ngươi, tự chia nhau mà làm.”

Tông chủ Hợp Hoan tông, Tứ Nương tuyệt sắc. Tuổi tác không rõ, vui buồn thất thường, phong tao xinh đẹp, âm ngoan độc ác, ngàn vạn lần đừng bị gương mặt xinh đẹp của cô ta mê hoặc, thủ đoạn tàn nhẫn của cô ta làm đàn ông còn phải sợ hãi ba phần, cũng đừng tính kế với cô ta, bởi vì có khả năng cô ta còn lớn tuổi hơn bà nội nhà ngươi đấy!

Bên cạnh Tứ Nương là một gã đàn ông trung niên phong độ hiên ngang, hắn ta ước chừng 30 40 tuổi, ngũ quan đoan chính, khí thế hùng hậu, toàn thân tản ra khí tức uy nghiêm đáng tin cậy.

Long Môn môn chủ, Long Nguyên Trù. Người đời gọi Long tứ gia, vì hắn là đời thứ tư của gia tộc.

Giờ phút này, Long Nguyên Trù liếc xéo mọi người, bộ dáng cao cao tại thượng không với tới, ngũ khí kiêu ngạo nói, “Long Môn không phải bất cứ ai cả.”

Vừa dứt lời, tiếng âm ỹ nổi lên bốn phía.

Tứ Nương liếc hắn một cái, cười trào phúng.

Long Nguyên Trù không nhanh không chậm nhìn đám người phía dưới âm ỹ nhao nhao, như đang nhìn một đám hề biểu diễn.

“Mọi người hẳn đã biết, Thiên Long hội và Long Môn ta có ân tình sâu xa. Sở Vân Hiên lão đại Thiên Long hội, là con trai ruột của ta, theo như tin tức hiện tại, nó đang ở cùng con gái của Nguyệt Linh.” Trong ánh mắt kinh ngạc không ngờ của mọi người, Long Nguyên Trù cười giả dối, bộ dạng cứ như ông đang thao túng tất cả mọi việc trong lòng bàn tay.

Tứ Nương cười lạnh, không chút nể tình hất vào mặt ông một chậu nước lạnh, “Ta nói này họ Long, tuy thẳng nhãi kia là con trai mi, nhưng nó lại yêu con gái của ả Nguyệt Linh như điên như dại, đến chết cũng vẫn cam tâm tình nguyện, mặt cũng chưa từng nhăn một lần, mi cho rằng nó sẽ vì một người cha không chịu trách nhiệm mà hãm hại người phụ nữ của mình sao? Nằm mơ!”

Long Nguyên Trù hiển nhiên bị Tứ Nương làm ghen hống, sắc mặt trở nên vặn vẹo, hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói, “Đàn bà thôi mà, làm sao so sánh được với máu mủ ruột thịt.”

Tứ Nương cười lạnh, “Đáng tiếc, Sở Vân Hiên theo họ mẹ, nên tính tình cũng giống mẹ như đúc, giống về cái khoản si tình cuồng dại ấy, không giống với thằng bố vô tình nào đó, mất hết tính người, ngay cả vợ của mình cũng bỏ mặc.”

Vạch trần cả nội tình nhà hắc, Long Nguyên Trù tất nhiên vô cùng phẫn nộ, hai tay dùng lực một cái làm vỡ nát ghế dựa dưới thân.

Đám người kia vì hắc đột nhiên bạo phát mà yên tĩnh lại, không hiểu nhìn hai người mới một giây trước còn đang rất tốt, quay đi quay lại thế mà đang gây chiến với nhau.

Chưa vạch ra kế hoạch mà đã xung đột nội bộ rồi sao?

“Sao? Muốn đánh với lão nương ta sao?” Tứ Nương vẫn lười biếng tựa vào ghế ngồi như cũ, nhàn nhã nâng chung trà lên, uống một hớp, khen không dứt miệng.

Long Nguyên Trù căm tức nhìn Tứ Nương, cứ như một giây sau sẽ xuất chương.

Tứ Nương lại không thèm nhìn hắc, năm đó vợ Long Nguyên Trù – Sở Yên Nhiên và bà là bạn tốt, bà đã cảnh

báo trước rằng Long Nguyên Trù không đáng tin, quả nhiên hắn có miếng lợi lớn hơn thì bỏ Sở Yên Nhiên ngay, thậm chí lợi dụng bà, làm bà ngay cả tánh mạng cũng không giữ được. Con trai mới sinh cũng bị bỏ rơi ở tục giới, lý do là vợ mới của hắn không cho phép đưa con ti tiện bước vào nhà.

“Lão già không biết xấu hổ, không biết mũi dùi cỡ nào mà còn sống được tới tận bây giờ, đúng là đen như cút chó! Phi!” Tứ Nương hung hăng nhổ một ngụm nước miếng, nhìn cũng chẳng muốn nhìn, thân nhiên uống trà.

Long Nguyên Trù mạnh mẽ ngăn chặn cơn giận của mình, hít một hơi thật sâu, nghiền răng nghiền lợi nói với người bên dưới, “Long Nguyên Trù ta lời nói như đinh đóng cột, không chỉ bắt sống con gái của Nguyệt Linh, còn phải lấy được bảo khố, cứ chờ xem, hừ!”

Dứt lời, không để ý sắc mặt khó coi của người khác, phất tay áo, không chút hình tượng đi mất.

Sau khi lão rời đi, người bên dưới lại tiếp tục sôi trào.

Tứ Nương thí cho lão một ánh nhìn hèn mọn, lạnh lùng nói, “Với cái đức hạnh đó, Long môn sớm muộn gì cũng

bị diệt trừ!”

Long Nguyên Trù rời đi cũng không thể dập tắt nhiệt tình của mọi người, kế hoạch vẫn tiến hành như cũ.

Bạch Tiểu Hoa tiếp nhận truyền thừa, nhiều lắm cũng chỉ là cao thủ Địa giai, sau khi mọi người trải qua sợ hãi, từ từ phục hồi tinh thần lại, nếu Tuyết cốc đã hồi sinh, bọn hắn không thể thay đổi sự thật này, nhưng bọn hắn lại có thể bóp chết Tuyết cốc đang trên đà lớn mạnh.

Chỉ cần giết con gái của Nguyệt Linh, không chỉ có thể chấm dứt họa lớn trong lòng, còn có thể lấy được báu vật trong bảo khố đảo Thiên Lang, chuyện tốt như vậy, sao có thể buông tha?

Vì thế, mỗi nhà đều phái cao thủ Huyền giai trở lên, cùng một ít cao thủ Thiên giai triển khai nhiệm vụ.

Nhưng họ không biết, vì quanh năm gặm đan dược của Ngọc Đường Xuân như ăn kẹo nên thể chất cơ thể của Bạch Tiểu Hoa đã bị biến hóa, một phát lên tới Thiên giai, thực lực dừng chân tại Thiên giai sơ kỳ đỉnh.

Chương 20: Trời làm chứng, đất làm mai

“Còn bao lâu nữa mới đến Thiên Lang đảo?” Bạch Tiểu Hoa hỏi Phụng Loan

“Bẩm chủ .... Dạ tỷ tỷ, còn khoảng nửa tháng nữa ạ” Vì ánh mắt cô lộ ra vẻ nghiêm khắc, nên Phụng Loan chỉ dám nhúc nhích môi, vẫn phải đem hai chữ chủ thượng đổi thành hai tiếng tỷ tỷ, cho dù lúc đầu nói vô cùng không tự nhiên, nhưng mà lại không dám phản bác. Trên gương mặt tuyết luân quá kìm nén nên đã trở thành màu hồng, nhưng mà nhìn rất mê người.

Bạch Tiểu Hoa gật đầu thỏa mãn, xoay người lại nói với những người khác, “Khi đến Thiên Lang đảo, chuyện của Tiểu Xuân phải giải quyết đầu tiên, Luân hồi đan nhất định phải được tìm thấy”

Vừa dứt lời, Sở Vân Hiên cảnh giác, làm động tác yêu cầu dừng lên tiếng, hẩn thật cẩn thận quan sát bốn phía, rồi thản nhiên nói, “Tới thật là nhanh mà, những người này cảm tình con chó hay sao vậy?”

Bạch Tiểu Hoa cười nhẹ nhàng, trong trẻo như băng

tuyệt, nhưng lại mang theo sát khí, trong người thoáng ẩn thoáng hiện lên tia băng lãnh, “Nhân lực của những người này vẫn còn nhiều á! Lễ gặp mặt của người ta phong phú như vậy, chúng ta không cho lại bọn họ quà đáp lễ thì có phải là quá vô phép rồi không?”

Phượng Loan hơi nhắm mắt, bất quá chỉ qua một ít thời gian, khi hần mở mắt ra, ánh mắt đã trở nên sắc bén, như thanh kiếm đã được tuốt ra khỏi vỏ.

“Đối phương có tổng cộng mười hai người, trong đó, có một cao thủ Địa giai trung kỳ đỉnh phong, bốn cao thủ Địa giai sơ kỳ đỉnh phong, bốn tên Huyền giai hậu kỳ, ba tên còn lại là Huyền giai trung kỳ”

“Tiểu Hoa của chúng ta cũng là cao thủ Thiên giai sơ kỳ rồi, bọn hần phái Địa giai tới thì có tác dụng gì đâu chứ, Vân Hiên ca cùng Phượng Loan thôi cũng đủ sát chết bọn chúng chỉ bằng một cú rồi, bọn hần có phải là đầu thiếu não rồi không? Tự nhiên phái người đi vào chỗ chết!” Diệp Đan Phượng khí thế ngút ngàn, rút roi da bên hông ra, “Đây cũng đều là những cao thủ trong chiến đấu, tiêu tiền mà không biết cân nhắc, cứ nhiên lại có thể cử đến Địa giai cao thủ để chúng ta tập luyện, thật sự là may mắn quá đi nga”

Sở Thiếu Hoa bên cạnh liếc mắt nhìn cô, bất đắc dĩ lắc đầu, rồi lặng lẽ nhích thân thể từng chút từng chút một đến sát bên cạnh cô, như muốn che cô phía sau mình.

Tuy nói là bên mình có thể toàn thắng, nhưng đề đề phòng những vấn đề bất ngờ có thể xảy ra, thì vẫn phải nên cẩn thận một chút thì hơn.

Phượng Loan lại như nghĩ tới vấn đề gì đó, sắc mặt hiện lên chút kinh ngạc pha lẫn nghi hoặc, đánh giá Bạc Tiểu Hoa từ đầu đến chân, “Kỳ thật, ngay từ ban đầu ta đã cảm thấy có một chút gì kỳ quái, tính đến việc tử được truyền thừa, nhưng nếu lấy thể chất bình thường của tử thì cũng không có khả năng có thể đột phá Thiên giai, quá lắm thì cũng chỉ có thể bước đến Huyền giai hậu kỳ thôi, cho dù nghịch thiên thì cũng chỉ ở Địa gia sơ kỳ, nhưng mà tử tử lại dừng ở Thiên giai sơ kỳ, mà còn lại ở trạng thái dung hòa, nội khí mười phần ổn định... Điều này, đã hoàn toàn vượt quá khả năng hiểu biết của ta còn Tiểu Bảo thiếu gia nữa... Cư nhiên cũng đạt tới Huyền giai trung kỳ, thật sự là quá sức tưởng tượng, hoàn toàn...không thể nào lý giải được” (Ari: Mẹ con nhà này có ai bình thường đâu >.<)

Bạch Tiểu Hoa cười tự nhiên, ánh mắt chuyển hướng Ngọc Đường Xuân, hai người cùng nhìn nhau cười.

“Tuy ta chỉ là người bình thường, nhưng thể chất đã sớm thay đổi rồi, người nói nếu như bên cạnh người có Luyện Đan Sư, mà mỗi ngày đều đem đan dược Đương Mộc Đậu cho người ăn đều đặn, thì người tự nhiên sẽ không thấy có gì kỳ quái nữa”

Phượng Loan chấn kinh, lắp ba lắp bắp nói, “Tỷ...tỷ...tỷ nói là Luyện Đan Sư sao? Bên cạnh tỷ lại có Luyện Đan Sư?” Mà lại vẫn lấy đan dược Đương Mộc Đậu cho ăn. Hắn có nghe lầm gì hay không vậy trời!

Tiểu Bảo cảm thấy đây chỉ là chuyện bình thường, không có gì to tát, nên nói “Nè, có gì mà kỳ quái chứ, tiểu Xuân thúc thúc của ta là Luyện Đan Sư, ta từ nhỏ đã ăn đan dược rồi, ăn đến nỗi muốn ói ra hết rồi đây này”

Tiểu Bảo nói xong, liền đưa tới một trận khinh bỉ từ mọi người dành cho bé.

Diệp Đan Phượng thật hận không thể đem tiểu tử này đánh cho vài phát vào mông, đan dược này đều do

Luyện Đan sư luyện chế ra, vậy mà dám nói là muốn phun ra hết, tên này sao có nhiều may mắn vậy hả?

Phượng Loan bất khả tư nghị nhìn vẻ mặt cười lạnh nhạt của Ngọc Đường Xuân, lẩm bẩm nói, “Ta nghe bà nội ta có nói, Luyện Đan sư đã không còn lại mấy người, mà cho dù có là Luyện Đan sư đi chăng nữa, cũng chỉ có Thượng Cổ môn phái mới có thể có loại thiên tài hiếm có này, mà lại còn một người như vậy...”

Ngọc Đường Xuân cười nhạt, hoàn toàn không bị lời nói của Phượng Loan ảnh hưởng, ngược lại còn mỉm cười, giọng điệu vô cùng thoải mái, “Ta sao? Là do ta tự học thành tài đấy, có phải người cực kỳ kinh ngạc, mà còn lại cảm thấy khó tin phải không?”

Phượng Loan lắc đầu, “Thế giới rộng lớn như vậy, cũng không có gì là không thể, điều này cũng do bà nội ta nói với ta. Ta thật có lỗi, vừa rồi đã quá lỗ mãng rồi, cũng bởi vì ta quá kinh ngạc thôi”

Ngọc Đường Xuân nói, “Không sao cả, ta hiểu được”

Diệp Đan Phượng cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn hắn, “Thời điểm này cũng không phải thời điểm có thể

nói chuyện phiếm nha, kẻ thù kẻ bên, Phượng Loan người là Địa Giai trung kỳ phải không? Thật là sáng khoái mà...”

Phượng Loan giật giật khóe miệng, gật gật đầu, ”Ừ...”
Cô gái này, thật là quá bu hăn rồi, rõ ràng có bộ dáng xinh đẹp như vậy, khí chất cũng như tiểu thư khuê các, nhưng mà tính cách này lại...

Muốn nói đến tốc độ, khả năng phản ứng cùng tính cảnh giác cao cộng thêm lạnh lùng thì chỉ là một người nổi bật trong số họ, đó là điều không thể nghi ngờ. Chỉ trong nháy mắt, mà đã nhanh chóng đem tình hình chung quanh đánh giá được toàn bộ.

“Trừ bỏ con đường phía trước ra, thì chúng ta đã bị bao vây rồi”

Bạch Tiểu Hoa hết sức bình tĩnh và tự nhiên, vẫn giữ nét mặt tươi cười như hoa, vẫn cứ tiếp tục bước đi không ngừng lại, chỉ là nhàn nhạt bỏ lại một câu. “Phượng Loan và Vân Hiên, hai người nhớ rõ phải đáp lễ thật là đẹp nhé!!!”

Giờ phút này, Tứ đại Thượng cổ môn phái cùng với nhóm người của các môn phái thế gia khác, đang thanh thoi thưởng thức trà chiều, kiên nhẫn đợi chờ tin tức, không có một chút kích động nào, mà ngược lại hết sức thoải mái và sung sướng.

Mỗi một người đều mang một bộ dáng vui vẻ hòa thuận, nhưng tâm tư lại ẩn chứa một thứ khác, đó chính là làm như thế nào để chiếm được bảo đồ.

Ngay sau đó, người nghe ngóng tin tức đột nhiên quay trở về.

“Không xong rồi!”

Người vừa tới sắc mặt vô cùng kích động, như vừa gặp quỷ.

Tứ Nương xinh đẹp, cầm mớ tóc đẹp hết sức quyến rũ, nghiêng đầu liếc nhìn Long Nguyên Trù một cái nhưng không nói một lời nào.

Long Nguyên Trù nhìn người đang quỳ phía dưới, đúng là thủ hạ của hắn, mở miệng nói, “Chuyện gì mà người

kích động như vậy?” Hồn đản, nhiều đại nhân vật ở đây như vậy, hẳn là muốn cho mình không chịu nổi kích động hay sao vậy chứ?

Người nọ vừa nghe Long Nguyên Trù lên tiếng, trong lòng càng thêm khẩn trương, nhưng giọng điệu lại có chút vững vàng, liên tục đập đầu, “Môn chủ...” rồi ngẩng đầu lên, rồi cắn răng và cuối cùng đem câu còn lại mà nói ra, “Trước hết là mọi người nên xem cái này đi đã”

Nói xong thì quay đầu ra ngoài hô, “Nâng vào đi”

Vì thế, đang lúc mọi người nhìn nhau khó hiểu, thì từng khối từng khối thì thể được nâng vào, không ít cũng không nhiều, vừa đúng mười hai khối.

Tứ Nương xinh đẹp miệng ngậm đầy nước trà cũng không cách nào có thể nuốt vào mà phun hết toàn bộ ra ngoài.

Long Nguyên Trù lập tức đứng lên, trừng mắt nhìn hình ảnh tràn đầy kịch tính phía trước, mà trong lòng vạn phần không thể tin nổi.

Ngay cả cốc chủ Dược cốc, Tiêu Chính Nam, thường ngày vẫn bình bình tĩnh tĩnh, nhưng bây giờ đã hết sức kinh hãi.

Phải biết rằng, trong số đám người này, thì đã có một Địa giai trung kỳ cao thủ cùng bốn Địa giai sơ kỳ cao thủ, đừng nói ở thế tục giới, mà ngay cả ẩn tàng thế gia, cũng là một đội ngũ có sức chiến đấu không thể xem thường. Mà chỉ trong ngần ấy thời gian, cư nhiên lại phơi bày trước mặt bọn họ. Loại chuyện như vậy, thật làm cho người khác không thể tiếp thu nổi.

Trên người bọn họ không có vết thương, nhưng mà xương cốt bên trong lại hoàn toàn nát vụn. Hai tay đều bị phế, toàn thân không hề có chút khí lực, có thấy rất rõ ràng là mất mạng bởi chỉ một chiêu, thậm chí đối phương không cần làm ra vết thương gì trên người bọn hắn, chỉ là cùng nhau so chiêu thôi mà đã bị phế toàn bộ

Long Nguyên Trù nhắm mắt thở dài nói, “Người bên cạnh Bạch Tiểu Hoa, trừ Sở Vân Hiên hiện là Địa giai trùng kỳ cao thủ, những người khác đều đạt Huyền giai, sao có thể như vậy được, làm sao có thể... Chẳng lẽ... tình báo là giả? Sở Vân Hiên đã thăng cấp Thiên giai rồi

sao?” Hắc thì thảo nói, trên mặt cứ xuýt xoa, lộ rõ kinh hãi cùng đặc ý.

Mọi sắc mặt của hắc đều không thể nào thoát khỏi mắt đẹp của Tứ nương, bà ta khinh thường hừ lạnh một tiếng, “Con trai của ngươi nếu là quái vật nghịch thiên, cũng không thể nào đột phá Thiên giai trước ba mươi tuổi, ngươi ít vênh váo đặc ý chút đi, hỏi kỹ thuật hạ của ngươi chút kia, đừng đem tin tức tình báo trọng yếu mà hiểu nhầm. Có phải do người chết không phải là người của ngươi nên mừng chết đi được đúng không?”

“Ngươi...” Long nguyên trù giận dữ trừng mắt với Tứ nương.

“Ngươi không cần ngậm máu phun người, mọi người ở đây đều là cùng một lòng liên kết với nhau, tất nhiên cũng là đồng lòng, mục đàn bà miệng mồm không sạch sẽ, ngươi không nên ở đây mà châm ngòi ly gián bọn ta đâu”

Ánh mắt thâm trầm của Tiêu Chính Nam nhìn Long Nguyên Trù, Lý gia tộc bất quá chỉ hy sinh hi sinh một Địa giai cao thủ, Dược cốc thì từ trước đến nay không thiếu cao thủ, Địa giải tuy là cao thủ lợi hại, nhưng linh

đan điệu được của Dược cốc có thể tạo ra rất nhiều cao thủ Địa giai

“Thanh Mỹ tông chủ, Long Môn chủ, các người không cần đem ân oán cá nhân của các người vào kế hoạch lần này của chúng ta, nếu không, Dược cốc của ta sẽ rời khỏi ngay lập tức, bất quá chỉ là vài cao thủ Địa giai hi sinh mà thôi, có thể đây là mưu kế của đối thủ, mà đã tạo nên rối loạn cho liên minh rồi.

(Vì ta không có thời gian đọc hết các phần trước, nên chữ tươi đẹp tông chủ này không biết nàng edit thành gì nên ta vẫn để Thanh Mỹ, có gì các nàng sửa lại nhé)

Bất quả chỉ hi sinh vài cao thủ Địa giai mà thôi!!

Dược cốc quả nhiên là Dược cốc, nói chuyện hết sức nhẹ nhàng, không hề mang theo hơi thở gấp nào

Người Dược cốc, thứ nhiều nhất chính là đan dược, có thể tạo nên vô số cao thủ Địa giai, nhưng chúng ta lại không có nhiều đan dược miễn phí như vậy, phải biết rằng chỗ cao thủ Địa giai đó, phải tốn mất vài thập niên mới có thể bồi dưỡng, đào tạo thành đó.

Tứ nương hừ lạnh, một lần nữa đem nước trà bùng lên, tinh tế nhăm nháp.

Long Nguyên Trù nhìn thoáng qua thuộc hạ đang quỳ trên mặt đất hỏi, “Có tra được rõ ràng đối phương có bao nhiêu người không? Thực lực như thế nào?”

Người nọ không dám câu giờ, vội vàng đáp, “Thiên Long hội Sở Vân Hiên...” rồi nhìn thoáng qua Long Nguyên Trù không có phản ứng gì, tiếp tục nói, “Một thiếu niên của Phượng tộc!”

Cái gì? Không nghe nhầm chứ? Phượng tộc?

“Không phải Phượng tộc đã bị tiêu diệt sạch sẽ rồi sao? Ở đâu lại chạy ra một tên Phượng tộc? Người chắc chắn là không lầm chứ?”

Không người nào ở đây không kinh ngạc, chuyện năm đó tiêu diệt Phượng tộc, mười người ở đây thì đã có vài người tham dự, năm đó quả thật là giết không lưu lại một tên, hết sức sạch sẽ. Nhưng không nghĩ tới, tới nay vẫn còn hoạt động, mà lại cùng con gái của Nguyệt Linh Tuyết ở cùng một chỗ, điều này không phải là chuyện tốt.

“Thuộc hạ tuyệt đối không nhìn lầm, khí tức tản ra từ cơ thể của người thiếu niên đó, đích thật là của Phượng Tộc. Sở Vân Hiên cùng người thiếu niên kia đem toàn bộ cao thủ của bên ta đánh bại hoàn toàn, thời điểm đó, thuộc hạ cũng không thấy Bạch Tiểu Hoa, mà Sở Vân Hiên đã là Địa giai trung kỳ đỉnh phong, cùng cấp với tên Phượng tộc kia.

Hai cao thủ Địa giai trung kỳ đỉnh phong... Như vậy thì cũng khó trách...

Phải biết rằng cấp bậc càng cao, thì chênh lệch về thực lực càng lớn, dù chỉ là một cấp, nhưng cũng có thể bị đối phương dùng một chiêu lấy mạng.

“Hôm nay không thể nào biết được thực lực của con gái Nguyễn Linh Tuyết sao?” Tứ nương nhíu mày, bất an nói “Tên Phượng tộc kia đã đạt đến Địa giai trung kỳ đỉnh phong, vậy thì Bạch Tiểu Hoa kia....” Chẳng phải đã là Địa giai hậu kỳ, thậm chí có thể đã lên đến Thiên giai rồi hay sao?

“Không thể nào có khả năng như vậy đâu, cho dù là yêu nghiệt, cũng không có khả năng một lần nhảy lên nhiều

cấp như vậy đâu!”

Tin tức tình báo hôm nay, rốt cuộc cũng làm cho bọn họ trở lại tình trạng khẩn trương, và cũng bắt đầu coi trọng đoàn người của Bạch Tiểu Hạo.

Nếu Bạch Tiểu Hạo thật sự đã đạt được Thiên giai, sau đó đến được Thiên Lang đảo, thì phiền toái đã đến cửa rồi a.

“Kẻ kế thừa Tuyệt cốc, cho dù có liều mạng, cũng không thể để cô ta tiến vào Thiên Lang đảo, nếu không...” Chúng ta, những thứ môn phái cùng giai tộc này, cũng có thể thật sự chấm dứt rồi.

Vì vừa phải đi, vừa phải trốn tránh sự truy đuổi, nên bọn người Bạch Tiểu Hạo cảm thấy hết sức mệt mỏi, chuyến đi hướng tới Thiên Lang đảo này, quá sức là gian nan cực khổ rồi. Vì ẩn dấu hành tung, nên bọn họ hầu như đều đi đường sơn đạo và đi vào đêm khuya, miệt mỏi thì ngồi trên chiếu, hết chịu nổi thì tìm sơn động nghỉ qua đêm, lương khô mang theo bên người gần như đều đã bị ăn sạch rồi, đói bụng thì bắt cá hoặc săn thú ăn, hoàn

toàn giống như sinh hoạt của người nguyên thủy, cũng may Phượng Loan là chuyên gia trong vấn đề sống còn nơi hoang dã này, nếu không, những người này thật cũng không biết làm sao mà có thể sinh tồn ở cái nơi này.

Hương vị thỏ nướng vừa bay tới, đám người bởi vì chạy một ngày đường mà suýt nữa hôn mê vì đói, nay lại giành giụa nước miếng, nhất là Tiểu Bảo cùng Diệp Đan Phượng, lăm lăm nhìn Phượng Loan nướng thịt thỏ.

Cô lồ lồ... Điều này còn hơn cả tra tấn nữa nga.

“Tiểu Phượng Loan, tới khi nào thì xong hả? Ta sắp chết vì đói rồi nè, chịu hết nổi rồi, hương vị này quá mê người mà” Diệp Đan Phượng say mê thưởng thức hương vị đang phiêu tán trong không khí.

Tiểu Bảo cũng ghé vào bên cạnh Phượng Loan, bởi vì thời gian ở chung đã dài, nên địch ý của Tiểu Bảo đối với Phượng Loan cũng tiêu tán hết, thay thế vào đó là...tình cảm hết sức sâu đậm, tuy nhiên bé nhi đồng năm tuổi thì vẫn là bé nhi đồng, như thế nào lại nhận Phượng Loan là huynh đệ của hắn, rõ ràng người ta lớn hơn hắn đến mười mấy tuổi, nhưng hắn lại không chịu gọi người ta một tiếng anh.

“A Loan à, Tiểu Bảo đói lắm rồi, người nướng thịt thỏ thật thơm quá đi, a Loan thật tài giỏi a. Ta cảm thấy a Loan thật hết sức đẹp trai, so với bốn vị chú già kia còn đẹp trai hơn, lại trẻ tuổi nữa...” Mặc kệ, vì cái bụng nhỏ, Tiểu Bảo hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt hèn mọn của những nam nhân kia ở đây, trực tiếp gạt bọn họ qua một bên.

Tục ngữ đã có nói đúng không, Có thực mới vực được đạo, bọn họ đều đã đói đến nỗi muốn ngất đi hết rồi, trù thịt thỏ trong tay Phượng Loan ra, cái gì hấn cũng không thèm để ý tới.

Ở chung với Tiểu Bảo lâu như vậy, Phượng Loan cũng có thể hiểu được bảy tám phần tính tình của hấn, tự nhiên biết tiểu quỷ này đang có ý đồ gì, trên mặt lộ ra vẻ khó xử mỉm cười với hấn, “Ta biết, ta biết, khi nào chín, ta sẽ cho người ăn no đầu tiên, có chịu không?”

Mắt Tiểu Bảo sáng rực rỡ, nụ cười lấy lòng càng sâu đậm, cả người đều đã vất lên người Phượng Loan, “Vẫn là A Loan của ta tốt nhất mà!”

Phượng Loan sờ sờ đầu của hấn, cười ôn nhu, rồi tiếp

tục công tác chính của mình.

Thấy bọn họ đã đạt thành hiệp nghị, Diệp Đan Phượng nào chịu để yên

“A Loan, người không thể bắt công như vậy nha, chị Đan Phượng của người cũng rất đói nè, người không được mặc kệ ta đó, không có người, ta thật không sống nổi nữa rồi” Diệp Đan Phượng một cước đá văng Tiểu Bảo đang dính trên người Phượng Loan ra, ái muội nói nho nhỏ bên tai Phượng Loan.

Phượng Loan hấn lớn đến như vậy, nữ nhân nào mà hấn chưa thấy qua, nhưng mà đâu có nữ nhân nào tiến sát bên với hấn như vậy, mùi hương trên người Diệp Đan Phượng làm cho hấn hoảng hồn, khuôn mặt đỏ bừng lên, ánh mắt không biết để vào đâu. Tùy ý nhìn ra thì lại chống lại một ánh mắt vô cùng thâm thúy, không thể thấy con ngươi đen đâu hết

Sở Thiếu Hoa cong môi, lạnh lùng liếc bọn họ một cái, lập tức giống như chưa từng phát sinh việc gì, tiếp tục thực hiện công tác thêm củi vào nhóm lửa.

Chỉ là, Phượng Loan vô cùng, rất, rất muốn nói với hấn,

lửa đã đủ rồi, thịt heo thì nên nướng từ từ, nhưng hẳn thật sự không dám nói, bởi vì mặt của Sở Thiếu Hoa đã tối đen không thể phân biệt rõ đâu là mũi, đâu là miệng rồi.

Toàn thân Phượng Loan như chấn động, lại nhìn xem Diệp Đan Phượng đang ở bên cạnh mình, giống như đã hiểu ra một cái gì đó, lặng lẽ xê dịch hai chân, cùng cô ta giữ khoảng cách.

Diệp Đan Phượng lại cho rằng Phượng Loan đang cự tuyệt đề nghị của mình, nên vội vàng nhích theo hẳn, có hồ như dán dính với Phượng Loan

Lạch cạch một tiếng, một loại âm thanh vang lên.

Phượng Loan lại xê dịch thân thể của mình, Diệp Đan Phượng lại nhòai theo hẳn.

Lạch cạch một tiếng, lại một loại âm thanh vang lên.

Lần này Phượng Loan không nhúc nhích nữa, mà trực tiếp đi nhanh tới bên cạnh Sở Thiếu Hoa, dừng lại và nhỏ giọng nói, “Đề ta thêm củi cho, Sở tiên sinh nướng thịt vẫn thích hợp hơn ta.

Im lặng...Sở Thiếu Hoa hoàn toàn không có phản ứng. Ngay lúc Phượng Loan cho rằng hắn đã từ chối mình, Sở Thiếu Hoa lại ngẩng đầu lên, phút trước âm u, nhưng giờ lại cười hết sức sáng lạng, thiếu chút nữa làm lóa cả hai mắt Phượng Loan

“Nhớ phải thêm củi cho tốt đó” Sở Thiếu Hoa đứng dậy, đi ngang qua Phượng Loan, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn mà nói, “Cảm ơn”

Khóe miệng Phượng Loan giật giật, cười gượng một tiếng.

Tại sao nam nhân ở nơi này, một người so với một người càng khó chịu hơn, một kẻ so với một kẻ càng phức tạp hơn.

Bạch Tiểu Hoa ở cách đó không xa, vừa vặn đem toàn bộ một cảnh này mà xem rõ ràng, tâm tình nhất thời tốt lên, nhìn qua khói mù đang lượn lờ trước mắt, lại có cảm giác khẩn trương và thoải mái hơn nhiều.

Vừa lúc ánh mắt Phượng Loan cũng nhìn với phía cô, ánh mắt hai người đồng thời chạm vào nhau, Bạch Tiểu

Hoa mỉm cười, Phượng Loan chỉ cảm thấy lòng mình hết sức chấn động, đôi má hấn hồng hồng như sắp nhỏ ra máu.

Hắn tuy chưa từng gặp qua cô chủ thượng, nhưng hắn cũng đã từng nghe bà nội miêu tả qua Cô chủ Tuyết cốc Nguyệt Linh Tuyết, phong thái khuynh thành, hắn vẫn từng khao khát, nếu một ngày nào đó, chính hắn thật sự gặp qua vị cô chủ này thì thật là quá tốt rồi.

Bạch Tiểu Hoa trước mắt này, có thể nói là đã thỏa mãn được ước mơ mộng tưởng thời trẻ của hắn. Từ trên người cô, hắn có thể nhìn thấy Nguyệt Linh Tuyết phong hoa tuyết đại của năm đó.

Phượng Loan thậm chí có thể cảm thấy rằng, nữ nhân trước mắt này, một cái nhãn mặt, một nụ cười, nhất cử nhất động của cô, dù chỉ là một nụ cười tùy ý hay là một tư thế thoáng qua trong nháy mắt, với hắn đều là những hình ảnh không thể bỏ qua, hoàn toàn là một tác phẩm nghệ thuật, hết sức quyến rũ.

Cô không cần có dung nhan tuyệt sắc, không cần có dáng dấp mê người, cô chỉ cần sử dụng ánh mắt, cần một cái mỉm cười, cũng có thể lệnh cho nam nhân khắp

thế giới bị kìm hãm vào sự mê hoặc của cô.

“Người có tin ta đem tròng mắt của người mà vất đi hay không” Một âm thanh quý mỹ của Lãnh Như Phong đột nhiên xuất hiện bên người Phượng Loan.

Phượng Loan hết hồn, Phượng Loan tuy chỉ là Huyền giai, còn Lãnh Như Phong hẳn lại là Địa giai, ước chừng kém hẳn mấy tầng, nhưng hẳn lại không phát hiện tới khí tức của hắn kể bên mình, thân pháp của nam nhân này lại quá mức quý dị rồi.

Nhưng nghĩ lại ánh mắt của hắn vừa rồi hết sức rõ ràng, chính Phượng Loan lại cảm thấy hết sức xấu hổ, cũng không phản bác lại Lãnh Như Phong, chỉ nghiêng đầu sang chỗ khác, thu hồi ánh mắt của mình trở về.

Ở tron lòng hắn thở dài một hơi, nhân vật giống như tiên nữ này, hẳn chung quy không có khả năng đụng chạm tới, huống chi thân phận hắn hiện giờ cũng là tận lực để bảo vệ cốc chủ mà thôi.

Hắn cũng chỉ muốn tận lực mà làm tốt nhiệm vụ của mình thôi

“Phía nam có hương vị dược thảo, để ta đi xem, nếu có thì cũng có thể hái một ít trở về, để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào xảy ra.” Ngọc Đường Xuân nói xong, liền như một trận gió, biến mất trước mặt mọi người.

Bạch Tiểu Hoa nhìn bóng lưng hắn rời đi, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

Còn lại Sở Vân Hiên thì lại như con mèo lười, chậm rãi tiến đến ngồi xuống bên cạnh Bạch Tiểu Hoa, nhắm mắt lại

Lãnh Như Phong cũng không tỏ ra chút nào yếu thế, đi tới bên cạnh Bạch Tiểu Hoa ngồi xuống, mặc dù dung nhan tuấn tú kia có chút thả lỏng, nhưng đôi mắt kia lại lóe sáng lên tia băng lãnh, nhìn chăm chú về bốn phía.

Toàn bộ đều đã bình tĩnh, trừ âm thanh oán giận bất mãn của Diệp Đan Phượng.

“Thật là, ta sắp điên rồi đây, người đang yên lành nhóm lửa, sao lại chạy tới đây nướng thịt?” Diệp Đan Phượng hờn giận trừng mắt nhìn Sở Thiếu Hoa, ghét bỏ dùng tay chỉ vào món thịt thỏ bị khét, “Nhìn xem, người đã làm ra chuyện tốt gì đây, thịt đã cháy hết rồi, làm sao ăn được

đây? Tốt nhất ngươi và a Loan đổi chỗ đi, để cho hắc tước nướng, để thịt cho ngươi nướng, chúng ta chưa bị đổi thủ xử lý thì đã bị ngươi độc chết rồi”

Sở Thiếu Hoa trừng mắt, gương mặt tuấn tú trở nên băng lãnh, đôi mắt bình thường đậm mạc cũng đã bị khơi lên một tầng lửa giận.

Diệp Đan Phượng nhất thời cả kinh, toàn thân có chút hốt hoảng. Nhưng mà, chính mình làm gì phải sợ hắc? Rồi trừng ngược lại hắc, “Ngươi trừng cái gì, trừng cái gì? Ngươi cho là mắt của ngươi lớn hơn mắt ta sao?”

Sở Thiếu Hoa mím môi, tuy nhiên lại không nói lời nào, nhưng trong ánh mắt hắc rõ ràng nói, ngươi là đồ ngốc sao?

Diệp Đan Phượng xù lông, “Ngươi nha, có phải ngươi đang nói ta ngu ngốc phải không?”

Sở Thiếu Hoa nghiên đầu liếc cô một cái rồi lập tức thu hồi ánh mắt, tập trung nướng thịt thỏ, thản nhiên nói, “Là ai vừa thừa nhận mình ngu ngốc đó”

“Ngươi...ngươi không phải đàn ông con trai, ngươi lòng

dạ hẹp hòi” Diệp Đan Phượng thật sự không tìm ra được từ nào có thể mắng hấn, cô thật sự cẩn thận suy nghĩ, kỳ thực trên mọi phương diện, hấn đều cực kỳ ưu tú, cái gì cũng hơn mình, lại vẫn luôn khi dễ mình, càng nghĩ cô càng cảm thấy ủy khuất, muốn phản kích lại không biết phản kích như thế nào, hốc mắt từ từ đỏ lên.

Sở Thiếu Hoa ở bên tai nàng lại cười nói, “Cô như thế nào lại giống như đứa trẻ rồi, động một tí lại khóc nhè”

Diệp Đan Phượng tức giận xoay người, đưa lưng về phía hấn, rầu rĩ nói, “Ai cần người lo, ta là trẻ con đó, ta muốn khóc thì khóc, không phải hợp tâm ý của người rồi sao. Ta mất hứng thì người cao hứng, không phải sao.”

Sở Thiếu Hoa bắt đắc dĩ thở dài một hơi, cho tới bây giờ hấn cảm thấy tương lai vô cùng hắc ám

Đem một cánh chân thỏ nướng không bị cháy đen xả ra, đưa tới trước mặt Diệp Đan Phượng, “Nè, mau ăn đi, cái này không khét”

Nhìn miếng thịt thỏ trước mặt mình, Diệp Đan Phượng nuốt một ngụm nước bọt, nhưng lại không thể nhún

nhường, vì thế nhìn xuống nghiên đầu sang chỗ khác, nói hết sức cốt cách, “Không cần, ta không đói bụng”

Sở Thiếu Hoa trêu chọc nói, “Thực là không đói bụng đúng không? Vậy được rồi, có người thích chơi trò anh hùng thì cứ để cô ta chơi đi, thịt thơm như vậy, vẫn nên để cho ta ăn thôi”

Hắn vừa dứt lời, một cánh tay nhỏ trắng vươn qua đoạt lấy chân thỏ trong tay hắn, “Phi, dựa vào cái gì mà người ăn no còn ta lại đói bụng?” Diệp Đan Phượng nhất nhất đem thịt thỏ nhét vào miệng mình, thị uy, đắc thắng nhìn Sở Thiếu Hoa

Nhìn thấy bộ dạng này của cô, Sở Thiếu Hoa đột nhiên bật cười thành tiếng.

Diệp Đan Phượng nhét thịt tràn miệng, muốn nói nhưng lại không thể nói rõ, chỉ có thể mơ hồ nói, “Người đang cười cái gì? Cười cái rắm á!”

Sở Thiếu Hoa chỉ cười mà không nói, đột nhiên đi đến bên người cô, lấy ngón trỏ lau miếng thịt đang dính vào miệng cô. Ngay lúc Diệp Đan Phượng đang ngây ngẩn thì cười quý dị. Ngón trỏ lại từ từ trở về bên môi hắn,

sau đó lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm....

A a a!

Diệp Đan Phượng tựa như đang chịu đả kích, một cước đạp tới, “Cái tên biến thái này!”

Sở Thiếu Hoa tránh thoái một cước của cô, xoay người, đi tới bên người cô, nhẹ nhàng thổi vào bên tai cô một hơi, ái muội cười nói, “Thịt thỏ này, mùi vị thật là thơm nga!”

Mặt Diệp Đan Phượng triệt để đỏ như mặt trời mọc.

Đôi má đỏ như ánh chiều tà, Sở Thiếu Hoa dùng ánh mắt say mê mà nhìn cô, bộ dáng si ngốc này của cô giờ phút này đã thấm sâu vào trong tâm trí hắn.

Ánh mắt của hắn quá trực tiếp, quá mãnh liệt, làm cho trái tim Diệp Đan Phượng không không chế được mà nhảy loạn.

Sao lại như vậy? Chính mình và Sở Vân Hiên trước kia cũng thường ở chung một chỗ, nhưng đâu có nhảy nhanh như vậy? Loại không khí khẩn trương này là gì

đây? Loại ái muội này là chuyện gì đây? Tận sâu trong đáy lòng cô là một sự kích động vui vẻ, thật sự là chuyện gì đây trời!

Tựa hồ như biết cô đang trong tình trạng quẫn bách, Sở Thiếu Hoa tốt bụng không trêu chọc cô nữa, tiếp tục tập trung chuyên môn nướng thịt của mình, chỉ là trên khóe miệng thoát ẩn thoát hiện sự sung sướng.

Bóng dáng Ngọc Đường Xuân điên cuồng chạy trong gió, hướng tới phía khí tức quen thuộc mà lao tới, tâm tình cùng sắc mặt bất định, ôn nhu trong mắt đột nhiên lóe lên tức giận cùng sát ý.

Không biết hắn đã vận dụng nội lực chạy bao lâu rồi, nhưng cuối cùng cũng đạt tới mục đích.

Đây là một mảnh rừng núi hết sức heo lạnh, chung quanh đều là cây cối, cơ hồ không thể thấy rõ đường đi, nên cực kỳ dễ lạc trong này.

“Được rồi, xuất hiện đi!” Ngọc Đường Xuân thần nhiên nói, trong giọng nói lộ rõ sự không kiên nhẫn cùng lãnh ý.

Bụi cỏ lác đác động đậy vài cái, một bóng dáng lập tức

vọt ra, chỉ thấy một nam nhân có bộ dáng tương tự Ngọc Đường Xuân vài phần đi ra.

“Đại ca!”

Ngọc Đường Xuân nhìn nam nhân trước mặt này, cũng không đáp lại lời hắn, mà quay mặt đi, nhíu mày nói, “Người nào phái ngươi tới đây?”

Ngọc Hành cũng biết rất rõ vị biểu ca không thân không thiết này cũng không hề muốn gặp mình chút nào, cho nên cũng chẳng muốn tạo tình cảm với hắn làm gì, đơn giản nói, “Tất nhiên là gia chủ, cũng là cha của ngươi phái ta tới”

Ngọc Đường Xuân hỏi, “Nói đi, có chuyện gì?”

Ngọc Hành cười lạnh lùng, gương mặt kia có vài phần giống Ngọc Đường Xuân nhưng lại không có gì gọi là lịch sự nho nhã, mà thay vào đó là âm trầm và ngoan độc

“Đại ca thông minh như vậy, chẳng lẽ còn cần tiểu đệ phải nói cho ngươi biết hay sao?”

Ngọc Đường Xuân trăm mặt quay nghiêng, môi mỏng nhếch lên.

Ngọc Hành vô cùng kiên nhẫn chờ đợi Ngọc Đường Xuân mở miệng, dù sao thời gian của hắn cũng nhiều mà.

Gió thổi qua từng đợt, tiếng lá cây vang lên sào sạt.

Thanh âm trống rỗng mang theo lạnh lẽo của Ngọc Đường Xuân vang lên, “Người trở về nói với Ngọc gia, không nên vọng tưởng có thể động vào một cọng tóc của Bạch Tiểu Hoa, nếu không nghe, cũng đừng trách ta, Ngọc Đường Xuân này không nhận người thân”

Ngọc Hành cười lạnh, gương mặt tuấn tú tràn đầy chế giễu cùng trào phúng, “Đại ca à, lời này của người là sao...? Người cũng có lúc nhận người thân à?”

Thân thể Ngọc Đường Xuân chấn động dữ dội.

Ngọc Hành nói tiếp, “Không hẳn là thương tổn nữ nhân kia, người cứ yên tâm, chẳng qua, gia chủ muốn người đem địa điểm Thiên Lang đảo nói với người mà thôi. Ấy, người đừng nóng, nghe ta nói hết đã, gia chủ cũng

không muốn làm khó các người, cũng không có ý ngăn cản các người tiến vào Thiên Lang đảo, chẳng qua... Người muốn Ngọc Gia cũng tiến vào Thiên Lang đảo cùng các người mà thôi, đại ca, người nghĩ sao?"

Ngọc Đường Xuân cười lạnh, con người lại tăng thêm phần lạnh nhạt.

"Người trở về nói với bọn người Ngọc Gia, nói bọn hắn đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa"

"Người..." Ngọc Hành đen mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Người đừng quên, máu trên người của người là ai cho, người cũng là người mang họ Ngọc đấy"

Sắc mặt Ngọc Đường Xuân không hề thay đổi, môi mỏng khẽ nhếch, "Ta thật hi vọng có thể đem toàn bộ máu trong cơ thể ta trút hết ra ngoài, nếu ta có thể, ta thật sự muốn trùng sinh một lần, đời này kiếp này, ta vĩnh viễn sẽ không còn dính líu tới Ngọc gia các người nữa!"

Ngọc Hành bởi vì lời nói của Ngọc Đường Xuân mà sắc mặt xanh mét, chỉ nói được vài chữ tốt, thân thể cũng tự nhiên lui về sau hai bước.

“Năm đó, Ngọc gia cũng từng tham dự vào trận vây giết Tuyết cốc, hiện giờ Tuyết cốc hồi sinh, Bạch Tiểu Hoa lại đạt được truyền thừa, cô ta nhất định sẽ vì cái chết của mẹ mình mà báo thù, cho dù cô ta yêu người, cũng sẽ không thể dễ dàng tha thứ cho người, càng không thể tha thứ cho Ngọc gia, đến lúc đó, cả người và Ngọc gia đều không còn cơ hội để tồn tại”

Vốn hắn nói ra lời nói này chỉ vì muốn đe dọa Ngọc Đường Xuân, làm cho Ngọc Đường Xuân có cảm giác bất an, nhưng lại không hiểu được vì sao Ngọc Đường Xuân lại nở nụ cười.

Nụ cười tuy lạnh nhạt, nhưng lại rất an nhàn

Sau đó, hắn nhìn Ngọc Hành, nói từng chữ hết sức rõ ràng, “Chuyện sinh tử, ta đã sớm nhìn thấu, nếu không phải vì cô ấy, chỉ sợ ta đã chết không biết bao nhiêu lần rồi. Nói cách khác, là cô ấy duy trì mạng sống cho ta, nếu có một ngày nào đó, cô ấy muốn lấy đi, thì ta, sẽ dùng hai tay mình mà dâng lên cho cô ấy, ta chỉ sợ, chỉ sợ máu của mình sẽ vấy bẩn sự tốt đẹp của cô ấy...”

Ngọc Hành kinh ngạc đến độ nói không ra lời, sắc mặt

có chút tái nhợt, lẩm bẩm nói, “Đồ điên, người thật sự điên rồi! Ngọc Đường Xuân, mọi người tốt xấu gì cũng là người một nhà, bỏ mặc mọi người chết mà không lo, người không thể làm như vậy, người không thể nào bỏ mặc chúng ta được! Chẳng qua chỉ là một nữ nhân thôi, trên đời này lại không thiếu nữ nhân, chỉ cần Ngọc gia chúng ta lên được Thiên Lang đảo, đạt được bí bảo cùng thần dược, cho dù đến lúc đó, Ngọc gia chúng ta muốn xưng bá trong giới Cổ võ thì cũng có khả năng, người không muốn Ngọc gia đạt được cường thịnh, đứng được ở vị trí cao nhất sao!”

“Không muốn”

Cơ hồ như không có chút do dự nào, Ngọc Đường Xuân lạnh lùng ném hai chữ kia ra mà không để ý đến sắc mặt khó coi của Ngọc Hành.

“Ta và Ngọc gia đã sớm không còn mối quan hệ nào rồi, huống chi, cường thịnh thì sao, đứng ở vị trí cao nhất thì như thế nào? Sau khi chết đi cũng chỉ là một đồng xương trắng mà thôi. Thế đạo hiện nay đã thay đổi rồi, đã sớm không còn là thời kỳ phong kiến nữa, các người đã bị nhốt trong cái thế giới nhỏ hẹp kia lâu lắm rồi, nên các người không thể nào thấy rõ được con đường phía

trước, Cổ vũ giới sẽ phải tới ngày diệt vong thôi, hiện tại là thời đại của Tân thể giới, nên ta khuyên các ngươi, vẫn là nên xuất hiện mà bước tới trước đi thôi, đừng u mê mà không thấy rõ con đường phía trước của chính mình nữa!”

Ngọc Hành nghiêng răng, “Vậy ý của ngươi là cự tuyệt, đúng không?”

Ngọc Đường Xuân thân nhiên nói, “Nếu lỗi tai ngươi có vấn đề, ta có thể chữa trị cho ngươi miễn phí” Nói nhiều như vậy, áp lực trong lòng hắn giờ đã tiêu tan không ít, nhưng máu chót là, hắn chưa có thời khắc nào mà suy nghĩ quá rõ ràng như giờ phút này, Ngọc gia vẫn là một khúc mắc trong lòng hắn, trước đây cũng vậy, khi hắn trưởng thành cũng vậy, mà ngay khi hắn cưới vợ lần đầu tiên thì càng hơn thế nữa.

Đối với Ngọc gia mà nói, hận ý của hắn đã sớm không còn, nhưng đồng thời, thứ tình cảm nào cũng đều không tồn tại.

Có lẽ là nhân quả, tai họa do chính hắn gieo mầm, nên hắn cũng hiểu được hậu quả sau này của hắn là như thế nào. Hắn không có mặt mũi nào mà đi khẩn cầu Bạch

Tiểu Hoa tha thứ, sinh mạng của cha mẹ hắn là mạng người, còn cha mẹ tiểu Hoa thì không phải sao?

Cô ấy đã mất đi quá nhiều, đã chịu quá nhiều tổn thương và cũng đã bị phải tội quá nhiều, hắn không nào tại thời điểm cô ấy sắp kết thúc, lại tới tặng cô ấy một nhát đao được.

Hắn không thể!

“Ngọc Đường Xuân, ngươi thật nham hiểm” Ngọc Hành hung hắn nói, “Vì một nữ nhân mà ngươi phải làm như vậy sao?”

Ngọc Đường Xuân không kiên nhẫn nhíu mày một cái, tặng ngay cho Ngọc Hành một cái tát, không mang theo một tia tình cảm nào, “Vì một nữ nhân...Những lời này, ngươi ngàn vạn lần đừng để ta nghe lại một lần nữa, nếu không, ta sẽ bóp chết ngươi!”

Ngọc Hành phun nộ máu tươi, hoảng hồn nhìn về mặt hung tợn, và sát ý dày đặc tỏa ra từ người Ngọc Đường Xuân, một tay che mặt, không cam tâm mà bỏ lên, xoay người tính rời đi.

“Người của Ngọc gia, chỉ cần tổn hại đến nàng, mặc kệ là ai đi chăng nữa, ta cũng sẽ không bỏ qua!” Nhìn bóng lưng tạm dừng của hấn, Ngọc Đường Xuân bình tĩnh, lạnh nhạt nói, giống như đây chỉ là một sự việc rất nhỏ bé không đáng nói.

Thân thể Ngọc Hành run lên, dùng hết khí lực toàn thân, chậm rãi xoay người lại, nhìn Ngọc Đường Xuân thật hay, mắt lóe lên sự oán hận cùng không cam lòng, sau đó lau máu nơi khóe miệng, hừ lạnh một tiếng, xoay người rồi nhanh chóng rời đi.

Thời điểm Ngọc Đường Xuân trở về, trời đã tối, mọi người đã đốt lửa.

Hấn tìm kiếm thật lâu để nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, nhưng lại cô đơn vì không thấy cô ấy.

Ngọc Đường Xuân trở về thời điểm, sắc trời đã tối, mọi người đã dâng lên hỏa diễm.

“Tiểu Xuân thúc thúc, mẹ vừa mới đi về phía trước...!”
Tựa hồ như biết suy nghĩ của hấn, tiểu Bảo cười hì hì

nói.

Ngọc Đường Xuân sờ đầu Tiểu Bảo nói, “Cảm ơn!”

Bởi vì nơi đây linh khí tụ tập vô cùng thịnh vượng, nhất là vào buổi tối, lại càng là thời điểm hấp thu linh lực, là thời cơ tốt nhất để tĩnh tọa tu luyện, cho nên trừ tiểu Bảo ra, những người khác đã tiến nhập vào trạng thái tu luyện

Hắn nhẹ nhàng phóng đi, bắt đầu hướng tới hướng Bạch Tiểu Hoa mà đi đến, khó có cơ hội được ở cùng một chỗ, hiện tại hắn cũng không có một chút suy nghĩ nào sai lệch, nhưng là bây giờ, hắn vô cùng muốn nhìn thấy nàng.

Đầy từng lớp từng lớp tán cây ra, hắn đi tới mảnh đất rộng lớn sạch sẽ, có một dòng suối nhỏ trong suốt chảy róc rách, dọc bờ có một bộ y phục màu trắng, đó là bộ y phục của Bạch Tiểu Hoa

Ngọc Đường Xuân đi nhanh về phía trước, nhìn bốn phía tìm bóng dáng Bạch Tiểu Hoa, nhưng bất tri bất giác hắn lại đi tới bộ y phục trước mặt, khóe miệng cong lên, chậm rãi ngồi xuống, lấy tay cầm y phục, nhẹ nhàng

vuốt ve, trong mơ hồi, hấn cảm nhận được mùi hương thơm ngát trên người cô, làm cho hấn mê đắm.

Bỗng dưng, từng trận âm thanh rất nhỏ vang lên, dẫn dắt sự chú ý của hấn, làm hấn kích động trốn sau một tảng đá lớn.

Sau đó, một hình ảnh kích thích xuất hiện trước mắt, làm cho những ung dung, những bình tĩnh của hấn bỗng chốc tan rã hoàn toàn.

Bạch Tiểu Hoa từ trong nước đứng lên, thân hình cô thoát ẩn thoát hiện dưới ánh trăng mờ lung, toát lên vẻ thần bí dị thường, mơ hồ toát lên vẻ mê người. Mái tóc dài ướt sũng như một loại tảo biển, đen mượt bóng bẩy dán vào đôi bông đảo kia làm tăng sự mềm mại và quyến rũ, hoàn toàn cân xứng với thân thể mảnh khảnh kia, đem sự ôn nhu nữ tính cùng quyến rũ phát ra tới cực điểm.

Bởi vì đã làm mẹ, nên trên người cô phát ra một loại mẫu tính vô cùng cao quý và thánh khiết, làm cho người ta an tâm.

Thanh thuần cùng khêu gợi kết hợp cùng một chỗ, cả

hai loại bất đồng như vậy, đều được cô hợp nhất, mâu thuẫn như vậy, nhưng lại vô cùng phù hợp.

Dáng người đúng chuẩn lời trước lồm sau làm cho huyết mạch người ta cơ hồ muốn nổ tung, cho dù là người luôn có định lực hơn người như Ngọc Đường Xuân, nhưng ở trước mặt nữ nhân mà mình yêu thích, thì cũng như đoàn quân tan rã hoàn toàn.

Nàng là do hấn nhận định, là nữ nhân tốt nhất trên thế gian!

Vào lúc này, Bạch Tiểu Hoa hơi mở mắt lên, cùng chạm vào ánh mắt của hấn, Ngọc Đường Xuân bị dọa sợ như là tiểu hài tử gây ra lỗi sai, kích động né tránh, mà vì Bạch Tiểu Hoa ở sau lưng hấn, nên hấn không thấy sự nghịch ngợm mỉa mai hoặc cùng nụ cười của cô.

Cô xoay người, chậm rãi hướng bờ đi tới, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tảng đá lớn kia.

Tóc dài che giấu bộ ngực đầy đặn của cô, cũng che luôn nơi riêng tư nữ tính, tuy là lộ ra ngoài, nhưng lại là lộ một cách thỏa đáng, không có một chút gì bỉ ổi, mà còn làm cho người ta cảm thấy được sự mỹ lệ hoàn hảo,

toàn thân tỏa ra khí tức không thể xâm phạm.

“Thần y đại nhân không gần nữ sắc, lại có thể nhìn lên nữ nhân tắm rửa, thật sự là khiến người ta kinh ngạc nga!”

Ngọc Đường Xuân nuốt nước miếng, nhận thấy sau lưng được tiếp sát, cùng với loại hương thơm nữ tính, làm trái tim hắn co rúm

“Thật có lỗi, ta thật không biết em đang tắm, ta không có cố ý” Chết tiệt! Hắn vì cái gì mà đi xin lỗi? Lần trước không phải cô đã nhìn thấy thân thể của hắn rồi sao, nếu không phải là do tiểu Bảo, cô đã sớm trở thành nữ nhân của hắn rồi.

Nhưng đúng là thân thể hắn bây giờ đã cứng ngắt giống như đá, không tài nào nhúc nhích được.

Không hổ là hậu nhân Tuyệt cốc, áp lực cư nhiên rất mạnh, Thiên gia cùng Huyền giai quả thực có vô pháp vượt qua hồng cầu, quả thật là một trời một vực mà, thật là tuyệt vời.

Hắn cười khò, không trách được tất cả các nam nhân

đều không muốn nữ nhân của mình lại mạnh hơn mình, tự hấn nếm được mùi vị này, thật đúng là chịu khổ mà

“Giải thích thì không phải tất cả đều đúng, nhưng mà Tiểu Xuân nè, anh xác định là anh vẫn muốn trốn tránh mãi như vậy sao?” Âm thanh Bạch Tiểu Hoa đã lộ ra sung sướng, mang theo ý cười nhàn nhạt.

Thân thể cứng ngắt của Ngọc Đường Xuân rốt cuộc cũng từ từ chuyển đổi, nhưng hấn vẫn chưa kịp thấy rõ bộ đánh của cô, thì đã bị một hương thơm nữ tính mê hoặc, cả người không hề có dự tính gì, nhưng vì quá mức đột ngột, cho nên thân thể không ổn định mà ngã xuống đất, hơn nữa, lại đem Bạch Tiểu Hoa áp dưới thân thể mình.

Hình ảnh dường như bị đóng băng, mà thời gian cũng như dừng lại ở thời khắc này.

Hấn thâm sâu nhìn cô, mà cô cũng thâm sâu nhìn hấn.

Tiếng hít thở cũng được nghe thấy rất rõ ràng.

Giờ khắc này, Ngọc Đường Xuân thật sự ghi khắc vào lòng một hình ảnh chỉ hoàn toàn thuộc về cô

Hắn vươn tay, xoa gương mặt cô, tinh tế chạm đến da thịt như tuyết của cô. Ít ra trong giờ phút này, hắn thật sự rất an tâm, vì trong mắt cô, cũng chỉ có hình bóng của hắn.

Bạch Tiểu Hoa cũng không thỏa mãn sự do dự của hắn, há mồm cắn ngón tay hắn, nghe được âm thanh hắn hút không khí, mới thỏa mãn nhả miệng ra.

Tuy há miệng ra, nhưng đổi lại, cô lại dùng đầu lưỡi âm áp quần lấy ngón tay của hắn, giống như con mèo con đang đùa giỡn, tinh tế liếm láp.

Kích thích trong mắt Ngọc Đường Xuân ngày càng tăng, thân thể hắn dần dần nóng lên.

Một tay hắn mạng mẽ đỡ đầu nàng, thân trên của hai người gấp gao sát vào nhau, trong tiếng kinh hô của cô, hắn hung hãn hôn lên đôi môi đỏ mọng kia, tựa như người trước khi sắp chết nhiều lần, lại một lần tìm thấy được nước cam lộ.

“Anh mặc kệ, em đã đốt lửa lên, thì đương nhiên em phải...” Môi của hắn đi tới gương mặt cô, mũi của cô,

trán của cô, sau cùng là mang tai, hấn nhẹ nhàng cắn, làm thân thể cô run rẩy, “Em phải phụ trách dập lửa dùm anh rồi”

Bạch Tiểu Hoa ban đầu cũng là ôn như then thùng, nhưng khoái cảm đã đạt tới mức mãnh liệt, tất cả lí trí cô đều bỏ sau lưng, bắt đầu nhiệt liệt đáp lại nụ hôn của hấn.

Đôi môi của cô cũng đi đến bên tai hấn, sau đó nhẹ nhàng cắn xuống một cái, thấp giọng cùng ái muội thì thầm bên tai hấn, “Anh biết cướp lời nói hay của em là tốt lắm sao? Đó là lời em muốn nói đó!”

Con người Ngọc Đường Xuân càng trở nên âm trầm, tựa như vực sâu không thấy đáy, có thể đem linh hồn con người ta hút vào đó.

Bạch Tiểu Hoa lẩm bẩm nói, “Ánh mắt này thật là xinh đẹp...”

Hai thân hình nóng cháy, hết sức triền miên dưới ánh trăng.

Thời khắc này là thời khắc ấm áp khó có được, nên bọn

họ không chút lãng phí nào mà cực lực hưởng thụ.

Trời làm chứng, đất làm mai, hấn nguyện dùng cả đời này, một đời một kiếp mang hạnh phúc đến cho cô, vĩnh viễn không xa rời, vĩnh viễn bầu bạn bên cạnh cô!

Chương 21: Trong lòng em có thể hay không có anh?

Lúc hai người trở lại với đám người thì lúc này đã rạng sáng.

Tuy lúc này đã là mùa hạ, nhưng nơi này lại là một khu rừng rậm nguyên thủy, ban đêm gió vẫn như trước mát mẻ, cũng may mọi người cũng không phải là người thường, đừng nói là lạnh, liền cả mùa đông tuyết lạnh thì họ cũng chẳng thấy lạnh.

“Tiểu Hoa, hai người đã đi đâu thế? Chúng ta chờ hai người cũng thật lâu a, Vân Hiên anh trai cũng rất nhanh muốn nổi điên.” Diệp Đan Phượng đến bên cạnh Tiểu Hoa, ở cô bên tai nói nhỏ.

Bạch Tiểu Hoa mặt cũng đỏ lên, mắt tự nhiên nghiêng đầu đi, ra vẻ bình thản nói, “Không có gì, chính là

không muốn quấy rầy mọi người tu luyện nên mới đi ngắm cảnh đêm mà thôi.”

Ngọc Đường Xuân chỉ cười mà không nói, đứng lặng ở bên cạnh cô, trong con ngươi một mảnh tường lạnh(???) cùng yên lặng, chính là khoe miệnng trộm giường lên một độ cong vui vẻ.

Sở Văn Hiến liếc xéo hai người bọn họ một cái, cười lạnh, hắt mặt đi.

Bạch Tiểu Hoa xấu hổ ho khan một tiếng, cô biết rõ trong con ngươi của Sở Văn Hiến vừa nãy lóe lên một tia sáng.

Chính mình thần tình đỏ mặt, tự nhiên cũng không gạt được lão hồ ly cáo già này.

“Xem cảnh đêm?” Sở Văn Hiến trêu chọc nói “Cảnh đêm này cũng thật là đẹp, ngày tốt cảnh đẹp, chuyện tình nhắm trúng người để triền miên dưới ánh trăng cũng là một không đáng trách, chính là không nói một tiếng liền biến mất lâu như vậy, ngươi không biết phải xin lỗi mọi người khi phải lo lắng cho các người sao?”

Ngọc Đường Xuân tiến lên từng bước, xảo diệu để Bạch

tiểu Hoa thủ hộ sau lưng mình, cười nói “Là lỗi của tôi, bởi vì thân thể của tôi không khỏe, Tiểu Hoa chỉ là giúp tôi mà thôi, khiến cho mọi người phải lo lắng, thật sự rất có lỗi.”

Nói xong, ngồi xổm trước mặt Tiểu Bảo “Tiểu Bảo, có thể tha thứ cho Tiểu Xuân chú không?”

Tiểu bảo một bộ dáng hiểu rõ, thiện lương gật đầu, khó có được không khóc lóc om sòm, có hiểu biết nói “Tiểu Bảo không tức giận, Tiểu Xuân chú có thêcùng mẹ ở cùng một chỗ, Tiểu bảo thật yên tâm.” trước đó, Tiểu xuân chú phát bệnh suýt chút nữa chết đi, hình ảnh ấy giống như vẫn hiện rõ mồn một trước mắt, người đàn ông đầu tiên mà nhóc nhìn thấy chính là người đàn ông này, những năm gần đây Tiểu Xuân chú đối với mẹ chiều cổ cùng yêu thương, Tiểu Bảo như thế nào lại không biết?

Lời nói của Tiểu bảo, thành công dẫn đến một người đàn ông mỉm cười cùng hai người đàn ông run rẩy.

Lãnh Như Phong tựa vào thân cây, trầm mặc không nói.

Anh Nhiên cũng không phải người ngu, Tiểu Hoa thân

tình đỏ mặt, sợi tóc hơi hơi hớn hớn cùng Ngọc Đường Xuân trong lúc đó không khí không tầm thường, không có chỗ nào là không công khai thẳng ra, hai người trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì.

Anh không phải không ghen tị, cũng không phải không đau lòng, chỉ bất quá anh am hiểu che dấu, càng am hiểu không chế tâm tình cô.

Anh cảm thấy được, anh cũng không phải thực sự muốn độc chiếm Tiểu Hoa, anh hi vọng có thể nhìn thấy cô hạnh phúc, có thể lấy được tâm cô, có thể Bạch Tiểu Hoa trước kia, vẻ mặt tươi cười sáng lạn, một tiểu hoa ấm áp như cảnh xuân.

Lãnh Như Phong đã biết, Sở Văn Hiên càng không phải là người ngu, anh đối với chính mình càng thêm thấu rõ. Tiểu Hoa cùng Bạch Tiểu Hoa trong lúc đó đã có ràng buộc, tại năm năm cô ly khai bọn họ thì cô cũng đã có một cuộc sống mới, một thế giới mới cùng với một tình yêu đích thực mới.

Anh không trách Ngọc Đường Xuân, không trách bất luận kẻ nào, anh chỉ tự trách mình.

Nếu anh có thể sớm hơn một chút tìm được Tiểu Hoa, cũng theo lời nói của cô mà bồi bên người cô, như vậy, vào thời khắc này, có thể đem cô dựa sát vào anh, có thể đứng ở bên cạnh cô, có thể cùng cô hai mắt quần quít si mê với người khác, mà không phải chính mình?

Bất qua anh có thể ần nhẫn nhưng Sở Vân Hiên thì không.

Người đàn ông này tựa như một yêu tinh, cho dù là giờ trò ngang ngược thì cũng là câu hồn nhiếp phách.

Mị nhãn lạnh lùng, nằm nghiêng ở trên cỏ, ống tay áo vung lên đã tạo nên một mảng đống hỗn độn, khói thuốc súng tràn ngập.

“Sở vân hiên, anh làm cái gì mà khó chịu?” Bạch Tiểu Hoa giận dữ mắng mỏ, mặc kệ anh giận dữ như thế nào cũng không tùy ý hủy đi một bông hoa nhánh cỏ nào.

Phượng Loan nhú mày, trong mắt hiện lên một tia đau lòng.

Anh từ nhỏ đã sống ở thiên nhiên, đối với hoa cỏ cây cối ngày thường quen luyến cùng quý trọng.

Thần sắc của anh tự nhiên cũng không tránh được đôi mắt của Bạch Tiểu Hoa, giờ phút này đối với Sở Văn Hiên hồng sam phục sức, môi đỏ mọng vĩnh lên, tiêu tính khí tùy hứng thì lại càng sôi gan.

Thiên giai thực lực phát ra không bỏ sót chút nào.

Sở Văn Hiên không thềm để ý chút nào hừ lạnh “Nhu thể nào, tấn giai đến thiên giai, liền muốn ta làm người thí luyện đầu tiên? Được a, bốn đại gia chấp nhận!”

Bạch Tiểu Hoa hai đấm nắm chặt, tay nhỏ bé trắng nõn thể nhưng lại tràn đầy lực lượng mà mọi người không dám coi thường.

“Được, anh đã ngứa da, em sẽ vì anh mà tặng một trảo!”

Diệp Đan Phượng túm chặt cánh tay của cô, “Đừng, nên giảm ít chuyện, vì sao phải làm thành như vậy?” Thiên giai cùng địa giai, cò thể cùng so sánh sao? Sở Văn hiên nếu không bị đánh chết thì cũng là mất nửa mạng người, tuy Tiểu hoa hội sẽ không nặng tay, nhưng mà khó tránh được cảm tình lẫn nhau bị thương tổn, thật sự là không đáng.

“Anh đáng ăn đòn!” Bạch Tiểu Hoa phẩy tay Diệp Đan Phượng ra, như một con gió lướt qua mọi người làm họ trở tay không kịp, chỉ có thể lơ mơ, không nhìn rõ bước đi của cô.

“Tới tốt lắm!” Sở Văn Hiên đem thực lực đưa đến cực hạn, bởi vì mọi lực chú ý đều hướng đến Bạch Tiểu Hoa đang lao thẳng đến cho nên cũng có sự chuẩn bị trước, giờ phút này cũng thành công tránh né một kích của Bạch Tiểu Hoa.

Bạch Tiểu Hoa cười khẽ “Trốn không sai.”
Sở Văn Hiên hừ một tiếng, xoay người nhanh chân bỏ chạy “Đi nơi khác chơi, miễn cho lại phá hư cây cỏ khiến cho em oán lão tử!”

Bạch Tiểu Hoa thả người nhảy lên, đuổi theo bóng dáng anh.

Diệp Đan Phượng lo lắng, thì thào hỏi “Song Phương không thành vấn đề đi?”

Sở Thiệu Hoa vỗ nhẹ bả vai nàng, thản nhiên nói “Đừng lo lắng, đối với hai người họ mà nói thì sớm muộn cũng

phải đối mặt.”

Diệp Đan Phượng đi đến trước mặt Ngọc Đường Xuân, dưới ánh mắt bình tĩnh như nước của hắn, kiên trì hỏi “Cái kia, Ngọc tiên sinh! Đan Phượng có chuyện muốn nói.”

Ngọc Đường Xuân như đã sớm dự đoán được cô sẽ đến, một chút không cảm thấy kinh ngạc, ngược lại thân nhiên gật đầu nói “cô nói đi.”

Diệp Đan Phượng mở miệng nói “Em tuy không hiểu giữa các người cùng Bạch Tiểu Hoa đây dựa cùng ân oán chuyện gì, dù sao chuyện tình cảm em cũng không tố hỏi đến, nhưng là em có thể hi vọng Tiểu Hoa có thể hạnh phúc, các người cũng có thể hạnh phúc. Hiện tại là thời kỳ phi thường, Đan Phượng hi vọng mọi người có thể đồng tâm hiệp lực, ngàn vạn lần không nên vì một chuyện nhỏ mà tổn thương hòa khí, dưới tình huống tứ phái gây thù hằn hiện tại, mọi người chúng ta nhất định phải một lòng, không chỉ vì Tiểu Hoa mà cũng là vì Ngọc tiên sinh anh.”

Ngọc Đường Xuân cười khẽ “Tôi hiểu.”

Diệp Đan Phượng còn nói thêm “Ngọc tiên sinh, Tiểu

Hoa đối với anh là một người đặc biệt, cho nên hi vọng anh có thể đồng ý chiếu cố Tiểu Hoa, ngàn vạn lần đừng làm cho cô ấy bị thương tổn.”

Ngọc Đường Xuân gật đầu, không chút do dự nói “Đó là tất nhiên.”

Diệp Đan Phượng thấy trong con người anh một mảnh trong sáng, biểu cảm thận trọng, thần sắc kiên định, hiểu được anh không nói láo cũng liền yên lòng.

Sở Thiếu Hoa ở một bên gọi lên khoe miệng, người con gái ngốc này chỉ lo lắng cho người khác, cũng không lo lắng cho chính mình sao? Dưới đáy lòng thở dài một hơi, người con gái này đúng là tảng đá lung linh tâm, muốn cho cho nàng thông suốt xem ra phải tự mình đánh thức cô mới có thể hiểu.

Bạch Tiểu Hoa đứng lặng nhìn người đàn ông phía trước, nhướn mày cười yếu ớt.

“Không chạy sao?” Bóng dáng màu đỏ nhẹ nhàng run lên, Bạch Tiểu Hoa tiếp tục nói, “Không phải muốn dẫn em một mình ra đây sao? Hiện tại lại trầm lặng không

nói, anh có ý tứ gì?”

Sở Văn Hiên vì lời của cô mà tức giận, tức giận chuyển qua thần trí, chống lại đôi mắt đang xong lên của cô, con tức giống hồng thủy vỡ đê, lập tức không còn cái kính.

Ngạnh nửa ngày, một chữ ngạnh cũng không được, chỉ ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ.

Người con gái, từ khi làm tân tuyết cốc một thế hệ cung chủ mà trọng sinh sau, tựa như thay đổi hoàn toàn một người, thiết giả khó phân biệt, làm cho anh lo âu vạn phần, cầm lại thì bắt không được, mò mãi lại sờ không được, chạm vào lại không thể chạm vào.

Anh cuồng vọng khí phách trước mặt cô dường như không đáng kể, lại không có tự tin cùng dũng khí, trong lòng hiểu không thể vì nàng mà che mưa che gió, không thể cho cô hứa hẹn gì, hướng chi bên cạnh cô còn có một Ngọc Đường Xuân không thua kém mình lúc nào cũng như hổ rìnhmồi.

Tại áp lực cùng áp lực song kích đả kích nặng nề, Sở Văn Hiên mất ngủ.

Không chỉ là mất ngủ, quả thật còn là đứng ngồi không

yên.

Bạch Tiểu Hoa nhìn sắc mặt tâm tình bất định của anh, cười mở miệng nói “Không phản đối? Em đi đây?”

“Không cho phép đi!”

Theo một tiếng gầm lên giận dữ cùng thở hỗn hân, bờ vai của cô bị một bàn tay rộng mở đè lại.

Tùy ý để anh đè lại thân thể mình, bạch tiểu hoa không quay đầu lại, cũng không động.

Sở Văn hiên một tay đem cô lật lại, trên sắc đẹp tinh xảo tuyệt sắc, có sốt ruột, có phần nộ, có không cam lòng, cũng có rối rắm.

“không cho phép đi.”

Bạch Tiểu Hoa làm như đồ hải tử “Được, em không đi.”

Sở Văn Hiên buông cô ra, song chương vô lực buông xuống, trong con người lóe lên tia bất định.

“Sở Văn Hiên luôn luôn giỏi tài ăn nói nay lại một chữ

cũng không nói nên lời? Làm sao vậy? Làm người câm sao?”

Sở Văn Hiên hung hăng trợn mắt liếc cô một cái, bá đạo nhót chặt thân thể mảnh mai xinh xắn nàng vào người mình, ôm vào trong lòng “Anh nói rồi, em là người của Sở Văn Hiên anh?”

Bạch Tiểu Hoa vẻ mặt bình tĩnh, đáp lại “Ân, anh đã nói.” Vậy thì sao?

Sở Văn Hiên tức thì nóng giận “Anh sẽ giết Ngọc Đường Xuân.”

Bạch tiểu hoa như trước sắc mặt thản nhiên, giọng điệu bình tĩnh “Anh sẽ không”

Sở văn hiên nói “Anh sẽ.”

Bạch tiểu hoa nhếch môi “Anh hử không làm.” Dứt lời, kéo vài sợi tóc của anh, ở trong tay vuốt vuốt “Anh đời này sẽ không, cho dù em có yêu anh ta.”

Sở Văn Hiên buông song chưởng ra khỏi người cô, lui về phía sau hai bước, miệng lớn hô hấp, nói đối đại ra.

Quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của cô, Sở Văn Hiên cảm thấy có bụng máu khí xông lên cổ họng, thân mình một cái lắc, thiếu chút nữa vấp té.

“Em... yêu Ngọc Đường Xuân sao?”

Bạch Tiểu Hoa thản nhiên nói “Em không nhất định không thương anh ta, cho nên em hẳn thương anh ta, hiện tại em còn cho không được một đáp án chuẩn xác.”

Giống như nhìn thấy một tia hi vọng, con người đăm mạc của Sở Văn Hiên sáng lên.

“Kia...anh? Ý của em là, trong lòng em có thể có anh?”

Bạch Tiểu Hoa gật đầu “Phải.”

Sở Văn Hiên nụ cười trên mặt còn chưa kịp nở rộ thì đã bị đông cứng lại.

“Chúng ta bây giờ là đồng bọn, là liên minh, lại càng là bằng hữu, trong lòng em tự nhiên có anh, an nguy cùng tử của người, em đều sẽ để ý.”

“Đây không cái anh muốn.” Sở Văn Hiên nói “Anh muốn em cho rằng em đã biết, nhưng vẫn tránh né, không có biện pháp buông bỏ hận thù với anh sao? Vẫn không có biện pháp thuyết phục nội tâm của em sao?”

Bạch Tiểu Hoa xoay người, thanh âm thanh nhiên truyền đến “Em không có ý định tránh né, em đã sớm thấy được những điều người nghĩ. không còn gì để nói, em về trước vậy.”

Vừa dứt lời, một thân thể người đàn ông ấm áp đem chính cô bế vào trong lòng.

Sở Văn Hiên hôn cô, không chút do dự mà hôn xuống.

Thời điểm cánh môi ấm áp của anh in lại môi cô, Tiểu Hoa biết mình có rất nhiều cách để đẩy anh ra.

Mà lúc khóe miệng cô nếm được giọt nước mắt chua sót thì cô lúc này lại rất kinh ngạc. Kinh ngạc đi qua, trong lòng có một chỗ nào đó nhẹ nhàng khơi mở.

Người đàn ông này không sợ trời không sợ đất này, cuồng vọng khí phách, người đàn ông kiêu ngạo tự phụ không ai bì nổi, ở trước mặt cô đã hồng mắt, chảy xuống giọt nước người đàn ông ngàn cân.

Bạch Tiểu Hoa cứng rắn rút hai tay mình lại.
Trong đầu đột nhiên hồi tưởng, lúc chính mình từng khóc cùng bi thương, người đàn ông này đã đem cô ấm áp ôm vào trong lòng, vì cô che gió che mưa.

Cô từng cảm nhận được, anh chính là cao lớn như vậy, là cảm giác an toàn đến vậy.

Nhưng hôm này, cô lại cảm thấy được, người đàn ông chảy nước mắt trước mặt mình này, lại như vậy yếu ớt.

“Trong lòng em còn có anh, anh biết rõ, tiểu hoa!”

Chương 22: Loại phụ nữ này không thể cưới

Sở Văn Hiên hôn như cuồng phong mưa rào hạ xuống môi của Bạch Tiểu Hoa, Bạch Tiểu Hoa buông tha giấy dựa, tùy ý anh làm xằng làm bậy.

Trong lòng còn có hay không có anh, chính cô cũng không rất rõ ràng, nếu đã không thể trốn tránh, vậy hãy được chơi một cái rõ ràng, nhưng chính cô một đáp án,

trong lòng nàng có hay không còn có anh, tâm chính là không có cách nào nói dối.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, tại lúc sau khi truyền thừa Tuyết cốc xong, tâm cảnh của cô tựa hồ cũng đã xảy ra một biến hóa rất lớn, lúc đầu tâm tình âm u nhắm chặt, hôm nay lại sáng ngời hơn rất nhiều, không hề buồn bực không vui, cũng không tiếp tục tâm tình cực hạn của mình, ngược lại muốn sống càng thêm tự do tự tại, tùy tâm sở dục.

Cô không rõ chuyện này có hay không là di chứng sau khi truyền thừa, nhưng cô hiểu được, tình yêu không có biện pháp trốn tránh, cho nên cũng không có biện pháp cự tuyệt. Nếu không có cách nào cự tuyệt, vậy hãy đường đường chính chính đối mặt.

Nụ hôn của anh bắt đầu thập phần nóng bỏng, đem thân mình mềm mại của cô giam kín lại, có thể cảm nhận được Bạch Tiểu Hoa thuận theo, cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, sợ cô khó chịu liền mình để cô một khe hở, để cô có thể tự tại thoải mái một chút. Chính trong quá trình ôn nhu mà triền miên này, giống như trân bảo mà quý trọng, tinh tế thưởng thức hương vị của cô

Đôi môi đan vào khoáy cảm cùng nhu tình, là một cái vô pháp thừa nhận đã bị nó hấp dẫn.

Đó là việc hôn môi mà người yêu nhau mới có thể làm được.

Lá lành đùm lá rách, không bỏ không rời.

Hơi tách nhau ra chút, hai người đối mắt nhìn nhau, Bạch Tiểu Hoa thấy Sở Vân Hiên ánh mắt hồng hồng, môi hồng nộm hơi vênh lên như làm nũng, thoát nhìn có chút bất mãn, cùng với con thỏ giống nhau.

“Xem đi, trong lòng em thực sự có anh, em vẫn là yêu anh” Sở Vân Hiên nhếch môi, cố nén xúc động muốn hôn cô, phượng mâu khép hờ.

“Thì tính sao?” Bạch Tiểu Hoa hỏi lại.

Việc này vừa hỏi khiến cho Sở Vân Hiên giật mình một cái. nửa ngày, lông mi nháy dưng, thanh âm cũng đề hơn nửa “Thì tính sao?”

“Được rồi, thì tính sao? coi như trong lòng em còn anh, thì tính sao?” Tình yêu đối với cô mà nói sớm đã là

không phải cái duy nhất, coi như trong nội tâm cô có anh, thì như thế nào?”

“Dao động không được em, đúng không?” Không cần hỏi nhiều, Sở Vân Hiên thông minh, như thế nào lại không rõ ý tứ của cô.

“Từng...” Bạch Tiểu Hoa do dự thật lâu, rốt cuộc mở miệng, thanh âm tình tứ mang theo thần nhiên cùng ưu sầu, sâu kín nói “Em quả thật đã từng hận qua anh, cũng oán qua anh, em nghĩ đến đời này cũng không thể thứ cho anh”

Thân thể của Sở Vân Hiên bị lời nói nói của cô mà run lên.

Này run lên, không phải vì sợ hãi mà là bởi vì kích động. Đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Bạch Tiểu Hoa nói về tình cảm đã qua.

“Nhưng hôm nay, chuyện cũ cũng theo cơn gió mà tán đi, chấp nhất hận thù cũng làm cho chính mình càng thêm khó chịu thôi, với em mà nói, anh bây giờ đã là bằng hữu cùng đồng minh. Trong lòng em có anh, cũng không phải chuyện gì đáng trách. Nhưng bây giờ, trừ bỏ

chuyện của cha mẹ cùng Tuyết cốt, những việc khác ta không muốn tốn nhiều tâm tư, mệt chết đi.”

Ý tứ đã rõ ràng, hiện tại cô muốn nói nhiều về cái gì tình cảm.

Sở Văn Hiên nói “Được, anh hiểu được ý tứ của em, cũng tôn trọng suy nghĩ của em” Dù thế nào đi nữa thì anh cũng đã đợi năm năm, nhiều hơn một chút nữa cũng không sao cả.

Anh sáng khoái, ngược lại lại rước lấy Bạch Tiểu Hoa buồn bực, trong lòng mát mát chột lóc lên.

Anh xác định lòng của cô, chiếm được cái gì đó mình muốn, cũng không hề rối rắm.

“Còn về phần Tiểu Xuân, hi vọng anh không cần tìm anh ấy phiền toái, tất cả mọi người đều là đồng bọn, không cần vì quan hệ với em mà làm khó anh ấy.”

Những lời này đương nhiên làm cho Sở Văn Hiên không thích, có thể trở ngại mặt mũi với cô, rồi lại phát tác không tốt, lại càng không dám nói thêm cái gì, Sở Văn Hiên lần đầu tiên ném mùi vị khuất nhục như vậy, đường

đường là người đứng đầu thiên long hội, lại có thể luân lạc tới tình trạng này, chỉ cảm thấy lòng chua xót vô cùng, ánh mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Hoa cũng tràn ngập ai oán.

Không thể trực tiếp cướp người cho xong, hiện giờ quyền lợi ghen tuông cũng bị cướp đoạt mất, móng tay Sở Vân Hiên rơi vào trong thịt, âm thầm cắn răng.

“Ánh mắt kia là thế nào, có ý kiến sao?” Thản nhiên liếc xéo anh một cái, Bạch Tiểu Hoa âm thanh tuy không bốn bề sống dậy nhưng lại tràn ngập uy nghiêm.

Bất tri bất giác, Bạch Tiểu Hoa đã trở thành đầu lĩnh đoàn người, hơi thở bá khí dần dần thức tỉnh.

Làm cho không ai có thể kháng cự.

Kiều ngạo như Sở văn hiên cũng phải cúi đầu.

“Không có ý kiến!”

Quan hệ của Ngọc Đường Xuân cùng Bạch Tiểu Hoa

vẫn như cũ công khai, không cần tiếp tục che giấu, trong lòng mọi người đều rõ ràng, mà bọn anh cũng quang minh chính đại dùng hành động đáp lại cho mọi người.

Không có trói buộc, tình cảm hai người từ từ sâu sắc.

Khoảng cách tới thiên lang đảo cũng còn chưa tới ba ngày, mọi người yên lặng hăm hực dần dần sống động.

Hôm nay, trong đội ngũ duy nhất chỉ có hai người con gái đang cùng nhau tắm rửa một chỗ, có vẻ vì không có người ngoài nên có thể ở chỗ nào thỏa thích sung sướng.

Bạch Tiểu Hoa da thịt tuyết trắng, tóc dài như mực, dáng người tựa như mộng như ảo dẫn đến nữ nhân như Diệp Đan Phượng cũng xem đến si mê, liên tục than lên sợ hãi, tấm tắc vài tiếng.

“Vưu vật a vưu vật, Tiểu hoa, con mẹ nó cô liền là một tuyệt thế vưu vật a, thân là phụ nữ như tôi cũng đều đối với cô ghen tị không đứng nổi đây.” Loại xinh đẹp không gì sánh kịp, Diệp đan phượng thừa nhận cả đời này cô cũng vô pháp đạt được.

“Phốc!” Bạch Tiểu Hoa cười khẽ “Nếu không biết cô là phụ nữ, tôi còn thực nghĩ chính là một người biến thái, ánh mắt cũng quá ác tâm.”

Diệp Đan Phượng liếc cô một cái”Cắt! Một cô nha còn cười được, cũng chỉ có tính tình cô mới có thể áp chế được bọn họ, đổi người con gái khác thì ai có thể chịu được, lại có thể làm rung chuyển tam đại cự đầu có thể chung sống hòa bình, tiểu muội đối với cô thật sự là bội phục sát đất.”

Bạch Tiểu Hoa không nói gì, chỉ nhếch miệng cười khẽ.

Diệp Đan Phượng ghé vào bên người cô, híp nửa con ngươi hỏi “Tiểu Hoa, nói thật đi, cô có tính toán gì không?”

“Hả?” Tính toán cái gì “Làm chi mà đột nhiên hỏi cái này?

Diệp Đan Phượng hận không thể đâm xuyên cái trán trơn bóng của cô, chỉ tiếc rèn sắt không thành nói “Sau khi sự tình đều chấm dứt, cô định làm như thế nào? Ý của tôi là, cô tính cùng Ngọc tiên sinh vừa làm vợ chồng vừa làm quản gia sao? Sau đó hai người ẩn cư, tìm chốn

yên vui, trải qua cuộc sống một đời một thế một đời người sao?”

Bạch Tiểu Hoa bị lời nói của Diệp Đan Phượng nhẹ cau mày lại.

“Có nghĩ tới hay không Sở Văn Hiên, Lãnh Như Phong?” Diệp Đan Phượng nga một tiếng, lại nói “Thiếu chút nữa quên, còn có Hạ Lưu Ly. Chờ hết thấy sau khi chấm dứt, cô nên làm thế nào, cho bọn họ đáp án gì? không có nghĩ qua sao?”

Bọt nước dần dần xuất hiện trên mặt, một tia cảm giác mát mát dâng lên.

“Hiên tại tạm thời đừng hỏi tôi vấn đề này?” Bạch Tiểu Hoa đem thân thể hoàn toàn xâm nhập vào trong nước, cự tuyệt trả lời.

Diệp Đan Phượng thở dài “Quên đi, chuyện tình cảm tôi cũng không giúp người kết cục, chính cô tự mình nhìn lấy rồi lo liệu đi, đừng đến lúc đó người thương tâm lại là biến thành chính cô.” Hiểu được lời của mình cô đã không muốn nghe, dứt khoát không nói nữa, lặn vào trong nước, cùng cô vui chơi.

Từ xưa đến nay đều là hoàng thượng không vội thái giám gấp, huống chi cô cũng không phải là thái giám.

Chuyện tình cảm, người bên ngoài đúng là không nên nhúng tay vào.

Xa xa, ở một nơi không dễ dàng phát giác ở trên đồi, một bóng dáng vĩ ngạn thon dài lẳng lặng ẩn trốn. Mái tóc đen rơi ra loạn vũ trong gió, một đôi con ngươi khiếp người chăm chú nhìn về phía trước.

Đây là một người đàn ông tràn ngập mỉa mai hoặc, đôi môi cuồn cuộn gợi cảm đàn ông.

Giờ phút này anh vừa lúc thưởng thức hình ảnh tuyệt mỹ.

“Thế nào rồi? Hình ảnh như thế nào? Có phải hay không cảnh đẹp ý vui? Tôi kêu anh tới, cũng không hấn thất vọng đi?” Đột nhiên, một vị đồng dạng vĩ đại, phong cách lại hoàn toàn bất đồng nam tử.

Ngũ quan thâm thúy, có huyết thống Tây phương.

Trên mặt tươi cười lộ vẻ cà lơ phất phơ, du côn tựa vào một khối đá lớn bên cạnh, nháy mắt tà khí, nụ cười câu hồn lạc phách.

“Á Tư Thái Nặc Cách Nhĩ, nếu người đàn bà kia thật là người kế thừa Tuyết cốc, anh sẽ hảo tâm nói cho tôi biết?” Tóc đen nam tử bên miệng lộ vẻ cười lạnh, khoe môi khêu gợi giơ lên một độ cong châm chọc.

“Tốt xấu gì thì tôi cũng cùng anh lớn lên, thanh mai trúc mã, ngươi có thể hay không đừng gọi tên đầy đủ của tôi, tôi thật sự ngoan độc thương tâm.” Nói thương tâm xong, khoe miệng lại đẩy lên một tia vui mừng, thỏa mãn nhìn thấy Tần Ngôn biến thành mặt đen, trong con ngươi ý tứ cười càng sâu.

“Có tin hay không hiện tại tôi vẫn gãy cổ anh?” Tần Ngôn thản nhiên nói.

Á Tư sửa lại móng tay của mình, không để ý lấy điện thoại di động ra, ở dưới ánh mắt của Tần Ngôn nói “Vậy anh lại có tin hay không, ta hiện tại có thể làm gãy điện thoại của mẫu thân đại nhân thân ái hay không?”

Tần Ngôn nhếch đôi môi, không nói tiếng ào.

Á Tư biết anh thực động, của mình vui đùa thực sự hơi quá, vội thu điện thoại di động vào, cười hì hì nói “Chỉ là đùa chút mà thôi, lão huynh, đừng nóng giận.”

Tần Ngôn lười cùng hấn vô nghĩa, đem ánh mắt chuyển dời đến bên kia.

Nhìn thấy được một mỹ nữ tắm.

Khóe miệng thoáng qua một nét cười lạnh.

Bạch Tiểu Hoa? Người thừa kế Tuyết cốc? Hôn thê của Tần Ngôn anh? Thật sự là buồn cười, rõ ràng chỉ là một người lạ, Tần Ngôn anh sẽ cho phép một phụ nữ đột nhiên xuất hiện phá hỏng đi cuộc sống của mình?

Tuyết đối không thể.

Phụ nữ này, Tần Ngôn anh không cần, nhất là loại mỹ mạo như tiên, chính là thứ phụ nữ chuyên quyến rũ đàn ông.

“Này, Tần Ngôn, anh đi làm gì thế?”

Á Tư nhìn thấy Tần Ngôn biến mất bóng dáng, vội đuổi theo, nhưng thế đã quá trễ, Tần Ngôn sớm đã không còn tâm tích. Ở trong hoàn cảnh này, nếu tìm được một Tần Ngôn đã đột phá đến thiên giai, quả thực là người ngốc nói mê.

“Người kia... sẽ không phải trực tiếp đi bắt người chứ?” Á Tư làm bầm lều bầu, lập tức lắc đầu, an ủi mình nói “Không thể, Tần Ngôn như thế nào lại không có đầu óc chứ, cũng không phải loại người có thể làm ra loại chuyện này, tôi là buồn lo vô cớ, buồn lo vô cớ.

Bên kia, Tần Ngôn vốn đã biến mất đang lấy một tốc độ cực nhanh hướng đến phương hướng Bạch Tiểu Hoa chạy vội tới.

Tốc độ Thiên giai cao thủ mắt thường chính là nhìn không thấy, nhanh đến người khác cũng phải lú lờ.

Không cần đến một lát thời gian đã đi tới chỗ khu vực của Bạch Tiểu Hoa,

vì không muốn bị phát hiện mà ẩn nấp lại khí tức của mình, phong tỏa lại thiên giai thực lực, hoàn toàn trở thành một người thường.

Đại khái cũng thật là trùng hợp, ở Tần Ngôn vừa ngẩng đầu trong chốc lát kia, Bạch Tiểu Hoa cũng vừa lúc lên bờ, ngọc thể trắng tinh trần như nhộng rõ ràng xuất hiện ở trước mặt anh, đem Tần Ngôn đánh tới trở tay không kịp, trợn mắt há mồm nhìn một màn hương diễm trước mặt, trong đầu trống rỗng.

Lúc kịp phản ứng thì Bạch Tiểu Hoa sớm đã sớm khoác lên người áo khoác.

“Phụ nữ vô sỉ, rõ như ban ngày cự nhiên lại không mặc quần áo!” Quả thật là rất hoang đường.

Loại phụ nữ này, nhất định không thể lấy!

Chương 23: Tần Ngôn bất hạnh

Không khí không hề tầm thường tí nào!

Bạch Tiểu Hoa nhạy cảm phát hiện trong không khí sản sinh ra khí tức mỏng manh, nhàn nhạt, như có như không, nhưng vẫn không thể thoát khỏi cảm giác của cô.

Làm bộ như không có việc gì đem áo khoác phủ thêm, Diệp Đan Phượng vẫn theo sát này giờ không hề phát hiện ra, vẫn vẻ mặt cười mỉm đơn độc như cũ, kéo tay Tiểu Hoa, “Đói bụng quá à, chúng ta đi ăn thịt nướng đi.”

Bạch Tiểu Hoa gật đầu, giống như bộ dáng lúc bình thường, “Okie!”

Rũ mắt, liếc nhìn đồng cỏ đại ở xa xa.

Có một đạo ánh sáng chợt lóe, cực nhanh, không ai phát hiện ra Tần Ngôn.

Hai cô vẫn nắm tay vô tư mà đi tiếp, mà Tần Ngôn sau lưng các cô lặng lẽ đi theo.

Không phải nói người phụ nữ này rất có năng lực sao? Cho dù có là người thừa kế Tuyệt Cốc đi chăng nữa? Thì trong mắt Tần Ngôn hấn, chẳng qua chỉ là ả đàn bà không nào thôi.

Một đường theo dõi, chỉ vì để thăm dò người phụ nữ này.

Bởi vì Tần Ngôn không để lộ sát khí, nên Bạch Tiểu Hoa cũng chưa lập tức lật tẩy hắn, nếu hắn muốn đi theo, thì cho hắn đi thoải mái, vừa lúc xem hắn có mục đích gì.

Chỉ trong nháy mắt của Tần Ngôn, người phụ nữ kia đã rời đi, chỉ còn lại một mình Bạch Tiểu Hoa.

Nhếch môi cười lạnh, kẻ vương tay đã biến mất, bây giờ hắn có thể thoải mái bắt Bạch Tiểu Hoa, sau đó chứng minh cho Tần gia xem, cho dù bất hòa với Tuyết Cốc cũng không sao, chỉ cần có Tần Ngôn hắn ở đây, nhất định sẽ bảo vệ Tần gia phồn vinh.

Nháy mắt, thực lực Thiên Giai sơ kì mang theo khí thế chẻ tre phóng lên trời

Thân hình di chuyển nhanh đến nỗi mắt thường không thể nhìn thấy, quỹ dị tới gần Bạch Tiểu Hoa.

Bất quá chỉ trong chốc lát, Bạch Tiểu Hoa chưa từng phát hiện được hắn đã bị hắn áp sát.

“Thiên La Địa Võng!”

Theo tiếng quát chói tai của Tần Ngôn, hai tay của hắn

xảy ra biến hóa khiến người ta hoa cả mắt, giống như tượng phật ngàn tay, biến ảo ra vô số cánh tay, đem thân thể Bạch Tiểu Hoa bao vây chặt chẽ vào bên trong đó.

Bạch Tiểu Hoa quay đầu, chống lại một đôi con ngươi lợi hại như chim ưng.

Hóa ra là Thiên Giai!

Rõ ràng tuổi cũng chỉ xấp xỉ mình, thế mà lại là cao thủ Thiên Giai. Bản thân mình có thể đạt tới Thiên Giai, là vì chiếm được truyền thừa của Tuyết Cốc, hấp thu toàn bộ chân khí của mẹ lưu lại. Như vậy xem ra, người đàn ông trẻ tuổi này nhất định là thành viên của Thế gia, và còn địa vị không thấp, nếu không cũng sẽ không thể có tu vi nghịch thiên như vậy.

Hai mươi mấy tuổi đã là cao thủ Thiên Giai, từ nhỏ đến lớn, chắc không biết đã xài hết bao nhiêu đồ quý giá.

Tần Ngôn cao ngạo nhìn người không thể thoát thân trong tay mình, khoe miệng gọi lên nụ cười khinh thường

“Người thừa kế Tuyết Cốc, cũng bất quá chỉ như vậy mà

thôi.”

Bạch Tiểu Hoa nhẹ cười, con người trong trẻo tràn đầy vẻ khinh thường, cùng trào phúng nói, “Những lời này phát ra từ trong miệng một người đàn ông đánh lên đàn bà, ngứa cả tai.”

Tần Ngôn nghe lời nói của cô, con người nguy hiểm nheo lại, liếc cô một cái, lạnh lùng nói, “Thực lực không có, lá gan trái lại rất lớn.”

Bạch Tiểu Hoa nhú mày, thân nhiên nói, “Đây là tự nhiên, đầu năm nay ý... gan nhỏ chết đói, gan lớn chết no, nếu muốn ở này loạn thế trung lập*, sợ chết đúng là không thể thực hiện được.” (D: *tạm ghi câu đó là, nếu muốn đứng ở đây tung hoành, đương nhiên sẽ không sợ chết)

Tần Ngôn sau khi nghe xong, có chút ngoài ý muốn nhìn cô một cái.

“Nhìn như vậy mà mồm mép cũng nhanh đấy.”

“Nếu như đây là lời khen, tôi sẽ chân thành cảm ơn từ tận đáy lòng.” Bạch Tiểu Hoa nói.

Tần Ngôn nhìn cô bình tĩnh tự nhiên, không có tí ti sợ hãi, trong lòng không khỏi rung lên hồi chuông cảnh báo.

Nói gì thì nói, một phụ nữ bị một người đàn ông xa lạ bắt cóc, nếu đã không sợ, lại còn nói năng lưu loát, chỉ có hai khả năng. Một là cô ta có vấn đề về thần kinh, hiển nhiên Bạch Tiểu Hoa không ở trong phạm vi này, như thế thứ hai là, cô ta nắm chắc mười phần, có tự tin tuyệt đối là mình có thể thoát thân an toàn.

“Nở nào rồi sao anh đẹp trai?” Bạch Tiểu Hoa cười nhẹ. Tần Ngôn không kịp phản ứng, muốn hát cô gái trong lòng ra nhưng chỉ có thể đem chân khí trong cơ thể điều động sẵn sàng, hung hăng phòng thủ áp lực bất thành linh.

“Cao thủ Thiên Giai?” Không thể tin mà nhìn vẻ mặt tươi cười sáng lạn như hoa đào, Tần Ngôn kinh hô, “Cảnh giới sơ kì đại viên mãn!” Chỉ kém nửa bước là có thể đi vào Thiên Giai trung kì? Thật sự xuất hiện ở một cô gái nhu nhược mảnh mai, không hề có lực sát thương?

Bạch Tiểu Hoa cười vui vẻ, sóng mắt lưu chuyển, giao

hoạt nói, “Bingo! Tuy là đáp đúng, cơ mà chụy đây không có kẹo thưởng cho cung đâu nha!” Dứt lời, hai mắt hiện lên một tia sắc bén, “Tuy không có kẹo ăn, nhưng phương pháp dạy dỗ còn nhiều mà, cung muốn ăn roi của chụy? Hay là muốn chụy vụt cung vài roi?”

Tần Ngôn găm thét, “Không phải là như nhau cả à?”

Cái ả độc ác này! Quả nhiên, phụ nữ là sinh vật không thể tin tưởng.

“Nếu cung không thích, thì chụy đây vẫn còn kích thích khác đây.” Lùi mạnh ra xa, nửa quì xuống, vung tay lên, bột phấn không biết tên bay ra.

Tần Ngôn thấy thế, lập tức bịt miệng mũi lại.

“Phản ứng tốt đấy.” Bạch Tiểu Hoa tán thưởng nói.

Tần Ngôn hung hăng trừng mắt nhìn cô, ả âm hiểm này!

“Bất quá đáng tiếc, cho dù không hít phải, nhưng chỉ cần thân thể dính phải, cũng đủ để lấy của cung nửa cái mạng rồi.”

Bạch Tiểu Hoa nói, thành công làm Tần Ngôn mở miệng, “Cái gì? Cái ả đàn bà giả dối âm hiểm này!” Nháy mắt, phần độc ngay lập tức bị hấp hút vào. (D: ngu vờ lơ luôn =]])

Bạch Tiểu Hoa tâm tình rất tốt, cười đến nỗi không thấy mắt đâu, không tức giận nữa, quát thẳng vào bả vai hắn, “Ngu! Đúng là ngu! Nói vậy cũng tin – – “

Tần Ngôn chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, hai mắt tối đen, sắp sửa hôn mê bất tỉnh.

Hốc mắt đỏ ngầu, gân xanh trên trán run lên, biểu hiện cực độ phẫn nộ và bạo phát.

“Chết tiệt... Dám đùa giỡn ta!”

Bạch Tiểu Hoa hừ lạnh, “Bình Bất Yểm Trá! Chính mình ngu dốt, không trách được người khác.”

“Ngươi hạ độc gì vậy?” Tần Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đem Bạch Tiểu Hoa nuốt vào trong bụng.

Bạch Tiểu Hoa xoay người, chẳng muốn tại liếc hắn một

cái, thần nhiên nói, “Người không nhất định phải biết.”

Thân là đại thiếu gia Tần gia thân phận tôn quý, Tần Ngôn chưa khi nào bị đối đãi như vậy, gương mặt đẹp trai đỏ lên, răng cắn môi muốn bật máu, thân thể một chút khí lực cũng không có, nhưng lại có một loại đau đớn kéo dài, càng ngày càng nóng cháy.

Quả nhiên, cấp bậc càng cao, chênh lệch khoảng cách giữa hai người càng khó có thể vượt qua, giống như vượt qua sông sâu.

Đầu của Thiên giai sơ kì, và Thiên giai sơ kì Đại viên mãn, hai người đều cùng là Thiên giai, cùng một cấp bậc, nhưng thực lực quả thật cách biệt một trời một vực.

Trách không được hẳn không thể đoán được thực lực của cô, chỉ vì cô vẫn chưa thực sự hành động.

Như vậy, trước kia lúc mình nhìn lên cô ta tấm, cô ta cũng biết?

Mặt đỏ lựng lên, như muốn nhỏ máu.

Cái ả vô sỉ này!

“Đây là cao thủ Thiên giai sao?” Diệp Đan Phượng không biết ở đâu xông ra, lắc mình một cái, đi tới bên người Tần Ngôn, dùng mũi chân trái đá đá, phải giẫm giẫm, khinh thường phi nhô, “Xi! Cũng thường thôi, bị chế trụ trong một chiêu, thật sự nam nhân vô dụng.”

Nguyên do trong đó, Bạch Tiểu Hoa biết rõ.

Lần này thắng vì đối phương không phòng bị.

Tuy nhiên mặc kệ quá trình như thế nào, kết quả tóm lại là bên mình thắng lợi, vẫn là như vậy, mặc kệ như thế nào, đối phương cũng là cao thủ Thiên giai, để bắt được nhất định tốn không ít công phu, hưởng chi bên cạnh còn có Diệp Đan Phượng.

Nhưng mà, Bạch Tiểu Hoa không giải thích, cấp bậc hiện tại của Diệp Đan Phượng, giải thích cũng uổng công

Bạch Tiểu Hoa không nói, nhưng không có nghĩa là Tần Ngôn cũng trầm mặc.

Vốn bị một người phụ nữ xem thường, thoải mái chế phục cũng đã cực kỳ mất mặt, nhưng mà cô ả không biết từ đâu xuất hiện này, cư nhiên dám đá hấn, còn nói hấn vô dụng, quả thực đủ để hấn nổi trận lôi đình, chỉ kém chưa phun máu ra thôi.

Nhìn ra ý nghĩ của hấn, Bạch Tiểu Hoa cười nhẹ, lạnh lạnh nói, “Đừng quá kích động, tốt nhất là anh nên để cho máu lưu thông từ từ, bằng không thì xin chào tạm biệt!”

Tần Ngôn không phải không biết ý của cô, hấn cảm thấy cảm giác đau đốn chưa xót ngứa càng ngày càng mãnh liệt, đau đốn thì không sao, nam nhân nào mà không chịu được chứ, nhưng loại toàn tâm chưa xót ngứa ngứa này, giống như từ trong bụng phát ra, lan tỏa, muốn bắt cũng không biết nên giơ tay ở đâu, cào cào cũng không có nửa điểm tác dụng, chỉ biết càng gãi càng ngứa, làm hấn thiếu chút mất mạng.

Đáng tiếc, hấn có thống khổ cũng không dẫn tới đồng tình của Bạch Tiểu Hoa, lúc đặc biệt, vì an toàn của mình và đồng bọn, tất nhiên phải giữ nghiêm bất kỳ quy tắc nào, tuyệt đối không để cho địch nhân tận dụng.

“Đan Phượng, dẫn hắn trở về, tôi muốn bắt hắn khai ra.”

Diệp Đan Phượng cười vẻ mặt bỉ ổi, bộ dáng kia cực kỳ giống lừa kẹo của con nít, “Okie, tôi thích nhất là tra tấn bức cung.”

“Cô, cô giám bức cung tôi?” Tần Ngôn hung tợn nhìn Bạch Tiểu Hoa, ánh mắt sắp tóe ra lửa, “Tôi cảnh cáo cô, lập tức đưa thuốc giải đây, nếu không, tôi đảm bảo các người sẽ không bao giờ thấy được mặt trời ngày mai!”

Vừa dứt lời, không khí đột nhiên lạnh xuống, Âm Phong Trận đánh úp lại, thổi tóc gáy dựng lên.

Diệp Đan Phượng toàn thân run run, đồng tình nhìn thoáng qua Tần Ngôn còn không biết tình hình, trong lòng ngầm thở dài nói, anh bạn này, muốn chết cũng không cần phải nhanh như vậy nha, anh yên lặng một chút thì tốt rồi, cần gì phải mở miệng uy hiếp chứ!

Bạch Tiểu Hoa thân thể cứng ngắc giống như cương thi nữ trong phim kinh dị, từ từ quay người lại, mơ hồ có thể nghe được tiếng xương cốt ma sát.

Hai mắt vô thần, không còn trong trẻo cùng giáo hoạt như trước, thay thế nó là bộ dạng âm trầm quỷ khí giống như ma quỷ địa ngục.

Ngay cả Tần Ngôn, cũng thấy bắp thịt toàn thân co rút, lông tơ cũng dựng đứng lên.

Bạch Tiểu Hoa nứt miệng ra cười, lộ ra răng nanh trắng hếu, âm lãnh mở miệng nói: “Ta ghét nhất bị người khác uy hiếp, mà con người của ta có một thói quen đặc biệt không tốt...” Tần Ngôn toàn thân run run, nhìn mục phù thủy từ từ nhích lại gần mình, sồn gai ốc.

Lần đầu tiên trong đời, ngoại trừ mẹ của mình, Tần Ngôn lại sợ hãi một người phụ nữ như vậy.

Bạch Tiểu Hoa trên mặt hiện lên một ý cười nguy hiểm, lạnh lùng nói, “Bất cứ người nào uy hiếp ta, chuyện gì ta cũng dám làm, bao gồm cả làm phẫu thuật phía dưới cho nó — — “

Tần Ngôn chỉ cảm thấy một trận lạnh lẽo truyền lên từ phía dưới hai chân gắt gao khép lại, hoảng sợ vô cùng nhìn Bạch Tiểu Hoa, một chữ cũng phun không ra nổi.

Chương 24: Đồng minh trước đây của Tuyệt cốc

“Ngươi đừng tới đây – -” Tần Ngôn khép chặt lại hai chân, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm về mặt tối tăm của Bạch Tiểu Hoa, giờ phút này rốt cục y cũng cảm nhận được câu, đừng đắc tội tiểu nhân và đàn bà. Không thể không bội phục trí lực của ông bà xưa, câu nói đó ngàn năm vẫn đúng!

Diệp Đan Phượng chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn, vốn dĩ không khí đã lạnh lẽo, còn cố tình làm cho đông luôn

“Anh đẹp trai yên tâm, tuy Tiểu Hoa nhà chúng ta là đệ nhất dùng độc, nhưng y thuật cũng vô cùng tốt, đảm bảo anh không hề đau đớn, ba giây sau liền biến thành Trans ngay lập tức, đến lúc đó mua vé đi Thái Lan, chắc chắn, đẹp thế này, có lẽ sẽ gây nên sóng gió to lớn, tha hồ mà thỏa mãn.”

Lời nói này, giống như hắc đang chiếm tiện nghi của họ vậy.

“Chết tiệt, các ngươi có ngon thì thử đi, con người của

ta cái gì cũng không có, nhưng lại có cái khuyết điểm trí mạng, đó chính là không chịu uy hiếp!”

Bạch Tiểu Hoa xuy một tiếng, khinh bỉ (ta k chịu đc chữ hèn mọn cho tiểu Hoa) nhìn hắn, “Hóa ra chỉ có khuôn mặt là nhìn được.” Ngón tay nhỏ nhắn duỗi chỉ về đầu của hắn, trào phúng nói, “Nơi này a... Thật sự là không được tốt lắm. Trí thông minh như vậy mà dám lẫn lộn giang hồ, người bao nhiêu tuổi? Trưởng thành chưa? Cha mẹ người sao lại dám cho đứa con chưa lớn đi ra ngoài? không sợ không biết đường về sao?”

Tần Ngôn chưa bao giờ chịu nhục như vậy, sắc mặt chỗ xanh chỗ tím, đủ mọi màu sắc, đặc sắc vô cùng, trông rất đẹp mắt.

Như đã hiểu rõ điều gì đó, Tiểu Hoa vung tay lên, hướng Đan Phượng nói, “Đan Phượng, tới!”

“Được rồi!” Diệp Đan Phượng cười hì hì dùng dây thừng đem hai tay Tần Ngôn trói chặt, không chút để ý ánh mắt ăn thịt người của hắn, ngược lại còn xoa xoa tóc đen mềm mềm, ngửi khí dụ dỗ con nít nói, “Ngoan ngoan, mới có kẹo ăn, không nghe thì tự chịu.”

Tần Ngôn quay đầu, tránh né đụng chạm của cô.

Đan Phượng cười ác liệt, “Hừ quá đi.”

“Hừ!” Tần Ngôn hừ lạnh, mồ hôi lạnh chảy xuống, độc tính càng ngày càng mãnh liệt, dần dần vượt qua phạm vi hấn có thể thừa nhận, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Hoa cũng càng ngày càng phần nộ.

“Đan Phượng, đừng màu mè, tốc độ nhanh một chút, nhanh chóng trở lại với mọi người đi.” Bạch Tiểu Hoa có dự cảm bất hảo, nam nhân này đột nhiên xuất hiện làm cho cô thấy một loại nguy cơ , dù sao Thiên giai không nhiều lắm, nam nhân này không chỉ trẻ như vậy, Thiên La Địa Vọng vừa dùng để vây bắt mình, cũng là vũ kỹ trong truyền thuyết.

Nếu cô không bắt hấn, làm hấn mắc mưu chủ quan, hiện tại nằm trên mặt đất là mình rồi.

Nam nhân này không đơn giản, thế lực phía sau lại càng không đơn giản.

Rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Nghe ra không kiên nhẫn trong giọng nói của Bạch Tiểu Hoa, Diệp Đan Phượng cũng không dám đùa giỡn, dùng lực kéo Tần Ngôn, hung hăng xả, “Đi, anh đừng hòng làm mất thời gian của bà.”

Tần Ngôn hiện tại ngay cả sức đề thờ còn không có, làm sao đi nổi, càng không có biện pháp đỡ được một đá của Diệp Đan Phượng, lão đảo té ngã trên đất.

Diệp Đan Phượng xem tí nữa là chém hấn rồi, tiểu tử này, cố ý phải không.

Bạch Tiểu Hoa bắt được tay của Diệp Đan Phượng, thản nhiên nói, “Đề tôi.”

Diệp Đan Phượng do dự, “Nhưng mà...” Loại sự tình này làm sao có thể để cho Tiểu Hoa tự mình làm.

“Hắn phát độc rất lợi hại, bởi vì là Thiên giai, cho nên càng trầm trọng, là trách nhiệm của tôi, để tôi tới phụ trách tốt hơn, như vậy cũng có thể nhanh hơn một chút.”

Không đợi Diệp Đan Phượng gật đầu, Bạch Tiểu Hoa liền đi đến trước mặt Tần Ngôn, nâng cằm hắn lên, nhìn vào

mắt hấn, “Không muốn càng khó chịu hơn thì đừng phản kháng.”

Cho dù Tần Ngôn hận không thể lập tức giết chết cô, nhưng tình huống hôm nay hấn không thể làm chủ, nhếch môi mỏng, tùy ý để cho đôi tay mảnh khảnh nâng mình lên, sau đó trong ánh mắt chấn kinh của hấn, tới gần sát thân thể hấn.

Bạch Tiểu Hoa một tay ôm cái eo rắn chắc, một tay cầm lấy cánh tay hấn khoác lên vai mình.

Tần Ngôn lần đầu tiên cùng nữ nhân gần gũi tiếp xúc, hơi hơi không chịu nổi, chỉ muốn dùng khí lực còn sót lại né tránh. Bạch Tiểu Hoa quay đầu nhìn hấn, lạnh lùng nói, “Tôi nói rồi, cứ phản kháng đi, đến cùng anh còn đáng mặt đàn ông không, bị nữ nhân ôm mà mất mặt sao?” Hấn ta vẻ mặt chán ghét, rõ ràng cho thấy vì hấn ghét mình đụng chạm vào hấn.

Vừa phải thôi, chịu thiệt là cô mà? Hấn có gì mà nhảy dựng lên như vậy?

“Buông...” Tần Ngôn thanh âm suy yếu giờ phút này nghe lại có vẻ đáng yêu, lại thêm vào cái nhăn mày vì

đau đớn, làm dung nhan anh tuấn tăng thêm vài phần u buồn, có một hương vị đặc biệt.

Đáng tiếc, Bạch Tiểu Hoa lại không có tâm tình thưởng thức.

“Ngậm miệng!” Quát một tiếng, không để ý đến ánh mắt giết người kia, quay đầu nói với Diệp Đan Phượng, “Dùng linh lực!”

Nói xong, nâng Tần Ngôn lên, tựa như bão lớn chạy vội mà đi.

Diệp Đan Phượng theo sát sau đó.

Tần Ngôn muốn rút tay mình về, không muốn đụng tới thân thể cô ta.

Bất đắc dĩ thân thể vô lực, hoàn toàn không phản kháng được.

Bạch Tiểu Hoa biết suy nghĩ trong lòng hắn, lạnh lùng bĩu môi, “Không cần xoắn xuýt, tôi cũng không muốn đụng chạm vào anh, loại cấp bậc như anh, không đáng được tôi để vào mắt.”

Tần Ngôn nhất thời không hiểu lời của cô, không rõ chân tướng nhìn cô.

Bạch Tiểu Hoa nhếch môi, nói, “Không rõ sao? Xem ra đầu của anh không phải bị nước vào, mà là thật sự không tốt sẵn.” Thật sự là y chang đám người kia, toàn là lũ đàn độn.

Tần Ngôn con người lạnh lùng, con mụ này, đùa với tôi vui lắm phải không?

Bất quá...

Tần Ngôn tò mò quay qua nhìn mặt của cô... rất dịu dàng.

Thật sự cái mụ tính cách và ngoại hình không đồng nhất!

Có lẽ là mệt mỏi, lại có lẽ là quá mức đau đớn, Tần Ngôn trong mơ màng, chỉ cảm thấy chớp mũi người được, một mùi hương vô cùng thơm.

Không phải mùi nước hoa hắc chán ghét, đây là mùi

hương mang theo hương thuốc nhàn nhạt.

Lần đầu tiên không bài xích việc gần gũi nữ nhân, dần dần nhắm mắt lại, nhọt nhọt ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, là vì đau quá nên tỉnh.

“Chết tiệt cái ả này!” Dám ném hấn trên mặt đất.

Dùng lực khởi động thân thể của mình, chậm rãi mở to mắt, đập vào rèm mắt là một nơi xa lạ, cùng với những người hoàn toàn...xa lạ.

Đàn ông!

Hơn nữa tất cả đều là khí chất bất phàm, dung nhan tuấn mỹ, dáng người cao gầy cùng ánh mắt bất thiện.

“Chú này, vừa nãy là chú mắng mẹ cháu phải không?”

Tần Ngôn theo thanh âm nhìn về nơi phát ra, chậm rãi cúi đầu, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ xinh đẹp, đang cười mỉm nhìn mình. Cặp mắt như bảo thạch, đen như mực, lông mi dày, bộ dáng khả ái dễ thương đến cực điểm.

“Mẹ?” Tần Ngôn nheo mắt, bắt đầu nghĩ đứa nhỏ có vấn đề.

Tiểu bBảo gật đầu, sau đó nhu thuận chỉ chỉ bóng dáng Bạch Tiểu Hoa ngồi cách đó không xa, ngây thơ nói, “Người đó đó.”

Tần Ngôn ánh mắt vừa thấy bóng Bạch Tiểu Hoa, thân thể đột nhiên căng thẳng, con người phun ra lửa.

“Bạch Tiểu Hoa, đưa thuốc giải đây, tôi tuyệt đối không làm tổn thương bằng hữu của cô, nghe không?”

Đáng tiếc, bóng dáng màu trắng kia giống như không nghe, mắt nhắm chặt, nhìn như đang ngủ.

“Cô đừng quá đáng, nếu không tất cả mọi người đều không có kết cục tốt, cùng lắm thì người chết ta sống!”

Lại bắt đầu uy hiếp, cái tên này —

Diệp Đan Phượng bất đắc dĩ.

Một bên Sở Vân Hiên không nói hai lời, đá vào mông hắn

một cái, “Mày gào rống với ai vậy? Tin ông đây làm thịt mày không!”

Vừa mới nhìn thấy Tiểu Hoa ôm đàn ông trở về, thiếu chút nữa phun một búng máu ra rồi, tuy từ miệng Diệp Đan Phượng biết rõ toàn bộ, nhưng trong ngực vẫn đổ ối, không thể không đem cục tức này xả ra.

Ngay cả trầm mặc ít nói như Lãnh Như Phong cũng đập một phát, lạnh lùng trừng mắt nhìn người đột nhiên xâm nhập, “Cứ mắng cô ấy thêm một câu nào nữa, ta chặt một chân của ngươi ngâm rượu!”

Tần Ngôn không biết vì sao bị đập hai cái, vết thương mới dè cái cũ, dù không nội thương, nhưng Lãnh Như Phong kia quá khủng bố, toàn thân phát ra mùi máu tanh kia chứng minh hẳn không nói dối, thật sự nói được làm được.

Chết không sợ, nhưng trở thành một người tàn phế thì sống không bằng chết, hẳn không muốn. Vì thế, nhịn xuống khẩu khí lúc này, cường bạo đem lời vừa thoát khỏi miệng nuốt xuống.

“Dù gì cũng đang ở trong tay các người, tôi cũng không

thể nói gì hơn, các người ra điều kiện đi, muốn như thế nào mới bằng lòng thả tôi?” Khuất nhục, trăm phần trăm khuất nhục, hấn Tần Ngôn cư nhiên ra nông nổi như vậy, bị một đám Huyền giai thấp bé như kiến hôi đe dọa, quả thực là vô cùng nhục nhã.

“Thả anh?” Nhẹ cười lên, Bạch Tiểu Hoa vẫn nhắm mắt dưỡng thần mở mắt ra, khoe miệng dương lên độ cong châm chọc, thản nhiên nói, “Thả ra rồi sau đó ngồi chờ anh đem người tới trả thù sao?”

“Cô- -” Tần Ngôn tức giận, nhưng suy xét đến tình huống bây giờ, miễn cưỡng nén giận, ăn nói khép nép “Cô yên tâm, tôi và cô không thù không oán, cho nên tuyệt đối không trả thù cô, tôi thề.”

Bạch Tiểu Hoa lắc mình, như ảo ảnh đi tới trước mặt Tần Ngôn, “Tôi đâu có quen anh, anh có thề, với tôi cũng chẳng có nghĩa lý gì. Anh nghĩ rằng tôi sẽ tin một nam nhân lén lút sau lưng phụ nữ sao?”

Tần Ngôn sắc mặt cứng đờ, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tôi Tần Ngôn nói một không hai, tôi lấy nhân cách của tôi đảm bảo.”

Nghe được lời hấn, Bạch Tiểu Hoa hiểu rõ gật đầu, “A...! Thì ra là người Tần gia!”

Ngọc Đường Xuân trong mắt hiện một chút khác thường, thân là thiếu gia ẩn tàng thế gia, đều có một chút hiểu biết một chút môn phái Thượng Cổ cùng thế gia siêu cấp trong lịch sử, nếu hấn không đoán sai, Tần Ngôn này, hấn là siêu cấp thế gia, Tần gia.

Mà Tần gia này đã từng là minh hữu của Tuyết Cốc.

Tần gia lúc này phái người tới theo dõi Tiểu Hoa, nhất định có mưu đồ.

“Tiểu Hoa!” Ngọc Đường Xuân mở miệng khẽ gọi.

Bạch Tiểu Hoa ôn nhu gật đầu, “Anh nói đi, tiểu Xuân.”

“Cái Tần Ngôn này, là người của siêu cấp thế gia Tần gia, mà Tần gia đó- — “

Lời nói còn chưa nói xong, một đạo thanh âm trong trẻo chen vào, mang theo phần nộ mơ hồ và hèn mọn.

“Tần gia này, đã từng là minh hữu của Tuyết Cốc.” Diệp

Đan Phượng cười lạnh, “Gặp được nguy hiểm chỉ biết cúp đuôi chạy trốn, tiểu nhân gió chiều nào theo chiều đó thôi!”

Lời này vừa nói ra, không cần nhiều lời, cũng không cần giải thích thêm cái gì, tất cả mọi người đều hiểu ý tứ trong đó.

Bạch Tiểu Hoa nhú mày, vẫn nhẹ cười như xuân phong, làm cho người ta thấy không rõ biểu tình của cô.

Chỉ thấy cô giương lên khóe môi, thanh âm đậm mạc, ngữ khí bình tĩnh.

Chương 25: Ngay cả con trâu lười nhất cũng bức phá!

Kể từ khi Tần Ngôn bị bắt đã qua một tuần, trong khoảng thời gian này, độc trên người Tần Ngôn mỗi lần sắp khỏi, đều bị Bạch Tiểu Hoa rắc lên một chút dược, không để ý ánh mắt ăn thịt người của Tần Ngôn, vẻ mặt Bạch Tiểu Hoa tươi cười sáng lạn.

“Nóng sốt mới ra lò, đừng khách khí.”

Càng gần đến Thiên Lang đảo, lại càng là cảm thấy được không khí chung quanh càng ngày càng trầm trọng, làm cho người ta cơ hồ sắp không thở nổi.

“Nhóm lão yêu quái kia không ra tay, chắc cũng vì không ai biết vị trí cụ thể và bí mật của Thiên Lang đảo, cho nên Tiểu Hoa, em vẫn nên cẩn thận một chút.” Sở Vân Hiên nói.

“Bảo khố đã hủy, ta biết rõ nhất ảo diệu trong đó, bọn hắc hiện tại ám binh bất động, phòng chừng cũng là đang chờ đợi thời cơ, mà thời cơ đó, chỉ một khắc khi chúng ta đến Thiên Lang đảo, chỉ cần bọn hắc phát hiện vị trí Thiên Lang đảo, chúng ta sẽ bị tiêu diệt không còn một mảnh.” Bạch Tiểu Hoa bình tĩnh phân tích, “Cho nên, có thể tha thì tha, chúng ta ở ngoài chỗ sáng, địch ở trong tối, minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, tất cả mọi người giữ vững tinh thần, nhất định phải vào Thiên Lang đảo trước khi bọn họ tiến , hơn nữa không cho phép có bất cứ tổn thất nào.”

Những người này, có thể nói đối với Bạch Tiểu Hoa cô tình cảm đối với bọn họ đã khắc sâu vào xương tủy, thiếu một người cũng không được.

“Vậy hẳn làm sao bây giờ? Vẫn mang theo sao?” Ngọc Đường Xuân khó có được lúc nhả đầu lông mày, ngữ khí không kiên nhẫn.

Bạch Tiểu Hoa đưa mắt nhìn Tần Ngôn bên cạnh thân cây, thản nhiên nói, “Tạm thời không biết mục đích của Tần gia, vẫn là mang theo hẳn tốt hơn.”

“Tiểu Hoa, còn bao lâu thì tới?” Diệp Đan Phượng hỏi

“Trễ nhất là buổi sáng ngày mai, nếu chúng ta tăng tốc tối đa, tối hôm nay có thể đến rồi.”

“Okie.”

Mọi người cùng nhau phân tích, cuối cùng tính được buổi sáng ngày mai đến, theo như kinh nghiệm của Phượng Loan, buổi sáng ngày mai lại có sương đậm, đủ để che mắt địch nhân, như thế, rất tốt để ẩn nấp, không bị địch phát hiện.

“Đừng hoài nghi năng lực của tôi, tôi lớn lên trong hoàn cảnh này, chỉ dùng mũi người là có thể biết được thời tiết ngày mai.” Bộ dạng con nít tùy hứng khó lộ ra của

Phượng Loan làm mọi người cười vang, không khí lạnh lẽo giảm bớt không ít.

Ban đêm.

Tất cả mọi người đi nghỉ ngơi, chỉ còn lại Sở Vân Hiên chủ động lưu lại gác đêm.

Rạng sáng, gió lạnh thổi trên mặt lạnh lạnh, vì sợ mục tiêu rất dễ thấy, nên đồng lửa khá nhỏ, căn bản không đủ để chống đỡ giá rét ban đêm, may mắn trong cơ thể có linh lực chống đỡ, đối với Tu Luyện Giả mà nói cũng không tạo thành gánh nặng.

Ánh trăng mờ lung, nhàn nhạt, chiếu lên Sở Vân Hiên, dung nhan tuyệt sắc như tiên, tản ra quang mang nhu hòa. Gió nhẹ nghịch ngợm vén lên tóc dài đen tuyền, hồng sam bị thổi thoáng rung động, nhìn từ đằng xa, đâu ai nghĩ là đó là kẻ trộm đang trốn chui trốn lủi, mà tưởng rằng tuyệt thế yêu nghiệt.

Hồng y tóc đen, phong hoa tuyết đại.

Bàn tay trắng nõn như ngọc, nhẹ nhàng cầm củi lên, tự nhiên thêm vào, duy trì lửa cháy.

Bạch Tiểu Hoa mở con ngươi nheo lại, giương mắt lên, ánh mắt không tự giác liếc về phía bóng dáng màu đỏ cách đó không xa.

Nhìn thấy gió lạnh thổi lên của quần áo của hắn, chân mày xinh đẹp nhăn lại, vậy mà hắn lại không phát hiện.

Đứng dậy, quay đầu nhìn khuôn mặt tươi cười ngủ say của tiểu Bảo, khóe miệng gợi lên quét xuống độ cung xinh đẹp, đắp thêm cho bé cái chần lông, cúi đầu nhẹ nhàng hôn trán bé.

Đứng dậy, lặng lẽ đi đến bên Sở Vân Hiên.

Bạch Tiểu Hoa ngồi xuống bên cạnh hắn, nhặt củi gỗ lên, muốn thêm thêm vào, để đồng lửa có thể cháy lớn hơn một chút.

Sở Vân Hiên lại bắt được tay nhỏ của cô, cười nói, “Cứ để vậy đi, anh không lạnh.” Nói thập phần tự nhiên, tuyệt không thắc mắc tại sao cô đến, giống như đã sớm biết.

Bạch Tiểu Hoa tự nhiên biết tâm tư của hắn, tránh tay

hắn, cười cầm củi bỏ vào, nói, “Tôi biết! Nhưng tôi lạnh.”

Sở Vân Hiên lảng tránh ánh mắt của cô, không nhìn cô nữa, mà nhìn chằm chằm ánh lửa trước mắt, nhẹ cười.

“Tất cả mọi người đều thấy được sự dịu dàng của em, nhưng họ không biết, càng dịu dàng bao nhiêu, em càng cứng rắn bấy nhiêu.”

Bạch Tiểu Hoa nhú mày, “Không thích tôi cứng rắn sao?”

Sở Vân Hiên nhẹ cười, khuôn mặt dưới ánh lửa bập bùng, dị thường diêm dúa loè loẹt.

“Em biết là anh yêu toàn bộ thuộc về em mà.”

Bạch Tiểu Hoa mặt hơi đỏ, không được tự nhiên mở to mắt, không dám nhìn thẳng hắn.

Một giây sau, có một chiếc áo màu đỏ khoác lên người.

“Không cần.” Tay muốn bỏ ra.

Sở Vân Hiên đề tay cô lại, ở bên tai cô cười nói, “Hồi này không phải than lạnh sao?”

Bạch Tiểu Hoa không nói, giương mắt nhìn, chạm vào thâm tình và quan tâm trong mắt hắn, trong lòng nhẹ nhàng chấn động.

Rốt cục không cự tuyệt nữa, vây kín trong quần áo của hắn, ấm quá đi!

Sở Vân Hiên từ từ đưa tay ra, có chút không dám, lưỡng lự ở giữa không trung.

Bạch Tiểu Hoa vươn tay, nhẹ nhàng cầm tay hắn.

Hai cái tay gắt gao nắm cùng một chỗ.

Nếu hiện tại có sắp chết, cũng sẽ không buông tay.

Không nhắc tới chuyện quá khứ, những chuyện đau đớn đã phai theo thời gian, thâm tình thay đổi, nhờ chân thành mà tiêu biến trong gió.

Hận hay không hận, vốn không phải suy nghĩ trong lòng Bạch Tiểu Hoa, đối với cô, hận ý cá nhân quá mệt mỏi,

luôn đem thù hận để trong lòng, càng ngày càng đau đớn. Không bằng buông bỏ tất cả, để tâm hồn mình trở nên tự do tự tại.

Nếu không thể làm trái lương tâm, như vậy tốt nhất là thuận theo.

“Có chuyện gì vui sao?” Nhìn cô tươi cười, Sở Vân Hiên tâm tình cũng tự nhiên sung sướng theo.

Bạch Tiểu Hoa lắc đầu, cười nói, “Không có gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy được sống thật sự tốt, thì ra thứ mình quý trọng vẫn còn rất nhiều, tâm tình rộng mở sạch sẽ, cảm thấy được giống như được trọng sinh.”

Sở Vân Hiên nhìn cô, biểu tình đột nhiên trở nên cổ quái lại, bàn tay nắm tay cô, dần dần không còn sức, không thể không chế lỏng dần rồi rời ra.

Mà Bạch Tiểu Hoa cũng kinh ngạc trừng lớn con ngươi, trong cơ thể một cỗ chân khí đang chậm rãi lưu động, cái loại cảm giác quen thuộc này, làm mặt cô lộ ra vui mừng.

Sở Vân Hiên trợn mắt há hốc mồm nhìn Bạch Tiểu Hoa

trên người đang phát sinh biến hóa, không thể tin nói,
“Đây là muốn đột phá sao?”

Bạch Tiểu Hoa vui vẻ gật đầu.

Sở Vân Hiên khóe miệng rụt rụt, “Chỉ..chỉ trong một cơn gió, ngắm phong cảnh một hồi mà thôi, đã đột phá a?” (Ari: Đã nói biến thái mà... có bình thường như người ta đâu)

Bạch Tiểu Hoa cúi đầu nhìn hào quang cực nóng tản mát ra trong cơ thể mình, gật gật đầu, xác định nói cho hẳn, “Là muốn đột phá thật sự, ha ha, anh hộ pháp giúp tôi nhé...!”

Sở Vân Hiên đầu cần cô mở miệng nhờ, sớm đã tiến vào trạng thái, dùng hết linh lực toàn thân, trải ra lưới phòng hộ, đem chung quanh bọn họ toàn bộ phong tỏa, chỉ cần không phải Thiên giai, thì tuyệt đối không xảy ra bất luận vấn đề gì.

Tần Ngôn vẫn nhìn chăm chú vào bọn hắn, cũng chán kinh.

“Này rốt cuộc là tình huống gì? Rõ ràng cái gì cũng

không có, như thế nào mà đột phá rồi?”

Tần Ngôn thì thảo tự nói, không thể tin được toàn bộ sự việc trước mắt. Thiên giai! Đây chính là cao thủ Thiên giai đột phá, cũng không phải Hoàng giai Huyền giai, như thế nào lại im lặng như vậy mà đột phá a? Huống hồ là không có bất luận thiên tài địa bảo gì cùng đan dược xúc tiến.

Người phụ nữ này...

Tần Ngôn biến sắc, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Hoa thâm thúy mà sắc bén, lần đầu tiên coi trọng một nữ nhân như vậy.

Thiên giai đột phá không giống người thường, ảnh hưởng tạo thành cũng là thập phần lớn, tất cả mọi người đang ngủ say cũng bị khí tức mãnh liệt làm tỉnh, không thể tin được nhìn ánh sáng trắng vây quanh Bạch Tiểu Hoa, và Sở Vân Hiên thần sắc ngưng trọng đang canh giữ ở bên cạnh.

“Đây là... Đột phá?” Phượng Loan cũng không thể tưởng tượng được mở to hai mắt, nhìn Bạch Tiểu Hoa.

Không phải đâu, không phải là mới vừa đột phá không bao lâu sao? Như thế nào lại đột phá nữa? Hắn không phải hoa mắt chứ?

Nếu Ngọc Đường Xuân không mở miệng. Phượng Loan phỏng chừng vẫn như ở trong mộng, ngơ ngác nhìn một màn trước mặt.

“Phượng Loan, đừng ngăn người, nhanh chóng giúp Tiểu Hoa hộ pháp, nơi này giao cho chúng tôi là được rồi.”

Phượng Loan lúc này mới hồi phục tinh thần lại, xác định toàn bộ đều là thật sự, gật đầu, mạnh mẽ vọt tới.

Có Phượng Loan góp sức, Sở Vân Hiền giảm bớt không ít áp lực.

“Chị Tiểu Hoa, đột phá Thiên giai có chút khó khăn, chị nhất định phải kiên trì, nhất định phải thành công.”

Phượng Loan dùng hết linh lực toàn thân vì cô hộ pháp, cũng không quên nhắc nhở bên tai cô.

Không có gì mà tự nhiên đến, lần đột phá này tới quá mức kỳ quặc, không thể không cẩn thận.

Tất cả mọi người đều nghĩ được một cỗ khí tức không tầm thường, ngay cả sắc trời cũng trở nên không bình thường, âm u, giống như trời đang thay đổi, ầm ầm truyền đến tiếng sấm ầm ầm.

“Tiếng sấm?” Tần Ngôn kinh ngạc nhìn trời.

Vì cái gì đột nhiên xuất hiện sấm sét? (D: làm như yêu tinh độ kiếp làm người hay là luyện thành đan dược trường sinh bất lão không bằng))

Rõ ràng thời tiết vẫn trong sáng, tiếng sấm dần dần càng ngày càng lớn, cũng không có giọt mưa nào...

Tần Ngôn nhìn thoáng qua Bạch Tiểu Hoa cách đó không xa, lại nhìn nhìn bầu trời không tầm thường, bỗng dưng, sắc mặt đột biến, toàn thân đều run rẩy.

Này không phải run rẩy vì sợ hãi, mà là vì không thể tin được và kích động.

“Đây chẳng lẽ là Thiên kiếp trong truyền thuyết sao?”

Thiên kiếp, chỉ có cao thủ Thiên giai đột phá mới có thể dẫn đến dị tượng Thiên Địa. Sau đó, cũng không phải

mỗi một cái đột phá đều có thể đưa tới Thiên kiếp, đổi lại, nhân vật có thể đưa tới Thiên kiếp, trên cơ bản đều trong truyền thuyết, nhân vật yêu nghiệt tiếng tăm lưu lại ngàn đời, bởi vì quá mức ưu tú và khủng bố, ngay cả ông trời cũng không vừa mắt, do đó giáng trừng phạt xuống.

Người có thể chịu được, thực lực vượt xa những người cùng cấp bậc, mặc kệ là linh ngộ hay năng lực, đều biến thái hơn người khác nhiều

Sách cổ ghi lại, từ xưa đến nay, nhóm người dẫn tới dị tượng Thiên Địa, không vượt quá mười người.

Hiện giờ, linh khí của Thiên Địa rất thưa thớt, đừng nói Thiên giai đã ít đến đáng thương, Thiên kiếp lại càng là chuyện viễn vông, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Nhưng chỉ là loại chuyện không có khả năng này, giờ phút này lại thật sự phát sinh trước mắt Tần Ngôn, không thể không bắt buộc hấn tin tưởng.

Trong mắt Tần Ngôn bắn ra thần sắc dị thường, vẻ mặt nhìn Bạch Tiểu Hoa cũng càng ngày càng nóng.

“Người phụ nữ này, tương lai nhất định thuộc loại nhân vật yêu nghiệt, nếu có thể phát triển tiếp, tiền đồ chắc chắn vô hạn... Rõ ràng chỉ là nữ nhân, nhưng không hề đơn giản tý nào!”

Cô là vị hôn thê của hắn, tuy chỉ là trên danh nghĩa.

Lần đầu tiên trong đời, Tần Ngôn tán thưởng một nữ nhân, hơn nữa còn là thật tình bội phục, cũng là lần đầu tiên... Cảm thấy có một người vợ như vậy, là vinh dự tột đỉnh.

Chương 26: Điều có tâm tư

Tuy rằng đã trải qua mấy lần đột phá, thân thể đã quen rồi, nhưng Bạch Tiểu Hoa rõ ràng cảm giác được, đột phá bây giờ cùng lúc trước rõ ràng khác biệt. Không nói cảm giác nóng bỏng mãnh liệt trong cơ thể, ngay cả không khí bốn phía cùng bầu trời đều cũng xảy ra biến hóa.

Ánh chớp lóe qua, cảm thấy sự tồn tại mãnh liệt, vô pháp làm cho người ta bỏ qua.

Sắc trời một mảnh đen kịt, tối tăm khiến người ta không thở nổi.

Bạch Tiểu Hoa đứng ở giữa không trung, toàn thân tản ra ánh hào quang sáng chói, thần thánh làm cho người ta không dám tới gần.

Ngay cả chính cô cũng thấy kỳ quái, Thiên giai muốn thăng một bậc, đó là khó càng thêm khó, nói chi muốn đột phá, không phải tu luyện năm mươi năm tuyệt đối không có cửa, huống chi cô mới vừa đột phá không lâu,

bất quá mới một tháng thôi, lại tiếp tục đột phá, đã là chuyện không thể xảy ra, hiện tại loại tình huống này, tất nhiên là vì mình đột phá rồi dẫn tới hiện tượng Thiên Địa, thật sự không thể hiểu nổi.

Phượng Loan tựa hồ biết nghi hoặc trong lòng Bạch Tiểu Hoa, dùng toàn lực phòng thủ nguy hiểm tứ phía, vẫn không quên lớn tiếng nói, “Chị Tiểu Hoa, lần này cực kỳ khó giải quyết, tỷ lệ thất bại cao tới tám phần, chị nhất định phải đứng vững, chết cũng phải độ qua lần Thiên kiếp này...” Phượng Loan quá hiểu ý nghĩa lần đột phá này nghĩa là gì, trong lòng tuy có lo lắng, nhưng vẫn hết sức kích động, giống như người đang chịu là chính bản thân mình vậy.

Bạch Tiểu Hoa sững sốt, Thiên kiếp? Trong lòng hiện lên một tia bất an.

Nghe qua, sao lại hơi ngọt ngào vậy nhỉ?

Ngọc Đường Xuân cũng căng thẳng, tuy nhiên hẳn cũng hoài nghi, nhưng sau khi nghe được Phượng Loan nói, vẫn là bị chấn kinh không nói ra lời.

Thiên kiếp trong truyền thuyết gì đó, lúc này lại phát

sinh trước mắt mà mình vẫn sống sờ sờ – –

Diệp Đan Phượng mê mang nhìn mọi người thần sắc biến đổi lớn, không khí dày đặc khẩn trương này rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Thiên kiếp là cái gì?

Một bên Sở Thiếu Hoa giống như hiểu rõ tâm tư của cô, lặng lẽ cầm tay cô, thản nhiên nói, “Đừng khẩn trương, chúng ta phải tin tưởng cô ấy.”

Lần đầu tiên trong đời, Diệp Đan Phượng không cự tuyệt sự an ủi của hắn, mà là thở dài một hơi nhẹ nhõm, trở tay, nắm chặt tay hắn, cảm thấy yên tâm phần nào.

“Có phải mẹ con đang gặp nguy hiểm không?” Ngay cả tiểu Bảo cũng nghe thấy có điều quái dị, kéo góc áo Lãnh Như Phong, bất an hỏi.

Lãnh Như Phong thu hồi biểu tình bất an, vỗ vỗ đầu tiểu Bảo, lộ ra biểu tình ôn nhu hiếm thấy, “Không sao đâu, mẹ con là người phụ nữ mạnh mẽ nhất trên thế giới luôn á, chắc chắn mẹ con không có việc gì đâu.”

Tiểu Bảo nhìn Lãnh Như Phong, con người tối đen như bảo thạch chớp động ánh sáng kiên định, gật gật đầu,

“Tất nhiên! Mẹ của con là người phụ nữ siêu cấp mạnh mẽ luôn” (Ari: Tiểu Bảo dễ cưng quá >.<, qua đây chị hun cái *moa moa*)

Lúc mọi người ở đây hoảng loạn, lo âu bậc Thiên kiếp – một tia chớp yếu ớt sáng chói, không lưu tình chút nào bổ xuống. Mà nơi nó bổ xuống, đúng là nhắm ngay chỗ Bạch Tiểu Hoa đang đột phá.

Thiên kiếp, là vì ông trời không vừa mắt, mà cho loại nhân vật yêu nghiệt một trừng phạt và thử sức. Thắng, mới là người trên vạn người, thua, cả đời này sẽ phải dừng lại, không thể đi tiếp. Nghiêm trọng, có thể chết.

“Đây là lấy sinh mệnh cược với vận mệnh sao?” Bạch Tiểu Hoa lẩm bẩm nói, theo Lôi Điện hạ xuống, cô chịu đựng thân thể đau đớn, thần tốc lánh đi.

Ngay tại lúc mọi người thở dài nhẹ nhõm, chuyện tình khiến người ta cảm nín xảy ra. Chỉ thấy tia chớp mà Bạch Tiểu Hoa mới né được kia tựa như có sinh mệnh, thế mà lại đuổi theo người khác.

Diệp Đan Phượng kinh ngạc há hốc miệng, sững sờ nhìn tia chớp kia sắp đánh tới mình, sắc mặt tái mét.

Sở Thiếu Hoa túm cô, lớn tiếng gào thét, “Chạy mau – –

Diệp Đan Phượng lúc này mới hồi phục tinh thần lại, đi theo Sở Thiếu Hoa, nhanh chân chạy.

Tia chớp kia vô huyệt, dường như có chút tức giận, nháy mắt chuyển mục tiêu đến Lãnh Như Phong và tiểu Bảo.

Lãnh Như Phong toàn thân căng thẳng, không cần nghĩ nhiều, ôm lấy tiểu Bảo, lợi dụng ưu thế tốc độ của mình, trong nháy mắt liền biến mất.

Mất đi mục tiêu, tia chớp kia lại tiếp tục bỏ tới Diệp Đan Phượng và Sở Thiếu Hoa mới chạy thoát.

Diệp Đan Phượng mới vừa thở hổn hển một hơi, mắt thấy kia Lôi Điện kia lại đến nữa, quên mất sợ hãi, ngược lại lôi kéo Sở Thiếu Hoa tiếp tục chạy như điên, vừa chạy vừa mắng, “TMD... cái tia chớp thành tinh này bíp bộp vừa thôi chứ, không phải là Tiểu Hoa Độ Kiếp sao? Tại sao nó lại đuổi theo chúng ta?”

Đây là chuyện gì? Tiểu Hoa dùng ánh mắt hỏi Phượng

Loan. “Lôi Điện này tới để cho cô, trừ phi lạc đến trên người cô, nếu không người bên cạnh cô đều sẽ gặp nạn.”

Bạch Tiểu Hoa hung hăng liếc Phượng Loan một cái, “Sao không nói sớm!”

Phượng Loan ủy khuất gãi đầu, “Tại chưa kịp nói đã tới chứ bộ!”

Thở dài một hơi, Bạch Tiểu Hoa xoay người chạy theo ánh chớp đó, “TMD, Bạch Tiểu Hoa tao từ khi sinh ra đã bị ngược đãi, đã ngược đãi được hai mươi mấy năm, được như ngày hôm nay là không dễ dàng tí nào, lão thiên khôn kiếp trả lại cho tao một lần độ kiếp? Tốt lắm, mày có ngon thì tới chém tao nè, nếu mà chém không chết, một ngày nào đó xem tao khoét lỗ trên người mày như thế nào nha con.”

Lôi Điện kia như nghe được, không truy đuổi Diệp Đan Phượng và Sở Thiếu Hoa, cứ nhiên mặt đối mặt vọt tới Bạch Tiểu Hoa.

Đùng đùng đùng --

Rốt cuộc nó cũng tiếp xúc thân mật được với Tiểu Hoa, không chỉ đánh cô bay ra xa đến vài trăm thước, do vì dùng hai tay đỡ Lôi Điện, giờ phút này, hai tay Bạch Tiểu Hoa đen thui, không ngờ nó lại thiêu đốt sạch sẽ tay mình.

“Khụ khụ...” Bạch Tiểu Hoa toàn thân vô lực từ trên mặt đất bò lên, vẫn chưa lấy lại tinh thần, bên tai lại truyền đến tiếng quát tháo thất kinh của Phượng Loan. “Sau lưng sau lưng, lại tới nữa kìa, cẩn thận -- “

Bạch Tiểu Hoa khóe miệng rụt rụt, không quan tâm đau đớn, liều mạng chạy trốn Cực kỳ rõ ràng, bây giờ Lôi Điện, so với lần trước muốn lớn rất nhiều, tản mát ra uy lực khủng bố hơn rất nhiều.

Vì sao không ai nói cho cô, hình thức độ Lôi kiếp là như thế này? Dựa theo loại tình huống này, Lôi Điện lúc sau khẳng định là càng ngày càng lợi hại, vừa mới đạo thứ nhất yếu ớt như vậy đã chém cô thiếu chút nữa đứng không nổi, như thế lúc sau... (D: trong phim tiên hiệp nào cũng có nói vụ tới mà, ai biểu không coi == Ari: Người ta đâu rảnh coi phim hả má >.<)

Bạch Tiểu Hoa càng nghĩ càng sợ hãi, càng nghĩ càng

buồn bực, tức giận đã vượt qua sợ hãi, tiềm năng trong cơ thể giờ phút này hoàn toàn bạo phát ra, tốc độ chạy cũng tăng gấp đôi.

“Đến đây đi, mày muốn đuổi theo ta, ta đây liều mạng với mày luôn.” Biết mình cũng trốn không thoát, vì để không liên lụy đến người khác, Bạch Tiểu Hoa dùng chạy trốn, xoay người dùng linh lực bao trùm kinh mạch.

Lôi Điện càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Mọi người ở một bên nhìn, so với cô càng khẩn trương hơn.

Ngay cả Tần Ngôn cũng khẩn trương không thể hô hấp, thay cô đổ một búng mồ hôi lạnh.

Bùm một tiếng, Bạch Tiểu Hoa dùng cánh tay đỡ, mà cả người cô bay ra xa cả cây số. Lần này không bị đốt trọi nhẹ như trước, cô cảm thấy cánh tay của mình bị hư luôn rồi, toàn thân đều tản ra mùi thịt nướng.

“Phụt – -” rốt cục không thể nhịn, phun ra một búng máu tươi.

Giờ phút này, y phục Bạch Tiểu Hoa bị đốt bầy bầy bốn chín mảnh, nghiền nát không chịu nổi, ngay cả da thịt lộ ra cũng đen thui, càng đừng nói khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ thoát kia, trắng đen lẫn lộn lấm lem hết cả lên.

Nhẹ nhàng động thân thể một phát, lại nghe thấy âm thanh đùng đùng, xương cốt đã muốn gãy nát hết cả.

Mặc dù có linh lực hộ thể, nhưng tia chớp quá mức lợi hại, tuy đã dùng bộ phận nhỏ để đỡ, nhưng vẫn có hơn phân nửa Lôi Điện rõ ràng rơi vào thân thể của mình.

Đợt thứ hai, đã bá đạo như vậy, khó có thể tưởng tượng đạo thứ ba, mình biến thành bộ dáng gì nữa.

Chết tiệt!

Ngoại trừ thấp giọng mắng ra phát tiết bực tức, Bạch Tiểu Hoa không nghĩ ra biện phương pháp tới chen kín mình lại, hướng chi, giờ phút này chính mình trừ bỏ nói chuyện, cũng không có phương pháp gì khác.

Không kịp chữa trị xương cốt cùng nội thương của mình, bởi vì đạo thứ ba to lớn dữ tợn lại tới, giống như

thiên thạch rơi xuống, lấy tốc độ cực nhanh đập vào mình, thể tức rào rạt, làm Bạch Tiểu Hoa toàn thân run run.

Cái này mà chém lên người mình, không chết cũng tàn phế.

Đâu còn lo thân thể đau đớn, vội vàng ngậm miệng, đem thống khổ vứt sau đầu, vận dụng nội lực còn thừa không nhiều lắm trong cơ thể, nhanh chân bỏ chạy. Bạch Tiểu Hoa áp chế hoạn loạn trong lòng, đem sợ hãi dứt bỏ, bắt buộc mình trấn định lại, sau đó lợi dụng khe hở chạy trốn, bắt đầu chữa trị thương thế, hi vọng lúc chớp mắt vào người, không yếu đến nỗi rơi rụng.

Vì thế, trong rừng rậm rộng lớn, thú chạy chim bay, tiếng nổ mạnh, tiếng sấm, liên miên không ngừng. Nơi Bạch Tiểu Hoa đi qua, một mảng bừa bãi.

Cùng lúc đó, trong rừng rậm, lặng lẽ xuất hiện vài cỗ khí tức cùng thể lực bất đồng.

Một cô gái diện mạo xinh đẹp, ánh mắt lại thập phần yêu dị cung kính lại âm lãnh mở miệng nói, “Tông chủ, hiện tại là thời cơ bắt lấy người thừa kế Tuyết cốc tốt nhất, để

bọn thuộc hạ giúp ngài nhé.”

Hợp Hoan tông — —

Cũng là Tứ nương xinh đẹp, vị tông chủ Hợp Hoan tông này, vẻ mặt ngưng nhìn bóng dáng Bạch Tiểu Hoa chật vật né tránh, mày đẹp thâm sâu nhăn lên, trên khuôn mặt tuyệt mỹ diêm dúa, lộ ra thần sắc thâm trầm.

“Thiên kiếp... thế mà lại là Thiên kiếp... Thật sự là lợi hại! Người đã đẻ ra một đứa con thiên tài, dù có chết, người cũng có thể mỉm cười nơi chín suối rồi!”

Tứ Nương xinh đẹp lâm bảm nói.

Đột nhiên, ngăn lại bọn thuộc hạ của mình, thu hồi biểu tình lúc nãy, thay bằng biểu tình âm lãnh không kiên nhẫn, không mang theo một tia cảm tình, lạnh lùng nói, “Các người cho rằng, nơi này chỉ có Hợp Hoan tông chúng ta thôi sao? Có chủ ý giống các người có cả đám, Huống chi... Trợn to mắt mà nhìn cho rõ. đây chính là Thiên kiếp! Nếu các người không muốn sống nữa, ta không ngăn các người đâu.”

Đối mặt ánh mắt sắc bén của Tứ Nương, những đệ tử

tuổi trẻ mỹ mạo này, toàn bộ đều hồ thẹn cúi đầu.

Tứ Nương xinh đẹp nói không chút nào sai, tại thời điểm mấu chốt này, những nhóm người của đại môn phái và đại gia tộc, toàn bộ đều đến đông đủ, giờ phút đang trốn kỹ trong rừng, cũng đã nhìn thấy toàn bộ sự việc.

Suy nghĩ trong lòng mọi người, cơ hồ là hiểu lòng mà không nói.

Không người nào nguyện ý làm chim đầu đàn, đều đang chờ đợi thời cơ, vừa không hy vọng Bạch Tiểu Hoa độ được Thiên kiếp, vừa vì muốn đi lên Thiên Lang đảo mà hi vọng cô bình an vô sự.

Chương 27: Phương pháp ứng đối của Tiểu Hoa

Nguy cơ bốn phía, cũng không có dẫn tới chú ý của Bạch Tiểu Hoa, dù sao hiện tại cô một lòng một dạ chuyên tâm vào ứng phó lô kiếp này, không có chuyện gì quan trọng hơn so với bảo vệ mạng nhỏ của chính mình.

Huống chi, đạo Lô Điện thứ ba này, vừa mãnh liệt lại khủng bố, tựa như linh hồn của một dạng Linh Thú, với cái miệng lớn đầy máu, đem con người kéo vào địa ngục vô tận.

Bạch Tiểu Hoa cũng không biết, Thiên kiếp lần này, mang lại không ít rung động mãnh liệt.

Ngoại trừ Ngọc Đường Xuân, cả đám người Sở Vân Hiên vô cùng lo lắng cho Bạch Tiểu Hoa, còn có không ít thế lực lớn cũng tập trung tại đây. Hai bên chỉ khác ở chỗ có những lí do khác nhau, đầu tiên là lo lắng cho an nguy của cô, sau đó là lo lắng sau này cô quật khởi.

“Việc này...Long Nguyên Trù lão hồ ly... Hừ!” Tứ nương liếc mắt nhìn gò núi cách đó không xa, neho lại con mắt mê hoặc, lạnh lùng gọi lên khóe môi.

Không chỉ có Tứ nương cùng Long Nguyên Trù, mà người trong Dược cốc cũng chạy qua chạy lại, dù sao dẫn tới Thiên kiếp cũng không phải là việc nhỏ.

Tại đây, theo sau có một ít môn phái siêu cấp lớn tới, lại có rất nhiều ẩn tàng thế gia cũng ẩn nấp trong đó, không dám có chút bại lộ, lặng lẽ quan sát toàn bộ chung

quanh, một tia gió thổi cỏ lay cũng không dám quấy nhiễu.

Trong các ẩn tàng thế gia này, cũng bao gồm cả Tống gia, còn có Ngọc gia.

Chỉ thấy trong đó một vị thiếu niên, mặt như ngọc, tướng mạo tuấn mỹ phi phàm, cùng Ngọc Đường Xuân có ba phần tương tự. Người này là người đã gặp mặt Ngọc Đường Xuân trước kia – Ngọc Hành.

Ngọc Hành đứng ở bên cạnh một vị trung niên nam nhân, thần sắc cung kính, im miệng không nói.

Tống gia bên này, Tống Tử Tề cũng có mặt, bất quá trên gương mặt tuấn mỹ của hắn không có tí tươi cười, ngược lại có ẩn ẩn tức giận, môi mỏng khiêu gợi vẫn gắt gao nhếch lên.

Nhất là giờ phút này, đôi mắt kia sáng rực như ngôi sao, lửa giận hùng hực thiêu đốt.

“Bất quá chỉ là một nữ nhân, có gì quan trọng sao?” Mở miệng chính là Tống gia gia chủ, cũng là cha của Tống Tử Tề, Tống Viễn Phong.

Tổng Tử Tề nhú mày, vẻ mặt không kiên nhẫn, “Cô ấy là nữ nhân của con, mặc kệ là ai, muốn thương tổn tới cô ấy, trước hết phải bước qua xác của con.” Ngữ khí hùng hậu, kiên định.

Tổng Viễn Phong khó thở, “Con không có đầu óc sao? Trợn to mắt của con nhìn xem, tính toán ám toàn nó không phải chỉ có Tổng gia chúng ta, còn có các gia tộc khác cũng đều như hổ rình mồi nhìn chăm chăm a! Càng đừng nói đến phía trên còn có Thượng Cổ Môn Phái Đại Thế Gia. Cho là cái mạng nhỏ của người có thể làm cái gì?”

Tổng Tử Tề lạnh lùng lườm cha của mình một cái, lạnh lùng nói, “Người khác con mặc kệ, cũng không xen vào, thế nhưng Tổng gia, nếu người nào dám động thủ, con nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.”

Nói trắng ra là, cho dù là Tổng lão gia tử, Tổng Tử Tề hắn cũng sẽ không bỏ qua.

“Con...” Thằng con bất hiếu này! Tổng Viễn Phong tức đến nổi thiếu chút nữa là phun ra một bụng máu.

Tổng Tử Tề ánh mắt càng ngày càng phát ra thâm thúy, mắt cũng không chớp một cái, nhìn chăm chăm vào bóng dáng máu trắng chật vật nơi xa kia, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Lần trước sau khi rời đi, hắn cùng cô đã rất lâu chưa gặp mặt. Hắn biết cô rời đi, sở dĩ đi theo cha mình đến đây, chẳng qua là vì muốn thấy cô, muốn biết cô có mạnh khỏe hay không, nào biết rằng tình huống bây giờ phức tạp như vậy.

Mà nữ nhân này cuối cùng khiến cho mình kinh hỉ, ngần ngừn hai tháng mà thôi, cư nhiên đã đạt tới Thiên giai, hắn đã tìm không thấy từ ngữ nào để hình dung sự kinh ngạc của mình rồi.

Chẳng qua, hiện tại cả bốn phía tất cả đều như hồ rình mồi, vốn là nguy cơ trùng trùng, cô ấy cuối cùng phải làm như thế nào để vượt qua được cửa ải khó khăn lần này? Tổng Tử Tề cũng không nhìn được thay cô chày một tầng mồ hôi lạnh.

Giờ này khắc này, Bạch Tiểu Hoa đã trong tình trạng kiệt sức, đạo Lô Điện thứ ba bổ tới trên người cô, cô chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh tối đen, khí lực cả người

tựa hồ đã bị lấy ra toàn bộ.

Rừng rậm xanh um bị phá hư hỏng chặt vật không chịu nổi.

Bạch Tiểu Hoa xem cảnh tượng trước mắt rách nát, trong lòng cảm thấy áy náy, lại không đành lòng nhìn đến bộ dạng bi thống của Phụng Loan, quyết định cắn chặt răng, không chạy trốn, tiếp tục đứng im chịu tia Lôi điện tiếp theo.

“Chỉ cần đánh không chết ta, cũng không sao cả, ta bị thương đã thành thói quen.” Lầm bầm lầu bầu an ủi chính mình, cắn bản không để ý tới khuôn mặt mình tối đen, vùng vẫy từ trên mặt đất bò lên, phun ra miệng một ngụm máu tươi.

Đạo lôi điện thứ tư theo ngụm máu tươi kia, không có chút nào lệch lạc mà hạ xuống.

Bạch Tiểu Hoa trừng lớn đôi mắt, đồng tử mạnh mẽ co rút lại — một giây sau, vô pháp (không có biện pháp nào) thừa nhận điện giạt đau xót, để cho cô cảm thấy gần như muốn hôn mê. Cô cảm thấy được toàn thân của mình đều đã tại lúc đạo lôi kia vang lên, xương cốt tựa

hồ đều đã rách buồm bể nát.

Tại thời điểm nàng chưa có khôi phục ý thức, đạo lôi thứ năm khăn cấp hạ xuống.

Hung hăng bỏ vào ý thức đã mất đi, nương tựa một cổ tín niệm chi trì trên người Bạch Tiểu Hoa.

“Lại tiếp tục như vậy, phỏng chừng liên nhện không nổi nữa rồi.” Tứ nương sâu xa nói, đáng tiếc, rõ ràng là hạt giống tốt, nếu không phải tại người nữ nhân kia, nàng nhất định xuất thủ cứu giúp, ít nhất bảo trụ tu vi cùng sinh mệnh của nàng.

“Lần đầu tiên nhìn thấy Thiên kiếp trong truyền thuyết, hiệu quả, quả nhiên khiến người ta không dám chê ” Long Nguyên Trù hồ li lộ ra một loại mỉm cười, bèn nhón trong mắt hiện lên một đạo lượng quang (ánh sáng), “Bất quá, cho dù chết, Thiên Lang đảo ta cũng là tình thế bất buộc.”

Tống Viễn Phong nhìn con trai của mình sắc mặt âm tình bất định, sợ hãi làm ra cái chuyện tình gì ngu xuẩn, liền nói: “Cha cảnh cáo con, đừng làm chuyện điên rồ, đây chính là Thiên kiếp.”

Tống Tử Tề quay đầu, liếc mắt nhìn cha mình một cái, sau đó hần tãi trong ánh mắt ngạc nhiên, xoay người, cũng không quay đầu lại liền bỏ đi, mà phương hướng hần đi, là phương hướng Bạch Tiểu Hoa.

Mà một màn này rơi vào trong mắt người khác, lại làm cho bọn họ toàn bộ há hốc mồm.

Vì cái gì bên người Bạch Tiểu Hoa đột nhiên xuất hiện một người nam nhân?

Hần là kẻ ngốc sao? Thiên kiếp rơi ở trên người mà nói, cũng không phải là trò đùa.

Tống Tử Tề cũng mặc kệ nhiều như vậy, mạnh mẽ đem nội lực chính mình cấp cho Bạch Tiểu Hoa, đương nhiên thời điểm nàng suy yếu mở to mắt, Tống Tử Tề rốt cục nở một nụ cười, “Rốt cục đã tỉnh lại, ta còn tưởng rằng nàng biến thành gà nướng rồi.”

Bạch Tiểu Hoa cho rằng chính mình thần chí không rõ, nếu không vì cái gì nam nhân Tống Tử Tề này lại đột nhiên xuất hiện tại trước mắt mình?

“Anh...” Mới mở miệng, liền cảm thấy được yết hầu của

chính mình đều đã khô khốc nói không ra lời, giống như bị lửa thiêu.

Tống Tử Tề sớm có chuẩn bị, đem nước trong ba lô mình ra, thật cẩn thận đem Bạch Tiểu Hoa ôm vào trong ngực, “Tới, uống một chút nước, trước cái gì cũng không nên nói, em hãy nghe tôi nói là được rồi”

Bạch Tiểu Hoa biết hấn hấn không hại mình, phần tín nhiệm này tới vô cùng kỳ diệu, lại làm cho người ta cảm thấy uất ức, cô an tĩnh tiếp thu mọi trợ giúp của hấn, nhu thuận gật đầu.

Tống Tử Tề từng ngậm từng ngậm dứt cho Bạch Tiểu Hoa, tại bên tai cô nhỏ giọng lại nói ngắn gọn sáng tỏ lại trực tiếp: “Hiện tại, chung quanh của em toàn bộ đều là địch nhân, không chỉ là ẩn tàng thế gia, ngay cả người Thượng Cổ Môn Phái cũng đến đây.”

Bạch Tiểu Hoa sau khi nghe xong, không nhúc nhích tí nào, vẫn như cũ từng ngậm từng ngậm uống nước, chỉ là buông xuống mi mắt, hiện lên một tia ánh sáng lạnh, chợt lóe lên.

“Bất quá, em hiện tại là an toàn, dù sao không ai dám tùy ý lại gần Thiên kiếp, bất quá tôi lo lắng, là những người

đang bên cạnh em.””

Bạch Tiểu Hoa nghe xong lời của hắn nói, nghi ngờ hỏi, “Biết rõ rành rành Thiên kiếp nguy hiểm, anh vì cái gì lại vẫn muốn tới gần tôi?”

Tống Tử Tề bị vấn đề của nàng mà dẫn tới bật cười, thản nhiên nói, “Tôi a, tôi rất thích tìm kích thích, mà còn làm việc không có nguyên nhân, bất quá là thích cùng không thích, muốn cùng không muốn mà thôi.”

Bạch Tiểu Hoa nghe vậy, cúi đầu nhẹ cười, lập tức mạnh mẽ xoay người một cái , đè hắn ở tại dưới người mình.

Tống Tử Tề trở tay không kịp, lại không thấy rõ đã xảy ra cái gì, chỉ cảm thấy trước mắt một đạo kim sắc tia chớp hạ xuống, mà trên thân thể của mình là thân thể ấm áp nhỏ xinh lại đem mình chặt chẽ bảo hộ ở phía dưới.

Lôi Điện không lưu tình chút nào hạ xuống, Bạch Tiểu Hoa phần lưng chịu tổn thương nghiêm trọng, mơ hồ tản mát ra mùi khét lẹt.’

Tống Tử Tề cảm thấy lòng bàn tay mình dính dính,

nóng nóng, trong lòng đột nhiên liền có một loại dự cảm không tốt.’

Ngẩng đầu, đã thấy mình cùng thân thể nhuộm đầy máu tươi.

Bạch Tiểu Hoa nâng lên khuôn mặt đen trắng không rõ ràng, khuôn mặt chật vật, ảm đạm cười, “May mà tôi phản ứng nhanh – – “

Rõ ràng khuôn mặt kia bản không chịu nổi, mà Tống Tử Tề lại cảm thấy đây là khuôn mặt đẹp nhất trên thế giới, khuôn mặt tươi cười làm cho hắn hoa mắt chóng mặt.
“Thực xin lỗi, tôi không nghĩ lại làm trở ngại em, sớm biết vậy tôi liền không tới, ” cười cười thật có lỗi, Tống Tử Tề đem thân thể suy yếu của cô gắt gao ôm chặt.

“Cho nên, bây giờ hãy ly khai đi, tìm một địa phương an toàn trốn đi, một lát nữa tôi tới tìm anh.” Bạch Tiểu Hoa nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn dặn dò.

Tống Tử Tề kinh ngạc nhìn nàng, muốn mở miệng, lại bị ánh mắt của cô ngăn lại.

Gian nan nuốt nuốt nước miếng, gật đầu nói, “Được rồi,

tôi biết rõ.” Tuy không biết cô có tính toán gì không, có khả năng mình giống như chịu sự dẫn dắt của cô, không tự chủ được liên tin tưởng cô.

Mãi nhìn đến lúc Tống Tử Tề rời đi, Bạch Tiểu Hoa lúc này mới thu hồi tươi cười trên mặt, con người ôn hòa dần dần biến thành âm lãnh vô tình, toàn thân khí thế hoàn toàn mở ra, Phụng Viên trăm dặm chi nội, bất luận cái gì nhất cử nhất động đều đã trốn không thoát hai mắt của nàng.

Dược cốc cốc chủ Dược Trần, rũ xuống rèm mắt, nhẹ nhàng quét một vòng bốn phía, ẩn ẩn cảm thấy có chút bất an.

“Cư nhiên khí thế khai hỏa toàn bộ... Dưới loại tình huống này, cô ta tới cùng muốn làm gì?”

Hiện tại đã nhận ra sự tồn tại bọn hắn, giờ vì đối phó Thiên kiếp đã là đâm lao phải theo lao, chẳng lẽ nữ nhân này tính toán đối phó bọn hắn sao? Đây cũng quá không phù hợp thực tế rồi.

Cùng Dược Trần có một dạng cách nghĩ, còn có Tứ nương xinh đẹp.

“Thật sự là làm cho người ta không thể tưởng tượng, cư nhiên còn có linh khí đến thăm đo lường chúng ta, đầu óc bị nước vào, hay là không muốn sống chẳng?”

Mà ở phía sau, đã có một số nhóm người trong các Thượng Cổ môn phái kềm nén không được, cư nhiên nhao nhao cấp tốc đi tới hướng Bạch Tiểu Hoa, xem ra là muốn ra tay trước thì chiếm được lợi thế, tại đây giữ lại tánh mạng Bạch Tiểu Hoa, đồng thời cũng có thể ngăn cản nàng tiến giai thành công.

“Môn chủ!”

Long Nguyên Trù phát tay, ngăn lại thủ hạ dưới tay mình mà nói.

“Đợi cùng đi, mấy cái lão hồ ly kia còn không có động tĩnh, chúng ta cũng yên lặng xem xét đi.”

Đối mặt với địch nhân hướng chính mình ùn ùn kéo tới, Bạch Tiểu Hoa nhưng chỉ là nhếch môi cười.

Đám người dẫn đầu phía trước tiếp sát Bạch Tiểu Hoa, đột nhiên nhìn thấy nụ cười quỷ dị của cô, chỉ cảm thấy trong lòng một trận ác hàn, trực giác muốn rút về, cũng

đã không kịp.

Bạch Tiểu Hoa cũng không né tránh, ngược lại mang theo toàn thân thương tổn, liều chết giống bọn hăn đánh móc sau gáy.

Tại lúc mọi người còn chưa có rõ ràng, thời điểm này nàng làm vậy là sao, chỉ nghe thấy trên bầu trời một đạo tiếng sấm đình tai nhưc óc vang lên, mà cùng với Bạch Tiểu Hoa bỏ nhào qua chung quanh, đúng là lôi kiếp kia để cho tất cả mọi người nghe tin đã sợ mất mật.

Thật có lỗi Phượng Loan, vì an toàn của các người, khu rừng này tạm thời hủy trước đi, về sau tỷ tỷ ta đền người mười khu rừng!

“Không xong! Cô ta muốn đem lôi kiếp dẫn tới chỗ chúng ta!”

Tiếng sấm, tiếng thét chói tai, rầm rập tiếng nổ mạnh, triệt để náo nhiệt khởi động.

Chương 28: Lôi Điện biến thành thú cưng

Cử chỉ lừng lẫy của Bạch Tiểu Hoa không ngừng đánh sâu vào thị giác người đánh lén, cũng làm cho các đại nhân vật vẫn thao túng trong bóng tối chấn kinh.

Không trải qua Thiên Kiếp nên tất nhiên cũng không biết uy lực của Thiên Kiếp, kể từ khi Bạch Tiểu Hoa đột phá vẫn ra sức quan sát, nhìn thấy hết, cho dù không phải tự mình trải qua, cũng biết nó khủng bố như thế nào, chỉ cần định lực và sức chịu đựng hơi kém một chút cũng không trải qua nổi.

Tứ nương xinh đẹp cùng Long Nguyên Trù đề tay lên ngực tự hỏi, nếu giờ phút này người trải qua Thiên Kiếp là chính bọn hắn, bọn hắn có thể trụ được trừng phạt của ông trời hay không? Cực kỳ hiển nhiên, bọn hắn tuyệt đối không dám khoe khoang khoác lác.

Mà giờ phút này, Bạch Tiểu Hoa liệu chết cũng cần phải tập trung những cái đuôi lại một chỗ, cô đã đánh chủ ý tới người bọn họ từ lâu rồi.

Đông Tây Nam Bắc, Viễn Sơn gần nước, năng lực truy kích khủng bố của cao thủ thiên giai ngay cả một cộng lông tơ cũng không bỏ qua.

Dám can đảm đụng vào người của cô, chắc chắn sẽ phải tan xương nát thịt, nếu chết thì chết chùng.

Nhát gan sợ gan lớn, gan lớn sợ ngoan độc, ngoan độc sợ liều mạng. Bởi vì đã dính vào chắc chắn phải chết, cho nên Bạch Tiểu Hoa tuyệt không sợ hãi, ngược lại còn hưng phấn khó tả.

Những người này, là hung thủ hại chết cha mẹ cô, là hung thủ hại cô từ nhỏ đã không có tình thương của mẹ, là hung thủ muốn mưu hại người cô quý trọng nhất, cô thề, cô nhất định sẽ không bỏ qua bọn hắn —

Vốn định đánh lén Bạch Tiểu Hoa, thế mà bây giờ lại toàn bộ đều giống như bị điên, chỉ biết chạy trốn chết khỏi đây.

Không phải nguyên nhân gì khác, mà lôi điên đánh xuống lúc này, không phải một đạo, mà là hơn mười đạo. Mang theo quang mang chói mắt, cũng mang theo uy lực khủng bố, vô tình mở ra răng nọc sắc bén, hung tợn đánh tới mọi người .

Những người trốn phía sau Bạch Tiểu Hoa, mà sau lưng Bạch Tiểu Hoa lại là mấy mươi đạo Lôi Điện đi theo.

“A a a... Chạy mau!”

“Đừng cản đường tao, cút ngay — “

Vì là các đệ tử của môn phái Thượng Cổ, những người này ngày thường diều võ dương oai không ai bì nổi, giờ phút này lại không hề có hình tượng, không để ý tới đại cục chạy như điên, bị dọa đến nổi mặt tái mét, toàn thân run rẩy liên tục.

Vì sao không ai nói cho bọn hắn, lôi kiếp này là có linh tính, thế mà lại có thể đuổi theo người, biến thái quá rồi, không chơi nữa đâu!

Ngọc Hành chân mày dựng lên, mở miệng nói: “Môn phái Thượng Cổ bị dọa sợ té đái ra quần, hèn là Ngọc gia chúng ta không xuất thủ!” Chung quanh toàn là người chạy trốn, ngày thường bọn hắn cao cao tại thượng, nào có thể xem được bộ dáng chật vật như bây giờ? Đối với chuyện này, Ngọc Hành vẫn là cực kỳ cảm tạ Bạch Tiểu Hoa, được xem biểu diễn miễn phí đặc sắc như thế kia mà.

Tuy nhiên là thế gia lánh đời, nhưng nói trước mặt

Thượng Cổ Môn Phái như vậy, cũng cảm thấy bị khi dễ không ít.

“Ừ.” Gia chủ Ngọc gia nhàn nhạt lên tiếng, một đôi mắt cơ trí gắt gao nhìn chằm chằm bóng dáng Bạch Tiểu Hoa, sắc mặt âm tình bất định, nhìn không ra suy nghĩ cái gì.

Lần này Ngọc gia xuất hiện, cũng có tâm tư muốn đi Thiên Lang đảo.

Nếu như Ngọc Đường Xuân cùng Bạch Tiểu Hoa có quan hệ, Ngọc lão gia tử tựa hồ cũng không phản đối. Dựa theo tin tức Ngọc Hành mang về lúc trước, Ngọc Đường Xuân cùng Bạch Tiểu Hoa hẳn là đã sống chung, nếu Ngọc Đường Xuân có thể khống chế Bạch Tiểu Hoa, như thế Ngọc gia sẽ phát lên rất nhanh, một bước lên thành thế gia Thượng Cổ cũng sẽ không còn là mộng nữa.

“Ta cảm thấy quan trọng nhất lúc này là tìm đến Tiểu Xuân.” Lại là một thanh âm quen thuộc, tuy là thanh âm phụ nữ, lại tràn ngập cuồng dã không kiềm chế được, người này không phải Lý Vân San còn có thể là ai?

Chẳng qua, Tiểu Xuân Tiểu Xuân này, hình như gọi khoái chí đến nghiện, không biết Bạch Tiểu Hoa nghe được, về sau có lột da của cô hay không.

Ngọc lão gia tử trầm tư một chút, rốt cục trong ánh mắt chờ mong của Lý Vân San gật gật đầu: “Các người đến tìm Đường Xuân, mang hấn tới đây ngay đi.”

Lý Vân San vui vẻ, cười mỉm gật đầu nói: “Vâng ạ!”

Ngọc Hành sắc mặt có chút khó coi, vẫn miễn cưỡng cười, nhàn nhạt đáp ứng, cùng với Lý Vân San xoay người, cả hai đồng thời rời đi.

Giờ phút này trên bầu trời, vẫn là tiếng sấm chói tai, từng đạo kim quang Lô Điện dùng dùng hạ xuống, rừng rậm bị phá hư, chia năm xẻ bảy, vô cùng thâm thảm.

Tiếng thét chói tai, tiếng kêu rên, tiếng ngã xuống đất, vang lên liên miên.

Tất cả đều có vẻ náo nhiệt dị thường, cũng thâm dị thường.

Chẳng qua, bọn hấn đều là vật hi sinh nhỏ, hoàn toàn

không ở trong phạm vi suy xét của Bạch Tiểu Hoa. Giải quyết những thứ này là không đáng, vậy nên tất nhiên là đem mục tiêu đặt ở trên người những nhân vật quan trọng rồi.

Mặc dù có chút ngoài ý muốn làm Bạch Tiểu Hoa ngừng truy kích, mà bọn hắn vẫn như cũ không dám có chút lơ lửng, liều mạng chạy trốn.

Đâu nào biết được Bạch Tiểu Hoa sớm đã đem mục tiêu đặt ở trên người lão đại của bọn hắn.

“Không tốt, tản ra nhanh!” Tứ nương xinh đẹp nhìn bóng dáng Bạch Tiểu Hoa càng ngày càng gần, trong lòng xẹt qua một tia bất an, đương nhiên cô nhìn khoe miệng tươi cười của Bạch Tiểu Hoa dương lên khi đó, trong óc như bị một sét đánh.

Chết tiệt!

Thì ra cô ta có chủ ý này, trách không được cô ta lại tình nguyện chịu tổn thất nội lực của mình cũng nhất định phải khóa chặt lại vị trí chúng ta.

“Chạy – -” giờ phút này, đâu ai lại lo lắng vấn đề mặt

mũi, hét lớn một tiếng, chính mình dẫn đầu chọn một nơi tốt nhất để trốn mà chạy, hướng tới phía trước nơi an toàn mà đi.

Bạch Tiểu Hoa nhìn bóng dáng phía trước, cảm giác trong cơ thể hùng hậu nội lực, khoe miệng gọi lên quát xuống một nụ cười rét lạnh: “Thiên giai? Xem ra là đúng đại nhân vật rồi.”

Cũng không để ý đến các kẻ khác, chăm chăm đuổi theo bóng dáng Tứ nương xinh đẹp.

“Tông chủ!”

“Không tốt! Tông chủ nguy hiểm, nhanh đi ngăn bà điên kia lại!”

“Tông chủ, cẩn thận !”

Hơn mười vị nữ tử trẻ tuổi mỹ mạo đem Bạch Tiểu Hoa bao quanh ở bên trong, định dùng mình bảo vệ chủ nhân mở đường máu.

“Muốn chết hả!” Bạch Tiểu Hoa cũng không khách khí, tại thế giới giết chóc vô tình này, không phải người chết

thì là ta mất mạng, hiện tại cô cũng không có dư thừa sự đồng tình.

“A a a — — “

Cho dù không lợi dụng lời kiếp, đã là Thiên giai cao thủ, Bạch Tiểu Hoa dễ dàng hạ được những người này trong nháy mắt, dù cho thân thể giờ phút này có suy yếu, công lực không lớn bằng lúc trước.

Máu tươi giống như tà dương diễm lệ, nhiễm thấu nửa bầu trời.

Sinh mệnh tuổi trẻ gòn chưa nở rộ đã héo rũ.

Tứ nương xinh đẹp quay đầu, nhìn lại nhóm người dưới tàng cây vì mình mà hy sinh trong lòng xẹt qua một tia khó nhịn cùng đau đớn, hai mắt tràn ngập cừu hận nhìn Bạch Tiểu Hoa.

“Tông chủ?” Bạch Tiểu Hoa một tay vặn gãy cổ một cô gái, lạnh bầm nói, “Nếu là tông chủ, thì đó chính là Hợp Hoan tông đúng chứ”

Cười lạnh lùng, hôm nay một người cũng đừng hòng

thoát.

Cùng lúc đó, một đạo lôi điện cũng hung hăng bổ vào người Bạch Tiểu Hoa, nháy mắt huyết nhục mơ hồ.

Bạch Tiểu Hoa ăn đau kêu lên một tiếng đau đớn, nhú mi nhìn thoáng qua miệng vết thương của chính mình, máu chảy không ngừng, khá trái ngược với đau đớn trước đó, hiện giờ cô đã thích ứng rất nhiều, thân thể so cùng với trước giống như đã có đề kháng.

Không khỏi nhớ tới lời nói lúc trước của Phượng Loan.

“Nếu ta có thể qua được Thiên Kiếp lần này, đạt được chỗ tốt, được lợi cả đời, vậy thì cảm ơn Phượng Loan, ha ha!” Nhân nhặt bỏ xuống những lời này, nhìn Thiên Lôi đuổi sát mà đến, cười thị huyết mà hưng phấn.

Tứ nương xinh đẹp còn đang kinh ngạc bởi tốc độ như tia chớp kia của Bạch Tiểu Hoa, Bạch Tiểu Hoa đã đi tới chỗ cách cô không quá một thước.

Tứ nương xinh đẹp nhìn tư thế Bạch Tiểu Hoa việt tảo việt dũng, trong lòng dấy lên nồng đậm bất an, Thiên Kiếp tuy thập phần khủng bố, có thể đem người ta hành

hạ tới chết, nhưng nếu có thể vượt qua, đạt được chỗ tốt, sẽ là thập phần vĩ đại, Bạch Tiểu Hoa đã trải qua Lôi Điện rồi, thân thể đã có miễn dịch, tất nhiên sẽ thích ứng được với loại uy lực này.

Không những thích ứng, mà thậm chí đem thân thể rèn luyện càng thêm chắc chắn.

Như vậy, lần đột phá này cô chẳng những có thể an toàn qua được, còn có thể lợi dụng thiên kiếp tiêu diệt hết bọn họ.

Mặc kệ Tứ nương xinh đẹp nghĩ như thế nào, nhưng cũng đã cảm thấy được lần này bọn họ thiệt thòi lớn rồi.

Tiền mất tật mang!

“Không phải muốn nhìn ta sao? Bây giờ ta cho người nhìn rõ ràng, đừng chạy chứ!” Bạch Tiểu Hoa cười mỉm theo sát Tứ nương xinh đẹp.

“Chết tiệt!” Tứ nương xinh đẹp hung hăng mắng một tiếng, quay đầu nhìn khuôn mặt tươi cười chói mắt của Bạch Tiểu Hoa, trong lòng ảo não vạn phần, hiện tại loại thời điểm này, đâu có người nào tới giúp cô? Phỏng

chùng đang núp ở phía sau xem kịch vui a? Đám người ánh mắt thiên cận ngu ngốc!

“Năm đó vây công Tuyết Cốc, giết mẹ ta, người cũng có phần, đúng không?” Bạch Tiểu Hoa làm như đang hỏi cô, lại làm như đang làm bầm lầy bầy, cho dù trên mặt đang cười, nhưng ánh mắt lại một mảnh băng giá.

Tứ nương xinh đẹp bị một đạo lôi điện đánh trúng, chật vật rơi từ giữa không trung xuống.

“Ừm...” Kêu lên một tiếng đau đớn, mồ hôi lạnh chảy xuống.

Thì ra là loại cảm giác này?

Tứ nương xinh đẹp nhìn Bạch Tiểu Hoa, càng ngày càng hoảng sợ.

Đạo lôi này bổ vào trên thân mình, uy lực tuy không bằng Lôi Điện lúc trước bổ trên người Bạch Tiểu Hoa, nhưng mới có như vậy, mà mình đã phải dùng một lượng lớn nội lực để giữ gìn tâm mạch của bản thân, cố gắng để ổn định thân thể.

Bạch Tiểu Hoa này... Cho tới bây giờ, còn có thể vững vàng đứng ở trước mặt mình, từ trên cao nhìn xuống mình.

“Bạn tốt của người không tới cứu người sao?” Bạch Tiểu Hoa lạnh lùng cười, ngay cả Lôi Điện rơi vào trên thân mình dường như cũng không có cảm giác, không tránh không né, nhìn Tứ nương xinh đẹp đang mặt mày kinh sợ.

Bạch Tiểu Hoa từ từ đi lại gần Tứ nương xinh đẹp, theo sau là Lôi Điện, cũng đánh vào người Tứ nương xinh đẹp .

“A— -” hét thảm một tiếng, trên khuôn mặt diêm dúa loè loẹt Tứ nương xinh đẹp lộ ra thần sắc thống khổ.

Cô giống như nghe được thanh âm xương cốt vỡ vụn.

“Không phải Lôi Điện kỳ này tư vị rất tốt sao? Ngày hôm nay ta sẽ thành toàn người, để cho người hảo hảo lĩnh hội nha.” Bạch Tiểu Hoa nói vân đạm phong khinh, Tứ nương xinh đẹp nghe vào mà đến hết hồn.

Bạch Tiểu Hoa nhắc tay lên, thế mà lại có thể nắm được

một chút lồi điền trong tay.

“Xem ra là thật sự thích ứng, ha ha! Cảm giác thật đã.”

Cầm Tứ nương xinh đẹp thiếu chút nữa rơi xuống đất, mặt tái mét.

“Xem ra, Lôi Điện trái lại thật đáng yêu, lại còn thập phần nghe lời.” Bạch Tiểu Hoa đem đạo Lôi Điện nhỏ nhỏ kia chộp trong lòng bàn tay thưởng thức, giống như nó là một súng vật.

“Đi!” Nhẹ nhàng sai sử một tiếng, Lôi Điện kia giống như biết nghe lời Bạch Tiểu Hoa, cư nhiên thẳng tắp đâm tới Tứ nương xinh đẹp, vừa lúc đâm vào trên vai, nháy mắt máu tươi tung toé.

Tứ nương xinh đẹp thống khổ nói cũng nói không nên lời, một tay che vai mình, không chế lượng máu chảy.

“Trở về!” Bạch Tiểu Hoa lại thử gọi một tiếng, Lôi Điện kia liền thật sự nghe lời lại bay trở về trong tay Bạch Tiểu Hoa.

Tứ nương xinh đẹp khoe mắt hung hăng căng lên.

Thiên kiếp lần này, vậy mà lại đem thuộc tính thân thể Bạch Tiểu Hoa cường bạo biến thành thuộc tính lôi hiềm thấy!

Nghịch thiên, chân chính là nghịch thiên rồi ! Càng nghĩ lại càng sợ, càng nghĩ càng bất an, càng nghĩ càng cảm thấy được trước mắt một mảnh hắc ám.

Chương 29: Thêm một chút dũng cảm

Cấp bậc của Tứ nương xinh đẹp và Bạch Tiểu Hoa không xê xích lắm, có thể nói là không phân cao thấp, thậm chí còn cao hơn Bạch Tiểu Hoa một chút. Giờ phút này bị Bạch Tiểu Hoa vây ở chỗ này, thế mà lại không thể nhúc nhích, trong lòng có thể nói là bức tức vô cùng, mà lại không cách nào phát tác.

Mà Bạch Tiểu Hoa cũng không dám khinh địch, mình hiện tại đang vào giai đoạn đột phá, chỉ một điểm sơ xuất cũng có khả năng lấy mạng nhỏ của cô.

Hai người mặt đối mặt, mắt đối mắt, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân cấp tốc, rất nhỏ.

Trong lúc khẩn trương, hai người đều quên cả hô hấp.

Hồng Y nhanh nhẹn phóng tới, hé ra dung nhan tuyệt sắc không thua Tứ nương xinh đẹp, xuất hiện trước mắt hai người.

Tứ nương xinh đẹp sắc mặt đen lại, còn Bạch Tiểu Hoa lại vui vẻ ra mặt.

“Vân Hiên – -” Lúc này lại có thể nhìn thấy người của mình, toàn thân cô thả lỏng không ít.

Sở Vân Hiên nhếch môi nhẹ cười, đang muốn đi về phía Bạch Tiểu Hoa, sắc mặt lại đột nhiên biến đổi.

“Hợp Hoan tông...” Nhàn nhạt vút xuống ba chữ, dưới ánh mắt âm tình bất định của Tứ nương xinh đẹp, đi tới trước mặt Bạch Tiểu Hoa, vươn ra tay ngọc trắng nõn thon dài, đau lòng xoa đôi má Bạch Tiểu Hoa.

“Xin lỗi, anh tới chậm.” Sở Vân Hiên chống đỡ thân hình

mặt mũi của Bạch Tiểu Hoa, tựa vào trên thân mình, “Chỉ cần có anh ở đây, sẽ không có bất luận kẻ nào dám thương tổn em.”

Bạch Tiểu Hoa gật đầu, an tâm tựa vào trong ngực ấm áp của hắn, cho dù nam nhân này thực lực hiện tại không bằng mình, nhưng lại có thể đem đến cho cô cảm giác an toàn chưa từng thấy.

Đột nhiên nhớ tới, từ trước đến giờ, lúc cô cần có ai đó ở bên nhất, hắn sẽ luôn luôn xuất hiện.

“Cảm ơn.” cô thấp giọng, lẩm bẩm nói.

Sở Vân Hiên cúi đầu nhìn giai nhân trong lòng, “Em vừa mới nói cái gì sao?”

Bạch Tiểu Hoa cười lắc đầu, “Không, có nói gì đâu.”

Tứ nương xinh đẹp cười lạnh, “Thiên Long hội Sở Vân Hiên, cửu ngưỡng đại danh, quả nhiên... danh bất hư truyền.”

“Vân Hiên...” Bạch Tiểu Hoa nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn mặt Sở Vân Hiên không chút thay đổi.

Sở Vân Hiên chỉ nhàn nhạt liếc Tứ nương xinh đẹp một cái, giống như cô dường như không tồn tại, đem giai nhân trong lòng đang khẩn trương ôm chặt bên người, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Không có việc gì, chẳng qua là bà già này quen biết mẹ anh thôi.”

Bạch Tiểu Hoa tuy không rõ vì sao lại liên quan đến mẹ Sở Vân Hiên, dù sao cô cũng chưa bao giờ nghe Sở Vân Hiên nói qua chuyện này, nhưng xem như hiểu rõ mà gật đầu, cố gắng phối hợp với hắn.

“Thằng nhóc thôi, thời điểm này còn bé ta đã bế mày, nhìn thấy dì cũng không biết chào một tiếng.” Tứ nương xinh đẹp cười, biểu tình nhìn không ra hi nộ.

“Thật có lỗi, Sở Vân Hiên tôi cha mẹ không dạy (aka mất dạy :3), đạo đức ở trong mắt tôi rầm chó cũng không bằng, huống chi, tôi không cần phải kêu một lão yêu bà là dì, cũng không cần nhận người quen, tôi với bà cũng không thân đến vậy.” Đừng nói không quen, chỉ cần tổn hại người phụ nữ của hắn, cũng đã là tử địch của hắn rồi, không một chương tát chết bà đã là cực kỳ nể mặt rồi.

Thân phận địa vị Tứ nương xinh đẹp không tầm thường, có khi nào bị người ta kêu là lão yêu bà đâu, lại thêm là nữ nhân chung quy đều để ý vẻ bề ngoài, giờ phút này bị Sở Vân Hiên mở miệng một tiếng lão yêu bà, làm ả máu vọt lên não, thiếu chút nữa phun ra một búng máu tươi.

“Tiểu Vương Bát Đản, có ngon thì mày đi nói với cha mày như thế ấy, hừ! Lại còn nói mình không cha giáo dưỡng, lão hồ ly Long Nguyên Trù kia nếu nghe được mà không cắt cụt chân của mày thì – – “

“Lão yêu bà, đừng ép ta động thủ đánh phụ nữ, con người của ta không biết kính già yêu trẻ là gì đâu.” Sở Vân Hiên nhìn Tứ nương xinh đẹp, từng câu từng chữ nói ra, khóe miệng nở nụ cười, trong ánh mắt nhưng không có một chút nhiệt độ.

Tứ nương xinh đẹp con mắt lạnh lùng, “Chỉ bằng mày?”

Sở Vân Hiên còn chưa mở miệng, Lôi Điện trong tay Bạch Tiểu Hoa đã xông ra ngoài, hung hăng bổ vào thân thể mềm mại của Tứ nương xinh đẹp, máu me tung tóe.

Bạch Tiểu Hoa ngoắc một cái, Lôi Điện nho nhỏ kia liền nghe lời bay trở về, nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay Bạch

Tiểu Hoa.

Sở Vân Hiên kinh ngạc nhìn chuyện vừa mới phát sinh, có chân kinh, cũng có chút hoang mang nhìn Bạch Tiểu Hoa.

Bạch Tiểu Hoa điềm điềm trên đầu Lôi Điện: “Ngoan lắm!” Lập tức trưng ra cho Sở Vân Hiên một khuôn mặt cười nghịch ngợm.

Thân thể Tứ nương xinh đẹp đã bị nó tạc ra vài lỗ thủng, huyết lưu như chú (máu chảy nhiều như bị thần chú niệm vào), sắc mặt trắng bệch thống khổ, xem chừng một lúc sau thì tia khí lực cuối cũng biến mất, chỉ có thể oán hận trừng mắt Bạch Tiểu Hoa, trong lòng suy nghĩ cơ hội chạy trốn.

“Tất cả mọi người đã chuyển đến địa phương an toàn, anh ở lại đây bảo vệ em.”

Bạch Tiểu Hoa nghe vậy, khẩn trương túm cổ tay áo Sở Vân Hiên, “Tiểu Bảo, Tiểu Bảo nó có bị gì không? Có bị thương hay không?”

Sở Vân Hiên quay ngược lại cầm bàn tay bé nhỏ lạnh lẽo,

đau lòng an ủi, “Không có việc gì, Tiểu Bảo không có việc gì, tất cả mọi người không có việc gì, em không cần lo lắng, ngốc!” Nên lo lắng... đúng vậy nhưng là lo cho chính cô mới đúng chứ?

Lấy được đáp án thỏa mãn, Bạch Tiểu Hoa mới thả tâm thờ phào nhẹ nhõm, lập tức cảm thấy được toàn thân như nhũn ra, linh lực trong cơ thể tán loạn, cả người lại bước vào trạng thái nước sôi lửa bỏng, đã đến chỗ đột phá quan trọng nhất.

Đạo Tiểu Lô điện bên người cô giống như cũng cảm ứng được, giờ phút này đang lắc đầu vẫy đuôi, hưng phấn nhảy động.

Sở Vân Hiên nhẹ nhàng sờ mạch đập của cô, mặt không đổi sắc đem cô ôm vào trong ngực, tính toán rồi đi ngay.

Quay đầu, nhìn Tứ nương xinh đẹp nằm trên mặt đất.

“À nên xử lý như thế nào?” Dứt lời, nhìn về phía Bạch Tiểu Hoa.

Bạch Tiểu Hoa trầm tư một chút, thân nhiên nói, “À đã

chết ngất, dẫn theo đi, miễn sinh ra hậu hoạn.”

Sở Vân Hiên gật đầu, “Cũng được, lão yêu bà này rất âm hiểm”.

Bạch Tiểu Hoa nghe Sở Vân Hiên nói, muốn mở miệng nói cái gì đó, nói thí dụ như, Long Nguyên Trù là ai? Tứ nương xinh đẹp vì sao quen biết với Sở Vân Hiên?

Nhưng cuối cùng, vẫn là đem lời nói nuốt vào trong bụng.

Thôi, dù sao về sau còn nhiều thời gian mà, về sau hỏi lại hắn cũng không muộn.

Vì thế, Sở Vân Hiên một tay ôm Bạch Tiểu Hoa, vì muốn cô thoải mái, cố ý để cô tựa vào trên thân mình, đầu gối trên bả vai mình.

Mà bên kia, ở phía dưới thân thể bọn hắn, Sở Vân Hiên một tay dùng băng găm màu đỏ quấn quanh bên hông Tứ nương, không chút nào thương hương tiếc ngọc kéo đi.

Dọc theo đường đi, đụng tới những đệ tử các gia tộc, vốn đang cho rằng sẽ cực kỳ phiền toái, lại ngoài dự liệu

của Sở Vân Hiên, những người đó vừa thấy bọn hắn, liền bị dọa quay đầu bỏ chạy, xem bọn hắn như hồng xà mãnh thú.

Chỉ có đạo lôi điện kia, giống như có linh tính , khoẻ mạnh kháu khỉnh đi theo bên cạnh Bạch Tiểu Hoa, oai phong hùng dũng khí phách hiên ngang, thập phần uy vũ.

Sở Vân Hiên liếc mắt nhìn Lôi Điện một cái, rất rất thần phục, không khỏi đối với nữ nhân trong lòng nhiều thêm vài phần yêu thương.

Linh Thú quý hiếm mà còn yêu thích em, bảo sao anh không thích em được?

Cúi đầu lại nhìn thoáng qua Tứ nương xinh đẹp đang bám vào mình, trong lòng càng sáng tỏ.

Ngay cả tông chủ Hợp Hoan tông cũng đã thành tù nhân của bọn hắn, đối với bất luận kẻ nào cũng đều nhất định có lực chấn nhiếp.

Không phải ngay cả Thượng Cổ Môn Phái thống trị thiên hạ và Tứ nương xinh đẹp cũng đều bị làm cho nửa chết

nửa sống sao, người khác đâm đầu vào còn không phải đi chịu chết sao? Cho nên hẳn kéo Tứ nương xinh đẹp đi một đường hoàn toàn bằng phẳng, không ai quấy rầy.

Bạch Tiểu Hoa thân thể càng ngày càng nóng, mơ hồ còn loé ra vài đạo hào quang chói mắt, mỗi lần trong phút chốc, Sở Vân Hiên chỉ cảm thấy bàn tay và thân thể của mình một trận đau đớn, giống như bị điện giật.

Mà cái Tiểu Lôi Điện kia nhưng lại có vẻ rất hưng phấn, vây quanh bên người Bạch Tiểu Hoa, không rời không bỏ, như cún con ngoe nguẩy đuôi.

“Đây là điềm báo đột phá, không còn kịp nữa rồi, trước hết chúng ta phải tìm nơi an toàn mới được.” Sở Vân Hiên nhìn quanh bốn phía, phát hiện khi đó có nhiều bóng dáng khả nghi, tiện ý bảo Lôi Điện xuất thủ.

Lôi Điện kia đã có tri giác, tự nhiên hiểu rõ ý của Sở Vân Hiên, tuy là nó là không tình nguyện, nhưng nó cũng biết người nam nhân trước mắt này đối với Bạch Tiểu Hoa mà nói thật phần trọng yếu, vì thế bơi qua bơi qua, trợ giúp Sở Vân Hiên dọn rác.

Tìm đến vị trí an toàn, không khí tốt, rừng cây rậm rạp,

sơn động phía trước liền có một dòng suối nhỏ trong suốt.

Bạch Tiểu Hoa tựa hồ cũng thích nơi này, cười nói, “Nơi này rất tốt, nhưng mà áy náy quá, phải kéo dài thời gian lo lắng của bọn họ rồi.”

Sở Vân Hiên gật đầu, “Có Phượng Loan ở đây, nên không thành vấn đề.”

Bỗng dưng, Bạch Tiểu Hoa nghĩ đến cái gì, theo bản năng liền thốt ra.”Tiểu Xuân, anh ấy có sao không?”

Sở Vân Hiên hơi hơi ngẩn ra, con ngươi trở nên thâm thúy hẳn lại, lẳng lặng nhìn Bạch Tiểu Hoa, biểu tình nhìn không ra hỉ nộ, chỉ là thản nhiên nói, “Em yên tâm, hẳn không có việc gì.”

Bạch Tiểu Hoa đột nhiên liền cảm thấy trong lòng không được thoải mái trở lại, muốn giải thích, lại cảm thấy không có gì để nói, nhìn Sở Vân hiên trầm mặc, Bạch Tiểu Hoa thản nhiên nói, “Tình huống của Tiểu xuân đặc biệt, cho nên...”

Sở Vân Hiên không đợi cô nói xong, liền ngắt lời cô,

cười nói, “Anh hiểu, em không cần giải thích, lúc này em là quan trọng nhất, nên đừng nghĩ bậy nghĩ bạ, vẫn là chuẩn bị thật tốt đi, anh sẽ canh gác cho em.”

Dứt lời, nhìn thoáng qua Tiểu Lô Điện đi theo bên cạnh Bạch Tiểu Hoa hỏi: “Bé cưng này, ở đâu ra?”

Bạch Tiểu Hoa trả lời, “Em cũng không rõ, dù sao lúc em độ kiếp, nó đột nhiên xuất hiện, mà còn cực kỳ thích em, vẫn đi theo em.”

Sở Vân Hiên cẩn thận nhìn vật nhỏ kỳ lạ kia một chút, không thể tin được mà nói, “Hắn là thuộc một loại Linh Thú, nếu đi theo em, chắc là có duyên với em, chúc mừng em đạt được một vệ sĩ ưu tú, nó lợi hại hơn anh nhiều lắm nha!” Hắn tự nhận là hắn không đánh bầm dập Tứ nương xinh đẹp như nó làm lúc nãy được đâu.

Tiểu Lô điện kia tựa hồ nghe hiểu Sở Vân Hiên nói, càng thêm hưng phấn nhảy dựng lên, quang ảnh trên người cũng càng lúc càng sáng rọi, giống như rất cao hứng.

“Em chuẩn bị xong rồi.” Bạch Tiểu Hoa điều chỉnh tốt hô hấp, nói với Sở Vân Hiên.

“Tốt lắm, ngay lúc này, bắt đầu đi.” Sở Vân Hiên hướng Lôi Điện vẫy tay, “Chú cũng đi ra ngoài với anh.” Loại thời khắc này, hẳn không cho phép bất luận kẻ nào hoặc sự vật nào tới quấy rầy Bạch Tiểu Hoa, hẳn phải chuẩn bị cho cô trạng thái tốt nhất.

Lôi Điện kia thập phần không tình nguyện, lưu luyến không rời khỏi người Bạch Tiểu Hoa, cẩn thận bước đi.

Nhìn đến bộ dáng của nó, Bạch Tiểu Hoa nhin không được nhẹ giọng cười nhạo, “Muốn Lôi Điện chí lực trong cơ thể ta? Chỉ cần ngươi nghe lời, ngươi cần bao nhiêu, ta cho ngươi bấy nhiêu, sao hả?”

Lôi Điện kia nghe Bạch Tiểu Hoa nói vậy, vui vẻ lăn lộn, bỏ chạy ra ngoài ngay lập tức.

Sở Vân Hiên thâm sâu liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Hoa một cái, xoay người đi nhanh ra ngoài.

Bạch Tiểu Hoa muốn gọi lại hẳn lại cũng không kịp.

Trong lòng ần ần cảm giác mất mát, đột nhiên nghĩ muốn nhìn thấy Sở Vân Hiên, hình như thấy hẳn làm lòng dũng cảm của cô tăng thêm một chút thì phải?

Giống như là tâm linh tương thông, ngẩng đầu, liền thấy một mảnh trời đỏ rực lao vào mình.

Bạch Tiểu Hoa chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, cả người bị ôm vào một lòng ngực ấm áp

Chương 30: Kết cục 1: Hiên Hiên

Nhận thấy Bạch Tiểu Hoa cũng không có cự tuyệt, Sở Vân Hiên càng kích động ông cô, cánh môi hồng cũng dán lên lỗ tai mềm nhỏ trắng nõn của cô.

“Tiểu Hoa...” giọng nói khàn khàn, trong âm thanh có chút thỏa mãn, có bi thương, có bất an, có vui vẻ, bao hàm bên trong quá nhiều cảm xúc, quá nhiều tình cảm.

Bạch Tiểu Hoa chấn động mạnh, không trả lời lại tiếng gọi của anh, lại duỗi hai cánh tay ra, ôm lấy toàn bộ eo của anh ta.

Sở Vân Hiên nhẹ nhàng cắn vành tai của cô một cái, đó là vùng mẫn cảm của cô, nhiều năm như vậy chưa từng thay đổi, vẫn có thể làm cho cô run rẩy như cũ

“Tiểu Hoa, sau khi mọi chuyện kết thúc, em sẽ bỏ đi sao? Thật sao?” Giống như vì tìm kiếm đáp án, lại vì tìm kiếm sự an tâm, môi Sở Vân Hiên lại hôn lên cô một cái

Cái hôn này có chút ngoài ý muốn, cũng có một chút chủ ý trong đó.

Bị chặn miệng như vậy, Bạch Tiểu Hoa nghĩ, cô còn có chỗ để trả lời vấn đề của anh sao?

Bất đắc dĩ liếc mắt, lại bị anh nhìn thấy, vì thế nụ hôn cuồng nhiệt tới càng mãnh liệt, thiếu chút nữa làm cho Tiểu Hoa thở không nổi rồi.

“Đừng rời khỏi, cũng đừng rời khỏi anh, nếu không có em, anh sẽ chết..” Cuối cùng Sở Vân Hiên cũng buông lỏng cánh môi của cô, híp mắt, nhìn cánh môi bị sưng đỏ do bị mình hôn, trong lòng như được lấp đầy một chút, chỉ có như vậy, anh mới có cảm giác có được cô

“...” Sẽ rời đi sao? Bạch Tiểu Hoa hơi nhú mi, bắt đầu nghĩ đến vấn đề này.

“Vẫn là đừng trả lời, đừng làm cho em càng nghĩ càng

rồi, đừng nghĩ nữa.” Sở Vân Hiên thấy bộ dạng suy nghĩ của cô, chỉ sợ cô lại nghĩ ra cái đáp án làm người ta buồn bực, tranh thủ rút lui trước vấn đề.

Trong não cô gái này, chứa toàn những suy nghĩ kỳ quái. Nhìn như nhu nhược, lại kiên cường mạnh mẽ.

Không thể dùng lẽ thường để phán đoán, đây là cách nghĩ của Sở Vân Hiên.

Vẫn lại là thuận theo tự nhiên, đi một bước tính một bước đi, cùng nhau đến ngày nào đó... Anh sẽ tìm biện pháp cho chính mình, cũng tìm cho cô một cái kết thúc tốt đẹp nhất

“Ừm...” Bạch Tiểu Hoa trừng mắt nhìn đôi con ngươi óng ánh trong suốt, không ngăn cản được sự nhiệt tình của anh.

Vì sao hôm nay Sở yêu tinh lại lạ thường như vậy? Trong sự triền miên lại mang theo chút gì đó không cam lòng, trong sự không cam lòng lại mang theo tràn đầy nhiệt tình, sự nhiệt tình lộ ra có thể làm hòa tan con người.

Cũng chỉ có cô mới có thể gánh vác được, nếu đổi lại là người con gái khác, nhất định sẽ chết trong tay người đàn ông này.

Tuy Sở Vân Hiên rất muốn tiếp tục kéo dài, thân thể cũng vì khát vọng có cô, mà biến khổ trương thành đau đớn.

Nên tuy nghĩ muốn tiếp tục, cũng biết rõ bây giờ không phải là lúc làm chuyện này, rời khỏi đôi môi đỏ mọng của cô, hơi chút lưu luyến kéo cô ra khỏi mình.

Mắt phờng cười mê người, thỏa mãn nhìn thấy bởi vì mình mà má cô gái này đỏ ửng lên.

Ánh mắt của cô mang theo say mê, hơi thở của cô là nguyên nhân làm cho bản thân mình bị nhiễu loạn...

Như vậy, như vậy đủ rồi.

“Anh đi ra ngoài giữ cửa cho em.” Sở Vân Hiên nhẹ giọng nói, thấy cô cúi đầu xuống, ý cười càng lúc càng sâu.

Chỉ có cái dạng này của Bạch Tiểu Hoa, mới đúng là

Bạch Tiểu Hoa quen thuộc trong ký ức của anh.

“Đừng lo lắng, toàn bộ đều đã tốt, chúng tôi tin tưởng em, em cũng phải tin tưởng chúng tôi.” Khác với sự cà lơ phát phơ lúc trước, lúc Sở Vân Hiến nói ra lời nói này, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Có lẽ là cảm nhận được chút tâm tình này của anh, chút do dự bất an cuối cùng trong lòng của Bạch tiểu Hoa, đột nhiên liền tan biến không còn dấu vết

Đúng vậy, chính mình không phải một người, không phải là năm năm trước, không phải là không có nơi nương tựa như trước rồi..

Cho dù là vì bọn họ, chính mình cũng cần phải tỉnh lại, mọi chuyện phải thành công

“Em biết rõ.” Trịnh trọng gật đầu, biết rõ hành động lần này quan hệ với vận mệnh của mọi người, Bạch Tiểu Hoa lấy sinh mệnh của bản thân làm tiền đặt cược lớn nhất.

Sở Vân hiến nhìn cô một cái, sau đó kiên quyết xoay người rời đi, đi nhanh ra ngoài.

Bạch Tiểu Hoa nhìn bóng lưng anh, đột nhiên cảm thấy được, như là lần cuối cùng mình gặp anh , trong lòng xẹt qua nỗi bất an mãnh liệt, tâm tình tối tăm làm cho cô không biết phải làm sao. Sự bất an này cuối cùng là gì, nàng không hiểu, lại có thể cảm nhận đến.

“Hiên hHên...”

Hiên Hiên — —

Sở Vân Hiên dừng lại, tuy nhiên là đưa lưng về, nhưng cũng có thể cảm nhận rõ ràng anh đang run.

Sở Vân hiên không hề động đậy, không có đáp lại, mà lại thở dài một hơi

Lúc xoay người lại, bạch Tiểu Hoa nhìn khóe mắt anh chợt sáng lên

“Cảm ơn anh.” Ngóng nhìn anh, đột nhiên Bạch Tiểu Hoa không biết vì sao bản thân mình lại dựa dẫm vào anh, dường như trong lòng cất giấu ngàn vạn câu hỏi, mà nói ra miệng, cũng chỉ nói ba chữ cảm ơn anh.

Sở Vân Hiên lắc đầu, “Là anh nên là cảm ơn em, cảm ơn

em gọi anh là Hiên Hiên.” Đó là phương pháp duy nhất có thể kéo anh từ địa ngục trở lại nhân gian.

Bạch Tiểu Hoa nhép miệng, cuối cùng cũng không nói ra cái gì.

Sở Vân Hiên cười một cái cho cô an tâm, trong ánh mắt rõ ràng viết anh có thể biết rõ ý tứ của cô, cho nên không cần lo lắng, không cần nhiều lời, anh đều đã biết.

Sau cùng, anh ở tựa trong ánh mắt của Bạch Tiểu Hoa, đi ra sơn động.

Sự rời đi của anh, quả nhiên làm cho BẠCH TIỂU HOA tỉnh táo lại, dứt bỏ tâm tình tối tăm lúc trước, tìm góc bàn mà ngồi, bắt đầu đem đem linh khí nhiễu loạn trong thân thể tụ tập một chỗ, hướng tới bước tiếp theo tiến quân.

...

Ngay tại lúc Bạch Tiểu Hoa bắt đầu đột phát, linh khí trong thiên địa bắt đầu chậm rãi vận chuyển lại. Cao thủ thiên giai đột phá, lượng linh khí nhu cầu có thể nói là tương đương khiến người chấn kinh, cơ hội có thể dùng hai chữ khủng bố để hình dung.

Cực kỳ hiển nhiên, linh khí vận chuyển cùng khí bất thường trong không khí, dẫn tới mọi người chú ý.

“Thiên Địa lại sinh dị tượng, quả thực Bạch Tiểu Hoa cùng một dạng với mẹ cô ta

“Yêu nghiệt nếu là lưu lại, chỉ sợ hậu hoạn vô cùng.”

“Vẫn lại nên đem ân oán cá nhân cùng mục đích đặt một bên, mọi người đồng tâm hiệp lực mới đúng.”

“Tuyệt đối không thể để cho cô còn sống, này quả bom hẹn giờ... Chúng ta không phòng không được.”

Hóa ra, trải qua việc Bạch Tiểu Hoa dẫn lôi kiếp để đổi phước bọn họ, bởi vì vô kế khả thi, lại dưới tình huống đại loạn một tác, Thượng Cổ Môn Phái cùng Thượng Cổ Đại Thế Gia, tính cả ẩn tàng thế gia đồng khởi liên hợp lại.

Long Môn, dược cốc, Hoa Tông, La Sát Môn, Tống gia, Lý gia, Dạ gia cùng, khoảng chừng Bát Đại Môn Phái cùng lục đại gia tộc, cộng lại 14 cổ thế lực, tụ tập đến chỗ đồng khởi.

Bên kia, Ngọc Đường Xuân cùng đám người Phượng Loan cùng lo lắng đợi tin tức

“Lâu như vậy, vì sao còn không có trở về? Giết chết tôi rồi.” Diệp Đan Phượng thỉnh thoảng đi tới đi lui, trên mặt xinh đẹp tràn đầy lo lắng.

Những người khác cũng một dạng, trên mặt đều dày đặc sự bất an.

Vẫn nhắm mắt lục soát Phượng Loan đột nhiên mở mắt ra, Ngọc Đường Xuân cùng Lãnh Như Phong, như cơn lốc gió bão qua đi, khẩn cấp hỏi, “Như thế nào?”

Phượng Loan xoa xoa mồ hôi trên trán, “May mắn Phượng tộc cùng tuyệt cốc chi trung có dưỡng khí tương tự cảm ứng huyết mạch. Cười suy yếu, ý bảo mọi người yên tâm, “Chị gái hiện tại đang ở nơi rất an toàn, chuẩn bị đột phá, mọi người không cần lo lắng.”

“Hô... Không tồi không tồi.” Cuối cùng Diệp Đan Phượng cũng thả nổi lo trong lòng xuống

“Chẳng qua...” Phượng loan mới mở miệng, lại đem tâm

trạng mọi người nhảy vọt lên cổ họng

“Chẳng qua làm sao vậy? Có phải Tiểu Hoa bị thương hay không?”

“Mẹ tôi có phải đã xảy ra chuyện hay không? Anh mau nói nhanh...”

Phượng Loan bắt đầu dĩ, đành phải mở miệng nói, “Các người đừng kích động, nghe tôi nói hết lời tốt không? Chị gái không có việc gì, cũng không bị thương, chẳng qua là tôi lo lắng mà thôi. Thiên giai thắng cấp không giống người thường, nhất định hội rước lấy Thiên Địa dị tượng, tự nhiên cũng sẽ khiến cho kẻ thù chú ý, đến lúc đó kẻ thù nếu mà tìm đến chị mà nói... Nếu là chị đã thắng cấp thành công, nếu không nghe lời... Tình thế liên tương đương nghiêm trọng rồi.”

Mọi người nghe xong, quá sợ hãi.

Mặt Ngọc Đường Xuân vốn là trắng xanh, giờ phút này trở nên không còn một chút máu nào, giống như một tờ giấy trắng.

“Cho nên...” Phượng Loan mới vừa mở miệng, Ngọc

Đường Xuân liền thân nhiên nói, “Cho nên cậu hi vọng chúng ta ở tại chỗ này, cậu đi bên kia hỗ trợ cô ấy phải không phải không?”

Phượng Loan hạ mí mắt, rầu rĩ hừ một tiếng.

Tiểu Bảo đột nhiên vọt tới bên người Phượng Loan, thân thể nho nhỏ ôm chặt lấy đùi Phượng Loan không buông, “Không, Tiểu Bảo cùng đi với cậu, tiểu bảo muốn mẹ, tiểu bảo muốn mẹ...”

Lời cầu xin khổ sở làm mọi người khổ sở đến rớt nước mắt, trong lòng đau đớn.

Phượng loan lại cự tuyệt rồi.

“Không được, Tiểu Bảo con là người thân của chị, không thể để xảy ra sơ xuất, con yên tâm, tôi sẽ đem chị gái trở về, tiểu bảo nghe lời, liền ở trong này ngoan ngoãn...”

“Tôi không chịu!” Mở miệng chính là là kẻ lạnh lùng trầm mặc Lãnh Như Phong, cặp con ngươi đen nhánh như bóng đêm, lóe sáng sự kiên định, môi mỏng nhẹ thờ, không cho cự tuyệt, “Nói cho tôi biết vị trí của Tiểu Hoa.”

Phượng Loan lắc đầu, “Không được, không thể cho anh mạo hiểm.”

Ngọc Đường Xuân cũng đứng lên, đi tới trước mặt Phượng loan, khuôn mặt tuấn mỹ kia, đã không có vân đạm phong khinh, có chỉ là kiên định cùng thật sự.

“Như Phong đã mà nói, cũng là điều tôi muốn.”

Phượng loan nháy mắt cảm thấy được bản thân mình quá đau đầu.

Diệp Đan Phượng muốn mở miệng, lại bị Phượng loan ngăn lại, “Đi được đi được, tôi biết ý tứ của các anh, đừng nói gì về điều này nữa, ài... Chúng ta cùng đi đi!”

Thôi, mặc kệ có cái hậu quả gì, đều đã để cho cùng anh chịu trách nhiệm đi.

Mọi người rời sơn động, mới phát hiện bầu trời bên ngoài đã âm u lạ thường, một mảnh đen tối.

Phượng loan nhíu mi, giải thích nói, “Dị tượng đã sinh thành, hiện giờ chị gái đang ở trong giây phút nguy hiểm,

liền tính không có công kích của kẻ thù, này cũng là cửa ải khó khăn khó có thể vượt qua trong đời của chị ấy.”

Ngọc Đường Xuân nhẹ cười, giọng điệu tuy nhàn nhạt, đã có tuyệt đối tự tin, “Thiên kiếp đều đã độ qua, còn có cái gì là có thể làm khó của nàng?”

Mọi người sau khi nghe xong, mỉm cười, tương hồ dừng ở, sau cùng gật gật đầu cùng đi đến hương của Bạch Tiểu Hoa.

...

Cùng lúc đó, thế lực đối địch cũng chạy đến nơi của Bạch Tiểu Hoa

Mà bọn họ quên mất Tàn ngôn còn bị buộc trong sơn động, nhìn hướng bọn họ rời đi, trong mắt lóe sáng biết rõ sắc thái, phức tạp lại mê hoặc.

Nghe được cô gái kia đã bình yên độ qua Thiên kiếp, bản thân lại có cảm giác thở dài nhện nhảm. Chẳng lẽ chính mình cũng lo lắng cho cô ấy sao? Lo lắng cái người gặp mặt không vài lần, lại luôn hành hạ mình đó

sao?

Bất quá, độ qua thiên giai, không thể không thừa nhận, cô gái này thật sự rất lợi hại.

“Lão huynh, anh ở đây trai lại được an nhàn rồi, nhìn biểu tình vẽ mặt suy nghĩ của anh, chặc chặc, thiệt thòi tôi còn lo lắng cho ăn như vậy!”

Tần ngôn nghe thấy âm thanh quen thuộc, cũng đã quên tức giận, kích động ngẩng đầu, “Cuối cùng anh đã đến đây!”

Chương 31: Kết cục 2: Cho tôi một lời giải thích

Sở Vân Hiên tuyệt đối thật không ngờ, dưới tình huống như vậy, lại gặp Lý Vân San.

Hơn nữa, bên cạnh cô ấy còn có một người đàn ông lạ mặt, tuy xa lạ, nhưng lại cảm thấy khuôn mặt của người đàn ông này làm cho anh có một cảm giác quen thuộc.

Dường như Lý Vân San cũng không dự đoán được, tự

bản thân mình lòng theo dấu vết tìm đến đây, lại có thể nhìn thấy Sở Vân Hiên. Là người ở trong ẩn tàng gia tộc, đương nhiên cũng biết rõ thủ đoạn độc ác của Sở Vân Hiên, mà cô không thích nhất, chính là trùng hợp gặp người đàn ông độc ác này.

“Thực khéo!” Sở Vân Hiên cười nhẹ, khéo miệng gọi lên, ánh mắt như có như không hiện lên một mảnh băng lạnh.

Lý Vân San vén tóc mình ra sau tai, nâng mắt, nhẹ cười, “Đã lâu không gặp, Sở Vân Hiên, biệt lai vô dạng (*hy vọng anh vẫn khỏe từ ngày chúng ta chia tay)!” Thấy vẻ mặt của Sở Vân Hiên cười như không cười, trong lòng Lý Vân San hung hãn chửi rửa, khéo em gái anh, tôi một chút cũng không muốn nhìn thấy anh chút nào

“Nếu đã gặp, mọi người lại đều là bằng hữu, không bằng ngồi xuống ôn lại chuyện cũ?” Sở Vân Hiên nói, ánh mắt cũng không nhìn trên người Lý Vân San, mà là trên người đàn ông bên cạnh cô

Núi sâu hoang vắng, còn có thể ngồi xuống ôn chuyện?

Lý Vân San hung hăng liếc một cái khinh thường, ngẩng

đầu lại vẻ mặt tươi cười, nịnh hót cười nói, “Việc ôn chuyện này, nên chờ lần sau có dịp đi, tôi còn có việc.”

Sở Vân Hiên nhìn thoáng qua Lý Vân San, ung dung nói, “A..., hóa ra là như vậy, cô đã có việc, tôi đây cũng không ép buộc, đi thông thả... Không tiễn.”

Tuy tò mò vì sao Sở Vân Hiên khinh địch như vậy lại có thể buông tha mình, mà Lý Vân San cũng không ngờ đến mức lầy trứng chọi đá, nếu không phải đột nhiên Ngọc Hành đổi đi hướng này, cô cũng sẽ không phải gặp Sở Vân Hiên ở cái nơi Diêm La Vương này.

Nghe nói Sở Vân Hiên là thế lực đời sau của Địa Giai, bản thân mình nếu cùng anh ta đối nghịch, đó không phải là tương đương tự sát sao?

“Vậy, tôi xin phép.” Lý Vân San liền quay đầu đi, không chút nào lưu luyến.

Chỉ tiếc, cánh tay bị người kéo lấy, thân thể nhúc nhích không được.

Quay đầu, cảm tức, không dám để cho Sở Vân Hiên nghe được, đành phải nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Anh

kéo tôi làm gì, còn không mau đi? Tiểu Xuân lại không ở trong này.” Đồ thôi, tự mình muốn chết đừng kéo cô vào được hay không?

Đáng tiếc, Ngọc Hành căn bản không để ý đến cô, chỉ là nắm cô không buông, hai mắt nhìn chằm chằm Sở Vân Hiên... Phía sau này là cái huyết động!

“Ha ha, tên này lại làm điều có lỗi rồi.” Lý Vân San cười xấu hổ với Sở Vân Hiên, xoay người liền tóm Ngọc Hành đi.

Ngọc Hành xem thường nhìn Lý Vân San, hung hăng bỏ tay cô ra, lạnh lùng nói, “Khó trách anh tôi thấy cô chướng mắt, thật là quá ngu ngốc.”

“Cậu...” Lý Vân san tức giận, “Cậu nói ai ngu xuẩn?”

Ngọc Hành liếc cô một cái, quyết định coi thường cô.

“Sở Vân Hiên?” Ngọc Hành thì thầm nói một mình, lập tức ngẩng đầu, một khuôn mặt tuần tú, hiện ra toàn vẹn ở trước mắt Sở Vân Hiên.

Sở Vân Hiên cười nhạt một tiếng.

Thì ra là thế!

“Vì sao lại cười? Anh biết tôi là ai không?” Bởi vì anh cười, Ngọc Hành có cảm giác hoa mắt chóng mặt, rõ ràng là đàn ông, vì sao lại có thể đẹp hơn so với những cô gái xinh đẹp khác?

“Biết.” Sở Vân Hiên nhú mày, mím môi nhẹ cười, giữa lông mày tất cả đều quyến rũ, “Cậu là người nhà họ Ngọc, nếu tôi không đoán sai, hẳn cậu là em trai của Ngọc Đường Xuân.” Khó trách lần đầu nhìn cậu ta lại có cảm giác quen thuộc như vậy

Sở Vân Hiên cười luôn quyến rũ kiều ngạo, mắt ung dung, như là chơi đùa vậy.

Ngọc Hành nhú mày không tức giận, lạnh lùng mở miệng nói, “Anh đã biết, tôi cũng không nói nhiều nhiều lời... Phía sau anh, chắc là người ở bên trong đúng không?”

Sở Vân Hiên sau khi nghe xong, sắc mặt hơi đổi, tuy nhiên rất nhanh liền khôi phục sắc mặt lạnh nhạt như trước, tuy nhiên không thể tránh được ánh mắt của

Ngọc Hành.

Lúc này Lý Vân San mới hiểu được ý tứ của Ngọc Hành, cho rằng người Ngọc Hành ngụ ý là Ngọc Đường Xuân, vội vàng xoay người lại, đứng sau lưng Ngọc Hành, hưng phấn nói, “Có phải Tiểu Xuân ở bên trong hay không?” Vẻ mặt cười như hoa, đến sự sợ hãi cũng đã bỏ quên, lòng tràn đầy chỉ có Ngọc Đường Xuân.

Sở Vân Hiên bình tĩnh, khéo mắt Ngọc Hành nhảy dựng.

Mặc kệ cô ta.

“Đúng, bên trong có người.” Sở Vân Hiên sáng khoái thừa nhận nói, “Đáng tiếc chính là, không có người các người muốn tìm, Ngọc Đường Xuân không hề ở trong này.”

Ngọc Hành cười lạnh, “Tôi đương nhiên biết người ở bên trong không phải Ngọc Đường Xuân.”

Sở Vân Hiên nhìn Ngọc Hành từ trên xuống dưới, tuy thực lực không bằng mình, nhưng so với những người cùng trang lứa, cũng xem như nổi trội hơn rồi.

“Như thế nào, xem ra cậu rất hứng thú?” Nhếch môi, trong đôi mắt trong suốt hiện lên một tia cảnh giác, nghĩ đến hành tung của tiểu Hoa đã bại lộ, dùng không được bao lâu, sẽ có vô số kẻ thù xuất hiện, lợi dụng tình huống bất lợi với cô ấy lúc này, tiến hành công kích.

Ngọc Hành hừ lạnh một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Lý Vân San liền ngậy ngốc tại chỗ, cũng nghe thấy một cỗ mùi vị không tầm thường

“Ngọc Hành, cuối cùng các người đang nói tới ai?”

Ngọc Hành thân nhiên nói, “Lý Vân San, có rảnh cô nên đi tăng thêm kiến thức cho mình đi, cả tình địch của mình ngay trước mắt cũng không cảm giác được, khó trách anh tôi lại chướng mắt với cô.”

Tình địch?

Lý Vân san biến sắc, nhìn Sở Vân Hiên, vẻ mặt tối tăm. Giống như vừa nhắc đến cô gái kia, máu huyết toàn thân liền xông lên đại não.

Khó trách, cái này có thể nói được, Sở Vân Hiên vì sao

lại xuất hiện tại nơi này, là cô cảm thấy được buồn bực, tính cách của Sở Vân Hiên này là có chuyên sẽ báo thù, làm sao có thể sẽ bỏ qua cho mình, hóa ra là bởi vì Bạch Tiểu Hoa

Cô giá kia không phải hiện tại bị sét đánh rồi sao? Vừa rồi nhắc tới sơn động... Nhìn thấy huyết động phía sau lưng Sở Vân Hiên, cuối cùng Lý Vân San cũng đã hiểu rõ vì sao Ngọc Hành không chịu rời đi, thậm chí bắt đầu khiêu khích Sở Vân Hiên.

“Sở Vân Hiên, cái đồ tiện nhân Bạch Tiểu Hoa có phải ở bên trong không? Không phải là cô ta bị sét đánh phải chạy trốn chứ? Như thế nào, có phải trốn ở bên trong không dám ra đây đúng không?”

Ngọc Hành không được việc cũng có thể chống lại Sở Vân Hiên trong chốc lát, mà Bạch Tiểu Hoa hiển nhiên là còn sống ở bên cạnh, nếu không Sở Vân Hiên cũng sẽ không như vậy.

Chỉ cần Ngọc Hành ngăn chặn Sở Vân Hiên vài phút, cô có thể để cho cô gái kia biến mất vĩnh viễn trên thế giới này.

Tâm trạng con gái ghen tị thật đáng sợ, có thể làm cho các cô quên đi toàn bộ sợ hãi cùng hậu quả sau này.

Ngọc Hành nhìn thoáng qua Lý Vân San, biết cô gái này mở màn khiêu khích, không cần tự mình nhiều lời nữa.

Sở Vân Hiên ung dung di động bước chân, từ từ bày ra tư thế phòng ngự, thản nhiên nói, “Như thế nào? Không muốn rời đi, muốn chết ở chỗ này sao?”

Ngọc Hành không nói, Lý Vân San nhú mi, bắt đầu chút chân chờ.

Mà Ngọc Hành không hề tính toán cho Lý Vân San có cơ hội chân chửi, mà liều lĩnh vọt tới.

“Lý Vân San, tôi chống đỡ ở nơi này, cô mau tiến vào đi.”

Lý Vân San ngây ngốc chốc lát, lập tức phản ứng kịp, vứt bỏ tia cơ hội do dự sau cùng, có cô không có cô ta, có cô ta không có cô, bỏ lỡ cơ hội lần này, mình sẽ vĩnh viễn mất đi Ngọc Đường Xuân rồi.

Cô không cần!

Sở Vân Hiên thoải mái tránh đi công kích của Ngọc Hành, mũi chân nhẹ nhàng xẹt qua, bóng dáng quỷ mị như gió đi tới trước mặt Lý Vân San, trong nháy mắt xuất ra công kích, Ngọc Hành lại đón chào.

Sở Vân Hiên cùng Ngọc Hành song chiêu đối kích, Ngọc Hành không phải đối thủ, lui về phía sau mấy chục thước.

Sở Vân Hiên kinh ngạc, trong mắt vẽ cảnh giác, càng bắt đầu nồng nhiệt

Ngọc Hành xoa xoa hai vai như sắp nhũn ra của mình, biết bây giờ Sở Vân Hiên kinh ngạc cái gì, thần nhiên nói, “Đối phó loại người như anh, tất phải bày xuất võ học tối thượng thừa của nhà họ Ngọc, anh cũng không cần kinh ngạc quá mức, tôi còn bị anh đánh rất đau.”

Trong lòng Sở Vân Hiên biết không ổn, lời nói này của Ngọc Hành tuy nói cho mình nghe, nhưng là báo tin tức cho Lý Vân San ở phía sau biết: Tôi có thể giữ lại Sở Vân Hiên.

Quả nhiên, một giây sau, biểu tình của Lý Vân San liền

thay đổi.

Điên cuồng, liều chết chạy nhanh vào trong động núi.

Ngọc Hành quay đầu, lúc lơ đãng thoáng nhìn khóe môi
Sở Vân Hiên cong lên

Đồng tử đột nhiên co rút lại, vội vàng lạnh lùng quát lớn,
“Lý Vân San – – “

Vừa dứt lời, truyền đến tiếng kêu thê lương của Lý Vân San.

“Anh...” Trong lòng Ngọc Hành bắt đầu sợ hãi, chậm rãi lui về phía sau, “Anh làm cái gì?”

Sở Vân Hiên cười, khuôn mặt tuyệt sắc tràn đầy sự đẹp
để cùng mê hoặc, khuôn mặt tươi cười chói lọi, làm cho
người ta không mở mắt ra được.

Phía sau, một ánh sáng màu bạc lóe lên, không biết là
vật gì, nhẹ nhàng lác lác xuất hiện

Vẻ mặt Ngọc Hành chấn kinh.

Sở Vân Hiên quay đầu, gật đầu đối với vật nhỏ kia, không tiếc lời khích lệ, “Làm không tệ.”

Đưa tay, một băng găm màu đỏ trong tay, nhẹ nhàng chuyển, liền đem Lý Vân San qua.

Ngọc Hành thấy toàn thân Lý Vân San là máu, sắc mặt tái nhợt không bình thường, trên người một cái đen tuyền không biết tên, thậm chí còn bốc khói trắng.

“Đó là... Thứ gì đó?” Giọng nói Ngọc Hành có chút run rẩy lên, sống nhiều năm như vậy, Thực sự cái gì cũng đều gặp qua, nhưng chưa bao giờ gặp qua thứ này.

Cái thứ kia phát ra ánh sáng, lúc ẩn lúc hiện ra sấm chớp, thậm chí nghe thấy âm thanh hừng khởi.

Mắt Sở Vân Hiên liếc nó một cái, không biết là đang nói chuyện với Tiểu Hoa, hay vẫn là trả lời Ngọc Hành.

“Tạm thời... Gọi nó là Lôi Thú đi!”

Lôi thú?

Toàn thân Ngọc Hành lạnh run một cái, bởi vì anh thấy

một mặt khác của cỗ thân thể, ngay tại trước cửa sơn động, một góc sáng bí ẩn.

Đó là... Tổng chủ Hợp Hoan Tông – – Tứ Nương xinh đẹp.

Sở Vân hiên thân nhiên nói, “Hiện tại coi mặt mũi của Ngọc Đường Xuân, tôi sẽ không giết cậu, cậu đi đi.”

Tuy nhiên biết làm như vậy, là bí quá hoá liều, để cho một kẻ địch chạy, sẽ đưa tới hơn mười kẻ thù khác. Mà Sở Vân Hiên biết, bây giờ Tiểu Hoa ở đây mà nói, cũng sẽ làm như vậy.

Ngọc Hành dường như không tin Sở Vân Hiên sẽ khinh thường bỏ qua như vậy, một cử động cũng không dám nhìn anh ta.

Sở Vân hiên nhú mi, trên mặt vẫn nở nụ cười duyên dáng, dần dần lộ ra thần sắc tối tăm

“Hiện tại tôi không thay đổi chủ ý, tốt nhất cậu mau biến đi, nếu không nghe lời... Cho dù là Ngọc Đường Xuân, tôi cũng sẽ không bỏ qua.”

Ngọc Hành cắn chặt môi dưới, xấu hổ và giận dữ trừng mắt Sở Vân Hiên một cái, xoay người liền tính rời đi.

“Đợi một chút.” Sở Vân Hiên mở miệng gọi anh lại.

Toàn thân Ngọc Hành cứng đờ.

Chỉ cảm thấy phía sau một cổ âm thanh, xoay người liền đón lấy, liền ôm lấy thân thể mềm mại của Lý Vân San.

“Cái này, xem như đưa cho cậu lễ gặp mặt, lần sau... Sẽ không có vận tốt như vậy, Cút!”

Sở Vân Hiên không có nhìn anh, xoay người, hồng bào vẽ ra một đường cong tuyệt mỹ, để lại bóng lưng phong thái tài hoa.

Ngọc Hành mang theo Lý Vân San rời đi.

Sở Vân Hiên nhìn cửa động, hai tay nắm chặt.

Ngọc Đường Xuân, anh nợ tôi một lời giải thích.

Trong lòng anh cuối cùng là nghĩ như thế nào, lại tính toán làm cái gì, hoặc là coi Tiểu Hoa là cái gì, tôi nhất

định phải làm cho anh nói rõ ràng, một chữ cũng không bỏ sót.

Chương 32: Kết cục 3 + 4: Để cho mọi chuyện kết thúc

Cát bay đầy trời, gió cuồng gào thét.

Bão táp nổi lên.

Bầu trời xa xăm ngưng tụ lại một cỗ lực lớn đáng sợ, cả bầu trời đều không biến sắc, mây đen cuộn cuộn, chiến ý ngập trời.

Mà cỗ lực lượng này thật kinh khủng, nhưng mà đang thối về phía cô với tốc độ rất nhanh.

"Tốc độ thật là rất nhanh." Sở Vân Hiên lảo bầm, quay đầu liếc mắt nhìn về hướng Bạch Tiểu Hoa, bất an nhíu đôi lông mày xinh đẹp, cho dù đang lúc này bụng ưu sầu, biểu tình của Sở Vân Hiên chính là câu hồn mê hoặc, có một loại vẻ đẹp làm mê hoặc lòng người.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Bất cứ lúc Sở Vân Hiên cũng đưa ra tư thế chuẩn bị nghênh chiến, thân hình cao lớn vững vàng đứng chắn ở cửa động. Mặc dù biết thực lực của mình với kẻ thù cách xa, tuy nhiên khí thế tràn đầy, tự tin hơn người.

Một điều không ngờ đó là cách hơn chục thước, có hơn mười đạo bóng dáng thừa thốt đi đến.

Biểu tình Sở Vân Hiên bỗng dưng trở nên lạnh lẽo, phảng phất không có tức giận, chỉ là lạnh lùng nhìn chăm chăm vào người đàn ông đứng đối diện mình.

Long Nguyên Trù dường như bị anh nhìn làm cho sợ hãi, cao ngạo hừ lạnh một tiếng, nhú mày, lạnh giọng quát, "Sao? Nhìn thấy người cha là tôi, cũng không gọi một tiếng "Cha" sao?"

Lời nói của Long Nguyên Trù thành công làm đám người kinh ngạc.

Bởi vì mọi người đều là người quanh năm không ra khỏi núi, dù cho nghe qua tên Sở Vân Hiên, nhưng vẫn không cách nào biết hình dạng của anh như thế nào. Hôm nay nhìn thấy Sở Vân Hiên, càng ngạc nhiên không thôi.

"Thì ra anh ấy chính là con trai của Long chủng môn sao? Quả nhiên là tuần tú lịch sự."

Trong đó, không thiếu kẻ a dua nịnh hót tán thưởng.

"Bộ dáng giống như đàn bà, nào có chút gì là thiếu niên anh hùng khí khái? Khó trách chỉ có thể làm lưu manh ở Thế Tục Giới."

Đương nhiên, cũng không thiếu kẻ ghen ghét cô tình châm chọc làm nhục.

Trái lại, đối với lần đầu tiên Sở Vân Hiên gặp Long Nguyên Trù ở trước mặt mọi người mà nói, thì có vẻ lạnh lùng không ít.

Tuy là thế gian hiếm người có dung nhan tuyệt sắc, thế nhưng khuôn mặt lạnh lùng, cũng có một lực khiếp sợ và uy nghiêm.

Cặp mắt hẹp dài, hiện ra tia sáng lạnh như băng.

Nhếch môi, cười khẽ, đôi môi đỏ mọng thổ lộ, "Cha sao?" Nhắm mắt, nhếch môi cong lên, lạnh buốt không

có nhiệt độ, "Tôi còn tưởng rằng tôi là con hoang đó ha ha."

Sắc mặt Long Nguyên Trù hơi biến.

Sở Vân Hiên ngẩng đầu, cười nhạt, "Xin lỗi, nhưng cho tới bây giờ tôi cũng không biết, mình sẽ có một cảnh tượng gặp cha như vậy, ông xác định không phải ông mất mớ, nhận lầm người?"

Đôi mắt Long Nguyên Trù giựt giựt, sắc mặt thấp thoáng có chút xanh, mặc dù ông là lão hồ ly đa mưu túc trí, nhưng tục ngữ nói không sai, mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, đứa nhỏ này làm loạn gia đình hắn, bị hắn bỏ mặc không được quan tâm, cũng khó có thể nói là người một nhà với nhà họ Long.

Tức giận, kinh ngạc, xấu hổ và giận dữ, áy náy đủ loại tâm trạng, toàn bộ đều dâng lên.

Dù sao chảy cùng một dòng máu, vì sao lại không đau?

Lo lắng đến tình huống bây giờ, Long Nguyên Trù đè lửa giận trong lòng xuống, đem thể diện trước mắt bỏ qua một bên, kiên nhẫn hòa ái nói, "Đứa nhỏ, cha biết là cha

đã làm con thiệt thòi, nhưng cha sẽ đền bù tổn thất cho con, chỉ cần con chịu trở lại bên cạnh cha, con muốn cái gì cha sẽ cho con cái đó, cho dù là Long Môn, ta cũng hai tay dâng tặng cho con, đến lúc đó con chính là Nhân Thượng Nhân(Ari; Người đứng trên nhiều người, như vua đó), muốn gió được gió, muốn mưa được mưa."

Chung quanh phát ra âm thanh hút khí bàng hoàng, tựa hồ bị lời ông ta nói làm dọa sợ.

Mà Long Nguyên Trù cũng rất tự tin mỉm cười, theo ý ông, không có người đàn ông nào không thích quyền lợi, không thích cảm giác khống chế tất cả.

Sở Vân Hiên giống như nghe thấy trò buồn cười nhất trên thế giới.

"Ha ha. . ." Ngay từ đầu chỉ là cười nhẹ, đến đằng sau lại là cười ha ha, thậm chí ngửa mặt lên trời cười rộ lên.

"Ha ha ha ha ha ha ——" trong tiếng cười, bao hàm rất nhiều cảm xúc.

Theo tiếng cười Sở Vân Hiên, khuôn mặt Long Nguyên Trù trước kia bình tĩnh tự tin dần trở nên âm trầm.

"Đền bù tổn thất cho tôi? Trở lại bên cạnh của ông? Đến Long Môn đều cho tôi sao?" Ngưng tiếng cười, Sở Vân Hiên hỏi.

Quả nhiên, không ai có thể từ chối được quyền lợi cùng sức hấp dẫn sao?

Trong đám người, lần nữa trở nên tung bừng náo nhiệt, có người sục sục, có người khinh bỉ, có người hâm mộ, cũng có người ghen ghét.

Mà Long Nguyên Trù thì thay đổi trước âm trầm, cười giống như đóa hoa, khuôn mặt đầy nếp nhăn.

"Đương nhiên, Long Nguyên Trù tôi nói một không hai, xưa nay luôn thực hiện lời hứa của mình."

Xưa nay luôn thực hiện lời hứa của mình sao?

Sở Vân Hiên cười nhạt, trong tươi cười, mang theo tràn đầy đùa cợt.

"Mặc dù điều kiện của ông hết sức mê người, nhưng mà những điều đó tôi không thiếu, ông hiểu chưa? Tôi con

mẹ nó ngay cả một chút như vậy đều không muốn ——" Sở Vân Hiên thu hồi nụ cười, dựng thẳng lên ngón út của mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Con. . ." Long Nguyên Trù hừ lạnh một tiếng, "Con không cần rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, con tưởng rằng con có thể bảo vệ được đứa con gái phía sau sao? Một đầu ngón tay của cha cũng có thể bóp chết con."

Sở Vân Hiên hất lên, khinh thường nói, "Cô gái của tôi, cho dù chết, tôi cũng sẽ bảo vệ cô ấy. Long Nguyên Trù, loại chuyện này đại khái ông vĩnh viễn sẽ không có thể hiểu được, càng không thể biết được, thật sự là buồn cười, vợ của ông không thể cho ông một người con trai sao? Cho nên mới đem mục đích đánh tới trên người của tôi, tôi nói đúng hay không?"

Cho là anh là vì loại chuyện này mà tức giận Long Nguyên Trù, mặc dù Sở Vân Hiên chỉ nói đúng phân nửa, nhưng giữa bọn họ có quan hệ máu mủ là không lừa được mọi người, trong lòng đối với anh thật là có chút áy náy, vì vậy bèn kiên nhẫn giải thích, "Con là con của cha, mặc kệ cha có những đứa con khác hay không, cũng không thể cắt bỏ sự thật con là con cha, mặc kệ

con tin hay không, cha thật sự muốn nhận con, muốn cho con cùng ở bên cạnh cha, chuyện trước kia đều là lỗi của cha, con có thể cho cha một cơ hội đền bù không?"

Sở Vân Hiên dường như không chút do dự cự tuyệt nói, "Không thể! Cơ hội này, tôi đời này cũng sẽ không cho ông, ông nghe rõ chưa?"

Long Nguyên Trù tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Là vì đứa con gái này sao?"

Sở Vân Hiên lắc đầu, "Không! Tôi là vì một người con gái khác, người con gái kia đã chết rồi, người đó ông đã sớm quên."

Toàn thân Long Nguyên Trù chấn động, bị lời nói cứng rắn của Sở Vân Hiên đẩy lui hai bước.

Sở Vân Hiên nhếch môi, xem ra khuôn mặt giống y chang với mẹ anh, lộ ra nụ cười cực kỳ quyến rũ.

Gió thổi qua, vung lên Hồng Sam của anh.

Tóc đen bay trong gió, thân hình cao ngất đứng thẳng

tấp, đem cô gái sau lưng bảo vệ không để lộ một chút khe hở.

"Đừng nói nhảm, cô gái của tôi trước khi bước ra, tôi sẽ không có các người bước qua."

Long Nguyên Trù ngẩng đầu, từ từ phun ra hai chữ, "Cho là thật?"

Những người này, đa số đều nể mặt Long Nguyên Trù, sẽ không nghe theo Sở Vân Hiên. Nhưng nếu là Long Nguyên Trù cũng đưa lệnh hạ sát mà nói sẽ không có người bắn khoả đi sống chết với Sở Vân Hiên.

Sở Vân Hiên cười nhạt, "Tôi thề có trời, tất cả những lời tôi nói. . . Toàn bộ là sự thật."

Mà Lôi Thú dường như cũng cảm ứng được nguy hiểm, rõ ràng từ trong huyết động vọt ra, vũng vàng rơi vào bên người Sở Vân Hiên, dạng như vậy, vốn định cùng anh cùng tiến cùng lùi rồi.

Lôi Thú xuất hiện, tự nhiên khiến cho mọi người bàng hoàng.

Đây chính là Linh Thú trong truyền thuyết, rõ ràng thật sự tồn tại?

"Có nó cùng, ngay cả là chết, cũng sẽ không hối hận."
Sở Vân hiên đưa tay, Lôi Thú phối hợp nhảy đến lòng bàn tay của anh.

"Các người xem, đó là Tứ Nương?"

Trong đám người, có người phát hiện gì, bắt đầu ồn ào lên.

"Quả nhiên là Hợp Hoan Tông Tông chủ, tại sao phải ở trong này? Đã chết rồi sao?"

Mọi người đang nhìn về phía trong ánh mắt của Sở Vân Hiên, có thêm một chút cảnh giác.

Khó trách đứa nhỏ này dám một mình quyết đấu sung cùng bọn họ, nhất định là có cái gì gọi giết là phải giết, ngay cả Diễm Tứ Nương đều chết tại đây trong tay đứa nhỏ này rồi, vẫn là cẩn thận tương đối khá.

Đây không phải trùng hợp, mà là Sở Vân Hiên cố tình.

Nghĩ đến thân phận Diễm Tứ Nương này chắc là rất cao, bởi vì nhất định có địa vị cùng sức lực, cho nên khi cô hoảng sợ nằm xuống, hiệu quả hẳn là trông được đấy.

"Rất tốt, cô ta chính là Diễm Tứ Nương, nếu như các người nghi ngờ lời nói của tôi nhưng đừng hào phóng một chút, để cho mọi người nhìn cẩn thận." Lời nói của Sở Vân Hiên vừa dứt, tay phải ném Hồng Lăng ra ngoài, tinh chuẩn không sai đem bao lấy người Diễm Tứ Nương, hừ một tiếng thì kéo lại đây.

Khi tay nắm ở sau cổ Diễm Tứ Nương, nhắc cô đến trước người.

Khi diện mạo của Diễm Tứ Nương lộ ra ngoài, mọi người lại là phòng bị tính lùi về phía sau một bước.

Mà dường như Lôi Thú cũng giống như thị uy, rõ ràng kêu hí hí một tiếng, hóa thành một đạo ánh sáng màu vàng, lần nữa hung hăng phóng về phía Diễm Tứ Nương phóng đi, tàn nhẫn xuyên qua vai trái cô.

Trong hôn mê Diễm Tứ Nương đau đớn giật mình tỉnh lại, kêu thảm một tiếng, lại lần nữa ngất đi.

"Là tên súc sinh này làm —— "

Chân tướng đã rõ, đầu sỏ gây nên, chính là Lôi Thú.

Nhưng mà Diễm Tứ Nương là cao thủ Thiên Giai, cư nhiên bị vật nhỏ này làm cho sống không bằng chết, tàn phế hơn phân nửa. Khó trách đứa nhỏ Sở Vân Hiên này không có sợ hãi như vậy, thì ra bên cạnh có một sức mạnh Thiên Giai hung ác miễn phí.

"Hừ, chẳng qua chỉ là tên súc sinh mà thôi." Mặc dù Long Nguyên Trù kinh ngạc, lại chưa từng thật sự sợ hãi.

"Súc sinh này cho dù lợi hại, cũng không cách nào đánh cùng chúng ta nhiều cao thủ như vậy, các vị, có gì muốn nói?" Dược Cốc Chủ Dược Trần lạnh nhạt nói, trong mắt hiện lên một chút thần sắc tham lam, ánh mắt thèm thuồng nhìn Lôi Thú.

"Long Môn chủ và Dược Cốc chủ nói không sai, tiểu súc sinh này có thể đánh bại Diễm Tông chủ, nhưng không nhất định có thể đánh bại chúng ta, mọi người đừng hoảng hốt." Môn chủ Tu La Môn cũng dần bình tĩnh xác định.

Bởi vì có vài đại cao thủ thiên giai ngồi trấn thủ, mọi người vốn còn có chút kinh hoảng, dần dần bình tĩnh lại.

Mà giờ khắc này, Sở Vân Hiên cũng không bình tĩnh.

Anh cũng không có hy vọng xa vời những người này có thể bị Lôi Thú dọa chạy, bất quá anh chỉ muốn tranh thủ càng nhiều thời gian cho Tiểu Hoa mà thôi.

Lôi Thú mặc dù lợi hại, mà giờ đối mặt nhiều cao thủ như vậy, chỉ sợ cũng là ăn không tiêu.

Xem ra, kế tiếp thật sự sẽ là một trận Huyết Chiến kịch liệt rồi.

Tiểu Hoa, em nhất định phải thành công!

Mở ra sức lực của mình, đem đẳng cấp tăng lên tới trạng thái tốt nhất.

Sở Vân Hiên cười nhạt, không vào khuôn phép cuồng vọng trong cười, không có chút sợ hãi.

"Đến đây đi —— "

Trước mắt, hiện lên chính là khuôn mặt Bạch Tiểu Hoa đang khóc.

Trái tim hiện lên lo lắng đau đớn, nếu như có thể cho anh một cơ hội, anh thề, anh tuyệt đối sẽ không làm cô gái kia rơi một giọt nước mắt nào.

Nếu có kiếp sau, mời em nhất định phải nhớ rõ tôi!
Máu tươi sũng nước , quần áo Sở Vân Hiên đỏ tươi.

Một chút máu đỏ chảy ra từ khoe miệng của anh.

Ở trong công kích mãnh liệt, rõ ràng biết mình yếu hơn địch, hơn nữa bản thân anh đã bị trọng thương, mà Lôi Thú cũng bởi vì bị nhiều kẻ địch bao vây không rảnh bận tâm đến anh.

Dù vậy, Sở Vân Hiên vẫn như cũ không dời thân thể của mình một chút nào, vững vàng đứng ở trước cửa động.

“Hiên đang hối hận lời nói cha hứa cho con bình an vô sự.” Long Nguyên Trù nhíu mày, nhìn Sở Vân Hiên lung lay sắp đổ, lạnh lùng nói.

Sở Vân Hiên cười khẽ, trong hai tròng mắt tràn đầy kiên định.

“Nếu như hiện đang hối hận lời nói chỉ sợ tương lai của tôi. . . Sẽ luôn sống trong hối hận.”

Anh đã đáp ứng Tiểu Hoa.

Năm năm trước, lần đầu tiên tự mình bỏ qua cô, hôm nay năm năm sau, như thế nào lại bỏ cô như lần đầu tiên?

“U mê không tỉnh ngộ, hừ!” Sắc mặt Long Nguyên Trù phát lạnh, đối với đứa con trai không biết phân biệt đúng sai cũng lười nói nhiều lời vô nghĩa.

“Thắng lợi đang ở trước mắt, mọi người xông lên!”

“Thiên Lang đảo là của chúng ta rồi.”

Vui sướng, kích động tiếng hoan hô, nhiều tiếng vang lên đình tai nhức óc.

Công kích tới càng thêm hung mãnh, nếu không phải có cùng cao thủ Thiên Giai Lôi Thú ở đây, sợ rằng đạo

phòng ngự cuối cùng này đã sớm bị công phá.

Sở Vân Hiên cuối cùng bởi vì thương thế nghiêm trọng, thể lực chống đỡ hết nổi mà chậm rãi ngã xuống.

Mái tóc như thác nước đen nhánh mất trật tự mà chán chường.

Giãy dụa muốn đứng dậy, lại lần nữa té ngã.

Cả thân hình, chật vật mà không có thể.

Mọi người lại chế giễu bình thường, cười nhạt mà không nói, nhìn anh không ngừng đứng dậy, lại không ngừng ngã sấp xuống.

Dưới đáy lòng Long Nguyên Trù thở dài một hơi, ánh mắt phức tạp nhìn cả người Sở Vân Hiên toàn máu, Sở Vân Hiên chật vật không chịu nổi.

Cuối cùng, rốt cục vẫn phải phát tay, nhưng sau đó xoay người.

Mọi người giống như nhận được mệnh lệnh. Cuồng Lang sòng người chạy vào huyết động phía sau lưng Sở Vân

Hiên.

Chỉ cần cướp được cô gái kia, có thể tìm được địa đồ Thiên Lang đảo!

“Cút ngay —— “

Gầm lên giận dữ, trời xanh bị phá vỡ. Cũng làm mọi người chấn kinh rồi, thành công ngăn trở bọn họ **.

Sở Vân Hiên nhanh chóng thở hỗn hển, phản phát dùng hết khí lực toàn thân, tại dưới ánh mắt của mọi người, chậm rãi đứng lên.

Ngẩng đầu, trên dung nhan lộng lẫy tuyệt sắc, tràn đầy máu tươi.

Con mắt câu hồn, thế nhưng lúc này hiện ra giống như dã thú, khát máu tuyệt vọng lại hiện ra tia sáng kiên định.

Nhếch môi một đường cong, giống như ma quỷ ở địa ngục, từng chữ từng câu nói, “Ai dám tới gần một bước, tôi liền kéo hấn chôn cùng!”

Đột nhiên, trong cơ thể của anh bắt đầu lóe lên hào

quang, nhu nhu, nhẹ nhàng, lại ẩn chứa sức mạnh kinh khủng.

“Chết tiệt, anh muốn tự bạo!”

“Gì? Anh điên rồi sao?”

Tự bạo, thì ra là đem tất cả linh lực trong cơ thể tụ tập cùng một chỗ, dùng hết toàn lực đem chúng nó áp súc, mà thân thể nhất định thừa nhận trong phạm vi lời nói sẽ dẫn phát nổ lớn.

Một cao thủ tự bạo, mà ngay cả cao thủ thiên giai cũng sẽ kiếm có thoái thác.

Uy lực của nó, làm đáy lòng người phát lạnh.

Cái uy hiếp đó dùng rất tốt, tuy nói đều là một đám cao thủ, nhưng vẫn là sợ chết.

Sở Vân Hiên cười nhạt.

“Giác ngộ không tốt nhất định sẽ thành quý, tốt nhất đừng nên tới gần nơi này.”

Long Nguyên Trù bất đắc dĩ nói, “Tính tình này của con, quả thật rất giống của mẹ con.”

Sở Vân Hiên chỉ là mặt không có cảm xúc gì nhìn ông ta, không nói nữa.

Dùng hết một chút sức lực cuối cùng của mình, nhất định phải vtranh thủ lợi ích lớn nhất của Tiểu Hoa.

Bầu không khí lần nữa cứng ngắt.

Thật ra là bọn họ đều có tâm tư mà thôi.

Bởi vì trong lòng mỗi người đều đánh trúng tính toán nhỏ nhất của mình, cho nên giữa bọn họ quan hệ hợp tác hết sức dễ dàng thì coi bỏ đi.

Không người nào nguyện ý lấy tánh mạng của mình ra mạo hiểm.

Vừa đúng lúc, đúng là kéo dài vài phút ngắn ngủi, thành công chờ được sự trợ giúp của mọi người.

“Này này, Sở Vân Hiên, bộ dáng của cậu cũng quá khó nhìn đi?” Bóng dáng Lãnh Như Phong nhanh chóng đến

khuyến Long Nguyên Trù cũng cau mày lại.

“Anh không sao chứ? Chị đâu?” Phụng Loan gấp gấp hỏi.

“Anh Vân Hiên, bộ dáng anh bây giờ quá đẹp trai rồi, đủ khí phách rồi!” Diệp Đan Phụng trêu chọc, giờ ngón tay cái lên.

Vì người con gái mình yêu mà đem hết toàn sức lực, thật sự là đẹp trai.

Sở Thiếu Hoa lạnh lùng liếc cô ta một cái, không mấy may cảm xúc một phát bắt được tay của cô ta, bất chấp kháng nghị của cô ta.

“Này, tôi còn chưa nói xong đâu.”

Sở Thiếu Hoa cung kính cúi đầu, “Chúng ta đến chậm, thật sự là xin lỗi.”

Mà ngay cả Tiểu Bảo cũng lo lắng chạy đến Sở Vân Hiên, “Chú Vân Hiên chú không sao chứ? Chú tuyệt đối đừng chết, ô. . .”

Sở Vân Hiên toàn thân một thư giãn, cả người ngồi xuống.

Đem Tiểu Bảo ôm vào trong ngực, Sở Vân Hiên cười nói, “Chú không dễ dàng chết như vậy đâu.”

Quay đầu, dung nhan tuấn mỹ ôn hòa Ngọc Đường Xuân đập vào mắt.

Ngọc Đường Xuân ——

Con người Sở Vân Hiên dần dần nhắm lại, thâm trầm không thấy đáy.

Ngọc Đường Xuân tiện tay ném một đan dược cho anh, thản nhiên nói, “Ngồi xuống điều hòa thân thể nửa giờ.”

Sở Vân Hiên nhìn cũng không nhìn liền ném vào trong miệng mình.

Phượng Loan xoay người, lạnh lùng nhìn bảy người đối diện, nói, “Như vậy. . . Hiện tại thì để cho chúng ta cùng lên đi, vì chị. . .”

Long Nguyên Trù giống như nghe được trò hề buồn

cười nhất trên thế giới này, “Chỉ bằng các người sao?”

Phượng Loan, Diệp Đan Phượng, Lãnh Như Phong, Ngọc Đường Xuân còn có Sở Thiếu Hoa, nhưng chỉ là lạnh lùng nhìn ông ta, mặc dù không có nói chuyện, nhưng biểu lộ cùng ánh mắt đã nói ra tất cả.

“Được, các người đã muốn chết, tôi sẽ thành toàn cho các người.”

“Nếu như thêm cả chúng tôi đây?” Nội lực hùng hậu từ trên trời giáng xuống, người đến không là người khác, chính là Tần Ngôn.

“Thiệt là, tôi không phải đã nói rồi sao, tôi ghét nhất chuyện phiền phức rồi.” Giọng nói hơi có chút không kiên nhẫn, lại hết sức mềm mại dễ nghe, người này chính là Á Tư tóc vàng xuất hiện trước mặt người kia.

“Mày. . .” Sở Thiếu Hoa kinh ngạc nhìn anh ta, người đàn ông này cùng tới từ bao giờ?

Tần Ngôn hừ lạnh, tựa như biết Sở Thiếu Hoa kinh ngạc cái gì, tự đại càn rỡ nói, “Lão tử chính là Tần Ngôn của Tần gia, có thể làm được loại trình độ này, chẳng lẽ

không là chuyện đương nhiên sao?”

Thật sự có đúng vậy không?

Á Tư khinh bỉ liếc qua bạn thân của mình, mới vừa rồi không biết là ai cầu người khác giúp ông ta đây.

“Người của Tần gia?” Long Nguyên Trù nghi hoặc nhìn vị khách không mời đột nhiên xuất hiện

“Vị đại bá này, ông ta chính là một trong Tam đại Thượng Cổ thế gia, Đại Thiếu Gia Tần gia!” Á Tư cười tủm tỉm nói.

Long Nguyên Trù liếc mắt nhìn Á Tư, chỉ cảm thấy cái trán hung hăng nhảy lên, “Mày là. . .”

Đáng chết!

Ở trong lúc mấu chốt này, tại sao hai đứa tiểu quỷ chết tiệt này lại xuất hiện?

“Tôi là ai cũng không quan trọng, quan trọng là, các người còn không mau rút đi!” Á Tư cười ngây thơ trong sáng, thế nhưng lời nói lại là âm hiểm khủng bố, “Nếu

không nghe lời, nhân mã của Tam đại Thượng Cổ thế gia sẽ tới!”

Long Nguyên Trù lạnh lùng nói, “Muốn đem tam Đại Thế Gia tới dọa tôi? Hừ, đừng tưởng rằng tôi sẽ sợ. Cho dù bọn họ thật sự đến đây, bất quá thế lực mọi người cũng ngang nhau thôi.”

Á Tư vẫn cười tủm tỉm như cũ, “Thế lực ngang nhau là việc nhỏ, nhưng nữ chính chúng ta nếu đột phá thành công. . .”

Long Nguyên Trù biến sắc.

Á Tư tiếp tục nói, “Chỉ bằng ba đại gia tộc chúng ta, còn có thể tư cách vì cô ấy tranh thủ thời gian?”

Tam đại Thượng Cổ gia tộc?

Này là chuyện gì xảy ra? Tại sao lại biết người của ba đại gia tộc sẽ đến? Ba người gia tộc không phải đã không màng đến thế sự sao?

Mọi chuyện bắt đầu có chuyển biến.

Long Nguyên Trù nhíu mày không nói, những người khác cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Song phương giúp nhau cầm cự được, không biết qua bao lâu, cuối cùng Long Nguyên Trù bắt đầu thỏa hiệp, không cam lòng nói, “Được, lần này tôi sẽ bỏ qua cho các người, hừ.”

Theo Long Nguyên Trù rời đi, những người khác cũng bắt đầu bỏ đi.

Tần Ngôn nói, “Sớm biết đơn giản như vậy chúng ta nên sớm đến.”

Á Tư bắt lực trùng mắt nhìn ông ta một cái, “Cậu tưởng rằng Long Nguyên Trù thật sự sẽ tính như vậy sao?”

Tần Ngôn hỏi, “Có ý tứ gì?”

Á Tư nói, “Long Nguyên Trù chẳng qua chỉ là dùng kế hoãn binh mà thôi, hắn sẽ không có ý từ bỏ như vậy

.”

“Lão hồ ly giáo hoạt này.” Tần Ngôn hung hăng mắng.

“Cảm ơn các người.” Phượng Loan đi tới bên cạnh bọn họ nói.

“Không cần khách khí, tôi chẳng qua là làm những chuyện thuộc bổn phận của tôi thôi, ha ha.” Về mặt Á Tư cười đáng đánh đòn, nháy mắt về phía Tần Ngôn.

“Đúng vậy, thật sự là cảm ơn các người đã giúp đỡ.” Ngọc Đường Xuân đưa tay, lễ phép cười.

Tần Ngôn nhìn cánh tay trước mắt mình, thon dài mà sạch sẽ, không khỏi nhăn đầu lông mày.

Á Tư vỗ vai anh, Tần Ngôn rút cục không tình nguyện cùng Ngọc Đường Xuân bắt tay.

Ngọc Đường Xuân vẫn là lộ ra bộ dáng ôn hòa, giọng điệu nhàn nhạt giống như hoa rơi mùa thu, lạnh lạnh mà hiu quạnh, “Tôi thay Tiểu Hoa cảm ơn anh, cảm ơn anh lớn như thế không so đo.”

Về bên ngoài Tần Ngôn thì cười nhưng trong lòng không cười, “Đúng vậy, cảm ơn khoản đãi của các người, các người đối với tôi tốt như vậy, tôi đương nhiên là muốn

hoàn lễ. Nhưng. . . Đến làm cho cô gái kia tự mình cảm ơn tôi mới có thể, anh —— không đủ tư cách!”

Tầm mắt hai người soái ca trao đổi, đóm lửa bắn ra bốn phía.

“Không tốt, hơi thở của chị không được ổn định!”

Phượng Loan thu hồi nụ cười, sắc mặt đột biến. Bởi vì cùng Bạch Tiểu Hoa nhờ có đồng nhất chi huyết mạch cùng công pháp, cho nên có thể cảm ứng được rõ ràng.

Tần Ngôn nhắm mắt lại, lần nữa mở ra, trong con ngươi có thêm một tia phát giác lo lắng

“Xảy ra một chút vấn đề, nhưng chỉ có thể dựa vào chính cô ấy, chúng ta chỉ có thể yên lặng theo dõi biến hóa.”

Ngọc Đường Xuân trầm tư hồi lâu, vút đi một câu nhàn nhạt tới xem, thì cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

Sở Vân Hiên ở ngay bên cạnh ngồi xuống chữa thương, khóe miệng hơi co quắp xuống. Mãi cho đến Ngọc Đường Xuân vào sơn động mới thôi, hẳn chỉ là mở

miệng nhắc nhở, “Ngọc Đường Xuân, phải cẩn thận.”

Ngọc Đường Xuân cũng không quay đầu lại nói, “Tôi hiểu được.”

Không cách nào kiềm chế tâm trạng lo lắng của mình, nếu như anh nhìn xuống lời nói của mình sợ tự mình sẽ điên mất. Thần đấy, dù là chỉ có một giây, xin cho anh liếc cô một cái đi, thì liếc!

Rõ ràng là mang tâm tình kích động, nhưng càng muốn nhanh chóng được thấy cô, lại càng khẩn trương.

Ngọc Đường Xuân nhẹ nhàng nhịp đập bước chân, không may mắn cảm xúc giấu ở một góc huyết động, nhìn không chuyển mắt cách đó không xa, này bóng dáng mảnh khảnh.

Bên mặt ôn nhu, đôi môi đỏ mọng quật cường ——

Tham lam nhìn Bạch Tiểu Hoa tuyệt mỹ bên cạnh.

Không thể tiếp tục như vậy nữa rồi, Ngọc Đường Xuân, anh không thể lại hèn hạ đi xuống như vậy, ít nhất trước khi cô hận anh, nhất định phải nói cho cô biết sự thật.

Kết cục 5 + 6: Đại Kết Cục

Edit: Thúy Băng

Beta: Tuyết Huệ

Tiếng ồn ào phức tạp bên ngoài, các loại tiếng đánh nhau, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai. Nhưng trong sơn động, bóng dáng gầy gò linh động, lại ngồi vững vàng trên tảng đá, một tia khí lạnh bao trọn lấy cô, từ trên thân thể cô có thể nhìn thấy một quả cầu trắng đang bao bọc đến không một khe hở, chậm rãi lưu động, đến khi bị hấp thu sạch sẽ mới thôi.

Mặc dù nhắm mắt, thần thức cũng đang tập trung, nhưng cô luôn cảm nhận rõ tình huống bên ngoài, cho nên trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

“Quá chậm...” Trong lòng cô thở dài, nếu như những lời này bị người khác nghe thấy chắc chắn có thể phun ra một bụng máu, nhờ có thiên phú trời cho không nói, còn chiếm được tất cả Nguyệt Linh Tuyết, ngay cả tốc độ đột phá để lên cấp cũng không thể dùng mắt thường nhìn thấy tất cả tình huống. Lại còn nói quá chậm sao

---

Từng thấy người không biết xấu hổ, nhưng chưa thấy qua người không biết xấu hổ như vậy.

Đã đủ nghịch thiên rồi, chẳng lẽ còn muốn đem trời lật lại hay sao?

“Mọi người... Phải chịu đựng!”

Bóng dáng mãnh mãnh vẫn luôn ẩn nấp trong huyết động, chờ đợi Bạch Tiểu Hoa đột phá.

Bởi vì được truyền sinh khí, thân thể của cô tỏa ra ánh sáng kì dị, ở trong cơ thể cô, từng đạo ánh sáng giống như biển rộng mênh mông, chạy ở khắp các tĩnh mạch cùng xương cốt trong cơ thể cô, làm dịu huyết nhục, rèn luyện thân thể.

Chỉ cậy vào sức mạnh thì không làm gì được, trong võ học, đầu tiên là lực sát thương, sau chính là Linh Vũ Học. Mà Linh Vũ Học chính là vũ kỹ cùng vũ lực kết hợp với nhau. Vũ kỹ cũng được chia cấp, thực lực càng cao, có thể học được vũ kỹ càng cao.

Bạch Tiểu Hoa chấp tay trước ngực, thấp thoáng lóe lên đủ mọi ánh sáng màu sắc, có chút yếu ớt, lại ẩn chứa sức mạnh vô tận, khiến người ta không dám bỏ qua.

“Mẹ... Xin phù hộ con gái.” Đôi tay trắng nõn của Bạch Tiểu Hoa, chậm rãi vuốt ve ngực đang phát ra đủ loại tia sáng màu sắc, ngay sau đó, tia sáng kia coi như có phản ứng bình thường, mơ hồ tản ra ánh sáng càng thêm sáng ngời .

Đã đến giai đoạn phá tan quan trọng. Chỉ cần cho cô một chút thời gian, chắc là không thành vấn đề.

Ép buộc đè xuống sự nóng bức với bất an trong lòng, hiện tại cô có thể làm, chính là nhanh chóng thăng cấp, trở nên mạnh mẽ.

Từ từ, hơi thở Bạch Tiểu Hoa càng ngày càng yếu ớt, đến khi chung quanh thân thể tất cả năng lượng toàn bộ biến mất mới thôi, Bạch Tiểu Hoa tiến vào một cảnh giới hết sức kỳ diệu, thậm chí ngay cả hô hấp đều từ từ biến mất, người không biết tình huống, chắc hẳn sẽ cho rằng nàng đã tọa hóa. (đạo phật là chỉ ngồi chết.)

Mà thân thức cùng linh hồn Bạch Tiểu Hoa, toàn bộ

dung hợp với thế giới này, không có ai biết, kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Toàn bộ, yên lặng đáng sợ.

Tương phản với tĩnh hình yên ắng bên trong, bên ngoài tình hình chiến đấu âm ỹ kịch liệt.

” Bọn tiểu bối không biết tự lượng sức mình, ” mở miệng nói chuyện, là Dược cốc Cốc chủ vẫn luôn im lặng, chỉ thấy ông ta cười lạnh một tiếng, ánh mắt khinh miệt nhàn nhạt liếc qua bọn Thanh Loan, sau đó nói với một chàng trai trẻ tuổi đứng bên cạnh, “Tuyệt nhi, con phải đi giáo huấn một chút bọn họ đi.”

Chàng trai trẻ tuổi cười khẽ, khẽ gật đầu, “đồ nhi lĩnh mệnh.”

Người này tên là Dược Tuyệt, chính là Đại Đệ Tử thân truyền của Cốc chủ, thực lực phi phàm, một tay y thuật càng xuất thần nhập hóa, ở trong thế hệ thanh niên, có danh tiếng không nhỏ.

Cho nên, khi người thanh niên này đi ra, bầu không khí chung quanh cũng trở nên tung bừng náo nhiệt.

“Được Tuyệt đã ra, xem ra thú vị.”

“Nhất định hết sức đặc sắc, những người bỏ đi này, chờ ngược đãi đi, khà khà.”

“Được Tuyệt đại ca cố gắng lên —— “

Nghe tiếng gào chung quanh, những Đại Môn Phái đó, nhóm người cầm đầu Đại Gia Tộc không những không ngăn cản, thậm chí cong lên khoe môi.

Thanh Loan hơi nhú mày, nhìn thấy trên mặt trắng nõn đáng yêu như thủy tinh, hiếm thấy lộ ra nụ cười lạnh như băng, khinh bỉ mở miệng nói, “Cái thứ không biết xấu hổ, quả thực là vũ nhục danh tiếng Thượng Cổ Môn Phái, tổ tiên của các ngươi nếu trên trời có linh thiên chắc lẽ chết sẽ không nhắm mắt.”

Thanh Loan đại diện cho Phượng tộc, Phượng tộc tồn tại vạn năm sớm hơn Thượng Cổ gia tộc cùng các Đại Môn Phái, trong khung có dòng máu Phượng Hoàng kiêu ngạo cùng cao quý. Thực lực của những người này rõ ràng cao hơn hẳn, nhưng hẳn lại dùng loại phương pháp này nhục nhã bọn họ. Chết cũng không sợ, sợ là không

có tôn nghiêm cùng cốt khí.

”Dược Tuyết, xin chỉ giáo.” Chàng trai lạnh lùng nói, “Trước tiên chính anh nên lo lắng đi, tôi sẽ không nhường anh, tôi muốn lời anh nói phải trả giá thật nhiều.” Nhẹ nhàng liếc Thanh Loan, ở trong nhóm người này, thì ra Thanh Loan là thực lực mạnh nhất, những người khác... Dược Tuyết ngông nghênh cười, thật đúng là không bằng một cọng lông!

“Thanh Loan.” Đôi môi đỏ mọng của Thanh Loan mấp máy, nhạt nhẽo nhỏ ra hai chữ, cũng không nói nhằm nhiều lời, ngay sau đó bắt đầu điên rồ thay đổi linh lực liên tục của mình, đem trạng thái điều đến cao nhất.

Cái tên Dược Tuyết kia, rất mạnh, chỉ từ hơi thở có thể phát giác được, thực lực của người này cao hơn với mình.

Trái tim bọn người Sở Vân Hiên cảm thấy lo lắng.

Nhiệt độ trong sân đột nhiên tăng cao không ít, hai người Thanh Loan cùng Dược Tuyết, đều mang ra khả năng đặc biệt, vì tiết kiệm thời gian, hiển nhiên Dược Tuyết không có ý định dây dưa với Thanh Loan, cho nên

vừa ra tay, chính là sát chiêu.

Trên mặt Dược Tuyết chậm rãi hiện lên thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị, theo linh lực không ổn định, từng vòng hơi thở màu xanh đưa hân vờn quanh trong đó, trên bầu trời bắt đầu rả rích mưa phùn, mưa phùn lâm râm này nhưng không ai dám bỏ qua, mưa phùn ẩn chứa vô số sinh cơ, mang theo lực lượng trấn áp lòng người, đem linh khí trong trời đất đều ngưng tụ.

Mưa phùn tản ra ánh sáng trong suốt, giống như từng mũi tên độc, bất cứ lúc nào cũng đều có thể muốn lấy mạng người.

Mà trong trời đất, một tia sấm chớp, chậm rãi từ trên trời giáng xuống.

“Đây là...”

“Dược cốc đứng đầu vũ kỹ —— “

“Không ngờ Dược Tuyết ngay cả Trấn Cốc Chi Bảo đều học xong, tên đối diện kia chắc xong đời.”

Mọi người sợ hãi than, ánh mắt nhìn Dược cốc tràn đầy

bội phục cùng tự tin, căn bản cũng không so đo, tiểu tử đối diện kia chết chắc rồi. Nhìn có chút đồng thời hả hê, cũng mang theo sự đồng tình nhàn nhạt, chỉ có điều sự đồng tình này cũng không phải là đồng tình thật sự, ngược lại là châm biếm càng thêm nhiều hơn.

Bên kia, sắc mặt Thanh Loan cũng đã bắt đầu ngưng trọng.

Bọn người Sở Vân Hiên, Ngọc Đường Xuân càng lo lắng nhú mày, nhưng, vì giúp Tiểu Hoa tranh thủ thời gian, có lẽ tình huống này mới là tốt nhất.

“Anh Thanh Loan...” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo, cũng phải lộ vẻ thần sắc bất an. Bàn tay nhỏ nắm chặt góc áo Diệp Đan Phượng, Diệp Đan Phượng vỗ cái đầu nhỏ của bé, cuối cùng cũng phải bắt lực thở dài một hơi, trong đám người của bọn họ, cũng chỉ có Thanh Loan mới có thể kéo dài một ít thời gian.

Diệp Đan Phượng nhìn về hướng sơn động, trong con mắt lóe lên tia sáng.

Tiểu Hoa, cô nhất định phải thành công!

“Đại đạo luân hồi.” Một tiếng quát chói tai, Dược Tuyệt hung hăng vung bàn tay, một song chưởng mang theo một ít lực đao, mạnh mẽ tấn công về hướng Thanh Loan.

Đồng tử Thanh Loan co rút lại kịch liệt, toàn thân tiềm lực phát huy đến cực hạn, không tiếc thúc dục sức lực Phượng Hoàng bên trong cơ thể

Phượng Hoàng bay lượn, niết bản trọng sinh!

Từng đoàn ánh lửa, đem vây quanh Thanh Loan trong đó, giống như áo giáp bằng lửa, đem bảo vệ Thanh Loan.

Trong mắt Dược Tuyệt hiện lên một chút tia sáng kinh ngạc, không ngờ khôi giáp Hỏa Phượng trong truyền thuyết lại thật sự tồn tại, nhưng, này thực lực của Thanh Loan lại không đủ để vận dụng đến cực hạn, mặc dù khôi giáp Hỏa Phượng có thể hình thành phòng ngự năng lực cường đại, nhưng trên mặt Dược Tuyệt lại hiện ra sự chiến đấu điên cuồng.

“Ha ha, từ lâu đã nghe nói qua khôi giáp Hỏa Phượng của Phượng tộc chi lợi hại, hôm nay, Dược cóc tôi liền

muốn nhìn, rốt cuộc là khôi giáp Hỏa Phượng của anh lợi hại, còn là Đại đạo luân hồi của ta càng cao thêm một bậc!”

Ngọn lửa đỏ rực, vờn quanh chung quanh thân thể Thanh Loan, ngọn lửa này làm cho người ở gần hít thở không thông, sừng sốt khiến người chung quanh không cách nào tới gần, hơi thở nhiệt huyết này, khiến người ta không dám bỏ qua.

“Lại là người Phượng tộc?”

“Phượng tộc không phải bị tiêu diệt rồi sao? Tiểu tử này rốt cuộc là ai?”

“Ngay cả khôi giáp Hỏa Phượng đều có thể đem ra sử dụng, tiểu tử này không đơn giản, nói không chừng vẫn là nhân vật trọng yếu của Phượng tộc.”

“Chắc chắc, vẫn còn có huyết mạch trực hệ Phượng tộc còn tồn tại, xem ra quá đặc sắc rồi, Tuyệt cốc cùng Phượng tộc rõ ràng đều có hậu nhân, xem ra còn chiếm được truyền thừa.”

Biết thân phận của mình bộc lộ ra sẽ đưa tới bao nhiêu

phong ba, nhưng bây giờ Thanh Loan đã không có lựa chọn nào khác, chỉ là thực lực của mình chưa đến thiên giai, chỉ sợ khôi giáp Hỏa Phượng này phát huy không được 100% sức lực.

Trong chớp mắt, Dược Tuyết mang sức mạnh trời đất chấn động, sát khí nồng đậm đập vào mặt, từ trên không trung, hung hăng đánh xuống về hướng của Thanh Loan.

Mà Thanh Loan cũng phải đưa ra tất cả sức lực, thúc dục nội lực lớn lên chống lại một kích sắc bén này của Dược Tuyết.

Hai người hung hăng đụng vào nhau, trong lúc nhất thời, hỏa quang cùng sát khí phóng lên trời, tiếng đinh tai nhức óc phá hủy, vang dội cả bầu trời.

Đại phá tạo thành thanh thế, vô cùng to lớn, trận khói đặc bụi tràn ngập trong không khí, khiến người ta thấy không rõ cuối cùng kết quả như thế nào.

Trong khói đặc, hô hấp mọi người ngừng lại.

Một bóng người chậm rãi đứng lên, từ một trận cuồng

phong thổi qua, chủ nhân đạo thân ảnh kia, hoàn toàn xuất hiện ở mọi người trước mắt.

“Thanh Loan!” Diệp Đan Phượng kinh ngạc kêu lên, ngay sau đó vô cùng vui sướng bất ngờ

Tiểu Bảo cũng phải mặt mày hớn hở, “Thật tốt quá, ta biết ngay anh Thanh Loan sẽ không thua.”

Ngay lúc mọi người thở dài một hơi, đôi mắt Ngọc Đường Xuân bỗng nhiên co rút lại, sắc mặt trở nên khó coi lạ thường, mà bên cạnh anh Sở Vân Hiên sắc mặt cũng biến thành màu đen, đến ngay cả xưa nay sắt mặt Lãnh Như Phong không có biểu hiện gì, khóe miệng cũng phải chịu hết nổi co lại.

Ngoài ra còn một bóng người, mặc dù có chút chật vật, nhưng cũng là vững vàng đứng lên.

Người kia, không phải Dược Tuyệt còn có thể là ai?

Chỉ thấy hắn cười lạnh, hai mắt thật đắc ý cuồng vọng, aanh ta nhếch nhếch miệng, từng chữ từng câu nói, “Phượng tộc... Cũng không gì hơn cái này.”

Lời vừa dứt, đối diện Thanh Loan phun ra một ngụm máu tươi, nhưng hắn không có ngã xuống, mặc dù hắn đã lung lay sắp đổ, tuy nhiên gắt gao nhìn chằm chằm Dược Tuyệt đối diện.

Đang lúc ánh mắt mọi người nghi hoặc ở bên trong, Dược Tuyệt lại chậm rãi đi tới trước mặt Thanh Loan.

Ánh mắt của anh ta có chút phức tạp, trên mặt cũng lộ ra một loại thần sắc khiến người ta không hiểu, tựa hồ là bàng hoàng, lại dường như mang theo một chút kính nể.

Ngay tại lúc bọn người Sở Vân Hiên quyết định tiến lên, lại nghe thấy Dược Tuyệt chậm rãi mở miệng nói, “Dù cho mất đi ý thức, cũng không chịu lui bước sao? Nếu như không phải có quan hệ đối địch, có lẽ... Tôi sẽ kết giao với anh làm bạn, đáng tiếc...”

Dược Tuyệt vừa nói dứt, âm ỹ chung quanh lại an tĩnh lại.

Ánh mắt của mọi người đã bị dáng người cao lớn kia thu hút

Thiếu niên khuôn mặt máu đen, quần áo rách nát, toàn

thân là thương tích. Nhưng trên gương mặt tuấn mỹ kia, lại là mang theo đậm đặc chiến ý, hai mắt vô thần, gắt gao nhìn chăm chăm về phía trước.

Thanh Loan, đã mất đi ý thức, nhưng như cũ vẫn dùng thân hình gầy yếu kia chắn trước mặt kẻ thù

Chỉ cần anh ta vẫn còn, chỉ cần anh còn có thể nói, như vậy, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ đi qua ——

...

Bởi vậy, Thanh Loan đang cùng với Dược Tuyệt chiến đấu, chiến bại!

Phượng Loan thất bại, làm sắc mặt đám người Sở Vân Hiên, Ngọc Đường Xuân càng trở nên khó coi. Mặc dù đã sớm biết mình không phải là đối thủ của bọn họ, nhưng cũng không lo lắng, tuy nhiên Phượng Loan bị thương dưới tình huống này không thể nghi ngờ là càng thêm họa vô đơn chí.

Ngọc Đường Xuân không chút do dự, trực tiếp bế Phượng Loan lên, ngồi ở một góc, bắt đầu cấp cứu.

Sở Vân Hiên lại là lạnh lùng nhìn cha của mình.

Long Nguyên Trù bị anh nhìn có chút chột dạ, tựa như cảm thấy mặt mũi bị nhìn có chút mất tự nhiên, cộng thêm Sở Vân Hiên luôn làm cho ông khó xử, hơn nữa còn không chịu nhận ông là cha, trong lúc nhất thời, hít thở cũng không thông, vì thẹn mà hóa giận lạnh lùng quát, “Vân Hiên, những người bạn này của con, tư chất rất tốt, toàn bộ đều là người có tài, đều là người kế thừa của các gia tộc chẳng lẽ con muốn để bọn chúng bị chọn vùi ở đây sau?”

Sở Vân Hiên nhếch môi cười nhạt, “Có phải là người kế thừa hay không, cũng là chuyện không liên quan đến ông, hướng chi. . . Ông chắc chắn cho rằng, chết ở chỗ này sẽ là chúng tôi sao?”

Thời gian! Sắp đến rồi.

Trước lúc Tiểu Hoa bế quan, từng để lại một phần linh khí ở trong cơ thể Sở Vân Hiên, ngay lúc mới vừa rồi, thân thể Sở Vân Hiên không kiềm được run rẩy lên, giống như muốn phá tan sự trói buộc, cảm giác điên cuồng dâng cao, khiến cho anh cảm giác được tình huống lúc này của Bạch Tiểu Hoa.

Đó là điềm báo sắp đột phá.

Ở ánh mắt kinh ngạc Long Nguyên Trù, vừa cảnh giác canh giữ vừa vẫy tay gọi Lôi Thú, Lôi Thú nghe lời bay đến bên người anh.

Lời nói tiếp theo của Sở Vân Hiên khiến mọi người sinh ra không ít sự kinh ngạc.

“Cho dù liều mạng, cũng phải liều mạng vì chủ nhân của mày, bất kể là mày hay là một người chúng ta còn, cũng sẽ không lùi bước, tuyệt đối sẽ không!”

Lôi Thú giống như nghe hiểu được lời của anh, liền đem toàn thân phát ra ánh sáng càng thêm chói mắt, từng tia ánh sáng màu bạc phát ra, đang dùng tốc độ khủng khiếp mở rộng phạm vi, dường như âm thanh phát ra sự uy hiếp, sẽ không ai hoài nghi, giây phút này nếu như bị nó nhẹ nhàng đụng chạm một chút thì chắc chắn sẽ bị thiêu đốt cháy đen.

“Mọi người cẩn thận một chút, người từ Thiên giai trở xuống, toàn bộ lui ra phía sau, tuyệt đối không cần tiếp cận cái tên súc sinh kia.” Ánh mắt Long Nguyên Trù tràn đầy sự độc ác, đã sớm cảm giác đến giây phút bị

Lôi Thú này khủng bố, linh tính sợ tên súc sinh này bây giờ đã thành sự thật, trong lúc tình cảm thôi thúc, loại Linh Thú nhận chủ này nhất định sẽ nổi điên vì chủ nhân của mình.

“Bây giờ mới sợ sao?” Sắc mặt Lãnh Như Phong âm trầm đi rất nhiều nhìn chăm chăm vào kẻ địch bên cạnh mình, trên khuôn mặt tuấn mỹ không có một chút sợ hãi, ngược lại tràn đầy khinh thường với ác chiến.

Diệp Đan Phượng càng chửi âm lên, “Em chồng nhà ông, lấy nhiều khinh ít đã đành, cái ông già kia còn cậy già lên mặt, còn có xấu hổ hay không, nhiều người như vậy sợ một con linh thú, tôi nhổ vào, một đám cháu con rùa.”

Lông mày Sở Thiếu Hoa chau lại cười nói, lần đầu tiên không ngăn cản Diệp Đan Phượng lên tiếng chửi bậy.

Thôi, tính cách của cô xem ra là không đổi được rồi, cũng được, vì lời cô mới vừa mắng làm anh nghe cũng rất sướng.

Tiểu Bảo nhìn Thanh Loan nằm trên mặt đất đang tiếp thu trị liệu, đôi mắt tròn xoe trong suốt có chút đỏ lên,

mặc dù nhỏ tuổi còn ngây thơ, nhưng cũng hiểu rõ tính nghiêm trọng của chuyện này, càng biết thêm người đối diện này chính là người đã hại mẹ nó năm xưa. Giây phút này, đến ngay cả Tiểu Bảo cũng nóng nảy lên, căn bản không biết hai chữ sợ hãi viết như thế nào, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người đứng dậy đi ra.

Mọi người đang hiếu kỳ, đứa nhỏ này từ đâu ra, dáng dấp có thể nói là tinh thông, đáng yêu vô cùng, giống như một Kim Đồng từ trên trời rơi xuống. Bạn học Tiểu Bảo của chúng ta duỗi bàn tay nhỏ bé trắng nõn của nó ra, ngón trở ác độc chỉ bào bọn họ, lớn tiếng kêu lên, “Những người xấu các người, Tiểu Bảo không hề sợ các người, bởi vì các người muốn làm mẹ Tiểu Bảo bị thương, cho nên Tiểu Bảo thề, nếu như mẹ ta thiếu một sợi tóc thì trong tương la nhất định Tiểu Bảo tôi sẽ cho các người chết không được tử tế, chết rất khó coi.”

Mọi người sau khi nghe xong, thái độ mọi người không giống nhau, đương nhiên, trong đó cũng bao gồm những tiếng kinh hô. Cũng không phải vì sự uy hiếp của Tiểu Bảo, mà là vì tu vi của Tiểu Bảo.

Một vô luận thấy như thế nào, đều chỉ là một đứa bé khoảng năm sáu tuổi, rõ ràng đã nghịch thiên đạt đến

tiêu chuẩn Địa giai, mặc dù chỉ là sơ kỳ, nhưng nó vẫn chỉ là đứa bé, Thế Tục Giới đã xảy ra chuyện gì? Rõ ràng ở đó linh khí ít đến đáng thương, nhưng sao tu vi có thể nghịch thiên như vậy, một yêu nghiệt sao?

Điều này làm cho bọn họ, những người liều mạng hơn nửa đời người cũng không thể đạt đến Địa giai thì làm sao mà sống? Dứt khoát đâm đầu mà chết thôi, đỡ phải mất mặt xấu hổ.

Lời đứa nhỏ này vừa nói, nếu như là một đứa bé bình thường, sợ rằng còn có thể coi đây là một câu chuyện cười, có thể cho qua, nhưng bây giờ không phải như vậy, đây chính là lời nói từ trong miệng cao thủ Địa giai nói ra, nếu chờ tám hay mười năm nữa, đứa bé này trưởng thành, tu vi và cảnh giới có thể không tương tượng được? Chắc là mười tuổi thì có thể đạt đến Thiên giai rồi?

Mười tuổi là cao thủ Thiên giai, liệu chờ đến khi nó lớn, khi nó hai mươi tuổi vì lời nói này sẽ biến thành dạng yêu nghiệt như thế nào!

Cho nên nói ——

Đứa bé này, giữ lại không được! Cũng giống như mẹ nó, phải chết!

“Đứa xúc sinh, tuổi còn nhỏ mà tâm tư ác độc, vì sao có thể để mày sống sót trên đời? Muốn chết!” Xuất thủ lại là một người lớn tuổi, tóc cũng đã hoa râm. Vô sỉ chính là, chính bản thân mình vậy đánh đòi giết mẹ của người khác lại xem là quang vinh, người khác vì bảo vệ mẹ mình thì bị xem là ác độc sao? Thật đúng là không biết xấu hổ.

“Một kẻ lớn tuổi, lại có thể ra tay với một đứa nhỏ đáng tuổi cháu mình, các người những người là Võ lâm thế gia mặt mũi đều dài như mộng dít rồi sao, bình thường đều mang theo cái mộng đi ra khỏi cửa sao? Lão Tật Chung không biết xấu hổ, ông sống đến bây giờ, chỉ bằng mua sợi dây ở nhà thắt cổ chổ rồi!” Vóc người cao gầy của Diệp Đan Phượng bay đến, đem Tiểu Bảo chặn lại ở sau lưng tự mình, thông qua khoảng thời gian này cô đã có thêm kinh nghiệm, cộng thêm Ngọc Đường Xuân cho thuốc, cô đã sớm đột phá Địa giai, đã là cao thủ Địa giai Trung kỳ, đẳng cấp bằng với lão già này, cho nên tiếp ông ta một chiêu cũng không thiệt thời gì, ngược lại hết sức thoải mái.

Lão già bị Diệp Đan Phượng mắng trở nên đỏ bừng, lại thêm vừa rồi đánh lén không có thành công, cũng bị mọi người khinh bỉ nhìn vào, trong nháy mắt máu nóng sôi trào suýt chút nữa thì bị tụt huyết.

Ngược lại sắc mặt Long Nguyên Trù không kiên nhẫn, hét lớn về phía lão già kia, “Đứng tại đó làm gì, còn không mau lăn về đây.”

Lão già kia mặc dù bất mãn, nhưng tâm cam vẫn không tình nguyện mà lui trở về.

Giây phút này, trong lòng Long Nguyên Trù đã có mục đích khác.

Ông đến cũng không có chọc giận Tiểu Bảo, mà là tỉ mỉ nhìn khuôn mặt Tiểu Bảo, vì bất kể ông nhìn như thế nào, đều cảm thấy đứa nhỏ này cùng Sở Vân Hiên giống nhau đến bảy phần. Con trai của mình cùng Bạch Tiểu Hoa có nảy sinh tình cảm, ông vốn không phải không biết, trong miệng đứa bé này mẫu thân tất nhiên chính là Bạch Tiểu Hoa, vậy xem ra là, đứa nhỏ này là con của yêu nghiệt kia ——

Mười phần là con trai của Sở Vân Hiên, là cháu đích tôn

của mình!

“Long Môn chủ, đứa bé này không thể giữ lại, ông muốn che chở nó sao? Hay nói đúng hơn là ông có ý đồ khác?” Một giọng nói trầm ấm vang lên, mang theo nồng đậm sự bất mãn và chê cười.

Rất nhiều người cũng không rõ ý tứ trong lời nói này, nhưng cũng không có nghĩa là tất cả mọi người không biết, luôn có một tầng cao nhân cực nhỏ biết được như vậy.

Long Nguyên Trù bị nói trúng tim đen, sắc mặt có chút khó coi.

Mặc dù trong lòng bất mãn, thực sự bình tĩnh nói, “Lời lão Tần nói, ta có thể có ý đồ gì đây? Chỉ có điều không quen nhìn tôm tép nhãi nhép mà thôi, dù nói thế nào chúng ta cũng là Tông phái đại siêu cấp, dù sao cũng phải có chút thể diện mới được, ông cảm thấy tôi nói có đúng không?”

Lão đầu ông ta gọi là lão Tần hừ một tiếng, nói, “Tốt nhất là đúng như ông nói! Khuyến ông một câu, vẫn là ít chuẩn bị mưu ma chước quỷ, chớ để vì chính tâm tư

của mình mà trở thành Tuyệt cốc thứ hai!”

Nếu như đứa nhỏ yêu nghiệt này không là cháu của ông thì may, nếu không nghe lời, nhất định phải hủy một Nguyên Thần mới tiêu diệt được!

Lông mày Long Nguyên Trù nhảy lên, lửa giận trong lòng càng lúc càng bùng cháy, bình tĩnh nở nụ cười tỏ ra vẻ âm trầm dùng giọng điệu khiêm tốn nói, “Long mỗi tự nhiên hiểu được quan hệ lợi hại trong đó, cảm ơn lão Tàn đã nhắc nhở!”

Nhưng trong lòng vẫn ngoan độc mắng một cái: Lão Bất Tử gì đó, chờ việc này xong, cần phải để ông ta biến mất mới được! Trong chốn võ lâm này, cũng nên thay đổi xử lý rồi.

“Thật là có ý, đây chính là thứ gọi là chó cắn chó sao?” Diệp Đan Phượng cười lạnh một tiếng, khinh thường nói, “Cái gọi là tông phái đại siêu cấp, cũng không hơn cái này.”

“Một Địa giai sơ kỳ nho nhỏ, thì dám kiêu ngạo ăn nói lung tung như vậy sao? Khiến cho bản tiểu thư lãnh giáo một chút, để xem đây là lời nói ngoài miệng của nó hay

là có bản lĩnh thật sự!” Mở miệng nói là một người có dáng người cao gầy, khuôn mặt cô gái xinh đẹp, giữa lông mày để lộ ra một chút thần sắc mạnh mẽ cùng tàn bạo hung ác, xem tính cách nóng nảy này, ngược lại thật giống Diệp Đan Phượng.

“Cô là chọc cười, hay là không biết xấu hổ?” Diệp Đan Phượng nhìn cô gái ngu ngốc không biết điều.

“...” Bị Diệp Đan Phượng đột nhiên xuất hiện làm cho sửng sốt, không biết nên trả lời như thế nào.

Diệp Đan Phượng liếc cô ta một cái, “Đám chị em gái cô muốn làm rõ ràng sao, tôi là Địa giai sơ kỳ được không? Ngài trên đất là Địa giai cao thủ, rõ ràng có thể không có mặt mũi nói ra những lời nói vô liêm sỉ, hơn nữa còn nói như là quang minh chính đại, cô đây là làm trò cười sao?”

“...”

“Nói thực cho cô biết, tôi chính là ngoài miệng lợi hại, tôi cũng không phải là Tiểu Hoa, hết cách rồi vượt cấp đánh người. Cho nên ngài vẫn nên vào đi thôi, khiêu chiến này tôi không tiếp rồi, trực tiếp bỏ qua là tốt rồi.”

Lời này nói, không có chút xấu hổ cùng mất mặt, thậm chí có chút lẽ đương nhiên.

“Tôi dựa vào, cô cũng có chút tính cách, thật sự làm tôi thích thể loại này.” Tần Ngôn từ trước đến nay trốn ở sau bóng Á Tư chịu hết nổi cười nói

Tần Ngôn mặt không có cảm xúc gì liếc xéo ông ta, lạnh lùng nói, “Rất khó tưởng tượng trên thế giới này có loại cô gái mà ông không thích.”

“Có” Á Tư gật đầu, nghiêm túc nói, “Ví dụ như Bạch Tiểu Hoa kia, tôi tuyệt đối đối với cô ta không có hứng thú. Hơn nữa cô ta cũng không phải loại tôi thích.”
Gương mặt tuần mỹ lộ ra thần sắc nghiêm túc hiếm có, con ngươi màu xanh lam dần dần trở nên sâu sắc

Nhắc tới cái tên Bạch Tiểu Hoa này, mỗi thân thể của mỗi người không ngừng kiềm chế được mà run lên.

Sau đó cũng nhớ tới bản thân mình bị đối xử trước đó.

Khóe miệng hung hăng nhảy lên, thật sự là gặp quỷ, sao vừa nghĩ tới cô gái kia, anh đã cảm thấy toàn thân khó chịu?

“Tôi nghĩ... đại khái tôi cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của anh.” Tần Ngôn thản nhiên nói,

Á Tư từ chối cho ý kiến nhún vai, cười vô vị.

“Tôi không thích vì có lý do, bởi vì cô ta quá mạnh mẽ, quá ưu tú. Cô ta là tia sáng, một ngày nào đó sẽ che khuất những đám mây trên trời này, trở thành tia sáng sáng nhất —— “

Tần Ngôn sau khi nghe xong, như có điều suy nghĩ nhìn chằm vào Á Tư, lại xuất kỳ không có phủ nhận.

Có lẽ trong lòng anh ta, cũng nghĩ như vậy, cho nên anh ta mới sẽ vụng trộm đuổi theo, chỉ là bởi vì hắn không muốn nhìn thấy cô ta gặp chuyện bất trắc!

Kết cục 7: Đại Kết Cục 3

Nhìn Tần Ngôn có vẻ dăm chiêu, con người Á Tư giao hoạt lộ ra một tia ý cười không dễ dàng phát giác.

Tình yêu quả nhiên là thần kỳ, có thể đem băng sơn vạn

năm hòa tan, quả thực làm cho người ta thán phục. Như vậy cũng được, xem ra cũng chỉ có nữ nhân Bạch Tiểu Hoa kia , mới có tư cách đoạt đi toàn bộ tình yêu của nam nhân này , nếu như có thể thúc đẩy chuyện tốt của hai người họ, hẳn có thể được coi như là công thần, có thể ở trước mặt bá phụ bá mẫu có câu trả lời thỏa đáng rồi.

Chẳng qua --

Con đường tình yêu của hảo hữu này của hắn, phỏng chừng không thể thuận lợi, tình địch nhiều vô số kể, mà tất cả so với hắn ngang sức ngang tài, hơn nữa họ cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, sài lang hổ báo mọi thứ đầy đủ hết, tránh không được một hồi chém giết tàn khốc .

Chậc chậc, có trò hay nhìn.

“Tâm tình ngươi có vẻ rất tốt?” Tần Ngôn liếc xéo Á Tư một cái, trong giọng nói mang theo một tia phòng bị.

Á Tư mỉm cười, “Cũng không phải tâm tình không tốt, mà là nội tâm tràn ngập chờ mong, ngươi có biết, con người của ta lòng hiếu kỳ có vẻ tương đối lớn, cho nên...”

Tần Ngôn hừ lạnh một tiếng, “Thu hồi cái lòng hiếu kỳ kia đáng chết của ngươi lại , nếu không ta sẽ đích thân đem nó bóp chết.” Nụ cười này của Á Tư rõ ràng không có ý tốt.

“...” Á Tư ngoan ngoãn ngậm miệng không lại nói nữa, thế nhưng trong mắt không thể che hết ý cười.

Tần Ngôn cũng chẳng buồn để ý đến hắn, mà đem lực chú ý đặt lên cuộc chiến trước mắt.

Nếu Bạch Tiểu Hoa thắng cấp thành công, cách thời gian xuất quan cũng không còn nhiều lắm, nhưng vì sao không có một tia động tĩnh nào? Chẳng lẽ thất bại rồi sao?

Trong lòng không khỏi có chút lo lắng vì Bạch Tiểu Hoa.

“Đừng lo lắng, nữ nhân kia sẽ thành công.” Á Tư tựa vào trên thân cây , lười biếng nói.

Tần Ngôn không có phủ nhận, có lẽ ở trong lòng hắn, cũng nhận định như vậy.

“Hừ, xem ta vả nát miệng ngươi!” Âm thanh bén nhọn truyền đến, nữ nhân kia căm tức nhìn Diệp Đan Phượng, nhanh chóng rút ra bên hông trường tiên, hướng về phía Diệp Đan Phượng công kích.

Diệp Đan Phượng phản ứng cực nhanh, không chút hoang mang rút ra vũ khí của bản thân, hai vũ khí đụng vào nhau, mọi người vừa thấy, vậy mà đều là roi da. Không khỏi lú lẫm, hai người này, chẳng lẽ là tỷ muội thất lạc nhiều năm ?

Bên ngoài, cách ăn mặc, tính tình, lời nói ác độc, ngay cả vũ khí cũng giống nhau.

Hai cái roi da gắt gao quấn ở một chỗ.

Diệp Đan Phượng cười lạnh, “Ngươi da mặt quá dày rồi, có cần hay không ta giúp ngươi chém gọt mấy tầng để cho đỡ dày? Ngay cả đánh lén cũng đã dùng tới, các ngươi là Đại Thế Gia, Siêu cấp môn phái trong truyền thuyết cũng chỉ như vậy.”

Cô ta bị Diệp Đan Phượng nói trúng tim đen, trên khuôn mặt xinh đẹp lúc xanh lúc đỏ, sát tâm nháy mắt tăng lên, giống như nghĩ muốn lập tức cắt đứt cổ Diệp Đan

Phượng, sau đó rút đầu lưỡi.

“Hãy bớt sàm ngôn đi, đánh thắng ta rồi nói.”

Đây vốn là một trận đấu không công bằng, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, trận chiến này từ khi bắt đầu đã không công bằng, cho nên, dù mọi người ai cũng hiểu rõ, cũng làm bộ như hồ đồ mà thôi, bởi vì những người ở đây đều chỉ để ý đến tiền đồ sau này, mà không phải danh dự.

Chiêu thức của cô ta vô cùng tàn nhẫn, không có chút nào thủ hạ lưu tình, từng bước ép sát, căn bản không tính toán cho Diệp Đan Phượng cơ hội thở dốc .

Mà Diệp Đan Phượng bị cô ta bức chỉ có thể bị động phòng ngự, tuy nhiên bây giờ còn có thể chống đỡ một hồi , nhưng thời gian dài, bại trận là chuyện sớm hay muộn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mọi người chỉ cảm thấy Diệp Đan Phượng phải thua không thể nghi ngờ, nhưng hết lần này đến lần khác Diệp Đan Phượng vẫn chống đỡ được.

Chiều thức của cô ta càng phát ra cuồng bạo, Diệp Đan Phượng sức lực chống đỡ dần dần mỏng manh, giống như lá cây có thể rơi rụng giữa gió lớn bất cứ lúc nào. Nhưng làm cho người ta buồn bực đó là, phiến lá rụng này quật cường ngoan độc, không rơi xuống nổi, ngược lại theo gió nhảy múa.

“Đừng lo lắng, cô ấy sẽ thắng.” Ngọc Đường Xuân nhẹ cười, thản nhiên nói.

Con người Sở Thiếu Hoa thâm thúy nhìn cô gái đang không ngừng chiến đấu giữa sân xinh đẹp như mặt trời màu đỏ, cố định nói, “Cho tới bây giờ tôi đều không có lo lắng.”

Diệp Đan Phượng kiên trì đối với kẻ thù mà nói quả thực là một kỳ tích, rõ ràng cho người ta cảm giác sắp thua, lại vẫn có thể kiên trì, loại tình huống này làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc, đồng thời cũng để cho đối thủ cảm thấy phiền toái, một khi có một tia cảm giác phiền toái này không chế cảm xúc, như vậy , Diệp Đan Phượng còn có một tia chiến thắng.

Phải nhớ kỹ, địch loạn ta bất loạn, tuyệt đối không cần hành động theo cảm tình, chờ thời điểm quyết định cho

đổi thủ một kích trí mệnh.

Tiếng của Ngọc Đường Xuân vang bên tai, đây là cho cô cảnh báo, thông qua lần Quyết đấu Sinh Tử này, Diệp Đan Phượng hiểu rõ, cô đã lột xác như thế nào, không chỉ là tính cách, mà còn là tu vi, đây là một lần lột xác hoàn mỹ.

Không chỉ là vì chính mình, cũng là vì Sở Thiếu Hoa, cô muốn cho anh thấy mặt tốt đẹp của mình.

Mà cô cũng sẽ trở thành đồng bạn đáng tin cậy của Tiểu Hoa !

“Giấy dựa cũng vô dụng, đi chết đi!”

Đổi thủ công kích càng thêm mãnh liệt, Diệp Đan Phượng chỉ cảm thấy kinh mạch toàn thân giống như muốn nổ tung, huyết dịch sôi trào giống như thiêu đốt cô.

“Ai chết ai sống vẫn còn chưa biết đâu, người cũng đừng vui mừng sớm!” Nghiến răng nghiến lợi nói xong, mồ hôi Diệp Đan Phượng chảy xuống.

Cô ta bị Diệp Đan Phượng nói sắc mặt càng thêm âm trầm, từ nhỏ đã được coi như là một thiên tài được mọi người vây quanh mà lớn lên, trước giờ chưa bị người ta chửi bao giờ.

“Tôi nhất định phải vả nát miệng cô!”

Diệp Đan Phượng hừ lạnh, “Xin nhờ đôi câu khác, nghe ngáy rồi.”

Căn đúng thời gian, nhìn thấy cô ta lộ ra khe hở trong tích tắc, Diệp Đan Phượng đột nhiên thu chiêu, mặc cho cô ta công kích .

Cô ta cho rằng Diệp Đan Phượng buông tha giãy dụa, khoe miệng lộ ra đắc ý, không hề cố kỵ dốc hết toàn lực cho Diệp Đan Phượng một chiêu có thể giết chết luôn Diệp Đan Phượng.

“Ngu ngốc – -” ngay khoảnh khắc cô ta đang dốc toàn lực chuẩn bị đánh , bên tai truyền đến tiếng cười lạnh của Diệp Đan Phượng .

Lập tức, toàn thân bỗng cảm thấy mềm nhũn, nội lực như thủy triều rút đi hết.

“Ngươi – – “

Diệp Đan Phượng phun ra một ngụm máu tươi, khoe miệng lại vẽ ra ý cười thực hiện được gian kế, “Đánh nhau không nhất định phải dựa vào khí lực, có đôi khi cũng cần phải động động não.”

Thế nhưng... Một chương này tuy đã giảm bớt lực đạo, nhưng vẫn là để cho nàng bị trọng thương, may mà kết quả viên mãn.

Độc dược của Ngọc Đường Xuân so với giải dược càng tốt hơn!

“Ngươi hiện tại có phải cảm thấy không nói được lời nào? Bình Bất Yếm Trá thôi, tôi khẳng định tôi đánh không lại cô nha, đành phải hạ độc cô thôi, như thế nào, có phải hay không cực kỳ thoải mái?” Dứt lời, Diệp Đan Phượng không cho cô ta cơ hội, dùng hết khí lực toàn thân cùng với sở học cả đời toàn bộ tập trung tại một chương, sau đó ở trong tiếng kinh hô của mọi người ra sức vỗ vào phía sau lưng của cô ta.

Cô ta phun ra máu đen, nhanh chóng từ trên không

trung hạ xuống, té ngã trên đất, nổi lên một trận gió cát.

Chết ngay tại chỗ.

Tuy việc này dẽ tiện, nhưng đây là hành động bất đắc dĩ, bọn hắn phải tranh thủ từng phút từng giây chờ Tiểu Hoa xuất quan.

Long Nguyên Trù lạnh nhạt nhìn chuyện xảy ra trước mắt, con người giảo hoạt đảo qua Ngọc Đường Xuân đang dựa vào gốc cây ở chỗ không xa , nói, “Lão phu quá coi thường các ngươi rồi, cư nhiên không phát hiện các ngươi có một vị cao thủ độc y thâm tàng bất lộ.”

Sở Vân Hiên cười lạnh.

“Lão Bất Tử, chuyện ngươi không biết còn rất nhiều, đừng tưởng rằng các ngươi nhiều người có thể thắng.”

Long Nguyên Trù bởi vì lời nói của Sở Vân Hiên mà hơi thay đổi sắc mặt, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, “Loại thủ đoạn hạ lưu này, lão phu quả thật không biết nhiều.”

Sở Vân Hiên nói, “So về thủ đoạn hạ lưu , ai có thể

thắng được Long Nguyên Trù ông nha? Chúng ta chẳng qua gây ông đập lưng ông mà thôi, con thỏ tức giận cũng sẽ cắn người, huống chi là loại cặn bã không biết xấu hổ như các người.”

“Xú tiểu tử, ngươi nói cái gì?”

“Không muốn sống chẳng phải hay không?”

“Chỉ là một Lão đại xã hội đen nhỏ ở Thế tục giới mà cũng đòi so sánh với chúng ta- – “

“Long Môn chủ, loại con trai như vậy đại nghịch bất đạo, nên cho hắn một cái tát để nhớ, nếu như ông không ra tay được, chúng tôi thay ông làm.”

Cảm xúc của mọi người vì câu nói của Sờ Vân Hiên mà tức giận, họ chưa bao giờ bị khiêu chiến quyền uy, càng không chịu được vũ nhục.

Trong lúc này huyết thống cũng không bằng mặt mũi.

Long Nguyên Trù nghiêng người liếc mắt một cái đám người đang lao xao, lạnh lùng nói, “Lão phu tự có chừng mực, đều lui ra cho lão phu .”

Mọi người tuy không phục, nhưng cũng đều lui ra.

Sở Vân Hiên rũ xuống rèm mắt, che giấu con ngươi của mình, không rõ cảm xúc. Lôi thú ở bên cạnh hẩn xoay tròn, giống như đang an ủi hắn.

“Vân Hiên, con là nhi tử của ta , hỏ dĩ không ăn thịt con, con trở về bên cạnh ta, ta sẽ cho con toàn bộ tất cả những gì ta có.”

Sở Vân Hiên cười lạnh, không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt nói, “Hay là thôi đi, ta không nghĩ đến việc làm con trai của ông, cũng không nghĩ muốn có được toàn bộ những thứ của ông, ông nên thôi đi.”

Ài!

Long Nguyên Trù thở dài một hơi, “Chỉ là ta đưa cho con cơ hội cuối cùng, con đã không cảm kích, cũng không nghĩ muốn nhận ta làm cha, ta cũng đành phải không cần đưa con trai này. Từ giờ trở đi, sống chết của ngươi không liên quan gì đến ta.”

Sở Vân Hiên trong lòng hận ý càng thêm sâu, tuy nhiên

những mệt mỏi khổ đau trong lòng giống như giảm bớt không ít, Giống như tảng đá đè nặng nhiều năm đã bỏ xuống, trong lòng dễ chịu đi nhiều.

“Cảm tạ lời nói này của ông, bởi vì đây cũng là lời tôi đang muốn nói với ông, cảm ơn ông đã giúp tôi đỡ tổn nước bọt!”

Quan hệ phụ tử ràng buộc, hiện tại chặt đứt triệt để .

Bỗng ở phía sau, bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng phi cơ trực thăng , mọi người kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một nam tử tuấn mỹ trẻ tuổi như thần Apollo đứng trên cửa cabin, thân hình tiêu sái lơ lửng giữa không trung, một đầu tóc bạc dài tự nhiên, dưới ánh dưới mặt trời lấp lánh phát quang, thiếu chút nữa làm mù ánh mắt người trước mắt.

Tập thể đám người Sở Vân Hiên, Ngọc Đường Xuân, Lãnh Như Phong ngẩng đầu, nhưng khi nhìn thấy người đó, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Hạ Lưu Ly cười ha ha, nhìn mấy nam nhân phía dưới dường như ngây ngốc nhìn hắn, đắc ý dương dương nói, “Như thế nào, bản đại gia lên sân khấu có phải hay

không cho các người kinh ngạc vô cùng?”

Người tới không phải vị đại gia Hạ Lưu Ly này , còn có thể là ai?

Mọi người sắc mặt đều đen lại, đây là thời điểm kề cận giữa sự sống và cái chết, tên ngu ngốc chạy tới để làm chi?

Chỉ có Tiểu Bảo vô cùng hưng phấn, hướng về phía Hạ Lưu Ly vui vẻ phát tay, kêu to, “Vương tử phụ thân, cha như thế nào hiện tại mới đến nha!”

Kẻ thù mọi người nghe thấy Tiểu Bảo mà nói, nháy mắt há hốc mồm.

Cha? Từ đâu lại xuất hiện cha? Tiểu quý kia không phải hài tử của Sở Vân Hiên sao? Làm sao có thể lại xuất hiện thêm một người phụ thân nữa, Rốt cuộc quan hệ của Bạch Tiểu Hoa với mấy nam nhân này như thế nào?

—————ĐÔI LỜI LẪM NHẢM—————

Hic bạn Ari k xem kĩ và hình như chuyện chưa có hoàn, lý do sẽ post trong phần LỜI CỦA TÁC GIẢ. Chân

thành xin lỗi các bạn nha, kết hơi hẫng rồi. Ari sẽ liên tục cập nhật nếu có chương mới sẽ edit và thông báo cho mọi người biết ạ. Hi vọng kết có hẫng chút ít, thôi thì cứ coi là kết OE đi, mọi người muốn Tiểu Hoa vs các anh nam 9, bé Tiểu Bảo như nào cũng được, tùy theo cảm nhận mỗi người vậy. Hi vọng truyện đem lại một phần nào niềm vui cho các bạn. Quãng đường edit truyện có thể nói là như con ốc sên nhưng vẫn có bạn ủng hộ đến cùng, Ari rất cảm ơn và trân trọng điều đó. Đặc biệt phải cảm ơn các bạn, các chị đã giúp mình edit khi mình bận để đến được việc hoàn như ngày hôm nay ^^

Thân ái

Ari~